J.K. Rowling

Harry potter và bảo bối tử thần

Dịch Giả: Lý Lan

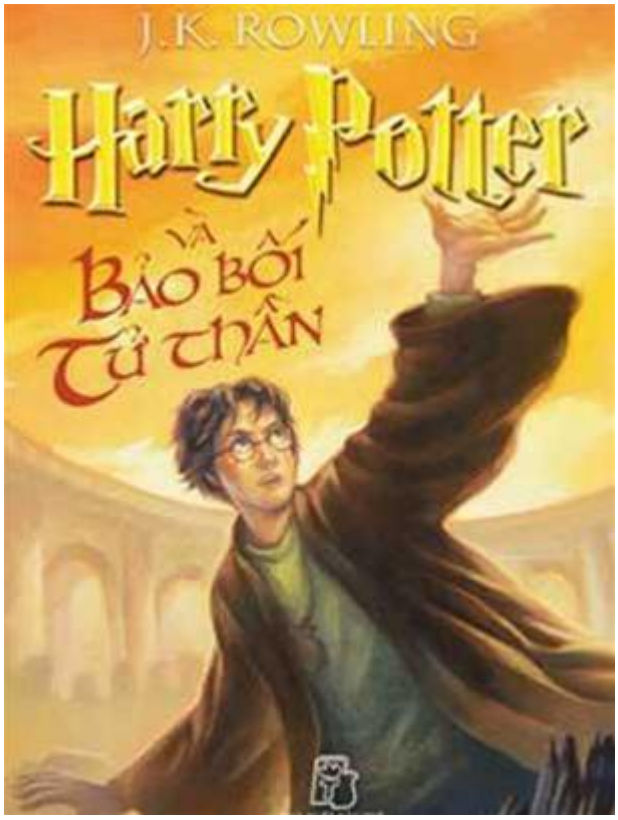

VNTHUQUAN.NET, 2009.

Chương 1

Chúa tể tung hoành

Hai người đàn ông hiện ra từ vô định, đứng cách nhau không xa trong một con hẻm nhỏ sáng lờ mờ dưới ánh trăng.

Trong một vài giây họ đứng lặng yên, đũa phép chỉ vào ngực đối phương; và rồi, nhận ra người còn lại, họ thu cây đũa phép về phía dưới chiếc áo chùng và cùng rảo bước đi về một hướng.

"Có tin gì không?" người đàn ông cao hơn hỏi cộc lốc.

"Thứ tuyệt vời nhất," Severus Snape đáp lại.

Bên trái con hẻm là một vùng hoang vu, đầy những cây bụi gai lùn tịt mọc sát sạt, còn ở phía bên phải lại là một hàng rào cao được dựng lên công phu. Hai chiếc áo chùng dài bay nhẹ, phấp phới tầm mắt cá chân theo mỗi bước đi.

"Tôi nghĩ rằng có lẽ tôi bị muộn rồi," Yaxley nói, sự thô kệch của hắn hiện rõ mồn một từ trong ra ngoài chả khác gì những nhánh cây dại kia đang cố tình vươn ra và xé toạc ánh trăng. "Việc đó thực sự không được tốt đẹp như mong muốn của tôi, nhưng hi vọng chủ nhân sẽ hài lòng. Còn ông trông có vẻ tự tin với những gì ông mang đến nhỉ?"

Snape gật đầu một cách qua quýt. Họ rẽ phải, rời khỏi con hẻm và đi trên một con đường lớn. Cái hàng rào cao bây giờ cong vút về phía họ, chạy dọc theo khoảng không bên cạnh cánh cổng sắt bọc kim loại bệ vệ chắn ngang đường đi. Không ai trong số hai người dừng bước: Trong im lặng, cả hai cùng giơ cánh tay trái như một lời chào và xuyên thẳng qua cánh cửa, tựa như tất cả chỗ kim loại đen sì đó chỉ là một làn khói. Hàng rào cây thủy tùng

như bọc lấy bước chân của 2 người. Có một tiếng xào xạc đâu đó bên phải họ: Yaxley nâng cây đũa phép qua đầu người đồng hành với hắn, nhưng những âm thanh đó không phát ra bởi một vật gì khác ngoài một con công trắng muốt, đi lại đầy khệnh khạng trên đỉnh hàng rào.

"Luôn làm ra vẻ như mình tốt đẹp lắm, lão Lucius. *Công với chả kiếc* …"

Yaxley lại cất cây đũa phép đi, kèm theo một tiếng kịt mũi.

Một trang viên dần hiện lên trong bóng tối ở cuối con đường, với ánh sáng tỏa ra từ những ô cửa sổ kim cương ở tầng dưới. Đâu đó trong khu vườn tối om, bên cạnh cái hang rào là tiếng một con suối đang róc rách chảy. Tiếng sỏi lạo xạo theo từng bước nhanh của Snape và Yaxley tiến về phía cái cửa chính đang từ từ hé ra khi họ lại gần dù cho chẳng có ai hữu hình mở nó. Hành lang dẫn vào sảnh rộng lớn, sáng lờ nhờ, và được trang trí đầy xa hoa, với một tấm thảm lộng lẫy che phủ hết sàn nhà - vốn được lát đá. Ánh mắt của những bức chân dung nhợt nhạt trên tường gắn chặt vào từng bước chân của Snape và Yaxley như kiểu đang dõi về những bước đi trong quá khứ của chính mình. Hai kẻ đó dừng lại trước một cánh cửa gỗ lớn dẫn vào căn phòng tiếp theo, do dự một chút, rồi Snape vặn cái nắm đấm cửa bằng đồng. Căn phòng này đầy những người ngồi lặng yên quanh một chiếc bàn dài với hoa văn tinh xảo. Các đồ nột thất thường ngày trong phòng thì được dựng vào tường một cách cẩu thả. Căn phòng được thắp sáng duy nhất bằng ngọn lửa đang tí tách trong chiếc lò sưởi bằng đá hoa cương, ánh sáng phản chiếu qua một chiếc gương mạ vàng. Snape và Yaxley ngập ngừng trong vài giây ở bậc cửa. Trong khi đôi mắt chưa kịp quen với cái thứ ánh sang mờ nhạt này, hai gã bị cuốn vào một cảnh trông thật dị thường: một người trong trạng thái vô thức rõ ràng đang lơ lửng ngược hướng xuống cái bàn, quay chầm chậm như đang bị treo bởi một sợi dây thừng vô hình – hình ảnh này phản chiếu ở trong gương, trên trần nhà và trên cái mặt bàn nhẵn bóng ở phía

dưới. Không có một ai trong những người ngồi bên dưới nhìn về phía cái cảnh tượng này ngoài trừ một gã trẻ tuổi, mặt tái xanh ngồi gần ngay phía dưới. Gã dường như không thể ngăn mình cứ ngước nhìn chằm chằm mỗi phút một lần hay đại loại như vậy.

"Yaxley. Snape," một giọng nói rõ cao và lạnh vút phát ra từ đầu bàn. "Hai ngươi gần như rất muộn rồi."

Người vừa nói ngồi trực diện với ngọn lửa, cho nên lúc đầu, thật khó cho những người mới đến có thể nhận ra điều gì ngoài hình dáng của hắn. Mặc dù vậy, khi hai người tiến lại gần, gương mặt hắn sáng lên trong bóng tối căn phòng, trọc lóc, trông giống một con rắn, với lỗ mũi chìa ra và đôi mắt đỏ quạch với hai đồng tử dựng thẳng đứng. Hắn nhợt nhạt đến nỗi có vẻ như đang phát ra thứ ánh sáng màu ngọc trai.

"Severus, lại đây," Voldemort nói, chỉ vào cái ghế ngay sát bên phải hắn. "Còn Yaxley – ngồi bên cạnh Dolohov."

Hai gã ngồi vào đúng vị trí được định sẵn. Đa số những ánh mắt trong căn phòng đều đổ dồn vào Snape, người được Voldemort cất lời trước.

"Vậy?"

"Thưa chủ nhân, Hội Phượng hoàng có ý định sẽ đưa Harry từ nơi trú ẩn hiện tại đến nơi an toàn vào thứ 7 tới, lúc hoàng hôn."

Sự chú ý trong căn phòng dâng lên đến mức có thể cảm thấy được: Một số người nhảy dựng lên, số khác thì bồn chồn, tất cả đều đổ dồn về phía Snape và Voldemort.

"Thứ bảy… lúc hoàng hôn," Voldemort nhắc lại. Đôi mắt đỏ quạch của Voldermort hướng về phía đôi mắt đen của Snape, nhìn chăm chăm đến nỗi mà một vài kẻ đã hốt hoảng quay đi, cái nhìn đó đáng sợ, thực sự đáng sợ đến như có thể thiêu rụi, luồn lách vào mọi ngõ ngách trong tâm trí của chúng. Snape, tuy nhiên, nhìn một cách bình tĩnh vào khuôn mặt của

Voldemort, và, sau một hoặc vài phút, cái miệng không môi của Voldemort cong lên như một nụ cười.

“Tốt. Quá tốt. và cái thông tin này đến –“

“ – từ nguồn mà chúng ta đã bàn luận,” Snape tiếp lời.

“Thưa Chủ nhân.”

Yaxley khẽ nghiêng người, cúi mặt xuống chiếc bàn dài chỗ Voldemort và Snape. Tất cả mọi khuôn mặt đổ dồn về phía hắn.

“Chủ nhân, tôi lại nghe khác với như thế”

Yaxley đợi, nhưng Voldermort không nói gì cả, nên hắn ta tiếp tục,

“Dawlish, tên Thần Sáng, đã để lộ ra rằng Harry Potter sẽ không dời đi đâu cả cho tới ngày 31, sinh nhật lần thứ 17 của nó.”

Snape mỉm cười.

“Nguồn của tôi nói rằng có nhiều kế hoạch nhằm tạo ra các dấu vết giả; chắc là như vậy rồi. Không có nghi ngờ gì việc Dawlish đã bị ếm bùa lú. Và đây không phải lần đầu; hắn ta được biết là một kẻ dễ bị sai khiến.”

“Tôi đảm bảo với ngài, chủ nhân, Dawlish dường như rất chắc chắn,” Yaxley nói.

“Nếu hắn trúng bùa lú thì đúng là hắn luôn chắc chắn rồi,” Snape nói. “Tôi dám chắc với *ông*, Yaxley, Văn phòng Thần sáng sẽ không tiếp tục đi xa hơn nữa trong việc bảo vệ Harry Potter. Hội Phượng Hoàng tin rằng chúng ta đã xâm nhập được bộ.”

“Cái Hội đó chỉ biết có mỗi vậy thôi mà, nhỉ?” một gã béo ngồi không xa Yaxley nói; cái câu hỏi của hắn mang đến những tiếng cười khúc khích và những tiếng khò khè đây đó khắp chiếc bàn dài.

Voldermort không cười. Hắn chăm chú nhìn về phía cái thân thể đang xoay tròn chậm chạp phía bên trên, dường như đang suy nghĩ mông lung lắm.

“Chúa tể của tôi,” Yaxley tiếp tục, “Dawlish tin rằng toàn bộ lực lượng thần

sáng sẽ được huy động để bảo vệ cho thằng nhỏ“
Voldemort giơ một bàn tay trắng bệch lênh, và Yaxley im bặt, nhìn một cách tức tối, Voldemort hướng cái nhìn đến Snape.
“Chúng sẽ giấu thằng bé ở đâu?”
“Ở nhà của một thành viên trong Hội,” Snape nói. “Ở một nơi mà – theo như nguồn tin – được sự kết hợp bảo vệ của cả Bộ Pháp thuật và Hội Phượng Hoàng. Tôi nghĩ rằng sẽ không có mấy cơ hội để tóm được thằng nhỏ khi chúng đã đến đó, thưa chủ nhân, trừ phi, tất nhiên rồi, Bộ Pháp thuật sẽ mắc một sai lầm nào đó trước thứ bảy tới, điều đó sẽ tạo một cơ hội đầy thuận lợi cho chúng ta trong việc tìm hiểu và gỡ bỏ đủ những phép thuật bảo vệ để có thể phá vỡ những rào cản còn lại trong việc tóm lấy thằng bé.”
“Còn Yaxley?” Voldemort gọi xuống cái bàn, ngọn lửa bùng lên trong đôi mắt đỏ quạch của hắn. “*Liệu* bộ pháp thuật có mắc sai lầm vào thứ 7 tới chứ?”
Một lần nữa, những cái đầu lại ngoái lại. Yaxley điều chỉnh lại hai vai.
“Chủ nhân, tôi có thông tin tốt về việc đó. Tôi đã vượt qua những khó khăn, và bằng những nỗ lực phi thường thành công trong việc ếm Lời Nguyền Độc Đoán lên Pius Thicknesse.”
Rất nhiều người xung quanh Yaxley nhìn hắn đầy thán phục; ngồi cạnh hắn, Dolohov, kẻ với khuôn mặt dài, xoắn vặn, vỗ nhẹ vào lưng hắn.
“Đó mới là sự khởi đầu,” Voldemort nói. “Nhưng Thicknesse chả có ý nghĩa gì cả. Scrimgeour buộc phải bị vây bởi người của ta trước khi ta hành động. Mỗi một sự sai lầm trong cuộc sống của lão bộ trưởng sẽ khiến chúng ta phải lùi lại những bước dài.”
“Vâng – chủ nhân, điều đó chính xác – nhưng ngài biết đấy, với vai giò là giám đốc Sở Thi Hành Luật Pháp Thuật, Thicknesse không chỉ tự mình tiếp xúc thường xuyên với lão Bộ Trưởng Minister, mà còn với rất nhiều giám

đốc của các sở khác. Điều đó sẽ, theo tôi nghĩ, sẽ trở nên dễ dàng hơn bao giờ hết khi có một quan chức cấp cao nằm dưới quyền điều khiển của chúng ta, để tiếp tục chinh phục nhưng kẻ còn lại, và rồi chúng sẽ cùng nhau hành động để nhấn chìm lão Scrimgeour."

"Miễn là ông bạn Thicknesse của chúng ta không bị phát hiện trước khi kịp thay đổi mọi chuyện." Voldemort nói "Bằng giá nào,vẫn phải chắc chắn rằng Bộ Pháp Thuật là của ta trước thứ bảy tới. Nếu chúng ta không thể đụng được thằng nhóc đó tại đích đến của nó, thì phải làm được việc đó trong khi nó đang di chuyển."

"Chúng ta có lợi thế ở điểm đó, thưa ngài" Yaxley nói. Hắn dường như chắc chắn nhận được vài sự tán thành."Hiện tại, chúng ta có vài người được cài vào Bộ Vận Tải Pháp Thuật. Nếu Potter độn thổ hay dùng mạng Floo, chúng ta sẽ biết ngay lập tức."

"Nó sẽ không làm thế đâu" Snape đáp "Hội đang cố tránh bất kỳ hình thức vận chuyển nào được kiểm soát hay có liên quan đến Bộ. Bọn chúng không tin tưởng bất cứ thứ gì từ nơi đấy."

"Càng hay" Voldemort lên tiếng "Nó sẽ phải di chuyển lộ liễu. Dễ tóm hơn nhiều."

Một lần nữa, Voldemort nhìn lên thân người đang quay chầm chậm. Hắn ta nói tiếp "Đích thân ta sẽ gặp mặt thằng oắt ấy. Harry Potter đã xớ rớ vào quá nhiều lỗi lầm. Một vài trong số những lỗi ấy là từ phía ta.Việc Potter vẫn còn sống là do những sơ suất của ta hơn là do những thắng lợi của nó."

Đám người ngồi quanh bàn quan sát Voldemort một cách lo lắng, mỗi người trong số đó, bằng sự biểu lộ của mình, lo sợ rằng chúng có thể bị khiển trách vì Harry Potter vẫn còn sống. Tuy vậy, Voldemort dường như đang tự nói với mình hơn là bất kì ai trong số bọn chúng.Vẫn chăm chú vào cái thân người bất tỉnh trên đầu, hắn nói:

“Ta đã bất cẩn, đồng thời cũng bị thời vận và sự tình cờ phá đám, những kẻ phá hoại này từ mọi phía nhưng lại là sự phá hoại ghê gớm nhất kế hoạch. Nhưng giờ ta đã khôn ra. Ta hiểu được những điều mà trước đây ta mù tịt. Ta phải là người giết Harry, và ta sẽ làm thế!”

Đúng lúc nói ra những từ này, như để đáp lại chúng, một tiếng khóc thét thình lình vang lên,tiếng kêu khóc khủng khiếp, kéo dài của sự khổ ải và đau đớn. Nhiều người ngồi trên bàn nhìn xuống, giật nảy mình , dường như tiếng khóc phát ra từ dưới chân của họ.

”Đuôi Trùn” Voldemort gọi, vẫn không thay đổi cái giọng nhẹ nhàng của hắn, giọng nói thâm trầm, và cũng không rời mắt khỏi cái thân người xoay tròn ở trên đầu. “Có phải là ta đã không nói gì với ngươi về việc giữ cho tù nhân của chúng ta im lặng?”

“Dạ, thưa.. chủ nhân” một gã đàn ông nhỏ thó ngồi ở nửa cuối chiếc bàn hổn hển. Hắn ngồi lọt thỏm trong cái ghế mà khi nhìn thoáng qua trông như có vẻ như bị bỏ trống. Bây giờ hắn bò ra khỏi chỗ ngồi của mình và vội vã rời khỏi phòng, chẳng để lại gì sau lưng hắn ngoài một tia sáng bạc lập lòe trông rất kì dị.

“Như ta đã nói.” Voldemort tiếp tục, nhìn lại những gương mặt căng thẳng của đám đệ tử, “Bây giờ ta đã hiểu biết hơn. Ta sẽ cần, cụ thể là mượn một cây đũa phép của một trong số các ngươi trước khi đi khử thằng Potter.”

Những gương mặt xung quanh hắn không biểu lộ gì ngoại trừ vẻ sửng sốt; cứ như thể là hắn vừa thông báo rằng hắn muốn mượn một cánh tay của bọn chúng.

“Không một ai tình nguyện ư?” Voldemort hỏi “Để xem nào … Lucius, ta thấy không có lý do gì để ngươi có một cây đũa nữa”.

Lucius Malfoy ngước nhìn lên. Nước da vàng bủng của hắn trông nhợt nhạt dưới ánh lửa, đôi mắt gã trũng sâu và tăm tối. Khi lên tiếng, giọng của gã đã

khản đặc.

“Dạ, thưa ngài?”

“Đũa phép của ngươi, Lucius. Ta yêu cầu đũa phép của ngươi.”

“Tôi …”

Malfoy liếc ngang sang vợ hắn. Bà ta nhìn chằm chằm thẳng về phía trước, cũng tái nhợt đi như hắn. Mái tóc vàng hoe dốc xuống lưng, nhưng bàn những với ngón tay mảnh mai của bà ta khẽ nắm vào cổ tay hắn trong một thoáng. Sau cái chạm tay của mụ, Malfoy đặt tay vào trong áo chùng, rút ra một cây đũa phép và dâng nó lên cho Voldemort. Hắn giữ cây đũa phép trước đôi mắt đỏ ké , kiểm tra một cách tỉ mỉ.

“Chất liệu gì?”

“Gỗ Dâu, thưa chủ nhân.” Malfoy run rẩy nói.

“Còn lõi?”

“Rồng… gân tim của rồng.”

“Tốt.” Voldemort nói. Hắn rút cây đũa phép của mình ra và so sánh độ dài. Lucius Malfoy vô tình làm một cử chỉ; trong một tích tắc, dường như gã mong chờ được nhận đũa phép của Voldemort để đổi lại cái của hắn. Cử chỉ đó không qua được Voldemort, hắn mở rộng đôi mắt một cách thâm hiểm.

“Đưa ngươi đũa phép của ta ư, Lucius? *Đũa phép của ta chứ gì*?”

Vài tên trong đám cười khẩy.

“Ta đã ban cho ngươi sự tự do của ngươi, Lucius, thế vẫn chưa đủ sao? Ta để ý thấy dạo này ngươi và gia đình của ngươi có vẻ không được vui… Có gì liên quan đến việc ta đến nhà ngươi và hất cẳng ngươi ra không Lucius?”

“Không có gì, không có chút gì đâu ,thưa chủ nhân!”

“Một sự d*ối trá*, Lucius…” Giọng nói nhẹ nhàng dường như vẫn rít lên ngay cả khi cái miệng tàn bạo đã ngừng lại.

Một hay hai pháp sư cố ngăn cơn rùng mình một cách lộ liễu khi tiếng rít lớn

dần lên lên; một cái gì đó nặng nề có thể nghe thấy là nó đang trườn ngang qua sàn nhà bên dưới gầm bàn.Con rắn to tướng chậm chạp leo lên cái ghế của Voldemort. Nó trườn lên, tưởng chừng như bất tận,và rồi vòng mình ngoan ngoãn trên vai của Voldemort: cổ con rắn to bằng như bắp đùi một người đàn ông; mắt nó, với những con ngươi thẳng đứng của chúng nhìn không chớp. Voldemort vuốt ve sinh vật yêu quý của mình một cách lơ đãng với những ngón tay rất dài, vẫn nhìn vào Lucius Malfoy. "Tại sao người nhà Malfoy trông không được hạnh phúc với định mệnh của họ? Chẳng lẽ sự trở lại của ta, sự lớn mạnh quyền lực của ta, đó không phải là những thứ mà họ đã thề nguyện là cũng mong muốn trong nhiều năm qua?"

"Dĩ nhiên rồi, thưa chủ nhân." Lucius Malfoy đáp. Bàn tay hắn run rẩy khi gã lau mồ hôi ở môi nhân trung. "Chúng tôi thực đã mong ước như thế… chúng tôi…"

Bên trái Malfoy, vợ hắn làm một trò ngớ ngẩn, gật đầu một cách vất vả, đôi mắt bà tránh nhìn vào Voldemort và con rắn.

Bên phải hắn, con trai hắn, Draco, nhìn chăm chăm cái thân người ì trệ trên đầu. Liếc nhanh Voldemort rồi tránh đi, kinh hãi khi chạm mắt hắn.

"Thưa ngài." một người đàn bà ngồi ở nửa dưới cái bàn, không trông rõ mặt nói, giọng bà ta vô cảm, "Thật vinh hạnh khi chủ nhân ở đây, trong ngôi nhà của gia đình chúng tôi. Không có gì vinh hạnh hơn thế."

Bà ta ngồi bên cạnh em gái mình, trông không giống mụ lắm với mái tóc đen và mí mắt nặng chịch khi bà ta xun xoe rẻ rúng chính mình; trong khi Narcissa ngồi bất động bình thản, Bellatrix lại nghiêng người về phía Voldemort, vì chỉ ngôn từ thì không thể chứng tỏ được sự thèm khát được xích lại gần chủ nhân của mụ ta.

"Không có gì *vinh hạnh* hơn." Voldemort lập lại, cái đầu hắn khẽ nghiêng một chút khi hắn ngắm nghía Bellatrix, "Điều này là một sự thẳng thắn vô

cùng từ phía ngươi đấy, Bellatrix."

Mặt mụ ta sáng lên, đôi mắt trào ra dòng nước mắt hạnh phúc.

"Chủ nhân biết là tôi không nói gì ngoài sự thật!"

"Không gì hân hạnh hơn … thậm chí là so với sự kiện mừng vui, mà ta nghe rằng, đã đến với gia đình ngươi trong tuần này?"

Bà ta nhìn hắn chăm chú, miệng há ra một cách rất bối rối.

"Chủ nhân, tôi không hiểu ý ngài."

"Ta đang nói về cháu gái ngươi, Bellatrix. Và cũng là cháu của các người nữa, Lucius và Narcissa. Nó chỉ vừa mới kết hôn với thằng người sói Remus Lupin. Ngươi chắc hẳn phải tự hào lắm."

Những tràng cười chế nhạo vang lên xung quanh cái bàn. Những tên Tử thần thực tử nhìn nhau với ánh mắt hân hoan; có những tên còn đập bàn ầm ỹ. Con rắn khổng lồ, khó chịu với sự ồn ào, há to miệng và rít lên một cách giận dữ, nhưng những tên Tử thần thực tử không nghe thấy nó, chúng vẫn cứ hân hoan trước nỗi nhục của gia đình Malfoy. Gương mặt Bellatrix vừa mới giãn ra sung sướng đã cau lại xấu hổ, đỏ bầm. "Nó không phải là cháu gái của chúng tôi, thưa chủ nhân." mụ ta nức nở "Chúng tôi – Narcissa và tôi - chưa bao giờ đế mắt đến con em họ tôi từ khi nó cưới một tên máu bùn. Con bé ấy chẳng có gì liên hệ với chúng tôi, cũng như bất cứ con quái vật nào mà nó lấy làm chồng."

"Mày nói sao hả Draco?" Voldemort hỏi,và mặc dù giọng hắn nhẹ nhàng nhưng nó kéo theo những tiếng huýt sáo và tràng cười nhạo báng."Mày sẽ trông nom đứa bé mất dạy đó chứ hả?"

Sự vui vẻ rộn lên; Draco Malfoy hoảng sợ nhìn sang cha nó, còn ông ta đang dán mắt xuống tà áo chùng của mình, rồi quay sang bắt gặp ánh mắt của mẹ nó. Bà ta lắc khẽ lắc đầu, rồi gương mặt bà lại vô hồn nhìn chằm chặp lên bức tường đối diện.

“Đủ rồi.” Voldemort nói, vuốt ve con rắn đang giận dữ. “Đủ rồi!”
Tiếng cười nhạo im bặt ngay lập tức.
“Nhiều cây gia phả lâu đời nhất của chúng ta đã tàn lụi theo thời gian.” Hắn nói khi Bellatrix nhìn hắn chăm chú, nín thở và cầu khẩn “Phải cắt tỉa chính bản thân các ngươi, phải làm thế, để giữ cho nó tươi tốt, phải không? Cắt hết những cành nhánh nào de đoạ đến mọi cành khác.”
“Vâng, thưa ngài.” Bellatrix thì thầm, và đôi mắt mụ một lần nữa lại đẫm những giọt nước mắt biết ơn. “Ngay khi có cơ hội.”
“Ngươi sẽ có nó.” Voldemort đáp “Và trong gia đình ngươi, cũng như trên cả thế giới này… chúng ta sẽ cắt bỏ bất kỳ chỗ thối rữa nào gây bệnh cho chúng ta cho đến khi chỉ còn lại dòng máu thật thực sự còn lại…”
Voldemort giơ cây đũa của Lucius Malfoy lên, chỉ thẳng vào cái hình thù xoay vòng phía trên bàn, và cho nó một cái gõ nhẹ. Hình hài ấy sống dậy với tiếng rên rỉ và bắt đầu cật lực chống lại những dây trói vô hình.
“Ngươi có nhận ra vị khách của chúng ta không, Severus?” Voldemort hỏi.
Snape giương mắt lên nhìn khuôn mặt úp xuống dưới. Bây giờ cả bọn Tử Thần Thực Tử cũng nhìn người bị giam giữ, như thể chúng được phép biểu lộ “đức tính” tò mò của mình. Khi gương mặt cô ta quay tới vùng lửa sáng, cô ta nói với giọng khiếp sợ và đứt quãng, “Severus! Cứu ta với!”
“Dạ, có.” Snape nói khi thân hình của tù nhân lại chầm chậm quay đi.
“Còn ngươi, Draco?” Voldemort hỏi, gõ nhẹ vào mũi con rắn bằng tay kia không có đũa phép.
Draco ngập ngừng lắc đầu. Giờ đây khi người phụ nữ kia đã thức dậy, có vẻ nó không thể tiếp tục nhìn cô ta thêm nữa.
“Nhưng ngươi đâu có học ở lớp con mụ này.” Voldemort nói, “Cho những kẻ nào không biết: tham gia cùng chúng ta ở đây đêm nay là quý bà Charity Burbage, người đã dạy tại trường Ma thuật và Pháp thuật Hogwarts cho đến

thời gian gần đây.”

Có tiếng xì xào nho nhỏ của sự hiểu biết xung quanh cái bàn, họ đã nhận ra người phụ nữ.

Ở ngoài, một mụ bướu cổ cười khùng khục.

“Vâng … giáo sư Burbage dạy lũ trẻ của giới Pháp Sư và Phù Thuỷ chúng ta mọi thứ liên quan đến bọn Muggle… rằng bọn chúng khác chúng ta như thế nào đây mà…”

Một tên trong bọn Tử Thần Thực Tử dẫm mạnh chân xuống sàn. Charity Burbage lại quay về phía mặt Snape.

“Severus… làm ơn… làm ơn…”

“Câm miệng” Voldemort gầm lên, vẫy cây đũa của Malfoy, và Charity nín thinh như bị bịt mồm. “Không chỉ làm sa đoạ và ô uế đầu óc của bọn nhóc phù thuỷ, tuần trước giáo sư Burbage đã viết cực lực bao biện cho bọn Máu Bùn trên tờ Nhật Báo Tiên Tri. Các pháp sư - mụ viết - phải chấp nhận những tên trộm của những kiến thức và phép thuật của họ. Việc lụi tàn của dòng máu thuần chủng, theo như bà giáo Burbage này, là hoàn cảnh đáng mong đợi nhất… mụ mong chúng ta sẽ kết bạn với bọn Muggle đó… hay, không còn nghi ngờ gì nữa, với cả lũ Người Sói…”

Lúc này không một ai cười. Không thể nhầm lẫn được sự giận dữ và khinh bỉ trong giọng nói của Voldemort. Lần thứ ba, Charity Burbage quay lại trước mặt Snape. Nước mắt của bà ta lăn từ khoé mắt xuống mái tóc. Snape nhìn lại bà, điềm tĩnh, trong khi cô chậm chạp quay khỏi hắn ta lần nữa.

“Avada Kadavra”

Một tia chớp sáng màu xanh lá soi sáng mọi góc trong căn phòng. Một tiếng gãy lớn vang lên và Charity rơi trên mặt bàn bên dưới, khiến nó rung lên và kêu cọt kẹt. Một vài Tử Thần Thực Tử lùi vội ra phía sau những cái ghế của họ. Draco ngã lăn trên sàn nhà.

“Bữa tối, Nagini” Voldemort nhẹ nhàng, và con rắn to lớn lắc lư trườn từ vai hắn xuống mặt sàn gỗ bóng loáng.

Harry potter và bảo bối tử thần

Dịch Giả: Lý Lan
Chương 2
Trong ký ức

Harry đang bị chảy máu. Ép bàn tay phải vào phía trái người, vừa lẩm bẩm chửi thề vừa thở dốc, Harry hích cách cửa phòng ngủ mở ra. Một tiếng kêu lanh lảnh của đồ sứ bị vỡ vang lên. Nó đã dẫm phải một cái cốc trà lạnh được đặt trên sàn nhà bên ngoài phòng ngủ của nó.
“Cái quái–?”

Nó nhìn xung quanh, khu vực xung quanh số 4, đường Privet Drive trống trơn. Có lẽ chiếc cốc trà là một ý tưởng khá vụng về của Dudley cho một cái bẫy. Giữ bàn tay đau không bị hạ xuống, Harry nhặt những mảnh vỡ của chiếc cốc lại bằng tay kia và ném chúng vào trong cái thùng rác đã đầy ắp ở trong phòng ngủ của nó. Rồi nó lê chân vào trong buồng tắm để xả nước vào ngón tay đau.

Điều này thật là ngu ngốc, vớ vẩn, bực mình khi mà còn bốn ngày nữa và không được phép thực hiện bất cứ phép thuật nào… nhưng nó phải thừa nhận với chính mình rằng vết cắt khá sâu trên ngón tay của nó đã thực sự thắng nó. Nó chưa bao giờ học để chữa trị một vết thương, và bây giờ khi phải nghĩ tới điều này- đặc biệt là với những ý tưởng mới xuất hiện trong đầu - có vẻ như là một cơn gió thoảng qua trong vốn kiến thức pháp thuật của nó. Ghi nhớ trong đầu để sau này hỏi Hermione cách xử lý, nó dùng một đống giấy vệ sinh để cố gắng lau sạch đi vết nước trà trước khi lết chân về phòng ngủ và đóng sầm cái cửa sau lưng.

Harry đã sử dụng buổi sáng để dọn sạch cái rương ở trường của nó lần đầu tiên kể từ khi nó bắt đầu sử dụng nó sáu năm trước. Vào thời điểm trước khi bắt đầu những năm học trước đây, Harry chỉ lôi ba phần tư vật dụng ở trong

để thay thế hoặc dọn dẹp lại chúng, để lại phần đáy với những thứ cũ và hỏng như: bút lông cũ, những cái mắt gián khô, vài cái tất đơn không còn vừa nữa. Vài phút trước, Harry đã thò tay vào đống hỗn tạp này, và hứng chịu một cơn đau trên ngón áp út của bàn tay phải, và nó đã bị chảy khá nhiều máu. Bây giờ nó dọn dẹp một cách cẩn thận hơn. Quỳ xuống cạnh cái rương cũ nát, nó vơ xung quanh đáy và, sau khi kéo một cái phù hiệu luôn biến hình từ CỔ VŨ CEDRIC DIGGORY và POTTER THÚI HOẮC, một cái Ống kính mách lẻo đã bị vỡ tung, và một cái mặt dây chuyền bằng vàng chứa bên trong mẩu giấy có ghi R.A.B, và rồi nó tìm thấy vật sắc cạnh mà đã cắt vào tay nó. Nó nhận ra vật ấy ngay lập tức. Đó là một mảnh vỡ dài hai inch của chiếc gương ma thuật mà cha đỡ đầu Sirius đã trao cho nó. Harry đặt mảnh gương bên cạnh và đổ những thứ còn lại ra một cách cẩn thận, nhưng không có gì có giá trị sót lại ngoại trừ những hạt bột kính vụn từ món quà cuối cùng của chú Sirius bám vào những đồ vật còn lại như lớp bụi phủ lấp lánh.

Harry ngồi xuống và ngắm kỹ mảnh gương vỡ mà đã cắt vào tay, nó không thấy gì ngoài đôi mắt sáng xanh của nó nhìn chăm chú. Rồi nó đặt mảnh vỡ lên trên tờ Nhật báo tiên tri sáng nay chưa kịp đọc đang ở trên giường, sau đó Harry ngăn những kỷ niệm buồn tràn về, nhói lên những vết đau của tiếc nuối và nỗi trông chờ điều kỳ diệu ở chiếc gương vỡ bằng cách lục lọi tất cả những đồ vật hư hỏng còn lại trong chiếc rương.

Mất thêm một giờ nữa để hoàn toàn dọn sạch chiếc rương, ném đi những vật vô dụng, và sắp xếp những thứ còn lại theo chồng tuỳ thuộc việc nó sẽ cần chúng từ bây giờ trở đi hay không. Đồng phục trường và Quidditch, những cái vạc, giấy da, bút lông và hầu hết những sách học của nó được xếp vào góc để bỏ lại ở đây. Nó băn khoăn việc dì dượng của nó sẽ xử lý đống đồ ấy như thế nào; có lẽ là đốt chúng vào lúc nửa đêm như thể chúng là những bằng chứng của một tội ác nguy hiểm nào đấy. Đồ đạc Muggle của nó, Áo Choàng Tàng Hình, bộ pha chế độc dược, một vài cuốn sách, album hình mà bác Hagrid đã tặng cho nó trước đây, một chồng thư, và đũa phép của nó được gói gém trong một cái ba lô. Ở túi trước là tấm Bản Đồ Đạo Tặc và chiếc mặt dây chuyền với mảnh giấy có ký chữ R.A.B ở bên trong. Chiếc mặt dây chuyền được đặt ở vị trí trang trọng này không phải vì nó có giá trị nào đấy - vì về mọi mặt vật này là vô giá trị - mà bởi vì cái giá đã phải trả để có được nó.

Chỉ còn lại một chồng báo đặt ở trên bàn phía sau con cú trắng Hedwig: mỗi một tờ là một ngày mà Harry đã ở tại đường Privet Drive mùa hè này.

Nó bước xuống sàn nhà, vươn người chồm qua cái bàn. Hedwig vẫn đứng im khi nó rút chồng báo, ném chúng vào đống đồ bỏ đi từng tờ một. Con cú đang ngủ hoặc có lẽ là giả bộ như thế; Hedwig khá bực mình với Harry vì lượng thời gian ít ỏi mà nó được cho phép ra khỏi cái lồng gần đây.

Khi ném gần hết chồng báo, Harry ngừng tay lại, tìm kiếm số báo đặc biệt mà nó nhớ là được phát hành ngay khi nó vừa quay trở lại đường Privet Drive cho kỳ nghỉ hè; nó nhớ chắc rằng đã có một tin nhỏ ở trang nhất về việc từ chức của Charity Burbage, giáo viên dạy môn Muggle học ở Hogwarts. Cuối cùng nó cũng tìm thấy nó. Mở trang mười ra, Harry ngồi phịch xuống ghế và đọc lại bài báo mà nó tìm được.

Nhớ về Albus Dumberdore
Bởi Elphias Doge
Tôi gặp Albus Dumberdore lúc tôi mười một tuổi, ngày đầu tiên tôi tới Hogwarts. Cảm tình của chúng tôi chắc chắn bắt nguồn từ việc chúng tôi đều bị đối xử như là những kẻ đứng ngoài. Tôi đã bị đậu rồng ngay trước khi nhập học, và mặc dầu tôi không còn truyền nhiễm bệnh nữa, nhưng khuôn mặt với những nốt mụn xanh nhạt đã khiến nhiều người không dám lại gần tôi. Còn riêng về cậu ấy, Albus đến Hogwarts trong lòng trĩu nặng những tai tiếng không muốn có. Đặc biệt là việc năm trước đấy, bố cậu ấy, Percival, đã bị kết tội về việc tấn công một cách độc ác và công khai ba thiếu niên Muggle trẻ tuổi.

Albus chưa bao giờ phủ nhận rằng cha cậu (người mà sẽ phải chết ở Azkaban) đã phạm tội; mặt khác, khi tôi lấy hết can đảm để hỏi cậu, cậu ấy khẳng định rằng cậu biết rằng cha cậu có tội. Ngoài ra, Dumbledore từ chối nói chuyện về vấn đề đau buồn này, mặc dù có nhiều người cố gắng gặng hỏi cậu ấy. Một vài người đã chộp lấy cơ hội để ca ngợi hành động đấy của cha cậu, và cho rằng Albus là một kẻ căm ghét Muggle. Họ đã không thể phạm sai lầm gì hơn: Những người biết về Dumbledore sẽ chắc chắn khẳng định, ông ấy chưa bao giờ thể hiện một hành động dù nhỏ nhất chống lại

Muggle. Ngược lại, sự ủng hộ kiên định của ông ấy cho quyền của Muggle đã tạo thêm nhiều kẻ thù của ông trong những năm sau đấy.
Tuy nhiên, chỉ vài tháng sau, danh tiếng của chính Albus đã bắt đầu che phủ tai tiếng của cha cậu. Cuối năm học đầu tiên, cậu không còn bị xem là con của một kẻ ghét Muggle nữa, thay vào đấy được ca ngợi là một học sinh xuất sắc chưa từng thấy ở ngôi trường này. Những người trong chúng tôi có vinh hạnh được làm bạn cậu ấy xem cậu như là một tấm gương tiêu biểu, không kể đến những sự trợ giúp và cổ vũ, và việc cậu ấy luôn luôn rất rộng rãi với mọi người. Ông ấy có thú nhận với tôi sau này rằng ngay lúc ấy ông đã biết niềm đam mê lớn nhất của đời ông là giáo dục.
Cậu không chỉ đoạt được mọi phần thưởng mà nhà trường đưa ra, cậu còn nhanh chóng có thư từ qua lại thường xuyên với những phù thuỷ danh tiếng nhất lúc đó, bao gồm Nicolas Flamel, nhà giả thuật kim vĩ đại; Bathilda Bagshot, vị sử gia được ghi danh sau này; và Aldalbert Waffling, nhà lý thuyết pháp thuật nổi tiếng. Một số trong những bài viết của cậu đã được xuất bản rất rộng rãi như là Thuật biến hình ngày nay, Những thử thách của Bùa chú, và Độc dược gia ứng dụng. Tương lai của Dumbledore có vẻ rất sáng lạn, và câu hỏi duy nhất còn lại là khi nào cậu sẽ trở thành Bộ Trưởng bộ Pháp Thuật. Mặc dù nhiều năm sau đấy, ông được dự đoán là sẽ đảm nhiệm chức vụ này, nhưng ông chưa bao giờ có đam mê trở thành một vị Bộ trưởng.
Ba năm sau khi chúng tôi học ở Hogwarts, người em của Albus, Aberforth cũng được nhập học. Họ không giống nhau cho lắm: Aberforth chưa bao giờ đam mê sách vở, và không như Albus, cậu ta thích dàn xếp các tranh cãi bằng cách đấu phép hơn là qua những tranh luận hợp lý. Tuy nhiên, thật khá sai lầm khi nói như một số người rằng, anh em họ không phải là bạn bè. Họ cũng va chạm với nhau thoải mái như hai hai chàng trai khác biệt. Công bằng mà nói về Aberforth, phải thừa nhận rằng sống trong cái bóng của Albus không thể có một sự thoải mái dễ chịu lắm. Luôn bị lấp bóng là điều rõ ràng khi ở bên cạnh cậu ấy, và càng không dễ chịu hơn với tư cách là một người em trai. Khi Albus và tôi rời Hogwarts, chúng tôi quyết định sau đấy sẽ đi một chuyến du lịch vòng quanh thế giới với nhau, viếng thăm và học hỏi những phù thuỷ ngoại quốc trước khi tiếp tục theo đuổi những sự nghiệp khác nhau. Tuy nhiên, một thảm kịch đã xảy ra. Vào lúc bắt đầu chuyến đi của chúng tôi, mẹ của Albus, Kendra qua đời, để lại trọng trách gia đình nặng nề lên vài Albus. Tôi hoãn chuyến đi của mình một thời gian để tham dự lễ tang của Kendra, và rồi bắt đầu chuyến đi mà khi đó chỉ còn một mình tôi. Với một người em trai và một người em gái phải chăm sóc, và chỉ còn một ít vàng cho an hem họ họ, rõ ràng rằng Albus không thể đi cùng tôi trong chuyến du lịch này. Khoảng thời gian đó là khoảng thời gian chúng tôi

rất hiếm hoi có liên lạc với nhau. Tôi viết cho Albus, mô tả, một cách vô tình, những thú vị của chuyến du lịch, từ những lần chạy thoát đứng tim khỏi những con Chimaera (**Chú thích của người dịch**: quái vật đầu sư tử, mình bò sát, đuôi là một con rắn, có một đầu dê mọc trên lưng – Thần thoại Hy Lạp), cho tới tới những thí nghiệm của những nhà giả kim thuật Ai Cập. Còn những lá thư của cậu kể với tôi khá ít ỏi về cuộc sống ngày qua ngày của cậu, theo tôi nghĩ thì đấy là một sự gò bó không dễ chịu cho một phù thuỷ tuyệt vời như thế. Đắm mình ở trong những khám phá mới của tôi, tôi đã sửng sốt khi nghe một tin về một chuyện buồn xảy ra với Dumbledore vào cuối chuyến du lịch của tôi: cái chết của em gái cậu ấy, Ariana.

Mặc dù Ariana đã ở trong tình trạng sức khoẻ tồi tệ trong thời gian dài, cú chấn động lớn của việc mất đi người mẹ quá sớm đã tác động sâu sắc tới cả hai người anh em của cô. Và những người thân cận với Albus – tôi tính tôi là một trong những người may mắn đó – đều đồng ý rằng cái chết của Ariana, và việc Albus cảm thấy có trách nhiệm cá nhân ở trong đó (mặc dù, dĩ nhiên là ông ấy không có lỗi), đã để lại dấu ấn lớn trong cuộc đời cậu mãi mãi.

Tôi quay trở về và gặp chàng trai trẻ, người mà phải trải qua nhiều điều đau khổ hơn tuổi của mình. Albus đã trở nên kín đáo và dè dặt hơn trước, và kém vô tư hơn. Thêm vào những nỗi đau trên, sự ra đi của Ariana đã dẫn tới sự xa rời hơn nữa trong mối quan hệ giữa Albus và Aberforth, vốn đã không thân thiết lắm. (Và đến lúc điều này cũng được xoá đi – trong những năm sau họ đã thân thiết trở lại, nếu không phải là một mối quan hệ gần gũi, thì chắc chắn là một mối quan hệ chân thành.) Tuy nhiên, cậu hiếm hoi nói về bố mẹ của cậu ấy hay Ariana kể từ đó, và bạn bè cậu học cách không nhắc tới điều đó nữa.

Những cây bút khác sẽ mô tả những thành công của ông ấy trong những năm sau này. Những cống hiến không kể xiết của Dumbledore cho kho tàng kiến thức Phù thuỷ, bao gồm việc khám phá ra mười hai công dụng của máu rồng tạo ra nhiều lợi ích cho nhiều thế hệ sau này, cũng như những suy xét sáng suốt ông thể hiện trong những phán quyết khi còn làm phù thuỷ lãnh đạo của Wizengamot. Mọi người vẫn nói rằng, không có trận đấu phù thuỷ nào có thể sánh được với trận đấu giữa Dumbledore và Grindelwald vào năm 1945. Những người mà chứng kiến nó đã kể về sự khủng khiếp và đáng sợ khi họ chứng kiến hai phù thuỷ siêu phàm vào trận đấu. Chiến thắng của Dumbledore, và những kết quả của nó cho thế giới Pháp thuật, được coi là bước ngoặt trong lịch sử pháp thuật sánh ngang với sự ra đời Đạo luật Quốc tế về Đảm bảo bí mật hay sự thất bại của Kẻ-Mà-Chớ-Gọi-Tên-Ra.

Albus Dumbledore chưa bao giờ tự hào hay kiêu ngạo; ông luôn tìm thấy một điều gì đấy có giá trị trong mỗi con người, dù chúng có vẻ không nổi bật hay đặc biệt, và tôi tin rằng những mất mát trong tuổi trẻ của ông đã tạo nên

trong ông lòng nhân đạo và cảm thông sâu sắc. Tôi sẽ nhớ tình bạn với ông ấy nhiều hơn tôi có thể nói ra, nhưng mất mát của tôi là không gì cả so với những tổn thất của thế giới phù thuỷ. Rằng ông ấy là người truyền cảm hứng và được yêu quý nhất trong tất cả những vị hiệu trưởng ở Hogwarts là một điều không thể chối cãi. Ông ấy ra đi như ông ấy đã sống: luôn làm việc cho những điều tốt đẹp hơn tới những giây phút cuối cùng, cũng như là mong muốn nắm lấy bàn tay của một cậu bé nhỏ bị đậu rồng trong ngày đầu tiên tôi gặp ông.

Harry đã đọc xong, nhưng vẫn nhìn chăm chú vào bức hình kèm theo bài viết. Cụ Dumbledore vẫn có nụ cười quen thuộc, hiền hậu ấy, nhưng khi cụ hé mắt qua gờ tấm hính bán nguyệt, bức hình cho nó cảm giác, ngay cả trên tờ giấy báo, như là đang quét qua người Harry, nỗi buồn trộn lẫn với sự bẽ bàng xâm chiếm tâm trí nó.

Nó đã nghĩ rằng nó biết cụ Dumbledore khá nhiều, nhưng khi đọc bài viết này, nó buộc phải thừa nhận rằng nó thực ra chỉ biết một chút ít về cụ. Chưa bao giờ Harry có thể tưởng tượng tuổi thơ của cụ Dumbledore hay tuổi trẻ của cụ; hình ảnh của Dumbledore trong Harry luôn là một người với mái tóc và chùm râu dài bạc óng đáng tôn kính. Ý nghĩ về tuổi trẻ của Dumbledore đơn giản với Harry là lạ lẫm, như cố gắng hình dung một Hermione ngu ngốc hay một con Quái tôm đuôi nổ thân thiện.

Nó chưa bao giờ nghĩ tới việc hỏi cụ Dumbledore về quá khứ của cụ. Không nghi ngờ gì điều ấy sẽ khá lạ lẫm, thậm chí là thiếu lễ độ, nhưng sau điều mà tất cả mọi người đều biết là Dumbledore đã tham gia trận đấu phép lịch sử với Grindelward, Harry còn không nghĩ tới việc hỏi cụ Dumbledore trận đánh như thế nào, hay hỏi về bất cứ thành công nổi tiếng nào mà cụ Dumbledore đã giành được. Không, họ luôn luôn thảo luận về Harry, quá khứ của Harry, tương lai của Harry, những kế hoạch của Harry… và với Harry bây giờ, bất chấp sự thật là tương lai của cậu rất nguy hiểm và bấp bênh, rằng nó đã mất đi cơ hội không thể thay thế được khi đã không hỏi cụ Dumbledore nhiều hơn nữa về chính nó, mặc dù câu hỏi riêng tư duy nhất mà nó từng đưa ra cho vị hiệu trưởng cũng là câu mà nó nghi ngờ cụ Dumbledore đã không trả lời thành thật.

"Thầy thấy gì khi thầy nhìn vào trong gương ạ?"

"Ta ư? Ta thấy ta cần một đôi tất len dày."

Sau một vài phút suy nghĩ, Harry xé bài báo ra khỏi tờ Nhật báo tiên tri, gấp lại cẩn thận, và kẹp nó vào tập đầu của Pháp thuật tự vệ Thực hành và Cách sử dụng chống lại Ma Thuật hắc ám. Sau đấy nó ném tờ báo vào trong chồng rác và quay lại nhìn căn phòng. Bây giờ nó đã gọn gàng hơn nhiều. Thứ duy nhất còn sót lại là tờ Nhật báo tiên tri ngày hôm nay, vẫn còn nằm ở trên giường, với mảnh gương vỡ nằm ở trên nó.

Harry chồm người lên giường, đẩy mảnh gương vỡ khỏi tờ Nhật báo tiên tri và mở tờ báo ra. Nó chỉ lướt qua cái tít lớn nhất khi lấy tờ báo được cuộn tròn từ con cú vận chuyển sáng sớm nay và ném nó bên cạnh, sau khi thấy rằng nó không viết gì về Voldemort. Harry chắc chắn rằng Bộ Pháp thuật đã tác động lên tờ Nhật báo để giấu nhẹm đi các tin tức về Voldemort. Và bây giờ, nó mới thấy là nó đã bỏ lỡ điều gì trên tờ báo đó.
Ngay phía nửa dưới của trang đầu tiên, có một cái tít nhỏ được in ngang trên hình cụ Dumbledore kèm theo, trông rất khó chịu:
Dumbledore - Sự thật cuối cùng.
Được xuất bản tuần tới, câu chuyện bất ngờ của của người đươc coi là thiên tài chói lọi bởi nhiều người và được xem là phù thuỷ vĩ đại nhất thế hệ của ông ta. Gạt sang một bên hình ảnh nổi tiếng của một nhà thông thái điềm đạm với bộ râu màu bạc, nhà báo Rita Skeeter hẹ lộ sự thật về tuổi thơ bất trắc, về tuổi trẻ ngoài vòng pháp luật, về mối hận lâu năm, về những bí mật tội lỗi mà Dumbledore đã mang xuống nấm mồ của ông ta, TẠI SAO người mà được đề cử là Bộ trưởng bộ Pháp thuật kiên định ở lại trên vị trí Hiệu trưởng đơn thuần? MỤC ĐÍCH GÌ của một tổ chức bí mật được biết tới cái tên là Hội Phượng Hoàng? Và Dumbledore gặp kết cục thế này là NHƯ THẾ NÀO?
Câu trả lời cho những câu hỏi này và còn nhiều vấn đề khác được khám phá ở trong cuốn tiểu sử đặc biệt mới, Cuộc Đời và Sự Dối Trá của Albus Dumbledore, bởi Rita Skeeter, với bài phỏng vấn đặc biệt của Berry Braithwaite, trang số 13.
Harry mở vội tờ báo và tìm trang mười ba. Bài viết được kèm theo một hình ảnh với một bộ mặt quen thuộc: một người phụ nữ đeo một cái kính trang sức cầu kỳ với bộ tóc vàng xoăn trau chuốt kỹ lưỡng, hàm răng của mụ được lộ ra với một điều rõ ràng là một nụ cười chiến thắng, với những ngón tay uốn éo về phía nó. Cố gắng hết sức để tảng lờ bức hình tởm lợm, Harry đọc tiếp.
Về cảm nhận của tôi, Rita Skeeter sôi nổi và dịu dàng hơn những bức hình nổi tiếng trên các tờ báo mang lại. Chào đón tôi ở tiền sảnh của ngôi nhà ấm cúng của cô, cô dẫn tôi đến nhà bếp để uống trà, dùng kèm một biếng bánh ngọt, và dĩ nhiên không phải nói, đấy là bắt đầu câu chuyện nóng hổi của chúng tôi.
“Vâng, hiển nhiên Dumbledore là một giấc mơ của một tiểu sử gia,” Skeeterr nói. “Quả là một cuộc đời dài, với bao nhiêu chuyện. Tôi chắc chắn rằng cuốn sách của tôi là cuốn sách đầu tiên của rất rất nhiều trong số đó.”
Skeeter chắc chắn đã nhanh chóng ghi dấu ấn. Cuốn sách-chín-trăm-trang hoàn thành chỉ trong bốn tuần ngay sau cái chết bí ẩn của Dumbledore vào tháng Sáu. Tôi hỏi cô bằng cách nào cô có thể hoàn thành một công việc lớn

nhanh chóng như vậy.
“Ồ, khi bạn đã làm nghề viết phóng sự như tôi đây, làm việc đuổi kịp một thời hạn là một tính cách không thể thiếu. Tôi biết rằng thế giới phù thuỷ đã sôi sục muốn biết câu chuyện đầy đủ và tôi muốn là người đầu tiên đáp ứng được mong mỏi này.
Tôi nhắc tới bài viết khá nổi tiếng và ấn tượng gần đây của Elphias Dogas, Tư vấn viên Đặc biệt của hiệp hội Wizegamot và cũng là một người bạn lâu năm của Albus Dumbledore, rằng “cuốn sách của Skeeter chứa ít sự thật hơn là một cái thẻ của Sô-cô-la ếch.”
Skeeter đã ngửa bật cười rất vui vẻ và nói.
“Dodgy thân yêu! Tôi nhớ tôi đã phỏng vấn ông ấy vài năm trước về quyền lợi của người cá, trời phụ hộ cho ông ta. Thật sự lẩm cẩm, có vẻ như ông ta nghĩ rằng chúng ta đang ngồi trên đáy hồ Windermere, luôn luôn nói với tôi phải đề phòng những con cá hồi.”
Và tuy vậy những cáo buộc về tính thiếu chính xác của Elphias Doge đã vang tới nhiều nơi. Thực sự có phải Skeeter nghĩ rằng bốn tuần ấy đủ dài để vẽ nên một hình ảnh đầy đủ của cuộc đời dài và kỳ lạ của Dumbledore?
“Ồ, bạn yêu quý,” Skeeter cười rạng rỡ, kéo tôi ra khỏi những dòng suy nghĩ trong đầu, “bạn cũng biết tôi có thể kiếm được bao nhiêu thông tin bằng một cái túi lớn với những đồng Galleons, và tôi từ chối nghe từ ‘không’, và dĩ nhiên phải kể đên là cây Bút lông tự động ghi chép yêu quý của tôi! Mọi người đang xếp hàng để kể về những điều bẩn thỉu về cuộc đời Dumbledore đấy! Không phải ai cũng nghĩ ông ta quá tuyệt vời đâu, bạn biết đấy - ông ta dẫm lên những phần quan trọng của những ngón chân. Nhưng lão già Dodgy Doge có thể xuống từ con bằng mã tự tin của lão được rồi, bởi tôi đã thâm nhập được vào một nguồn thông tin mà hầu hết các nhà phóng sự sẵn sàng đánh đổi đũa phép của họ để có được nó, nguồn mà chưa bao giờ phát biểu trước công chúng trước đây và là người rất gần gũi với Dumbledore trong suốt những phần tuổi trẻ hỗn loạn của Dumbledore.”
Sự xuất bản rộng rãi của cuốn hồi ký viết bởi Skeeter này chắc chắn sẽ gây ra nhiều ngạc nhiên lớn cho những ai tin rằng Dumbledore đã có một cuộc đời không có tội lỗi gì. Những điều bất ngờ lớn nhất nào mà cô ấy đã bóc trần, tôi hỏi?
“Bây giờ, ngoài những điều đó nhé. Betty thân mến, tôi sẽ không định nêu lên tất cả những điều thú vị trước khi ai đó mua cuốn sách đâu!” Skeeter cười và nói. “Nhưng tôi có thể hứa rằng bất cứ những ai mà vẫn nghĩ Dumbledore vẫn trong trắng như cái bộ râu của lão sẽ phải thức tỉnh một cách rất chi là không dễ chịu! Đơn giản hãy nói rằng, những ai mà đã từng nghe về việc ông ta nổi giận với Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy chắc chắn chưa bao giờ nghĩ tới cảnh ông ta đã từng nhúng tay vào Nghệ Thuật Hắc

Ám khi còn trẻ! Và về một phù thuỷ dành hết quãng đời sau này để thể hiện sự khoan dung, nhưng khi còn trẻ ông ta không hẳn đã có tâm hồn rộng rãi như thế! Vâng, Albus Dumbledore có một quá khứ rất chi là tối tăm, không kể đến một gia đình với đầy sự ám muội, thứ mà ông ta đã phải làm việc rất nhiều để giữ cho nó kín bưng."
Tôi hỏi có khi nào Skeeter đang nhắc tới người em trai của Dumbledore, Aberforth, người đã bị kết tội của hiệp hội Wizengamot về việc sử dụng sai pháp thuật tạo nên một scandal nhỏ mười lăm năm trước đây.
"Ồ, Aberforth chỉ là một hạt nhỏ trong đống phân ấy," Skeeter cười. "Không không, tôi đang nói về những điều tệ hơn là một người anh em với sở thích chơi với những con dê, tệ hơn việc có một người cha tấn công Muggle - Dumbledore dĩ nhiên không thể giữ cho những điều ấy im lặng được, họ đều bị trừng phạt bởi Wizengamot. Không phải là những điều đấy đâu, đây là về người mẹ và người em gái đã kích thích trí tò mò của tôi, và một chút khám phá về những bí mật ghê tởm của lão ta - nhưng, như tôi nói, bạn sẽ phải đọc tới những chương chín tới mười hai để thấy rõ hơn những chi tiết. Tất cả những gì tôi có thể nói bây giờ là, không có nghi ngờ gì là Dumbledore chưa bao giờ nói về việc làm thế nào mà lão ấy lại có một cái mũi gãy."
Gia đình chỉ là một phần, những liệu Skeeter có chối bỏ sự sáng suốt vĩ đại đã đưa Dumbledore tới nhiều khám phá ma thuật?
"Ông ta có đầu óc," cô thừa nhận, "mặc dù bây giờ nhiều người tự hỏi rằng có khi nào ông ta có thể thực sự là tác giả của những điều mà được cho là thành quả của ông. Như tôi hé lộ ở trong chương mười sau, Ivor Dillonsby tuyên bố rằng ông ấy đã khám phá ra tám công dụng của máu rồng rồi Dumbledore đã 'mượn tạm' những bài viết của ông ấy."
Nhưng sự quan trọng của những thành quả của Dumbledore tôi phải thừa nhận là không thể chối cãi. Thế còn về chiến thắng của ông ấy trước Grindelwald?
"Ồ, bây giờ tôi vui vì chị nhắc tới Grindelwald," Skeeter nói với một nụ cười hài lòng. "Tôi e rằng những người mờ mắt về chiến thắng đẹp mắt của Dumbledore phải lấy tinh thần để nghe tin xấu này như một quả bom - hay có lẽ là bom thối sắp nổ. Một phi vụ rất bẩn thỉu! Tất cả những gì tôi sẽ nói là, đừng chắc chắn đấy là một vụ đấu phép huyền thoại. Sau khi họ đọc cuốn sách của tôi, nhiều người sẽ bị thuyết phục để nói rằng Grindelwald đơn giản là biến ra một cái khăn tay trắng từ đầu đũa của ông ta và rời đi lặng lẽ!"
Skeeter từ chối tiếp tục cũng cấp thông tin về chủ đề thú vị này, vậy nên thay vào đó, chúng tôi chuyển sang chủ đề mà hiển nhiên đã khiến những độc giả của cô háo hức hơn bao giờ hết.
"Vâng," Skeeter nói, gật đầu vui vẻ, "Tôi dành trọn một chương cho mối quan hệ Potter-Dumbledore. Mối quan hệ này được gọi là không tốt đẹp

lắm, thậm chí là tiềm ẩn bát trắc. Lần nữa, những độc giả của tờ báo này sẽ phải mua cuốn sách để đọc câu chuyện đầy đủ, nhưng không có nghi ngờ gì là Dumbledore thể hiện một sự hứng thú khác thường ở Potter từ khi bắt đầu. Có khi nào cậu ta là sở thích lớn nhất của ông ta - vâng, chúng ta sẽ thấy. Chắc chắn chương sách này sẽ mở ra bí mật rằng Potter đã có một thời kỳ trưởng thành khó khăn nhất."

Tôi hỏi liệu Skeeter vẫn giữ liên lạc với Harry Potter, người mà cô đã có một bài phỏng vấn rất nổi tiếng năm trước: một mẩu tin đặc biệt mà Potter khẳng định chắc chắn rằng Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy đã quay trở lại.

"Ồ, vâng, chúng tôi dã tạo dựng một mối quan hệ bền chặt hơn nữa," Skeeter nói. "Tội nghiệp cho Potter, cậu chỉ có rất ít bạn bè thật sự, và chúng tôi đã gặp nhau tại một trong những khoảnh khắc thử thách nhất trong cuộc đời cậu ấy - Cuộc thi Tam pháp thuật. Tôi có lẽ là một trong những người còn sống mà có thể nói rằng tôi biết con người thật của Harry Potter."

Điều mà rõ ràng đã khiến chúng ta có nhiều lời đồn thổi là xung quanh những giờ phút cuối cùng của Dumbledore. Liệu Skeeter có tin rằng Potter đã ở đấy khi Dumbledore chết hay không?

"Thực sự tôi không muốn nói quá nhiều - tất cả đã được viết trong cuốn sách - những những nhân chứng ở trong lâu đài trường Hogwarts đã thấy Harry Potter chạy trốn từ hiện trường ngay sau khi Dumbledore ngã xuống, nhảy đi hay đã bị đẩy đi. Sau đấy cậu Potter có đưa bằng chứng chống lại Severus Snape, một người mà ai cũng biết cậu ta có mối tư thù. Có vẻ mọi việc trông như thế? Đấy là để cộng đồng phù thuỷ quyết định - một khi họ đã đọc cuốn sách của tôi."

Sau khi nghe lời nhắn khiến tôi thấy rất háo hức này, tôi rời khỏi nhà Skeeter. Không có nghi ngờ gì là Skeeter đã viết nên một trong những cuốn sách bán chạy nhất. Những người hâm mộ Dumbledore trong lúc này đang bị lung lay mạnh khi mà hình ảnh người anh hùng của họ đang sắp sửa chìm xuồng.

Harry đọc xong bài viết, nhưng vẫn đăm đăm nhìn vào khoảng trắng ở dưới tờ báo. Một nỗi lo lắng và giận dữ trỗi lên trong nó như một cơn buồn nôn; nó vo tờ báo lại và ném vào tường với tất cả sức lực của của nó, gia nhập tờ báo với những rác rưởi xung quanh.

Nó sải bước xung quanh căn phòng, mở những ngăn kéo rỗng, nhặt những cuốn sách lên chỉ để đặt chúng lại chồng sách như cũ, nó không nhận biết được mình đang làm gì khi mà những dòng chữ từ bài viết của Rita cứ lởn vởn trong đầu: *Toàn bộ chương sách là về mối quan hệ Potter-Dumbledore… Mối quan hệ này được gọi là không tốt đẹp lắm, thậm chí là tai hại…. ông ta đã từng nhúng tay vào Nghệ Thuật Hắc Ám khi còn trẻ… tôi đã thâm nhập được vào một nguồn thông tin mà hầu hết các nhà phóng*

sự sẵn sàng đánh đổi đũa phép của họ để có được nó…
"Dối trá!" Harry gào lên, và qua cánh cửa sổ nó có thể thấy một người hàng xóm cạnh nhà dừng máy xén cỏ lại, nhìn lên tò mò.
Harry nặng nề ngồi xuống giường. Mảnh gương vỡ văng ra khỏi người, nó nhặt nó lên và xoay xoay nó trên đầu ngón tay, nghĩ, và nghĩ về cụ Dumbledore cùng những lời dối trá của Rita Skeeter đã phỉ báng cụ..
Một bóng màu xanh lướt qua. Harry sững người lại, ngón tay đau của nó lướt trên cái gờ lởm chởm của tấm gương lần nữa. Nó đã hình dung ra điều đấy, chắc chắn là thế. Nó khẽ nhìn qua vai của mình, nhưng bức tường chỉ có màu hồng đào ngán ngẩm mà dì Pentunia đã chọn: Không có gì màu xanh ở trên ấy để phản chiếu vào tấm gương. Nó nhìn chăm chú vào mảnh gương vỡ lần nữa, nhưng nó không thấy gì ngoài đôi mắt xanh lá cây của mình nhìn lại.

Nó đã tưởng tượng ra điều ấy, không còn lời giải thích nào khác; đã tưởng tượng ra điều ấy, bởi vì nó đã nghĩ về thầy hiệu trưởng đã qua đời. Nếu có điều gì chắc chắn, thì điều đấy là đôi mắt xanh da trời của cụ Albus Dumbledore sẽ không bao giờ nhìn nó một lần nữa.

Harry potter và bảo bối tử thần

Dịch Giả: Lý Lan
Chương 3
Chuyến ra đi của nhà Dursley

Tiếng sập cửa vọng lên tận cầu thang và một giọng nói rống lên: "Này! Thằng kia!"

Mười sáu năm trời bị gọi bằng kiểu này đã giúp Harry ko nghi ngờ gì mỗi khi dượng Vernon kêu nó, mặc dù vậy, nó không trả lời ngay. Nó vẫn đang nhìn chằm chằm vào trong mảnh gương, trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, nó nghĩ nó đã nhìn thấy ánh mắt của cụ Dumbledore. Chỉ cho tới khi dượng gầm lên "THẰNG KIA" thì Harry mới uể oải đứng lên và đi về cánh cửa phòng ngủ, dừng lại một lúc để bỏ miếng gương vỡ vào cái ba lô đựng đồ mà nó sẽ mang theo cùng.
"Tốn thời gian quá rồi đấy" dượng Vernon gào lên khi Harry vừa tới đầu cầu thang. "Xuống đây ngay. Tao có chuyện muốn nói"

Harry chậm chạp đi xuống, hai tay thọc sâu vào túi quần. Khi nhìn quanh phòng khách, nó thấy cả ba người nhà Dursley đều ở đấy. Họ đã ăn mặc tươm tất cho chuyến đi; dượng Vernon mặc một cái áo khoác màu nâu vàng, dì Pentiunia diện chiếc áo màu hồng cam, còn Dudley, thằng anh họ to bự, tóc vàng hoe mũm mĩm đang ở trong bộ áo da.
"Dạ?" Harry hỏi.
"Ngồi xuống," Dượng bảo. Harry nhướn lông mày lên. Dượng Vernon nói thêm một cách nhăn nhó như thể cổ họng bị bóp nghẹt bởi những tự ngữ, "Đi nào!"
Harry ngồi xuống. Nó nghĩ nó biết chuyện gì sắp sửa xảy ra. Dượng nó cứ đi tới đi lui, dì Petunia với Dudley nhìn theo hành động của dượng với vẻ rất nóng lòng. Cuối cùng, khuôn mặt tím ngắt nhăn nhó lại bởi sự tập trung, dượng Vernon dừng lại trước mặt Harry rồi nói:
"Tao suy nghĩ lại rồi," dượng nói
"Ngạc nhiên chưa!"
"Đừng có nói bằng cái giọng đó-" dì Petunia rít lên, nhưng dượng phẩy tay ra hiệu im lặng.
"Tất cả chỉ toàn là kế hoạch lừa đảo" dượng nói, nhìn Harry bằng con mắt heo ti hí "Tao quyết định là ta không tin một từ nào cả. Bọn tao sẽ ở lại đây. Bọn tao sẽ không đi đâu hết."
Harry nhìn lên dượng nó và cảm thấy một cảm giác pha trộn giữa tức giận và thích thú. Dượng Vernon đã thay đổi suy nghĩ đều đặn hai mươi tư giờ một lần suốt bốn tuần nay, chấy đồ lên rồi lại dọn đồ xuống, và sau đó lại chất đồ len chiếc xe trong mỗi lần thay đổi ý kiến.
Lần Harry cảm thấy thích thú nhất là lần dượng Vernon, không biết rằng Dudley đã cho thêm mấy cái tạ vào vali sau lần đóng gói trước, đã cố mang nó để vào ngăn hành lý và kết cục là đã ngã một cú rất đau và còn chửi thề ầm ĩ.
"Theo như mày nói," dượng Vernon vừa nói vừa vòng đi vòng lại trong phòng khách, "thì bọn tao- Petunia, Dudley, và tao - đang gặp nguy hiểm từ - từ"
"Từ 'chúa tể' của con, phải không?" Harry nói
"Và tao không tin điều ấy," dượng Vernon nói, đứng sững lại trước mặt Harry lần nữa. "Tao đã thức nửa đêm để nghĩ về điều mày nói, và tao nghĩ là đây là kế hoạch để chiếm lấy căn nhà"
"Nhà?" Harry lặp lại. "Ngôi nhà nào??"
"Ngôi nhà này!" dượng Vernon hét lên, những mạch máu trên trán ông đập mạnh. "Ngôi nhà của bọn tao! Quanh đây giá nhà đang tăng vọt. Mày muốn bọn ta dọn ra khỏi đây rồi mi sẽ giở mánh gì đó rồi trước khi bọn ta biết chuyện gì đã xảy ra căn nhà sẽ đứng tên mi và-"

“Dượng có điên rồi không?” Harry vặn hỏi. “Một kế hoạch để chiếm căn nhà ư? Dượng thực sự ngốc như bề ngoài của dượng vậy hả?”
“Mày dám –” dì Petunia kêu ré lên, nhưng 1 lần nữa dượng vẫy tay ra hiệu cho bà im lặng. Sự nhẹ nhàng trong vẻ ngoài của ông có vẻ không là gì so với mối nguy hiểm mà ông vừa nhận ra.
“Trong trường hợp dượng đã quên,” Harry nói, “Con đã có 1 căn nhà cha đỡ đầu của con cho. Vậy con muốn lấy căn nhà này để làm gì? Vì những kỷ niệm hạnh phúc hả?”
Sự im lặng bao trùm lên mọi người. Harry nghĩ chắc nó đã làm dượng khá bị thuyết phục với lý lẽ của nó.
“Mày tuyên bố là,” dượng Vernon lại vừa đi vừa nói, “ cái thứ Chúa tể đó “
“—Voldermort,” Harry nói một cách sốt ruột, “chúng ta nói đi nói lại chuyện này cả trăm lần rồi. Đây không phải là tuyên bố, đây là sự thật hiển nhiên. Thầy Dumbledore có nói với dượng vào năm ngoái, và chú Kingsley và bác Weasley –”
Dượng Vernon so vai lại giận dữ, và Harry đoán là dượng đang cố gắng tránh đi những kí ức về chuyến viếng thăm báo trước của 2 phù thủy hoàn toàn trưởng thành một vài ngày sau khi bắt đầu nghỉ hè của Harry. Sự xuất hiện của Kingsley Shacklebolt và Arthur Weasley trên ngưỡng cửa là một bất ngờ khó chịu nhất đối với gia đình Dursley. Dù vậy Harry cũng phải công nhận, ông Weasley đã phá tan tành cả nửa phòng khách nhà Dursley, nên không thể trông đợi sự xuất hiện trở lại của ông lại làm dượng Vernon hài lòng..
“– chú Kingsley và bác Weasley đều đã giải thích hết tất cả rồi.” Harry tảng lờ và tiếp tục nói, “Một khi con 17 tuổi, bùa phép bảo vệ con sẽ bị phá vỡ, điều này sẽ đe doạ cả mấy người lẫn con. Hội nghĩ Voldermort sẽ truy đuổi mấy người, hoặc là để tra tấn mọi người để tìm ra chỗ con ở, hoặc là vì hắn nghĩ việc bắt cóc gia đình dượng làm con tin sẽ khiến con sẽ phải tìm đường đến cứu”
Mắt dượng và Harry chạm nhau.
Harry chắc rằng trong khoảnh khắc đó cả hai đều có một thắc mắc giống nhau. Rồi dượng Vernon tiếp tục đi lòng vòng, Harry lại tiếp tục, “Mọi người phải trốn đi và Hội sẽ giúp. Dượng đang nhận được một sự bảo vệ nghiêm túc, là thứ tốt nhất hiện có thể có.”
Dượng Vernon không nói gì mà tiếp tục đi đi lại lại trong căn phòng. Ở bên ngoài, mặt trời treo lững lờ trên những hàng rào thuỷ lạp. Máy cắt cỏ của nhà hàng xóm lại kêu trở lại.
“Tao tưởng có Bộ Pháp Thuật chứ?” dượng Vernon đột ngột hỏi.
“Có chứ,” Harry ngạc nhiên nói.
“Vậy thì, tại sao họ không thể bảo vệ bọn ta? Theo ta thấy, những nạn nhân

vô can, không có lỗi gì ngoài việc nuôi phải một kẻ bị truy đuổi, như bọn ta, thì nên được sự bảo vệ của chính phủ!"
Harry cười lớn; nó không nhịn được. Thật đúng là dượng Vernon khi đặt niềm tin của mình vào chính quyền, cho dù đây là một thế giới dượng căm ghét và đã mất lòng tin.
"Dượng nghe chú Kingsley và bác Weasley nói rồi đó," Harry trả lời. "Bọn con nghĩ bộ pháp thuật đã bị trà trộn vào,"
Dượng quay trở về phía bếp lò và thở mạnh đến nỗi hàm râu vĩ đại làm nhăn nhó khuôn mặt vẫn còn tím ngắt bởi sự tập trung.
"Thôi được," dượng nói, lại dừng lại trước Harry một lần nữa. "Được rồi, cứ coi như do lí lẽ của mày mà bọn tao chấp nhận sự bảo vệ này đi. Tao vẫn không hiểu tại sao bọn tao lại không được bảo vệ bởi lão Kingsley đó."
Harry cố gắng một cách khó khăn để không trợn tròn mắt. Câu hỏi này cũng được trả lời cả nửa tá lần rồi.
"Như con nói với dượng rồi đó," Harry nói qua kẽ răng nghiến chặt "chú Kingsley đang bảo vệ thủ tướng người Mug- ý con là, ông Thủ Tướng của mấy người." "Chính xác -- hắn là người cừ nhất," dượng Vernon nói, chỉ tay vào màn hình tivi trống trơn. Gia đình Dursley đã phát hiện ra Kingsley trong một tin thời sự, lúc ấy ông đi bên cạnh thủ tướng người Muggle đến thăm một bệnh viện. Điều này này, cộng với việc là chú Kingsley rất thông thạo việc ăn mặc như một Muggle, chưa kể giọng nói chậm rãi và trầm của ông luôn khiến người khác an tâm đã làm cho nhà Dursley khoái Kingsley hơn bất kì phù thủy nào mà họ từng gặp, mặc dù đúng là họ chưa hề nhìn thấy ông đeo mấy cái khuyên tai.
"Ừm, chú ấy bận rồi," Harry nói. "Nhưng Hestia Jones và Dedalus Diggle đều thừa sức đảm đương việc –"
"Nếu mà chúng ta thấy mấy bản lý lịch…" dượng Vernon bắt đầu, nhưng Harry thực sự mất hết kiên nhẫn. Nó đứng dậy, hướng về giượng Vernon mà không chỉ tay vào cái TV.
"Những tai nạn đó không phải là sự tình cờ - những vụ đâm nhau hay những vụ nổ và trật đường ray xe lửa hay bất cứ thứ gì khác kể từ lần gần nhất chúng ta coi thời sự. Nhiều người ta đang mất tích, bị giết và hắn đang đứng sau chuyện này –đó là Voldermort. Con đã lặp đi lặp lại với dượng điều này bao nhiêu lần, rằng hắn giết Muggle để làm trò vui. Ngay cả sương mù – đấy cũng do bọn giám ngục làm ra, và nếu dượng không thể nhớ ra chúng là thứ gì thì hãy hỏi con trai dượng ấy."
Dudley đưa tay lên che lấy miệng. Với ánh mắt của ông bố mẹ và Harry cùng hướng về phía nó, nó chậm chạp hạ tay xuống và hỏi, "Còn…nhiều bọn chúng hơn nữa hả?"
"Nhiều hơn ư?" Harry bật cười. "Ý mày là nhiều hơn hai tên đã tấn công bọn

mình hả?? Dĩ nhiên là có hàng trăm tên, dám chắc lần này là hàng ngàn tên, bởi chúng sống nhờ vào nỗi sợ hãi và tuyệt vọng"
"Thôi được rồi, đừng có ầm ĩ nữa," dượng Vernon Dursley quát tháo. " Mày đã nói rõ ý mày -"
"Con cũng hi vọng vậy," Harry nói, "bởi vì, một khi mà con đủ mười bảy tuổi, tất cả bọn chúng – Tử thần thực tử, giám ngục, có thể cả Âm– tức là những xác chết bị ếm bởi Phù thuỷ hắc ám – sẽ đủ khả năng tìm và chắc chắn là sẽ tấn công dượng. Và nếu dượng nhớ lại lần gần đây nhất mà dượng cố gắng đánh gục hai phù thủy, con nghĩ dượng sẽ đồng ý là dượng cần sự giúp đỡ."
Có một sự im lặng ngắn ngủi vọng lại khoảnh khắc Hagrid làm đổ sập cánh cửa trước bằng gỗ từ những năm về trước. Dì Petunia nhìn dượng Vernon; Dudley thì nhìn Harry. Cuối cùng dượng Vernon bật nói, "Nhưng còn công việc của ta? Về việc học hành của Dudley, ta không nghĩ chuyện đó quan trọng đối với một đám phù thủy lười nhác vô công –"
"Dượng không hiểu sao?" Harry hét lên. "Chúng sẽ tra tấn và giết dượng như chúng đã làm với ba mẹ con!"
"Ba," Dudley nói bằng một giọng rất to "Ba, con sẽ đi với mấy người của Hội này"
"Dudley" Harry nói,"lần đầu tiên trong đời mày nói được một điều ra hồn đó"
Nó biết đã chiến thắng trong cuộc tranh luận này. Nếu Dudley sợ hãi đến nỗi đã chịu nhận sự trợ giúp của Hội, cha mẹ nó sẽ chấp nhận đi theo nó. Không phải nghi ngờ gì về việc họ hoàn toàn không mong muốn bị chia cắt với Duddy mỏng manh yêu quý. Harry liếc nhìn cái đồng hồ quả lắc đặt trên bệ lò sưởi."Họ sẽ đến đây trong khoảng năm phút nữa," Harry nói, và nó rời phòng sau khi nghe một người của nhà Dursley trả lời. Cảnh chia tay – có lẽ là mãi mãi – khỏi dì dượng và người em họ là một điều nó đã nghĩ về như một niềm vui và thích thú, nhưng dường như có một điều gì đó lúng túng ở trong bầu không khí lúc này. Bạn sẽ nói gì với những người kia trong thời điểm kết thúc của mười sáu năm ghét bỏ nhau? Quay trở về phòng ngủ, Harry thẩn thơ với cái ba lô đựng đồ, rồi lại đẩy vài hạt thức ăn qua nan lồng cho Hedwig. Mấy hạt thức ăn rơi thịch xuống nền vì con cú tảng lờ chúng.
"Chúng ta sắp sửa rời đi, rất nhanh thôi," Harry nói. "Và sau đấy mày sẽ được phép bay lượn tự do lần nữa."
Chuông cửa vang lên. Hơi chần chừ, Harry đi ra khỏi phòng và xuống tầng dưới. Nó không hy vọng Hestia và Dedalus có thể tự họ dàn xếp ổn thoả với gia đình nhà Dursley.
"Harry Potter!" một giọng vui vẻ cao vút vang lên khi Harry mở cửa ra; một người đàn ông nhỏ bé trong bộ đồ màu hoa cà cúi đầu thật thấp chào nó,

“Thật là một vinh hạnh!”
“Cảm ơn ông, Dedalus,” Harry cười ngượng ngùng khi nhìn thấy mái tóc đen của Hestia. “Thật tốt khi có hai người giúp đỡ việc này… Họ đang ở trong nhà, giượng, dì và đứa em họ của cháu…”
“Chúc một ngày tốt lành, họ hàng của Harry Potter.” Dedalus vui vẻ nói và sải bước vào phòng khách. Nhà Dursley không có vẻ gì vui vẻ khi được gọi như vậy. Harry nửa trông chờ một sự đổi ý nữa. Dudley rụt sát vào mẹ nó khi nhìn thấy hai vị phù thủy.
“Ta thấy mấy người đã soạn sửa sẵn sàng xong rồi. Quá tuyệt vời! Kế hoạch, như Harry đã nói với mấy người, khá là đơn giản,” Dedalus nói, kéo cái đồng hồ quả quýt ra khỏi túi áo gi-lê và xem xét nó. “Chúng ta nên rời khỏi đây trước Harry. Đề phòng nguy hiểm của việc sử dụng pháp thuật trong nhà của mấy người – Harry vẫn là phù thuỷ tuổi vị thành niên và điều này có thể cho Bộ Pháp Thuật một lý do để bắt giam cậu ta – chúng ta sẽ lái xe, xem nào, mười dặm trước khi chúng ta Độn thổ tới một vị trí bí mật an toàn mà chúng tôi đã chọn ra cho các vị. Ông biết lái xe chứ, tôi nghĩ thế?” Ông hỏi giượng Vernon một cách lịch sự.
“Biết lái -? Dĩ nhiên là tôi quá biết rõ phải lái xe thế nào!” giượng Vernon lắp bắp.
“Ông thật thông minh, thật thông minh. Riêng tôi thì hoàn toàn không thể hiểu nổi mấy cái nút bấm này nọ,” Dedalus nói. Lão đang có ấn tượng là mình đang phỉnh nịnh được dượng Vernon, người rõ ràng đang dần mất tin tưởng vào kế hoạch này theo mỗi từ mà Dedalus thốt ra.
“Thậm chí không biết lái xe,” dượng lầm bầm, bộ ria mép rúng động bực tức, nhưng may mắn là cả Dedalus và Hetia đều có vẻ không nghe thấy lời dượng.
“Cậu, Harry,” Dedalus tiếp tục nói “sẽ chờ người bảo vệ của cậu ở đây. Có một số thay đổi trong kế hoạch-”
“Ý bác là gì?” Harry lập tức hỏi. “Con tưởng thầy Mắt Điên sẽ tới và đưa con đi bằng Độn Thổ Quá Giang?”
“Không làm vậy được,” Dedalus trả lời ngắn gọn “Mắt điên sẽ giải thích sau”
Gia đình Dursley, những người từ lũ nãy tới giờ đang theo dõi cuộc đối thoại mà hoàn toàn không hiểu gì cả, bị nhảy dựng lên khi một giọng nói chói ta rít lên “Nhanh lên!”.Harry nhìn quanh trước khi nhận giọng nói phát ra từ cái đồng hồ bỏ túi của Dedalus.
“Đúng vậy, đang trong một kế hoạch chặt chẽ mà,” Dedalus nói, gật đầu với cái đồng hồ, và nhét nó vào lại trong túi áo Gilê. “Bọn ta đang cố gắng xác định thời gian lúc con rời khỏi gia đình cùng với việc Độn thổ gia đình của con, vậy nên bùa yểm bảo vệ sẽ bị phá vỡ vào khoảnh khắc mọi người đều

hướng về địa điểm an toàn.” Lão quay về phía gia đình Dursley “Vậy, chúng ta đã chuẩn bị đồ đạc và sẵn sàng đi chưa?”
Không có ai trong họ trả lời lão. Dượng Vernon còn quá hoảng sợ nhìn vào vật cồm cộm ở trong túi áo Dedalus.
“Dedalus, có lẽ chúng ta nên chờ ở ngoài trong phòng lớn,” Hetia thì thầm.
Cô nghĩ 2 người họ thật thiếu tế nhị khi hiện diện trong căn phòng trong lúc người nhà Dursley và Harry trao đổi với nhau những lời chào tạm biệt đầy tình yêu và, dám lắm, nước mắt.
“Không cần đâu ạ,” Harry nói nhỏ, nhưng dượng Vernon làm bất kì sự giải thích nào cũng thành không cần thiết khi lớn giọng.
“Vậy thì chào tạm biệt nhé, chàng trai.”
Ông đưa tay lên trước để bắt tay nó, nhưng có vẻ không chịu nổi chuyện đó, ông nắm chặt bàn tay lại, ngập ngừng rút về.
“Sẵn sàng chưa, bé Duddy?” dì Petunia rối rít xem xét lại cái khóa của giỏ xách để tránh phải nhìn vào Harry.
Dudley không trả lời mà đứng đó với cái miệng mấp máy, gợi Harry nhớ tới một chút về gã khổng lồ, tên Grawp.
“Vậy đi nào,” Dượng vernon nói.
Dượng ra gần tới cửa phòng khách thì Dudley lầm bầm, “Con không hiểu.”
“Con không hiểu cái gì con yêu?” dì Petunia hỏi cậu quý tử.
Dudley đưa bàn tay to bự như giò lợn lên chỉ vào Harry.
“Tại sao nó không đi với chúng ta?”
Dì và dượng đứng sững người nhìn chằm chằm con trai họ như nó mới vừa thổ lộ mơ ước của nó là trở thành một diễn viên múa balê.
“Cái gì?” Dượng vernon nói to.
“Tại sao nó không cùng đi luôn?” Dudley hỏi.
“À, bởi vì — nó không muốn,” dượng Vernon nói, quay lại nhìn Harry và thêm vào “Mày không muốn, đúng không?”
“Không hề,” Harry nói.
“Vậy đó,” dượng nói với Dudley “Bây giờ thì nhanh lên, chúng ta phải đi.”
Dượng diễu ra khỏi phòng. Họ nghe tiếng cửa trước mở, nhưng Dudley không nhúc nhích, và sau vài bước thì dì Pentunia cũng dừng lại.
“Gì nữa đây?” dượng Vernon quát, hiện trở ra trên ngưỡng cửa.
Có vẻ như Dudley đang đấu tranh với những khái niệm quá khó để diễn đạt thành lời. Sau bao nhiêu phút với sự đấu tranh nội tại chắc hẳn rất dữ dội, nó nói, “Nhưng mà nó sẽ đi đâu?”
Dì Petunia và dượng Vernon nhìn nhau. Rõ ràng là Dudley đang làm cho họ hoảng sợ.
Hestia Jones phá tan sự im lặng đó.
“Nhưng hẳn… mấy người biết cháu của người đang sắp sửa đi đâu chứ?” cô

hỏi một cách bối rối.
“Dĩ nhiên là bọn tôi biết,” dượng Vernon nói “Nó đi với túa tể nào đó của mấy người, đúng chứ? Vậy thì, Dudley, vào xe đi, con nghe lão kia nói rồi đó, phải nhanh lên.”
Một lần nữa, dượng Vernon đi nhanh đến cửa trước ,nhưng Dudley không theo sau.
“Đi với túa tể của bọn tôi?”Hestia nói, vẻ giận dữ. Harry đã gặp thái độ này, nhiều phù thủy đã ngạc nhiên sững sờ khi thấy họ hàng gần nhất của nó không thèm đếm xỉa gì đến Harry Potter nổi tiếng.
“Không sao đâu,” Harry trấn an cô. “Chuyện đó không thành vấn đề, thật tình ạ.”
“Không thành vấn đề ư?” Hestia nâng giọng lên và lặp lại..
“Những người này không nhận ra cậu đã phải trải qua những gì? Cậu đang trong nguy hiểm như thế nào? Về vị trí đặc biệt của cậu trong tim những người trong cuộc vận động chống Voldermort?”
“Ờ — không, họ không biết,” Harry nói. “Họ nghĩ tôi làm lãng phí đất ở, nhưng mà tôi cũng quen rồi –”
“Tao không nghĩ mày làm lãng phí đất ở.”
Nếu Harry không thấy môi Dudley mấp máy, nó chắc đã không tin vào điều đó. Nó nhìn chằm chằm vào Dudley vài giây liền trước khi thừa nhận là Dudley đã nói ra những lời đó; bởi vì có 1 điều, mặt Dudley đang đỏ ửng lên. Và Harry bản thân nó cũng cảm thấy ngượng nghịu và kinh ngạc
“À…ờ…cảm ơn Dudley.”
Một lần nữa, Dudley có vẻ như phải dằn vặt với những suy nghĩ quá khó điều khiển để nói thành lời trước khi nó lầm bầm, “Mày đã cứu sống tao.”
“Không hẳn vậy,” Harry nói. “Bọn giám ngục chỉ định lấy đi linh hồn mày…”
Nó nhìn tò mò vào thằng anh họ Dudley. Bọn chúng gần như hoàn toàn không thực sự gặp gỡ gì trong mùa hè này, và có lẽ là mùa hè cuối cùng, bởi vì Harry quay lại đường Privet Drive quá ngắn ngủi và chủ yếu dành thời gian ở trong phòng nó. Dù vậy thì bây giờ thì Harry nhận ra rằng cái tách trà lạnh sáng nay nó dẫm lên có lẽ không phải là một cái bẫy ngu xuẩn như nó nghĩ. Mặc dù khá cảm động, Harry cảm thấy thật nhẹ nhõm khi Dudley trông có vẻ như đã cạn kiệt khả năng biểu lộ thêm cảm xúc. Sau khi há miệng ra khoảng một hay hai lần nữa, Dudley chìm vào im lặng với cái mặt đỏ ửng. Dì Petunia bật lên khóc. Hestia Jones gửi cho bà một cái nhìn đầy tán thành rồi trở thành đầy tức giận khi dì chạy đến ôm Dudley chứ không phải Harry. “D-dễ thư-thương quá, bé Dudder…” bà nức nở lên bộ ngực vĩ đại của thằng nhỏ. “th..thật là một đứa bé đ…đáng yêu, biết nói cảm ơn…”
“Nhưng mà nó đã nói cảm ơn gì đâu!” Hestia bực dọc nói. “Nó chỉ nói là nó

không nghĩ Harry làm lãng phí đất."
"Đúng, nhưng mà câu đó mà thoát ra từ miệng Dudley là giống như 'tao yêu quý mày' rồi" Harry nói, bị giằng xé giữa cảm giác bực bội và ước muốn cười phá lên khi dì Petunia tiếp tục ôm chầm lấy Dudley như thể nó mới cứu Harry thoát khỏi một tòa nhà đang bốc cháy.
"Chúng ta có đi hay là không đây?" dượng Vernon gầm lên, lại xuất hiện trước cửa phòng khách. "Tôi tưởng là chúng ta có một kế hoạch chặt chẽ!"
"Có, có, dĩ nhiên rồi," Dedalus Diggle, nãy giờ nhìn cảnh tượng này với sự thích thú bây giờ có vẻ như đã tỉnh trí lại, nói. "Chúng ta thật phải đi thôi. Harry–"
Lão bước ra trước và nắm chạy bàn tay Harry bằng cả hai tay. "Chúc may mắn, tôi mong chúng ta sẽ gặp lại nhau. Mọi hi vọng của cộng đồng phù thủy đều đặt lên vai cậu"
"Ừm," Harry nói, "vâng, cảm ơn bác"
"Tạm biệt, Harry," Hestia nói, cũng nắm lấy tay nó, "Chúng tôi sẽ luôn nghĩ về cậu."
"Cháu mong mọi chuyện sẽ tốt đẹp," Harry nói, liếc nhìn dì Petunia và Dudley.
"À tôi chắc chắn chúng tôi sẽ trở nên bằng hữu thân thiết," Diggle vui vẻ nói, vẫy tay và bước ra khỏi phòng khách. Hestia theo bước lão.
Dudley nhẹ nhàng gỡ cái ôm của mẹ nó và tiến về phía Harry, Harry phải tự ngăn mình đừng lấy phép thuật hù nó.
Dudley đưa bàn tay phì nộn hồng hào của nó ra.
"Trời đất, Dudley," Harry nói trong những tiếng nức nở trở lại của dì Petunia, "Bọn giám ngục đã thổi một tính cách khác vào con người mày hay sao vậy?"
"Không biết nữa," Dudley lầm bầm, "Hẹn gặp lại, harry"
"Ừa.." Harry nói, nhìn kỹ bàn tay Dudley và bắt lấy. "Có lẽ. Bảo trọng, bé bự D."
Dudley gần như mỉm cười. Bọn họ lê bước ra khỏi căn phòng. Harry nghe tiếng chân của họ trên con đường lát sỏi, và tiếng đóng cửa xe.
Dì Petunia, mặt nãy giờ vùi trong chiếc khăn tay, nhìn quanh khi nghe thấy tiếng động đó. Dì có vẻ như không nhận ra là chỉ còn lại một mình dì với Harry. Vội vàng nhét chiếc khăn vào túi, dì nói, "Ừm – tạm-biệt," và sải bước về phía cửa mà không ngoại lại nhìn Harry.
"Tạm biệt," Harry nói.

Dì dừng bước và quay lại nhìn. Trong một khoảnh khắc Harry có một cảm giác kì lạ nhất là dì đang định nói điều gì đó với nó; dì nhìn nó với ánh mắt

lạ lùng, run rẩy và có vẻ như muốn bật ra những từ ngữ, nhưng sau đấy, với một cái gật đầu nhẹ, dì hối hả rời khỏi phòng theo chồng và con trai.

Harry potter và bảo bối tử thần

Dịch Giả: Lý Lan
Chương 4
Bảy Potter

Harry chạy lên vô phòng ngủ rồi tới bên cửa số, vừa kịp lúc chiếc xe nhà Dursley rồ ga lao xuống phố. Lọt thỏm giữa dì Pentunia và Dudley ở ghế sau là chóp mũ của bác Dedalus. Chiếc xe quặt phải ngay cuối đường Privet Drive. Trong một thoáng, những ô cửa kính phản chiếu ánh đỏ thắm của ánh mặt trời buổi hoàng hôn, và rồi mất hút khỏi tầm mắt Harry gom lại cái lồng của con Hedwig, cây tia chớp, và cái ba lô; nhìn lại căn phòng vốn chẳng mấy khi gọn gàng của nó một lần cuối, rồi luống cuống mang mấy thứ lích kích xuống phòng khách, đặt cái lồng, cây chổi và cái túi xuống chân cầu thang. Ánh nắng nhạt đi rất nhanh, bóng tối dần dân bao trùm căn phòng. Đứng đó, giữa sự tĩnh lặng, và biết mình sẽ rời khỏi đây mãi mãi…. một cảm xúc thật kỳ lạ… Lâu lắm rồi, những khi nhà Dursley đi ra ngoài bỏ mặc Harry ở nhà một mình, sự yên ắng cô độc như vầy quả là món quà hậu hĩnh. Những khi đó, nó có thể nhón một món gì ngon lành trong tủ lạnh thật nhanh, chạy ù lên tầng nghịch máy vi tính của Dudley, hoặc bật TV xem thoải mái, và chuyển kênh mặc sức đến chán mới thôi. Nhớ lại những lần đó, Harry chợt thấy một cảm giác kỳ lạ, giống như nhớ lại một nhóc em trai sẽ chẳng còn gặp lại nữa vậy.

Nó quay sang hỏi Hedwig: " Mày không muốn nhìn lại chỗ này lần cuối ư?" trong khi cô nàng vẫn rúc đầu dưới cánh một cách giận dỗi. " Chúng mình sẽ chẳng bao giờ về đây nữa. Mày không muốn hoài niệm những ký ức tốt đẹp đó ư? Nhìn cái cửa sổ trên tầng gác mái này…. Nhớ lần Dudley khóc trên đó khi tao cứu nó khỏi bọn giám ngục chứ? …. Hóa ra nó cũng biết có một chút lòng biết ơn, mày tin nổi không vậy?… Và hè năm ngoài, chính thầy Dumbledore đã đi vào bằng cánh cửa chính kia…."

Trong phút chốc những suy tư trong đầu Harry như bốc hơi, và Hedwig cũng chỉ biết cách tiếp tục rúc đầu dưới cánh để giúp chủ nó. Harry quay lưng lại

với cánh cửa chính.

"Và chính dưới này này, Hedwig" - Harry mở cánh cửa ngay dưới cầu thang -" trước kia tao đã ngủ ở chính chỗ này! Hồi đó mày chưa biết biết tao đâu. Ừ… trong này nhỏ lắm… tao suýt nữa đã quên mất căn phòng này đấy…"

Harry ngắm đống ô và giày cũ rúm ró, nhớ lại những buổi sáng khi nó thức giấc, ngước nhìn lên gầm cầu thang không khi nào vắng bóng vài ba tấm mạng nhện phất phơ. Đó là những ngày trước khi nó biết sự thực về bản thân nó; trước khi nó biết được bố mẹ nó đã chết như thế nào, và biết về những điều kì lạ xảy ra quanh nó hàng ngày. Nhưng Harry vẫn luôn nhớ những giấc mơ đã ám ảnh nó từ những ngày đấy: những giấc mơ khó hiểu với những luồng sáng xanh. Một lần, khi nó kể lại chi tiết về giấc mơ ấy, một chiếc xe mô tô bay… giượng Vernon đã suýt đâm vào xe khác.

Đột nhiên có tiếng gầm đinh tai nhức óc ngay kế bên. Harry bật dậy cụng đầu vào khung cửa sổ. Vừa mường tượng ra những câu chửi ưa thích của dượng Vernon nó vừa loạng choàng bước ra khỏi bếp, sang phòng khách và ngó ra ngoài cửa sổ.

Màn đêm như gợn sóng và không khí khẽ rung lên. Và rồi, từng bóng người đột ngột hiện ra khi thần chú Ảo Ảnh được ngừng lại. Nổi bật trong bóng tối là Hagrid, đội mũ và kính bảo hiểm, ngồi dạng chân trên chiếc xe mô tô khổng lồ gắn thêm một buồng phụ màu đen. Xung quanh bác, những người khác đang tiếp đất từ cây chổi, cùng 2 người nữa đi 2 con ngựa cánh đen xương xẩu.

Mở tung cánh cửa sau nhà, Harry chạy hộc tốc tới đám bụi mù cùng họ. Lại là tiếng kêu mừng rỡ khi Hermione ôm chầm lấy Harry, rồi cái vỗ vai của Ron, bác Hagrid hỏi : "Ổn cả chứ Harry? Sẵn sàng đi khỏi đây chưa?"
"Dĩ nhiên rồi," Harry quay ra cười toe toét với tất cả mọi người. " Nhưng cháu không ngờ lại có nhiều người đến thế này"
"Kế hoạch thay đổi," Mắt Điên gầm gừ, tay cầm 2 cái túi xách to phồng, con mắt thần đảo qua đảo lại dò xét khắp từ vườn từ nhà tới bầu trời đen kịt đến chóng mặt. "Cứ trốn vào đâu đó xong xuôi bọn ta sẽ kể cho con nghe đầu

đuôi mọi chuyện”

Harry dẫn họ vào trong bếp, vừa cười nói rôm rả, từng người một vừa ngồi xuống ghế, an tọa lên ngay những tác phẩm long lanh của dì Petunia, hoặc dựa vào những dụng cụ bóng loáng của dì. Ron, gầy cao lêu nghêu; Hermione, mớ tóc dày được tết gọn lại sau gáy thành đuôi sam dài; Fred và George, đang nhăn nhở giống hệt nhau; Anh Bill, sẹo khắp người với tóc dài; bác Weasley, khuôn mặt hiền từ, cái đầu hói và cặp kiếng hơi lệch; thầy Mắt Điên, xác xơ vì những trận đánh, một chân, con mắt thần màu xanh ngó nghiêng đảo đều trong hốc mắt; cô Tonks, tóc vẫn ngắn với màu hồng ưa thích; thầy Lupin, tóc bạc hơn, nhiều nếp nhăn hơn; Fleur, gầy đi và tuyệt đẹp với mái tóc dài vàng óng ánh bạc; chú Kingsley, đôi vai rộng và cái đầu hói; bác Hagrid, với mái tóc và đám râu hoang dã đang phải đứng gù gù lưng hòng khỏi cộc đầu vào trần nhà; và Mundungus Fletcher, nhỏ thó, bẩn thỉu, khúm núm với cặp mắt hau háu tròn nhỏ chằm chặp nhìn xuống dưới mớ tóc mờ xỉn. Trái tim Harry như nhẩy cẫng lên vì vui sướng và tự hào vì tất cả bọn họ, kể cả Mundungus Fletcher, kẻ mà lần cuối cùng gặp mặt nó đã cố bóp chết nghẹt.
“Kingsley, cháu tưởng chú đang trông nom ngài Thủ tướng Muggle mà?” nó nói với sang bên kia phòng
“ Một đêm không có chú thì ông ta vẫn tự xoay xở được,” chú Kingsley nói, “ Cháu quan trọng hơn nhiều”
“Harry, đoán xem nào?” cô Tonks nói từ bến đậu trên nóc cái máy giặt, và cô lắc lắc tay trái với chiếc nhẫn lấp lánh.
“Cô cưới rồi ạ?” Harry liếc từ cô Tonk sang thầy Lupin.
“Ta xin lỗi vì cháu không tham dự được, Harry à, nó khá yên lặng mà.”
“Tuyệt vời, chúc mừng -”
“Được rồi, được rồi, sẽ có thời gian cập nhật thông tin một cách thoải mái sau,” thầy Mắt điên gầm lên làm cho sự ồn ào xẹp xuống, trả lại sự yên bình cho căn bếp. Thầy bỏ túi xách xuống, và quay về phía Harry. “Như Dedalus đã nói với con, chúng ta phải huy kế hoạch A. Pius Thicknesse đã đảo lộn mọi thứ, hắn khiến việc nối ngôi nhà này vào mạng Floo, hoặc là đặt Khóa cảng ở đây hoặc là Độn thổ đến hoặc đi đều trở nên cực kỳ nguy hiểm. Những việc làm dưới danh nghĩa cho sự bảo vệ của con, để ngăn Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy tiếp cận con rõ ràng là vô nghĩa, vì bùa phép của mẹ con đã làm được điều đó rồi. Điều hắn ta thực sự nhắm tới là ngăn việc con an toàn rời khỏi nơi này.”
“Vấn đề thứ hai, là con vẫn chưa trưởng thành, nghĩa là con vẫn bị yếm bùa Truy Nguyên ở trên người.”

“Con không -”
“Bùa Truy nguyên, bùa Truy nguyên!” Mắt điên bực mình lặp lại, “Bùa này sẽ phát hiện tất cả các hoạt động ma thuật xung quanh những người dưới mười bảy tuổi, đây là cách mà Bộ Pháp thuật dùng để tìm ra việc sử dụng pháp thuật của những người vị thành niên! Nếu con, hoặc bất cứ ai, sử dụng thần chú để ra khỏi đây ,Thicknesse sẽ biết ngay, và quân Tử thần thực tử cũng thế.”
“Chúng ta không thể đợi cho đến khi bùa Truy nguyên bị phá vỡ, bởi vì khi đó con sẽ mất đi sự bảo vệ mà mẹ con đã trao cho con. Tóm lại là, Pius Thicknesse nghĩ hắn đã nắm thóp con hoàn toàn rồi”
Harry cũng phải đồng ý với tên Thicknesse xa lạ ấy.
“Vậy giờ chúng ta sẽ làm gì ạ?”
“Chúng ta sẽ dùng những phương tiện duy nhất có thể sử dụng để đi khỏi đây, bởi vì chúng ta sẽ không phải dùng thần chú với chúng: chổi, Tử mã, và xe mô tô của Hagrid.”
Harry dư sức thấy kế hoạch này có chỗ không ổn; tuy nhiêng nó kịp ngăn lại lại để Mắt điên nói tiếp.
“Thế này nhé, bùa chú của mẹ con sẽ mất hiệu lực trong hai trường hợp: một, là khi con đến tuổi trưởng thành, hoặc là -” Moody đi lại trong căn bếp bóng lộn, “- con không còn gọi nơi này là nhà nữa. Tối nay con, dì và dượng con đã đường ai nấy đi, nghĩa là con sẽ không bao giờ sống cùng họ nữa, đúng không?”
Harry gật đầu.
“Vì vậy trong lần này, khi con rời nơi này, con sẽ không quay lại được, và bùa chú bảo vệ sẽ hết hiệu lực lúc con ra khỏi tầm bảo vệ của nó. Chúng ta chọn cách phá nó sớm hơn, bởi vì cách còn lại là chờ cho Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy đến và tóm con trong thời điểm con sang tuổi mười bảy. Chúng ta có một lợi thế là cho Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy không biết chúng ta sẽ đưa con rời khỏi đây trong tối nay. Bọn ta đã để lộ thông tin giả ở Bộ: Họ nghĩ rằng con sẽ không rời đi trước ngày ba mươi. Tuy vậy, kẻ mà chúng ta đang đương đầu không ai khác chính là Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy, nên chưa chắc hắn dễ bị lừa như vậy. Chắc chắn hắn sẽ cho Tử thần thực tử tuần tra ở trên không trong khu vực này. Vì vậy bọn ta đã chuẩn bị sẵn, niệm những bùa chú bảo vệ cho một tá ngôi nhà khác nhau, mấy nơi đó có thể đưa con đến trú được, vì đều có liên hệ với hội Phượng Hoàng: nhà của ta, nhà Kingsley, trang trại của bà Molly- con hiểu chứ?”
“Dạ,” Harry đáp, vẫn hơi ngần ngừ bởi cậu vẫn thấy một lỗ hổng lớn của kế hoạch.
“Con sẽ tới nhà Tonks. Ngay khi tới nơi đó, những bùa chú chúng ta rải xung quanh nhà thừa sức giúp con dùng Khóa cảng để tới Hang Sóc. Còn

câu hỏi gì nữa không?"
"Ơ… có ạ" Harry ngần ngại "Có lẽ bọn chúng sẽ không biết con định đi tới đâu trong cả tá chốn trú ẩn đó, nhưng nhưng việc ấy sẽ không kéo dài một khi" -nó nhẩm tính trong đầu- "cả mười bốn người chúng ta cùng bay tới nhà của gia đình cô Tonks?"
"À," Moody hắng giọng, " Ta quên không nói đến phần cốt yếu nhất. Mười bốn người chúng ta sẽ không cùng lúc bay đến nhà Tonk. Tối nay sẽ có bảy Harry Potter đi cùng bảy bạn đồng hành, mỗi cặp bay tới một địa điểm khác nhau"
Moody rút từ trong áo choàng ra một hũ đựng thứ chất lỏng trông lầy nhầy như bùn. Không cần ông phải nói thêm từ nào nữa; Harry ngay lập tức hiểu ra phần còn lại của kế hoạch.
"Không!" Harry gào lên, giọng nó lanh lảnh trong căn bếp. "Không thể nào!"
"Mình đã nói với mọi người cậu sẽ phản ứng vậy mà," Hermione nói, giọng hơi đắc thắng.
"Sao mọi người lại nghĩ cháu sẽ để sáu người mạo hiểm tính mạng–"
"– bởi đây là lần đầu tiên bọn này có cơ hội," Ron nói.
" Chuyện này thì khác, mọi người sẽ phải đóng giả mình -"
"Ôi dào, thực ra có ai thích thú gì trò này đâu hả Harry," Fred sốt sắng nói.
"Thử tưởng tượng, giả sử có chuyện gì trục trặc, và bọn này sẽ chết cứng trong bộ dạng một tên kính cận gầy nhẳng mãi mãi"
Harry không buồn nhếch mép."Mấy người không thể làm thế nếu cháu không đồng ý, mấy người cần nắm tóc của cháu mà."
"Ồ, đúng là lỗ hổng lớn trong kế hoạch," George cợt nhả. "Rõ ràng là tất cả chúng ta lại chẳng nhón được nắm tóc của em nếu em không muốn tham gia."
"Phải, mười ba người bọn này chọi một cậu nhóc không được dùng phép thuật; thật là khó khăn đấy," Fred tiếp lời.
"Thú vị thật," Harry đáp, "thật sự hay ho."
"Nếu phải ép buộc con thì đành phải vậy," Moody gầm gừ, con mắt thần đảo lên khi ông nhìn chằm chặp vào Harry. "Mọi người ở đây đều đã trưởng thành, và sẵn sàng hứng chịu rủi ro."
Mundungus nhún vai và nhăn nhó, con mắt thần của Moody xoáy nhìn hắn đến nỗi lệch khỏi hốc mắt.
" Không bàn cãi nữa. Thời gian không còn nhiều. Giờ bọn ta cần một nắm tóc của con đó, cậu nhóc"
"Nhưng thế này thì thật là điên rồ, đâu có cần thiết phải –"
"Không cần ư?" Moody gắt lên. "Với Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy ngoài kia cùng một nửa Bộ đã theo phe hắn? Potter, nếu chúng ta may mắn,

có thể hắn đã cắn cái mồi giả và sẽ cố tóm được con trong ngày ba mươi, nhưng chắc chắn hắn sẽ cử một hoặc hai tên Tử thần thục tử tới theo dõi con, nếu là ta, hiển nhiên ta sẽ làm thế. Bọn chúng có thể chưa làm gì được con hoặc tấn công ngôi nhà này vì bùa chú của mẹ con vẫn còn hiệu lực. Nó sẽ nhanh chóng bị xóa bỏ, và bọn chúng đã thừa biết con đang ở đâu rồi. Chúng ta chỉ còn có thể giăng bẫy bọn chúng mà thôi. Đến Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy cũng không thể phân thân làm bảy."
Harry liếc nhìn Hermione rồi quay vội đi.
"Vì thế, Potter - một nhúm tóc của con, nếu con có thể."
Harry liếc nhìn Ron, cậu nhăn nhó với nét mặt kiểu cứ-làm-như-vậy-đi.
"Ngay bây giờ!" Moody quát.
Những con mắt đều đổ dồn về nó, Harry thò tay lên đầu, túm một nùi tóc, và kéo mạnh.
"Tốt," Moody hơi cúi người về phía trước khi bật được cái nút của lọ thuốc. "Con bỏ giùm vào trong này cho ta"
Harry bỏ nắm tóc vào cái lọ đựng chất lỏng trông giống đám bùn. Ngay khi tóc chạm vào bề mặt chất lỏng, chất thuốc bắt đầu sủi bọt và bốc khói, rồi đột nhiên trở thành màu vàng tươi, trong suốt.
"Ồ, món của cậu trông hấp dẫn hơn của Crabbe và Goyle nhiều đấy, Harry à," Hermione buột miệng, rồi khi nhìn thấy cái nhíu mày của Ron, cô bé thoáng chốc đỏ mặt và chữa thẹn, "Ý mình là - món thuốc của Goyle vị như xác chết vậy"
"Được rồi, các Harry giả xếp hàng lại đây nào," Moody gọi.
Ron, Hermione, Fred, George và Fleur đứng thành hàng trước cái bồn rửa mặt sáng bóng của dì Petunia.
"Chúng ta còn thiếu một người," Lupin đếm.
"Có ngay đây," Hagrid túm lấy cổ Mundungus một cách cộc cằn, thả bịch hắn xuống bên cạnh Fluer, làm cô nàng nhăn mũi và chuyển sang đứng giữa Fred và George.
"Tôi là chiến binh, và rồi sẽ là người bảo hộ," Mundungus càu nhàu
"Im ngay," Moody quát. "Ta đã nói với mi rồi đồ sâu bọ ẻo lả, bất cứ Tử thần thực tử nào nhắm tới Harry cũng chỉ muốn bắt nó, chứ không phải giết nó. Dumbledore đã từng nói Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy muốn xử lý riêng Harry. Vì vậy chính những người đi theo bảo vệ mới đáng lo hơn cả, những người sẽ bị bọn Tử thần thực tử sẽ thèm khát được phanh thây."
Mundungus vẫn chưa có vẻ bình tâm lắm, song Moody đã rút nửa tá cốc chỉ to bằng chén đựng trứng ra khỏi áo choàng, rót vào mỗi cốc một ít thuốc và đưa cho mọi người. "Cùng uống thôi nào mọi người…"
Ron, Hermione, Fred, Goerge, Fluer và Mundungus uống cạn cốc. Tất cả đều thở hổn hển, nhăn nhó ngay khi thứ dung dịch đó chạm vào cuống họng.

Cùng một lúc cơ thể họ bắt đầu sủi bọt và biến dạng như sáp nóng vậy. Hermione và Mundugus bắt đầu phình ra, Ron, Fred và George thu nhỏ lại, tóc tối màu dần, hộp sọ Hermione và Fleur trông như bị lồi ra phía sau. Moody, tỏ vẻ bàng quan, cúi xuống cởi bỏ mấy cái túi khổng lồ ông đem theo. Và khi đứng lên, đã có sáu Harry Potter đang thở dốc trước mặt.Fred và George quay ra nhìn nhau và đồng thanh, "Wow, chúng ta giống nhau như đúc này!"
"Tao không biết, hình như tao vẫn đẹp trai hơn," Fred vừa nói vừa soi mình trước cái ấm.
"Oa" Fleur thì ngắm nghía mình trên cửa lò vi sóng " Bill, đừng nhìn em nha - trông em *gớm guốc* quá"
"Mấy bộ đồ đó hơi rộng thì phải, ta có mấy bộ nhỏ hơn ở đây" Moody chỉ về phía cái túi đầu tiên, "và đừng quên kính, có sáu cặp kính ở mấy túi bên. Khi thay đồ xong rồi thì lấy hành lý trong ba lô"
Đối với Harry thật thì đây quả là điều quái lạ nhất nó từng thấy, dù nó đã chứng kiến không ít những điều kỳ lạ. Nó quan sát sáu bản sao của mình lục lọi tìm đồ trong túi xách, đeo kính, và đóng gói đồ đạc của riêng họ lại. Harry chỉ muốn họ có thể lịch sự hơn khi thản nhiên cởi đồ, lộ liễu khoe ra thân thể nó trong khi nếu đó là chính họ thì chắc đã khác hẳn.
"Mình biết Ginny đã nói dối về chuyện hình xăm," Ron nhìn xuống bộ ngực trống trơn của nó.
"Harry, mắt bồ kém thật đó" Hermione đeo kính vào và lẩm bẩm.
Thay đồ xong, cả sáu Harry Potter giả đều cầm ba lô và một lồng chim chứa con cú nhồi bông trắng như tuyết lấy từ túi đồ thứ hai.
"Tốt" Moody hài lòng khi cả bảy Harry đều đã đeo kính và trang bị đủ hành lý dàn hàng trước mặt. "Các cặp sẽ chia ra như thế này: Mundungus sẽ đi với ta, bay bằng chổi -"
"Sao tôi lại đi với ông?" Harry đứng gần cửa sau nhất cằn nhằn.
"Vì mi là kẻ cần phải theo dõi nhất," Moody gầm gừ, và ông nói tiếp dù con mắt thần vẫn không ngừng nhìn xoáy vào Mundungus "Arthur và Fred - "
"Con là George," một trong hai anh em sinh đôi người đang được Moody chỉ tay nói "Thầy không thể phân biệt nổi bọn con kể cả khi bọn con biến thành Harry sao?"
"Xin lỗi George - "
"Con đùa ấy mà, thực ra con là Fred - "
"Đùa đủ rồi đấy!" Moody quát "Đứa còn lại - Fred hoặc Goerge hoặc bất cứ đứa quái nào trong hai đứa - sẽ đi với Remus. Cô Delacour - "
"Con sẽ đi cùng với Fleur trên một con Tử mã," Bill đỡ lời. " Cô ấy không thích chổi lắm."
Fleur bước tới chỗ Bill, nhìn Bill với ánh mắt đắm đuối tới mức Harry cầu

nguyện là sẽ không bao giờ phải thấy lại cái nhìn đó thêm một lần nữa trên gương mặt của chính mình.
"Cô Granger đi với Kingsley, cũng đi bằng một Tử mã -"
Hermione trông có vẻ yên tâm hơn, đáp lại nụ cười của Kingsley; Harry biết Hermione cũng không tự tin khi cưỡi chổi.
"Như vậy là còn cô và cháu đó, Ron!" Tonks vẫy Ron rối rít, làm đổ cả một chai nước xuống sàn. Ron trông có vẻ không thoả mãn như Hermione.
"Và cháu đi với ta, được không Harry?" Hagrid hỏi với một chút lo lắng. " Chúng ta sẽ đi bằng mô tô, chổi và Tử mã đều không thể chịu nổi sức nặng của ta, hiểu không? Ta sẽ choán nhiều chỗ lắm đó, nhưng không sao, cháu sẽ ngồi trong buồng phụ"
"Tuyệt vời," Harry đáp, mặc dù không thật lòng lắm.
"Bọn ta nghĩ lũ Tử thần thực tử sẽ hi vọng túm được cháu trên một cây chổi," Moody nói, như đã đọc được ý nghĩ của Harry. "Snape chắc hẳn có thừa thời gian để kể cho bọn chúng tất cả những gì hắn biết về cháu, nên nếu chúng ta gặp phải bọn Tử thần thực tử, chắc chắn chúng sẽ nhắm vào Harry nào có vẻ sử dụng chổi thật thành thạo. Thôi được rồi," Moody cầm mấy chiếc túi bước ra cửa, "trong ba phút nữa chúng ta sẽ xuất phát. Không cần thiết phải đóng cửa sau đâu, cũng đâu có ngăn bọn Tử thần thực tử vào nhà được. Đi nào…"
Harry đeo balô, cầm cây tia chớp, cái lồng con Hedwig và đi theo cả nhóm ra ngoài khu vườn tối mịt. Khắp mọi phía chổi bay tới nằm trong tay mọi người, trong khi Kingsley giúp Hermione trèo lên một con Tử mã, và Bill với Fleur trên con còn lại. Hagrid đứng cạnh một chiếc mô tô, sẵn sàng cho chuyến đi.
"Có phải nó không? Đó chính là xe của Sirius?"
"Chính nó đây" Hagrid nhìn xuống cười rạng rỡ với Harry "Lần cuối cháu ngồi trên xe này, bác có thể ôm cháu chỉ bằng một tay thôi đấy"
Harry không thể không cảm thấy phần nào bẽ mặt khi phải ngồi vào buồng phụ của chiếc xe. Từ chỗ này nhìn lên nó thấp hơn tất cả mọi người vài thước. Ron cười ruồi khi nhìn nó ngồi đó như đứa nhóc ngồi xe ô tô đồ chơi. Harry nhét túi đồ và cây chổi xuống dưới chân và kẹp lồng con Hegwig giữa hai đầu gối: nó thật sự không hề cảm thấy thoải mái chút nào.
"Arthur đã gắn lại một chút," Hagrid nói, dường như không hề biết Harry đang bị gò bó thế nào. Bác chật vật ngồi lên xe, làm chiếc mô tô rên rỉ và lún xuống đất vài inch. "Giờ nó có thêm vài trò vui rồi. Ý tưởng của bác đấy." Hagrid trỏ vào một nút màu tím ngay cạnh đồng hồ công tơ mét.
"Cẩn thận đấy Hagrid." ông Weasley tay cầm chổi, đứng cạnh hai bác cháu nói dõi vào "Tôi không chắc nó có ổn không, và nếu có dùng thì cũng chỉ trong những trường hợp khẩn cấp thôi"

“Được rồi.” Moody nói “Mọi người sẵn sàng. Tôi muốn tất cả chúng ta xuất phát cùng một lúc, nếu không kế hoạch này sẽ đi tong”
Mọi người đồng loạt gật đầu.
“Ngồi chắc nhé Ron” cô Tonks nói, và Harry thấy Ron ném về phía thầy Lupin một cái nhìn ăn năn tội lỗi trong khi hai tay đưa ra bám chặt lấy hông Tonks. Hagrid khởi động chiếc xe: Nó gầm lên như một con rồng, cái buồng phụ bắt đầu rung lên bần bật.
“Chúc may mắn nhé tất cả mọi người,” Moody hét lớn. “Hẹn gặp lại ở Hang Sóc trong vòng một tiếng nữa. Đếm tới ba nhé. Một…hai…BA!”
Một tiếng rú ga đinh tai, và Harry thấy buồng phụ lắc lư dữ dội. Nó đang bay lên không trung, mắt hơi nhòe nước, tóc bị thổi bạt về phía sau. Quanh nó, những cây chổi quen thuộc cũng đang bay vút lên, những cái đuôi dài đen bóng của hai con Tử mã thoắt vẫy phía trước. Đôi chân đau nhưc bị kẹp giữa túi hành lý và cái lồng của con Hedwig giờ đã bắt đầu tê cứng. Cơn đau nhức tê tái làm nó suýt quên ngoái nhìn lần cuối căn nhà số bốn Privet Drive. Nhưng khi Harry quay lại nhìn phía sau thì nó chẳng còn phân biệt nổi ngôi nhà nằm ở đâu nữa. Và rồi, tự dưng, không biết khi nào, không biết từ đâu ra, cả nhóm đột nhiên bị bao vây. Ít nhất ba chục cái bóng đội mũ trùm đầu xông tới từ trong bóng đêm, lượn thành một vòng tròn quanh nơi mọi người của Hội vừa bay lên, rõ ràng là. Những tiếng hét, những luồng sáng xanh tới tấp khắp nơi: Hagrid gào lên và chiếc xe lộn ngược. Harry không thể nhìn ra được họ đang ở đâu; đèn đường ở phía trên đầu nó, tay nó đang bám chặt lấy cạnh buồng phụ của chiếc xe theo bản năng. Chuồng của Hedwig, túi xách và cây Tia Chớp tuột khỏi đầu gối nó.
“Không - CỨU!”
Cây chổi xoay vòng tròn, nhưng Harry chỉ kịp túm lấy góc chiếc ba lô và lồng con Hedwig khi chiếc xe phóng ngược lên. Harry vừa mới yên tâm một chút, thì thêm một luồng sáng xanh chói lòa vút tới. Con cú rít lên và ngã xuống đáy chiếc lồng.
“Không - KHÔNG!”
Chiếc xe bật về phía trước. Harry thấy bọn Tử thân thực tử đội mũ trùm bay tản ra khi Hagrid phóng thẳng vào vòng vây của chúng.
“Hedwig – *Hedwig* -”
Con cú nằm bất động và tàn tạ như món đồ chơi cũ trên đáy chiếc lồng. Harry không thể nhìn nổi cảnh ấy, và khiếp hãi nghĩ về những người còn lại. Harry nhìn qua vai thấy một đám đông người lẫn lộn trong những luồng sáng xanh lè, và có hai người đang bay về phía xa, nhưng nó không nhìn ra đó là ai -
“Hagrid, chúng ta phải quay lại, chúng ta phải quay lại!” nó gào lên cố át tiếng động cơ xe ầm ĩ, rút đũa thần ra, ném lồng của Hedwig dính chặt

xuống sàn xe, không chịu tin con cú đã chết. " Hagrid, QUAY LẠI!"
"Nhiệm vụ của bác là đưa cháu đến nơi an toàn" Hagrid hét lên và bật mở van tiết lưu. "Dừng lại - DỪNG LẠI!" Harry gào lên, nhưng khi nó quay lại nhìn , hai luồng sáng xanh bay lướt qua tai trái nó: bốn Tử thần thực tử đã tách khỏi vòng vây, đuổi theo họ và nhằm vào tấm lưng rộng của Hagrid. Hagrid lái chệch sang hướng khác, nhưng bọn Tử thần thực tử đã đuổi kịp chiếc xe, càng nhiều bùa chú bay về phía hai bác cháu hơn, và Harry phải ngồi lọt thỏm vào trong buồng phụ của xe để tránh đòn. Vẹo người quay lại nó hét lên, "*Stupefy!*" (Bùa choáng – ND) một tia chớp màu đỏ bật ra từ đầu đũa của Harry xé toạc khoàng không, tạo một lỗ trống lớn khi bốn tên Tử thần thực tử bay tách ra để tránh câu bùa chú.
"Chờ đã, Harry, có thứ này là dành cho chúng đây!" Hagrid hét lớn; khi Harry nhìn lên thì đã thấy bác đập mạnh vào cái nút màu xanh lá cạnh tay lái. Một bức tường màu đen, khối đặc chui ra từ ống bô xe, và phình to ra trong không khí. Ba tên Tử thần thực tử bay vòng sang và tránh được bức tường, nhưng tên thứ tư thì kém may mắn hơn. Hắn biến khỏi tầm mắt, và rơi như hòn đã cuội lại sau lưng, cây chổi của hắn gẫy tan tác ra từng mảnh. Một tên khác bay chậm lại, bay xuống giúp bạn hắn, và ngay lập tức hai cái bóng biến mất vào trong màn đêm khi Hagrid gò mình trên tay lái và tăng tốc.
Thêm những lời nguyền Chết chóc bay vụt qua đầu Harry từ phía hai tên Tử thần thực tử còn lại: chúng nhằm vào Hagrid. Harry ném trả lại một lô Bùa choáng, những tia sáng xanh và đỏ gặp nhau tạo thành những khối đủ màu trên không trung khiến Harry liên tưởng một cách man dại về pháo hoa, và hững Muglle ở dưới đất hẳn đang không hiểu có chuyện gì đang xảy ra.
"Thêm một lần nữa nào, bám chắc nhé Harry!" Hagrid lại hét lên, và bác ấn mạnh vào cái nút thứ hai. Lần này một cái lưới khổng lồ phóng ra từ ống xả của xe, song tất cả bọn Tử thần thực tử đều đã tiên đoán trước được. Không những chúng bay tránh được, mà gã thứ ba, kẻ quay lại cứu người bạn bị bất tỉnh cũng đã đuổi kịp. Hắn đột nhiên hiện ra từ trong màn đêm và giờ cả ba tên đều đuổi theo chiếc xe, bắn vèo vèo những câu thần chú vào hai người phe Harry.
"Lần này chắc chắn được, Harry, ngồi cẩn thận!" Hagrid gào lên, và Harry thấy bác đập cả bàn tay vào cái nút màu tím bên cạnh đồng hồ công tơ mét. Với tiếng gầm vang như bò rống, ngọn lửa rồng xanh trắng phun ra từ ống xả, chiếc xe phóng vụt lên phía trước như một viên đạn cùng âm thanh của kim loại gẫy. Harry thấy bọn Tử thần thực tử bay vòng đi để tránh luồng lửa nóng chết người, đồng thời thấy buồng phụ của xe đang rung lên một cách đáng sợ báo hiệu điềm gở: mối hàn giữa buồng phụ và thân xe đã vỡ vụn khi chiếc xe tăng tốc.

“Sẽ ổn thôi, Harry” Hagrid rống lên, giờ đang lật ngửa ra sau bởi tăng tốc quá đột ngột, chiếc xe không có người lái, và buồng phụ thì đang long dần ra, trượt trên rãnh mối hàn.
“Bác sẽ lo, Harry, đừng cuống” Hagrid lôi từ trong túi áo jacket ra cái ô màu hồng hoa lá của bác.
“Hagrid! Không! Để cháu!”
“REPARO!” (*Khôi phục* – ND)
Một tiếng nổ điếc tai, và buồng phụ rời hoàn toàn ra khỏi chiếc xe.
Harry bắn nhanh đi, bị quán tính của vụ nổ đẩy đi, rồi buồng phụ xe bắt đầu mất độ cao…
Harry tuyệt vọng chĩa đũa thần vào cái buồng xe và hét lên “*Wingardium Leviosa!*” (Bay lên – ND)
Buồng phụ xe tăng độ cao, dù không người lái nhưng ít ra vẫn ở trên không. Harry vừa mới kịp nhen nhóm một chút vui mừng thì một loạt bùa chú bay tới tấp về phía nó: ba tên Tử thần thực tử đã tới sát chiếc xe.
“Bác đến đây, Harry!” tiếng gọi của Hagrid vang lên từ trong bóng tối, nhưng Harry cảm thấy cái buồng phụ xe lại bắt đầu rơi xuống: Cúi thấp hết mức có thể, nó chĩa đũa phép vào giữa những hình người đang bay tới gần “*Impedimenta!*” (Ngăn trở - ND)
Câu thần chú đập vào giữa ngực tên ở giữa, làm hắn oặt ra như đâm trúng một cái thanh chắn vô hình: Một tên nữa trong bọn suýt bị hắn va vào - Chiếc buồng bắt xe rớt xuống với tốc độ kinh hoàng, và tên Tử thần thực tử cuối cùng sót lại phóng một câu thần chú tới sát đến mức Harry phải ngụp xuống dưới vành bánh xe để tránh, va mạnh vào ghế ngồi khiến một chiếc răng bị gãy -
“Bác tới đây, Harry, bác tới đây”
Một bàn tay khổng lồ túm lấy lưng áo choàng của Harry và kéo tuột nó ra khỏi cái buồng phụ xe đang rơi thẳng xuống. Harry túm lấy túi xách và ngồi thụp vào yên chiếc mô tô lưng đối lưng với Hagrid. Họ bay cao lên, tách ra khỏi hai tên Tử thần thực tử còn lại, Harry nhổ ra một ngụm máu, chĩa đũa thần vào buồng phụ xe đang rơi xuống và hét “*Confringo!*” (Nổ tung – ND)
Một tiếng nổ kinh hoàng, và Harry biết đó là giây phút cuối cùng của Hedwig. Tên đội mũ trùm đầu gần cái buồng phụ nhất bị đánh ngã khỏi chổi và rơi xuống, tên kia tụt lại và biến mất khỏi tâm nhìn.
“Xin lỗi Harry, bác xin lỗi,” Hagrid rên rỉ, “Đáng lẽ bác không nên tự mình sửa … cháu không có đủ chỗ….”
“Không sao, không vấn đề gì, bác cứ tập trung bay đi!” Harry hét lên, khi nhìn thấy thêm hai tên Tử thần thực tử nữa lại xuất hiện.Khi những câu thần chú lại tới tấp bay đến, Hagrid lái chiếc xe ngoằn ngoèo theo đường zích zắc; Harry biết: bác không dám dùng nút lửa-rồng thêm lần nữa, trong khi

Harry ngồi một cách cheo leo như thế. Harry liên tiếp phóng hết Bùa choáng này đến Bùa choáng khác về phía bọn mũ trùm, dù thế cũng không thể giữ chân chúng được. Harry tiếp tục phóng một thần chú ngăn cản, một tên bay vòng để tránh và làm rơi mũ trùm, và nhờ quầng sáng đỏ của Bùa choáng tiếp theo mà Harry nhận ra gương mặt vô cảm đến kinh ngạc của Stanley Shunpike - Stan -
"*Expelliarmus!*" (*Giải giới – ND)* Harry hét lên.
"Chính nó! Nó là đứa thật!"
Những tiếng kêu của bọn Tử thần thực tử vọng đến tai Harry vang qua cả tiếng động cơ xe rền rĩ. Ngay lập tức cả hai kẻ săn đuổi tụt lại và biến mất.
"Harry, chuyện gì thế?" Hagrid thì thầm " Bọn chúng đâu rồi?"
"Cháu cũng không biết!"
Harry bắt đầu thấy sợ: Tên Tử thần thực tử trùm đầu đã gào lên, "Nó là đứa thật!"; làm thế nào hắn biết được? Harry nhìn xoáy vào bóng tối trống rỗng và cảm thấy bị đe doạ. Bọn chúng biến mất đâu rồi nhỉ?
Harry lần lần quay lại để ngồi quay mặt về phái trước, túm lấy vạt sau áo jacket của Hagrid.
"Bác Hagrid, hãy bấm lại cái nút lửa rồng đó, và chúng ta sẽ biến khỏi đây!"
Lại một tiếng rú ầm ĩ của chiếc xe, và ngọn lửa trắng xanh phụt ra từ ống xả. Harry giật ngã người ra sau, phải cố lắm mới trụ lại tren chỗ yên xe nhỏ xíu, Hagrid quay ngược người hẳn lại, tay gần như không cầm lái.
"Bác nghĩ chúng ta cắt đuôi được chúng rồi, Harry ah, cuối cùng cũng xong việc!"
Nhưng Harry không tin như vậy; Nỗi sợ hãi bao trùm nó, nó liếc ngang liếc dọc mong chờ những kẻ săn đuổi mà nó chắc chắn sẽ sớm xuất hiện. Tại sao bọn chúng lại tụt lại? Một trong số bọn chúng vẫn còn cầm đũa thần… *Chính là nó… Nó là đứa thật…* Chúng đã nói vậy ngay sau khi Harry cố Giải giới Stan -
"Harry, chúng ta sắp tới nơi rồi, sắp thành công rồi!" Hagrid reo lên.
Harry cảm thấy chiếc xe bắt đầu hạ xuống một chút, dù đèn đường phía dưới vẫn xa tít mù như sao trời vậy.
Đột nhiên vết sẹo trên trán nó nóng như lửa đốt: hai Tử thần thục tử xuất hiện hai bên xe, và hai lời nguyền Chết người sượt qua Harry chỉ vài milimet, phát ra từ phía sau - Và Hary nhìn thấy hắn. Voldemort lơ lửng trong không trung như làn khói trong gió, không hề có chổi hay Tử mã đỡ lấy, khuôn mặt như đầu rắn nổi rõ trên nền trời đen, bàn tay dài trắng toát nâng cây đũa lên một lần nữa -
Hagrid kêu lên sợ hãi, và bẻ lái chiếc mô tô đi thành một đường cua. Bấu víu lấy chiếc xe, Harry lúng túng phóng Bùa choáng khắp mọi nơi lên bầu trời đầy gió xoáy. Nó thấy một bóng người bay ngang qua, nghĩa là bùa chú đã

trúng một kẻ nào đó, nhưng rồi nó nghe thấy một tiếng nổ lớn và những tia lửa từ động cơ, chiếc mô tô xoay tròn và hoàn toàn mất kiểm soát -
Những luồng sáng xanh lại bay vụt tới. Harry không thể phân biệt nổi đâu là trên, đâu là dưới: Vết sẹo như bị thiêu đốt; nó nghĩ như sẽ chết bất cứ lúc nào.Một bóng đen đội mũ trùm cách nó chỉ một thước, nó thấy hắn nâng đũa thần lên –
"KHÔNG!"
Sau tiếng hét bác Hagrid văng mình ra khỏi xe lao vào tên tử thần thực tử, trong cơn hoảng sợ, Harry thấy bác và cả tên Tử thần thực tử rơi ra khỏi tầm mắt, trọng lượng của hai người quá nặng cho một cây chổi.
Bám vào chiếc xe đang lao thẳng xuống chỉ bằng đầu ngón tay, Harry nghe thấy giọng Voldemort hét: "*Của ta!*"
Thế là hết: Nó không còn nghe được hay nhìn thấy Voldemort đang ở đâu, nó thấy lờ mờ một tên Tử thần thực tử nữa lướt qua để tránh đường, và nghe thấy "*Avada* "
Cơn đau của vết sẹo làm Harry phải nhắm chặt mắt lại, đũa thần của nó tự ý hành động. Harry cảm thấy chiếc đũa hướng bàn tay nó đi như một cái nam châm, và nhìn thấy từ đầu đũa phun tóe ra một luồng lửa như vàng chói loà qua đôi mắt nhằm hờ của nó. Nó nghe thấy một tiếng nổ, và tiếng gào thét giận dữ. Bọn Tử thần thực tử kêu lên, Voldemort hét lên giận dữ:
"*KHÔNG!*" Bằng cách nào đó, Harry thấy chiếc nút lửa rồng ở sát mũi nó cách có một inch. Nó ấn mạnh chiếc nút bằng bên tay không cầm đũa, chiếc xe phóng vút, đâm xuống dưới phía mặt đất."Hagrid!" Harry kêu gào, tay bám chặt lấy chiếc xe. "*Accio Hagrid! (Triệu hồi Hagrid!)"*
Chiếc xe lao thẳng xuống, mũi chúc thẳng xuống đất. Harry cúi mặt sát vào tay lái, chỉ nhìn thấy những đốm sáng xa xa trở nên to dần: Nó sắp đâm xuống mặt đất nhưng chẳng thể làm gì để ngăn lại. Từ phía sau lại thêm một tiếng hét: "*Đũa của mi, Selwyn, đưa đũa cho ta*!"Nó cảm thấy Voldemort trước khi thực sự nhìn thấy hắn. Liếc sang hai phía, và rồi nó nhìn thẳng vào hai con mắt đỏ rực mà nó nghĩ sẽ là thứ cuối cùng nó thấy trên đời:
Voldemort sắp sửa tung lời nguyền vào nó thêm một lần nữa -

Và rồi Voldemort biến mất. Harry nhìn xuống và thấy Hagrid nằm sõng xoài trên đất ngay phía dưới. Nó vặn tay lái cố để không đâm vào bác, mò mẫm tìm cái phanh, nhưng rồi, với một tiếng va đập thủng màng nhĩ, nó lao thẳng vào một cái ao bùn lầy nhầy nhụa…

Harry potter và bảo bối tử thần

Dịch Giả: Lý Lan

Chương 5
Chiến binh gục ngã

"Bác Hagrid?"
Harry vẫn đang loay hoay để thoát ra khỏi đống kim loại bị vỡ và lông vũ đang bao quanh người; tay nó ngập sâu vào đống bùn khi cố gắng đứng dậy. Nó không thể hiểu vì sao Voldemort đột nhiên biến mất trong khi nó nghĩ chắc hắn sẽ tấn công từ trong bóng tối vào bất cứ thời điểm nào. Một thứ gì đó nóng và ướt át chảy từ trên trán nó xuống cằm. Trườn khỏi vũng bùn, nó đi loạng choạng về phía hình thù to lớn nằm trên mặt đất. Đó là bác Hagrid.
Bác Hagrid? Bác Hagrid, bác nói gì đi –"
Nhưng cái hình thù màu đen đó vẫn không nhúc nhích.
"Ai đó? Có phải Potter không? Harry Potter à?"
Harry không nhận ra tiếng nói của người đó. Sau đó, tiếng người phụ nữ vang lên. "Bọn họ bị tai nạn! Anh Ted! Họ bị rơi xuống vườn!"
Đầu óc Harry vẫn đang quay cuồng.
"Bác Hagrid," nó lặp lại một cách ngu ngốc, và gục xuống trên đầu gối của mình.Điều tiếp theo mà nó biết, nó đang nằm trên một thứ cảm giác êm ái dễ chịu, có cái gì đấy như đang thiêu đốt cháy bỏng ở sương xườn và cánh tay phải của nó. Chiếc răng bị gãy đã được mọc lại. Vết thẹo trên trán vẫn cứ nhức nhối.
"Bác Hagrid!"
Nó mở mắt, và thấy mình đang nằm trên một cái ghế sofa trong một căn phòng khách xa lạ đầy ánh đèn. Gần đấy là cái balô của nó nằm trên sàn, ướt đẫm và bám đầy bùn. Một người đàn ông tóc vàng với cái bụng bệ vệ đang nhìn Harry một cách lo lắng.
"Hagrid sẽ ổn thôi, cậu bé," người đàn ông nói, "vợ ta đang chăm sóc cho ông ấy. Cháu cảm thấy thế nào? Còn gì không ổn không? Ta đã gắn lại lại xương sườn, tay và răng cho cháu. Ta là Ted, Ted Tonks – cha của Dora."
Harry đứng dậy khá nhanh.Ánh sáng chiếu vào mắt làm nó mệt mỏi và choáng váng.
"Voldemort–"
"Hãy thoải mái đi," ông Ted Tonks nói, đặt tay lên vai Harry và đẩy nó nằm xuống nhẹ nhàng. "Cháu vừa trải qua một vụ va chạm khủng khiếp. Chuyện gì đã xảy ra vậy? Cái xe bị trục trặc à? Hay anh Arthur Weasley đã quá lạm dụng vào những đồ vật kỳ dị của dân Muggle?"
"Không!" Harry nói, khi cái thẹo của nó cứ nở ra co lại như một vết thương hở. "Tử Thần Thực Tử, rất nhiều tên- bọn cháu bị truy đuổi-"

“Tử Thần Thực Tử?” Ông Ted vội ngắt lời. “Cháu nói về Tử Thần Thực Tử là có ý gì? Ta nghĩ rằng chúng không biết cháu sẽ di chuyển tối nay, ta nghĩ ”
“Bọn chúng biết,” Harry nói.
Ông Ted Tonks nhìn lên trần nhà như thể ông có thể nhìn xuyên qua bầu trời. “Ồ, chúng ta đã được ếm bùa bảo vệ quanh đây, phải không? Chúng không thể vào đây trong phạm vi một trăm trượng từ bất kỳ hướng nào.”
Giờ Harry đã hiểu tại sao Voldemort phải biến mất; đó là lúc chiếc mô tô bay vượt qua hàng rào bùa chú của Hội. Nó chỉ hy vọng những bùa chú ấy vẫn phát huy tác dụng: Nó có thể tưởng tượng thấy Voldemort, cách nơi họ nói chuyện gần một trăm mét, cố tìm cách để lọt vào một nơi mà Harry hình dung giống như một quả bong bóng trong suốt khổng lồ.
Nó nhấc người khỏi cái ghế sofa; nó cần phải chính mắt nhìn thấy lão Hagrid, có như thế nó mới tin là lão còn sống. Harry chỉ vừa đứng lên, thì cánh cửa đã mở, lão Hagrid bệ vệ bước vào, mặt đầy bùn và máu, đi khập khiễng, nhưng kỳ diệu là bác vẫn sống sót.
“Harry!”
Lách qua qua hai cái bàn được chạm trổ tinh vi và một cây tỏi rừng, lão bước tới phía trước hai bước và ôm hôn Harry chặt đến nỗi gần như làm gãy cái xương sườn vừa được gắn lại của nó. “Lạy Chúa, Harry, làm thế nào con ra khỏi đó được? Bác đã nghĩ chúng ta đều là những kẻ thua cuộc.”
“Vâng, con cũng thế.Con cũng không thể tin -”
Harry chợt sững lại. Nó vừa nhận ra người phụ nữ bước vào phòng sau lão Hagrid.
“Mi!” Nó thét lên, thọc mạnh tay vào túi, nhưng túi của nó trống rỗng.
“Đũa của cháu ở đây, cậu bé,” ông Ted nói, đặt nó vào tay Harry. “Nó nằm bên phải cháu, nên ta đã nhặt nó lên… Và người cháu vừa hét vào mặt là vợ ta đấy…”
“Ồ, cháu – cháu xin lỗi.”
Người phụ nữ đi vào phòng, bà Tonks giống người chị Bellatrix một cách lạ lùng: Tóc bà cũng màu nâu, nhưng đôi mắt thì to hơn và thân thiện hơn. Tuy nhiên, bà có vẻ hơi kiêu căng sau thái độ chào đón của Harry.
“Chuyện gì đã xảy ra với con gái của ta?” Bà hỏi. “Lão Hagrid nói là mấy người bị phục kích; Nymphadora giờ ở đâu?”
“Cháu không biết.” Harry nói. “Cháu không biết chuyện gì đã xảy ra với những người khác.”
Bà và ông Ted quay sang nhìn nhau. Một cảm giác trộn lẫn giữa sợ hãi và tội lỗi dâng trào trong Harry khi thấy thái độ của họ. Nếu bất kỳ ai chết, thì đó là lỗi của nó, tất cả là lỗi của nó. Nó đã đồng ý với kế hoạch, đưa cho mọi người tóc của nó…

“Khoá Cảng.” Nó nói, bất chợt nhớ ra. “Chúng ta phải quay về trang trại Hang sóc và tìm ra – sau đó cháu mới có thể gửi lời cho hai bác, hoặc – hoặc cô Tonks sẽ làm vậy, một khi cô ấy -”
“Dora sẽ ổn thôi, Dromeda à,” ông Ted nói. “Nó biết phải làm gì mà, nó đã tham gia nhiều trận với các Thần Sáng. Cái Khoá Cảng đang ở đây!” Ông thêm vào. “Nó sẽ rời khỏi đây trong vòng ba phút nữa, nếu mấy người muốn đi.”
“Vâng, chúng cháu sẽ đi sẽ đi,” Harry nói, nó khoác ba lô lên vai. “Cháu ” Nó nhìn vào bà Tonks, muốn xin lỗi bà về cái cảm giác sợ hãi mà nó gây ra khi gặp bà, nó cảm thấy mình phải có trách nhiệm, nhưng nó cảm thấy mọi từ ngữ lúc này đều thật trống rỗng và giả tạo.
“Cháu sẽ nói với cô Tonks – cô Dora – gửi lời khi cô ấy… Cám ơn vì đã cứu bọn cháu, cảm ơn hai người về tất cả, cháu -”
Nó thấy dễ chịu khi rời khỏi căn phòng và đi theo ông Ted qua một hành lang ngắn và đi vào phòng ngủ. Lão Hagrid đi sau họ, ông loay hoay cúi thấp người để tránh va đầu vào vào xà nhà.
“Hãy đi đi, cháu bé. Đấy là Khoá cảng.”
Ông Tonks chỉ vào một cái bàn chải nhỏ màu bạc đang nằm trên chiếc khăn trải bàn.
“Cháu cám ơn!” Harry nói, rướn ngón tay về phía trước, sẵn sàng rời đi.
“Chờ một lát!” Lão Hagrid nói, nhìn quanh. “Harry, Hedwig đâu rồi?”
“Nó… nó bị trúng…” Harry nói.
Nhiều điều hiện ra trong đầu nó: Nó thấy xấu hổ vì những giọt nước mắt chảy ra từ đôi mắt nó. Con cú đã từng là sinh vật duy nhất bầu bạn với nó, là kết nối duy nhất giữa nó và thế giới phép thuật mỗi lần nó buộc phải quay về nhà Dursley. Lão Hagrid chìa bàn tay to tướng ra, vỗ vỗ lên vai nó một cách thông cảm.
“Không sao đâu,” Lão Hagrid nói cộc lốc. “Không sao đâu. Nó đã có một cuộc sống dài và tuyệt vời…”
“Hagrid!” Ông Ted cảnh báo, khi cái bàn chải phát lên ánh sáng màu xanh dương, và lão Hagrid chỉ kịp chạm ngón trỏ vào vừa kịp lúc.
Vớt một cú giật mạnh chấn động cả cơ thể như thể một cái móc và một sợi dây vô hình kéo nó về phía trước, Harry bị đẩy vào hư không, quay tròn một cách không kiểm soát, ngón tay của nó dính chặt vào cái khóa cảng khi nó và lão Hagrid bị đẩy xa khỏi ông Tonks.
Vài giây sau, chân của Harry chạm mạnh xuống nền đất cứng, nó chống tay và đầu gối xuống nhà kho của trang trại Hang Sóc. Nó nghe thấy những tiếng kêu. Lăn người ra xa cái bàn chải không còn phát sáng, nó đứng dậy khẽ lắc lắc người, và thấy bà Weasley và Ginny đang chạy xuống từ phía cửa sau… Lão Hagrid cũng bị ngã xuống sàn nhà, giờ cũng đã đứng dậy.

“Harry? Con có phải Harry thật không? Chuyện gì đã xảy ra vậy? Những người khác đâu?” Bà Weasley hét lên.
“Ý bác là gì vậy? Chưa có ai quay lại ư?” Harry thở hổn hển.
Câu trả lời đã hiện ra rõ ràng trên khuôn mặt tái xám của bà Weasley.
“Bọn Tử Thần Thực Tử đã đợi sẵn chúng ta,” Harry nói. “Chúng ta đã bị bao vây ngay khi rời đi – bọn chúng đã biết tối nay – con không biết chuyện gì xảy ra với những người còn lại, bốn Tử Thần Thực Tử đuổi theo con, con phải tìm mọi cách để chạy thoát, và rồi Voldemort bắt kịp -”
Nó có thể nghe thấy sự bào chữa trong giọng nói của mình, lời biện hộ để bà Weasley hiểu là nó không hề biết chuyện gì đã xảy ra với những đứa con trai của bà, nhưng -
“Cám ơn chúa vì con vẫn ổn!” Bà nói, ôm chầm lấy nó, điều mà nó có cảm giác là không xứng đáng được hưởng điều này.
“Chị có rượu mạnh không, chị Molly?” Lão Hagrid run run nói. “Để chữa bệnh?”
Bà Weasley có thể gọi ra bằng pháp thuật, nhưng khi thấy bà vội vã đi về căn nhà xiêu vẹo, Harry biết bà muốn che giấu khuôn mặt của mình. Nó quay lại Ginny, ngay lập tức cô bé trả lời nó những vấn đề mà nó cần biết nhưng chưa hề nói ra. “Anh Ron và cô Tonks đáng lẽ phải về đầu tiên, nhưng họ đã bỏ lỡ cái Khoá Cảng, nó quay về mà không có họ,” Cô bé nói, chỉ vào cái bình đầy dầu mỡ nằm trên mặt đất gần đó. “Và cái này,” cô chỉ vào một cái giày cổ, “đáng lẽ là của ba và anh Fred, họ phải là những người về thứ hai. Anh và bác Hagrid về thứ ba và,” Cô bé nhìn đồng hồ, “nếu họ đến kịp, anh George và thầy Lupin phải về trong vòng vài phút nữa…”
Bà Weasley đã trở lại với một chai rượu mạnh, bà đưa cho lão Hagrid. Lão mở nắp ra và tu ừng ực.
“Má!” Ginny thét lên, chỉ vào đốm sáng cách đó khá xa.
Một ánh sáng xanh hiện ra từ bóng tối: nó trở nên sáng và rực rỡ hơn, thầy Lupin và George xuất hiện, xoay tròn rồi ngã xuống. Harry biết có điều gì đó không ổn: Thầy Lupin đang đỡ lấy George đang bất tỉnh và mặt bê bết máu. Harry chạy đến và đỡ lấy chân George. Nó và thầy Lupin cùng đưa George vào nhà, qua bếp rồi vào phòng khách, họ đặt George trên ghế sofa. Khi ánh đèn chiếu lên đầu George, Ginny thở hổn hển và bụng Harry như run lên: George đã mất một tai. Một bên đầu và cổ ướt nhẹp, đầy máu đỏ tươi.
Ngay khi bà Weasley quỳ xuống cạnh con trai, thầy Lupin nắm lấy tay Harry một cách hơi thô bạo và kéo ra ngoài quay trở lại phòng bếp, nơi mà lão Hagrid đang bị kẹt ở cánh cửa sau.
“Ôi!” Lão Hagrid tức giận. “Bỏ Harry ra! Bỏ Harry ra!”
Thầy Lupin lờ lão đi.
“Con vật nào ngồi trong góc khi lần đầu tiên Harry Potter đến văn phòng của

ta ở Hogwarts?" Thầy nói, lắc Harry. "Trả lời mau!"
"Một – một con Grindylow trong bồn nước, phải không ạ?"
Thầy Lupin thả Harry ra và đi về phía tủ bếp.
"Chuyện này là sao vậy!" Lão Hagrid phàn nàn.
"Thầy xin lỗi, Harry, nhưng thầy phải kiểm tra…" Thầy Lupin nói ngắn gọn. "Chúng ta đã bị phản bội. Voldemort biết con sẽ được di chuyển vào tối nay và người có thể nói cho hắn biết chỉ có thể là người tham gia vào kế hoạch này. Con có thể là một kẻ mạo danh."
"Vậy tại sao anh không kiểm tra tôi?" Lão Hagrid hổn hển, vẫn vật lộn với cái cửa.
"Anh là người khổng lồ lai!" Thầy Lupin nói, nhìn lên lão Hagrid. "Thuốc Đa Dịch chỉ có thể sử dụng cho con người thôi."
"Không thể ai trong Hội báo với Voldemort về kế hoạch tối nay," Harry nói. Cái ý tưởng đó thật tệ hại, nó không thể tin có bất kỳ ai phản bội.
"Voldemort chỉ đuổi kịp con lúc cuối cùng, hắn không biết được con đi theo hướng nào vào lúc đầu. Nếu hắn biết kế hoạch đó thì hắn phải biết con là người đi cùng bác Hagrid."
"Voldemort đuổi kịp con á?" Thầy Lupin đột ngột nói. "Chuyện gì xảy ra vậy? Làm thế nào con trốn thoát?"
Harry bèn giải thích làm thế nào bọn Tử Thần Thực Tử đuổi theo và nhận ra nó là Harry thật, bọn chúng đã bỏ cuộc đuổi bắt như thế nào, triệu tập Voldemort đến như thế nào, rồi hắn đã xuất hiện ngay trước khi Harry và lão Hagrid đi tới nơi ẩn náu chỗ bố mẹ cô Tonks.
"Bọn chúng nhận ra con? Nhưng bằng thế nào? Con đã làm gì?"
"Con…" Harry cố nhớ lại, toàn bộ cuộc hành trình có vẻ như là một sự hỗn độn và hoảng loạn không rõ ràng. "Con thấy Stan Shunpike… Thầy biết đấy, người bán vé trên chuyến Xe Đò Hiệp Sĩ? Và con cố tước vũ khí của anh ta thay vì – ừm, anh ta không biết mình đang làm gì, phải không? Có lẽ, anh ta bị trúng lời nguyền Độc Đoán!"
Thầy Lupin nhìn một cách kinh ngạc
"Harry, cái thời dành cho thần chú Giải giới đã qua rồi! Bọn chúng đang cố bắt và giết con! Ít nhất hãy sử dụng bùa Choáng nếu con chưa sẵn sàng để giết!"
"Con ở hàng trăm thước trên cao! Stan đã đánh mất lý trí, và nếu con yểm bùa Choáng anh ta, anh ta sẽ ngã xuống, anh ta cũng sẽ chết giống như nếu con dùng lời nguyền Avada Kedavra! Phép Giải giới đã giúp con thoát khỏi Voldemort hai năm trước." Harry nói thêm một cách bướng bỉnh. Thầy Lupin nhắc nó nhớ đến Zacharias Smith, một gã ngu ngốc đến từ nhà Hufflepuff, người luôn chế nhạo Harry khi nó muốn dậy phép Giải giới cho mọi người ở Đoàn Quân Dumbledore.

“Đúng, Harry!” Thầy Lupin nói với vẻ kiềm chế đau khổ. “và rất nhiều tên Tử Thần Thực Tử đã nhìn thấy cảnh ấy! Tha lỗi cho ta, nhưng đó thực sự là một hành động không bình thường, nhất là dưới sự nguy hiểm của cái chết cận kề. Lặp lại hành động đó trước mặt những Tử Thần Thực Tử đã chứng kiến hoặc nghe chuyện đó gần như sẽ là tự sát!”
“Vậy thầy nghĩ là con nên giết Stan Shunpike?” Harry hỏi một cách giận dữ.
“Dĩ nhiên là không!” Thầy Lupin nói. “Bọn Tử Thần Thực Tử - và nói thẳng ra là phần lớn mọi người! - đều mong chờ con sẽ tấn công lại! Phép giải giới tước vũ khí là một phép thuật có ích, Harry à, nhưng bọn Tử Thần Thực Tử sẽ nghĩ đó là một điểm đặc trưng của con, và thầy đề nghị con đừng để điều đó xảy ra!”
Thầy Lupin khiến Harry cảm thấy mình thật ngu ngốc, nhưng có điều gì đó ở bên trong nó như vẫn muốn kháng cự lại.
“Con sẽ không làm nổ tung những người đứng trên con đường con đang đi chỉ vì họ đứng đó!” Harry nói. “Đó là việc mà Voldemort làm!”
Thầy Lupin không nói gì bắt bẻ lại: Cuối cùng cũng thành công trong việc ép thân mình chui qua được cái cửa, lão Hagrid lảo đảo tiến tới một cái ghế và ngồi xuống; nó gãy ngay lập tức. Lờ đi cái cảm giác muốn chửi thề trộn lẫn xin lỗi, Harry hỏi thầy Lupin lần nữa.
“Anh George sẽ ổn chứ ạ?”
Tất cả sự giận dữ của thầy Lupin với Harry dường như đã tan biến sau câu hỏi đó.
“Thầy nghĩ vậy, mặc dù không có cách nào có thể phục hồi lại cái tai, nhất là khi nó đã bị nguyền rủa -”
Có tiếng va chạm từ bên ngoài vọng vào. Thầy Lupin lao về phía cửa sau; Harry nhảy qua chân lão Hagrid và lao về phía sân nhà.
Hai hình người hiện ra ở phía nhà kho, và khi Harry chạy lại, nó nhận ra đó là Hermione, giờ đã trở lại hình dạng bình thường, và chú Kingsley, cả hai đều đang nắm lấy giá treo quần áo. Hermione ngã ngay vao Harry, nhưng chú Kingsley không tỏ vẻ gì là vui mừng khi nhìn thấy họ. Qua vai của Hermione, Harry thấy chú giơ đũa phép lên và chỉ vào ngực thầy Lupin.
“Câu cuối cùng mà cụ Albus Dumbledore nói với hai chúng ta?”
“Harry là hy vọng tốt nhất của chúng ta. Hãy tin thằng bé!” Thầy Lupin từ tốn đáp lại.
Chú Kingsley quay đũa phép về phía Harry nhưng thầy Lupin nói. “Đúng là thằng bé đấy. Tôi đã kiểm tra rồi!”
“Được rồi, được rồi!” Chú Kingsley nói, cất đũa phép vào áo choàng, “Nhưng ai đó đã phản bội chúng ta! Bọn chúng biết, bọn chúng biết là tối nay!”
“Có vẻ như vậy!” Thầy Lupin trả lời. “Nhưng có vẻ chúng không nhận ra

rằng sẽ có bảy Harry."
"Một sự an ủi nhỏ đây!" Chú Kingsley gầm gừ. "Vậy những ai đã trở lại?"
"Chỉ có Harry, lão Hagrid, George, và tôi."
Hermione cố giấu một tiếng rên nhẹ lên sau bàn tay của mình.
"Vậy chuyện gì đã xảy ra với hai người?" Thầy Lupin hỏi chú Kingsley.
"Bị năm tên đuổi theo, đã làm bị thương hai tên và suýt giết chết một tên.," chú Kingsley tiếp tục. "Và chúng tôi cũng thấy Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy, hắn tham gia cuộc đuổi bắt được nửa đường nhưng biến mất khá nhanh sau đó. Anh Remus, hắn có thể -"
"Bay!" Harry tiếp tục. "Con đã thấy hắn, hắn đuổi theo bác Hagrid và con!"
"Vậy đó là lý do hắn đã bỏ đi, để đuổi theo thằng bé à!" Chú Kingsley nói.
"Nhưng tôi vẫn không hiểu tại sao hắn lại biến mất. Điều gì đã khiến hắn thay đổi mục tiêu vậy?"
"Harry đối xử một cách hơi tốt bụng với Stan Shunpike!" Thầy Lupin nói.
"Stan?" Hermione lặp lại. "Con tưởng anh ta đang ở ngục Azkaban?"
Chú Kingsley nở một nụ cười buồn.
"Hermione, đó chắc chắn là một vụ vượt ngục lớn mà Bộ Pháp thuật cố gắng ỉm đi. Cái mũ trùm đầu của Travers đã bay đi khi tôi ném lời nguyền vào hắn, chắc chắn hắn ở dưới cái mũ đó. Nhưng chuyện gì đã xảy ra với anh vậy, Remus? George đâu?"
"Cậu bị mất một tai rồi," Thầy Lupin đáp.
"Mất một –" Hermione nói lanh lảnh.
"Tác phẩm của Snape đấy!" Thầy Lupin nói.
"*Snape?*" Harry hét lên. "Thầy không nói –"
"Hắn đã rơi mất mũ trùm đầu trong lúc truy đuổi. Lời nguyền Cắt sâu mãi mãi luôn luôn là lời nguyền đặc trưng của Snape. Tôi ước gì có thể trả đũa hắn, nhưng tất cả những gì tôi làm được là cố giữ George trên cái chổi sau khi nó bị thương, nó bị mất quá nhiều máu!"
Sự im lặng trùm lên bốn người khi họ cùng ngước trời. Không có dấu hiệu gì chuyển động; những vì sao sáng đều đặn, không nhấp nháy, không hề có dấu hiệu của những người đang bay.
Ron đang ở đâu? Fred và ông Weasley nữa? Còn cả Bill, Fleur, cô Tonks, Mắt-Điên, và Mundungus?
"Harry, hãy vào giúp một tay!" Giọng lão Hagrid khàn khàn vang ra từ phía cánh cửa, nơi lão lại bị mắc kẹt lần nữa. Phấn khởi vì có việc để làm, Harry cho phép mình tự do, đi qua cái bếp trống rỗng và quay trở lại phòng khách, nơi mà bà Weasley và Ginny đang chăm sóc George.
Bà Weasley đã cầm được máu, và bằng ánh sáng từ những chiếc đèn, Harry thấy một cái lỗ to, nơi đã từng là tai của George.
"Anh ấy thế nào rồi ạ?"

Bà Weasley nhìn quanh và nói. “Bác không thể làm nó mọc lại, không thể khi nó bị cắt ra bởi phép thuật Hắc ám. Nhưng như thế này là vẫn chưa quá tệ… Thằng bé vẫn sống!”
“Vâng ạ,” Harry nói. “Ơn trời.”
“Anh có thấy ai khác ở ngoài sân không?” Ginny hỏi.
“Hermione và chú Kingsley!” Harry đáp.
“Cảm ơn trời,” Ginny thì thầm. Họ nhìn nhau; Harry muốn ôm lấy cô bé, nắm chặt lấy cô; nó thậm chí còn chẳng quan tâm nhiều rằng bà Weasley ở đó, nhưng trước khi nó kịp hành động nông nổi, có một tiếng loảng xoảng ầm ĩ từ nhà bếp.
“Kingsley,tôi sẽ cho cậu thấy tôi là ai ngay sau khi tôi được gặp con trai tôi, giờ nếu khôn hồn thì hãy tránh ra.”
Harry chưa bao giờ nghe ông Weasley hét lên như thế trước đây. Ông lao xổ vào phòng khách,cái đầu hói bóng lưỡng mồ hôi, gọng kính lệch đi, Fred ở ngay sau ông, trông cả hai người tái nhợt nhưng không bị thương.
“Athur!” Bà Weasley nức nở “Ôi, tạ ơn trời!”
“Nó sao rồi?”
Ông Weasley khụy chân bên cạnh George. Lần đầu tiên kể từ khi nó biết anh, Fred trông như bị á khẩu. Anh nhìn chăm chăm vào lưng của chiếc ghế sô pha chỗ người anh em song sinh bị thương của mình cứ như thể là anh không thể tin vào những gì mình đang thấy. Hình như bị đánh thức bởi tiếng ồn từ cuộc viếng thăm của cha và Fred, George cựa mình.
“Con thấy sao hả George?” Bà Weasley thì thầm.
Ngón tay của George dò dẫm một bên đầu của cậu. “Tuyệt như thánh,” George thì thầm.
“Có gì không ổn với nó thế?” Fred càu nhàu, trông khiếp đảm .”Đầu óc nó có bị ảnh hưởng không?”
“Tuyệt như thánh” George nhắc lại, mở mắt và nhìn lên người anh của mình “Mày thấy đấy… tao giờ là một vị thánh. Có một cái lỗ Fred ạ, hiểu không?”
Bà Weasley càng nức nở lớn hơn. Màu sắc tràn ngập khuôn mặt tái nhợt của Fred. “Thật thống thiết,” cậu nói với George. “Thống thiết lắm! Với cả một đống truyện tiếu lâm có liên quan đến cái tai, thì mày lại đi kể một câu truyện về *cái lỗ* hả?”
“À cũng tốt mà,” George đáp, cười toét ra với người mẹ đang ướt đẫm nước mắt của mình. “Giờ thì dù thế nào đi nữa, mẹ cũng có thể phân biệt chúng con riêng rẽ, mẹ à”
Cậu nhìn quanh.
“Chào, Harry— Chú mày là Harry , phải không nhỉ?”
“Vâng, em đây” Harry đáp, đến gần chiếc Sô pha hơn.
“Tốt quá, ít nhất thì chúng ta cũng đem chú mày về yên ổn” George nói.

“Tại sao Ron và Bill không đến bu quanh giường bệnh của mình nhỉ?”
“Họ chưa về George ạ” bà Weasley nói. Nụ cười rộng đến mang tai của George héo đi. Harry liếc nhìn Ginny, và đi về chỗ cô bé để cùng đi ra ngoài. Khi họ đi qua nhà bếp, cô nói nhỏ.
“Anh Ron và cô Tonks chắc phải về rồi. Họ không có một chuyến đi dài; nhà cô Muriel đâu có ở xa đây.”
Harry không nói gì. Nó đã cố giữ cho nỗi sợ hãi không lại gần mình kể từ lúc đến trang trại Hang Sóc, nhưng bây giờ nỗi sợ hãi lại bao trùm lấy nó, dường như trườn bò qua da, nện thình thình lên lồng ngực, làm nghẹn cổ họng nó. Khi họ đi xuống bậc tam cấp vào trong khu vườn tối, Ginny nắm tay nó.
Kingsley đi lên đi xuống, liếc nhìn lên trời mỗi lần chú quay người. Điều này gợi cho Harry về dượng Vernon khi ông đi quanh phòng khách một triệu năm về trước. Bác Hagrid, Hermione và thầy Lupin đứng vai kề vai, đăm đắm ngước nhìn trong im lặng. Không ai trong số họ nhìn ngang khi Harry và Ginny tham dự cầu nguyện im lìm của mình.
Từng phút kéo dài như hàng năm. Chỉ một hơi gió nhẹ nhất cũng làm họ nhảy dựng lên và quảy về phía bụi rậm hay cái cây đang xào xạc trong niềm hi vọng rằng một thành viên còn thiếu của Hội có thể sẽ nhảy ra nguyên lành từ những cái lá đấy -
Và rồi một cây chổi bay hiện ra hướng thẳng về phía họ và vạch một đường trên mặt đất”
“Họ đấy!” Hermione thét lên.
Cô Tonks đáp xuống với một rãnh dài và bắn đất sỏi khắp nơi.
“Remus!” Cô Tonks khóc khi cô loạng choạng rời cây chổi vào vòng tay của thầy Lupin. Khuôn mặt thầy nghiêm nghị và trắng bệch. Thầy trông như á khẩu. Ron tự dưng ngã xuống khi đi về phía Harry và Hermione.
“Cậu ổn rồi,” cậu lẩm bẩm trước khi Hermione lao tới ôm ghì lấy cậu.
“Tớ cứ tưởng -cứ tưởng”
“*Ớ* ổn mà” Ron nói, vỗ về lưng cô bé. “*Ớ* vẫn khoẻ”
“Ron tuyệt lắm,” cô Tonks nói vui vẻ, và cô buông thầy Lupin ra “Rất tuyệt. Đánh bất tỉnh một Tử thần Thực tử, ngay vào đầu, và cháu đã làm thế lúc hắn bay trên chổi -”
“Thật á?” Hermione nói, tròn mắt nhìn Ron trong lúc tay cô bé vẫn vòng quanh cổ nó.
“Lúc nào cũng là những tiếng kêu ngạc nhiên,” Ron càu nhàu và đứng dậy.
“Chúng tớ có phải là những người sau cùng chưa?”
“Chưa đâu,” Ginny đáp, “Bọn em đang chờ Bill, Fleur ,thầy Mắt Điên và Mundungus. Em sẽ vào báo với bố mẹ là anh đã ổn”
Rồi cô chạy vào trong.

“Thế là điều gì đã giữ chân em? Đã xảy ra chuyện gì?”giọng thầy Lupin gần như là bực bội với cô Tonks.
“Bellatrix,” Tonks đáp. “Mụ ta cũng cũng muốn bắt em như là muốn bắt Harry, Remus à. Mụ ấy rất cố gắng giết em. Em chỉ ước sao em tóm được mụ ta. Em nợ mụ ta. Nhưng chắc chắn là bọn em đã đánh bị thương Rodolphus… Sau đấy bọn em tới chỗ dì Muriel của Ron và bọn em đã lỡ khoá cảng, bà ấy ấy quát tháo tụi em tơi bời –“ Một sợi cơ nhảy trên miệng thầy Lupin. Thầy gật đầu, nhưng có vẻ nhưng không thể nói bất kì điều gì khác.
“Thế chuyện gì xảy ra với mấy người?” Cô Tonks hỏi. Quay sang Harry ,Hermione, và Kingsley.
Họ thuật lại câu chuyện về chuyến đi của mình. Nhưng thời gian trôi đi mà thiếu vắng Bill, Fleur, Mắt điên, và Mundungus cho mọi người trong lòng cảm giác băng giá, cái lạnh nhức nhối của nó ngày càng nặng nề, khó mà phớt lờ.
“Tôi phải về phố Downing đây. Tôi đáng ra phải ở đó cách đây một giờ,” chú Kingsley nói, sau khi ngước nhìn lần cuối lên bầu trời. “Hãy cho tôi biết khi họ trở về!”
Thầy Lupin gật đầu. Vẫy tay chào mọi người, chú Kingsley đi bộ hoà mình trong bóng tối về phía cánh cổng. Harry nghĩ là nó đã nghe thấy một tiếng Bốp khẽ khi chú Kingsley độn thổ ở ngay ngoài hàng rào trang trại Hang Sóc.
Ông bà Weasley chạy vội xuống bậc tam cấp, Ginny theo sau họ. Cả 2 người cùng ôm chầm lấy Ron trước khi quay sang thầy Lupin và cô Tonks.
“Cám ơn,” Bà Weasley nói, “vì những đứa con trai của chúng tôi,”
“Đừng nói như thế chị Molly à,” Cô Tonks nói ngay.
“George sao rồi?” Thầy Lupin hỏi.
“Anh ấy bị sao?” Ron nói lớn.
“Nó mất đi-” Nhưng đoạn kết của lời nói của bà Weasley bị dìm đi trong một tiếng la của mọi người. Một con Vong mã chỉ vừa mới xuất hiện và hạ cánh cách họ vài bước. Bill và Fluer trượt xuống từ lưng nó, hai người ướt đẫm nhưng đều không bị thương.
“Bill. tạ ơn trời, ơn trời -”
Bà Weasley chạy về phía, nhưng Bill chỉ hờ hững ôm lấy bà. Nhiùn thẳng vào mặt bố mình, anh chầm chậm nói “Thầy Mắt Điên chết rồi.”
Không ai nói, không ai cử động. Harry cảm thấy như có cái gì đó bên trong nó rơi xuống, rơi xuyên qua trái đất, rời bỏ nó, mãi mãi.
“Chúng con đã nhìn thấy,” Bill nói; Fleur gật đầu, hàng nước mắt trên má cô long lanh trong ánh sáng từ nhà bếp hắt ra. “Ngay sau khi chúng con phá vỡ vòng vây, Mắt điên và Mundungus-phân ở ngay sau bọn con, họ cũng hướng

về phía bắc. Voldermort - hắn biết bay- hắn thẳng tiến về phía bọn họ. Mundungus-khiếp vía, con nghe tiếng lão ta gào khóc, Mắt Điên cố ngăn lão ta lại, nhưng lão ta độn thổ. Lời nguyền của Voldermort đánh thẳng vào mặt thầy Mắt điên, ông ấy văng ra khỏi chổi và - bọn con chẳng thể làm gì được, bọn con có nửa tá tên Tử thần Thực tử đang theo đuôi."
Giọng Bill nghẹn lại.
"Tất nhiên là các con không thể làm gì," thầy Lupin nói.
Họ đứng và nhìn nhau. Harry chưa thể chấp nhận chuyện này.Thầy Mắt điên ra đi; không thể nào… thầy Mắt Điên, rất dũng cảm, rất mạnh mẽ, một chiến binh hoàn hảo…"
Cuối cùng thì có vẻ mọi người đều đã rõ ràng. Không ai bảo ai chẳng còn gì để đợi chờ trong vườn nữa và trong im lặng, họ theo chân ông bà Weasley trở lại trang trại Hang sóc, mọi người cùng vào phòng khách, nơi Fred và George đang cười đùa với nhau.
"Có chuyện gì không ổn à?" Fred nói, nhìn lướt qua mặt mọi người khi họ vào phòng, "Có chuyện gì? Ai đã–?"
"Mắt điên," bà Weasley nói, "Chết."
Nụ cười toe toét của cặp song sinh chuyển thành nét ngạc nhiên bất ngờ. Không ai biết phải làm gì. Cô Tonks khóc âm thầm vào một cái khăn tay: Cô rất gần gũi với thầy Mắt Điên, Harry biết thế, một trong những người ông quý mến và là người mà ông đỡ đầu ở bộ pháp thuật. Hagrid, ngồi trên sàn, ở một góc nhà, nơi bác có nhiều không gian nhất, đang chấm mắt mình với một cái khăn tay to như cái khăn trải bàn.
Bill đi về phía cái tủ bếp, lôi ra một chai Whisky Lửa và vài cái ly.
"Này," anh nói và với một cái vẫy đũa, 12 ly rượu đầy vụt ngang căn phòng, đến với mỗi người, anh nâng cái ly thứ 13 lên, "Vì Mắt Điên."
"Vì Mắt Điên," mọi người đồng thanh và uống.
"Vì Mắt Điên" Bác Hagrid nhắc lại, hơi chậm với một tiếng nấc. Whisky Lửa làm cổ họng Harry khan đi. Dường như nó đốt cháy cảm xúc trong Harry, xua đi tình trạng đờ đẫn, cảm giác mơ hồ và thiêu đốt nó với thứ gì đó tựa hồ lòng dũng cảm.
"Vậy là Mundungus đã độn thổ?" Thầy Lupin nói, uống cạn cái ly chỉ với một hớp.
Bầu không khí thay đổi lập tức. Nhìn thầy Lupin căng thẳng, mọi người vừa muốn thầy tiếp lục nói lại vừa sợ những điều mà mình sẽ phải nghe thấy.
"Cháu biết chính xác chú muốn nói đến cái gì," Bill nói, "Và cháu cũng phân vân như thế trên đường về đây, bởi vì có vẻ như chúng đợi chúng ta , phải không? Nhưng Mundungus không thể phản lại chúng ta. Chúng không biết về việc có đến 7 Harry, Điều đó đã làm chúng bối rối vào khoảnh khắc mà chúng ta xuất hiện và trong trường hợp mà mọi người quên,chính

Mundungus đã đề xuất cái mẹo này. Tại sao ông ta không nói cho chúng về việc điểm trọng yếu này? Cháu nghĩ là Mundungus-phân đã sợ hãi ,chỉ đơn giản thế thôi. Ông ta không muốn đi đầu nhưng Mắt Điên đã bắt ông ta làm thế và Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy tiến thẳng về phía họ. Thế cũng đủ làm bất kì ai vãi mật. ”
“ Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy đã hành động đúng như chú Mắt Điên muốn,” cô Tonks sụt sịt. “Chú Mắt Điên bảo là hắn mong Harry đi cùng Thần sáng mạnh mẽ, già dặn nhất và khi phát hiện ra Mundungus , hắn chuyển sang chú Kingsley…”
“Ừ thế thì mọi ziệc điều ổn.” Fleur chen vào “Nhưng ó vẫn không giải thích ại sao húng biết chúng ta đưa Arry đi tối nay phải không? Phải có ai đó bất cẩn, một ai đó để lộ kế hoạch cho người ngoài.nó là sự giải thích duy nhất vì sao bọn chúng biết ngày giờ nhưng không biết cả kế hoạch.”
Cô nhìn quanh dòng nước mắt vẫn chảy trên khuôn mặt xinh xắn, chờ đợi người nào đấy đứng lên phản đối. Không ai cả. Tiếng động phá tan sự im lặng chỉ là tiếng nấc của bác Hagrid từ sau chiếc khăn tay. Harry liếc nhìn bác Hagrid, người đã mạo hiểm cả mạng sống để cứu nó - Bác Hagrid, người mà nó yêu mến, người mà nó tin tưởng, người mà đã một lần bị lừa, trao cho Voldermort thông tin chủ chốt trong một vụ trao đổi trứng rồng..
“Không,” Harry nói lớn, và mọi người nhìn nó ngạc nhiên: Whisky Lửa dường như làm giọng nói của nó dõng dạc lên. “Ý cháu là… nếu có ai đó làm sai,” Harry nói tiếp, “và để lộ điều gì, thì cháu biết rằng người đó không cố ý. Đó không phải lỗi của ai cả,” nó lặp lại, vẫn với cái giọng to hơn nó thường nói một chút. “Chúng ta phải tin lẫn nhau. Cháu tin tưởng mọi người. Cháu chẳng nghĩ bất kì ai trong chỗ này có thể bán cháu cho Voldermort.”
Càng im lặng hơn sau khi nó nói. Tất cả đều nhìn nó; Harry lại cảm thấy nóng , nó uống thêm Whisky lửa chỉ để cho có việc mà làm. Khi uống, nó nghĩ về thầy Mắt Điên. Thầy Mắt Điên luôn bất đồng với quan điểm luôn tin tưởng và một ai đó của cụ Dumbledore.
“Nói hay lắm, Harry,” Fred thình lình nói.
“Ừ hai hai,” George nói với một cái liếc nửa mắt về phía Fred, khóe miệng của họ nhếch lên.
Thầy Lupin diễn tả một bộ mặt kì lạ khi thầy nhìn Harry. Cái nhìn đấy gần như là thương hại.
“Thầy nghĩ con là thằng ngốc à?” Harry gặng hỏi.
“Không, thầy nghĩ là con rất giống James” thầy Lupin đáp “Anh ấy cho rằng sẽ là vô cùng nhục nhã nếu nghi ngờ bạn bè của mình.”
Harry biết thầy Lupin đang đề cập đến điều gì: rằng cha của nó đã bị phản bội bởi bạn của ông - Peter Pettigrew. Nó thấy giận dữ một cách vô cớ. Nó muốn tranh cãi nhưng thầy Lupin đã quay đi, đặt cái ly của ông xuống một

góc bàn và bảo Bill,
“Có việc để làm đấy. Chú có thể hỏi Kingsley xem-”
“Không,” Bill đáp ngay, “Cháu sẽ làm, cháu sẽ đi.”
“Anh định đi đâu?” cô Tonks và Fleur đồng thanh.
“Thi thể của thầy Mắt Điên,” thầy Lupin đáp. “Chúng ta phải tìm lại nó chứ”.
“Không phải –” Bà Weasley chen vào, nhìn Bill cầu khẩn.
“Khoan đã?” Bill nói “Không phải mẹ muốn bọn Tử thần thực tử cướp ông ấy đi đấy chứ?”
Không ai nói gì. Thầy Lupin và Bill chào tạm biệt và ra đi.Những người khác ngồi phịch xuống ghế tất cả, trừ Harry, nó vẫn đứng. Sự bất ngờ và toàn vẹn của cái chết đến với họ gần như là ngay lập tức.
“Cháu cũng phải đi,” Harry nói.
Mười đôi mắt hoảng hốt nhìn nó.
“Đừng ngốc thế Harry,” bà Weasley nói “Cháu đang nói về cái gì thế hả?”
“Cháu không thể ở đây được.”
Nó xoa trán; trán nó lại có cảm giác kiến cắn. hơn một năm rồi nó chưa bị đau như thế này.
“Tất cả mọi người sẽ gặp nguy hiểm khi cháu ở đây.Cháu không muốn -”
“Nhưng đừng có ngớ ngẩn!” bà Weasley nói “Mục đích của cả tối nay, chỉ là đưa cháu về đây an toàn, và tạ ơn trời nó đã xong rồi. Fleur cũng đã đồng ý là cưới ở đây thì hơn cưới ở Pháp, chúng ta đã sắp xếp mọi chuyện để có thể ở đây cùng nhau trông nom cháu -”
Bà không hiểu vấn đề; bà chỉ làm cho nó cảm thấy tồi tệ hơn, không khá lên chút nào.
“Nếu Voldermort tìm ra cháu ở đây -”
“Làm sao hắn có thể?” Bà Weasley hỏi. “Có cả tá chỗ mà cháu có thể đang ở bây giờ, Harry à,” bà Weasley nói. “Hắn chẳng có cách nào biết được cháu đang ở chỗ trú ẩn nào đâu.”
“Không phải là cháu đang lo lắng cho cháu!” Harry nói.
“Chúng ta biết thế.” bà Weasley nhẹ nhàng nói, “Nhưng nếu cháu đi thì những nỗ lực của chúng ta sẽ là vô ích”
“*Cáu* không được đi đâu hết,” Bác Hagrid gầm lên. “Ôi, Harry, sau tất cả những gì mà chúng ta đã *chải* qua *tể* mang được cháu đến đây à?”
“Ừ, thế còn cái tai đang chảy máu của anh thì sao hả?” George nói, nhổm mình trên cái nệm của anh.
“Em biết là –”
“Thầy Mắt Đien sẽ không muốn-”
“EM BIẾT” Harry hét lên. Harry thấy như bị bao vây và hăm dọa: Chẳng lẽ họ nghĩ nó không biết những gì họ làm cho nó, sao họ không hiểu là có lí do

chính đáng để nó ra đi, trước khi họ phải gánh chịu một tí gì thay cho nó nữa?
Bà Weasley phá vỡ sự im lặng ngượng ngùng kéo dài một lúc lâu trong khi vết sẹo của nó vẫn khó chịu và đau âm ỉ."Hedwig đâu hả Harry?" bà dỗ dành. "Chúng ta có thể đem nó lên với Pidwidgeon và cho nó chút gì để ăn."
Ruột gan Harry thắt lại. Nó không thể nói sự thật với bà được. Nó uống cạn li Whisky lửa của mình để tránh phải trả lời.
"Chờ cho đến khi mọi chuyện lan ra, cháu lại làm điều đó lần nữa Harry à!" bác Hagrid nói. "Thoát khỏi hắn, chiến đấu với hắn ngay cả khi hắn đang ở ngay trên đầu cháu!"
"Đâu phải cháu," Harry thằng thừng. "Đó là cây đũa phép của cháu. Nó hành động theo ý nó đấy chứ."
Sau một lúc, Hermione nhẹ nhàng, "Không thể thế được Harry ạ. Chắc ý cậu là cậu làm phép mà không có chủ định, cậu hành động theo phản xạ."
"Không, cái xe rơi xuống, mình không biết Voldermort đang ở đâu, nhưng cây đũa xoay tít trong tay tớ, tìm ra hắn và bắn một lời nguyền vào hắn, và thậm chí tớ còn chẳng biết đấy là lời nguyền gì nữa. Tớ chưa bao giờ tạo được một ngọn lửa vàng hiện ra cả."
"Cũng thường thôi," bà Weasley nói "Trong những hoàn cảnh bức thiết, cháu có thể làm ra những phép lạ mà cháu chưa từng mơ tới .Bọn trẻ con vẫn thường thế, trước khi chúng được dạy dỗ"
"Không phải thế đâu," Harry nói qua hàm răng nghiến chặt. Vết sẹo của nó đang nhức nhối. Nó thấy tức giận và chán nản; nó ghét cái ý nghĩ là mọi người đều tưởng nó có đủ quyền năng sánh tầm Voldemort .
Chẳng ai nói gì. Nó biết họ không tin mình. Bây giờ nó lại suy nghĩ lại về chuyện đó, đúng là nó chưa từng nghe ai nói về việc một cây đũa tự làm phép.
Cái sẹo của lại buốt lên vì đau, nó làm tất cả để không lớn tiếng rên rỉ. Muốn hít thở không khí trong lành, nó đặt cái ly xuống và rời phòng
Khi nó đi ngang qua sân, con Vong mã xương xẩu có cánh khổng lồ ngước nhìn lên, sột soạt đôi cánh dơi khổng lồ của nó và rồi lại quay vào bãi thả mình. Harry dừng ở cánh cổng vườn, nhìn đăm chiêu vào những cái cây mọc trên mặt đất, xoa cái trán đang nhức nhối của nó và nghĩ về cụ Dumbledore. Cụ Dumbledore sẽ tin nó, nó biết thế. Cụ Dumbledore cũng sẽ biết như thế nào và tại sao cây đũa của Harry lại hành động một cách tự chủ, vì cụ Dumbledore luôn có câu trả lời; cụ hiểu biết về đũa phép, đã giải thích được sự nối kết kì lạ đã tồn tại giữa cây đũa của nó và Voldermort… Nhưng cụ Dumbledore cũng như thầy Mắt Điên, chú Sirius, như bố mẹ nó và cả con cú tội nghiệp của nó, tất cả đều đi đến nơi mà Harry không còn có thể nói chuyện được với họ nữa. Nó lại cảm thấy cổ họng khô cháy dù nó chẳng

uống giọt Whiskey lửa nào cả…Và rồi, bất thình lình, cơn đau từ vết sẹo trỗi dậy. Nó ôm chặt lấy trán và nhắm tịt mắt lại, một tiếng thét vang lên trong đầu nó.
"*Ngươi nói với ta rằng vấn đề đấy có thể giải quyết bằng cách sử dụng đũa phép của kẻ khác*."
"Không! Không! Tôi cầu xin ngài, tôi cầu xin…"
"Ollivander! Ngươi đã nói dối Chúa Tể Voldermort,"
"Tôi không… Tôi thề là tôi không…"
"Mi tìm cách giúp đỡ Potter, mi giúp nó trốn thoát khỏi tay ta!"
"Tôi thề là tôi không làm thế… Tôi đã tưởng là cây đũa khác sẽ làm được…"
"Thế thì giải thích đi, chuyện gì đã xảy ra. Cây đũa của Lucius đã bị phá hủy!"
"Tôi không hiểu được… Sự kết nối… Chỉ có giữa 2 cây đũa của ngài và…"
"Dối trá"
"Làm ơn… Tôi cầu xin ngài…"
Harry thấy bàn tay trắng bệch nâng cây đũa của nó lên và cảm nhận cơn giận giữ khủng khiếp của Voldermort đang dâng tràn, và thấy ông già yếu đuối trên sàn nhà, quằn quại trong đau đớn-
"Harry?"
Cũng nhanh như khi nó đến :Harry run rẩy đứng trong bóng tối, nắm chặt lấy cánh cổng vườn, trái tim của nó đập mạnh, vết sẹo của nó vẫn nóng ran. Phải mất một lúc lâu trước khi nó nhận ra Ron và Herminone đang ở bên cạnh mình.
"Harry, vào nhà đi" Hermione thì thầm "Không phải là cậu vẫn đang nghĩ về chuyện bỏ đi đấy chứ?"
"Ừ, cậu phải ở đây chứ anh bạn." Ron nói, thụi vào lưng Harry.
"Cậu ổn chứ?" Hermione hỏi, cô ở đủ gần để nhìn vào mặt của Harry.
"Trông cậu khiếp quá!"
"À ừ," Harry nói, giọng hơi run, "Chắc là tớ trông còn khá hơn cụ Ollivander…."
Khi nó kể xong những gì mà nó thấy, Ron trông sợ hãi, nhưng còn Hermione thì rõ là khiếp vía."Nhưng mình tưởng là điều này phải ngừng rồi chứ! Vết sẹo của cậu – điều này không được tiếp tục xảy ra ! Cậu không thể để sự nối kết ấy lại mở ra một lần nữa – thầy Dumbledore muốn cậu khép kín tâm trí mình!"
Khi nó không trả lời, cô bé kẹp chặt tay nó.
"Harry, hắn đang chiếm lấy Bộ Pháp thuật, báo chí và một nửa thế giới pháp thuật! Đừng để cho hắn vào được tâm trí của cậu."

Harry potter và bảo bối tử thần

Dịch Giả: Lý Lan
Chương 6
Con ma cà rồng mặc pajamas

Cú sốc của sự ra đi của thầy Mắt-Điên bao trùm lấy căn nhà nhiều ngày sau đó: Harry vẫn cứ mong mỏi thấy ông lộp cộp đi vào qua cửa sau như những thành viên khác của Hội, những người thường xuyên qua lại để chuyển tin tức. Nó cảm giác không gì ngoài hành động thực sự mới có thể làm dịu đi cảm giác tội lỗi và đau khổ ở trong lòng, và rằng nó phải lên kế hoạch cho nhiệm vụ tìm và tiêu diệt những Trường Sinh Linh Giá sớm nhất có thể.

"Ừm, cậu không thể làm bất cứ điều gì về những" – Ron hạ giọng ở từ Trường sinh linh giá – "cho đến khi cậu đủ mười bảy tuổi. Cậu vẫn còn chịu sự giám sát của Bộ Pháp thuật đấy! Và liệu chúng ta có thể lên kế hoạch ở đây hay bất cứ nơi nào khác? Hay," Ron hạ giọng xuống thì thầm, "cậu có nghĩ là cậu đã biết Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết –Là-Ai-Đấy ở đâu chưa?"
"Chưa," Harry thừa nhận.
"Tớ nghĩ Hermione đã và đang làm một vài nghiên cứu nhỏ," Ron nói. "Cậu ấy bảo cậu ấy giữ riêng cho cậu khi cậu tới đây."
Mọi người cùng ngồi xung quanh bàn ăn sáng; ông Weasley và Bill vừa rời khỏi nhà đi làm. Bà Weasley đã đi lên tầng để đánh thức Hermione và Ginny, còn Fleur vừa rời khỏi bàn ăn để vào nhà tắm.
"Sự giám sát sẽ không còn vào ngày ba mươi mốt," Harry nói. "Điều này nghĩa là tớ chỉ phải ở đây bốn ngày. Sau đấy tớ có thể -"
"Năm ngày Harry à," Ron nói chắc nịch. "Chúng ta phải ở đây cho tới hôm lễ cưới. Mọi người sẽ giết chúng ta nếu chúng ta bỏ lỡ nó."
Harry hiểu rằng "họ" ở đây là Fleur và bà Weasley.
"Chỉ đơn thuần thêm một ngày mà," Ron nói khi thấy Harry có vẻ hơi đăm chiêu.
"Họ có hiểu rằng việc này quan trọng như thế nào -?"
"Dĩ nhiên là họ không hiểu rồi," Ron nói. "Họ không có một khái niệm gì về chuyện này. Nhân tiện về chuyện này, tớ muốn nói với cậu một điều."
Ron liếc nhanh về phía cửa hướng ra sảnh để chắc chắn là bà Weasley chưa quay trở lại, rồi cậu cúi người lại gần Harry.
"Mẹ đang cố tách tớ và Hermione ra khỏi nhau. Chúng tớ bị bắt làm nhiều việc tách khỏi nhau. Bả sẽ cố tách cậu tiếp, vậy nên cậu chuẩn bị tinh thần đi

nhé. Bố và thầy Lupin cũng đã dò hỏi về chuyện này, nhưng khi chúng tớ nói rằng cụ Dumbledore bảo cậu không được nói cho ai ngoài chúng tớ, họ từ bỏ ý định. Tuy nhiên điều này thì không đúng với mẹ. Bà ấy rất kiên định."
Dự đoán của Ron trở thành sự thật chỉ sau vài giờ. Ngay trước bữa trưa, bà Weasley tách Harry khỏi những người khác bằng việc nhờ nó giúp tìm kiếm một cái tất đơn của nam mà bà nghĩ có thể đã rơi ra khỏi ba lô của nó. Rồi khi bà cùng nó ở trong cái phòng rửa bát nhỏ hẹp, bà bắt đầu nói.
"Ron và Hermione có vẻ như đang nghĩ về chuyện ba bọn con sẽ bỏ học ở Hogwarts," bà bắt đầu bằng một giọng nhẹ nhàng và thân mật.
"Dạ," Harry nói. "Ừm, vâng ạ. Chúng con sẽ làm thế."
Chiếc máy giặt đồ rung rung ở phía trong góc, đang vắt một thứ đồ trông như chiếc áo vest của bà Weasley.
"Ta có thể hỏi con *tại sao* các con lại bỏ học được chứ?" bà Weasley hỏi.
"Dạ, là do cụ Dumbledore đã để lại cho con… việc phải làm," Harry lí nhí nói. "Ron và Hermion biết về chuyện này, và họ cũng muốn đi cùng với con."
"Thế 'việc phải làm' là những gì thế?"
"Con xin lỗi, con không thể -"
"Thực lòng mà nói, ta nghĩ Arthur và ta có quyền được biết, và ta chắc chắn rằng ông và bà Granger cũng sẽ đồng ý!" bà Weasley ngắt lời. Harry đã e sợ của sự tấn công bằng "những mối quan tâm của phụ huynh" này từ trước. Cậu ép mình nhìn thẳng vào mắt của bà, và để ý thấy đôi mắt của bà có cùng màu nâu như của Ginny. Nhưng việc này không có tác dụng gì.
"Cụ Dumbledore không muốn bất cứ ai khác biết, bác Weasley à. Cháu thực sự xin lỗi. Ron và Hermione không bắt buộc phải đi cùng, đấy là lựa chọn của các bạn ấy "
"Ta không nghĩ rằng *con* cũng phải đi!" bà ngắt lời, không còn ra vẻ hiền hậu nữa. "Các con chỉ vừa đủ tuổi, tất cả mấy đứa tụi mày! Thật sự hoàn toàn vô nghĩa, nếu Dumbledore cần công việc gì đó phải hoàn tất, ông ta có toàn bộ Hội để ra lệnh cho! Harry, con thực sự đã hiểu nhầm ý của ông ấy. Có lẽ ông ấy đã nói với con về một điều gì đấy mà ông ấy *muốn được* hoàn thành, và con đã hiểu nó theo cách là ông ấy muốn *con* -"
"Con không hiểu nhầm ạ," Harry nói dứt khoát. "Chắc chắn con phải làm."
Nó đưa cho bà một cái tất đơn mà nó đã được yêu cầu tìm, cái tất với trang trí hoa văn với những cây hương bồ màu vàng.
"Và thứ này không phải của con. Con không ủng hộ đội Puddlemere United."
"Ồ, dĩ nhiên là không," bà Weasley bất ngờ đổi sang giọng nhẹ nhàng của bà. "Ta phải nhận ra điều đó chứ. Vậy thì, Harry à, khi mà chúng ta còn có

con ở đây, con sẽ không phiền giúp tay cho việc chuẩn bị cho đám cưới của Bill và Fleur chứ? Vẫn có nhiều việc phải làm lắm."
"Không – con – dĩ nhiên là không ạ," Harry nói, hơi lúng túng vì bị chuyển chủ đề quá bất ngờ.
"Con thật là ngoan," bà trả lời, rồi mỉm cười và rời khỏi phòng rửa bát.
Từ giây phút đó trở đi, bà Weasley luôn khiến cho Harry, Ron và Hermione bận bịu với những công việc chuẩn bị cho đám cưới khiến cho ba người không có thời gian để nghĩ ngợi. Sự giải thích thích cho hành động này theo Harry nghĩ lúc đầu là việc bà Weasley muốn sao nhãng mấy người khỏi những ý nghĩ về thầy Mắt-Điên, và những thảm kịch trong chuyến đi vừa rồi của họ. Tuy nhiên, sau hai ngày không ngừng nghỉ với những việc lau chùi dao kéo, chọn các màu sắc thích hợp, với băng rôn, hoa cỏ và đuổi những con yêu tinh ra khỏi vườn, cũng như giúp bà Weasley nấu những mẻ bánh canapé, Harry bắt đầu nghi ngờ bà làm vậy với lý do khác. Tất cả những công việc bà giao ra có vẻ như để giữ cho nó, Ron và Hermione tách ra khỏi những người kia; thậm chí nó chưa có cơ hội để nói chuyện với hai người một cách riêng tư kể từ đêm đầu tiên, kể từ khi nó cho họ về việc Voldemort tra tấn Ollivander.
"Em cho rằng mẹ nghĩ nếu bả có thể không cho mấy người gặp nhau và lên kế hoạch, bà sẽ có khả năng ngăn việc anh rời khỏi đây," Ginny hạ giọng nói với Harry khi hai người dọn bàn cho bữa tối thứ ba của nó ở đây.
"Và bà ấy nghĩ là chuyện gì sẽ xảy ra sau đó?" Harry thì thầm. "Ai đó khác có thể giết Voldemort trong khi bà đang giữ bọn anh ở đây làm nhưng việc lặt vặt ư?"
Harry đã nói mà không suy nghĩ, khuôn mặt Ginny trở nên trắng bệch ra.
"Vậy… đó là sự thật?" cô bé hỏi. "Đó là việc mà mấy người đang cố để làm ư?"
"Anh – không – Anh chỉ đùa thôi," Harry nói thoái thác.
Hai người nhìn vào nhau, và có điều gì đấy còn chấn động hơn thái độ sửng sốt lúc nãy của Ginny. Bỗng nhiên Harry nhận thấy rằng, đây là lần đầu tiên cậu và cô bé ở riêng với nhau kể từ những giây phút vội vàng ở trong những góc nhỏ của sân trường Hogwarts. Cậu chắc chắn rằng cô bé cũng nhớ về điều ấy. Và cả hai vội đứng dậy khi cánh cửa mở ra, ông Weasley, Kingsley cùng Billy đi vào.
Mọi người ở đây thường ăn tối cùng với những thành viên khác của Hội, bởi vì trang trại Hang Sóc giờ đã thay thế số mười hai, quảng trường Grimmauld với tư cách là trụ sở đầu não.
Ông Weasley giải thích rằng, sau sự ra đi của cụ Dumbledore, vốn là Người Giữ Bí Mật của họ, mỗi người trong số họ mà được cụ Dumbledore chỉ điểm địa điểm ở quảng trường Grimmauld cũng trở thành một Người giữ Bí mật.

“Và vì có hai mươi người chúng ta, điều ấy thực sự làm giảm hiểu lực của bùa Trung Tín đi rất nhiều. Thêm hai mươi lần cơ hội cho những Tử Thần Thực Tử để tìm ra bí mật từ ai đó. Chúng ta không thể trông đợi nó được bảo vệ lâu hơn nữa.”
“Nhưng chắc chắn Snape sẽ nói với những tên Tử thần thực tử địa chỉ ấy rồi chứ ạ?” Harry hỏi.
“À ừ, Mắt-Điên đã yếm vài câu thần chú chống lại Snape trong trường hợp hắn ta quay trở lại nơi đấy lần nữa. Chúng ta hy vọng chúng sẽ đủ mạnh để giữ cho hắn ta ở ngoài và để bịt lưỡi hắn nếu hắn cố nói về địa điểm ấy, nhưng chúng ta không chắc chắn được. Thật quá liều lĩnh khi tiếp tục sử dụng một địa điểm làm đầu não trong khi sự bảo vệ của nó đã trở nên quá lỏng lẻo.”
Căn nhà bếp trở nên quá đông đúc tối ấy nên sử dụng dao và nĩa khá khó khăn. Harry bị nhét vào ngồi cạnh Harry; có những điều không nói ra đã lướt qua giữa hai người khiến Harry ước rằng họ được tách ra bởi vài người thì tốt hơn. Việc cố gắng hết mức để không chạm vào tay của cô bé khiến cho nó loay hoay mãi mới cắt được con gà trong đĩa của mình.
“Không tin mới gì về thầy Mắt-Điên hả anh?”
Harry hỏi Bill.
“Không có gì cả,” Bill đáp lời.
Họ đã không thể tổ chức tang lễ cho thầy Moody vì Bill và thầy Lupin đã không thể tìm được thi thể của thầy. Thật quá khó để biết vị trí mà thầy có thể đã rơi xuống trong đêm tối và trong một trận chiến khốc liệt như thế.
“Tờ Nhật báo Tiên tri chưa viết một dòng nào về cái chết của thầy hay về việc tìm thi thể thầy,” Bill tiếp tục. “Nhưng điều ấy không có ý nghĩa lắm. Tờ báo ấy đang cố giữ yên lặng những ngày này.”
“Và họ vẫn chưa mở một phiên toà nào về việc sử dụng ma thuật chưa đủ tuổi mà cháu đã dung để trốn thoát khỏi những tên tử thần thực tử?” Harry nói với qua bàn với ông Weasley, và ông lắc đầu.
“Bởi vì họ biết cháu không có lựa chọn nào khác hay họ không muốn cháu nói với cả thế giới là Voldemort đã tấn công cháu?”
“Điều thứ hai, ta nghĩ vậy. Scrimgeour không muốn thừa nhận rằng Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy mạnh như thế nào, hay rằng việc Azkaban đang chứng kiến một loạt vụ vượt ngục.”
“Vâng đúng vậy, tại sao lại nói cho công luận biết sự thật?” Harry nói, nắm chặt cán dao khiến cho những vết sẹo mờ trên mu bàn tay phải của cậu hiện ra trên làn da: *Tôi không được nói dối*.
“Không có ai trong Bộ pháp thuật chuẩn bị để chống lại hắn ta ư?” Ron hỏi một cách giận giữ.
“Dĩ nhiên Ron à, nhưng mọi người đang lo sợ,” ông Weasley từ tốn nói, “lo

sợ rằng họ sẽ là người tiếp theo bị biến mất, rằng con cái họ sẽ là những người bị tấn công tiếp theo! Có nhiều tin đồn khó chịu xung quanh chuyện này; như ta là một người không tin vào việc giáo sư Muggle học ở Hogwarts đã từ chức. Bà ấy đã mất tích mấy tuần rồi. Trong khi đó Scrimgeour vẫn cứ bắt văn phòng của ông ta ngậm miệng; ta chỉ hy vọng ông ta đang có kế hoạch nào đấy."
Mọi người ngừng lại khi bà Weasley biến ra những đĩa trống trên mặt bàn và phục vụ món mứt táo.
"Chúng ta phải quyết định xem cách em sẽ cải trang như thế nào, Harry à," Fleur nói khi mọi người đã có món tráng miệng. "Cho lễ cưới," cô nói thêm, trông hơi bối rối. "Dĩ nhiên rằng, không có ai trong các khách mời của chúng ta là Tử thần thực tử, nhưng chúng ta không đảm bảo việc họ sẽ không để điều gì đấy lộ ra ngoài sau khi họ đã uống sâm banh."
Ở điểm này, Harry hiểu rằng cô vẫn nghi ngờ Hagrid.
"Đúng, một ý kiến chính xác," bà Weasley nói vọng từ đầu bàn nơi bà ngồi, món tráng miệng dính vào mũi của bà, và lướt qua danh sách chi chít những việc mà bà đã viết vội lên một mảnh giấy. "Bây giờ, Ron, con đã dọn phòngc hưa vậy?"
"*Tại sao?*" Ron kêu lên, đặt mạnh thìa xuống bàn và nhìn vào mẹ cậu. "Tại sao phòng của con lại phải được dọn dẹp? Harry và con thấy ổn với tình trạng hiện tại của nó mà!"
"Chúng ta đang chuẩn bị cho đám cưới của anh con ở đây trong vài ngày nữa, người đàn ông trẻ -"
"Và họ sẽ cưới ở trong phòng ngủ của con ư?" Ron bực mình nói. "Dĩ nhiên là không! Vậy tại sao trong tên của Merlin -"
"Đừng nói chuyện với mẹ kiểu ấy," ông Weasley rắn giọng. "Và hãy làm như con được bảo đi."
Ron cau có nhìn bố mẹ, rồi cậu nhặt thìa lên tống vào miệng mấy muỗng đầy mứt táo.
"Tớ có thể giúp, trong số đấy cũng có phần do tớ." Harry nói với Ron, nhưng bà Weasley ngắt ngang lời của cậu.
"Không, Harry thân mến à, ta sẽ vui hơn nếu cháu giúp Arthur cho lũ gà ăn, và Hermione, ta rất cảm ơn nếu cháu dọn dẹp những tấm khăn trải giường cho quý ông và quý bà Delacour; cháu biết là họ sẽ đến đây vào mười một giờ sáng mai mà."
Nhưng rốt cục, chỉ có một xíu việc để làm với những lũ gà. "Không cần, ờ, nói điều này với Molly đâu," ông Weasley nói với Harry, ngăn cho nó không lại gần chuồng gà, "nhưng, ừm, Ted Tonks gửi cho ta những gì còn lại của chiếc xe máy của Sirius và, ờm, ta đã giấu chúng – nói đúng hơn là – giữ chúng ở đây. Những thứ thật tuyệt vời! Có một cái ống xả, như ta tin thì nó

được gọi là một cái pin ấn tượng nhất, và sẽ là một cơ hội tuyệt để tìm hiểu sự hoạt động của cái phanh. Ta đang cố gắng để ghép chúng lại với nhau khi mà Molly không – ý ta là – khi ta có thời gian."
Khi hai người quay trở lại nhà, bà Weasley không còn có mặt ở trong nhà, Harry vội chạy lên tầng vào phòng ngủ của Ron.
"Con đang làm, con đang -! Ồ, ra là cậu," Ron nói thở phào nhẹ nhõm khi Harry vào phòng. Ron nằm ngửa lên giường, nơi duy nhất cậu ta chỉ vừa mới dọn dẹp.
Căn phòng vẫn bừa bộn như là cả tuần vừa rồi; chỉ có một sự thay đổi là Hermione đang ngồi ở góc kia của căn phòng, với con mèo lông xù của cô, Crookshanks, cuộn ở ở dưới chân, và cô đang sắp xếp các cuốn sách thành những chồng lớn, trong đó có một vài cuốn Harry nhận ra là của mình.
"Chào Harry," cô nói, Harry ngồi xuống cạnh cái giường cắm trại của nó. "Và làm thế nào cậu thoát khỏi việc đấy thế?"
"À, mẹ của Ron quên rằng bà đã nhờ Ginny và tớ thay ga trải giường ngày hôm qua," Hermione nói.
Cô ném cuốn *Thuật số và Ngữ Pháp* vào một chồng và cuốn *Sự trỗi dậy và Suy tào của Hắc Ám* vào một chồng khác.
"Chúng tớ vừa nói chuyện về Mắt-Điên," Ron nói với Harry. "Tớ nghĩ ông ấy có thể còn sống."
"Nhưng Bill đã thấy ông ấy bị đánh trúng bởi một Lời Nguyền Chết Chóc," Harry nói.
"Đúng thế, nhưng Bill cũng đã bị tấn công," Ron nói. "Làm thế nào anh ấy chắc chắn những gì anh ấy thấy?"
"Ngay cả khi nếu Lời Nguyền Chết Chóc đánh trật, Mắt-Điên đã bị ngã từ độ cao một ngàn feet," Hermione nói, tay cô cầm cuốn *Những đội Quidditch của Anh và Ireland*.
"Ông ấy có thể sử dụng bùa Khiên -"
"Fleur nói rằng đũa phép của ông đã bị đánh văng khỏi tay của ông ấy," Harry nói.
"Ừm, được rồi, nếu hai người muốn ông ấy chết," Ron gắt gỏng nói, thụi tay mạnh vào cái gối.
"Dĩ nhiên chúng tớ không muốn ông ấy chết!" Hermione nói, tỏ vẻ rất ngạc nhiên. "Thật tồi tệ về sự ra đi của thầy ấy! Nhưng chúng tớ đang tỏ ra thực tế!"
Và bây giờ Harry lần đầu tiên hình dung cảnh thi thể của thầy Mắt-Điên, cũng rũ rượi như của cụ Dumbledore, nhưng với một mắt vẫn quay tròn trong hố mắt. Nó cảm giác vừa khiếp sợ vừa cảm thấy muốn bật cười lên một cách kỳ quái.
"Có lẽ những tên Tử thần thực tử đã dọn dẹp sau đấy, điều đấy giải thích tại

sao không ai tìm thấy ông ấy," Ron nói một cách sáng suốt.
"Đúng thế," Harry nói. "Như Barty Crouch, bị biến thành một khúc xương và bị chôn ở vườn trước của Hagrid. Bọn chúng có lẽ đã biến thầy Moody và -"
"Đừng nói nữa!" Hermione thét lên. Giật mình, Harry nhìn lên vừa kịp thấy cô bật khóc trên cuốn sách *Đánh vần cho người học thần chú*.
"Ôi không," Harry nói, luống cuống đứng dậy khỏi cái giường cắm trại. "Hermione, tớ không cố ý khiến cậu đau khổ -"
Nhưng Ron bật vội khỏi giường cùng một tiếng cọt kẹt lớn của chiếc giường lò xo cũ kỹ và đến trước Harry. Vòng một tay quanh người Hermione, tay kia kéo vội chiếc khăn bẩn mà cậu dung để lau cái lò sưởi trước ấy. Ron vội kéo đũa phép ra, cậu chỉ vào chiếc giẻ và nói, "*Tergeo*." (*Tẩy sạch – ND*)
Chiếc đũa phép hút gần hết những vết dầu mỡ. Có vẻ khá hài lòng với chính mình, Ron đưa nhẹ chiếc khăn màu khói cho Hermione.
"Ừm… cảm ơn Ron… Tớ xin lỗi…" cô sụt sịt mũi và nấc nghẹn. "Điều đấy thật quá kh.. khủng khiếp, phải không? Ngay… ngay sau cụ Dumbledore… tớ ch-chỉ chư-chưa bao giờ nghĩ tới việc thầy Mắt Điên sẽ ra đi, theo một cách nào đấy, thầy ấy trông rất cứng rắn!"
"Ừ, tớ biết," Ron nói, khẽ ôm cô. "Nhưng cậu biết thầy ấy sẽ nói gì với chúng ta nếu thầy ấy ở đây chứ?"
"L-Luôn phải cảnh giác," Hermione khẽ lau mắt và nói.
"Đúng thế," Ron gật đầu, nói tiếp. "Ông sẽ nói với chúng ta học từ những điều đã xảy ra với ông ấy. Và điều mà tớ học được là không nên tin tưởng vào một tên hèn hạ nhát gan như Mundungus."
Hermione cười run run và với người tới để nhặt thêm hai cuốn sách nữa. Và ngay sau đấy, Ron vội rút tay khỏi vai của cô; đơn giản là vì cô đã làm rơi cuốn *Quái vật của Những Quái Vật* lên chân của cậu.
Cuốn sách được giải thoát khỏi cái dây da và đang kẹp chặt lấy cổ chân của Ron.
"Tớ xin lỗi, tớ xin lỗi!" Hermione hét lên khi Harry cố kéo cuốn sách khỏi chân Ron và trói cái của nợ ấy lại.
"Mà cậu đang làm gì với những cuốn sách này thế?" Ron hỏi, nằm ngửa người lên giường.
"Tớ chỉ đang cố chọn cuốn nào để mang chúng cùng với bọn mình," Hermione nói, "khi mà chúng ta đi tìm kiếm những Trường Sinh Linh Giá."
"Ôi, dĩ nhiên," Ron nói, vỗ vỗ tay lên trán. "Tớ quên là chúng ta sẽ truy tìm Voldemort ở trong một thư viện sách di động."
"Ha ha," Hermione cười, nhìn xuống cuốn *Đánh vần cho người học thần chú*. "Tớ chỉ băn khoăn… chúng ta liệu có cần phải dịch ngôn ngữ rune không? Có khả năng… Tớ nghĩ chúng ta nên mang nó đi để đề phòng."

Cô thả cuốn học vần vào trong chồng lớn hơn và nhặt cuốn *Hogwarts, một lịch sử* lên.
"Nghe này," Harry nói.
Nó đã ngồi dậy nghiêm chỉnh. Ron và Hermione nhìn nó với vẻ kiên nhẫn lẫn chờ đợi.
"Tớ biết bọn cậu nói sau đám tang cụ Dumbledore rằng hai người muốn đi cùng với tớ," Harry bắt đầu.
"Chàng ta bắt đầu đây," Ron nói với Hermione, mắt đảo vòng quanh.
"Đúng như bọn mình đã dự đoán," Ron thở dài, quay về phía những cuốn sách. "Cậu biết đấy, tớ nghĩ tớ *sẽ* mang cuốn *Hogwarts, Một lịch sử*. Ngay cả khi nếu chúng ta không quay trở về đấy, tớ không nghĩ tớ sẽ thấy vô tội nếu tớ không mang nó cùng "
"Nghe này!" Harry kiên nhẫn nói lần nữa.
"Không, Harry, *cậu* nghe này," Hermione nói. "Chúng tớ sẽ đi với cậu. Điều này được quyết định từ nhiều tháng – thậm chí là năm trước, thật đấy."
"Nhưng -"
"Im lặng đi," Ron khuyên Harry.
"- bọn cậu có chắc là bọn cậu đã suy nhĩ thấu đáo chưa?" Harry nhấn mạnh.
"Hãy xem nào," Hermione nói, ném mạnh cuốn *Du lịch cùng Chằn tinh* vào trong đống sách bỏ lại kèm theo một cái quắc mắt. "Tớ đã sửa soạn nhiều ngày rồi, cho nên chúng tớ sẵn sang rời đi ngay trong tức khắc, để cho cậu biết thêm là tớ đã luyện tập một vài pháp thuật thực sự khá khó, không kể việc lấy trộm toàn bộ thuốc Đa dịch ngay dưới mũi mẹ của Ron."Tớ còn chỉnh sửa ký ức của bố mẹ tớ để bây giờ họ tin rằng họ là Wendell và Monica Wilkins, và rằng đam mê của cuộc đời họ là di cư tới Australia, điều mà họ đã thực hiện xong. Điều ấy sẽ khiến cho Voldemort thêm khó khăn để truy tìm họ và tra hỏi họ về tớ - hay cậu, bởi vì không may là, tớ có kể khá nhiều về cậu cho họ."Nếu cho rằng tớ sống sót sau cuộc truy tìm những Trường Sinh Linh Giá, tớ sẽ tìm bố và mẹ và phá bỏ bùa chú ấy. Nếu tớ không làm được - ừm, tớ nghĩ tớ đã yếm bùa đủ tốt để giữ cho họ an toàn và hạnh phúc. Wendell và Monical Wilkins không biết là họ có một đứa con gái, cậu thấy đấy."
Đôi mắt của Hermione lại đẫm nước mắt. Ron vội bật dậy khỏi giường, ôm lấy cô bé lần nữa, nhìn Harry một cách giận giữ vì sự thiếu tế nhị. Harry không thể nghĩ được điều gì hơn để nói, ít ra là vì thật hiếm hoi khi thấy Ron dạy ai đó xử sự tế nhị.
"Tớ - Hermione, tớ xin lỗi – Tớ không -"
"Không nhận ra là Ron và tớ hoàn toàn biết rõ điều gì có thể xảy ra nếu tớ đi cùng với cậu? Thực sự bọn tớ biết. Ron, hãy cho Harry xem điều cậu đã làm đi."

“Không, tớ không muốn,” Ron nói.
“Đi nào, cậu ấy cần phải biết!”
“Ừm, được rồi! Harry, lại đây nào.”
Lần thứ hai, Ron thu tay khỏi Hermione và đi lộp cộp lên sàn.
“Nhanh lên nào.”
“Tại sao?” Harry hỏi, theo sau Ron ra khỏi căn phòng tới một cái cầu thang nhỏ.
“*Descendo,*” (*Hạ xuống, ND*), Ron thì thầm, chỉ đũa phép vào cái trần nhà. Một cái cửa sắp mở ngay trên đầu họ với một cái thang hạ xuống chân hai người. Một âm thanh kinh khủng, nửa đau khổ, nửa rên rỉ phát ra từ cái hố hình vuông, kèm theo một mùi khó chịu như mùi cống rãnh.
“Đó là con ma cà rồng của cậu, phải không?” Harry hỏi, dù cậu chưa bao giờ gặp sinh vật mà thỉnh thoảng phá vỡ sự yên tĩnh của màn đêm này.
“Ừ đúng rồi,” Ron nói, trèo lên cái thang. “Lên đây và xem qua nó nào.”
Harry theo sau Ron trèo vài bậc lên cái không gian nhỏ bé ở trên. Đầu và vai của cậu lọt vào căn phòng trước khi cậu nhìn thấy một sinh vật cuộn tròn cách cậu vài thước, đang ngủ trong bóng tối với cái miệng há rộng.
“Nhưng nó… nó trông… ma cà rồng thường mặc pajamas à?”
“Không,” Ron nói. “Chúng cũng không thường có tóc đỏ hay nhiều mụn mủ như thế.”
Harry ngắm kỹ thứ đấy, trông khá là ghê tởm. Nó cũng ở kích cỡ và hình dạng người, khi mắt cậu quen dần với bóng tối, Harry nhận ra thứ nó đang mặc rõ ràng là một đôi pajamas cũ của Ron.
Cậu thường nghĩ chắc chắn rằng ma cà rồng thường khá nhầy nhụa và hói, hơn là lông lá rậm rạp và bao phủ với nhiều mụn phồng màu tím.
“Nó là tớ, thấy chưa?” Ron nói.
“Không,” Harry nói. “Tớ không thấy thế.”
“Tớ sẽ giải thích nó sau khi quay lại phòng của tớ, mùi này khiến tớ khó chịu quá,” Ron nói. Hai người trèo xuống thang và quay lại phòng của Ron, gặp Hermione vẫn đang sắp xếp các cuốn sách. “Một khi chúng ta rời đi, con ma cà rồng sẽ đến sống ở đây trong phòng của tớ,” Ron nói. “Tớ nghĩ nó thực sự trông chờ điều đấy - ừm, khá là khó để nói, vì tất cả những gì nó có thể làm là gầm gừ và nhỏ dãi – nhưng nó gật đầu liên tục khi cậu nhắc tới nó. Dẫu sao, nó cũng sẽ là tớ với bệnh mụn phồng (Spattergroid – ND). Tốt, phải không?
Harry trông thực sự rất bối rối.
“Nó là thế mà!” Ron nói, thực sự làm Harry lúng túng khi mà không nắm bắt được mấu chốt của kế hoạch này. “Nghe này, khi chúng ta không đến trường Hogwarts nữa, mọi người sẽ nghĩ rằng Hermione và tớ sẽ đi cùng cậu, phải không? Điều đấy nghĩa là những tên Tử thần thực tử sẽ đến thẳng gia đình

bọn tớ để xem liệu họ có thông tin về nơi chúng ta ở không."
"Nhưng có vẻ như rằng tớ đã rời đi cùng bố và mẹ tớ; khi mà hàng loạt phù thuỷ gốc Muggle đang nói về việc đi trú ẩn vào lúc này," Hermione nói."Chúng ta không thể ẩn giấu cả toàn bộ gia đình, nó sẽ trông quá lộ liễu và họ cũng không thể từ bỏ hết công việc của họ," Ron nói. "Vậy nên chúng ta sẽ dựng nên một câu chuyện là tớ đang bị bệnh nặng với bệnh mụn phồng, đấy là lý do tại sao tớ không thể đến trường. Nếu ai đó đến để điều tra, mẹ và bố sẽ cho họ xem con ma cà rồng trên giường của tớ, bị phủ đầy mụn nước. Bệnh mụn phồng rất dễ lây, vậy nên họ sẽ không muốn lại gần nó. Không có vấn đề gì khi nó không nói được gì cả, bởi vì dĩ nhiên cậu sẽ chả thể nói một từ nào một khi mụn đã lan tới cổ họng của cậu.
"Và bố mẹ cậu cũng ở trong kế hoạch này?" Harry hỏi.
"Bố đồng ý. Ông ấy giúp Fred và Geogre biến hình con ma cà rông. Còn về mẹ… ừm, cậu thấy bà ấy như thế nào đấy. Bà sẽ không chấp nhận chúng ta ra đi cho đến khi chúng ta đã đi hẳn."
Sự im lặng bao trùm lấy căn phòng, và nó chỉ bị phá vỡ khi Hermione tiếp tục ném những cuốn sách lên hai chồng sách. Ron ngồi nhìn cô, còn Harry thì nhìn người này rồi lại chuyển sang người kia, không thể nói gì cả. Những biện pháp mà họ đã làm để bảo vệ gia đình của họ khiến nó nhận ra, hơn bất cứ điều gì khác, là việc họ chắc chắn quyết tâm đi cùng với nó, và rằng họ biết rõ việc đấy sẽ nguy hiểm như thế nào. Harry muốn nói với hai người điều đó có ý nghĩa như thế nào với chính nó, nhưng nó không thể tìm được từ ngữ thích hợp nào để nói.
Rồi một âm thanh vọng từ dưới nhà lên xuyên qua sự im lặng đang bao trùm lấy ba người, đó là tiếng quát của bà Weasley.
"Có lẽ Ginny đã vô tình làm sót lại một vết bẩn trong đống khăn ăn," Ron nói. "Tớ không biết tại sao nhà Delacour phải đến đây hai ngày trước lễ cưới."
"Chị của Fleur là phù dâu, cô ấy cần ở đây cho lễ đính ước, và cô ấy quá trẻ để đến đây một mình," Hermione vừa nói, lưỡng lự nhìn cuốn sách *Ngăn đỡ Nữ thần báo tử*.
"À há, những vị khách sẽ không giúp mẹ giảm mức stress đi đâu," Ron nói.
"Điều chúng ta cần phải quyết định là," Hermione nói, bỏ cuốn *Lý thuyết Ma Thuật Phòng Vệ* vào trong thùng rác mà không buồn liếc nhìn, rồi cô nhặt cuốn *Đánh giá việc Giáo dục Pháp thuật ở Châu Âu*, "là việc chúng ta sẽ đi đâu sau khi chúng ta rời khỏi nơi này. Tớ biết cậu muốn tới Godric's Hollow trước, Harry à, và tớ hiểu lý do tại sao, nhưng… ừm… chúng ta nên đặt những Trường Sinh Linh Giá lên vị trí ưu tiên chứ?"
"Nếu chúng ta biết vị trí của bất cứ Trường SInh Linh Giá nào, tớ sẽ đồng ý với cậu," Harry nói, mặc dù không tin Hermione thực sự hiểu mong muốn

quay lại Godric's Hollow của Harry. Mộ của cha mẹ nó chỉ thực sự là một phần khiến nó muốn đến đó: nó có một cảm giác mạnh mẽ, dù không thể giải thích được, rằng địa điểm đấy giữ câu trả lời cho những câu hỏi. Có lẽ đơn giản chỉ vì đấy là nơi nó đã sống sót sau Lời Nguyền Chế Chóc của Voldemort; và bây giờ cậu đối mặt cái thử thách để đối mặt nơi đấy, Harry bị kéo tới địa điểm nơi điều ấy xảy ra, mong muốn được hiểu lý do.
"Cậu có nghĩ rằng có khả năng Voldemort sẽ cài người theo dõi ở Godric's Hollow?" Hermione hỏi. "Hắn ta hẳn sẽ trông đợi cậu quay lại và viếng thăm mộ của cha mẹ cậu một khi cậu có thể tự do đi đến nơi nào cậu muốn?"
Điều này Harry chưa nghĩ tới. Trong khi còn loay hoay nghĩ lý do để phản bác lại, Ron lên tiếng, hiển nhiên cậu ấy đang nghĩ về vấn đề khác.
"Người được gọi là R.A.B đó," cậu nói. "Cậu biết chứ, người mà đã ăn trộm cái mề đay thật ấy?"
Hermione gật đầu.
"Ông ấy nói trong mẩu giấy nhắn là ông ấy sẽ phá huỷ nó, phải không?"
Harry kéo cái ba lô lại và lôi cái Trường SInh Linh Giá giả ra, lôi mẩu giấy của R.A.B vẫn được gấp ở bên trong ra.
"'*Ta đã ăn trộm cái Trường Sinh Linh Giá thật và dự định phá huỷ nó sớm nhất có thể.*'" Harry đọc to.
"Vậy, nếu như ông ấy *đã* xử lý xong nó?" Ron nói.
"Hay bà ấy." Hermione xen vào.
"Bất cứ gì cũng được," Ron bảo. "như thế chúng ta sẽ đỡ phải làm việc với một cái!"
"Đúng thế! Nhưng chúng ta vẫn phải thử truy tìm cái mặt dây chuyền thật, phải không?" Hermione nói, "để tìm ra thực sự nó bị tiêu huỷ hay là chưa."
"Và một khi chúng ta nắm giữ được nó, bằng cách nào cậu *thực hiện* việc tiêu huỷ một cái Trường Sinh Linh Giá?" Ron hỏi lại.
"Như thế nào?" Harry hỏi. "Tớ không nghĩ không có cuốn sách nào nhắc tới Trường sinh linh giá ở trong thư viện ?"
"Không có," Hermione nói, mặt cô chuyển sang màu hồng. "Dumbledore đã tịch thu tất cả chúng, nhưng cụ - cụ đã không tiêu huỷ chúng."
Ron ngồi bật dậy, mắt mở tròn ra.
"Ôi lạy chúa, đừng bảo cậu đã tìm cách thó lấy những cuốn sách về Trường Sinh Linh Giá ấy nhé?"
"Đấy – đấy không phải là ăn trộm!" Hermione nói, khổ sở nhìn Harry rồi chuyển sang Ron. "Chúng vẫn ở trong thư viện sách, ngay cả nếu Dumbledore đã mang chúng xuống khỏi giá. Dù sao đi nữa, nếu thầy ấy *thực sự* không muốn bất cứ ai đọc được chúng, tớ chắc chắn thầy ấy sẽ gây khó khăn hơn để -"

“Nói thẳng vào vấn đề đi nào!” Ron nói.
“Ừm… nó rất dễ dàng,” Hermione hạ giọng nói. “Tớ chỉ thực hiện bùa Triệu tập. Cậu biết đấy – thần chú Accio. Và – chúng bay ra khỏi cửa sổ phòng đọc của thầy Dumbledore đến thẳng ký túc xá nữ.
“Nhưng cậu làm việc này khi nào?” Harry hỏi, nửa nghi ngờ nửa khâm phục.
“Ngay sau khi đám tang của – ông – thầy Dumbledore,” Hermione nói còn lí nhí hơn nữa. “Ngay sau khi chúng ta đồng ý chúng ta sẽ rời trường và đi tìm kiếm những Trường Sinh Linh Giá. Khi tớ đi lên tầng trên để dọn dẹp đồ đạc – ý nghĩ ấy chợt hiện ra trong đầu tớ rằng sẽ tốt hơn khi chúng ta biết nhiều hơn về chúng… và khi tớ chỉ còn một mình ở đấy… vậy nên tớ thử… và câu thần chú đã hoạt động. Những cuốn sách bay thẳng qua cửa sổ đang mở và tớ - tớ đã đóng gói chúng.”
Cô bé im lặng và sau đó nói một cách khẩn nài, “Tớ không tin là thầy Dumbledore sẽ tức giận về việc này, vì chắc chắn là chúng ta sẽ không dùng những thông tin ấy để tạo ra một Trường Sinh Linh Giá, phải không?”
“Cậu có nghe thấy bọn tớ phàn này gì không?” Ron vui vẻ nói. “Vậy những cuốn sách ấy ở đâu vậy?”
Hermione lục lọi một lúc và lôi từ chồng sách một cuốn sách dày được bọc bìa da màu đen đã bạc màu. Cô trông có vẻ nhăn nhó và giữ nó thận trọng như thể nó là một thứ gì vừa chết gần đây.
“Đây là cuốn sách cho những hướng dẫn rõ ràng làm thế nào để tạo một Trường Sinh Linh Giá. *Những bí mật của Nghệ Thuật Hắc Ám Nhất* – nó là một cuốn sách kinh tởm, thực sự khủng khiếp, toàn những pháp thuật ma quỷ. Tớ băn khoăn thầy Dumbledore đã dỡ nó ra khỏi thư viện khi nào… nếu thầy không làm việc ấy trước khi thầy là hiệu trưởng, tớ dám chắc Voldemort có được những hướng dẫn hắn cần từ đây.”
“Nhưng tại sao hắn phải hỏi thầy Slughorn làm thế nào để tạo một Trường Sinh Linh Giá, khi mà hắn ta đã đọc cuốn sách nào?” Ron hỏi.
“Hắn chỉ tiếp cận thần Slughorn để tìm hiểu việc gì sẽ xảy ra nếu chia linh hồn con người thành bảy phần,” Harry nói. “Thầy Dumbledore chắc chắn rằng Riddle đã biết làm thế nào để tạo ra một cái Trường Sinh Linh Giá trước khi hắn ta hỏi thầy Slughorn về chúng. Tớ nghĩ cậu đúng, Hermione à, đây có thể là nơi mà hắn ta học được những điều đó.”
“Và càng đọc về những thứ này,” Hermione nói, “chúng càng trở nên tồi tệ và khủng khiếp, và càng khó tin cho tớ hơn là hắn ta thực sự đã tạo ra sáu cái. Trong cuốn sách này cảnh báo rằng sẽ rất không bền vững khi người ta cắt nhỏ toàn bộ linh hồn ra, ngay cả khi chỉ làm một cái Trường Sinh Linh Giá thôi.
Harry nhớ lại rằng thầy Dumbledore đã nói về Voldemort là hắn ta đã đạt tới

một thái cực vượt xa "ma quỷ thông thường."
"Không có cách nào để đặt linh hồn về vị trí cũ à?" Ron hỏi.
"Có đấy," Hermione nói với nụ cười giả bộ, "nhưng điều ấy sẽ là đau đớn tột cùng."
"Tại sao? Và làm thế nào để làm điều ấy?" Harry hỏi.
"Sự hối cải," Hermione nói. "Cậu phải thực sự cảm thấy những gì cậu đã gây ra. Có một mẩu ghi chú trong cuốn sách. Một điều rõ ràng là nỗi đau của việc ấy có thể huỷ diệt người ta. Tớ không nghĩ là bằng cách nào đấy Voldemort sẽ cố làm việc này đâu, phải không?"
"Đúng vậy," Ron nói, trước khi Harry có thể trả lời. "Thế nó có nói làm thế nào để huỷ diệt một cái Trường Sinh Linh Giá trong cuốn sách này không?"
"Có," Hermione trả lời, mở một trang sách trông rất mong may như thể đang xem xét bên trong mục nát, "bởi vì cuốn sách cảnh báo các phù thuỷ Hắc ám về việc họ phải đặt các bùa yếm mạnh như thế nào lên chúng. Từ những điều tớ đọc được, việc Harry làm với cuốn nhật ký của Riddle chỉ là một trong vài cách để huỷ diệt một cái Trường Sinh Linh Giá."
"Cái gì? Dùng một cái răng nanh của tử xà ư?" Harry hỏi.
"À, thế thì may mắn sao chúng ta có một đống răng nanh của tử xà đấy," Ron bảo. "Tớ từng băn khoăn chúng ta nên làm gì với chúng."
"Thứ đấy không nhất thiết phải là một cái răng nanh tử xà," Hermionen ói. "Đấy phải là một thứ gì đấy thật huỷ diệt đến mức Trường Sinh Linh Giá không thể tự cứu chữa chính mình. Nọc tử xà chỉ có một thứ thuốc giải cực kỳ hiếm có"
"- nước mắt phượng hoàng," Harry gật đầu nói.
"Đúng vậy," Hermione nói. "Vấn đề của chúng ta là chỉ có rất ít chất có khả năng huỷ diệt như nọc độc của tử xà, và chúng quá nguy hiểm để mang theo bên mình. Đấy là một vấn đề mà chúng ta phải giải quyết bởi vì đập vỡ, kéo, xé hay nghiền đều không làm sứt mẻ gì Trường Sinh Linh Giá được. Cậu phải khiến nó bị hư hỏng quá mức sửa chữa của pháp thuật."
"Nhưng nếu chúng ta phá huỷ thứ mà nó trốn ở trong," Ron nói, "tại sao cái mảnh linh hồn ở trong ấy không đi và sống trong thứ khác?"
"Bởi vì Trường Sinh Linh Giá là một thứ hoàn toàn đối lập với con người." Nhận thấy Harry và Ron trông rất bối rối, Hermione vội tiếp tục. "Nghe này, nếu tớ nhặt một thanh kiếm lên bây giờ, và Ron, tớ sẽ đâm xuyên cậu với thanh kiếm ấy, tớ không thể làm tổn hại linh hồn của cậu một chút nào cả."
"Điều ấy sẽ thật sự thoải mái với tớ đấy, tớ chắc chắn," Ron nói, Harry bật lên cười.
"Đúng như thế, thật sự đấy! Nhưng ý của tớ là dù bất cứ điều gì xảy ra với cơ thể của cậu, linh hồn của cậu vẫn sống sót, không sao cả," Hermione nói. "Nhưng điều này thì khác với Trường Sinh Linh Giá. Mảnh linh hồn ở trong

nó phụ thuộc vào cái vật chứa nó, vật đã bị phù phép cùng, cho sự tồn tại của nó. Nó không thể tồn tại thiếu vật chứa đựng."
"Cuốn nhật ký cũng chết theo một cách nói nào đấy khi tớ đâm nó," Harry nói, nhớ lại cảnh mực chảy ra như máu từ những trang sách bị rách, và tiếng hét của mảnh linh hồn Voldemort hét lên khi nó biến mất.Và một khi cuốn nhật ký đã hoàn toàn bị huỷ diệt, mảnh linnh hồn bị khoá ở trong ấy không thể tiếp tục tồn tại. Ginny đã cố thoát ra khỏi cuốn nhật ký trước đấy, cố xả nước cho nó trôi đi, nhưng nó vẫn cứ quay lại như mới."
"Chờ đã," Ron nói, vẻ mặt lo lắng. "Mảnh linh hồn trong cuốn nhật ký đấy đã chiếm giữ Ginny, phải không? Làm thế nào chuyện ấy xảy ra nhỉ?"
"Khi đồ linh vật chứa nó vẫn còn nguyên vẹn, mảnh linh hồn chứa trong có thể di chuyển ra ngoài vào trong một ai đó nếu họ gần gũi với vật đấy. Tớ không có ý là giữ vật ấy quá lâu, chuyện này không liên quan gì tới việc chạm vào nó," cô tiếp tục trước khi Ron có thể nói. "Ý tớ gần gũi ở đây là về mặt tinh thần. Ginny đã trao tinh thần của cô bé vào trong cuốn nhật ký, cô bé khiến chính mình trở nên cực kỳ dễ bị xâm hại. Cậu sẽ gặp rắc rối lớn nếu cậu quá hứng thú hay phụ thuộc vào Trường Sinh Linh Giá."
"Tớ tự hỏi làm thế nào thầy Dumbledore huỷ diệt cái nhẫn?" Harry nói. "Tại sao tớ chưa bao giờ hỏi thầy cả? Tớ chưa bao giờ thực sự…"
Giọng của cậu nhỏ lại: Cậu đang nghĩ về tất cả những điều mà cậu nên hỏi cụ Dumbledore, và khi mà thầy hiệu trưởng còn sống, không hiểu tại sao cậu có thể lãng phí quá nhiều cơ hội để tìm hiểu thêm… để tìm hiểu tất cả mọi thứ…
Sự im lặng trải trong căn phòng ngủ bị phá tan khi cảnh cửa phòng ngủ mở ra kèm theo tiếng kêu răng rắc ở trong trường. Hermione giật mình hét lên và làm rơi cuốn *Những bí mật của Nghệ Thuật Hắc Ám Nhất*; Crookshanks rúc vào dưới gầm giường, rít lên khó chịu; Ron nhảy vội xuống giường, dẫm lên mấy mảnh vỏ bìa sô-cô-la ếch, rồi va đầu vào bức tường đối diện; còn Harry theo bản năng giơ đũa phép lên trước khi nhận ra là cậu đối diện bà Weasley, tóc bà xoã ra còn khuôn mặt thể hiện sự giận dữ.
"Ta thành thật xin lỗi vì phá hỏng sự gặp gỡ của ba con," bà nói, giọng hơi run. "Ta chắc chắn tất cả các con cần nghỉ ngơi… nhưng có những món quà cưới chất đống ở trong phòng ta và ta cần ai đó làm cùng ta. Ta nghĩ là mấy đứa sẽ đồng ý giúp đỡ ta."
"Dạ vâng ạ," Hermione nói, cô có vẻ sợ hãi khi cô đứng dậy, điều khiển những cuốn sách bay theo mọi hướng. "chúng cháu sẽ giúp… chúng cháu xin lỗi"
Nhìn Harry và Ron với vẻ mặt đau khổ, Hermione vội ra khỏi phòng theo sau bà Weasley.
"điều này như thể là những con gia tinh," Ron hạ giọng phàn nàn, tay vẫn

xoa xoa đâu và Harry theo sau. "Không hề có sự hài lòng về công việc. Cái đám cưới này kết thúc càng nhanh, tớ sẽ càng hạnh phúc."
"Đúng vậy," Harry đồng ý, "và sau đấy chúng ta sẽ không có gì phải làm ngoài việc tìm những Trường Sinh Linh Giá… Nó sẽ như là một kỳ nghỉ, phải không nhỉ?"
Ron cười lớn, nhưng khi nhìn thấy chồng quà cưới vĩ đại đang chờ đợi ở trong phòng của bà Weasley, nụ cười của cậu chợt tắt ngóm.
Nhà Delacours đến nơi vào sáng ngày hôm sau vào lúc mười một giờ. Harry, Ron, Hermione và Ginny cảm giác khá bực mình về gia đình Fleur lúc này; và với một vẻ duyên dáng mệt mỏi, Ron chạy vội lên tầng để đi một đôi tất không bị lệch loại, và Harry phải cố gắng vuốt thẳng tóc của cậu. Và khi tưởng mọi việc đã xong xuôi rồi, họ bị hành quân ra ngoài sân sau dưới cái nắng chói chang để chờ những vị khách quý.
Harry chưa bao giờ thấy nơi này trông gọn gang đến thế. Những cái vạc rỉ sét và những đôi ủng Welington cũ nát thường trải dọc theo đường đi đã được dọn sạch, thay thế bằng hai bụi cây rung (Flutterby bushes – *ND*) đứng ở hai bên cánh cửa trong hai cai chậu lớn; mặc dù không hề có gió, những lá cây vẫy nhẹ nhàng, tạo nên một hiệu ứng gợn song ấn tượng. Những con gà đã bị đuổi đi nơi khác, sân bãi được quét dọn sạch sẽ, và khu vườn gần đấy đã được tỉa xén, cắt nhổ, và nói chung là dọn dẹp gọn gang lại, mặc dù vậy với Harry, nó thích tình trạng cây cối mọc tràn lan hơn, cảm giác về cảnh này khá là đáng buồn khi thiếu đi những con yêu tinh bụi nhảy lóc chóc khắp nơi.
Nó giờ đã quên mất bao nhiêu bùa phép đã được yểm xung quanh trang trại Hang Sóc bởi cả Hội lẫn Bộ pháp thuật; tất cả những gì cậu biết là nơi này không còn là địa điểm cho bất cứ ai di chuyển một cách trực tiếp bằng pháp thuật vào bên trong. Do đó, ông Weasley phải đi gặp nhà Delacours ở đỉnh một ngọn đồi gần đấy, nơi họ sẽ đến bằng Khoá Cảng. Âm thanh đầu tiên khi gia đình này tiến vào cổng là một tiếng cười cao vút kỳ lạ, hoá ra là từ ông Weasley, người vừa xuất hiện ở cổng ngay sau đấy, khệ nệ với hành lý và dẫn đường cho một phụ nữ tóc vàng xinh đẹp ở trong bộ áo choàng dài màu lá cây, có thể đây là mẹ của Fleur.
"Má!" Fleur hét lên, chạy lại ôm choàng lấy bà ấy. "Cha!"
Ngài Delacour không có vẻ gì thu hút như là vợ ông ấy; ông ấy là thấp hơn bà một cái đầu và cực kỳ phẳng phiu, với một chùm râu nhỏ nhọn. Tuy nhiên, ông ấy trông khá tự nhiên. Hướng về phía bà Weasley trên đôi ủng cao gót, ông hôn vào má bà mỗi bên hai cái, khiến cho bà hơi bối rối.
"Mọi người chắc đã có nhiều khó khăn," ông ấy nói với một giọng thâm trầm. "Fleur kể với chúng tôi mọi người đã phải làm việc rất vất vả."
"Ôi, không có gì cả đâu, không có gì cả!" bà Weasley nói rung rung.

“Không có vấn đề gì cả!”
Ron hạ cơn khó chịu bằng việc nhắm đá một con yêu tinh vừa ló ra từ sau một bụi cây rung mới đặt.
“Thưa quý bà!” Ngài Delacour nói, trong khi vẫn nắn tay bà Weasley giữa hai bàn tay mũm mĩm và rạng rỡ nói. “Chúng tôi thật vinh hạnh được tiến tới sự giao kết giữa hai gia đình! Hãy để tôi giới thiệu phu nhân của tôi, Apolline.”
Quý bà Delcacour bước nhẹ ra và khom người để hôn bà Weasley.
“*Enchantée,*” (Rất hân hạnh – tiếng Pháp) bà nói. “Chồng của bà đã kể cho chúng tôi rất nhiều câu chuyện thú vị!”
Ông Weasley cười hơi vang thoải mái; bà Weasley ném cho ông một cái quắc mắt, lập tức ông im lặng và giả bộ như đang thể hiện sự xúc động của một người bạn thân thiết.
“Và, dĩ nhiên, mọi người phải gặp cô con gái nhỏ của chúng tôi, Gabrielle!” Ngày Delacour nói. Gabrielle trông như là một Fleur khi còn nhỏ; mười một tuổi, với mái tóc ngang lưng màu đồng ánh bạc, cô bé cười thân mật và ôm bà Weasley, sau đấy nhìn sang Harry với ánh mắt rạng rỡ, chớp chớp đôi lông mi của cô bé. Ginny cạnh đấy hắng to giọng.
“Ồ vâng, hãy đi vào nào!” bà Weasley rạng rỡ nói, và bà dẫn gia đình Delacours vào trong ngôi nhà, với rất nhiều câu nói “Không, làm ơn!” và “Xin mời đi trước!” và “Không có gì!”.
Nhà Delacour nhanh chóng trở thành những người khách nhiệt tình và dễ chịu. Họ luôn hài lòng với mọi thứ và luôn giúp đỡ nhiệt tình cho lễ cưới. Ngài Delacour phát âm mọi thứ từ sơ đồ chỗ ngồi cho tới đôi giày của phù dâu “*Charmant!”* (quyến rũ – Tiếng Pháp), còn Quý bà Delacour gần như nắm trọn những thần chú làm việc nhà và bà lau sạch cái lò nướng chỉ trong một khoảnh khắc; Gabrielle thì theo chị gái đi khắp nơi, cố gắng giúp đỡ mọi cách có thể và nói liến thoắng bằng thứ tiếng Pháp khẩu điều nhanh.
Mặt xấu của vấn đề là, trang trại Hang Sóc không được xây nên để cho quá nhiều người song như thế. Ông bà Weasley bây giờ ngủ ở trong phòng cách, họ phải tranh cãi với cả Ngài và Quý bà Delacour và yêu cầu họ sử dụng phòng ngủ của hai người. Gabrielle ngủ cùng Fleur trong căn phòng cũ của Percy, còn Bill phải ngủ chung giường với Charlie, người phù rể của cậu một khi Charlie quay trở về từ Romania.
Cơ hội để thảo luận các kế hoạch với nhau trở nên gần như là không thể, và điều đó thực sự khiến Harry khổ sở.
Ron và Hermione đã tình nguyện làm việc cho gà ăn chỉ để thoát khỏi cái nhà quá tải.
“Nhưng mẹ *vẫn* không chịu để chúng ta một mình!” Ron gầm gừ, và cố gắng thứ hai của họ để gặp nhau ở sân nhà đã bị phá huỷ bởi sự xuất hiện của bà

Weasley mang theo một giỏ lớn đựng quần áo trên tay.
"Ồ, tốt quá, hai người vừa cho gà ăn," bà nói lớn khi bà tiền lại gần. "Chúng ta có lẽ nên đuổi chúng đi lần nữa trước khi mọi người đến vào sáng mai… để dựng trại cho buổi cắm trại," bà giải thích, ngừng một tý rồi tựa vào chuồng gà. Bà trông có vẻ mệt mỏi. "Rạp ma thuật của Millamant… chúng rất tốt… Bill đang hộ tống chúng… Con nên ở trong khi họ ở đây, Harry à. Ta phải nói rằng điều ấy thật sự phức tạp để tổ chức một đám cưới, lại có những bùa chú bảo vệ xung quanh nơi này.
"Cháu xin lỗi," Harry vội nói.
"Ôi, đừng suy nghĩ ngớ ngẩn thế, cháu ngoan!" bà Weasley nói ngay. "Ta không có ý – thực ra an toàn của cháu quan trọng hơn nhiều! Thực ra, ta đang muốn hỏi cháu muốn tổ chức sinh nhật như thế nào. Mười bảy tuổi, dĩ nhiên, nó là một ngày quan trọng…"
"Cháu không muốn ồn ào đâu ạ," Harry vội nói, nghĩ tới sự căng thẳng sẽ phải đè nặng lên mọi người. "Thật sự đấy, bác Weasley à, chỉ một bữa tối bình thường là tốt rồi ạ… Đó là ngày trước đám cưới…"
"Ồ, vậy, nếu cháu chắc chắn, cháu yêu. Ta sẽ mời Remus và Tonk, được chứ? Và còn về Hagrid nữa?"
"Như thế sẽ tuyệt lắm ạ," Harry nói. "Nhưng bác đừng khiến nó có thêm rắc rối nhé!"

Bà nhìn vào cậu, một cái nhìn dài, một cái nhìn tìm kiếm, và cười hơi buồn, rồi bà đứng dậy, đi thẳng vào nhà. Harry lặng nhìn bà vẫy đũa phép nơi gần đường dẫn nước, kéo quần áo vào trong không khí và treo chúng lên, bỗng nhiên cậu cảm thấy sự hối hận trào dâng trong lòng vì những điều phiền muộn và vì nỗi buồn mà cậu đã mang đến cho bà.

Harry potter và bảo bối tử thần

Dịch Giả: Lý Lan

Chương 7
Di chúc của cụ Dumbledore

Harry đang đi trên một con đường núi trong ánh sáng xanh mát của buổi bình minh. Ở xa phía dưới, trong màn sương là một hình bóng mờ ảo của một cái thị trấn nhỏ. Có phải người mà nó đang cố công tìm kiếm đang ở kia? Người nó cảm thấy quá cần thiết đến nỗi nó không thể nghĩ ngợi được điều gì nữa cả, người đang nắm giữ câu trả lời, câu trả lời cho vấn đề của

nó…
“Harry, dậy đi”
Harry hé mắt. Nó vẫn đang nằm trên chiếc giường trại trong căn phòng xám xịt của Ron. Mặt trời vẫn chưa ló dạng và căn phòng vẫn đang chìm trong sự mờ ảo. Con Pigwidgeon vẫn đang vục đầu dưới đôi cánh nhỏ ngủ ngon lành. Cái sẹo trên trán vẫn cứ như bị kim châm.
“Cậu nói mê trong lúc ngủ”
“Thế à?”
“Ừ. ‘Gregorovitch.’ Cậu đã không ngừng nhắc đến ‘Gregorovitch.’”
Harry chưa đeo kính, khuôn mặt Ron hiện lên mờ mờ.
“Ai là Gregorovitch thế?”
“Mình không biết, cậu mới là người đã nói ra cái tên đấy”
Harry xoa nhẹ cái trán, trầm ngâm. Nó có một ý tưởng mơ hồ về cái tên đấy. nhưng thực sự, nó không nhớ đã nghe nhắc mìnhi ở đâu.
“Mình nghĩ là ông ta đang bị Voldermort săn đuổi”
“Tội nghiệp lão,” Ron nói rất tha thiết.
Harry đứng dậy, vẫn còn xoa xoa cái thẹo, giờ có thể suy nghĩ sáng suốt hơn. Nó cố nhớ những gì đã diễn ra trong giấc mơ đêm qua, nhưng tất cả những gì nó có thể nhớ chỉ là một chân trời với những ngọn nói và những nét thoáng qua của một ngôi làng.
“Mình nghĩ hắn ở nước ngoài.”
“Ai, Gregorovitch á?”
“Voldemort. Mình nghĩ hắn đang ở một vùng xa xôi nào đó, tìm kiếm Gregorovitch. Ở Anh mình không nghĩ có một nơi nào trông như vậy.”
“Cậu nghĩ rằng cậu lại đột nhập vào tâm trí hắn một lần nữa?”
Ron nói một cách lo lắng.
“Hãy giúp mình và đừng nói gì cho Hermione,” Harry nói. “Mặc dù tớ biết cậu ấy mong muốn việc mình ngừng nhìn thấy những điều ấy trong giấc ngủ như thế nào …”
Nó nhìn chằm chằm vào cái lồng của con Pigwidgeon, suy tư…Tại sao cái tên “Gregorovitch” nghe rất quen thuộc?
“Mình nghĩ,” Harry nói chậm rãi, “ông ấy phải có một cái gì đó liên quan tới Quidditch. Có một mối liên quan nào đấy, nhưng mình không thể-không thể nghĩ được đó là cái gì.”
“Quidditch?” Ron nói. “Không phải cậu đang nói về Gorgovitch đấy chứ?”
“Ai cơ?”
“Dragomir Gorgovitch, truy thủ, đã chuyển qua Chudley Cannons cho một bản hợp đồng hai năm. Kỷ lục bỏ được nhiều Quaffle nhất trong một mùa.”
“Không,” Harry nói. “Hiển nhiên tớ không nghĩ về Gorgovitch.”
“Mình sẽ không cố nghĩ tiếp nữa,” Ron nói. “Tốt, dù gì cũng chúc mừng

sinh nhật."
"Wow- Đúng rồi ! Mình quên mất là đã mười bảy!"
Harry với lấy chiếc đũa phép đang năm bên cạnh chiếc giường , vẫy nó về phía cái bàn bừa bộn mà nó đặt chiếc kính, hô lên, "*Accio kính!*" Dù cho cũng chỉ cách một bước chân, nhưng nó cũng là một sự thỏa mãn lớn lao khi nhìn thấy chiếc kính bay về phía mình, ít nhất cho đến khi chúng đang nằm ở trước mắt nó."Nhanh nhẹn đấy," Ron cười hô hố. Hân hoan trong việc thoát khỏi bùa Truy Nguyên, Harry làm cho đồ đạc của Ron bay tứ tung trong phòng, làm con Pigwidgeon thức giấc và vẫy ánh một cách đầy kích động trong chiếc lồng. Harry cũng thử thắt những chiếc dây giầy bằng phép thuật (những cái nút này cũng mất vài phút để gỡ ra bằng tay) và, bổ sung cho sự hào hứng của nó, nó đã làm cho mấy cái vỏ cam gắn chặt lên những tấm poster đội Chudley Cannons xanh sáng rực của Ron.
"Mình sẽ cài khoá quần lại bằng tay đấy," Ron khuyên Harry, cười khẩy khi Harry lập tức ngừng tay lại kiểm tra. "Đây là quà của cậu. Mở nó luôn đi, chắc mẹ mình sẽ không vừa mắt mấy thứ này đâu."
"Một cuốn sách?" Harry thắc mắc khi nó nhận được một gói quà vuông vức. "Hơi khác với truyền thống, phải không?"
"Đó không phải là một quyển sách bình thường đâu," Ron nói. "Nó thực sự là vàng: Mười hai Cách cực kỳ An toàn để Quyến rũ nữ phù thuỷ. Giải thích tất tần tật những gì cậu cần biết về các cô gái. Giá như mình có nó năm ngoái thì mình đã biết chính xác làm thế nào để thoát khỏi cô nàng Lavender và mình cũng đã có thể biết được làm thế nào để đi với… Ừ, Fred và Geogre đã cho mình một bản của cuốn sách và mình đã học được nhiều điều từ nó. Cậu sẽ bất ngờ đấy, và nó cũng không chỉ viết về đũa phép đâu."
Khi Harry và Ron xuống đến nhà bếp thì đã có một đống quà sinh nhật nằm trên mặt bàn. Bill và Monsieur Delacour đã ăn xong bữa sáng của họ, trong khi bà Weasley cứ tiếp tục đứng trò chuyện với họ qua cái chảo rán.
"Bác Arthur gửi lời chúc cháu một tuổi mười bảy hạnh phúc, Harry," Bà Weasley nói, tươi cười với nó. "Bác ấy phải đi làm từ sớm, nhưng chắc sẽ về vào bữa tối. Quà của chúng ta ở trên đầu đấy."
Harry ngồi xuống, cầm lấy gói quà mà bà Weasley nói mở ra. Bên trong gói quà là một chiếc đồng hồ trông từa tựa cái mà ông bà Weasley đã mua tặng Ron khi nó 17 tuổi; nó bằng vàng, với những ngôi sao đang bay vòng vòng ở viền thay cho mấy cái kim.
"Theo truyền thống thì một phù thủy sẽ nhận được một chiếc đồng hồ khi ở tuổi trưởng thành," Bà Weasley nói, đứng bên cạnh mấy cài nồi và nhìn Harry một cách áy náy . "Bác rất tiếc vì cái đồng hồ này không mới bằng cái của Ron, nó là của người em trai của bác – Fabian và chú ấy chả bao giờ cẩn thận với những đồ đạc của mình, cái đồng hồ hơi bị móp về đằng sau,

nhưng…”
Bà Wesley không nói thêm nữa vì Harry đã đứng dậy và ôm chặt lấy bà. Nó đã cố gắng để nói lên những điều không thể nói qua cái ôm nhưng có lẽ bà Weasley hiểu, bởi vì bà xoa má của Harry một cách vụng về khi nó bỏ tay ra, rồi bà vung đũa một cách ngẫu nhiên, làm cho một nửa chỗ thịt lợn xông khói bắn lên khỏi cái chảo và rơi xuống nền.
“Sinh nhật vui vẻ, Harry!” Hermione nói, đi nhanh vào trong bếp và đặt một cái gói lên trên chồng quà. “Nó thì không có gì nhiều nhưng mình nghĩ là cậu sẽ thích. Thế còn bạn tặng gì cho Harry?” cô ấy quay sang hỏi Ron, và cậu chàng thì phớt lờ câu hỏi này.
“Ồ, nhanh nhanh, bóc quà của Hermione nào!” Ron nói.
Hermione đã mua cho Harry một cái Bông Vụ Mách lẻo mới.
Còn một gói quà nữa thì có một chiếc dao cạo tự động từ Bill và Fleur (”nớ thì sẻ giúp cảo dâu chơ bạn một cạch iển chiển nhứt,” Monsieur Delacour đảm bảo với nó, “nhưng bạn sẽ phải cho nó biết chính xác những gì bạn muốn…còn níu khôn thì bản sẽ phát hiển rơ dằng bản sẻ có ít tót hơn bản muổn…”), thêm một vài thanh sô cô la từ Delacours, và một hộp to đùng chứa mặt hàng mới nhất từ tiệm phù thỉ wỉ wái của 2 anh em Fred and George.
Harry, Ron và Hermione đã không chần chừ rời khỏi chiếc bàn khi Delacour, Fleur, và Gabrielle xuống bếp và làm cho cái nhà bếp ồn ào một cách khó chịu.
“Mình sẽ gói hết chúng lại cho cậu,” Hermione nói nhanh, và lấy đống quà của Harry ra khỏi tay nó và ba trong số chúng thì hưởng lên trên cầu thang.
“Mình gần xong rồi, Mình chỉ đang đợi cái quần đùi của cậu nhanh chóng được giặt xong, Ron!”
Ron đang lắp bắp bỗng nhiên bị cắt ngang bởi một tiếng mở cửa ở tầng một.
“Harry, anh có thể qua đây một lát được không?”
Đó là Ginny. Ron đột ngột ngừng lại, nhưng Hermione giữ lấy khuỷu tay Ron và kéo lên tầng trên. Harry đi theo Ginny lên phòng của cô bé trong sự bồn chồn. Nó chưa từng đặt chân vào căn phòng này trước đây. Căn phòng nhỏ nhưng rất sáng sủa. Có một tấm poster lớn của ban nhạc Wizarding the Weird Sisters trên tường, và một bức hình của Gwenog Jones, đội trưởng của đội Quidditch nữ - Holyhead Harpies, trên một bức tường khác. Một cái bàn được dựng đối mặt với cửa sổ nhìn ra vườn, nơi nó với Ginny đã một lần chơi Quidditch-hai-người-một-đội với Ron và Hermione, và là nơi đặt cái lều to, trắng màu ngọc trai. Cái cờ màu vàng cũng cao ngang với cái cửa sổ phòng Ginny.
Ginny nhìn thẳng vào khuôn mặt của Harry, hít một hơi sâu và nói, “Chúc mừng anh sinh nhật thứ mười bảy.”

“Ừ….. cám ơn em.”
Cô bé vẫn đang nhìn chăm chú Harry; nó tuy nhiên, cảm thấy thật khó mà nhìn vào Ginny vì điều đó chẳng khác gì cố căng mặt nhìn chằm chằm vào một cái ánh sáng chói lòa.
“Cảnh ngoài kia đẹp thật,” nó nói mật cách yếu ớt, hường về phía ô cửa sổ.
Cô bé phớt lờ câu nói đó. Harry không thể cứ trách cô bé.
“Em không biết nên mua gì cho anh,” cô bé nói.
“Em không cần mua gì cả.”
Cô bé không để ý đến lời nói đó.
“Em không thể nghĩ ra có cái gì hữu dụng cả. Không thể nào quá lớn vì anh sẽ không thể đem nó bên mình.”
Harry liếc nhìn về phía Ginny. Cô bé không khóc; đó là một trong những thứ tuyệt vời của cô bé Ginny, có bé hiếm khi khóc lóc. Đôi khi nó nghĩ rằng việc có sáu ông anh trai đã giúp cô bé cứng cỏi lên nhiều. Cô bé bước lại gần nó.
“Cho nên em nghĩ, anh nên có cái gì đó để luôn nghĩ về em bởi, anh biết đấy, nếu anh gặp bất cứ một trở ngại nào khiến anh nghĩ sẽ dừng lại mọi việc mà anh đang làm.”
“Anh thật lòng nghĩ rằng những cơ hội hẹn hò khác khá là mờ nhạt.”
“Vậy là có một cơ hội may mắn cho những gì em đã tìm kiếm,” cô bé nói khẽ, và cô bé hôn Harry như chưa bao giờ được hôn trước đó, và Harry cũng hôn cô bé, và đó là một sự lãng quên sung sướng hơn cả khi uống nhiều Whiskey, cô bé là thứ duy nhất còn tồn tại trên đời, Ginny, cái cảm nhận về cô, một tay nó ôm lấy lưng và tay còn lại thì đang luồn vào mái tóc dài với hương thơm thật quyến rũ của cô–
Cánh cửa bỗng nhiên mở tung ra và hai đứa vội nhảy vọt ra, tách khỏi nhau.
“Ôi,” Ron nói châm chọc. “thật xin lỗi.”
“Ron!” Hermione lên ngay sau nó, nhở nhẹ. Một thoáng im lặng bao trùm lên không gian rồi Ginny nói khẽ,
“Chúc mừng sinh nhật, anh Harry.”
Tai của Ron đỏ gay còn Hermione thì đầy lo lắng. Harry muốn đóng sầm cái cánh cửa trước mặt chúng, nhưng có vẻ như một dòng nước lạnh đã ập vào căn phòng khi cánh cửa bật mở, và cái cảm giác vui vẻ đã nhanh chóng vỡ tan như những bong bong nước. Tất cả những lí lẽ để kết thúc mối quan hệ với Ginny, để có thể xa khỏi cô ấy mà không buồn khổ, dường như đã lén vào căn phòng cùng với Ron, và tất cả những hạnh phúc đã ra đi. Nó nhìn về phía Ginny, muốn nói một điều gì đó với cô bé, dù cho nó thật khó để biết được nên nói gì, nhưng cô bé đã quay lưng lại phía nó. Nó nghĩ rằng cô bé đã không thế nào có thể ngăn cản, một lần nữa, cô bé rơi lệ. Nó không thể nói điều gì để giúp cô bé yên lòng khi ở trước mặt của Ron.

“Anh sẽ gặp em sau,” nó nói và đi theo hai đứa bạn rời khỏi phòng.
Ron bỏ xuống dưới nhà, đi qua căn nhà bếp-vẫn-còn-ồn-ã và ra ngoài sân, Harry vẫn bước theo Ron, Hermione bước nhanh đằng sau chúng, đầy lo lắng.
Khi Ron đã đi tách biệt hẳn khỏi bãi cỏ, nó quay qua Harry.
“Cậu đùa cợt con bé. Thử nghĩ xem cậu đang làm cái quái gì, đảo lộn mọi thứ xung quanh con bé à?”
“Mình chả làm đảo lộn cái gì cả,” Harry nói, Hermione cuối cùng cũng đuổi kịp chúng
“Ron!”
Nhưng Ron đã giơ cánh tay ý muốn ngắt lời cô bé.“Khi cậu dừng nối quan hệ, con bé đã thực sự từ bỏ nó…”
“Mình cũng thế. Cậu biết rằng tại sao mình chấm dứt nó, và đó không phải vì mình muốn như thế.”
“Vâng, nhưng bây giờ thì cậu lại quay qua hôn hít nó và nhóm lên hi vọng bên trong nó…”
“Ginny không ngu ngốc, cô bé biết điều đó không thể nào xảy ra , và cô bé biết không trông mong gì vào chúng mình – đi tới một cuộc hôn nhân, hay là–”
Khi nó nói đến điều đó, một bức tranh rõ nét hiện ra trong ý nghĩ của Harry với cảnh Ginny mặc chiếc áo cưới trắng muốt, kết hôn với một kẻ cao to, vô danh và đầy khó chịu.
Và trông một khoảng khắc, nó như xoáy vào Harry: tương lai của cô bé thì tự do và không bị choán chỗ, còn nó…nó không nhìn thấy bất kì điều gì, trừ Voldemort ở phía trước.
“Nếu như cậu vẫn tiếp tục tìm kiếm ở con bé ấy những cơ hội.”
“Nó sẽ không xảy ra nữa,” Harry gắt giọng nói. Ngày hôm nay trời quang đãng nhưng nó cảm thấy như mặt trời đã đi mất. “Được chứ?”
Ron nhìn nửa bất bình, nửa ngượng ngập; nó đưa chân đá qua đá lại một lúc rồi nói, “ừ, tốt rồi, nó… Ừ, tốt.”
Ginny không tìm kiếm thêm bất kì một cuộc chuyện trò riêng nào với Harry trong phần còn lại của ngày, cũng không có một ánh mắt hay cử chỉ nào nói lên rằng chúng đã có một cuộc trò chuyện trên mức bình thường ở phòng của cô bé. Nhưng dù gì, sự có mặt của anh Charlie đã giải tỏa cho Harry. Nó mang đến một khoành khắc nhẹ lòng, nhìn bà Weasley bắt Charlie ngồi xuống một cái ghế, giơ đũa phép lên đầy đe dọa, và cảnh báo rằng mái tóc của anh ấy phải được cắt tỉa thích hợp. Trong ngày sinh nhật của Harry, bữa tối đã kéo giãn cái bếp của của trang trại hang Sóc để có thể đủ cho sự có mặt của anh Charlie, thầy Lupin, cô Tonks, và bác Hagrid, một vài chiếc bàn đã được xếp nối nhau ngoài vườn. Fred and George đã phù phép một số đèn

lồng màu đỏ tía để chúng xếp thành con số 17 khổng lồ, được treo phía trên đầu những vị khách. Nhờ sự chăm sóc của bà Weasley, vết thương của George đã liền lại và sạch sẽ, nhưng Harry vẫn chưa quen với cái lỗ ở một bên đầu anh ấy dù cho hai anh em sinh đôi cứ thích đùa về nó. Hermione làm ra những biểu ngữ vàng và đỏ tía từ đầu đũa phép và chúng tự mình giăng đầy nghệ thuật qua những cái cây và bụi cây.
"Đẹp đấy," Ron nói, cùng lúc với dung biểu ngữ cuối cùng bắn ra khỏi đầu đũa phép, Hermione làm cho những lá táo dại biến thành màu vàng. "Cậu đã luôn rất tốt về mấy vấn đề này."
"Cám ơn, Ron!" Hermione nói, ánh mắt của cô nàng có một chút vui lòng xen lẫn một chút ngượng ngừng. Harry phải quay đi để tránh bật cười. Nó có một ý nghĩ buồn cười là nếu nó bỏ thời gian một chút thì nó sẽ tìm được một chương về những lời khen ngợi trong cuốn Mười hai Cách cực kỳ An toàn để Quyến rũ nữ phù thuỷ; nó bắt gặp ánh mắt của Ginny và cười với cô bé trước khi nhớ tới lời hứa của nó với Ron và nhanh chóng quay sang bắt chuyện với Monsieur Delacour.
"Tránh đường nào – tránh đường nào!"- Bà Weasley ngâm nga, từ cái bếp lò xuất hiện một trái Snitch khổng lồ to như một quả bóng chuyền bãi biển lơ lửng trước mặt bà. Tận sau mấy giây thì Harry mới nhận ra đấy là cái bánh sinh nhật của mình được bà Weasley đã dùng đũa phép treo lên, thay vì liều lĩnh để nó dưới mặt sàn gồ ghề. Khi cái bánh đã hạ cánh ở giữa mặt bàn, Harry nói:
"Trông nó tuyệt thật, bác Weasley à."
"Ồ, Không có gì đâu, cháu yêu, Bà nói một cách âu yếm. Qua vai bà, Ron giơ ngón tay cái và làm điệu bộ với Harry, Tốt đấy.
Đến bảy giờ thì tất cả khách mời đã đến đông đủ, Fred và Geogre đã đứng đợi sẵn ở cuối lối đi để đón khách vào nhà. Hagrid thể hiện niềm vinh dự được đến bữa tiệc bằng cách mặc bộ trang phục đẹp nhất cùng với mái tóc nâu rậm khủng khiếp. Mặc dù Lupin vừa cười vừa bắt tay Harry, nó vẫn nghĩ là Lupin trông có vẻ không vui. Tất cả trông đều có vẻ kì quặc, cô Tonks, đứng cạnh nó, trông rất rạng rỡ.
"Chúc mừng sinh nhật, Harry"- Cô ấy ôm chặt Harry và nói.
"Mười bảy tuổi, à"- Hagrid nói, nhận một cốc rượu to như cái vại từ Fred.
"Thế là chúng ta đã gặp nhau đc sáu năm rồi đấy, Harry àh, con còn nhớ không?"
"Hình như thế ạ", nó nhe răng cười. "Không phải bác xô cái cửa trước, tặng Dudley thêm một cái đuôi heo, và nói với con rằng con là một phù thuỷ đấy chứ?"
"Bác quên hết chi tiết rồi", Hagrid cười như nắc nẻ. "Ron, Hermione, các con có khoẻ không?"

”Chúng con vẫn tốt ạ”. Hermione nói. “Bác thì sao?”
”Cũng không tệ lắm. Khá bận, chúng ta mới có những con kì lân mới sinh. Bác sẽ cho các con xem khi các con trở về –” Harry cố gắng để Ron và Hermione thôi nhìn chằm chằm khi Hagrid lục túi. “Đây này. Harry – ta không nghĩ được nên mang cái gì, nhưng rồi ta nhớ ra cái này.” Bác lấy ra một cái túi nhỏ bằng lông thú có dải rút dài, rõ rằng là đã được định sẵn để buộc xung quanh miệng túi. “Mokeskin, có thế giấu tất cả mọi thứ ở đây, Không ai có thể lấy nó ra trừ người chủ. Hiếm lắm đấy.”
“Rất cảm ơn bác, Hagrid”
“Không có gì,” Hagrid nói và phẩy phẩy bàn tay to như nắp thùng rác. “A, Charlie kia rồi. Lúc nào cũng thế. Này, Charlie,”
Charlie tiến lại gần, nhẹ vẫy cái tay một cách buồn bã . Anh Charlie còn thấp hơn cả Ron, người thấp mập, trên bắp tay có một số vết bỏng và cào.
“Chào, Hagrid, thế nào rồi?”
“Ta đang có ý viết cho cậu vài dòng.Nobert thế nào rồi?”
”Nobert?”- Charlie cười phá lên. “Con rồng đấy hả? Bây giờ bọn cháu gọi nó là Roberta.”
“Ồ, Nobert là con rồng cái à?”
”Vâng đúng vậy”- Charlie nói.
“Làm sao anh biết được?”- Hermione hỏi.
“Chúng hoang dại hơn”, Charlie nói. Charlie liếc nhìn phía sau và hạ giọng. “Ước gì bố khẩn trương lên đến đây ngay. Mẹ bắt đầu bực mình rồi đấy.
Mấy người quay lại nhìn bà Weasley. Bà vừa cố gắng nói chuyện với Delacour vừa không thôi liếc nhìn ra cổng.
“Tôi nghĩ là chúng ta nên bắt đầu mà Không cần đợi Arthur”. Bà gọi đầy đủ những người đang ở vườn sau một hoặc hai phút. “Chắc là ông ấy bị kẹt ở… ô”
Tất cả mọi người cùng lập tức nhìn vào một vệt sáng vụt qua vườn và vụt lên mặt bàn, rồi tự biến thành một con chồn bạc đứng trên chân sau và nói bằng giọng của ông Weasley.
“Bộ Trưởng bộ pháp thuật cũng đến cùng tôi”
Vị thần hộ mệnh tan biến thành một làn khói mỏng, khiến cả nhà Fleur nhìn xăm xoi vào cái chỗ nó vừa biến mất một cách ngạc nhiên.
“Chúng ta không nên ở đây,”- Lupin nói ngay. “Harry – ta xin lỗi – Ta sẽ giải thích cho con vào lúc khác”
Ông nắm cổ tay Tonk và kéo cô ta đi xa. Họ đến hàng rào, trèo qua và biến mất trong tầm mắt.
Bà Weasley ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra.
“Ông bộ trưởng – Nhưng tại sao? –Ta không hiểu –”
Nhưng cũng chẳng còn thời gian để bàn chuyện đấy nữa; Một giây sau, ông

Weasley hiện ra từ trong làn không khí, cùng với ông Rufus Scrimgeour, dễ nhận ra ngay lập tức bởi mái tóc hoa râm bờm xờm.
Hai người mới đến đi bộ qua sân hướng về cái vườn và cái bàn đèn lồng, nơi mọi người ngồi một cách im lặng, nhìn họ đang tiến đến dần. Scrimgeour càng đến gần thì ánh đèn lồng càng chiếu rõ hơn. Harry nhận ra là ông ta già hơn nhiều so với lần cuối gặp mặt, gầy dơ xương và trông thật khắc khổ.
"Xin lỗi vì tôi đã xen ngang"- ông Scrimgeour vừa nói vừa đi khập khiễng dừng chân trước bàn tiệc. "Nhất là tôi nhận ra tôi còn phá hỏng cả một buổi tiệc"- Đôi mắt ông nấn ná nhìn chiếc bánh sinh nhật Snitch khổng lồ.
"Chúc mọi điều hạnh phúc sẽ đến với cháu"
"Dạ, cảm ơn"- Harry nói.
"Ta cần nói chuyện riêng với cháu"- Scrimgeour nói tiếp. "À, với cả cậu Ronald Weasley cùng cô Hermione Granger nữa".
"Chúng cháu à ?" – Ron sửng sốt. "Tại sao lại là chúng cháu?"
"Ta sẽ nói với riêng với các cháu" – Scrimgeour nói. "Ở đây có chỗ nào như thế không?" Ông hỏi bà Weasley.
"Có, tất nhiên rồi" – Bà Weasley đáp, trông rất căng thẳng. "Cái, ờ, cái phòng khách, tại sao ông không dùng nó nhỉ?"
"Cháu dẫn đường đi"- Scrimgeour nói với Ron. "Arthur, anh Không cần đi theo chúng tôi đâu".
Harry nhận thấy hai ông bà Weasley nhìn nhau một cách lo lắng, và rồi nó, Ron cùng Herminone đứng dậy. Trên đường quay về nhà trong yên lặng, Harry biết là hai đứa kia cũng đang nghĩ như nó. Ông Scrimgeour chắc chắn, bằng cách nào đó, biết là ba đứa nó định rời khỏi Hogward.
Scrimgeour vẫn không nói gì khi cả bốn người đi qua cái nhà bếp bừa bộn và đến phòng khách của trang trại. Mặc dù cả khu vườn đã được trang hoàng bằng ánh đèn vàng dịu buổi tối, ở trong đây vẫn rất tối. Harry vẩy nhẹ đũa thần vào cái đèn dầu khi nó bước vào, làm căn phòng tối tàn nhưng khá ấm cúng được chiếu sáng. Ông Scrimgeour ngồi vào cái ghế võng, cái mà Ron vẫn hay chiếm, còn Ron, Harry và Hermione ngồi chen chúc nhau trên cái ghế sofa. Khi mọi người đã ổn định, Scrimgeour bắt đầu nói.
"Ta có vài câu hỏi cho cả ba cháu, và ta nghĩ tốt nhất là nên nói với từng đứa một. Nếu hai cháu" - ông chỉ vào Harry và Hermione – "có thể lên gác đợi, thì ta sẽ bắt đầu với Ronald.
"Chúng cháu sẽ chẳng đi đâu cả" Harry nói, Hermione gật đầu cương quyết. "Ông có thể nói chuyện với cả bọn, hoặc là không gì cả."
Scrimgeour nhìn Harry một cách lạnh lùng và đầy suy tính. Harry cảm tưởng là ông bộ trưởng đang nghĩ xem khai chiến về việc này có nên không.
"Cũng được thôi, cả ba đứa". Ông ta lưỡng lự. Rồi ông ta nói rõ ràng: "Ta ở đây, chắc chắn là các cháu cũng biết, vì di chúc của cụ Dumbledore.

Harry, Ron và Hermione nhìn nhau.
“Thật là ngạc nhiên! Các cháu không biết là cụ Dumbledore đã để lại cho mình cái gì à?”
”Tâ…Tất cả bọn cháu ư?” Ron nói. “Cháu và cả Hermione nữa à?”
”Đúng vậy, tất cả –”
Nhưng Harry ngắt lời.“Nhưng thầy Dumbledore đã mất từ hơn một tháng trước rồi. Tại sao đến tận bây giờ ông mới trao cho chúng cháu những gì thầy để lại?”
”Nó không quá rõ ràng sao?”- Hermione nói, trước khi ông Scrimgeour có thể trả lời. “Họ muốn kiểm tra xem thầy đã để lại cho chúng ta những gì. Ông không có quyền làm việc đó!” Hermione tức giận, giọng nói hơi run run.
“Ta có mọi quyền,”- ông Scrimgeour tức giận. “Quy định Tịch thu Hợp lý khiến Bộ trưởng có quyền để tịch thu những nội dung của di chúc ấy”
“Bộ luật ấy đã được viết ra để ngăn việc các pháp sự chuyển nhượng các đồ vật Hắc ám,” Hermione nói, “và Bộ phải có bằng chứng rõ ràng rằng việc sở hữu những tài sản ấy là bất hợp pháp trước khi tịch thu chúng! Có phải ông đang nói với cháu rằng ông nghĩ cụ Dumbledore đã để lại cho chúng cháu thứ gì đấy bị nguyền rủa ư?”
“Cô có định theo nghề Luật Ma Thuật không đấy, cô Granger?” ông Scrimgeour hỏi.
“Không, tôi không có ý định,” Hermione đáp lại. “Tôi đang hy vọng sẽ làm điều gì tốt cho thế giới này.
Ron cười phá lên. Ánh mắt của Scrimgeour nhìn cậu rồi lại lướt đi khi Harry nói:
”Thế tại sao ông quyết định trao cho bọn cháu những gì thuộc về chúng cháu ngay bây giờ đi? Không có lí do để giữ chúng nữa hả?”
”Không, ông ta sẽ đưa vì hạn ba mươi mốt ngày đã hết”. Hermione nói ngay tức khắc. “Họ Không thể giữ được những vật đó lâu hơn phi họ chứng minh được chúng nguy hiểm. Đúng vậy không?”
”Có phải cậu nói là cậu thân với ông Dumbledore không, Ronald?”- Scrimgeour hỏi, lờ đi Hermione. Ron hoảng hốt:
“Cháu? Cũng Không,… Không hẳn. Harry luôn là người…”
Ron thoáng nhìn Harry và Hermione, và nhận ra Hermione ra hiệu không được nói tiếp.
Nhìn thoáng thôi, nhưng hậu quả thì đã xảy ra. Scrimgeour trông có vẻ như là đã nghe thấy những gì ông ta trông đợi, và muốn nghe từ Ron.
“Nếu như cậu không thân với ông Dumbledore, thế thì cháu giải thích như thế nào về việc ông ta nhớ tên cậu trong bản di chúc? Ông đã để lại rất nhiều thứ đặc biệt- thư viện cá nhân, những dụng cụ pháp thuật, và những tài sản

cá nhân khác -- được để lại cho Hogwart. Cậu nghĩ tại sao cậu lại được chọn ra?"
"C…cháu Không rõ"- Ron đáp "Cháu… khi cháu nói con không thân với thầy, … có nghĩa là thầy rất quý cháu…"
"Cậu quá khiêm tốn đấy"- Hermione nói. "Thầy Dumbledore rất tự hào về cậu đấy".
Sự thật đã gần đến thời điểm bị phanh phui; theo như Harry biết, Ron và thầy Dumbledore chưa từng ở riêng với nhau bao giờ, và những lần gặp trực tiếp giữa họ thì không đáng kể. Tuy nhiên, dường như ông Scrimgeour không nghe thấy. Ông ta cho tay vào trong áo choàng và lấy ra một cái túi dải rút, thậm chí còn lớn hơn cả cái mà bác Hagrid đã đưa cho Harry.
Từ trong túi, ông rút ra một cuộn giấy bằng da dê, mở ra và bắt đầu đọc lớn:
"'Di chúc và chúc thư cuối cùng của Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore'… Rồi, chúng ta đây… 'Cho cậu Ronald Bilius Weasley, ta để lại cho con cái Deluminator của ta, mong rằng con sẽ nhớ đến ta mỗi lần con dùng nó.'"
Scrimgeour lấy từ trong túi ra một thứ mà Harry đã được nhìn thấy trước đó: Nó trông giống như là một cái bật lửa thuốc màu bạc, nhưng Harry biết nó có quyền năng để hút hết ánh sáng của cả một vùng, và rồi trả lại chúng chỉ bằng một cú nhấn. Scrimgeour cúi người xuống và đưa nó cho Ron, cậu nhận lấy và xoay đi xoay lại bằng những ngón tay một cách sững sờ.
"Nó rất giá trị đấy"- ông Scrimgeour nói, nhìn Ron. "Nó thậm chí còn độc nhất vô nhị. Chắc chắn nó là do ông Dumbledore tự thiết kế. Tại sao ông ta lại để lại cho cháu những thứ hiếm có như vậy?"
Ron lắc lắc đầu, ngơ ngác.
" Ông Dumbledore chắc chắn đã từng dạy hàng nghìn học sinh" – ông Scrimgeour kiên nhẫn. "Thế nhưng những học sinh ông ta nhớ trong di chúc chỉ là ba người. Tại sao lại thế? Ông ta nghĩ nghĩ cháu có thể sử dụng được cái Deluminator như thé nào, hả Weasley? "
"Để tắt đèn, cháu nghĩ thế" – Ron lầm bầm. "Cháu có thể làm gì hơn được với nó nữa?"
Hiển nhiên là Scrimgeour không có gợi ý gì. Sau khi liếc nhìn Ron một hai lần, hắn quay trở lại di chúc của cụ Dumbledore.
"'Cho cô Hermione Jean Granger, ta để lại cho con bản sao của Chuyện kể về những Hiệp Sĩ xứ Beedle" mong rằng con sẽ thấy nó thú vị và có ích'".
Scrimgeour lấy ra khỏi túi một quyển sách trông như là bản sao cổ của cuốn Bí mật của Nghệ thuật Hắc Ám Nhất trên tầng. Bìa sách trông nhơ nhuốc và bị bong ra thành từng mảng. Hermione nhận lấy nó từ tay Scrimgeour mà không nói lời nào. Cô để quyển sách trên váy và nhìn chằm chằm.
Harry nhìn thấy tựa sách được viết bằng chứ Rune; nó chưa bao giờ học để

đọc được loại chữ ấy. Khi nó nhìn, một giọt nước mắt rơi lên những kí tự in nổi của cuốn sách.
“Tại sao cháu nghĩ là ông Dumbledore lại để lại cho cháu quyển sách này, cô Granger?” – ông Scrimgeour hỏi.
“Thầy… thầy biết là cháu thích đọc sách.”- Hermione nói
“Nhưng tại sao lại là cuốn sách đặc biệt ấy?”
”Cháu không biết. Chắc thầy nghĩ cháu sẽ thích nó.”
“Cháu đã bao giờ trao đổi về mật mã, hay là bất kì hình thức nào về việc trao đổi những tin nhắn bí mật, với Dumbledore chưa?”
”Không, con chưa từng”- Hermione vừa nói vừa dùng tay áo lau mắt. “Và nếu như Bộ đã không tìm thấy những gì bí ẩn trong vòng ba mươi mốt ngày, cháu nghi ngờ là cháu sẽ tìm được đấy..”
Hermione nín khỏi bật khóc nức nở. Ba người bị nêm chặt trên ghế khiến Ron rất khó khăn mới quang được tay lên vai Hermione. Scrimgeour quay trở lại bản di chúc.
“’Cho cậu Harry James Potter,’” ông đọc, và bên trong Harry dường như thu nhỏ lại vì sự phấn khích,. “Ta để lại cho con trái Snitch con bắt được lần đầu tiên tại trận Quitditch đầu tiên của con ở Hogwart, như là sự nhắc nhở về phần thưởng cho tính kiên trì và khéo léo.”
Khi ông Scrimgeour lấy ra một quả bóng nhỏ cỡ quả óc chó màu vàng, những cái cánh màu bạc của nó vãy vẫy một cách yêu đuối, Harry Không thể không cảm giác thất vọng.
“Tại sao Dumbledore để lại cho cậu trái Snitch này?” - ông Scrimgeour hỏi.
“Cháu không biết,” – Harry nói. “Những cái lí do mà bác vừa đọc, con nghĩ là….. để nhắc nhở con về những gì con có thể nhận được nếu như con……. kiên trì và bất cứ cái gì khác.”
“Cậu nghĩ rằng quà tặng đó chỉ mang tính tượng trưng thôi sao?”
“Cháu nghĩ như vậy,” Harry nói. “Không thì còn là cái gì hơn được nữa?”
“Tôi mới đang là người đặt câu hỏi,” ông Scrimgeour nói, dịch cái ghế của ông lại gần chiếc sofa. Bóng tối đã bao trùm lên mọi vật; qua chiếc hàng rào, cái lều to mang trên mình nó một màu trắng trông đến sởn gai ốc.
“Cần nhấn mạnh với cậu là chiếc bánh sinh nhật cậu hôm nay cũng có hình của trái Snitch,” Scrimgeour nói với Harry. “Vì sao?”
Hermione nở một nụ cười đầy nhạo báng.
“Ồ, hiển nhiên như vậy mà ông không biết sao, nó đang hướng vào một sự thật rằng Harry là một tầm thủ xuất sắc, hay ông cho rằng,” cô nói. “Chắc chắn có một thông điệp bí mật từ cụ Dumbledore ở bên dưới lớp kem!”
“Tôi không nghĩ là có thứ gì giấu dưới lớp kem,” ông Scrimgeour nói, “nhưng một trái banh Snitch có thể là chỗ che dấu tốt cho một vật gì đó nho nhỏ. Các cô cậu biết vì sao, tôi chắc chắn vậy?”

Harry nhún vai, Hermione, tuy nhiên, lại trả lời: Harry nghĩ rằng việc trả lời một cách chính xác như là một thói quen đã ăn sâu vào tư tưởng cô bé mà giờ đây, cô bé không ngăn nó lại được.
"Bởi vì tất cả những trái Snitch thì đều có một bộ nhớ," cô bé nói .
"Cái gì?"Harry và Ron đồng thanh; cả hai đứa vẫn cứ quan niệm rằng Hermione thì chả biết gì nhiều về Quidditch.
"Chính xác," Scrimgeour nói. "Một trái Snitch thì không được chạm bởi một bàn tay trần trước khi nó được phóng, với người làm ra nó cũng thế, họ phải đeo găng tay. Nó mang trong mình một sự kích thích bởi thế nó có thể nhận ra được người mà lần đầu tiên có thể chạm tay vô nó, trong một tình huống ganh đua để giành lấy nó. Trái Snitch này" – ông ấy cầm trái banh vàng nhỏ xíu lên — "vẫn nhớ được cái lần bị cậu bắt, Potter. Nó thì làm cho tôi nghĩ rằng Dumbledore, người có một năng lực phép thuật vĩ đại, dù cho có một vài sơ suất nhỏ, có thể đã phù phép trái Snitch này chỉ để mở cho mỗi mình cậu."
Tim Harry đập nhanh. Nó chắc chắn rằng ông Scrimgeour đã đúng. Làm thế nào để nói có thể không phải cầm trái Snitch bằng bàn tay trần của mình trước mặt ông Bộ trưởng. "Cậu không nói gì cả," Scrimgeour nói. "Có thể cậu đã biết trước cái đang được ẩn dấu trong trái banh Snitch?"
"Không,"Harry thốt lên, vẫn đang băn khoăn làm sao nó có thể chạm vào trái Snitch mà không thực sự làm điều đó. Nếu như một mình nó biết được phép Đọc tư tưởng, thực sự biết, và có thể biết được ý nghĩ của Hermione; nó có thể đọc được điều gì đang diễn ra trong đầu Hermione.
"Cầm lấy nó," Scrimgeour nói nhỏ.
Harry bắt gặp đôi mắt màu vàng của ông Bộ trưởng và biết rằng, nó không có một lựa chọn nào khác ngoài việc tuân lệnh . Nó giơ bàn tay của mình ra, ông Scrimgeour lại ngồi thẳng lên một lần nữa và đặt trái Snitch, chậm rãi và đầy cân nhắc, vào trong lòng bàn tay của Harry.
Chả có gì xảy ra. Những ngón tay của Harry khép lại để giữ chặt trái Snitch, trái banh đã mệt vì vùng vẫy hết sức. Scrimgeour, Ron, và Hermione , và vẫn còn le lói hi vọng là sẽ có một điều gì đó xảy ra trong một vài tính huống.
"Đầy kịch tính nhỉ," Harry nói lạnh băng. Cả Ron và Hermione đều phá ra cười.
"Đó là tất cả rồi đúng không?" Hermione hỏi, đứng dậy khỏi chiếc ghế võng.
"Không hẳn thế," Scrimgeour nói, lúc này đang giận dữ "Cụ Dumbledore còn để lại một chúc thư nữa, Potter."
"Đó là cái gì?" Harry khỏi, đầy kích động.
Lần này ông Scrimgeour không có ý định tìm hiểu cái ý nghĩa của di chúc

nữa.
"Thanh gươm của Godric Gryffindor," ông ta nói. Hermione và Ron như bật dậy. Harry nhìn quanh để tìm một dấu hiệu của cái chuôi cẩn hồng ngọc, nhưng ông Scrimgeour thì không mang theo thanh gươm cùng với cái túi da bởi vì trong bất cứ trường hợp nào, cái túi quá nhỏ.
"Vậy giờ nó ở đâu?" Harry hỏi đầy nghi hoặc.
"Thật không may," Scrimgeour nói, "Cái thanh gươm đó không thuộc về cụ Dumbledore để cụ có thể cho đi. Thanh gươm của Godric Gryffindor là một vật mang tính lịch sử quan trọng, và như vật, thuộc về…"
"Nó thuộc về Harry!" Hermione nói nóng nảy. "Nó đã chọn Harry, chính bạn ấy mới là người tìm thấy nó và rút nó ra từ chiếc nón phân loại–"
"Theo như những dẫn chứng lịch sử đáng tin cậy, thanh gươm trao nó vào tay bất kì một Gryffindor xuất sắc nào," Scrimgeour nói. "Và điều đó thì sẽ không làm cho nó chính xác thuộc về ngài Potter đây, dù cho cụ Dumbledore có thể đã quyết định." ông Scrimgeour gãi nhẹ má, xem xét kĩ lưỡng Harry. "Sao cậu nghĩ vậy –?"
"Thầy Dumbledore muốn đưa cho cháu thanh gươm à?" Harry nói, cố gắng để giữ mình kiềm chế. "Bởi vì có thể cụ ấy nghĩ là nó đẹp khi treo trên tường của cháu chăng?"
"Đây là một trò đùa à, Potter!" ông Scrimgeour gầm lên. "Có phải vì cụ Dumbledore nghĩ rằng chỉ có thanh gươm của Godric Gryffindor mới đủ khả năng để tiêu diệt người kế vị Slytherin? Có phải cụ ấy trao cho cậu thanh gươm, Potter, bởi vì cụ ấy nghĩ rằng, cũng như bao người khác đnag nghĩ, cậu là môt người đựa chọn để tiêu diệt Kẻ-Chớ-Gọi-Tên-Ra?"
"Một lý thuyết nghe xuôi tai đấy," Harry nói. "Đã có một ai thử đâm thanh kiếm qua Voldermort chưa? Có thể Bộ nên cử một vài người thử làm điều đó, thay vì việc cứ phí hoài thời gian của họ để dập tắt mấy chiếc bât-lửa-tắt-đèn hay để che đậy những vụ tẩu thoát khỏi Azkaban. Đó có phải điều ông đang làm, thưa ngài Bộ trưởng, im thin thít ở trong phòng, hí hoáy cậy tung trái banh Snitch? Rất nhiều người đang chết đi – và tôi cũng suýt trở thành một trong số đấy – Voldemort săn đuổi tôi ngang qua cả ba tỉnh, hắn đã giết chết thầy Moody, nhưng rồi chả thấy một lời nói nào từ phía bộ pháp thuật, phải không? Và ông vẫn trông đợi là bọn tôi sẽ hợp tác với ông ư!"
"Cậu đi xa rồi đấy!" ông Scrimgeour hét lên, đứng bật dậy: Harry cũng bật dậy. Ông Scrimgeour khập khiễng tiến lại gần Harry và ấn đầu đũa phép vào ngực của Harry; Nó để lại một lỗ cháy đen trên cái áo của Harry như một ít tàn thuộc lá.
"Ôi!" Ron nói, nhảy ra khỏi ghế và rút đũa phép nhưng Harry ngăn lại, "Đừng! Đừng cho ông ta cái cớ để bắt chúng ta?"
"Hãy nhớ rằng cậu đang ở một nơi không phải Hogwarts, được chứ?" Ông

Scrimgeour nói và thở gấp, hơi thở phả vào mặt Harry. “Và nhớ luôn cho rằng, ta không phải = Dumbledore để mà có thể tha thứ cho cái thói láo xược và thiếu vâng lời của cậu? Cậu có thể coi cái thẹo đó như một chiếc vương miện, Potter, nhưng đây không phải lúc để mà một thằng-nhãi-mười-bảy-tuổi được phép nói ta cần làm cái gì! Cậu nên học thêm về sự kính trọng!”
“Cũng là thời gian để ông kiếm được nó.” Harry nói.
Cái sàn ra rung lên bởi tiếng nhiều bước chân chạy lại, cánh cửa phòng bật mở và ông bà Weasley chạy vào.
“Chúng tôi– chúng tôi nghe thấy –” ông Weasley nói, nhìn một cách đầy lo lắng trước sự mặt-đối-mặt của Harry và ông bộ trưởng.
”—sự to tiếng,” Bà Weasley hổn hển.
Ông Scrimgeour bước lùi lại một bước, liếc nhìn cái lỗ thủng mà ông ta làm ra trên cái áo của Harry. Ông ta dường như hối hận về sự nóng nảy quá mức của mình.
“Không - không có gì đâu,” ông ta càu nhàu. “Tôi…. Thấy tiếc về quan điểm của cậu,” ông ta nói, nhìn thẳng vào gương mặt của Harry. “Có lẽ cậu đã nghĩ là Bộ đã không ước muốn như những gì cậu – những gì Dumbledore – mong chờ. Chúng ta nên hợp tác với nhau.”
“Tôi không thích cái phương pháp của ông chút nào, thưa ông bộ trưởng,” Harry nói. “Ông nhớ không?”
Lần thứ hai, nó giơ bàn tay phải lên và đưa cho ông Scrimgeour xem cái vết thẹo màu trắng, đánh vần câu *Tôi không được nói dối* . Nét mặt ông Scrimgeour đanh lại. Ông ta quay đi không một lời nói và khập khiễng ra khỏi phòng. Bà Weasley bước theo lão đi ra khỏi phòng và rồi Harry nghe thấy tiếng dứng lại. Sau một phút bà Weasley quay lại và nói, “Ông ta đi rồi!”
“Ông ta muốn cái gì vậy?” Ông Weasley hỏi và nhìn ba đứa Harry, Ron, và Hermione cùng lúc khi bà Weasley quay trở lại.
“Để đưa những gì cụ Dumbledore để lại cho bọn cháu,” Harry nói. “Và họ cũng chỉ nói về nội dung chúc thư của cụ.”
Ở ngoài vườn, trên mấy cái bài, ba đồ vật mà ông Scrimgeour đưa cho chúng được chuyền tay tất cả mọi người. Mọi người la hét ầm ĩ quanh cái Tắt-lửa và cuốn - *Chuyện kể về những hiệp sĩ xứ Beedle*và không ngớt than vãn về cái sự thật rằng ông Scrimgeour đã khước từ việc trao lại thanh kiếm, nhưng không ai đưa ra một ý kiến gì về việc tại sao cụ Dumbledore lại trao cho Harry một trái Snitch cũ. Và đến khi ông Weasley kiểm tra cáiTắt lửa lần thứ ba hay thứ tư gì đó, Bà Weasley ngập ngừng, “Harry con, mọi người đang rất đói vì chẳng ai muốn bắt đầu mà không có con… Bác phục vụ bữa tối được rồi chứ?”
Tất cả chúng ăn vội vàng bữa tối và sau khi hát “Happy Birthday” và nuốt

chửng một đống bánh, bữa tiệc đã tàn. Bác Hagrid, người được mời đến đám cưới ngày hôm sau, nhưng quá lớn để có thể ngủ tại trang trại Hang Sóc, đã làm một cái lều để ngủ ở cánh đồng bên cạnh.
"Gặp bọn mình trên lầu," Harry thì thầm với Hermione trong khi chúng đang giúp bà Weasley làm cho khu vườn trở lại nguyên trạng. "Sau khi tất cả mọi người đã đi ngủ."
Lên trên phòng ngủ, Ron bắt đầu kiểm tra cái Tắt-lửa của nó, và Harry làm đầy cái ví do bác Hagrid tặng, không phải với vàng, mà là với những món quà nó được tặng, cho dù chúng cũng không có nhiều giá trị cho lắm như chiếc bản đồ đạo tặc, cái gương của chú Sirius tặng nó và cái mặt dây chuyền của R.A.B. Nó kéo chặt dây lại và quấn cái túi quanh cổ nó, rồi ngồi giữ trái Snitch và xem đôi cánh mỏng của nó vẫy vậy một cách yếu đuối.
Cuối cùng, Hermione gõ cửa và nhón chân bước vào phòng.
"*Muffiato*," (Chặn âm thanh – ND) cô bé thì thầm và vung cây đũa phép về phía cầu thang.
"Mình nghĩ là cậu không chấp nhận câu thần chú này mà?" Ron nói.
"Nhưng thời gian đã thay đổi rồi," Hermione trả lời. "Giờ thì hãy đưa cho bọn mình xem cái Tắt lửa."
Ron lấy nó ra, cầm ở trước mặt và ấn nó, chiếc đèn duy nhất trong phòng tắt phụt.
"Vấn đề là ….", Hermione khẽ nói trong bóng tối, "chúng ta nên sử dụng nó kết hợp với bột tối hù xứ Pêru"
Một tiếng "cạch" nhỏ, và một quả bóng ánh sang từ cái đèn bật ngược trở lại trần nhà và chiếu chiếu sáng bọn nó một lần nữa.
"Tuyệt vời", Ron thốt lên, thoáng một chút dè dặt,"Và theo như họ nói, thì cái này là do thầy Dumbledore chế ra".
"Mình biết nhưng, chắc hẳn thầy Dumbledore không có ý để cái bật lửa lại chỉ để cho bạn tắt đèn thôi đâu."
"Mấy cậu có nghĩ thầy biết được rằng Bộ pháp thuật sẽ tịch thu chúc thư cuả thầy và kiểm tra mọi thứ để lại cho bọn mình không?", Harry hỏi
"Rõ ràng" Hermione nói ngay "trong chúc thư thầy không thể nói cho tụi mình biết tại sao thầy để lại mấy thứ đó cho tụi mình, và chúc thư cũng không giải thích…"
"… vì lý do gì thầy không gợi ý cho tụi mình khi thầy còn sống nhỉ?" Ron băn khoăn
"Ừ đúng," Hermione nói ngay trong lúc gõ nhẹ vào quyển "Truyện kể về những hiệp sĩ nhà Beeldle". "Nếu những thứ này quan trọng đến mức trở thành mối lo ngại dưới mũi của bộ pháp thuật, các bạn nghĩ thầy cho tụi mình biết tại sao à… trừ khi thầy biết nó rõ ràng?"
"Không đúng, có phải thầy đã không ……" Ron nói, "Mình đã luôn nói rằng

là thầy đãng trí mà. Tài năng và biết mọi thứ nhưng gàn dở. Để lại cho Harry một trái Snitch cũ- như thế là thế nào nhỉ?".
"Mình cũng không biết," Hermione nói. "Khi ông Scrimgeour bắt bạn cầm lấy nó, Harry, mình linh cảm chắc rằng sẽ có chuyện gì đó xảy ra"
"Ừ vậy thì" hary tiếp lời, tim nó đập nhanh hơn khi đưa trái snitch lên cao bằng những ngón tay. "Mình đã không cố gắng hết sức trước ông Scrimgeour?"
"Ý cậu là sao? " Hermione hỏi
"Trái Snitch mình bắt được ở trong trận Quidditch đầu tiên của mình?" Harry nói ngay. "Hai người ko nhớ à ….?""
Hermione nhìn hoàn toàn sửng sốt. Ron há hốc miệng vì kinh ngạc cứ nhìn lom lom từ Harry đến trái Snitch nhiều lần cho đến khi nó há hốc miệng.
"Đó là trái mà cậu gần như nuốt chửng!"
"Chính vậy," Harry đáp nhanh, lần này tim nó càng đập nhanh hơn nó cố ấn trái Snich vào miệng.
Nó không mở ra. Sự thất vọng và chán nản dâng lên: nó đặt trái banh vàng xuống nhưng sau đó Hermione hét lên "Chữ viết! Nhìn đi, có chữ viết trên nó!"
Nó suýt làm rơi trái banh Snitch trong sự bất ngờ và hào hứng.Hermione gần như đã đúng, khắc sâu trên lớp vỏ màu vàng, không hiện ra lần thứ hai, có năm được viết từ rất nhỏ, Harry nhận ra ngay hang chữ nghiêng nghiêng đó là chữ viết tay của cụ Dumbledore.
Ta mở ra tại lúc đóng lại
Ta mở ra tại lúc đóng lại.
Dòng chữ biến mất ngay khi nó vừa đọc được chúng.
"'Ta mở ra tại điểm đóng….' Nó phải có nghĩa gì chứ
Hermione và Ron cùng lắc đầu, nhìn ngơ ngác.
"Ta mở ra tại tại điểm đóng… đóng lại …. Ta mở ra tại điểm đóng lại…"
Dù chúng nhắc lại nhiều lần, với đủ các ngữ điều khác nhau, vẫn không có một hi vọng nào hiểu được những từ đấy.
"Và còn thanh kiếm", Ron chốt lại, khi cả bọn đã chán nản với việc tìm hiểu ý nghĩa dòng chữ trên trái Snitch"
"Tại sao thầy muốn Harry có được thanh kiếm?"
"Và tại sao lại không thể cho mình biết" Harry lặng đi "Mình đã ở đó, đúng là nó đã nằm ở trên tường trong phòng thấy khi mình và thấy nói chuyện hồi năm ngoái! Nếu thầy muốn mình có được nó, vậy tại sao lại không đưa mình ngay lúc đấy?"
Cảm giác đang phải ngồi làm một kỳ thi với một câu hỏi phải trả lời cho kì được tự dưng làm cho đầu óc nó bùng nhùng, kém minh mẫn. Có điều gì đó trong những cuộc trò chuyện dài với thầy Dumbledore năm ngoái không?

Buộc lòng nó phải hiểu hết được ý nghĩa? Thầy Dumbledore rất mong nó hiểu?
“Còn về phần cuốn sách này,” Hermione băn khoăn “’Chuyện kể về những hiệp sĩ xứ Beedle’…. Mình chưa từng nghe qua về chúng”
“Cậu chưa bao giờ nghe ai nói về nó sao?” Ron hỏi, không tin vào tai mình.
“Cậu đùa đấy à?”
“Thật vậy,” Hermione ngạc nhiên. “Cậu biết rõ về chúng lắm sao?”
“Ừ, dĩ nhiên!”
Harry nhìn lên, kinh ngạc. Cái chuyện Ron đọc một quyển sách mà Hermione thậm chí là chưa từng nghe qua thật là phi lí.
Tuy nhiên Ron càng kinh ngạc hơn.
“Vậy! tất cả những câu truyện cổ về trẻ con đều được cho rằng là của Beedle đấy, như là:’Suối nước của Định mệnh Công bằng’… ‘Phù thuỷ và cái ấm nhún nhảy’… ‘Rabbitty Babbitty và cái chân Cục tác’…”
“Khoan đã,” Hermione hỏi “Truyện cuối là gì nhỉ?”
“Thôi nào!” Ron nói, nhìn Harry rồi đến Hermione một cách đầy hoài nghi. “mấy cậu chắc hẳn đã nghe về Rabbitty Rabbitty…..”
“Ron, cậu biết quá rõ Harry rồi còn mình thì lớn lên trong một gia đình Muggle!” Hermione nói. “Bọn mình không nghe những chuyện như của bạn khi còn bé mà là ‘Nàng bạch tuyết và bảy chú lùn’, và ‘Cô bé lọ lem’”
“Đấy là cái gì, một căn bệnh à?” Ron thắc mắc.
“Đó là những câu chuyện cổ tích dành cho trẻ con.” Hermione nói, cúi xuống ra dấu.
“Ờ.” Ron ngập ngừng. ”Ý mình là, những gì cậu nghe – Cậu biết đấy – những câu chuyện cổ xuất phát từ Beedle. Tớ không biết nguyên bản của chúng như thế nào.”
“Nhưng mình vẫn thắc mắc tại sao thầy Dumbledore lại cho rằng mình nên đọc chúng”
Có tiếng lách cách dưới cầu thang.
“Có thể là anh Charlie, mẹ mình giờ này ngủ rồi, đang loay hoay để mọc lại tóc của ảnh,” Ron sốt sắng
“Đúng ra lúc này bọn mình phải ngủ rồi,” Hermione nói kẽ. “Đừng mong chờ ngày mai được ngủ nướng”
“Ừ”, Ron nhất trí “Một sự nổi khùng của mẹ chú rể với bộ ba thì không khó khăn gì để phá hỏng buổi hôn lễ. Mình sẽ lo về đèn đóm”
Và Ron nhấn cái Tắt-lửa một cái cùng lúc Hermione rời khỏi căn phòng

Dịch Giả: Lý Lan

Chương 8
Hôn lễ

Ba giờ chiều hôm sau, Harry, Ron, Fred và George đang đứng trước căn lều lớn màu trắng trong vườn, chờ đợi những vị khách mời của đám cưới. Harry đã uống một lượng lớn Thuốc Đa Dịch và giờ đây trở thành một bản sao của một cậu bé Muggle tóc đỏ người địa phương, Ottery St Catchpole, đứa đã bị Fred trộm vài cọng tóc bằng Bùa Triệu Tập. Theo kế hoạch, Harry sẽ được giới thiệu là 'Anh họ Barny' và kế hoạch này được giao phó cho khá nhiều họ hàng nhà Weasley để nguỵ trang cho nó.Cả bốn đứa đều đang dán mắt vào bản kế hoạch xếp chỗ ngồi để có thể hướng dẫn mọi người đến đúng chỗ. Một toán những người bồi bàn áo choàng trắng đã đến một giờ trước khi buổi lễ bắt đầu, cùng một ban nhạc với bộ vét vàng, tất cả những phù thuỷ này hiện tại đều ngồi cách đó không xa, dưới một bụi cây, Harry có thể nhận ra một dải khói thuốc xanh từ những vết đốm. Sau lưng Harry, lối vào căn lều để lộ ra những hàng ghế bằng vàng mỏng manh dễ vỡ dài thật dài được xếp dọc theo tấm thảm dài màu tím. Những cái sào chống đã được quấn bằng những bông hoa trắng và vàng. Fred và George đã buộc chặt một bó bóng bay vàng khổng lồ đúng vào nơi mà Bill và Fleur sẽ trở thành vợ chồng lát nữa. Ngoài trời, ong bướm đang bay lượn một cách chậm chạp, lười biếng qua bãi cỏ và hàng rào. Harry cảm thấy hơi bức bối. Cậu bé Muggle mà Harry đang giả dạng béo hơn nó một chút và bộ áo choàng làm nó thấy nóng và chật dưới ánh sáng chói lọi trong một ngày hè.
"Khi anh làm lễ cưới," Fred nói, giật mạnh cổ áo choàng của chính mình, "anh sẽ chẳng đời nào bận tâm đến những thứ vô vị này cả. Các em có thể mặc bất cứ cái gì các em muốn, và anh sẽ ếm bùa Trói Toàn Thân lên má cho đến khi buổi lễ kết thúc."
"Sáng nay má cũng đâu tệ lắm," George nhận xét. "Chỉ khóc một ít vì Percy không ở đây, nhưng ai cần anh ta chứ? Úi trời, cố gắng nhé - họ đến rồi, nhìn kìa."
Một nhóm người ăn vận toàn màu sáng vừa xuất hiện, từng người một, từ nơi vô định nơi cuối khu vườn. Trong vòng vài phút đoàn diễu hành đã được hình thành và bắt đầu đi ngoằn nghèo theo khu vườn, tiến đến căn lều. Những bông hoa kỳ lạ, những chú chim bị bỏ bùa mê đung đưa trên mũ của những vị phù thuỷ, trong khi những viên ngọc kiểu cách đắt giá lấp lánh trên ca-ra-vát của nhiều pháp sư; vài tiếng nói hoan hỉ lớn dần, lớn dần, át cả tiếng kêu vò vẽ của những chú ong khi đoàn người dừng bước trước căn lều.
"Tuyệt vời, em nghĩ em đã nhìn thấy một vài người nhà là tiên nữ" George

bảo, nghển cổ để tự làm mình trông khá hơn. “Họ sẽ cần giúp đỡ để hiểu hơn về trang phục Anh của chúng ta, em sẽ trông chừng bọn họ …”
“Không nhanh thế đâu, anh bạn không tai!” Fred giật lại, lao qua một đám những phù thuỷ trung niên, tiến đến đoàn diễu hành, “Đây – Cho phép tôi được giúp đỡ,” nó nói với 2 cô gái người Pháp xinh đẹp. Họ cười khúc khích và sau đó đi theo Fred vào bên trong. George bị bỏ lại với những phù thuỷ trung niên và Ron chịu trách nhiệm hướng dẫn người bạn đồng sự cũ tại Bộ pháp thuật của ông Weasley, Perkins, trong khi một đôi bạn già lãng tai lại được Harry rút phải trong khi bốc thăm.
“Wotcher,” một giọng nói quen thuộc vang lên khi nó rời khỏi căn lều một lần nữa, nhận ra cô Tonks và thầy Lupin đứng ngay trước căn lều. Tóc cô Tonks đã chuyển sang màu vàng hoe để chào mừng dịp này. “Anh Arthur nói với bọn cô rằng em là đứa tóc xoăn. Cô xin lỗi về tối hôm qua,” cô thì thầm với Harry khi nó dẫn họ qua những lối đi. “Bộ Pháp Thuật đang chống lại người sói kịch liệt vào thời điểm này, và bọn cô nghĩ sự hiện diện của bọn cô sẽ không nhận được sự đồng tình của em.”
“Không sao, em hiểu mà,” Harry đáp, hướng tới thầy Lupin hơn là cô Tonks. Lupin nở một nụ cười thoáng qua với Harry, nhưng khi họ quay đi, Harry thấy giáo sư Lupin lại chìm vào những suy tư buồn bã. Nó không hiểu lý do vì sao, nhưng không còn thời gian để tìm hiểu vấn đề đó: lão Hagrid vừa gây ra một khối lượng đổ vỡ khá lớn. Hiểu sai sự chỉ dẫn của Fred, lão đã tự chọn chỗ ngồi, không phải chỗ ngồi đã được nới rộng và làm chắc thêm bằng phép thuật được dành riêng cho lão ở hàng ghế sau, mà là trên đó 5 chiếc ghế và vào thời điểm hiện tại mà giờ đây nhìn giống một đống gỗ hoàng kim lớn.
Trong khi ông Weasley đang khắc phục hậu quả và lão Hagrid xin lỗi bằng cách hét tướng lên với bất kì ai, Harry nhanh chóng quay lại lối vào và thấy Ron mặt đối mặt với một phù thủy trông rất kỳ cục. Với cặp mắt hơi lác, và một mái tóc trắng xoã ngang vai giống như kẹo bông, người đàn ông đội một chiếc mũ chóp với quả tua lúc lắc trước mũi và bộ áo choàng với hình ảnh một con mắt mọng nước đang nhạt dần đi thứ màu vàng của lòng đỏ trứng. Một biểu tượng kỳ quặc, khá giống với một con mắt hình tam giác, chuỗi dây vàng trên cổ phát sáng lấp lánh.
“Xenophilius Lovegood,” người đàn ông lên tiếng, đưa tay về phía Harry, “Ta và con gái sống ở bên kia đồi, người nhà Weasley thật là tử tế vì đã mời bọn ta. Nhưng ta nghĩ con biết Luna con ta?” ông ta nói với Ron.
“Dạ có,” Ron trả lời. “Cô ấy không đi cùng bác sao ạ?”
“Nó còn nấn ná lại trong khu vườn nhỏ quyến rũ chỉ để chào hỏi những ông thần lùn giữ của, một sự phá hoại tuyệt vời! Có bao nhiêu pháp sư nhận ra rằng chúng ta có thể học được bao nhiêu điều từ những ông thần lùn bé bỏng

thông minh này – hay để nói đúng tên của họ, những người Gernumbligardensi."
"Những ông thần lùn của bọn cháu có thể nguyền rủa rất tuyệt," Ron đáp, "nhưng cháu đoán chắc Fred và George đã dạy cho họ đống từ ấy."
Ron dẫn một nhóm thầy phù thuỷ đi vào căn lều khi Luna bước vội vào.
"Chào Harry," Luna chào.
"Ơ – tên tôi là Barny," Harry chối.
"Ôi, cậu thay đổi cả tên hả?" Luna hỏi lại với vẻ mặt rạng rỡ.
"Làm sao mà cậu biết?"
"Ồ, chỉ là nét mặt của cậu," cô đáp.
Giống như cha mình, Luna mặc một bộ áo choàng màu vàng sáng, và cô tự trang trí thêm bằng một bông hoa hướng dương lớn cài trên tóc. Một khi bạn vượt qua được ánh sáng chói lọi của tất cả mọi thứ trên người cô, ảnh hưởng chung sẽ dễ chịu hơn. Ít nhất thì cũng không có cây củ cải nào trên tai cô bé.
Xenophilius, vẫn đang nói chuyện say sưa với một người quen, đã bỏ lỡ cuộc trao đổi giữa Luna và Harry. Tạm biệt người bạn phù thuỷ, ông quay ra con gái đang giơ ngón tay lên và nói, "Ba, nhìn này - một ông thần lùn cuối cùng đã cắn con!"
"Tuyệt vời! Nước bọt thần lùn cực kỳ có lợi!" Mr. Lovegood nói, tóm lấy ngón tay duỗi ra của Luna, xem xét những vết châm đang rỉ máu. "Luna, con yêu của ba, nếu con nhận thấy một sự thông minh xuất thần nào trong ngày hôm nay, có thể là một ham muốn mạnh mẽ thúc giục con hát opera hay ngâm thơ bằng thứ tiếng Người cá, đừng kiếm chế! Có thể lúc đó con đã được những ông thần lùn ban tặng cho khả năng ấy!"
Ron, đi ngang qua họ từ hướng ngược lại, bật lên một tiếng khịt mũi.
"Ron có thể cười," Luna bình thản nói khi Harry dẫn cô và Xoniphilius đến chỗ ngồi của họ, "nhưng ba mình đã nghiên cứu rất nhiều về phép thuật của những ông thần lùn."
"Thật à?" Harry nói, sau đó quyết định không thử thách cách nhìn lập dị của Luna hay ba cô bé. "Cậu chắc là cậu không cần bôi gì lên vết cắn chứ?"
"Ồ, không sao," Luna nói, mút ngón tay một cách mơ màng, nhìn Harry từ đầu đến chân. "Trông bạn bảnh đấy. Mình đã nói với ba mọi người chắc sẽ mặc áo choàng, nhưng ba lại tin rằng mình nên mặc áo có màu của mặt trời đến một lễ cưới, cậu biết đó, để lấy may."
Khi cô bé chạy theo ba, Ron xuất hiện cùng với một phù thuỷ nhiều tuổi hơn đang khoác tay nó. Cái mũi khoằm, đôi mắt viền đỏ và cái mũ lông màu hồng làm cô ta trông giống một con hồng hạc xấu tính.
"… và tóc con dài quá rồi đấy, Ronald, lúc đầu ta đã tưởng con là Ginevra. Thánh Merlin ơi, Xinophilius Lovegood đang mặc cái quái gì vậy? Trông chẳng khác gì một mảnh trứng tráng! Và cậu là ai?" Cô ta quát vào mặt

Harry.
"À vâng, Dì Muriel, đây là người anh em Barry của bọn con!"
"Lại một thằng Weasley nữa à? Trông mày giống một ông thần lùn quá! Mà Harry Potter không ở đây sao? Ta tưởng cậu ta là một người bạn của con, Ronald, hay là con chỉ khoe mẽ thôi?"
"Không ạ, cậu ấy không đến được."
"Ừm, cậu ta lại viện cớ gì đó hả? Vậy thì có vẻ không ngu xuẩn bằng ảnh của nó trên báo. Ta vừa mới hướng dẫn cho cô dâu cách đội mũ tiara đẹp nhất," cô ta quát vào mặt Harry. "Bọn yêu tinh làm, con biết đó, và đã tồn tại trong gia đình ta cả thế kỷ rồi. Nó là một đứa con gái xinh đẹp, nhưng vẫn là - *một con bé Pháp*. Thôi được rồi, tìm cho ta một chỗ ngồi tốt nào, Ronald, ta đã một trăm linh bảy tuổi rồi và ta không nên đứng trên đôi chân yếu ớt của ta quá lâu."
Ron nhìn Harry bằng một ánh mắt đầy ý nghĩa khi nó đi qua Harry và 2 đứa gặp lại nhau vài lần sau đó: khi chúng gặp nhau ở cổng vào, Harry đã dẫn hơn một tá người nữa vào chỗ ngồi của họ. Căn lều hiện giờ đã gần như chật cứng, và lần đầu tiên trong ngày, không còn một ai xếp hàng ngoài sân.
"Ác mộng, dì Muriel quả là ác mộng," Ron nói, lấy ống tay áo lau mặt. "Bả thường đến đây vào Giáng sinh mỗi năm, và sau đó, cám ơn Chúa, bả nổi khùng lên vì Fred và George đã đặt một quả Bom Phân ngay dưới ghế ngồi của dì vào bữa ăn tối. Ba lúc nào cũng nói rằng bả sẽ vứt tên các anh ý ra khỏi di chúc, cứ như là các anh ý muốn lắm vậy, hai người đấy rồi sẽ trở nên giàu có hơn bất cứ ai trong gia đình, xem xem họ đã đi được đến đâu … wow!" Nó nói thêm, mắt chớp nhanh khi Hermione đi nhanh về phía chúng.
"Trông cậu thật tuyệt!"
"Cậu lúc nào cũng nói cái giọng ngạc nhiên như vậy," Hermione đáp, mặc dù cô bé vẫn cười. Hermione mặc một chiếc váy cậung màu hoa cà cùng một đôi guốc cao, tóc cô bé trông rất bóng mượt. "Dì Muriel tuyệt vời của cậu thì không nghĩ vậy, mình vừa gặp bả trên gác lúc bà đưa cho Fleur chiếc mũ tiara. Bả thốt lên, "Trời ơi, đây là đứa bé Muggle đó hả?" và sau đó là "điệu bộ xấu xí và mắt cá chân gầy giơ xương."
"Đừng để ý làm gì, với ai bả cũng thô lỗ như vậy," Ron nói.
"Đang nói về Muriel hả?" George hỏi sau khi trở lại từ căn lều cùng Fred.
"Ừ, bả vừa mới bảo rằng tai của anh không cân. Đồ dơi già. Anh ước gì ông bác già Bilius vẫn còn sống với chúng ta, bác đã từng là người pha trò không thể thiếu trong các lễ cưới."
"Không phải bác ấy đã nhìn thấy một Hung Tinh và mất 24 giờ sau sao?" Hermione thắc mắc.
"À, ừ, bác ấy đã trở nên hơi kỳ cục cho đến lúc mất," George thừa nhận.
"Nhưng trước khi trở nên điên rồ, bác ấy đã là cuộc sống, là tâm hồn của

những bữa tiệc," Fred thêm vào. "Bác ấy thường uống hết cả một chai rượu Đế Lửa, sau đó chạy lên sàn nhảy, cởi áo choàng và bắt đầu kéo từng bó hoa ra từ cái…"
"Ồ, vâng, bác ấy có vẻ là một người pha trò thực sự," Hermione nói, trong khi Harry đã phá lên cười.
"Bác ấy chưa bao giờ làm đám cưới, vì một số lý do," Ron thêm vào.
"Cậu làm mình ngạc nhiên," Hermione nói.
Tất cả bọn chúng cười nhiều đến nỗi chẳng ai nhận ra một vị khách tới muộn, một chàng trai trẻ với mái tóc sẫm màu, cái mũi khoằm to và dày, bộ lông mày đen, cho tới khi chàng trai giơ tấm vé mời cho Ron, mắt dán vào Hermione, "Em trông thật tiệt vời!"
"Anh Viktor!" Hermione hét lên, đánh rơi cả chiếc túi có hoa văn hạt tròn, gây ra một tiếng đập mạnh, không cân xứng với kích thước chút nào. Cô bé cúi xuống nhặt chiếc túi, đỏ mặt vì đã sơ ý đánh rơi, sung sướng nói thêm, "Em không biết là anh, lạy chúa, thật là vui khi gặp anh, anh thế nào rồi?"
Tai Ron lại ửng đỏ. Nó trừng mắt nhìn giấy mời của Krum như thể không thể tin bất cứ từ nào trong tờ giấy mời đó, nó gần như hét lên, "Sao anh lại tới đây?"
"Fleur đã mời tôi," Krum đáp, lông mày nhướn lên.
Harry, người chẳng có chút hận thù gì với Krum, đã bắt tay; và sau khi nhận thấy sẽ khôn ngoan hơn nếu đưa Krum tách xa khỏi Ron, đề nghị dẫn Krum vào chỗ ngồi.
"Bạn cậu có vẻ không thoải mái khi gặp tôi," Krum nói, khi họ bước vào căn lều giờ đây đã chật ních người. "Hay là họ hàng của cậu?" Krum thêm vào, liếc qua mái tóc xoăn đỏ của Harry.
"Anh em họ," Harry lẩm bẩm, nhưng Krum không hoàn toàn chú ý. Sự xuất hiện của Krum đã gây ra một sự xáo động, nhất là giữa chị em nhà Tiên nữ: xét cho cùng, anh ta cũng là một cầu thủ Quidditch nổi tiếng. Trong khi mọi người đang nghển cổ lên để nhìn anh ta rõ hơn, Ron, Hermione, Fred và George đi nhanh qua các dãy ghế.
"Đến lúc ngồi xuống rồi," Fred bảo Harry, "nếu không muốn bị cô dâu đè lên."
Harry, Ron và Hermione ngồi xuống hàng ghế thứ hai sau Fred và George. Hermione trông có vẻ vẫn rất vui, còn tai Ron vẫn đỏ ửng. Sau vài phút, nó thì thầm với Harry, "Cậu có thấy anh ta để râu trông thật ngu không?"
Harry lẩm bẩm vài câu nói nước đôi. Một cảm giác mong đợi cậu chồn đã phủ kín căn lều ấm áp, những tiếng xì xào biến mất, thay vào đó là những tiếng cười rộn rã. Ông bà Weasley đi bộ qua các dãy ghế, mỉm cười vẫy tay chào họ hàng; bà Weasley mặc một bộ áo choàng hoàn toàn mới màu anh tím với một chiếc mũ đi kèm.

Vài phút sau, Bill và Charlie xuất hiện ở cửa lều, cả hai đều mặc những chiếc áo choàng dài, với những bông hoa hồng to màu trắng cài trên khuyết áo. Fred huýt sáo nhẹ và chị em nhà Tiên bật ra một tràng cười khúc khích. Sau đó đám đông chìm vào im lặng khi tiếng nhạc nổi lên, từ một thứ trông có vẻ giống như những quả bóng bay vàng.
"Ồ!!!" Hermione xoay người trên ghế để nhìn rõ lối vào.
Nhiều tiếng thở dài bật ra từ các phù thuỷ và pháp sư khi Monsieur Delacour và Fleur đi qua các hàng ghế, Fleur lướt đi duyên dáng, còn Monsieur Delacour nở một nụ cười vênh váo. Fleur mặc một chiếc váy trắng rất đơn giản và dường như tỏa ra một thứ ánh sáng mạnh óng ánh bạc. Trong khi sự lỗng lẫy của cô thường ngày làm cho mọi người trở nên lu mờ, hôm nay, sự lộng lẫy ấy dường như tô điểm thêm cho tất cả những ai ngước nhìn ánh sáng rực rỡ đó. Ginny và Gabrielle đều mặc những chiếc váy màu vàng, cả hai đều trông xinh đẹp hơn nhiều so với ngày thường, và khi Fleur đi tới chỗ Bill, anh ta trông như thể chưa từng gặp Fenrir Greyback.
"Thưa quý ông, quý bà," một giọng nói nhẹ nhàng như hát vang lên, Harry gần như bị choáng khi thấy vị phù thuỷ nhỏ bé, tóc búi lên, người đã đến tham dự lễ tang của thầy Dumbledore, giờ đây lại đang đứng trước Bill và Fleur. "Chúng ta có mặt tại đây hôm nay để tôn vinh sự hợp nhất của hai tâm hồn chung thuỷ …"
"Vâng, chiếc mũ tiara của tôi đã làm nổi bật vẻ đẹp của tất cả mọi thứ," Auntie Muriel hạ giọng, thì thầm. "Nhưng tôi cũng phải nói rằng bộ áo của Ginevra cắt quá sâu."
Ginny ngó xung quanh, vừa nháy mắt vừa cười toe toét với Harry, rồi nhanh chóng quay lên phía trên. Tâm hồn Harry lại trôi giạt đi rất xa căn lều, trở về những buổi chiều một mình cùng Ginny trên sân trường trống vắng. Đã rất lâu rồi, và những ký ức ấy lúc nào cũng dường như quá đẹp đẽ đến nỗi Harry không dám tin đó là sự thật, mặc dù nó đã có những giờ phút tuyệt vời của một con người bình thường, một con người không có vết sẹo hình tia chớp trên trán …
"Wiliam Arthur, anh hãy nắm tay cô Fleur Isabelle …"
Ở hàng ghế đầu, bà Weasley và bà Delacour đều đang thổn thức, lau nước mắt bằng những mảnh đăng ten nhỏ. Tiếng động giống như tiếng kèn vang lên từ phía cuối căn lều cho mọi người biết lão Hagrid đã lấy ra chiếc khăn tay kích cỡ bằng chiếc thảm trải bàn của lão. Hermione quay lại, cười với Harry; mắt cô bé cũng ướt sũng nước.
… ta tuyên bố 2 con sẽ gắn kết với nhau suốt cuộc đời!"
Vị pháp sư búi tóc giơ cao chiếc đũa phép qua đầu Bill và Fleur và một dòng sao bạc chảy xuống đầu họ; đi vòng theo hình trôn ốc qua những ngón tay được siết chặt vào với nhau của 2 người. Khi Fred và George bật ra những

tiếng vỗ tay mạnh, những quả bóng vàng trên đầu họ nổ tung: Những quả chuông hình chim nhỏ màu vàng ùa ra, tạo ra những tiếng nhạc và tiếng chuông ồn ã.
"Thưa quý ông, quý bà," vị pháp sư búi tóc dõng dạc nói, "xin mời mọi người đứng dậy."
Tất cả mọi người đứng dậy, riêng Muriel thốt lên mấy tiếng càu nhàu, vị pháp sư vung cây đũa phép. Những chiếc ghế nơi họ vừa ngồi bay lên một cách duyên dáng khi những "bức tường" của căn lều biến mất, và giờ họ đang đứng dưới một mái vòm với những chiếc cọc bằng vàng, với một quang cảnh lộng lẫy của mảnh vườn ngập nắng và khung cảnh đồng quê thanh bình. Tiếp đó, một dòng vàng lỏng chảy xuống từ phía giữa lều tạo thành một sàn nhảy với ánh sáng lập loè; những chiếc ghế đang bay lượn tự xếp mình vào quanh những chiếc bàn nhỏ với khăn trải bàn trắng cũng đang trôi lơ lửng một cách duyên dáng, và ban nhạc gồm những nhạc công có áo vét vàng xúm lại quanh bục.
"Được đó," Ron ra vẻ hài lòng khi những anh bồi bàn bất ngờ xuất hiện từ mọi phía, vài người đang bê những chiếc khay bạc đầy nước bí rợ, bia bơ, và rượu Đế lửa, những người khác đi lảo đảo với những chồng bánh tắc và sandwich trên tay.
"Tụi mình nên tới chúc mừng họ!" Hermione nói, khấp khởi mong được nhìn thấy nơi Bill và Fleur vừa biến mất ngay giữa một đám đông đầy rẫy những người chúc tụng."Tụi mình sẽ có thời gian sau," Ron nhún vai, với lấy 3 cốc bia bơ từ một cái khay vừa tạt qua và đưa một cốc cho Harry.
"Hermione, lạnh quá, cậu chọn 1 bàn đi … không phải ở đó! Không phải ở gần dì Muriel!"
Ron dẫn đường cho cả bọn băng qua sàn nhảy không có người, vừa đi vừa liếc ngang liếc dọc: Harry tin chắc rằng nó đang tìm xem có Krum ở quanh không. Vào lúc chúng đi tới phía bên kia của căn lều, hầu hết tất cả các bàn đều đã có người: bàn vắng nhất là nơi Luna đang ngồi một mình.
"Tụi này ngồi cùng bạn được chứ?" Ron hỏi.
"Ồ, được chứ," cô bé sung sướng đáp. "Ba mình vừa đi tặng quà cho Bill và Fleur."
"Quà gì vậy? Nguồn tiếp tế cả đời của Gurdyroot hả?" Ron hỏi lại.
Hermione định đá nó một cái dưới gầm ghế, nhưng rồi lại đá nhầm vào Harry. Nước mắt chảy ra vì đau, Harry đã bỏ lỡ cuộc nói chuyện một vài lần. Ban nhạc bắt đầu chơi. Bill và Fleur bước tới sàn nhảy trong những tiếng vỗ tay chúc mừng; một lúc sau, ông Weasley dẫn bà Delacour vào sàn nhảy, theo sau là bà Weasley và ba của Fleur.
"Mình thích bài hát này," Luna nói, đung đưa theo một giai điệu giống điệu van-xơ, vài giây sau, cô bé đứng dậy và lướt vào giữa sàn nhảy, quay tròn

xung quanh một điểm, gần như chỉ có một mình, mắt nhắm, và bắt đầu vẫy tay.
"Cô ấy thật tuyệt phải không?" Ron thốt lên đầy ngưỡng mộ. "Lúc nào cũng đầy giá trị!"
Nhưng nụ cười biến mất khỏi khuôn mặt Ron ngay lập tức: Viktor Krum đã ngồi vào chỗ ghế trống của Luna. Hermione trông bối rối một cách thích thú, nhưng lần này Krum tới không phải để ca tụng cô bé. Với một vẻ mặt cáu kỉnh, anh ta hỏi, "Người đàn ông mặc đồ màu vàng là ai vậy?"
"Đó là Xenophilius Lovegood, ông ấy là ba của một người bạn của bọn tôi," Ron đáp. Giọng điệu gây gổ của nó cho thấy rằng chắc chắn chúng nó sẽ không cười vào mặt Xenophilius, bất chấp sự trêu chọc rõ ràng trong lời nói của nó. "Nhảy nào," bất ngờ nó nói với Hermione.
Cô bé trông có vẻ sửng sốt, nhưng cũng rất sẵn lòng, và đứng dậy: 2 đứa cùng biến mất vào đám đông giữa sàn nhảy.
"À, bây giờ họ lại được ở cùng nhau rồi đấy?" Krum nói, ngay tức khắc nổi điên.
"Ừm, có vẻ là thế," Harry đáp.
"Cậu là ai?" Krum hỏi.
"Barny Weasley"
2 đứa bắt tay nhau.
"Cậu, Barny - cậu biết ông Lovegood chứ?"
"Không, tôi mới gặp ông ấy hôm nay, sao vậy?"
Krum quắc mắt nhìn qua miệng cốc, quan sát Xenophilius nói chuyện với một vài thầy phù thuỷ ở bên kia sàn nhảy.
"Bởi vì," Krum nói, "nếu ông ta không phảy khách vời của Fleur, tôi sẽ đấu tay đôi với hắn, ngay tại đây và ngay bây giờ, vì dám xăm cái dấu hiệu bẩn thỉu ấy lên ngực."
"Dấu hiệu ư?" Harry nói, nhìn chằm chằm vào Xenophilius. Đôi mắt hình tam giác lạ lẫm chăm chăm ngó vào ngực Xenophilius. "Tại sao thế? Có vấn đề gì với nó sao?"
"Grindelvald. Đó là dấu hiệu của Grindevald."
"Grindelwald? … Tên phù thuỷ thầy Dumbledore đã đánh bại?"
"Chính xác."
Cơ cằm của Krum chuyển động như thể anh ta đang nhai kẹo cao su vậy. Sau đó anh ta nói, "Grindelvard đã giết rất nhiều người, ông tôi là một ví dụ. Đương nhiên, ông ta chẳng bao giờ có quyền lực ở đất nước này cả, họ nói lão ta sợ Dumbledore – và thật có lý, xem xem ông ta có kết cụp ra sao. Nhưng cái này -" anh ta trỏ ngón tay vào Xenophilius. "Đây là biểu tượng của hắn, tôi đã nhận ra nó ngai: Grindelvard đã khắc nó ở Durmstrang khi ông ta còng là một học sinh ở đó. Vài đứa ngu đần đã bắt chước, xăm nó lên

sách vở hoặc quần áo, tưởng rằng sẽ gây được ấn tượng với mọi người – cho tới khi những đứa đã mất người thân vào tay Grindelvard đã dạy cho chúng biết điều."
Krum bẻ đốt ngón tay, ra vẻ đe doạ, quắc mắt nhìn Xenophilius. Harry cảm thấy bối rối. Khó có thể tin được cha của Luna lại theo phe Hắc Ám, và dường như chẳng ai trong căn lều để ý thấy hình thù kỳ bí dạng tam giác đó.
"Anh có - ừm – có chắc rằng đó là biểu tượng của Grindelward không?"
"Tôi không nhầm đâu," Krum lạnh lùng nói. "Tôi đã bắt gặp biểu tượng đó trong nhiều năm, tôi biết nó khá giỗ."
"Ơ, có thể là," Harry nói, "Xenophilius không biết ý nghĩa của biểu tượng đó. Người nhà Lovegood … hơi khác thường. Ông ta có thể đã nhìn thấy nó ở đâu đó và nghĩ nó là một biểu tượng cắt ngang đầu của Crumple-Horned Snorkack hay một thứ gì đó đại loại thế …"
"Mặt cắt ngang của cái gì cơ?"
"Ừm, em không biết chúng là cái gì, nhưng họ rõ ràng đã đi tìm chúng …"
Harry nhận thấy mình đã không giải thích được rõ ràng về Luna và cha cô bé.
"Cô ấy đó," nó nói, tay chỉ vào Luna vẫn đang nhảy một mình, khua tay qua đầu như đập ruồi.
"Tạy sao cô ấy lại làm vậy?" Krum hỏi.
"Có thể là đang cố gắng đuổi một con Wrackspurt," Harry nói, chợt nhận ra những biểu hiện của cô bé.
Krum không hiểu có phải Harry đang đùa mình hay không. Anh ta lấy đũa phép từ trong túi áo choàng, rút ra một cách đầy đe doạ, những tia sáng bắn ra từ cuối cây đũa
"Gregorovitch!" Harry nói lớn, Krum giật mình, nhưng Harry quá hăm hở đến nỗi nó chẳng thèm quan tâm: ký ức lại ùa về trong nó khi nó nhìn thấy cây đũa phép của Krum, khi ông Ollivander cầm lấy chiếc đũa và kiểm tra cẩn thận trước cuộc thi Tam pháp thuật.
"Ông ấy thì sao?" Krum hỏi đầy nghi ngờ.
"Ông ấy là một thợ làm đũa phép!"
"Tôi biết điều đó," Krum nói.
"Ông ấy đã làm ra chiếc đũa của anh! Đó là lý do vì sao em nghĩ – Quidditch …"
Krum càng ngày càng cảm thấy nghi ngờ.
"Làm sao cậu biết Gregorovitch đã làm ra cây đũa phép của tôi?"
"Em … em đã đọc ở đâu đó, em nghĩ vậy," Harry bảo. "Trong một … một cuốn tạp chí của các fan hâm mộ," nó nói bừa và điều đó có vẻ đã xoa dịu Krum.
"Tôi không để ý rằng tôi đã từng đề cập đến đũa phép của mình với các fan,"

anh ta nói.
"Vậy … ừm … những ngày này Gregorovitch đang ở đâu vậy?"
Krum trông có vẻ bối rối.
"Ông ấy đã về hưu vài năm trước. Tôi là một trong những người cuối cùng có được một chiếc đũa của Gregorovitch. Đó là những chiếc đũa tốt nhất - mặc dù tôi biết, chắc chắn rồi, những người Britons các cậu có nhiều cửa hàng của Ollivander."
Harry không trả lời, Nó giả vờ như đang xem mọi người nhảy, giống Krum, nhưng nó đang đăm chiêu suy nghĩ. Vậy là Voldermort đã đi sã lùng một thợ làm đũa có tiếng, và Harry không cần tìm đâu xa một lý do: chắc chắn bởi vì muốn tìm hiểu chiếc đũa phép của Harry được làm bằng gì mà vào đêm đó Voldermort đã đuổi theo nó trên không. Chiếc đũa phép làm từ cây nhựa ruồi có gắn lông phượng hoàng đã chế ngự chiếc đũa phép đi mượn, một điều mà Ollivander đã không đoán trước được hay hiểu được. Có khi nào Gregorovitch biết về điều đó rõ hơn? Có lẽ nào ông ta điêu luyện hơn Ollivander, hay ông ta đã biết được điều bí mật của những chiếc đũa mà Ollivander không hề hay biết?
"Cô bé này trông thật xinh xắn," Krum nói, đưa Harry trở lại với thực tại. Krum đang chỉ vào Ginny, cô bé vừa nhập hội với Luna. "Cô bé cũng là một trong những người họ hàng của cậu hả?"
"Ừ," Harry nói, bỗng nhiên trở nên bực dọc, "Cô bé đang hẹn hò. Một anh chàng rất hay ghen. Thô kệch. Anh sẽ không muốn đụng đến anh ta đâu."
Krum càu nhàu. "Cái gì," anh ta nói, uống cạn cốc bia và đứng dậy, "Vậy thì trở thành một cầu thủ Quidditch nổi tiếng để làm gì khi tất cả các cô gái xinh đẹp đều đã có chủ?"
Và anh ta bước đi, bỏ Harry ở lại, lấy một miếng bánh sandwitch từ một anh bồi bàn vừa đi qua và tiến đến sàn nhảy đông đúc. Nó muốn chạy đi tìm Ron để kể với nó về Gregorovitch, nhưng Ron lại đang nhảy cùng Hermione ở giữa sàn nhảy. Harry tựa vào một chiếc cột và ngắm Ginny nhảy cùng Fred và Lee Jordan, bạn của George, cố không tỏ ra bực bội vì lời hứa với Ron. Nó chưa bao giờ tới một bữa tiệc cưới nào, vì thế nó không thể biết được những lễ cưới của phù thuỷ khác thế nào với của những người Muggle, mặc dù nó khá chắc chắn rằng lễ cưới của người Muggle sẽ không có một chiếc bánh cưới với hai con phượng hoàng ở đỉnh, bay lên khi chiếc bánh cưới đươc cắt, hay những chai rượu sâm panh bay lượn lung tung giữa đám đông. Bóng tối ùa về và những chú bướm sâu bắt đầu sà xuống mái vòm, giờ đây được thắm sáng bởi những chiếc đèn lồng bằng vàng với ánh sáng lập loè, cuộc vui ngày càng trở nên không thể kìm hãm được. Fred và George đã biến mất trong bóng tối từ rất lâu cùng với một cặp chị em của Fleur; Charlie, lão Hagrid và một phù thuỷ mập mạp với một chiếc mũ chỏm tròn

cong vành màu tím dang ê a bài hát "Odo The Hero" trong một góc lều.
Đi loanh quanh qua đám đông để thoát khỏi một ông chú say bí tỷ của Ron, người có vẻ như đang nghĩ xem Harry có phải con ông ta hay không, Harry phát hiện ra một ông phù thuỷ già ngồi một mình tại một chiếc bàn. Đám tóc bạc của ông làm ông trông giống một chiếc đồng hồ hình hoa cậu công anh, và ở trên là một chiếc mũ Thổ Nhĩ Kì cũ rích.. Trông ông ta quen quen, chợt Harry nhận ra đó là Elphias Doge, thành viên của Hội Phượng Hoàng, và là người đã viết bản cáo phó cho thầy Dumbledore.
Harry tiến lại gần ông ta.
"Con ngồi đây được chứ ạ?"
"Tất nhiên, tất nhiên rồi," Doge nói, ông ta có một giọng nói the thé và hơi khàn khàn.
Harry ngồi xuống ghế.
"Ông Doge, con là Harry Potter."
Doge há hốc mồm kinh ngạc.
"Con trai của ta! Arthur nói với ta rằng con cũng ở đây, cải trang … ta vui quá, thật vinh dự cho ta!"
Trong sự hân hoan kèm chút lo lắng và hơi xúc động, Doge rót cho Harry một cốc rượu sâm panh.
"Ta đã định viết thư cho con," ông thì thầm, "sau khi Dumbledore … một cú sốc … và đối với con, ta chắc rằng …"
Đôi mắt bé nhỏ của ông bỗng nhiên đầy nước mắt.
"Con đã đọc bản cáo phó ông viết cho tờ *Nhật Báo Tiên Tri*," Harry nói.
"con đã không biết ông biết thầy Dumbledore rõ đến vậy."
"Cũng như những người khác thôi," Doge nói, lấy khăn mặt chấm nước mắt.
"Chắc chắn ta biết ông ấy lâu hơn, không tính Aberforth – và thường thì, mọi người chẳng bao giờ nhắc đến Aberforth."
"Nói đến tờ *Nhật báo tiên tri* … Con không biết ông đã xem chưa, ông Doge-?"
"Cứ gọi ta là Elphias đi, con trai của ta."
"Vâng, cụ Ephias, con không rõ liệu cụ đã đọc những bài phỏng vấn về thầy Dumbledore của Rita Skeeter hay chưa?"
Khuôn mặt ông Doge dâng tràn màu sắc của sự căm tức.
"Ồ có chứ, Harry, ta đã đọc chúng. Mụ quỉ cái đó, hoặc con hồ ly già *(dịch sát nghĩa hơn thì là chim kền kền – ND)* thì đúng hơn; cứ rầy rà ta để được phỏng vấn, ta phải hổ thẹn mà nói là ta đã trở nên vô cùng thô lỗ, gọi mụ ta là một con cá hồi ươn tọc mạch, mà dẫn đến kết quả là, con thấy đấy, những lời bôi nhọ sự minh mẫn của ta.
"Trong bài phỏng vấn đó," Harry tiếp tục, "Mụ Skeeter đã bóng gió rằng thầy Dumbledore có sính dáng đến phép thuật hắc ám thời còn trẻ."

“Đừng có tin một lời nào của mụ!” ông Doge nói ngay tức thì. “Không một lời, Harry à! Đừng để thứ gì vấy bẩn những ký ức của con về Dumbledore!”
Harry nhìn vào khuôn mặt nghiêm trang, đau khổ của ông cụ và nó cảm thấy, không phải là vững tâm, mà là sự nản lòng. Nó tự hỏi, liệu ông Doge có nghĩ rằng điều đó thật dễ dàng, rằng Harry có thể đơn giản *chọn* để không tin chúng? Liệu ông có hiểu rằng, Harry cần được chắc chắn để biết được *mọi việc*?
Có lẽ ông nghi ngờ cảm giác của Harry, vì thế ông trông thật quan tâm và vội vã nói:
“Harry à, Rita Skeeter là một mụ…”
Nhưng ông ấy bị ngắt quãng bởi một tiếng cười khúc khích nheo nhéo.
“Rita Skeeter? Ôi ta yêu thích cô ấy, ta luôn đọc của cô ta đấy!”
Harry và ông Doge ngước nhìn lên và thấy Dì Muriel đang đứng ở đó, chiếc lông công bay phất phơ trên tóc bà, và một cốc to sâm panh trên một tay.
“Cô ấy đang làm một cuốn về thầy Dumbledore, ông biết đấy!”
“Chào cô Muriel,” Doge rền rĩ, “vâng, chúng tôi chỉ vừa bàn về -”
“Bọn bay! Đưa ta ghế nào, ta một trăm linh bảy tuổi rồi đấy!”
Một đứa tóc đỏ anh em họ nhà Weasley nhanh chóng nhảy ra khỏi ghế của nó, nhìn hoảng sợ. Dì Muriel quay cái ghế với một sức mạnh đáng ngạc nhiên và đặt mình xuống giữa Harry và ông Doge.
“Chào con lần nữa, Barry hay gì đó là tên con cũng được,” bà nói với Harry, “Ông vừa nói gì về cô Rita, hả ông Elphia? Ông biết đấy, cô ấy đang viết một cái tiểu sử về cụ Albus, tôi không đợi được nữa để đọc nó đấy! Tôi nhớ đã đặt một cuốn ở Flourish và Blotts!”
Ông Doge nhìn nghiêm trang quá mức và mất tự nhiên, nhưng bà dì đã nốc cạn cốc rượu, và đánh ngón tay dơ xương một cái “tách” để gọi anh bồi bàn ra thay cốc khác.
Bà uống một ngụm to tổ chảng nữa, ợ to, rồi tiếp tục, “Không phải gượng gạo như hai chú ếch nhồi bông thế đâu! Trước khi Dumbledore trở nên đáng kính và được kính trọng và tất cả những chuyện ngớ ngẩn đó, phải có hàng tấn tin đồn rất ác liệt về lão ý chứ!
“Những cú bắn tỉa thâm hiểm cả thôi,” ông Doge nói, khuôn mặt trở lại màu củ cải.
“Ông có quyền nói thế, Elphias,” dì Muriel cười khủng khỉnh, “Ông có bóng gió điều đó trên cái mảnh cáo phó chắp vá của ông mà!”
“Ta thấy tiếc bà lại nghĩ vậy,” Doge nói, giọng càng lạnh lùng hơn. “Ta dám chắc là ta đã viết bằng con tim.”
“Ồ, người ta biết tỏng là lão thờ phụng Dumbledore mà. Ta cũng dám nói là ông vẫn coi ông ta là vị thánh kể cả khi mọi chuyện rõ ràng ra là ông ta đã sát hại cô em Squip của mình!”

"*Muriel!*" ông Doge la lên.
Một cơn ớn lạnh mà chẳng liên quan gì tới rượu Sâm-panh ướp đá chảy xuống ngực Harry.
"Ý bà là gì?" ông hỏi bà dì. "Ai nói rằng em gái cụ là một Squib chớ! Ta tưởng bà bị bệnh?"
"Tưởng nhầm! Vậy thôi! Con cũng vậy chứ hả, Barry?" dì Muriel hỏi nó, có vẻ vui sướng trước hiệu quả mà bà vừa gây ra. "Dù thế nào, các người có thể nào mà hi vọng biết được hết về những thứ như thế chứ! Chúng đã xảy ra hàng thế kỉ trước khi con nghĩ về nó, con trai à, và sự thật là những kẻ còn sống như chúng ta không thể nào hiểu được cái quái gì đã xảy ra. Đó là lý do tại sao ta không thể đợi để đọc những gì Rita Skeeter đã đào lên! Dumbledore đã giữ kín bí mật tày trời về cô em quá lâu rồi!
"Không đúng!" ông Doge khò khè, "hoàn toàn không đúng!"
"Cụ chưa bao giờ nói với con em gái cụ là một Squib," Harry nói, mà không nghĩ, cái ớn lạnh vẫn còn trong ngực nó.
"Và lẽ quái nào ổng phải nói cho bây?" bà dì thét lên, xoay người một chút trên ghế và tập trung vào Harry.
"Lý do mà Albus không bao giờ nói về Ariana," ông Elphias nói với cái giọng run run hoà trong cảm xúc, "rõ ràng là, cụ quá đau buồn vì cái chết của bà –"
"Vậy tại sao chưa ai từng nhìn thấy bả, hả ông Elphias?" dì Muriel la oai oái, "Sao chưa ai từng biết được, liệu bả có từng tồn tại hay không, cho đến khi họ khiêng chiếc áo quan ra khỏi căn nhà và tổ chức tang lễ cho bả? Có gì thần thánh ở lão Albus khi Ariana bị khoá trong một cái lồng chứ? Và xa xôi tận Hogwarts, lão không bao giờ nghĩ về điều xảy ra ở chính ngôi nhà của mình!"
"Dì nói vậy là sao? Khoá trong một cái lồng?" Harry thắc mắc. "Cái gì vậy?"
Ông cụ Doge nhìn thật thảm hại.
Dì Muriel cười lần nữa và trả lời Harry.
"Mẹ của cụ ấy là một người đàn bà khủng khiếp, Harry à, đơn giản là khủng khiếp. Gốc Muggle, dù ta biết mụ cố tỏ ra không phải –"
"Bà chưa bao giờ tỏ ra như vậy cả, bà ấy là một người mẹ tốt!" ông Doge thì thầm đau khổ, nhưng dì Muriel lờ đi.
"- kiêu kì và rất hống hách, một loại phù thuỷ mà đáng bị trời làm nhục bằng cách cho tạo ra một Squib."
"Ariana không phải là một Squib!" Doge rít lên.
"Đó là lời lão nói, Elphias, nhưng lão thử giải thích xem, tại sao, bà ta chưa bao giờ học ở Hogwarts?" Muriel đáp trả. Bà quay lại phía Harry: "Vào thời của ta, Squibs thường bị bưng bít, dù thế việc đẩy nó tới cực điểm bằng cách

cầm tù một cô bé tội nghiệp và vờ như cô bé không tồn tại thì… “
“Ta nói rồi, điều đó không xảy ra!” Doge ngắt lời, nhưng dì Muriel gạt đi, và vẫn tập trung vào Harry.
Những người Squip thường được cho đi học ở trường của dân Muggle và được khuyến khích hoà mình vào xã hội Muggle… tử tế hơn nhiều so với việc tìm cho họ một vị trí trong xã hội phù thuỷ, nơi họ được coi là công dân hạng hai, phải không? Nhưng mụ Kendra Dumbledore không dám mơ về việc cho con gái mình học tại một trường của dân Muggle –”
“Ariana bị suy nhược!” Doge nói một cách khổ sở. “Sức khoẻ bà ấy quá tồi tệ để có thể học –”
“- và cũng quá tệ để rời khỏi căn nhà sao?” bà Muriel cười đắc thắng. “Và bà ấy cũng chưa bao giờ được mang tới bệnh viện thánh Mungo và chưa bao giờ một Lương Y được triệu tới để giúp bả cả!”
“Thật không, Muriel, làm thế nào bà biết được khi –”
“Để làm ông sáng mắt ra, Elphias à, thì anh họ tôi Lancelot đã từng là một Lương Y ở Mungo vào thời ấy. Và ổng nói với gia đình ta tự tin hết mức là chưa bao giờ nhìn thấy cô bé Ariana ở đó. Thật là đáng nghi, Lancelot nghĩ vậy đó!”
Ông Doge gần như oà khóc tới nơi. Dì Muriel, dường như tự hài lòng với bản thân, đánh tách ngón tay lần nữa để thêm rượu.
Harry tê cứng người nghĩ về cái cách mà gia đình Dursleys đã nhốt nó lại, khoá nó vào trong, giữ nó khỏi tầm nhìn của mọi người, chỉ với tội danh là mang dóng máu phù thuỷ. Liệu em gái của Dumbledore có phải chịu những điều như thế trong hoàn cảnh ngược lại: cầm tù vì không có phép thuật không? Và liệu thầy Dumbledore có thật sự bỏ cô bé cho số phận định đoạt để đến Hogwarts nơi mà cụ chứng tỏ tài năng lỗi lạc hay không?
“Nếu Kendra không chết trước tiên,” dì Muriel quay lại, “Ta tin rằng chính mụ đã giết chết Ariana –”
“Làm sao bà dám, Muriel!” Doge rên rỉ. “Một bà mẹ giết chính đứa con của mình sao? Nghĩ kĩ về điều bà đang nói đi!”
“Nếu bà ta bị nghi vấn là đã cầm tù con mình hàng năm cho đến chết, thì tại sao không?” bà Muriel nhún vai khinh bỉ. “Nhưng ta nói rồi, không hợp lý, vì Kendra chết trước Ariana - vậy thì, không ai có thể chắc chắn –”
“Phải, có lẽ cô bé Arian đã chống trả liều lĩnh cho tự do và sát hại mụ Kendre trong một cuộc vật lộn,” dì Muriel khôn ngoan nói, “vứt khỏi đầu những gì ông thích đi, Elphias à. Ông đã ở đám tang của Ariana, phải không?”
“Phải,” ông Doge lắp bắp, “Một việc quá buồn bã mà ta không thể nghĩ tới. Albus đã rất buồn khổ đến tan vỡ trái tim-”
“Trái tim cụ ấy không phải là thứ duy nhứt bị bể. Có phải Aberforth đã đấm

vỡ mũi Albus giữa chừng đám tang không?
Nếu gọi cảm xúc của ông Doge trước đó là khiếp sợ, thì bây giờ không còn một từ nào có thể nói hết xúc cảm của ông. Dì Muriel có lẽ đã đâm nát trái tim ông. Bà ta cười độc địa và nuốt thêm một ngụm to sâm-panh nữa, nhiễu ra cả cằm.
"Sao mụ dám –" Doge than khóc.
"Mẹ ta thân thiết với bà Bathilda Bagshot già nua," dì Muriel vui sướng. "Bathilda đã kể cho mẹ ta tất cả khi ta đang nghe trộm ngoài cửa. Một vụ cãi lộn cạnh quan tài. Và theo cái cách mà Bathilda tường thuật, Aberforth quát vào mặt Albus rằng vì lỗi của ông mà Ariana phải chết, và đấm vào mặt ổng. Theo Balthida thì, Albus thậm chí chẳng thèm tự vệ, một điều vô lý hết sức. Albus đã có thể tiêu diệt Aberforth trong một cuộc đấu tay đôi nhưng cả hai tay ông đã nắm chặt sau lưng.
Bà Muriel nốc thêm nhiều rượu sâm-panh hơn nữa. Việc nhắc lại những việc cũ ấy làm cho mụ cảm thấy vui vẻ hơn là làm khinh hoàng ông lão Doge. Harry không biết phải nghĩ sao, cũng chẳng biết tin vào đâu. Nó muốn sự thật và ông Doge thì chỉ biết ngồi đó và thề thốt yếu ớt rằng Ariana chỉ bị bệnh thôi. Harry không thể nào tin rằng thầy Dumbledore không can dự vào nếu việc đó không xảy ra tại ngay ngôi nhà của cụ, và những chi tiết lạ thường ấy của câu truyện không thể nghi vấn được.
"Và ta sẽ nói với con một việc nữa," dì Muriel nói, nấc cụt khi bả hạ thấp chiếc cốc rượu. "Ta nghĩ là Rita đã gieo cái mầm cho Rita Skeeter. Tất cả những điều bóng gió trong bài phỏng vấn của Rita về nguồn tin quan trọng thân cận với Dumbledore – chúng ta đều biết bà cụ ấy có mặt trong tất cả những vụ việc về Ariana. Có vẻ hợp lý đấy!"
"Bathilda sẽ không bao giờ nói chuyện với mụ Rita!" ông Doge run rẩy.
"Bathilda Bagshot?" Harry hỏi. "Tác giả *cuốn Lịch sử pháp thuật* sao?
Cái tên được in trên bìa sách của Harry và nó phải thừa nhận là đó không phải là cuốn duy nhất mà nó đã đọc qua loa.
"Phải," ông Doge nói, chộp lấy Harry như một người sắp chết chộp kẻ thừa kế duy nhứt. "Người viết sử ma thuật tài ba nhất và là bạn thân của cụ Albus."
"Giờ thì hơi lẫn cẫn rồi, ta có nghe nói," dì Muriel hào hứng.
"Nếu là thế thật, thì thật là ô nhục hơn nữa cho mụ Skeeter lợi dụng bả!" ông Doge căm phẫn, "Và không có tín nhiệm gì hết trong những lời Bathilda đã nói!"
"Ồ, luôn có cách để mang về kí ức, và ta tin tưởng Rita hiểu rõ về chúng," dí Muriel quả quyết "nhưng thậm chí nếu Bathilda có tuyệt đối điên gàn, ta tin bả vẫn có những tranh ành cũ, thậm chí là những bức thư. Bà biết Dumbledore hàng năm trời rồi…. Đáng giá một chuyến đi tới thung lũng

Godric đây, ta nghĩ vậy."
Harry, vừa ngậm một ngụm to bia bơ, sặc và ho khùng khục.
Ông Doge đấm thùm thụp vào lưng nó, nhìn vào dì Muriel qua đôi mắt hơi ướt. Khi kiểm soát được giọng nói của mình, nó hỏi, "Bathilda vẫn sống ở thung lũng Godric?"
"Phải, bà ta mãi mãi luôn ở đó! Gia đình Dumbledore rời đến đó sau khi Percival bị cầm tù, và bà ấy là hàng xóm của họ."
"Gia đình Dumbledore đã ở thung lũng Godric?"
"Phải, Barry, ta vừa nói vậy mà." dì Muriel gắt gỏng.
Harry cảm thấy kiệt sức, trống rỗng. Trong sáu năm trời nó biết cụ, cụ chưa bao giờ nói với nó cụ từng sống và mất đi những người thương yêu ở đó như nó. Tại sao? Liệu nơi má Lily và ba James được chôn cất có gần với nơi chôn cất mẹ và em gái cụ không? Liệu cụ có khi nào lúc thăm mộ họ, thậm chí từng bước qua mộ của ba má nó, hay không? Và chưa lần nào cụ nói với Harry, thậm chí không thèm bận tâm để nói…. Và tại sao điều quan trọng đến vậy, Harry tự hỏi nó, nó cảm thấy điều này ngang với việc dối trá khi không nói cho nó, rằng họ có chung kỉ niệm tại mảnh đất này. Nó nhìn chăm chăm lên cao, gần như không chú ý là Hermione đã xuất hiện từ đám đông và ngồi xuống một cái ghế gần đó.
"Mình gần như không thể khiêu vũ được nữa," cô ấy thở hổn hển, vứt một chiếc giày qua một bên và xoa đầu ngón chân. "Ron đã đi tìm bia bơ. Thật là kì dị, mình vừa thấy Krum đi hùng hổ từ chỗ cha của Luna. Cứ như họ vừa cãi nhau" Cô bé hạ giọng, và hốt hoảng nhìn Harry: "Harry, cậu có sao không?"
Harry không biết làm thế nào để bắt đầu, nhưng điều đó không quan trọng. Vì tại thời điểm đó, một cái gì thật lớn và màu bạc rớt xuống trần nhà trên sàn nhảy. Duyên dáng và lấp lánh, con linh miêu đậu ngay trên đầu những người đang nhảy khiếp vía. Đầu nó lúc lắc, khi mà những người ở gần nó nhất dừng lại đột ngột giữa bản nhạc. Miệng của Thần hộ mệnh này mở to và nó nói với giọng trầm đục, chậm rãi của chú Kingsley Shacklebolt.
"Bộ đã sụp đổ. Scrimgeour đã chết. Bọn chúng đang tới!"

Harry potter và bảo bối tử thần

Dịch Giả: Lý Lan
Chương 9
Một nơi để ẩn náu

Mọi việc dường như chậm lại một cách mơ hồ. Harry và Hermione cuống

cuồng nhảy dựng lên và rút đũa phép ra. Nhiều người chỉ vừa nhận ra có một điều quái lạ đã xảy ra; những cái đầu vẫn quay về phía con linh miêu màu bạc lúc nó biến mất. Sự im lặng lan rộng ra như một luồng sóng lạnh lẽo từ nơi vị Thần hộ mệnh xuất hiện. Rồi một ai đó thét lên.Harry và Hermione lẫn vào đám đông đang sợ hãi. Khách khứa chạy tán loạn; nhiều người trong số đó Độn thổ; những bùa phép bảo vệ xung quanh trang trại Hang Sóc đã bị phá vỡ.
"Ron!" Hermione hét lớn. "Ron, cậu ở đâu?"
Khi hai đứa rẽ lối đi qua sàn nhảy, Harry thấy xuất những bóng người mặc áo choáng đeo mặt nạ xuất hiện trong đám đông; sau đó nó thất thầy Lupin và cô Tonks cùng giơ đũa phép lên, nó nghe cả hai cùng hét lớn, "*Protego!*" (*che chắn* - ND), có tiếng kêu la vang dội từ mọi phía -
"Ron! Ron!" Hermione gọi, giọng gần như là khóc khi cô và Harry va phải những vị khách đang hoảng loạn: Harry chụp lấy tay Hermione để chắc là chúng nó không bị tách ra khi một tia sáng phóng vụt qua sát ngay trên đầu, dù cho đó là thần chú bảo vệ hay là cái gì đó tệ hơn mà nó không biết được. Và rồi Ron ở kia. Nó chụp lấy cánh tay còn lại của Hermione, Harry cảm thấy cô bé quay tròn xung quanh mình, hình ảnh và âm thanh tắt lụi khi bóng tối bao trùm lên nó; tất cả những gì nó có thể cảm thấy là bàn tay của Hermione mà nó xiết chặt qua không gian và thời gian, rời xa Burrow, tránh xa bọn Tử thần thực tử đang đến,và biết đâu đấy, rời xa khỏi chính Voldemolt…
"Chúng ta đang ở đâu?" giọng của Ron hỏi.
Harry mở mắt. Trong một thoáng nó nghĩ bọn nó hoàn toàn chưa rời khỏi lễ cưới: Cả bọn có vẻ như vẫn đang bị bao quanh bởi nhiều người.
"Đường Tottenham Court," Hermione thở hổn hển. " Đi, đi thôi, ta cần phải kiếm nơi nào đó để cậu thay đồ. "
Harry làm như Hermione yêu cầu. Chúng vừa đi vừa chạy lên con đường lớn tối tăm; chật ních những những tay ăn chơi về khuya và chen chúc những cửa hiệu đã đóng cửa, những ngôi sao lấp lánh trên đầu cả bọn.
Một chiếc xe buýt hai tầng phóng ào qua và một nhóm người uống rượu đã ngà ngà nhìn chòng chọc tụi nó lúc tụi nó đi ngang qua; Harry và Ron vẫn đang mặc áo chùng dạ hội.
"Hermione, bọn mình không có đồ để thay," Ron nói với Hermione, một người đàn bà trẻ nhìn tụi nó và bật cười bằng cái giọng khàn ồm.
"Tại sao mình đã không đảm bảo cái Áo Khoác Tàng Hình luôn ở bên mình chứ?" Harry nói, trong thâm tâm nó đang tự nguyền rủa chính bản thân mình la ngu ngốc. "Năm ngoái mình đã luôn mang theo nó bên mình mọi lúc,và –"
"Mọi chuyện ổn cả, mình có mang theo Áo khoác, và quần áo cho cả hai người…" Hermione nói. "Chỉ cần hai người cố gắng cư xử một cách tự

nhiên chờ khi – nơi này sẽ ổn"
Cô nàng dẫn họ xuống một phố ngang, rồi vào một nấp vào một con ngõ tối.
"Khi cậu nói cậu có áo khoác, và quần áo…" Harry nói, nhíu mày nhìn Hermione, người cô chẳng mang thứ gì ngoài cái xắc tay được đính chuỗi hột, và bây giờ cô nàng đang bới móc trong đó.
"Đúng vậy, chúng đây," Hermione nói, và trước sự ngạc nhiên tột độ cuả Harry và Ron, cô nàng lôi ra một cái quần jean, một cái áo ngắn tay. vài đôi tất màu hạt dẻ, và cuối cùng là chiếc Áo khoác tàng hình ánh bạc.
"Làm thế quái nào mà –?"
"Thần chú Mở rộng Bất khả tri," Hermione nói. "Tinh tế, nhưng mình nghĩ mình đã làm được; dù sao, mình cũng đã xoay xở để mang đúng những thứ chúng ta cần ở đây. " Cô nàng lắc nhẹ cái xắc trông có vẻ mỏng manh và nó vang lên một âm thanh dội nghe như một cái kho với nhiều thứ nặng nề lăn ở trong đó. "Ôi, khỉ thật, đó là mấy quyển sách," Hermione nói, nhìn chăm chú vào trong, "và mình đã sắp chúng thành từng chồng theo đúng chủ đề rồi… Thôi, không sao… Harry,tốt hơn hết cậu nên giữ cái áo khoác tang hình. Ron, hãy thay đồ nhanh nào…"
"Cậu đã làm tất cả những việc này khi nào?" Harry hỏi trong lúc Ron cởi cái áo choàng của mình ra.
"Mình đã nói với cậu lúc ở Burrow, mình đã gói gém những thứ cần thiết trong nhiều ngày, cậu biết đấy, trong trường hợp chúng ta cần chuồn thật lẹ. Mình đã đóng cái ba lô của cậu sáng nay, Harry, sau khi cậu thay đồ, và để nó trong đây… Chỉ là mình có cảm giác.…"
"Cậu thật là đáng kinh ngạc, thật đấy," Ron nói, đưa lại cho cô cái áo chùng đã được cuộn lại.
"Cám ơn,", Hermione nói,cố nín một nụ cười ruồi trong khi nhét chiếc áo vào trong cái xắc. "Nào Harry, cậu trùm áo choàng lên đi!"
Harry trùm cái Áo khoác tàng hình quanh vai và kéo nó qua đầu, biến mất khỏi tầm nhìn. Nó giờ mới bắt đầu hiểu chuyện gì vừa xảy ra.
"Những người khác - mọi người ở đám cưới –"
"Chúng ta không thể lo lắng về việc đó ngay lúc này," Hermione thì thầm. "Cậu là người mà bọn chúng theo sau, Harry à, và chúng ta sẽ chỉ đặt mọi người vào tình huống nguy hiểm nếu quay trở lại. "
"Cậu ấy nói đúng đấy," Ron nói, có vẻ là biết Harry sắp sửa cãi lại,dù là không nhìn thấy mặt nó. " Hầu hết người của Hội đều ở đó, họ sẽ trông chừng mọi người"
Harry gật đầu, sau đó mới nhớ ra hai người kia không thể nhìn thấy nó, nó nói. "Thôi được." Nhưng nó nghĩ tới Ginny, và nỗi sợ hãi như một dung dịch axit đang sủi bọt trong dạ dày nó.
"Đi nào, mình nghĩ ta nên tiếp tục di chuyển," Hermione nói.

Chúng quay lại con phố và đi ra đường lớn, nơi mà một nhóm đàn ông phía bên kia đang ca hát và vẫy tay qua bên đây vỉa hè.
"Chỉ là một chút tò mò thôi, tại sao cậu chọn đường Tottenham Court?" Ron hỏi Hermione.
"Mình không biết, nó chỉ vừa nảy ra trong đầu mình, nhưng mình chắc là chúng ta an toàn hơn ở thế giới Muggle, đó không phải là nơi mà bon chúng nghĩ chúng ta sẽ tới. "
"Đúng vậy," Ron nói, nhìn quanh, "nhưng cậu không cảm thấy là hơi - lộ liễu?"
"Vậy có nơi nào khác nữa?" Hermione hỏi, nép mình lại khi những gã đàn ông ở phía đường bên kia bắt đầu huýt sáo nó. " Chúng ta hầu như không thể đặt được phòng ở Leaky Cauldron, đúng không? Và Quảng trường Grimmauld cũng không được nếu Snape có thể vào trong đó…Mình cho rằng chúng ta có thể thử đến nhà của ba mẹ mình, tuy nhiên mình nghĩ có khả năng là bọn chúng đã kiểm tra ở đó… Ôi, ước gì bọn kia ngậm miệng lại!"
"Được không, cưng?" tên say khướt trong bọn đàn ông ở vỉa hè bên kia hét lớn. "Muốn uống không? Đào gừng đi rồi đến đây mà làm một ly!"
"Chúng ta hãy ngồi xuống đâu đó," Hermione nóng nảy nói trong khi Ron mở miệng hét vọng lại bên kia đường, "Xem này, được đấy, ở đây này!"
Có một cái quán ăn cà phê qua đêm nhỏ, tồi tàn. Một lớp mỡ sáng phủ lên những bàn có lót Mi-ca, nhưng ít nhất cái quán vắng tanh. Harry lẻn vào quán trước và Ron thì ngồi bên cạnh nó, đối diện với Hermione, cô nàng ngồi quay lưng lại với cửa ra vào, cô không thích cái cửa lắm: Thường xuyên Hermione liếc qua vai và tỏ vẻ căng thẳng. Harry thì không thích ngồi bất động; viêc đi lại sẽ tạo cái cảm giác là chúng đã có một mục tiêu. Bên dưới lớp Áo choàng, nó có thể cảm thấy những vết tích cuối cùng của thứ thuốc Đa Dịch cũng rời khỏi nó, tay của nó trở về hình dáng và độ dài như cũ. Nó lôi mắt kiếng ra khỏi túi và đeo lại.
Sau một hay hai phút gì đấy, Ron nói "Cậu biết đó chúng ta ở đây không xa Leaky Cauldron, nó chỉ ở Ngã tư Charing-"
"Ron, chúng ta không thể!" Hermione đáp ngay.
"Không phải là trọ ở đó, mà là để tìm hiểu xem chuyện gì đang xảy ra!"
"Chúng ta biết cái gì đang diễn ra! Voldermort đã chiếm được Bộ, vậy thì chúng ta cần biết gì nữa chứ?"
"Được rồi, được rồi, chỉ là một ý kiến thôi mà!"
Chúng lại trở lại với sự im lặng khó chịu. Cô hầu bàn đang nhai sing-gum lê bước tới và Hermione kêu hai ly cappuchino. Vì Harry đang phải tàng hình,nên có vẻ quái gở nếu kêu thêm cho nó một ly. Hai người công nhân lực lưỡng bước vào quán và ngồi xuống ở bàn bên cạch. Hermione hạ xuống

giọng thì thầm.
"Mình nói chúng ta tìm một nơi yên tĩnh để Độn thổ và hướng về miền quê. Một khi chúng ta ở đó, chúng ta có thể gởi tin đến cho Hội- "
"Cậu có thể biến ra một vị thần hộ mệnh biết nói hả?" Ron hỏi'
"Mình đã tập và mình nghĩ là được," Hermione nói.
Tốt, miễn là việc đó không làm cho họ gặp rắc rối, mà có khi họ còn bị tóm rồi cũng nên. Trời đất, tởm quá," Ron nói thêm sau khi hớp một ngụm bọt cà phê sủi bọt xám. Cô hầu bàn nghe được; cô ta ném cho Ron một cái nhìn cáu kỉnh trong lúc đi ra để nhận yêu cầu của khách mới. Người đàn ông to hơn trong hai người công nhân, tóc vàng vàng và khá đồ sộ, bây giờ Harry chuyển sang nhìn hắn, hắn xua tay bảo cô đi đi. Cô ta trông tức giận, nhìn cậu ta chằm chằm.
"Chúng ta hãy đi tiếp, mình không muốn nốc vào thứ nhầy nhụa này nữa," Ron nói. "Hermione, cậu có tiền Muggle để trả không?"
"Có, mình đã rút ra tất cả tiền tiết kiệm Phúc lợi xã hội của mình trước khi mình tới trang trại Hang sóc. Mình dám cược tất cả những đồng tiền lẻ ở tận đáy," Hermione thở dài, với lấy cái xắc đính chuỗi hạt.
Hai người công nhân làm những động tác giống nhau, và Harry cũng hành động như thế một cách phản xạ: Cả ba người đều rút đũa phép. Ron, vài giây sau đó mới nhận thấy điều gì đang xảy ra, lao người qua bàn, đẩy Hermione nằm xuống cái ghề dài. Những lời nguyền của hai tên Tử thần thực tử làm vỡ lớp đá lát tường ở ngay trên đầu Ron, còn Harry, vẫn tàng hình, hét lớn "*Stupefy!*" (Bùa choáng – ND)
Tên tử thần thực tử tóc vàng to lớn bị tia sáng đỏ trúng vào mặt: Hắn sụp xuống một bên,bất tỉnh. Còn bạn của hắn, không thấy được người phóng câu thần chú, đã nhắm bắn một bùa khác vào Ron. Một sợi thừng màu đen,phóng ra từ đầu đũa của hắn và bay về phía Ron, quấn lấy cậu từ đầu tới chân – cô hầu bàn thét lên rồi bỏ chạy ra cửa – Harry bắn một cái bùa choáng khác tới Tử tên tử thần thực tử có khuôn mặt méo mó, kẻ đã trói Ron lại, nhưng câu thần chú bị hụt, nó bật lại từ phía cửa sổ, trúng cô hầu bàn làm cô ta ngã quị trước cửa.
"*Expulso!*" tên tử thần thực tử gầm lên, cái bàn đằng sau chỗ Harry đang đứng bị thổi tung lên. Chấn động của vụ nổ ném tung nó vào tường,nó cảm thấy hình như đũa phép của mình rơi khỏi tay lúc Áo choàng tuột tra.
"*Petrificus Totalus!"* (Đông cứng toàn thân – ND) Hermione hét, ở đâu đó khuất tầm nhìn, tên Tử thần thực tử ngã về phía trước như bức tượng đổ sụp xuống cùng với một tiếng răng rắc trên đống hỗn độn của đồ sứ bị vỡ, bàn gãy, và cà phê. Hermione bò ra từ dưới cái ghế, rũ những mảnh thuỷ tinh ra khỏi tóc, cả người run rẩy.
"*D-diffindo,*" (Cắt đứt – ND) cô nói, chỉ đũa phép vào Ron, nó đang la hét vì

đau lúc Hermione cắt dây, cô vô tình cắt phải đầu gối của cậu, để lại một vết cắt sâu. " Ôi, mình xin lỗi, Ron, tay mình đang run rẩy! *Diffindo!*".
Sợi dây bị cắt đứt. Ron đứng dậy, rũ tay để lấy lại bình tĩnh. Harry nhặt đũa phép lên, leo qua tất cả những mảnh vỡ,tới chỗ tên Tử thần thực tử tóc vàng đang nằm sóng soài,vắt qua ghế.
"Lẽ ra mình nên nhận ra hắn, hắn đã ở đấy trong đêm thầy Dumbledore chết," nó nói. Nó nhìn sang tên Tử thần thực tử da ngăm ngăm hơn,mắt hắn đảo lia lịa từ Harry, Ron và Hermione.
"Dolohov đấy," Ron nói. "Mình nhận ra hắn trên mấy cái áp-phích truy nã cũ. Mình nghĩ tên to con là Thorfinn Rowle. "
"Đừng bận tâm gọi chúng là gì!" Hermione nói, giọng hơi kích động. "Làm cách nào chúng tìm thấy chúng ta? Chúng ta sẽ làm gì?"
Theo một cách nào đó, sự hoảng loạn của cô khiến Harry suy nghĩ tỉnh táo.
"Khoá cửa lại," nó bảo Hermione, "và Ron, tắt tất cả đèn đi."
Nó nhìn xuống tên Dolohov đang bị đông cứng, suy nghĩ nhanh khi tiếng ổ khoá kêu kêu lách cách và Ron bấm cái Tắt lửa khiến quán chìm vào bóng tối. Harry có thể nghe được những người đàn ông đã chọc ghẹo Hermione lúc nãy, đang thét lên với một cô gái khác ở đằng xa.
"Giờ ta làm gì với chúng?" Ron thì thầm với Harry trong bóng tối; rồi, lại hạ giọng hơn, "Giết chúng chứ? Chúng nó định giết chúng ta. Giờ thì cho chúng một chuyến đi đẹp nào. "
Hermione rùng mình và lùi về sau một bước. Harry lắc đầu.
"Ta chỉ cần xoá sạch kí ức của chúng," Harry nói. "Làm thế hay hơn, nó sẽ đánh lạc hướng chúng. Nếu giết chúng thì rõ ràng cho thấy là ta đã ở đây. "
"Cậu là một tay cừ," Ron nói, nghe hết sức yên tâm. "Nhưng mình chưa bao giờ thực hiện được Thần chú Sửa đổi ký ức. "
"Mình cũng thế," Hermione nói, "nhưng mình có biết lý thuyết."
Cô nàng hít một hơi sâu, lấy bình tĩnh, rồi chĩa đũa phép vào trán Dolohov và nói *"Obliviate."*
Ngay lập tức đôi mắt Dolohov trở nên mơ màng, nhìn lơ đãng.
"Xuất sắc!" Harry nói, vỗ vào lưng cô. "Chăm sóc tên kia và bà hầu bàn trong khi Ron và mình dọn dẹp" .
"Dọn dẹp?" Ron nói,nhìn quanh cái quán gần như bị phá huỷ gần hết. "Tại sao?"
"Cậu không nghĩ là có lẽ chúng sẽ tự hỏi chuyện gì đã xảy ra nếu chúng tỉnh dậy và nhận thấy chúng đang ở một nơi như vừa bị bỏ bom?"
"Ôi đúng, được rồi…"
Ron đấu tranh một lúc trước khi xoay sở rút cậy đũa phép trong túi của nó ra.
"Không có gì lạ khi mình không thể rút nó ra, Hermione, cậu đã mang cái

cái quần jean cũ của mình. Chật quá"
"Ôi, mình xin lỗi," Hermione rít lên, và khi cô bé kéo bà hầu bàn ra khỏi tầm nhìn ở cửa sổ, Harry nghe được cô nàng lẩm bẩm góp ý nơi Ron có thể cắm đũa phép vào.
Khi cái quán được trả lại tình trạng như cũ, chúng nhấc bọn tử thần thực tử trở lại vào bàn và đặt chúng quay mặt lại với nhau.
"Nhưng làm cách nào mà chúng tìm được tụi mình?" Hermione hỏi, nhìn hết tên này tới tên kia. "Làm sao mà chúng biết mình ở đâu?"
Cô bé quay sang Harry. "Cậu - cậu có nghĩ là cậu vẫn còn bị cái bùa Truy Nguyên trên người không, Harry ?"
"Cậu ấy không thể có được," Ron nói. "Bùa Truy Nguyên đó bị phá vỡ vào năm mười bảy tuổi, đó là Luật Phù Thuỷ. Cậu không thể đặt nó lên người lớn được. "
"Đấy là theo cậu biết," Hermione nói. "Nếu bọn Tử thần thực tử đã tìm cách đặt nó vào một người mười bày tuổi thì sao?"
"Nhưng Harry không ở gần tử thần thực tử nào trong vòng hai mươi bốn giờ cuối cùng. Ai có thể đặt một cái bùa Truy Nguyên lên người cậu ấy?"
Hermione không trả lời. Harry cảm thấy mình tội lỗi và hư hỏng: Liệu đấy có phải là cách mà bọn Tử thần thực tử dùng để tìm ra bọn nó không?
"Nếu mình không thể sử dụng phép thuật, và hai người không thể dung phép thuật gần mình, mà không để lộ vị trí của chúng ta-"nó bắt đầu.
"Chúng ta nhất định sẽ không tách ra đâu!" Hermione kiên quyết.
"Chúng ta cần một nơi àn toàn để trốn" Ron nói. "Cho tụi này một chút thời gian để suy nghĩ kỹ đã -"
"Quảng trường Grimmauld," Harry nói.
Hai đứa kia đều há miệng.
"Đừng ngốc vậy chứ, Harry, Snape có thể ở đó!"
"Ba của Ron nói họ đã yếm những lời nguyền rủa để chống lại lão ta -- và giả sử chúng không hoạt động," nó nói gấp khi Hermione bắt đầu cãi lại, "vậy thì sao? Mình thề, mình ghét việc phải gặp Snape hơn bất cứ điều gì!"
"Nhưng –"
"Hermione ,vậy còn nơi nào khác? Đó là cơ hội tốt nhất chúng ta có. Snape chỉ là một Tử thần thực tử. Nếu mình vẫn còn bị bùa Truy Nguyên của Bộ, chúng ta sẽ gặp cả đám bọn chúng bất cứ nơi nào chúng ta tới. "
Hermione không thể cãi lại được, dù trông có vẻ là cô cũng muốn như vậy. Trong khi cô mở khoá cửa quán, Ron nhấn cái Tắt lửa để trả lại những ánh sáng. Sau đó, Harry đếm tới ba, chúng đảo ngược những câu thần chú lên ba nạn nhân, và trước khi bà hầu bàn với hai Tên tử thần thực tử không thể làm gì hơn ngoài việc xoay người uể oải, Harry, Ron, và Hermione quay tròn và biến mất vào trong bóng tối cô đặc một lần nữa.Vài giây sau, lá phổi của

Harry nở rộng một cách khoan khoái và nó mở mắt ra: Bây giờ chúng đang đứng ở giữa cái quảng trường nhỏ, tồi tàn quen thuộc. Những ngôi nhà cao, xiêu vẹo trùm lấy cả bọn từ nhiều phố. Số mười hai hiện ra trước mắt chúng, vì chúng đã được cụ Dumbledore, Người Giữ Bí Mật của nó nói về sự tồn tại của nó, rồi cả bọn vội chạy đến, đồng thời cứ vài trượng lại kiểm tra chắc chắn rằng chúng không bị bám sát hay theo dõi. Ba người lao lên bậc tam cấp, rồi Harry gõ nhẹ cửa một lần bằng đũa phép. Một chuỗi âm thanh kim loại vang lên và tiếng lẻng xẻng của những dây xích, rồi cánh cửa cọt kẹt mở ra, chúng vội bước nhanh qua ngưỡng cửa.
Khi Harry đóng cánh cửa sau lưng lại,những cái đèn gas kiểu cổ bật lên, phát ra ánh sáng lập loè dọc hành lang lối đi. Nó trông vẫn như trong ký ức của Harry: thần bí, mạng nhện bao phủ, những cái đầu gia tinh đóng trên tường đổ những hình bóng kỳ quái lên cầu thang. Những tấm rèm lớn, tối màu che lấy bức chân dung bà mẹ của chú Sirius. Thứ duy nhất trông lạch lõng là cái đế cắm ô của chằn tinh, giờ đang nằm bên cạnh như thể cô Tonks vừa đá nó một lần nữa.
"Mình nghĩ ai đó đã tới đây," Hermione thì thầm, chỉ về phía nó.
"Điều đó có thể xảy ra khi Hội rời khỏi đây," Ron lầm bầm.
"Vậy thì những thần chú nguyền rủa được yếm vào để chống lại Snape ở đâu?" Harry hỏi.
"Có lẽ chúng chỉ kích hoạt khi hắn xuất hiện?" Ron giả sử.
Nhưng cả bọn vẫn đứng sát nhau trên tấm thảm chùi chân đặt ngay sau cửa ra vào,quay lưng ra cửa, e sợ khi phải di chuyển sâu hơn vào trong ngôi nhà.
"Ừm, chúng ta không thể ở đây mãi được," Harry nói, và nó tiến về trước một bước.
"*Severus Snape?*"
Giọng của Moody Mắt Điên thì thầm vang lên từ trong bóng tối, cả ba nhảy lùi về phía sau,hoảng sợ. "Tụi con không phải Snape!" Harry kêu lên, trước khi có cái gì đó lướt qua người nó giống như một luồng không khí lạnh và lưỡi của nó tự cuộn vào trong, làm nó không thể nói. Trước khi nó có thể định thần lại, lưỡi của nó được tháo ra trở lại. Hai người kia có vẻ cũng có những cảm giác khó chịu như thế. Ron gây ra những âm thanh như đang nôn oẹ; còn Hermione thì lắp bắp, "Đ-đó ắt hẳn l-là L-lời nguyền Tr-trói lưỡi mà Mắt điên đã cài cho Snape!"
Harry thận trọng tiến về phía trước. Có cái bóng gì đó di chuyển ở cuối hành lang, trước khi mọi người có thể thốt ra lời nào thì đã hiện ra một hình dáng ở ngoài tấm thảm, cao, bụi bặm, và khủng khiếp: Hermione thét lên và bà Black cũng thế, tấm rèm che bay ra; dáng người màu xám lướt về phía tụi nó, càng ngày càng nhanh, tóc xoã dài tới thắt lưng, bộ râu bay phấp phới, khuôn mặt của nó hóp sâu, vô hồn với một hốc mắt trống rỗng: Quen thuộc

khủng khiếp, thay đổi một cách tồi tệ, hình người giơ một cánh tay bị hỏng lên, chỉ vào Harry.
"Không!" Harry la lớn, và dù cho nó đã giơ đũa phép lên nhưng không có câu thần chú nào hiện ra trong đầu nó. "Không! Không phải tụi con! Tụi con không giết thầy -"
Vừa dứt từ *giết*, cái hình người nổ tung thành một đám mây bụi: Ho sặc sụa, dàn dụa nước mắt, Harry nhìn quanh thấy Hermione nằm ép mình trên sàn cạnh cửa chính, ôm lấy đầu, và Ron, toàn thân run bần bật, vỗ vai cô nàng một cách vụng về và nói "Ô-ổn rồi…nó đi rồi…"
Đám bụi cuộn xoáy quanh Harry giống như sương mù,quyện vào ánh sáng xanh của cái đèn khí, bà Black thì tiếp tục la hét.
"*Đồ máu bùn, rác rưởi, nỗi ô nhục cặn bã đáng xấu hổ trong căn nhà của ông cha ta*"
"CÂM MIỆNG!" Harry gầm lên, chĩa đũa phép vào bà ta, một tiếng nổ và tia lửa đỏ được bắn ra, cái màn đóng trở lại, buộc bà ta phải im miệng.
"Đó …đó là…" Hermione rên rỉ, trong khi Ron giúp cô đứng dậy.
"Đúng," Harry nói, "nhưng nó không thật sự là thầy ấy, đúng không? Chỉ là một thứ để doạ Snape. "
Liệu nó có hoạt động, Harry tự hỏi, hay là Snape đã thổi tung hình nhân kỳ dị sang một bên như khi hắn giết cụ Dumbledore? Các dây thần kinh vẫn đang bị kích động, nó dẫn hai đứa kia lên lầu, nửa mong đợi rằng một sự tấn công mới sẽ lộ ra nữa, nhưng không có gì di chuyển ngoại trừ một con chuột chạy sượt qua, dọc theo tấm ván lót.
"Trước khi chúng ta đi xa hơn, mình nghĩ ta nên kiểm tra lại đã," Hermione thì thầm, nâng đũa phép lên và nói, *"Homenum revelio"*
Không có gì xảy ra.
"À, cậu vừa gặp một cú sốc lớn," Ron nói một cách ân cần. "Câu thần chú đó để làm gì?"
"Nó làm điều mà mình muốn nó làm!" Hermione nói, hơi cáu kỉnh. "Đó là câu thần chú tiết lộ sự có mặt của con người, và không có ai ở đây ngoại trừ chúng ta!"
"Và lớp bụi cũ," Ron nói, liếc qua mảnh thảm nơi mà hình nhân đáng sợ ấy đã hiện lên.
"Chúng ta hãy lên lầu" Hermione nói, nhìn vào cũng nơi ấy với vẻ hoảng sợ, và cô dẫn đường lên cái cầu thang cọt kẹt. tới phòng khách ở tầng một. Hermione vẫy cây đũa phép để thắp mấy cây đèn khí cũ lên, khẽ rung mình trong căn phòng có gió lùa, cô nhồi vào ghế sofa, hai tay vòng quanh người. Ron đi tới cửa sổ và dịch mấy tấm màn nhung nặng nề sang bên một chút.
"Không thể thấy ai ngoài kia cả," nó thông báo. "Và các cậu nghĩ xem, nếu Harry vẫn còn cái bùa Truy Nguyên trên người, thì bọn chúng sẽ theo ta tới

đây. Mình biết chúng không thể vào nhà, nhưng – cái gì vậy, Harry?"
"Harry kêu lên đau đớn: Vết thẹo của nó bỏng rát vì điều gì đó vừa loé lên trong đầu nó,như một ánh sáng chói loà phản trên mặt nước. Nó thấy một cái bóng lớn và cảm thấy một cơn thịnh nộ không phải của nó nhưng đang trào dâng trong người nó, hung bạo và sắc gọn như một luồng điện chạy qua.
"Cậu đã thấy gì?" Ron hỏi, giục Harry. "Có phải cậu thấy hắn ở chỗ nhà tớ à?"
"Không, mình chỉ cảm thấy giận dữ - hắn thật sự rất tức giận -0"
"Nhưng đó có thể là ở trang trại Hang Sóc," Ron nói to. "Còn gì khác nữa? Cậu không thấy gì nữa hả? Hay là hắn đang nguyền rủa ai?"
"Không, mình chỉ cảm thấy giận dữ - Mình không thể nói được là–"
Harry cảm thấy bị quấy rầy và rối rắm, còn Hermione không giúp gì được khi nói bằng giọng hoảng sợ, "Vết thẹo của cậu, nữa hả? Nhưng cái gì đang diễn ra? Mình tưởng sự nối kết kia đã đóng lại rồi chứ!"
"Đúng là vậy, nhưng trong một thời gian," Harry lẩm bẩm; vết thẹo của nó vẫn còn đau, khiến nó khó mà tập trung được. "Mình – mình nghĩ nó bắt đầu mở lại bất cứ lúc nào hắn mất tự chủ, đó là cách nó đã từng – "
"Nhưng cậu phải đóng tâm trí của cậu lại!" Hermione rít giọng. " Harry, cụ Dumbledore không muốn cậu sử dụng kết nối đó, thầy ấy muốn cậu đóng nó lại, đó là lí do tại sao bồ được cho học Bế quan Bí thuật! Nếu không thì Voldermort có thể đặt những hình ảnh sai vào tâm trí cậu, hãy nhớ--"
"Được rồi, mình nhớ, cám ơn," Harry nghiến răng; nó không cần Hermione bảo nó là Voldermort đã sử dụng kết nối này để lừa nó vào bẫy, hay là việc đó dẫn tới kết quả cái chết của chú Sirius. Nó ước rằng nó đã không nói với chúng về những điều nó đã thấy và cảm nhận được; điều đó làm cho Voldermort trở nên đe doạ hơn, như thể là hắn đang bao vây ngoài cửa sổ phòng, và vết thẹo vẫn còn đau nhức nhối, nó đang phải đấu tranh với sự khó chịu này: Điều này như thể chống lại cảm giác muốn nôn ra mọi thứ. Nó quay lưng lại với Ron và Hermione, giả vờ kiểm tra tấm thảm cũ chứa cây gia phả gia đình Black trên tường. Bỗng Hermione thét lên: Harry rút đũa phép ra và đảo quanh, nó thấy vị Thần hộ mệnh màu bạc bay vút qua cửa sổ phòng khách và đáp xuống trước mặt chúng, vị Thần tụ hình lại, có hình dạng một con chồn, nói với giọng ba của Ron.
"Gia đình an toàn, không cần hồi âm, chúng ta đang bị canh gác"
Rồi vị Thần hộ mệnh tan biến vào trong không khí. Ron thốt ra âm thanh pha giữa tiếng thút thít và gầm gừ: Hermione lại ngồi gần, nắm chặt tay cậu.
"Họ ổn. Họ ổn rồi!" cô nàng thì thầm, Ron vừa cười vừa ôm Hermione.
"Harry," cậu nói với qua vai Hermione "Mình-"
"Không thành vấn đề," Harry nói, cảm thấy mệt vì vết đau trên trán. "Đó là gia đình của cậu, dĩ nhiên là cậu lo lắng. Mình cũng sẽ cảm thấy như vậy."

Nó ngĩ đến Ginny. "Mình *thật sự* cảm thấy như vậy."
Vết thẹo của nó lại đau nhói lên, bỏng rát như lúc nó trong vườn ở Trang trại Hang Sóc. Nó nghe loáng thoáng Hermione nói, "Mình không muốn ở một mình. Chúng ta có thể sử dụng túi ngủ mình mang theo và nghỉ ở đây tối nay không?"
Nó nghe thấy Ron đồng ý. Nó không thể đấu tranh với cơn đau lâu hơn nữa: Nó phải chịu thua.
"Phòng tắm," nó thì thào, và rời phòng nhanh đến mức có thể mà không nhấc chân lên chạy.
Vừa ra khỏi phòng: cài chốt cửa bằng bàn tay run rẩy, nó ôm chặt cái đầu đang bị dày vò, nó ngã xuống sàn, sau đó là sự đau đớn cùng cực, nó cảm thấy cơn thịnh nộ không thuộc về nó đang chiếm lấy tâm trí nó, thấy một căn phòng dài chỉ được thắp sáng bằng ánh sáng lò sưởi, và tên Tên thần thực tử tóc vàng to lớn đang nằm trên sàn, la hét quằn quại, và một dáng người mảnh khảnh hơn đứng cạnh hắn, đũa phép kéo ra, cùng lúc Harry nói bằng một giọng cao vút, lạnh lung, tàn nhẫn.
"Thêm nữa, Rowle, hay là chúng ta sẽ kết thúc nó, đem nó cho Nagini ăn? Chúa tể Voldermort không chắc là người sẽ tha thứ lần này…. Ngươi gọi ta trở lại vì điều này, để nói ta biết là Harry Potter đã trốn thoát lần nữa? Draco, cho Rowle nếm tiếp cảm giác khi làm chúng ta phật ý… Làm ngay, hay là chính ngươi nhận sự phẫn nộ của ta!"
Một khúc gỗ rơi vào lửa: Ngọn lửa chồm lên. Tia lửa của nó phát ra một khuôn mặt trắng bệch, hoảng sợ - giống như là vừa trồi lên từ làn nước sâu, Harry hít một hơi dài, và mở mắt ra.
Nó nằm như đại bang sải cánh trên nền cẩm thạch đen lạnh giá, mũi nó chỉ cách cái chân của giá đỡ bằng bạc của cái bồn tắm vài inch. Nó ngồi dậy. Khuôn mặt đờ đẫn, hốc hác của Malfoy dường như hiện ra trong mắt nó. Harry cảm thấy buôn nôn vì những điều nó nhìn thấy, vì cách mà Voldermotr đang sử dụng Draco. Có tiếng gõ mạnh cửa, Harry nhổm dậy khi Hermione vang lên.
"Harry, cậu có muốn bàn chải của cậu không? Mình có đây này. "
"Ừ, tốt, cám ơn. " Nó nói, cố giữ cho giọng nói được bình thường lúc nó đứng dậy mở cửa cho cô.

Harry potter và bảo bối tử thần

Dịch Giả: Lý Lan
Chương 10
Câu chuyện của Kreacher

Sáng hôm sau, Harry dậy sớm, người vẫn cuộn mình trong chiếc túi ngủ dưới sàn phòng khách. Nó có thể thấy một khoảng trời giữa những tấm rèm cửa nặng trĩu. Bầu trời mát mẻ, xanh màu mực – màu của bóng tối đang chuyển dần sang một buổi mình minh, và mọi thứ đều tĩnh lặng ngoại trừ tiếng thở dài, sâu của Hermione và Ron. Harry nhìn liếc qua những hình dạng tối thui của hai người bạn ở bên cạnh mình. Ron đã có một cử chỉ lịch thiệp và khăng khăng bắt Hermione ngủ trên ghế sofa, vì thế mà bóng của cô bé đang phủ lên người nó. Tay cô bé cong xuống sàn, những ngón tay của cô bé đặt rất gần những ngón tay của Ron. Harry tự hỏi mình liệu hai đứa có nắm tay nhau trong lúc ngủ hay không. Ý nghĩ đó làm cho nó cảm thấy cô đơn một cách lạ lùng.
Nó nhìn lên cái trần nhà u ám, những ngọn đèn phủ đầy mạng nhện. Mới chỉ gần hai mươi tư giờ trước đó, nó đã đứng dưới ánh nắng ở lối vào ngôi lều, chờ đợi để được xuất hiện trong những vị khách đến dự lễ cưới. Vậy mà nó có cảm giác dài đằng đẵng như cả một đời người. Rồi chuyện gì sẽ xảy ra? Nó nằm trên sàn nhà và nghĩ về những cái Horcrux, cảm thấy nản lòng trước cái nhiệm vụ phức tạp mà cụ Dumbledore để lại cho nó… Cụ Dumbledore… Nỗi buồn chiếm hữu nó kể từ sự ra đi của cụ Dumbledore giờ đã thay đổi. Lời buộc tội bà dì Muriel đã từng đay nghiến giờ có vẻ như đang ăn sâu vào đầu óc nó như một loại bệnh, đầu độc vào những ký ức về một vị pháp sư mà nó đã rất tôn sùng. Làm sao cụ Dumbledore có thể để những chuyện đó xảy ra? Có phải cụ cũng đã từng như Dudley, mãn nguyện ngắm nhìn những sự thờ ơ và quấy rối, miễn là chúng không ảnh hưởng gì tới cụ? Có phải cụ đã quay lưng lại với người em gái đã bị giam cầm và giấu đi?
Harry nghĩ về thung lũng Godric, về những ngôi mộ ở đó mà cụ Dumbledore chưa bao giờ đề cập tới; nó nghĩ về những thứ đồ vật kỳ bí cụ Dumbledore đã để lại mà không hề có một lời giải thích nào trong di chúc, và sự tức giận của nó như vỡ oà ra trong bóng tối. Tại sao cụ Dumbledore không nói với nó? Tại sao cụ không một lời giải thích? Rốt cuộc, cụ Dumbledore có thực sự quan tâm tới nó hay không? Hay Harry không hơn gì một thứ công cụ được đánh bóng và mài dũa, nhưng không được tín nhiệm, và không bao giờ được tin tưởng? Harry không thể chịu được cái việc cứ nằm đây mà không có ai làm bạn, ngoài những ý nghĩ đắng cay chua xót. Liều lĩnh muốn làm một điều gì đó, để tiêu khiển cho đỡ buồn, nó lục lọi cái balô, lấy cây đũa phép và rón rén ra khỏi phòng. Đến đầu cầu thang, nó lẩm nhẩm, "*Lumos,*" (Toả sáng) và bước chân lên cầu thang theo ánh sáng phát ra từ đầu cây đũa.
Ở đầu cầu thang thứ hai là phòng ngủ mà nó và Ron đã từng ngủ trong lần cuối cùng đến đây; nó liếc vào đó. Cửa tủ quần áo để mở và khăn trải giường

đã bị xé toạc. Harry chợt nhớ đến cái chân của chân chằn tinh đã bị lập úp xuống ở dưới nhà. Ai đó đã lục lọi căn nhà sau khi Hội rời khỏi đây. Là Snape? Cũng có thể là Mundungus, kẻ đã chôm chỉa rất nhiều thứ từ căn nhà này cả lúc trước và sau khi chú Sirius qua đời? Harry nhìn một cách lơ đễnh đến tấm chân dung mà thỉnh thoảng cụ Phineas Nigellus Black - người cụ tổ của chú Sirius thỉnh thoảng ghé qua nhưng giờ nó đang trống trơn, không có gì ngoại trừ những vết bùn ở phía sau tấm màn. Cụ Phineas Nigellus rõ ràng là đang ngủ ở căn phòng hiệu trưởng trường Hogwarts.
Harry tiếp tục lên cầu thang cho đến khi nó đến đầu cao nhất chỉ có hai cánh cửa. Cánh cửa trước mặt nó treo một tấm biển mang tên SIRIUS. Trước đây, Harry chưa từng vào phòng của người cha đỡ đầu. Nó đẩy cửa vào, giơ cao cây đũa phép để ánh sáng toả rộng hết mức có thể. Căn phòng khá rộng rãi và có vẻ như đã từng rất đẹp. Có một cái giường lớn với những tấm ván đầu giường được làm bằng gỗ, một cái cửa sổ cao bị che đi bởi những tấm màn cửa dài làm bằng nhung và một cái chùm đèn bị bao phủ bởi lớp bụi dày, trên đó là những cây nến vẫn rất sạch sẽ cắm ở đui đèn, sáp ong thì nhỏ giọt như bị phủ sương giá. Một lớp bụi mờ bao phủ những bức tranh trên tường và những tấm ván đầu giường; một cái mạng nhện chăng ngang giữa cái chụm đèn và cái tủ quần áo lớn làm bằng vỗ, và khi Harry tiến sâu hơn vào phòng, nó nghe thấy tiếng chạy sột soạt của những con chuột. Hồi còn trẻ, chú Sirius đã dán lên tường nhiều áp phích và tranh ảnh đến nỗi bức tường xám bạc gần như không còn khoảng trống. Harry chỉ có thể cho rằng ba má của chú Sirius đã không thể gỡ bỏ bùa Dính Vĩnh Viễn ở trên tường, bởi vì chú Sirius chắc rằng ba má chú sẽ không thể chấp nhận sự trang trí của đứa con cả của họ. Chú Sirius có vẻ đã đi quá đà trong việc chọc giận ba má. Có rất nhiều biểu ngữ lớn của nhà Gryffindor, màu đỏ tươi và vàng như để nhấn mạnh sự khác biệt giữa chú và toàn bộ phần còn lại của gia đình đã vào nhà Slytherin. Cũng có rất nhiều ảnh về những chiếc mô tô của dân Muggle, và (Harry cũng phải ngưỡng mộ sự táo bạo của chú Sirius) rất nhiều tranh chụp những cô gái Muggle mặc áo tắm. Harry có thể nói họ là dân Muggle bởi vì họ đứng im trong khung hình, nụ cười như tan biến và đôi mắt đờ đẫn vô hồn trên hình. Nó hoàn toàn tương phản với tấm hình duy nhất của thế giới phù thuỷ trên tường, tấm hình chụp bốn học sinh trường Hogwarts đang đứng vai kề vai, cười với ống kính.
Với sự vui sướng tột độ, Harry nhận ra cha mình, mái tóc đen bù xù của ông rủ xuống lưng cũng giống như Harry, và ông cũng đeo kính. Cạnh ông là chú Sirius, khá đẹp trai, khuôn mặt có phần hơi kiêu ngạo, trông chú trẻ hơn và vui vẻ hơn lúc Harry thấy khi chú còn sống. Đứng bên phải chú là Pettigrew, một kẻ lùn xủn, tròn trĩnh và mắt mọng nước, xúc động với niềm vui khi hắn cũng được đứng trong cái băng nhóm đầy cá tính ấy, hắn như

đang bày tỏ sự ngưỡng mộ những người thích nổi loạn như ba James và chú Sirius. Bên trái ba là thầy Lupin, vẫn ăn mặc rất xoàng xĩnh, nhưng thầy cũng có một sự vui thích ngạc nhiên khi thấy mình như vậy và khi thấy mình được có mặt trong tấm ảnh này… hay đó đơn giản chỉ vì Harry biết mọi thứ là thế khi nó nhìn vào bức ảnh? Nó cố gắng gỡ tấm ảnh ra khỏi tường; tấm ảnh bây giờ đã là của nó. Suy cho cùng, chú Sirius đã để lại cho nó mọi thứ cơ mà, nhưng tấm ảnh vẫn không hề nhúc nhích. Chú Sirius đã ngăn không cho ba má mình có bất kỳ một cơ hội nào để trang trí lại căn phòng của cậu con trai.

Harry nhìn quanh sàn nhà. Bầu trời bên ngoài giờ đây sáng rực rỡ. Một tia sáng chiếu vào soi sáng một ít giấy tờ, sách, và những đồ vật nhỏ nằm rải rác trên tấm thảm. Rõ ràng là phòng của chú Sirius cũng đã bị lục lọi, mặc dù phần lớn, nếu không muốn nói là tất cả đồ vật ở trong đó bị cho là, vô giá trị. Một vài quyển sách thậm chí còn bị rũ mạnh đến nỗi cái bìa và những trang sách của nó văng ra, nằm bừa bãi trên sàn.

Harry cúi thấp xuống, nhặt lên vài mảnh giấy và kiểm tra chúng. Nó nhận ra một bản in cũ của cuốn *Lịch sử Pháp thuật*, tác giả Bathilda Bagshot, và một tờ giấy giống như giấy bảo hành mô tô. Tờ thứ ba được viết tay và bị vò nát. Nó vuốt lại tờ giấy.

Gửi Chân Nhồi Bông,

Cám ơn, rất cám ơn vì món quá dành cho Harry! Đó là thứ được thằng bé yêu thích nhất. Mới một tuổi mà thằng bé đã ngắm nghía rất kỹ cái chổi thần đồ chơi ấy, thằng bé có vẻ rất thoả mãn. Mình có kèm một bức ảnh để cậu xem. Cậu biết đấy, nó chỉ bay khỏi mặt đất chỉ khoảng hai feet thôi mà thằng bé suýt giết chết con mèo và còn làm vỡ một cái bình xấu khủng khiếp mà chị Petunia gửi cho mình hồi Giáng Sinh (Mình không phàn nàn gì hết).Dĩ nhiên là anh James cho rằng chuyện đó rất thú vị, anh bảo rằng mai sau nó sẽ trở thành một cầu thủ Quiddich tuyệt vời, nhưng giờ bọn mình phải cất hết những thứ đồ trang trí và không dám rời mắt khỏi thằng bé khi nó đang bay.

Bọn mình đã tổ chức một bữa tiệc trà mừng sinh nhật, chỉ có bọn mình và bà bạn già Bathilda, bà ấy rất quý bọn mình và rất có cảm tình với Harry. Bọn mình rất tiếc là cậu không thể đến, nhưng phải đặt Hội lên trên hết và Harry chưa đủ khôn lớn để biết hôm ấy là sinh nhật nó!

Anh James có vẻ khá nản chí khi bị cầm chân ở đây, anh ấy cố không thể hiện ra nhưng mình biết – cụ Dumbledore vẫn giữ tấm áo khoác Tàng hình, vì thế, không thể có cuộc dạo chơi nho nhỏ nào hết. Nếu cậu có thể đến thăm, anh ấy chắc hẳn sẽ phấn khởi hơn. Cuối tuần trước Đuôi Trùn đã đến đây. Mình thấy cậu ấy có vẻ suy sụp, nhưng có lẽ cũng phải thôi sau những gì xảy ra với gia đình McKinnons; mình đã khóc hết cả tối khi nghe thấy tin

đó.
Bà Bathilda gần như ngày nào cũng ghé qua đây, bà ấy là một bà già rất thú vị với những câu chuyện đáng ngạc nhiên về cụ Dumbledore. Mình không hiểu cụ có hài lòng không nếu biết điều đó! Mình không biết nên tin đến đâu, bởi thực sự thật đáng kinh ngạc rằng cụ Dumbledore…
Tứ chi của Harry như tê liệt. Nó vẫn đứng đó, vẫn giữ tờ giấy trong những ngón tay như mất hết cảm giác, trong khi bên trong cổ họng nó, có sự dâng trào mãnh liệt song song của hai cảm giác: vui sướng và đau khổ. Đi lảo đảo về phía chiếc giường, nó ngồi xuống.
Nó đọc lại, nhưng không thể tìm ra thêm bất kỳ ý nghĩa gì so với lần đọc đầu tiên, và nó chuyển sang việc nhìn vào những chữ viết tay. Má viết chữ "g" giống hệt nó: Nó tìm kiếm từng chữ một, và cảm giác như những bàn tay bè bạn đang vẫy vẫy từ đằng sau tấm màn. Lá thư này thực sự là một kho báu đáng giá, chứng tỏ rằng má Lily Potter đã từng sống, thực sự sống, bàn tay của má đã từng di chuyển trên tấm giấy da này, chấm mực để viết những con chữ, những từ ngữ, về con trai của má, Harry.
Gạt nước mắt một cách không kiên nhẫn, nó đọc lại lá thư, lần này tập trung vào ý nghĩa. Cảm giác giống như đang nghe một giọng nói nửa lạ nửa quen. Họ đã từng có một con mèo, có lẽ nó đã chết, giống như ba má nó, ở thung lũng Godric… hoặc đã bỏ đi khi không còn ai chăm sóc… Chú Sirius đã mua tặng nó cái chổi đầu tiên… Ba má nó biết bà Bathilda Bagshot; liệu có phải cụ Dumbledore đã giới thiệu không? *Cụ Dumbledore vẫn giữ tấm áo khoác tàng hình*… Có điều gì đó kỳ lạ ở đây…
Harry dừng lại, suy nghĩ về những từ ngữ của má nó. Tại sao cụ Dumbledore lại giữ tấm Áo khoác Tàng Hình của ba James? Harry chợt nhớ về những gì thầy Hiệu trưởng đã nói với nó hàng năm trước, "Ta không cần đến một chiếc áo khoác để trở nên tàng hình!" Có thể thành viên không giỏi lắm của Hội cần sự trợ giúp, và cụ Dumbledore làm nhiệm vụ của một người trung chuyển? Harry tiếp tục…
Đuôi Trùn đã ở đây… Pettigrew, kẻ phản bội, "suy sụp" ư? Có phải hắn chợt nhận ra đây là lần cuối cùng hắn nhìn thấy má Lily và ba James?
Và cuối cùng, lại là bà Bathilda, người kể những câu chuyện đáng ngạc nhiên về cụ Dumbledore. *Thực sự thật đáng kinh ngạc rằng cụ Dumbledore*…
Cụ Dumbledore như thế nào nhỉ? Nhưng cũng có một số chuyện kỳ lạ về cụ Dumbledore; như chuyện cụ nhận một điểm kém ở bài kiểm tra môn Biến, hoặc có một niềm say mê với những con dê như cụ Abeforth…
Harry đứng lên và kiểm tra cẩn thận khắp sàn nhà: Có lẽ, phần còn lại của bức thư cũng ở quanh đây. Nó chộp lấy những tờ giấy với đầy sự háo hức, nhưng ít sự cân nhắc như một người tìm kiếm thông thường; nó kéo những

cái ngăn kéo ra, rũ rũ những quyển sách, đứng lên ghế để với tay lên tủ quần áo, còn bò xuống cả giường và ghế bành.
Cuối cùng, nằm úp mặt xuống sàn, nó phát hiện ra một mảnh giấy bị xé ở bên dưới gầm ngăn kéo. Khi Harry lấy được ra, nó có vẻ như là tấm ảnh mà má Lily đã nhắc đến. Trong bức ảnh, một thằng bé tóc đen đang phóng lên cái chổi đồ chơi, hét lên với những tiếng cười, và đôi chân của ba James đang đuổi theo phía sau. Harry cho tấm ảnh vào túi cùng với bức thư của má Lily và tiếp tục tìm phần thứ hai của bức thư.
Sau mười lăm phút, nó buộc phải thừa nhận, phần còn lại của lá thư đã không còn. Có lẽ, nó đã thất lạc sau mười sáu năm được viết, hoặc nó đã bị lấy đi bởi ai đó khi lục lọi căn phòng này? Harry đọc lại phần thứ nhất của lá thư một lần nữa, lần này để tìm những gợi ý chứng tỏ phần thứ hai của lá thư rất có giá trị. Cái chổi đồ chơi của nó khó có thể là thứ được bọn Tử Thần thực Tử chú ý… Thứ duy nhất có vẻ hữu ích mà nó thấy là những thông tin về cụ Dumbledore. *Thực sự thật đáng kinh ngạc rằng cụ Dumbledore* – cái gì nhỉ?
"Harry? Harry? Harry!"
"Mình ở đây!" Nó gọi lớn. "Chuyện gì vậy?"
Có tiếng ồn ào của bước chân bên ngoài cửa, và Hermione ào vào bên trong. "Bọn mình thức dậy mà không thấy cậu đâu!" Cô bé thở hổn hển. Rồi cô bé quay lại và gọi với qua vai. "Ron! Mình tìm thấy cậu ấy rồi!"
Giọng nói khó chịu của Ron vọng lên từ nhiều tầng bên dưới. "Tốt quá! Chuyển lời hộ mình rằng cậu ấy là một thằng ngốc!"
"Harry, xin đừng biến mất như vậy, bọn mình rất sợ! Tại sao cậu lại lên đây?" Cô bé nhìn quanh căn phòng đã được lục lọi rất kỹ. "Cậu đang làm gì ở đây?"
"Tìm thấy thứ mình vừa mới tìm được!"
Nó đưa bức thư của má mình ra. Hermione đón lấy và đọc nó, trong khi Harry nhìn cô bé. Khi đọc xong, cô bé ngẩng lên nhìn nó.
"Ồ Harry…"
"Và cái này nữa…"
Nó đưa cho cô bé tấm ảnh đã rách, và Hermione cười khi thằng bé trong ảnh nhảy lên cái chổi đồ chơi và phóng ra khỏi tầm mắt.
"Mình đang tìm phần còn lại của bức thư!" Harry nói. "Nhưng nó không ở đây!"
Hermione liếc nhìn quanh.
"Cái đống lộn xộn này là do cậu tạo ra, hay nó đã như thế này khi cậu lên đây?"
"Ai đó đã tìm kiếm ở đây trước mình." Harry đáp.
"Mình cũng nghĩ vậy. Tất cả các căn phòng trên đường mình lên đây đều

giống như vậy. Cậu nghĩ bọn chúng tìm kiếm cái gì vậy?"
"Thông tin về Hội, nếu người lục lọi là hắn, Snape…"
"Nhưng cậu có nghĩ là hắn đã có đủ mọi thông tin hắn cần không? Hắn đã *ở trong* Hội mà, phải không."
"Vậy thì," Harry nói, chuyển sang bàn luận về giả thuyết của mình. "Thông tin gì về cụ Dumbledore nhỉ? Ở trang thứ hai của bức thư ấy. Cậu biết cái bà Bathilda mà má mình nhắc đến đấy, cậu biết bà ấy mà."
"Ai cơ?"
"Bathilda Bagshot, tác giả quyển -"
"*Lịch sử pháp thuật*," Hermione nói, có vẻ rất quan tâm. "Vậy là ba má cậu biết bà ấy à? Bà ấy là một nhà sử gia pháp thuật xuất sắc!"
"Và bà ấy còn sống!" Harry nói. "Và bà ấy sống ở thung lũng Godric. Dì Muriel của Ron đã nhắc đến điều đó ở lễ cưới. Bà ấy cũng biết về gia đình của cụ Dumbledore. Khá là thú vị nếu nói chuyện với bà ấy, phải không?"
Không có nhiều sự thông cảm trong nụ cười mà Hermione dành cho Harry. Nó lấy lại lá thư và tấm ảnh, đút vào cái túi nhỏ ở quanh cổ để không phải nhìn thấy cô bé và lùi lại.
"Mình hiểu rằng cậu rất muốn nói chuyện với bà ấy về ba má cậu, về cụ Dumbledore nữa!" Hermione nói. "Nhưng điều đó có giúp gì chúng ta trong việc tìm kiếm các Horcrux không?" Harry không trả lời, và cô bé tiếp tục. "Harry, mình biết là cậu thực sự muốn đến thung lũng Godric, nhưng mình sợ. Mình rất sợ cái việc bọn Tử Thần Thực Tử đã tìm ra chúng ta dễ dàng đến thế nào trong ngày hôm qua. Điều đó khiến mình cảm thấy rõ ràng hơn bao giờ hết là chúng ta nên tránh cái nơi ba má cậu được chôn cất. Mình chắc chắn rằng bọn chúng sẽ rất mong chờ cậu đến thăm nơi đó."
"Không chỉ có thế…" Harry nói, vẫn tránh nhìn vào cô bé. "Dì Muriel nói một số thứ về cụ Dumbledore ở lễ cưới. Mình muốn biết sự thật."
Nó nói với Hermione mọi điều mà dì Muriel đã nói với nó. Khi nó kết thúc, Hermione nói. "Dĩ nhiên, mình hiểu điều đó làm cậu buồn, Harry –"
"Mình không buồn!" Harry nói dối. "Mình chỉ muốn biết đó có phải là sự thật hay không –"
"Harry cậu có thực sự nghĩ là sẽ tìm được sự thật từ những mụ già như dì Muriel, hoặc mụ Rita Skeeter? Làm sao mà cậu có thể tin bọn họ? Cậu biết cụ Dumbledore mà!"
"Mình nghĩ là thế!" Nó thì thầm.
"Nhưng cậu cũng biết là có bao nhiêu sự thật trong những gì mụ Rita viết về cậu đấy! Ông Doge đúng đấy, làm sao cậu có thể để những người đó làm nhơ bẩn những hồi ức của cậu về cụ Dumbledore?"
Nó quay đi, cố không để lộ sự oán giận mà nó đang cảm thấy. Lại một lần nữa, phải chọn xem nên tin cái gì. Nó muốn biết sự thật. Vậy tại sao mọi

người đều quyết định rằng nó không nên biết?
"Chúng ta xuống bếp không?" Hermione đề nghị sau một lúc im lặng. "Kiếm cái gì đó cho bữa sáng?"
Nó đồng ý một cách miễn cưỡng, và theo cô bé ra đến đầu cầu thang, đi qua cánh cửa thứ hai. Có những vết cào sâu dưới lớp sơn cửa, bên dưới một tấm biển nhỏ mà nó nhận ra ở trong bóng tối. Nó đi lên bậc thang cao nhất để đọc. Đó là một tấm biển nhỏ đầy phô trương, chữ viết bằng tay gọn gàng giống cái kiểu mà Percy Weasley đã từng treo trước cánh cửa phòng ngủ của anh ta.
ĐỪNG VÀO ĐÂY
NẾU KHÔNG CÓ SỰ CHO PHÉP RÕ RÀNG CỦA
Regulus Arcturus Black
Sự kích động tràn ngập lấy Harry, nhưng nó không chắc chắn ngay vì sao. Nó đọc lại tấm biển lần nữa. Hermione đã đi xuống tầng dưới.
"Hermione," Nó nói, ngạc nhiên khi giọng mình rất bình tĩnh. "Hãy quay lại đây!"
"Chuyện gì vậy?"
"R.A.B. Mình nghĩ mình tìm ra người đó rồi!"
Há hốc miệng vì kinh ngạc, Hermione chạy vội lên.
"Trong lá thư của má cậu à? Nhưng mình không nghĩ là mình thấy -"
Harry lắc đầu, chỉ vào tấm biển của chú Regulus. Cô bé đọc nó, rồi nắm tay Harry chặt đến nỗi nó phải nhăn mặt.
"Em trai của chú Sirius à?" Cô bé thì thào.
"Chú ấy đã từng là một Tử Thần Thực Tử." Harry nói. "Chú Sirius đã kể cho mình nghe về chú ấy, chú ấy đã gia nhập cùng bọn chúng khi còn rất trẻ, sau đó chú ấy cảm thấy mình thật hèn nhát và muốn rời khỏi bọn chúng – vì thế bọn chúng đã giết chú ấy!"
"Mọi thứ đều khớp!" Hermione hổn hển. "Nếu chú ấy là một Tử Thần Thực Tử và đã gặp Voldemort, và nếu chú ấy tỉnh ngộ, thì chú ấy sẽ muốn hắn sụp đổ!"
Cô bé thả tay Harry ra, ngó đầu qua lan can và hét lên. "Ron! RON! Lên đây, nhanh lên!"
Ron xuất hiện, thở hổn hển, đũa phép đã sẵn sàng trong tay.
"Chuyện gì vậy? Nếu đó là về những con nhện khổng lồ, thì mình muốn có bữa sáng trước khi –"
Nó cau mày lại trước tấm bảng của chú Regulus mà Hermione đang im lặng chỉ vào.
"Cái gì? Em trai của chú Sirius à? Regulus Arcturus… Regulus… *R.A.B.*! Cái mề đay -cậu không cho rằng –"
"Hãy tìm xem!" Harry nói. Nó đẩy cửa, nhưng cửa đã khoá. Hermione chỉ

đũa phép vào tay cầm và nói. "*Alohamora*." Có một tiếng click, và cánh cửa mở ra.
Bọn chúng cùng tiến đến ngưỡng cửa, nhìn quanh. Phòng của chú Regulus nhỏ hơn một chút so với chú Sirius, nhưng không vì thế mà mất đi vẻ đàng hoàng nghiêm trang. Trong khi chú Sirius luôn tìm kiếm sự khác biệt với phần còn lại của gia đình, thì chú Regulus lại có vẻ muốn nhấn mạnh điều ngược lại. Màu truyền thống của Slytherin, xanh lục bảo và bạc ở khắp nơi, che phủ giường ngủ, tường và cửa sổ. Con dấu của gia đình Black được sơn cẩn thận lên giường, cùng với một câu ngắn gọn, TOUJOURS PUR (ND: Tiếng Pháp: LUÔN LUÔN THUẦN CHỦNG). Bên dưới là một bộ sưu tập những bài báo màu vàng được cắt ra, tất cả đã nói lên đó là một người cắt dán ảnh tồi tệ. Hermione đi dọc căn phòng và kiểm tra chúng.
"Tất cả đều nói về Voldemort!" Cô bé nói. "Chú Regulus có vẻ là một người hâm mộ hắn trước khi gia nhập bọn Tử Thần Thực Tử!"
Một làn hơi của bụi hoa hồng toả ra từ khăn trải giường khi cô bé ngồi xuống để đọc những bài báo bị cắt ra đó. Harry, trong lúc đó, để ý đến một bức ảnh khác: một đội Quidditch trường Hogwarts đang mỉm cười và vẫy vẫy từ khung hình. Nó di chuyển đến gần hơn và thấy biểu tượng con rắn trên ngực họ: Biểu tượng của Slytherin. Chú Regulus được nhận ra ngay lập tức, chú ngồi giữa hàng đầu tiên: Chú có mái tóc đen và khuôn mặt hơi kiêu căng giống như anh mình, nhưng chú cao hơn, gầy hơn, và không đẹp trai như chú Sirius.
"Chú ấy là một Tầm Thủ!" Harry nói
"Cái gì?" Hermione trả lời một cách lơ đãng. Cô bé đang đắm chìm trong những bài báo về Voldemort.
"Chú ấy ngồi giữa hàng thứ nhất, đó là vị trí của Tầm Thủ… Đừng bận tâm," Harry nói, nhận ra rằng không ai nghe nó. Ron đang chống tay quỳ xuống tìm phía bên dưới tủ quần áo. Harry nhìn quanh phòng, cố tìm một nơi có thể ẩn giấu và dừng lại ở cái bàn. Lại một lần nữa, có ai đó đã lục lọi ở đây. Những gì ở trong ngăn kéo đều đã được lôi ra, bụi bẩn khắp nơi, và không có gì đáng giá ở đây: những chiếc bút lông ngỗng cũ, những quyển sách đã lỗi thời là bằng chứng rõ ràng cho việc chúng đã được sử dụng thô bạo, một bình mực bị vỡ, những vết mực còn lại nhớp nháp bao phủ cái ngăn kéo.
"Có một cách dễ dàng hơn!" Hermione nói, khi Harry đang chùi bàn tay đầy mực vào cái quần jeans của nó. "*Accio Locket!*" (*Triệu hồi mề đay!* - ND)
Không có gì xảy ra. Ron, đang tìm kiếm ở những nếp gấp của tấm rèm cửa, tỏ vẻ thất vọng.
"Có phải vậy không? Nó không có ở đây à?"
"Ồ, có thể nó vẫn ở đây, nhưng bị bùa chú bảo vệ!" Hermione nói. "Những

bùa chú ngăn cho nó khỏi bị triệu tập bởi phép thuật. Các cậu biết đấy!"
"Giống như Voldemort đã làm với cái chậu đá trong hang!" Harry nói, nhớ lại là mình đã không thể triệu tập cái mặt dây chuyền giả.
"Làm thế nào chúng ta tìm ra nó đây?" Ron hỏi.
"Chúng ta tìm thủ công vậy," Hermione trả lời.
"Ý kiến hay đấy," Ron đảo mắt đáp, rồi quay lại với việc kiểm tra rèm cửa.
Bọn chúng lục lọi từng thước một của căn phòng trong hơn một giờ, và buộc phải thừa nhận rằng, cái mặt dây chuyền không có ở đây.
Bây giờ, mặt trời đã lên; dù chiếu qua ô cửa đầy bụi bặm, ánh nắng vẫn làm chúng loá mắt.
"Dù sao, nó có thể ở một nơi nào đó trong căn nhà này," Hermione nói bằng một giọng khá bình tĩnh khi đi xuống cầu thang. Khi Harry và Ron đã trở nên nản chí, cô bé càng có vẻ khẳng định hơn. "Dù chú ấy có tiêu diệt được nó hay không, chú ấy sẽ muốn ẩn giấu nó khỏi Voldemort, phải không? Các cậu có nhớ tất cả những thứ kinh khủng mà chúng ta đã vứt đi khi ở đây lần cuối cùng không? Cái đồng hồ phóng điện vào tất cả mọi người và cái áo choàng cổ bóp cổ Ron; Chú Regulus chắc hẳn đã vứt chúng ở đó để che đi nơi ẩn giấu cái mặt dây chuyền, chỉ là chúng ta không nhận ra… nhận ra…"
Harry và Ron nhìn cô bé. Cô bé đang đứng với một chân vẫn đang giơ lên không khí, với cái nhìn chết lặng như vừa bị trúng bùa Đổi Ký Ức, đôi mắt cô như muốn bật khỏi con ngươi.
"… đúng lúc!" Cô bé thì thào.
"Có cái gì không ổn à?" Ron nói.
"Có một cái mặt dây chuyền."
"Cái gì?" Ron và Harry nói cùng một lúc.
"Trong ngăn tủ ở phòng khách. Không ai có thể mở nó. Và chúng ta… chúng ta…"
Harry có cảm giác như một cục gạch vừa trôi tuột từ ngực xuống dạ dày. Nó đã nhớ ra. Nó thậm chí còn cầm vào vật đó khi bọn họ truyền cho nhau, mỗi người đều lần lượt cạy nó ra. Vật đó đã bị ném vào đống rác rưởi, cùng với cái chụp đèn đầy bột mụn cóc và cái hộp nhạc khiến mọi người buồn ngủ…
"Kreacher đã lấy lại rất nhiều thứ bị chúng ta vứt đi!" Harry nói. Đó là cơ hội duy nhất, một hy vọng mong manh còn lại, và nó sẽ tiếp tục bám vào hy vọng ấy cho đến khi buộc phải từ bỏ. "Nó giấu cả đống đồ đạc trong cái tủ trong nhà bếp. Đến đó nào!"
Nó đi xuống cầu thang, nhảy hai bậc một lúc, hai đứa kia cũng chạy sát theo sau. Chúng gây ra quá nhiều tiếng ồn đến nỗi chúng làm thức giấc tấm chân dung của mẹ chú Sirius khi đi ngang qua đại sảnh.
"*Rác rưởi! Máu bùn! Cặn bã!*" Bà ta hét lên theo những bước chân khi chúng xông vào nhà bếp và đóng sầm cánh cửa đằng sau.

Harry chạy theo chiều dài căn phòng, dừng lại ở cánh cửa tủ của Kreacher, giật mạnh nó ra. Có một đống chăn cũ ở nơi mà con gia tinh đã từng ngủ, nhưng không còn ánh sáng lấp lánh từ những thứ đồ nữ trang rẻ tiền mà Kreacher thu nhặt được nữa. Thứ duy nhất còn lại là quyển sách có tựa *Sự Cao Quý Tự Nhiên: Một Bảng Phả Hệ Phù Thuỷ*. Không tin vào mắt mình, Harry vồ lấy những tấm chăn và rũ rũ chúng. Mùi chuột chết bay ra và lan toả khắp phòng. Ron rên rỉ khi tự ném mình lên chiếc ghế của nhà bếp; còn Hermione thì nhắm mắt lại.
"Chưa kết thúc đâu!" Harry nói, và nó cao giọng gọi. "*Kreacher!*"
Có một tiếng nổ lớn và con gia tinh Harry bất đắc dĩ thừa hưởng từ chú Sirius hiện ra phía trước cái lò sưởi trống rỗng và ẩm ướt: nhỏ bé chỉ bằng nửa người thường, làn da nhợt nhạt hiện ra ở những nếp gấp quần áo, rất nhiều sợi tóc trắng mọc ra từ đôi tai giống tai dơi của con gia tinh. Nó vẫn mặc cái giẻ bẩn thỉu như lần đầu bọn chúng gặp nó, và cái nhìn khinh bỉ mà nó dành cho Harry đã chứng tỏ rằng, thái độ của nó với sự thay đổi chủ nhân không hề thay đổi, giống hệt như vẻ bề ngoài của nó.
"Chủ nhân…" Kreacher rền rĩ qua cái giọng giống như ếch, và nó cúi xuống, tự nói với đầu gối của mình. "… đã trở lại căn nhà cũ của bà chủ cùng với tên Weasley, kẻ phản bội dòng máu và con Máu bùn…."
"Ta cấm mi được gọi bất kỳ ai là 'kẻ phản bội dòng máu' hay 'Máu bùn'!" Harry gầm gừ. Nó đã tìm ra Kreacher, với cái mũi dài và đôi mắt đỏ ngầu, một thứ rõ ràng là rất khó ưa, nhất là khi con gia tinh đã bán đứng chú Sirius cho Voldemort.
"Ta có một câu hỏi cho mi!" Harry nói, tim nó đập nhanh khi nó nhìn xuống con gia tinh. "Và ta ra lệnh cho mi phải trả lời đúng sự thật, hiểu không?"
"Vâng, thưa chủ nhân!" Kreacher nói, lại cúi thấp xuống lần nữa. Harry thấy mồm của con gia tinh không hề chuyển động, không nghi ngờ gì nữa, nó không thể thốt ra bất kỳ một lời lăng mạ nào.
"Hai năm trước," Harry nói, tim nó đập nhanh trong lồng ngực, "có một cái mặt dây chuyền to bằng vàng ở căn phòng khách trên gác. Chúng ta đã ném nó đi. Mi có lấy cắp nó lại không?"
Có một khoảng im lặng, rồi con gia tinh đứng thẳng lên để nhìn rõ mặt Harry. Sau đó nó nói: "Có!"
"Hiện giờ nó đang ở đâu?" Harry hỏi một cách hân hoan trong khi Ron và Hermione rất vui sướng.
Kreacher nhắm mắt lại như thể nó không thể chịu đựng được phản ứng của bọn chúng khi nó trả lời
"Mất rồi."
"Mất rồi?" Harry lặp lại, sự phấn chấn đã trôi tuột đi mất. "Thế nghĩa là sao, nó mất rồi à?"

Con gia tinh rùng mình. Nó lắc đầu.
"Kreacher!" Harry nói một cách dữ dội. "Ta ra lệnh –"
"Mundungus Fletcher!" Con gia tinh rền rĩ, mắt vẫn nhắm chặt. "Mundungus Fletcher đã lấy cắp tất cả; những bức ảnh của cô Bella và cô Cissy, đôi găng tay của Bà chủ, Huân chương Merlin Đệ Nhất Đẳng, cái cốc có phù hiệu của gia đình, và- và-"
Kreacher hít thở sâu: Bộ ngực trống rỗng của nó phồng lên rồi lại sẹp xuống, rồi nó mở mắt ra và hét lên một cách kinh hoàng.
"– và chiếc mặt dây chuyền, chiếc mặt dây chuyền của cậu chủ Regulus. Kreacher đã làm sai rồi! Kreacher đã không thực hiện được lệnh của cậu ấy!"
Harry vội hành động theo bản năng: Khi Kreacher lao về những cái dùi nung ở lò sưởi, nó túm lấy con gia tinh, đè nó xuống. Tiếng thét của Hermione hoà lẫn vào tiếng thét của Kreacher, nhưng Harry gầm lên, át đi những âm thanh khác, "Kreacher, ta ra lệnh cho mi phải giữ yên!"
Nó cảm nhận thấy con gia tinh như bị đóng băng và nó buông tay ra. Kreacher nằm sóng soài trên sàn nhà đá lạnh, nước mắt ràn rụa chảy ra từ đôi mắt.
"Harry, để nó đứng lên đi!" Hermione thì thầm.
"Để nó có thể tự đánh mình bằng những cái dùi nung à?" Harry khịt khịt mũi, quỳ xuống cạnh con gia tinh. "Tớ không nghĩ vậy đâu. Được rồi, Kreacher, ta muốn sự thật: Làm thế nào mà mi biết Mundungus Fletcher đã ăn trộm cái mặt dây chuyền?"
"Kreacher nhìn thấy hắn!" Con gia tinh thở hổn hển khi nước mắt lăn xuống mũi và chảy vào cái mồm đầy những răng xám xịt. "Kreacher thấy hắn đi ra từ cái tủ của Kreacher, trên tay cầm đầy những của cải của Kreacher. Kreacher đã nói với tên trộm ấy hãy dừng lại, nhưng tên Mundungus Fletcher ấy chỉ cười và ch-chạy…"
"Mi gọi cái mặt dây chuyền là của 'cậu chủ Regulus'!" Harry nói. "Tại sao? Cái mặt dây chuyền đó từ đâu đến? Chú Regulus phải làm gì với nó? Kreacher, hãy ngồi dậy và kể cho ta biết mọi chuyện về cái mặt dây chuyền, mọi thứ mà chú Regulus phải làm với nó!"
Con gia tinh ngồi xuống, cuộn lại như một quả bóng, đặt khuôn mặt đầy nước mắt lên đầu gối, và bắt đầu lúc lắc người về phía trước rồi lại về phía sau. Khi nó nói, tiếng nói như bị bóp nghẹt lại, nhưng vẫn nghe rất rõ ràng trong sự im lặng và dội lại khắp nhà bếp.
"Cậu chủ Sirius bỏ đi, tự giải thoát chính mình, vì cậu ấy là một người con trai tồi và đã làm đau đớn trái tim của bà chủ bằng cái thói quen lộn xộn, vô tổ chức. Nhưng cậu chủ Regulus lại rất biết nghe lời; cậu chủ biết mình phải có nghĩa vụ gì với dòng họ Black và giá trị của dòng máu thuần chủng. Hàng

năm trời, cậu chủ nói về Chúa Tể Hắc Ám, người sẽ đưa những phù thuỷ ra khỏi chỗ ẩn nấp để điều khiển dân Muggle… và khi mười sáu tuổi, cậu chủ Regulus gia nhập với chúa tể Hắc Ám. Rất đáng tự hào, rất đáng tự hào, rất hạnh phúc được phục vụ…
"Sau một năm gia nhập, vào một ngày, cậu chủ Regulus xuống bếp để gặp Kreacher. Cậu chủ Regulus luôn luôn yêu quý Kreacher. Và cậu chủ Regulus nói rằng… nói…Con gia tinh già lắc lư càng dữ dội."… nói rằng Chúa Tể Hắc Ám cần một gia tinh?"
"Voldemort cần một gia tinh?" Harry lặp lại, nhìn sang Ron và Hermione, cả hai đứa trông cũng bối rối y như nó.
"Ồ vâng," Kreacher rên rỉ. "Và cậu chủ Regulus đã đề cử Kreacher. Đó là một niềm vinh hạnh, cậu chủ Regulus nói vậy, niềm vinh hạnh cho cả cậu chủ Regulus và Kreacher, Kreacher sẽ phải làm tất cả những gì mà Chúa tể Hắc Ám sai bảo… và sau đó về n-nhà…"
Kreacher lắc lư nhanh hơn, tiếng thở của nó giờ đã thành tiếng nức nở"Vì thế, Kreacher đi cùng Chúa Tể Hắc Ám. Chúa Tể Hắc Ám không nói phải làm gì, nhưng đưa Kreacher đên một cái hang gần biển. Và bên trong cái hang là một hang động lớn, trong đó có một cái hồ lớn đen ngòm…"
Harry như dựng tóc gáy. Tiếng rền rĩ của Kreacher nghe như vọng đến từ mặt nước tối tăm. Nó có thể nhìn thấy mọi thứ rõ ràng như thể nó có mặt ở đó.
"… Có một con thuyền ở đó…"
Dĩ nhiên là có một con thuyền, Harry biết con thuyền đó, nhỏ bé và có một màu xanh ma quỷ, đã được bỏ bùa để chở một phù thuỷ và một nạn nhân đi đến hòn đảo ở trung tâm. Voldemort đã thử nghiệm sự phòng thủ quanh cái Horcrux, bằng cách mượn một sinh vật sẵn có, một con gia tinh…"
"Có một cái chậu đầy độc dược ở trên đảo. Chúa – Chúa Tể Hắc Ám bắt Kreacher phải uống nó…"
Con gia tinh run rẩy từ đầu đến chân.
"Kreacher uống, và khi uống, nó nhìn thấy những điều khủng khiếp… Kreacher như bị thiêu đốt từ bên trong… Kreacher kêu la, mong cậu chủ Regulus sẽ cứu nó, nó cầu cứu bà chủ Black… Nhưng Chúa Tể Hắc Ám chỉ cười… Hắn bắt Kreacher uống hết chỗ độc dược… Hắn thả một cái mặt dây chuyền vào cái chậu rỗng… Hắn lại đổ đầy nó bằng độc dược…"
"Và Chúa Tể Hắc Ám bỏ đi, để lại mình Kreacher trên đảo…"
Harry có thể thấy chuyện đó xảy ra. Nó thấy khuôn mặt giống rắn, trắng bệch của Voldemort tan biến trong bóng tối, con mắt đỏ lừ nhìn con gia tinh sắp chết trong chốc lát một cách không thương tiếc, khi nó đang chống cự một cách liều lĩnh cái khát khô cháy cổ họng mà thứ độc dược đó gây ra cho nạn nhân… Nhưng đến đây, trí tưởng tượng của Harry không thể đi xa hơn

được nữa, bởi lẽ nó không biết làm thế nào mà Kreacher thoát ra được.
"Kreacher cần nước, nó bò đến rìa hòn đảo để uống nước từ mặt hồ đen đó… và những bàn tay, những bàn tay chết chóc thò lên cố kéo Kreacher xuống mặt nước…"
"Làm thế nào mà mi thoát ra được?" Harry hỏi, không ngạc nhiên khi thấy mình đang thì thào.
Kreacher ngẩng cái đầu xấu xí của nó lên, nhìn Harry bằng đôi mắt đỏ ngầu to tướng. "Cậu chủ Regulus gọi Kreacher quay về…"
"Ta biết – nhưng làm thế nào mi thoát khỏi bọn Âm Binh?
Kreacher có vẻ không hiểu.
"Cậu chủ Regulus gọi Kreacher quay về…" Nó lặp lại.
"Ta biết, nhưng –"
"Chẳng phải mọi thứ đã quá rõ ràng sao, Harry!" Ron nói. "Nó Độn thổ ra."
"Nhưng… không thể Độn thổ vào hoặc ra cái hang đó được," Harry nói. "nếu không thì cụ Dumbledore –"
"Phép thuật của gia tinh không giống phép thuật của phù thuỷ, phải không?" Ron nói. "Ý mình là, bọn chúng có thể Độn thổ và Hiện hình ở Hogwarts trong khi chúng ta thì không thể…"
Có một sự im lặng khi Harry suy nghĩ về điều đó. Làm thế nào mà Voldemort lại phạm phải sai lầm này nhỉ? Nhưng ngay khi nó nghĩ đến điều đó, Hermione lên tiếng, giọng cô bé khá lạnh lùng. "Dĩ nhiên, Voldemort cho rằng những con Gia tinh chưa bao giờ là một mối quan tâm cửa hắn, như tất cả những phù thuỷ thuần chủng đối xử với chúng như những con thú… Chưa bao giờ hắn nghĩ rằng, bọn gia tinh lại có những phép thuật mà hắn không có."
"Mệnh lệnh cao nhất đối với gia tinh là yêu cầu của Chủ nhân!" Kreacher nói. "Kreacher được bảo phải về nhà, vì vậy Kreacher đã về nhà…"
"Vậy thì, ông phải làm những gì ông được bảo, phải không?" Hermione nói một cách thân thiện. "Ông thực sự đã không hề chống lệnh!"
Kreacher lắc đầu, lắc lư dữ dội hơn bao giờ hết.
"Vậy chuyện gì đã xảy ra khi mi quay lại?" Harry hỏi. "Chú Regulus đã nói gì khi mi kể cho chú ấy nghe chuyện gì đã xảy ra?"
"Cậu chủ Regulus đã lo lắng, rất lo lắng," Kreacher rên rỉ. "Cậu chủ Regulus nói rằng Kreacher phải trốn và không được rời khỏi căn nhà. Và rồi… một thời gian sau… một buổi tối, cậu chủ Regulus đến bên cái tủ để tìm Kreacher, cậu chủ Regulus trông rất lạ, trông không giống ngày thường chút nào, cậu chủ có vẻ đang rối loạn… Kreacher cho là như vậy… và cậu chủ bảo Kreacher dẫn đến cái hang mà Kreacher đã đến cùng với Chúa Tể Hắc Ám…"
Và rồi họ rời đi. Harry có thể tưởng tượng khá rõ ràng, con gia tinh đang sợ

hãi đi với một người Tầm Thủ gầy, da ngăm đen, rất giống chú Sirius… Kreacher biết cách mở lối vào bị ẩn giấu của hang động ngầm dưới đất, biết cách để gọi cái thuyền lên, lần này, là cậu chủ Regulus yêu quý đi với nó đến hòn đảo có cái chậu đầy độc dược…
"Và chú ấy bắt mi uống thứ độc dược đó?" Harry nói, giận dữ.
Nhưng Kreacher lắc đầu và khóc. Hermione lấy tay bịt mồm lại; cô hình như vừa hiểu ra một điều gì đó.
"C-Cậu chủ Regulus lấy một cái mặt dây chuyền từ túi của mình, giống hệt cái mặt dây chuyền của Chúa Tể Hắc Ám…" Kreacher nói, nước mắt chảy ra từ cả hai lỗ mũi. "Và cậu chủ bảo Kreacher giữ nó, hãy tráo đổi khi cái chậu đã trống rỗng…"
Tiếng nức nở của Kreacher giờ đã thành những tiếng the thé khó chịu; Harry phải rất tập trung để hiểu những gì nó nói.
"Và cậu chủ ra lệnh – Kreacher phải đi – một mình mà không có cậu chủ. Và cậu chủ dặn Kreacher phải về nhà – không được nói với Bà chủ – về những gì cậu chủ đã làm – nhưng phải tiêu huỷ - cái mặt dây chuyền thật. Và cậu chủ uống – tất cả chỗ độc dược ấy – và Kreacher tráo đổi cái mặt dây chuyền – và nhìn… khi cậu chủ Regulus… bị kéo xuống nước…và…"
"Ôi, Kreacher!" Hermione bật khóc. Cô bé quỳ gối xuống cạnh con gia tinh và cố gắng ôm nó. Ngay tức khắc con gia tinh đứng lên, lùi lại, tránh xa khỏi cô bé.
"Máu Bùn chạm vào Kreacher, nó sẽ không để điều đó xảy ra. Bà Chủ sẽ nói gì đây?"
"Ta đã bảo mi không được gọi người khác là 'Máu Bùn' cơ mà!" Harry gầm gừ, nhưng con gia tinh đã tự trừng phạt chính mình. Nó ngã xuống, và tự đập đầu mình xuống sàn.
"Dừng lại, dừng lại!" Hermione thổn thức. "Ồ, cậu chuyện này nó đáng kinh tởm như thế nào, cách mà bọn chúng phải tuân lệnh?"
"Kreacher – dừng lại!" Harry hét lên.
Con gia tinh vẫn nằm trên sàn, thở hổn hển và run lẩy bẩy, nước mũi xanh lè nhớp nháp, có một vết thâm tím trên cái trán vàng vọt của nó, mắt nó sưng phồng, đỏ ngầu và đầy nước mắt. Harry chưa từng thấy điều gì đáng thương xót như thế.
"Vì thế mi mang cái mặt dây chuyền về nhà…" Nó nói luôn, bởi nó quyết định là mình phải biết toàn bộ câu chuyện. "Và mi đã cố tiêu huỷ nó?"
"Không có cách gì Kreacher có thể gây xây xước cho nó," Con gia tinh than vãn. "Kreacher đã thử mọi thứ, mọi thứ mà nó biết, nhưng không có gì, không có gì có hiệu quả cả… Rất nhiều bùa chú mạnh mẽ đã được sử dụng, Kreacher chắc rằng để tiêu diệt nó, thì phải mở nó ra, nhưng nó không hề mở… Kreacher tự phạt chính mình, nó thử một lần nữa, lại tự phạt chính

mình, rồi lại thử. Kreacher đã không thực hiện được mệnh lệnh! Kreacher không thể tiêu huỷ cái mặt dây chuyền! Và bà chủ thì điên lên với nỗi buồn, bởi cậu chủ Regulus đã biến mất mà Kreacher không thể nói cho bà biết chuyện gì đã xảy ra, không, bởi vì cậu chủ đã c..câ..cấm nó được nói cho bất kỳ ai trong gia đi….đình biết chuyện gì đã xảy ra trong cái h…hang…"
Kreacher bắt đầu thổn thức, mạnh đến nỗi không còn sự liên kết giữa những từ ngữ nữa. Nước mắt lăn dài trên má Hermione, nhưng cô bé không dám chạm vào con gia tinh lần nữa. Ngay cả Ron, người không yêu quý Kreacher cho lắm, cũng có vẻ bồn chồn. Harry ngồi xuống và lắc lắc đầu, cố gắng làm sạch nó.
"Ta không hiểu, Kreacher," Rốt cuộc, nó nói. "Voldemort cố để giết mi, chú Regulus chết để làm cho Voldemort sụp đổ, nhưng mi vẫn vui khi bán đứng chú Sirius cho Voldemort? Mi vui khi đến với mụ Narcissa và mụ Bellatrix, và tuồn thông tin cho Voldemort qua bọn chúng…"
"Harry, Kreacher không nghĩ như vậy đâu!" Hermione nói, cô bé đang chùi nước mắt bằng tay. "Ông ấy là nô lệ; gia tinh thường bị ngược đãi và đối xử tàn tệ; những gì Voldemort làm với Kreacher không đi khỏi xu thế chung đó. Chiến tranh của phù thuỷ thì có ý nghĩa gì với Kreacher chứ? Ông ấy trung thành với ai đối xử tử tế với ông ấy, và bà Black đã làm như vậy, cả chú Regulus nữa, vì thế ông ấy phục vụ họ một cách tận tình và tin theo niềm tin của họ. Mình biết cậu định nói gì…" Cô bé tiếp tục khi Harry định phản đối. "… rằng chú Regulus đã thay đổi ý định. Nhưng chú ấy đâu có giải thích cho Kreacher, phải không? Và mình nghĩ là mình biết tại sao. Gia đình của chú Regulus và Kreacher đều sẽ an toàn nếu họ duy trì được dòng máu thuần chủng. Chú Regulus đã cố gắng để bảo vệ tất cả."
"Chú Sirius –"
"Chú Sirius là một nỗi kinh hoàng với Kreacher, Harry, mọi thứ không tốt đẹp như cậu thấy đâu, cậu biết đó là sự thật mà. Kreacher đã ở một mình trong một thời gian dài trước khi chú Sirius đến đây, và ông ấy chắc hẳn đã rất khổ sở vì sự ảnh hưởng đó. Mình chắc rằng 'Cô chủ Cissy' và 'Cô chủ Bella' đã rất tử tế thân thiện với Kreacher khi ông ấy đến, vì thế ông ấy rất quý bọn chúng và cho bọn chúng biết mọi thứ chúng cần. Mình đã nói từ lâu rồi, phù thuỷ sẽ phải trả giá cho cái cách mà họ đối xử với những con gia tinh. Ừm, Voldemort đã phải trả giá… và cả chú Sirius nữa."
Harry không thể bắt bẻ lại. Khi nó nhìn Kreacher nức nở trên sàn nhà, nó nhớ lại những gì cụ Dumbledore đã nói với nó, ngay sau cái chết của chú Sirius: *Thầy không nghĩ rằng chú Sirius đã nhìn nhận Kreacher với là một sinh vật với cảm xúc tinh tế như cảm xúc của một con người…*
"Kreacher!" Sau một lúc, Harry nói. "Khi mi cảm thấy thoải mái… thì hãy ngồi dậy."

Nhiều phút trôi qua trước khi tiếng nấc của Kreacher phá vỡ sự im lặng. Sau đó, nó chống người ngồi dậy, lấy tay lau mắt như một đứa trẻ nhỏ.
"Kreacher, ta sắp sửa yêu cầu ngươi làm một việc!" Harry nói. Nó liếc sang Hermione để tìm sự giúp đỡ. Nó muốn ra lệnh một cách tử tế, nhưng cùng lúc, nó không thể giả vờ rằng đó không phải một mệnh lệnh. Tuy nhiên, sự thay đổi trong giọng nói của nó đã nhận được sự tán thành của cô bé. Cô bé cười một cách khích lệ.
"Kreacher, tôi muốn ông, hãy đi tìm Mundungus. Chúng ta phải tìm ra cái mặt dây chuyền – cái mặt dây chuyền của chú Regulus ở đâu. Điều này rất quan trọng. Chúng ta phải hoàn thành công việc của chú ấy, chúng ta phải đảm bảo rằng, chú ấy đã không chết – ừm – một cách vô ích."
Kreacher nắm chặt tay lại và nhìn lên Harry?
"Đi tìm Mundungus Fletcher ư?" Nó rên rỉ
"Và đem hắn đến đây, quảng trường Grimmauld!" Harry nói. "Ông có nghĩ là sẽ làm được điều đó cho chúng tôi không?"
Khi Kreacher gật đầu và đứng lên, Harry bỗng có một ý tưởng bất chợt. Nó lấy từ cái túi của lão Hagrid cái Horcrux giả, cái mặt dây chuyền thay thế mà chú Regulus đã đề cập với Voldemort trong lá thư.
"Kreacher, tôi, ừm, muốn ông lấy cái này!" Nó nói, đặt cái mặt dây chuyền vào tay con gia tinh. "Nó thuộc về chú Regulus và tôi chắc rằng chú ấy muốn ông có nó như một biểu tượng của lòng biết ơn cho những gì ông đã-"
"Được đấy, ông bạn!" Ron nói khi con gia tinh chạm vào chiếc mặt dây chuyền, nó tru lên vì bị sốc và đau khổ, và tự ném mình xuống sàn.
Mất gần nửa tiếng để khiến Kreacher bình tĩnh, nó đã vượt qua cảm giác được tặng một đồ vật gia truyền của gia đình Black, nó quá yếu đuối để có thể đứng một cách đúng đắn. Cuối cùng, khi nó lảo đảo bước được vài bước, bọn chúng đều đi cùng nó đến cái tủ, chứng kiến nó cất cái mặt dây chuyền một cách an toàn trong những cái chăn cũ bẩn thỉu, và quả quyết với nó rằng bảo vệ cái mặt dây chuyền sẽ là ưu tiên số một của bọn chúng khi nó đi khỏi đây. Sau đó con gia tinh cúi chào Harry và Ron, và thậm chí còn nhăn mặt một cách vui vẻ với Hermione, đó có thể được coi là một sự chào hỏi kính trọng, trước khi nó độn thổ đi với một tiếng *rắc* lớn như mọi lần.

Harry potter và bảo bối tử thần

Dịch Giả: Lý Lan
Chương 11
Vật đút lót

Nếu Kreacher đã có thể thoát được một cái hồ đầy Âm Binh, thì Harry tin chắc là vụ bắt giữ lão Mudungus cũng chỉ mất nhiều nhất là vài tiếng đồng hồ, nó đi vơ vẩn trong căn nhà cả buổi sáng với niềm mong đợi lớn ấy. Tuy vậy, Kreacher không trở về trong buổi sáng, cũng như buổi chiều. Màn đêm buông xuống, Harry cảm thấy lo lắng và hết sức chán nản với một bữa tối mà thành phần chủ yếu là đống bánh mỳ thiu. Hermione đã cố gắng hết sức yểm một loạt bùa Biến hình, nhưng chẳng thay đổi được gì. Kreacher không trở về trong ngày hôm sau, và cả hôm sau đó. Tuy vậy, có hai kẻ mặc áo chùng xuất hiện tại quảng trường trước cửa ngôi nhà số mười hai ấy. Và chúng đã ở đó cho đến tối mịt, nhìn chằm chằm về phía của ngôi nhà mà chúng không thể thấy được.
"Chúng chắc chắn là Tử Thần Thực Tử rồi," Ron nói, khi cả bọn đang quan sát từ cửa sổ của căn phòng vẽ, "chẳng lẽ chúng biết chúng ta ở đây?"
"Mình không nghĩ vậy," Hermione nói, dù cô bé có vẻ hoảng sợ, "Hoặc là chúng đã cho lão Snape đuổi theo chúng ta, phải không."
"Cậu cho là lão Snape đã từng ở đây và bị khoá lưỡi bởi lời nguyền của thầy Moody à?" Ron hỏi.
"Phải," Hermione đáp, "nếu không thì hắn đã có thể nói ra cách để vào được bên trong, phải không? Nhưng bọn chúng xem ra chỉ chờ chúng ta đi ra mà thôi. Chúng chắc hẳn đã biết Harry là chủ nhân thực sự của ngôi nhà."
"Làm thế quái nào chúng có thể… " Harry thắc mắc.
"Các tài sản phù thuỷ sẽ bị Bộ kiểm tra mà, cậu nhớ không? Họ sẽ biết được là chú Sirius đã để lại cho cậu căn nhà."
Sự hiện hữu của đám Tử Thần Thực Tử ở bên ngoài đã làm tăng thêm tâm trạng đáng ngại bên trong căn nhà số mười hai. Cả bọn chưa nhận được một thông điệp nhỏ nào kể từ khi Thần Hộ Mệnh của ông Weasley xuất hiện, sự căng thẳng đã bắt đầu gây nên hậu quả. Bồn chồn và cáu kỉnh, Ron tạo ra một thói quen phiền hà là liên tục chơi đùa với cái Tắt-Bật đèn trong túi; Mà việc này làm Hermione đặc biệt nổi khùng, cô nàng phải đọc ngấu nghiến quyển *Câu chuyện về những hiệp sĩ xứ Beedle* để xua đi nỗi căng thẳng khi mòn mỏi đợi chờ Kreacher, và hiển nhiên là cô bé không đánh giá cao lắm cái cách mà ánh đèn liên tục tắt và bật.
"Cậu thôi đi có được không!" cô nàng thét lên trong buổi tối thứ ba kể từ khi Kreacher đi, khi mà tất cả ánh đèn biến mất trong căn phòng vẽ thêm một lần nữa.
"Xin lỗi, xin lỗi!" Ron vội ấn cái Tắt-Bật đèn một lần nữa, trả lại ánh đèn. "Mình còn không biết mình đã bật nó."
"Vậy thì, cậu không thể tìm được cái gì hữu ích để lấp đầy cái đầu của cậu hay sao?"

"Sao? Như là việc đọc truyện cho trẻ nít hả?"
"Cụ Dumbledore để cho mình cuốn sách, Ron – "
"- và cũng để cho mình cái Tắt-Bật này, mình cho là mình phải dùng nó!"
Không chịu được vụ cãi cọ này, Harry lẻn ra khỏi phòng mà không hề bị chú ý. Nó đi xuống dưới lầu về phía khu nhà bếp, nơi mà nó vẫn ghé thăm thường xuyên; vì nó chắc chắn là nếu Kreacher trở lại thì chỉ có thể là ở đây mà thôi. Nó đi được nửa đường từ trên lầu xuống nhà, tuy vậy, nó dừng lại khi nghe thấy một tiếng gõ nhẹ ở cửa trước, và sau đó là tiếng lách cách của kim loại và tiếng ken két của dây xích.
Mọi dây thần kinh trên cơ thể Harry như căng lên: nó lôi đũa phép ra, lẩn vào trong bóng tối bên dưới nơi treo những chiếc đầu bị chặt của gia tinh, và chờ đợi. Cánh cửa mở ra: nó thoáng nhìn thấy một khung cảnh nhỏ của quảng trường bên ngoài, và một bóng người mặc áo chùng len lỏi dần vào phòng lớn, đóng sầm cánh cửa sau lưng. Kẻ xâm nhập đi một bước về phía trước, thì giọng của thầy Moody vang lên, *"Severus Snape?"* Rồi sau đó đám bụi trong sảnh ồ ạt xông vào kẻ mới đến, giơ cao bàn tay chết chóc của nó.
"Ta không phải là người đã giết cụ, cụ Albus à!" một giọng nói khẽ khàng đáp.
Bùa phép bị phá vỡ: đám bụi lại nổ một lần nữa, làm cho việc nhận dạng người mới đến qua làn khói xám xịt dầy đặc trở nên khó khăn.
Harry chỉ đũa phép vào chính giữa đám bụi đó, hét lên:
"Không được di chuyển!"
Nó đã quên mất bức chân dung của bà Black, khi nghe tiếng nó thét lên, chiếc rèm che bức tranh mở ra, và bà ta bắt đầu la hét, "*Bọn Máu bùn nhơ nhuốc và rác rưởi làm ô danh ngôi nhà của ta –*"
Ron và Hermion có mặt ngay tức thì ở trên bậc thang sau lưng Harry, với hai cây đũa phép giương cao như nó, chỉ vào người đàn ông lạ mặt đang đứng thẳng và giơ hai tay lên cao ở dưới sảnh.
"Cất vũ khí đi nào, ta Remus đây!"
"Ôi ơn trời," Hermione kêu lên yếu ớt, thay vào đó, cô bé chỉ đũa phép vào bức tranh của bà Black; và với một tiếng nổ ầm, chiếc rèm sột soạt đóng lại, giải thoát mọi người khỏi âm thanh khủng khiếp. Ron cũng hạ thấp chiếc đũa phép, song Harry thì không.
"Hãy chứng minh đi!" Harry gọi lại.
Thầy Lupin bước về phía có ánh đèn, tay vẫn giơ cao với tư thế đầu hàng.
"Tôi là Remus Lupin, người sói, đôi khi được gọi là Moony, một trong bốn người sáng tạo ra tấm bản đồ Đạo Tặc, người đã cưới Nymphadora, vẫn được gọi là Tonks, và tôi cũng là người dạy trò cách gọi một Thần Hộ Mệnh, Harry, dưới dạng một con nai."
"Vâng, được rồi," Harry nói, hạ đũa phép, "nhưng con vẫn phải kiểm tra,

phải không?"
"Nói như là một giáo sư phòng chống nghệ thuật Hắc Ám thì ta cho rằng con phải kiểm tra. Ron, Hermione, các con không nên hạ thấp mức phòng vệ quá nhanh như vậy."
Chúng chạy xuống dưới lầu về phía ông. Bao trùm trong một chiếc áo chùng du hành dày, ông có vẻ kiệt sức, song vẫn rất hài lòng khi thấy chúng.
"Không một dấu hiệu nào của Severus, phải không?" ông hỏi.
"Không hề," Harry đáp. "Mọi việc ra sao rồi ạ? Mọi người có ổn không ạ?"
"Ổn," Thầy Lupin trả lời, "nhưng chúng ta đều bị theo dõi. Có hai tên Tử Thần Thực Tử ở bên ngoài, đúng không nào?"
"Bọn con biết –"
"Và ta đã phải Độn Thổ cực kì khéo léo trên bậc trên cùng ngoài cửa chính để chắc chắn là chúng không nhìn thấy ta. Chúng không thể biết các con đang ở đây và ta tin rằng chúng còn nhiều thủ hạ ngoài kia; chúng đang sục sạo mọi cầu nối với con, Harry. Hãy xuống lầu nào, ta còn rất nhiều điều muốn nói với con. Và ta muốn cho con biết điều gì đã xảy ra kể từ khi con rời khỏi trang trại Hang Sóc."
Họ đi xuống căn bếp, và Hermione yểm bùa vào vỉ lò, một ngọn lửa bùng lên tức thì: nó tạo ra một hình ảnh ấm áp trên mảng tường đá giản dị và hắt sáng lên chiếc bàn gỗ dài. Thầy Lupin kéo ra vài chai bia bơ từ chiếc áo du hành xỉn màu và cả bọn ngồi xuống.
"Ta đã ở đây từ ba ngày trước, nhưng ta còn phải cắt đuôi tên Tử Thần Thực Tử bám theo ta," Thầy Lupin nói, "Vậy, các con đến thẳng nơi đây ngay sau lễ cưới à?"
"Không ạ," Harry nói, "sau khi bọn con gặp phải hai tên Tử Thần Thực Tử ở một quán cà phê trên đường Tottenham Court."
Thầy Lupin làm đổ phần lớn bia bơ xuống người *"Cái gì?"*
Bọn nó giải thích điều gì đã xảy ra; và khi chúng nói xong, thầy Lupin trông có vẻ kinh hoàng.
"Nhưng làm thế nào bọn chúng tìm ra nhanh như vậy? Không thể nào tìm ra được ai đã Độn Thổ, trừ phi ta chụp lấy họ ngay khi họ biến mất."
"Và cũng không thể nào có chuyện bọn chúng chỉ tình cờ dạo chơi ở Tottenham vào lúc đó, phải không ạ?" Harry nói.
"Chúng con tự hỏi," Hermione ngập ngừng, "Harry còn tiếp tục mang theo bùa Truy Nguyên bên mình hay không?"
"Không thể, " Thầy Lupin đáp. Ron phấn khởi ra mặt, còn Harry thì cảm thấy nó được giải toả rất nhiều. "Loại trừ các khả năng khác, bọn chúng chắc hẳn phải biết Harry đang ở đây nếu như con còn mang vết tích đó, phải chứ? Nhưng ta vẫn không hiểu nổi làm thế nào chúng có thể lần ra các con ở đường Tottenham Court, thật là đáng lo, vô cùng đáng lo."

Nhìn ông trông thật bối rối, nhưng với những điều Harry nhận thấy, thì câu hỏi đó có thể để sau.
"Thầy hãy kể cho bọn con những gì xảy ra sau khi bọn con rời đi, chúng con chẳng nhận được gì từ lúc ba của Ron nhắn rằng gia đình vẫn bình an."
"Được thôi, Kingsley đã cứu chúng ta," Thầy Lupin trả lời. "Nhờ mật báo của chú ấy mà phần lớn khách mời của chúng ta đã kịp thời Độn Thổ trước khi chúng đến nơi."
"Bọn chúng là người của Bộ hay là Tử Thần Thực Tử vậy?"
"Cả hai, nhưng với chung âm mưu và mục đích, bây giờ chúng là một," Thầy Lupin buồn rầu. "Có khoảng một tá tên, nhưng chúng không biết con có ở đó, Harry à. Anh Arthur có nghe nói là chúng đã thử tra tấn ông Scrimgeour để biết được nơi ở của con, trước khi kết kiễu ông ấy; nếu đây là sự thật, thì hẳn ông ấy đã không hé lộ một lời về con đâu."
Harry nhìn Ron và Hermione; chúng biểu lộ một sự sửng sốt trộn lẫn với biết ơn y như nó cảm thấy. Nó chưa bao giờ yêu thích ông Scrimgeour, nhưng hành động quả cảm cuối cùng của người đàn ông ấy đã bảo vệ mạng sống của Harry.
"Bọn Tử Thần Thực Tử sục sạo trang trại Hang Sóc từ trên xuống dưới - và chúng tra hỏi chúng ta hàng giờ. Chúng cố hết sức để tìm thông tin về con, Harry à, nhưng dĩ nhiên là không ai ngoài Hội biết được là con ở đây, Harry.
"Cùng lúc chúng phá vỡ đám cưới, thêm nhiều Tử Thần Thực Tử nữa được phái đi đến mọi ngôi nhà liên quan đến Hội trong cả nước. Không có ai chết đâu," ông nhanh chóng thêm vào, chặn trước câu hỏi, "nhưng chúng cực kì hung bạo. Chúng đốt nhà của Dedalus Diggle, tất nhiên là ông ấy không còn ở đó, và chúng dùng lời nguyền Tra Tấn với gia đình cô Tonks. Một lần nữa, chỉ là để tìm ra con đã đi đâu sau khi đến thăm họ. Họ ổn cả - còn run rẩy, hiển nhiên, nhưng mà vẫn ổn."
"Và chúng đã vượt qua được những lời nguyền được bảo vệ ấy ư?"
Harry hỏi, hồi tưởng lại hiệu quả của những lời nguyền vào cái đêm nó đâm vào khu vườn nhà Tonks.
"Con cũng phải nhận ra chứ, Harry, rằng bọn tử thần thực tử đã có được toàn bộ Bộ Pháp Thuật về phe chúng," Thầy Lupin trả lời. "Chúng đã có quyền thực hiện bất kì lời nguyền chết chóc nào mà không sợ bị nhận dạng hay bắt giữ. Chúng đã xâm nhập được vào mọi bùa phép bảo hộ mà chúng ta đã yểm để chống lại chúng, và khi vào được bên trong, chúng chắc chắn là không giấu giếm gì về những nơi chúng sẽ đến."
"Và chúng cũng không hề bận tâm gửi lời xin lỗi cho những vụ tra tấn chỉ để tìm ra nơi ở của Harry hay sao?" Hermion giận dữ, trong giọng nói của cô bé có vẻ ghê tởm.
"Ừ thì," Thầy Lupin đáp, do dự khi lôi ra một tờ *Nhật Báo Tiên Tri* bị gấp

lại.
"Đây," ông nói, đẩy tờ báo về phía Harry, "đằng nào con cũng biết vậy thôi. Đó là cái cớ để chúng săn đuổi con."
Harry vuốt phẳng tờ báo. Một bức hình to tổ chảng của chính khuôn mặt nó lấp đầy trang nhất. Nó đọc tiêu đề ở trên:
BỊ TRUY NÃ VÌ NGHI VẤN LIÊN QUAN TỚI CÁI CHẾT CỦA ALBUS DUMBLEDORE
Ron và Hermione gầm lên giận dữ, nhưng Harry chỉ im lặng. Nó đẩy tờ báo ra xa; nó không muốn đọc nữa: Nó thừa biết họ sẽ nói gì. Khi cụ chết ở trên toà tháp, chẳng còn ai ngoài nó biết chính xác ai là kẻ đã giết cụ, và mụ Rita Skeeter hẳn đã nói với toàn thế giới phù thuỷ, rằng ai cũng thấy là Harry đã chạy trốn kể từ sau khi sự việc diễn ra.
"Thầy xin lỗi, Harry," Thầy Lupin nói.
"Và bọn khốn đó hẳn cũng đã kiểm soát tờ *Nhật Báo Tiên Tri*, phải không ạ?" Hermione phẫn uất.
Thầy Lupin gật đầu.
"Nhưng hẳn là người ta phải biết chuyện gì đang xảy ra chứ ạ?"
"Vụ lật đổ xảy ra nhẹ nhàng và hầu như âm thầm," Thầy Lupin nói.
"Thông cáo chính thức về vụ ám sát Scrimgeour chỉ là ông ấy từ chức; ông ấy đã bị thay thế bởi Pius Thicknesse, người đang bị ếm lời nguyền độc đoán."
"Vậy sao Voldermort không tuyên bố hắn là Bộ trưởng bộ Pháp Thuật luôn đi?" Ron thịnh nộ.
Thầy Lupin cười: "Hắn đâu cần phải làm thế, Ron. Thực tế, hắn chính là bộ trưởng, nhưng việc gì hắn phải ngồi sau chiếc bàn giấy ở Bộ? Con rối của hắn, Thicknesse, sẽ lo liệu mọi việc thường ngày, để cho Voldemort tự do mở rộng quyền lực pháp thuật của hắn trong Bộ."
"Đương nhiên là sẽ có nhiều người nhận ra có chuyện gì đó xảy ra: Đã có một sự thay đổi đột ngột trong chính sách của Bộ chỉ trong vài ngày vừa qua, và rất nhiều người đã rỉ tai nhau là Voldemort phải đứng sau vụ việc. Nhưng đó mới là vấn đề: Họ chỉ dám xì xầm. Họ không dám tin bất cứ ai, và khi không biết phải tin vào đâu, họ không dám nói ra sự thật, vì một khi những nghi ngờ ấy là thực thì chính gia đình họ sẽ là đối tượng bị săn đuổi. Đúng vậy, Voldemort đang chơi một ván bài khôn ngoan. Việc công khai bản thân chỉ khuấy động lên sự chống đối: Trò ẩn mình sẽ tạo ra sự lẫn lộn, hoang mang và sợ hãi."
"Và sự thay đổi đột ngột này trong Bộ," Harry nói, "bao gồm cả việc cảnh báo cho toàn bộ thế giới Phú thuỷ phải chống lại con, chứ không phải Voldemort?"
"Hiển nhiên một phần là như vậy," Thầy Lupin tiếp lời, "và đó là một nước

bài tối ưu. Giờ đây cụ Dumbledore đã mất, con - Cậu Bé Sống Sót - hẳn phải là biểu tượng và chỗ dựa để phục hồi cho bất cứ thế lực nào chống lại Voldemort. Bằng cách đổ lỗi cho con trong việc giết cụ, Voldemort không chỉ tạo ra một cái giá cho tính mạng của con, mà còn gieo rắc nghi ngờ và sợ hãi về con trong rất nhiều người đáng lẽ phải bảo vệ con. "
"Trong khi đó, Bộ bắt đầu hành động chống lại những người xuất thân từ Muggle."
Thầy Lupin chỉ vào tờ *Nhật báo Tiên Tri*.
"Hãy xem trang hai đi."
Hermione lật trang báo với cái vẻ ghét bỏ y hệt khi cô bé cầm vào cuốn *Bí mật của Nghệ Thuật Bóng Tối*.
"*Đăng kí Gốc-Muggle*!" cô bé đọc lớn tiếng. "'*Bộ Pháp Thuật đã thực thi một nghiên cứu về những kẻ vẫn được gọi là có gốc-Muggle để hiểu hơn tại sao họ có thể chiếm hữu những bí mật của ma thuật.*
"*'Những nghiên cứu gần đây của Cục Cơ Mật cho hay ma thuật chỉ có thể di truyền huyết thống từ người này qua người khác khi các Pháp sư sinh đẻ. Nếu như không thể chứng minh nguồn gốc tổ tông phù thủy, thì, những cái gọi là phù thủy Muggle hẳn đã hưởng quyền lực phép thuật thông qua trộm cướp hoặc vũ lực.*
"'Bộ đã quyết định vạch rõ những kẻ tiếm đoạt quyền phép ma thuật này, và đến hôm nay đã ra một lời triệu gọi tất cả những kẻ được gọi là có gốc-Muggle phải hiện diện bản thân để được phỏng vấn bởi Uỷ Ban Đăng Kí dân Muggle mới thành lập.'"
"Người ta sẽ không để việc này xảy ra đâu," Ron kinh hoàng.
"Nó *đang* xảy ra, Ron à," Thầy Lupin ân cần. "Những phù thuỷ *có gốc Muggle* đang bị thu gom ngay khi chúng ta đang nói chuyện ở đây."
"Nhưng họ làm thế nào có thể "trộm cướp" phép thuật chứ?" Ron nói. "Nó thuộc về trí óc, nếu họ có thể ăn trộm được thì sẽ không thể nào tồn tại một Squib, phải không?"
"Ta biết," Thầy Lupin đáp. "Tuy nhiên, trừ phi con phải chứng minh rằng con có ít nhất một người họ hàng là pháp sư, con sẽ bị kết tội là chiếm hữu pháp thuật bất hợp pháp, và sẽ phải chịu hình phạt."
Ron liếc nhìn Hermione, và nói, "Vậy nếu phù thủy thuần chủng hoặc lai thề thốt rằng một người có gốc Muggle thuộc về gia đình họ? Con sẽ khai man là Hermione là em họ của con -"
Hermione cầm lấy tay Ron và siết chặt nó.
"Mình cảm ơn, Ron, nhưng mình không thể để cậu -"
"Cậu không có lựa chọn đâu," Ron phẫn nộ, gạt tay cô bé ra. "Mình sẽ dạy cho cậu cây phả hệ nhà mình để cậu có thể trả lời mọi câu hỏi về nó."
Hermione cười xúc động. "Ron à, khi nào chúng ta còn chạy trốn với Harry

Potter, tội phạm bị truy nã số một Anh Quốc, thì mình nghĩ điều đó không quan trọng. Chỉ khi mình về trường thì có thể sẽ khác. Vậy Voldemort có toan tính gì về Hogwarts không ạ?" Cô bé hỏi thầy Lupin.
"Sự có mặt là bắt buộc đối với mọi phù thuỷ và pháp sư tuổi niên thiếu," ông đáp. "Điều đó vừa được công bố ngày hôm qua. Đó là một sự thay đổi, vì chưa bao giờ điều đó bị ép buộc cả. Tất nhiên là hầu hết phù thuỷ và pháp sư tại Anh Quốc này đều từng theo học tại Hogwarts, và các phụ huynh phù thuỷ có quyền dạy dỗ con cái tại gia hoặc gửi chúng đi học ở ngoại quốc nếu họ muốn. Bằng cách này, Voldemort có thể kiểm soát toàn bộ dân số phù thuỷ từ khi còn niên thiếu. Và cũng là một cách để loại ra những người gốc Muggle, vì học sinh phải đưa ra thân phận dòng máu - tức là chúng phải chứng minh được với Bộ là chúng có gốc gác pháp sư, trước khi được chấp thuận theo học."
Harry cảm thấy kinh tởm và giận dữ: vào thời điểm này, những phù thuỷ trẻ mười-một-tuổi đang mải mê nghiền ngẫm hàng chồng sách pháp thuật mới toe, không hề biết rằng chúng có lẽ chẳng bao giờ thấy được Hogwarts, thậm chí là cả gia đình chúng nữa.
"Thật…thật…" nó lẩm bẩm, gắng sức để tìm ra một từ mà có thể ngang bằng với nỗi ghê tởm sâu sắc trong lòng nó, nhưng thầy Lupin đã nhẹ nhàng nói,
"Ta biết."
Ông do dự.
"Ta hiểu nếu như con không thể xác nhận, nhưng Harry à, Hội có cảm tưởng rằng cụ Dumbledore giao cho con một nhiệm vụ."
"Cụ có giao," Harry đáp, "Ron và Hermione cũng nằm trong nhiệm vụ ấy và hai bạn ấy phải đi cùng con."
"Con có thể tiết lộ cho ta nhiệm vụ đó là gì được không?"
Harry nhìn vào khuôn mặt đầy nếp nhăn già trước tuổi, đóng trong một mái tóc dày nhưng đã ngả màu bạc, và ước sao nó có thể trả lời khác đi.
"Con không thể, thầy Remus à, con xin lỗi. Nếu cụ Dumbledore đã không nói cho thầy thì con e rằng con cũng vậy."
"Ta đã biết là con sẽ nói vậy," Thầy Lupin nói đầy thất vọng. "Nhưng ta nghĩ ta có thể có hữu ích với các con. Con biết ta như thế nào và những việc ta có thể làm. Ta có thể đi cùng các con để bảo vệ, mà không cần được cho biết chính xác nơi con sẽ đi."
Harry lưỡng lự. Đó là một lời đề nghị hấp dẫn, cho dù chúng khó có thể giữ kín được nhiệm vụ của mình trước thầy Lupin khi mà ông sát cánh cùng chúng những nơi mà ông không thể tưởng tượng ra.
Hermione, tuy vậy, lại bối rối:
"Vậy còn cô Tonks thì sao?" Cô bé hỏi.

"Cô ấy thì sao?" Lupin trả lời.
"Rõ ràng là," Hermione nghiêm trang, "hai người đã cưới nhau! Cô ấy sẽ cảm thấy thế nào khi thầy ra đi cùng chúng con?"
"Cô Tonks sẽ được an toàn," Thầy Lupin đáp, "Cô ấy sẽ ở nhà ba má."
Có gì đó khác lạ trong giọng điệu của thầy Lupin, nó hoàn toàn lạnh lùng. Cũng có cái gì đó lạ kì trong ý tưởng giấu cô Tonks kín đáo trong nhà cha mẹ cô; cô là một thành viên của Hội, và theo những gì Harry được biết, thì hẳn là phải cô muốn xông pha vào nhiệm vụ.
"Thầy Remus," Hermione ngập ngừng, "Mọi thứ ổn cả chứ… thầy biết đấy, giữa thầy và…."
"Mọi thứ đều ổn, cảm ơn con," Thầy Lupin quả quyết.
Mặt Hermione ửng hồng. Lại thêm một giây phút ngắt quãng, hết sức ngượng nghịu và lúng túng, và thầy Lupin nói với một giọng điệu giống như phải gắng sức thừa nhận điều gì khó xử, "*Tonks sẽ có một em bé*."
"Ôi mới tuyệt làm sao!" Hermione ré lên.
"Tuyệt!" Ron phấn khích.
"Chúc mừng thầy!" Harry cười.
Thầy Lupin đáp trả bằng một điệu cười giả tạo trông như một cái nhăn nhó nhiều hơn, rồi nói, "Vậy… các con đồng ý với đề nghị của ta chứ? Liệu bộ ba có trở thành bộ tứ được không? Ta không tin là cụ Dumbledore không tán thành việc này. Xét cho cùng cụ đã bổ nhiệm ta làm giáo sư môn Phòng chống Nghệ Thuật Hắc Ám phải không? Và ta phải nói với các con là ta tin các con sẽ đương đầu với tà thuật mà chưa ai trong chúng ta từng gặp hay tưởng tượng đến."
Ron và Hermione đều chằm chằm nhìn Harry.
"Chỉ - chỉ để cho rõ ràng," nó nói. "Thầy muốn để cô Tonks ở nhà cô ấy để đi cùng bọn con?"
"Cô ấy sẽ rất an toàn ở đó, họ sẽ chăm sóc cô ấy," Thầy Lupin đáp. Ông nói với một giọng dứt điểm nghe như là hờ hững: "Harry, ta tin rằng James sẽ muốn ta gắn bó với con."
"Nhưng," Harry chậm rãi, "con thì không. Con cũng chắc chắn cha con sẽ muốn biết vì sao thầy không gắn bó với chính con của thầy hơn."
Khuôn mặt thầy Lupin biến sắc. Nhiệt độ trong phòng hẳn đã giảm tới mười độ. Ron nhìn chăm chăm vào khung cảnh giống như thể nó phải ghi nhớ từng chi tiết, trong khi đôi mắt Hermione xoay liên tục từ Harry sang thầy Lupin.
"Con không hiểu được đâu," Thầy Lupin cuối cùng cũng nói.
"Vậy thầy giải thích xem?" Harry chất vấn.
Thầy Lupin như ngậm miệng lại. "Ta - ta đã thật sai lầm khi cưới Tonks. Ta làm việc đó thây kệ lý trí và đã phải hối tiếc từ lúc đó đến giờ."

"Con thấy rồi," Harry lạnh lùng, "và thầy định đá cô ấy và đứa trẻ đi để chạy trốn theo chúng con hay sao?"
Thầy Lupin đứng bật dậy: Chiếc g hế của ông bị bật về phía sau, ông trừng mắt với chúng dữ tợn đến nỗi Harry có thể thấy, lần đầu tiên, bóng ma của loài sói trên gương mặt của ông.
"Con không thể thấy rằng điều gì ta đã làm cho vợ ta và đứa con chưa sinh ra sao? Ta không bao giờ nên lấy cô ấy, không bao giờ! Ta đã biến cô ấy thành một kẻ bị ruồng bỏ!"
Thầy Lupin đá vào chiếc ghế mà ông vừa làm đổ.
"Con chỉ thấy ta trong Hội mà thôi, hoặc dưới sự bao bọc của cụ Dumbledore tại Hogwarts! Con không hề biết cái cách mà thế giới phù thuỷ nhìn nhận những sinh vật như ta! Khi họ biết căn bệnh của ta, họ không bao giờ nói chuyện với ta nữa! Con có hiểu những gì ta đã làm không? "
"Thậm chí gia đình cô ấy cũng ghê tởm hôn nhân của chúng ta, loại cha mẹ gì mong muốn con cái mình cưới một người sói chứ? Và đứa trẻ - đứa trẻ - "
Thầy Lupin vò cả bàn tay lên tóc của mình, trông ông loạn trí hết mức.
"Những người như ta thường không có con! Chúng sẽ giống chúng ta, ta tin chắc là như thế - làm thế nào ta có thể tha thứ cho chính mình, khi ta đã biết mà vẫn liều lĩnh để lại chính thân phận của ta cho một đứa trẻ vô tội? Và nếu, bằng một phép màu nào đó, nó không giống ta, thì có lẽ nó sẽ sống tốt hơn, hàng trăm hàng ngàn lần, nếu như không có một người bố đáng hổ thẹn như ta!"
"Thầy Remus!" Hermione run rẩy, nước mắt đã long lanh trên mắt cô bé.
"Thầy đừng nói như vậy. Lẽ nào một đứa trẻ có thể hổ thẹn vì thầy?"
"Ồ mình không biết, Hermione," Harry giận dữ. "Nhưng nếu là mình, mình sẽ rất xấu hổ về ông ấy!"
Harry không biết vì đâu nó bột phát cơn giận này, nhưng cơn giận ấy đủ làm nó đứng bật dậy, giống thầy Lupin. Thầy Lupin nhìn Harry như thể nó vừa đấm ông.
"Nếu chế độ hiện thời nghĩ rằng phù thủy có gốc-Muggle là tồi tệ," Harry phẫn nộ, "thì chúng sẽ làm gì với một người sói-lai mà cha của nó là thành viên của Hội? Ba của con đã chết để bảo vệ má con và con, và thầy cho là ông ấy sẽ bảo thầy bỏ rơi con mình và đi du hành cùng con hay sao?"
"Sao - sao con-dám?" Thầy Lupin nói. "Đây không phải là ham muốn của ta - về nguy hiểm hay là vinh quang cho bản thân - sao con có thể ám chỉ -"
"Con nghĩ thầy đã cảm thấy đôi chút liều lĩnh," Harry lạnh lùng, "Thầy chỉ mong được ăn theo bước của chú Sirius mà thôi!"
"Không, Harry!" Hermione cầu khẩn, nhưng Harry vẫn tiếp tục trừng mắt về khuôn mặt nhợt nhạt của thầy Lupin.
"Con chưa bao giờ tin," Harry tiếp tục. "Người thầy đã dạy con cách chống

lại Giám Ngục – lại là một tên hèn!"
Thầy Lupin vẩy đũa phép nhanh đến mức Harry chỉ vừa kịp chạm vào đũa phép của nó. Một tiếng nổ lớn vang lên và nó cảm thấy mình ngã ngửa về phía sau, như thể bị đấm. Khi nó ngã sầm vào bức tường bếp, và trượt xuống sàn nhà, nó liếc thấy đuôi chiếc áo chùng của thầy Lupin biến mất khỏi cánh cửa.
"Thầy Remus, thầy Remus, quay lại đây!" Hermione gào khóc, nhưng thầy Lupin không trả lời. Một giây sau đó chúng nghe thấy cửa chính đóng sầm lại.
"Harry!" Hermione than khóc. "Sao cậu có thể?"
"Thật dễ dàng," Harry nói. Nó đứng thẳng dậy, nó cảm thấy đau đớn như thể đầu nó đã dộng vào tường nhà. Nó vẫn thấy giận dữ đến run rẩy thân mình.
"Đừng nhìn tôi như vậy!" nó nạt Hermione.
"Cậu đừng tiếp tục cáu với bạn ấy!" Ron gầm gừ.
"Không, không! Chúng ta không được chống lại nhau!" Hermione lao mình vào giữa hai đứa.
"Cậu không nên nói như thế với thầy Lupin," Ron nói với Harry.
"Ông ấy tự chuốc lấy thôi," Harry lạnh lùng nói. Những hình ảnh vỡ nát đang chạy đua trong đầu Harry: chú Sirius ngã vào tấm màn; cụ Dumbledore bị nhấc bổng, đánh gục giữa không khí; một ánh chớp xanh và tiếng má nó van nài lòng nhân từ…
"Cha mẹ," Harry nói, "không bao giờ được rời bỏ con cái, trừ phi - chỉ trừ phi họ bị buộc phải thế!"
"Harry -" Hermione thổn thức, đưa tay ra an ủi nó, nhưng nó gạt ra và bỏ đi, đôi mắt nó dán vào ngọn lửa mà Hermione đã tạo ra. Nó đã từng nói chuyện với thầy Lupin ở ngay đó, tìm kiếm niềm tin vào ba James, và chính thầy Lupin đã an ủi nó. Giờ đây, khuôn mặt nhợt nhạt đau khổ của ông dường như đang trôi trước mặt nó. Nó cảm thấy một sự dâng trào ăn năn đến phát bệnh. Ron và Hermione đều im lặng, nhưng nó biết rằng hai đứa đang nhìn vào mắt nhau sau lưng nó, giao tiếp trong im lặng.
Nó quay lưng lại và bắt gặp chúng ngoảnh mặt khỏi nhau vội vã. "Mình biết, mình không nên gọi ông ấy là đồ hèn."
"Đúng, cậu không nên," Ron nói ngay.
"Nhưng ông ấy hành động như thể ông ấy đúng là một tên hèn!"
"Cũng thế cả thôi…." Hermione ngao ngán.
"Mình biết," Harry nói, "nhưng nếu điều đó làm cho ông ấy về với cô Tonks, thì cũng đáng đúng không?"
Nó không thể nói nghe khác với một lời biện hộ. Hermion tỏ vẻ thông cảm, trong khi Ron ngập ngừng. Harry nhìn xuống chân, nghĩ về ba nó. Liệu ba James có ủng hộ Harry khi nó tranh cãi với thầy Lupin, hay là ông sẽ giận

dữ với việc nó kháng cự lại người bạn cũ của ông?
Căn bếp yên lặng như phản ánh cú sốc của chuyện vừa xảy ra, cùng với sự trách cứ không lời của Ron và Hermione. Tờ *Nhật báo Tiên Tri* mà thầy Lupin mang tới vẫn nằm trên chiếc bàn. Khuôn mặt của chính Harry ở trang nhất vẫn đang chằm chằm nhìn vào trần nhà. Nó đi qua cái bàn và ngồi xuống, mở tờ báo ra ngẫu nhiên, và vờ như đọc nó. Dù vậy nó vẫn không nắm được một từ, đầu óc nó vẫn tràn ngập cảm xúc từ việc gặp mặt thầy Lupin. Nó chắc chắn là Ron và Hermione đã tiếp tục việc giao tiếp không lời sau tờ báo. Nó lật mạnh sang trang, và cái tên Dumbledore tóm ngay lấy mắt nó. Nó mất đến một hoặc hai giây để hiểu được ý nghĩa của bức hình, mà trong đó là hình ảnh của một gia đình. Bên dưới bức ảnh là dòng chữ: *Gia đình Dumbledore, từ trái qua phải: Albus; ông Percival, đang ôm bé Ariana mới sinh; bà Kendra và Aberforth.*
Nó bị thu hút ngay lập tức, và xem xét tấm hình kĩ càng. Cha của cụ Dumbledore, ông Percival, là một người đàn ông điển trai với đôi mắt vẫn lấp lánh kể cả trong bức hình cũ nát. Đứa bé gái, Ariana, mới lớn hơn một ổ bánh mỳ một chút, và không có gì đặc biệt. Bà mẹ, Kendra, có một mái tóc đen dài cuốn lại thành một bó cao. Khuôn mặt của bà như được khắc chạm một cách chuẩn mực. Harry liên tưởng đến những người Mỹ da đỏ khi nó quan sát khuôn mặt ngăm đen, vòm má cao, chiếc mũi thẳng được hoà chung tổng thể với một chiếc áo dài lụa cao cổ kiểu xưa. Bé Albus và Aberforth mặc hai chiếc áo khoác vét-tông giống nhau có cổ thêu ren và cùng có kiểu tóc dài ngang vai y hệt. Bé Albus trông già hơn vài tuổi, nhưng thật ra hai cậu bé nhìn rất giống nhau, nhất là cho đến khi mũi của cụ Albus chưa bị bể và cụ chưa đeo mắt kiếng.
Gia đình bé nhỏ nhìn trông thật hạnh phúc và bình thường, cười thanh thản trên trang báo. Cánh tay của bé Ariana vẫy mạnh khỏi khăn tã. Harry nhìn lên trên bức tranh và thấy dòng tít.
Đoạn trích độc quyền từ bài báo sắp ra
TRANG SỬ CUỘC ĐỜI CỦA ALBUS DUMBLEDORE
Bởi Rita Skeeter
Nghĩ rằng bài báo sẽ không làm nó thấy tồi tệ thêm, Harry bắt đầu đọc:
Kiêu căng và tự phụ, Kendra Dumblebore không thể tiếp tục ở vùng Đất-trên-Đồi-Hoang (Mould-on-the-Wold) sau vụ bắt giữ nổi đình đám của chồng bà Percival vào nhà ngục Azkaban. Do đó, bà ta quyết định nhổ rễ ra đình khỏi vùng Đất-trên-đồi-hoang và di chuyển tới thung lũng của Godric, một ngôi làng mà sau đó được nổi danh như là địa danh mà Harry Potter đã thoát khỏi bàn tay tử thần của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy một cách kỳ quặc.
Giống như vùng Đất-trên-đồi-hoang, thung lũng Godric là nơi cư ngụ của rất

nhiều gia đình Phù thủy, và bởi vì Kendra chẳng biết một ai trong số đó, bà ta có thể thoát khỏi sự tọc mạch của dân chúng về tội lỗi của chồng bà ta mà bà đã phải đối mặt ở nơi ở cũ. Bằng việc liên tục khước từ những cử chỉ thân thiện của những người hàng xóm Phù thủy mới, bà ta nhanh chóng đảm bảo rằng gia đình của mình sẽ được bình yên.
"Bà ta đóng sầm cửa ngay trước mặt tôi khi tôi mang cho bả một mẻ bánh vạc," Bà Bathilda Bagshot run rẩy tường thuật. "Suốt năm đầu tiên họ ở đây tôi chỉ biết bả có hai thằng nhóc. Có lẽ tôi đã không biết bả có một cô bé gái nếu tôi không đưa Plagentines ra ngắm ánh trăng vào mùa đông năm ấy, chỉ ngay sau khi họ đi ra. Bả chỉ dẫn con bé đi vòng quanh bãi cỏ đúng một lần, cầm chặt tay nó, và đưa nó vào. Tôi không biết được phải làm gì nữa."
Có vẻ là Kendra nghĩ việc dời tới thung lũng Godric là một lựa chọn hay để che giấu bé Ariana mãi mãi, một việc có lẽ bà ta đã dự định hàng năm trời. Và thời điểm đó cũng rất đặc biệt. Cô bé Ariana đã gần bảy tuổi khi bị biến mất khỏi cộng đồng, và bảy tuổi cũng là cái tuổi mà hầu hết chuyên gia đồng ý là ma thuật sẽ bột phát ở trẻ con, nếu có. Không một ai còn sống đã ghi nhớ rằng Ariana đã từng biểu hiện một dấu hiệu nhỏ nhất của khả năng ma thuật. Cũng rõ ràng rằng, Kedra đã quyết định làm cô con gái mình biến mất còn hơn là chịu sự tai tiếng do đã sinh ra một Squib con. Rời khỏi những người họ hàng và bạn bè biết về sự hiện hữu của Ariana, rõ ràng là, làm cho việc cầm tù cô bé dễ dàng hơn. Và đám người ít ỏi biết được sự hiện diện của cô bé, từ nay trở về sau, cũng phải giữ kín bí mật này, bao gồm hai cậu anh trai, mà khi được hỏi, chỉ biết lẩn tránh ngượng ngạo và trả lời bằng câu trả lời đã được má chúng gài sẵn: "Em cháu quá yếu để đi học."
Kì tới: Albus Dumbledore ở Hogwarts – Cái giá và những yêu sách.
Harry đã lầm, những điều nó vừa đọc chỉ làm nó thấy bệnh hơn. Nó nhìn vào bức ảnh của cái gia đình dường như rất hạnh phúc đó. Điều đó có thật không? Làm thế nào nó khám phá ra được? Nó muốn đến thung lũng Godric, kể cả nếu bà Bathilda không trong tâm trạng thích hợp để nói chuyện với nó: nó vẫn muốn đến nơi mà cả nó lẫn cụ Dumbledore đều đã mất đi những người thân yêu nhất. Trong lúc nó đang hạ thấp tờ báo xuống, để hỏi ý kiến của Ron và Hermione, thì một tiếng động điếc tai vọng ra từ xung quanh khu bếp.
Lần đầu tiên trong ba ngày vừa qua, nó đã quên hẳn về Kreacher. Ý nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu nó chỉ là thầy Lupin đã quay trở lại căn phòng, và trong một khoảnh khắc, nó còn không để ý về cái khối dơ xương vừa biến ra từ hư không bên cạnh chân ghế nó. Nó đứng nhanh dậy khi Kreacher thoát khỏi mọi vướng víu và cúi gằm đầu chào Harry, rền rĩ: "Kreacher đã trở lại với tên trộm Mundungus Fletcher, thưa chủ nhân."
Mundugus đứng phóc dậy và kéo cây đũa phép ra. Hermione, tuy vậy, nhanh

hơn so với lão.
"Expelliarmus!"
Đũa phép của Mundungus bay vút lên cao, và Hermione chộp lấy nó. Với ánh mắt man dại, Mundunges vụt đi về phía cầu thang. Ron ngáng chân lão và lão Mundungus ngã dập xuống sàn đá với một tiếng kêu bị bóp nghẹt.
"Cái gì nào?" lão rống lên, quằn quại trong nỗ lực thoát khỏi vòng tay siết của Ron. "Ta làm gì nào? Gửi một con gia tinh chết tiệt theo ta, bọn bay đang chơi trò gì vậy? Ta làm gì nào? Thả ta, thả ta ra, nếu không thì – "
"Lão không ở trong tình trạng thích hợp để đe dọa đâu," Harry nói. Nó vứt tờ báo sang một bên, đi ngang qua căn phòng chỉ với vài bước chân, nó quỳ xuống cạnh Mundungus, lão đã hết vật lộn và nhìn quanh một cách kinh hoàng. Ron đứng dậy, thở hổn hển, và theo dõi Harry khi nó thong thả chĩa đũa phép vào mũi lão Mundungus. Lão bốc ra một thứ mùi ngai ngái của mồ hôi và xì gà, trong khi mái tóc lão rối tươm và bộ cánh xỉn màu rách rưới.
"Kreacher cáo lỗi vì đã chậm trễ mang tên trộm đến, thưa chủ nhân." Nó nói the thé.
"Gã Fletcher biết nhiều cách để thoát khỏi bị bắt giữ, hắn có rất nhiều nơi ẩn nấp và kẻ đồng lõa. Tuy vậy, cuối cùng Kreacher cũng tóm được hắn."
"Ngươi đã làm rất tốt, Kreacher à," Harry nói, và con gia tinh cúi đầu thật thấp.
"Phải, chúng tôi có vài câu hỏi cho lão," Harry chất vấn Mundungus, và hắn ngay lập tức nói to:
"Ta hốt hoảng, được chưa? Ta chưa bao giờ muốn bị theo dõi, không muốn xúc phạm cậu đâu, anh bạn trẻ à, nhưng ta chưa bao giờ tự nguyện để chết cho cậu, thế mà Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-chết-tiệt đã lần ra ta, ai cũng có thể bị bắt ngoài kia. Ta phải nói mãi là ta không muốn làm việc đó – "
"Với thông tin của lão, không ai trong chúng tôi sẽ Độn Thổ đi đâu," Hermione phẫn uất.
"Phải, cả một lũ anh hùng trời đánh, phải không? Nhưng ta chưa bao giờ giả bộ là ta mong được tự sát –"
"Chúng tôi không thích thú lắm với nguyên do tại sao lão chạy khỏi thầy Mắt-Điên," Harry nói, dí cây đũa sát chút nữa vào Mundungus, mắt đục ngầu. "Bọn tôi biết thừa lão là một kẻ cặn bã không đáng tin."
"Vậy thì vì cái quái gì mà ta lại bị săn đuổi bởi gia tinh? Hay là vì mấy cái cốc? Ta không giữ cái nào nữa, hay là cậu có thể có chúng…"
"Cũng không phải vì mấy cái cốc, dù vậy lão khôn ra rồi đấy," Harry lạnh lùng, "giờ thì im đi và nghe tôi nói."
Nó cảm thấy tuyệt vời khi được làm việc gì đó, nhất là với một người nó có thể ra lệnh để lấy một ít sự thành thực. Cây đũa phép của Harry ịn vào mặt lão Mundungus gần đến nỗi hai con mắt lão đã dồn hắn về chính giữa để có

thể nhìn thấy nó.
"Khi lão sục sạo căn nhà này để tìm ra mọi thứ giá trị," Harry bắt đầu, nhưng Mundungus đã ngắt ngay lời nó.
"Sirius chưa bao giờ để ý đến đống vụn đó!"
Có một tiếng động lộp độp của cái gì đó, một vệt sáng của vật bằng đồng mới chùi, một tiếng lanh lảnh vang vọng, và một tiếng rít thống khổ: Kreacher vừa lao tới Mundungus và đánh vào đầu hắn với một cái chảo nấu nước sốt.
"Giữ nó lại, giữ nó lại, nó phải bị nhốt lại!" lão Mundungus thét lên kinh hoàng, co rúm lại khi Kreacher giơ cái chảo nặng đáng sợ lên lần nữa.
"Kreacher, không!" Harry quát.
Cánh tay khẳng khiu của lão gia tinh già khựng lại, chùng đi do sức nặng của cái chảo. "Có thể thêm lần nữa được không, chủ nhân Harry, cho may ý mà?"
Ron bật cười.
"Chúng ta cần lão ấy tỉnh táo, Kreacher à. Nhưng nếu hắn cần được thuyết phục, ta giao cho ngươi đấy, Kreacher!"
"Cảm ơn chủ nhân rất nhiều," lão gia tinh cúi đầu một lần nữa, và lão lùi lại với khoảng cách khá gần, với đôi mắt nhợt nhạt vẫn trừng trừng nhìn Mundungus.
"Khi lão lục lọi căn nhà để tìm những thứ giá trị," Hary nói lại, "lão đã lấy một lô ở cái tủ bếp. Có một cái mặt dây chuyền ở đó." Miệng của Harry chợt khô khốc, nó có thể cảm thấy sự hồi hộp từ Ron và Hermione. "Lão đã làm gì với nó?"
"Tại sao?" Mundungus thắc mắc. "Nó đáng tiền à?"
"Lão còn giữ nó chứ?" Hermione gào.
"Không đâu," Ron sắc sảo, "nhìn lão ấy kìa, lão đang tự hỏi tại sao lão không bán nó với giá cao hơn thì có."
"Cao hơn?" lão nói. "Còn lâu mới được thế… chết tiệt, ta phải bỏ nó đi ấy chứ, phải không? Ta không có lựa chọn."
"Ý ông là gì?"
"Ta đang bán đồ ở Hẻm Xéo thì mụ ta đến và hỏi ta liệu có bằng chứng nhận gì để được bán các đồ vật ma thuật hay không. Đồ chõ mũi chết tiệt! Mụ ta sẽ phạt ta, nhưng mụ tỏ ra đặc biệt yêu thích với cái vòng và mụ hỏi ta nếu mụ có thể lấy được nó, và để ta thoát lần đó, và tự thấy may mắn."
"Mụ ta là ai?" Harry nạt.
"Ta không biết, một mụ già nào đó của Bộ."
Mundungus cân nhắc một lúc, và lòi ra:
"Mụ ta thấp lắm, đeo một cái nơ trên tóc."
Hắn cau mày và rồi thêm vào, "nhìn như một con cóc vậy."

Harry làm rơi cây đũa: nó trúng ngay mũi lão Mundungus và bắn ra tia lửa vào lông mày lão, bắt lửa tức khắc.
"Aquamenti!" Hermione hét, và một dòng nước ào ạt nhấn chìm lão Mundungus, đang nghẹt thở và thổi phù phù. Hary nhìn lên và thấy nỗi kinh hoàng của nó hiện rõ trên khuôn mặt Ron và Hermione. Vết sẹo trên mu bàn tay phải nó tự dưng ngứa ran chẳng rõ vì đâu.

Harry potter và bảo bối tử thần

Dịch Giả: Lý Lan
Chương 12
Pháp thuật là quyền lực

Khi tháng Tám trôi qua, đám cỏ bị bỏ hoang ở quảng trường Grimmauld như khô quắt lại dưới ánh nắng rồi héo rũ xuống và ngả sang màu nâu. Không ai ở quanh căn nhà số mười hai phát hiện ra những cư dân ở bên trong lẫn chính ngôi nhà số mười hai ấy. Những người Muggle sống ở quảng trường Grimmauld từ lâu đã chấp nhận sai lầm buồn cười trong việc đánh số nhà khiến cho số mười một nằm ngay cạnh số mười ba.

Nhưng giờ đây, khu vực này đang thu hút một số du khách, những người có vẻ thấy sự bất thường này rất hấp dẫn. Hiếm có ngày nào lại không có một hoặc hai người viếng thăm quảng trường Grimmauld với mục đích khác ngoài việc dựa vào hàng rào chắn giữa căn nhà số mười một và mười ba, chăm chú nhìn vào phần nối giữa hai căn nhà, ít ra là có vẻ như vậy. Những kẻ rình mò này không bao giờ xuất hiện vào hai ngày liền, tuy nhiên bọn chúng đều giống nhau ở việc đều không ưa thích ăn mặc những quần áo bình thường. Phần lớn người dân Luân Đôn đi qua đã quen thuộc với những kẻ ăn mặc lập dị và rất ít khi chú ý đến chúng, tuy nhiên thỉnh thoảng, một số người cũng nhìn lại, ngạc nhiên tại sao lại có người mặc áo choàng giữa thời tiết nóng nực thế này.

Những kẻ quan sát này có vẻ không có được nhiều sự hài lòng từ những lần theo dõi của chúng. Thỉnh thoảng, một trong số bọn chúng tiến tới phía trước một cách đầy hào hứng, như thể rốt cuộc chúng cũng tìm được điều gì đó thú vị, chỉ để rồi quay lại với bộ mặt đầy thất vọng. Vào ngày đầu tiên của tháng Chín, số lượng những kẻ ẩn nấp ở quảng trường nhiều hơn bao giờ

hết. Nửa tá người mặc áo choàng dài, đứng trong yên lặng và thận trọng, dán chặt mắt vào căn nhà số mười một và mười ba, nhưng điều mà bọn chúng trông chờ vẫn chưa hề xuất hiện. Khi hoàng hôn buông xuống, bất chợt kéo theo cơn mưa rào lạnh lẽo đầu tiên trong tuần, có một khoảnh khắc kỳ lạ khó có thể giải thích được khi chúng dường như thấy một điều gì đó đáng chú ý. Một gã với khuôn mặt nhọn nhăn nhúm đi cùng một tên béo lùn xanh xao vội tiến về phía trước, nhưng chỉ một lát sau, bọn chúng đã trở về tình trạng trước đó, trông mệt mỏi và thất vọng. Lúc đó, trong căn nhà số mười hai, Harry vừa mới bước vào sảnh nhà. Nó đã gần như đã mất thăng bằng khi nó Độn thổ vào bậc trên cùng ngoài cửa trước, và nó nghĩ rằng bọn Tử Thần Thực Tử đã thoáng thấy cái khuỷu tay của của nó thoáng lộ ra lúc đó. Đóng cánh cửa đằng sau lại một cách cẩn thận, nó cởi cái Áo Khoác Tàng Hình ra, vắt cái áo qua cánh tay, và vội vàng đi qua cái hành lang tăm tối, vượt qua cái cửa dẫn đến tầng hầm, giữ chặt một tờ *Nhật báo Tiên tri* ăn cắp được trên tay.

Như thường lệ, tiếng thì thầm *"Severus Snape"* chào đón nó, cơn gió lạnh tràn qua và lưỡi nó bị cuốn lại một lúc.

"Con không hại thầy," nó nói khi lưỡi được thả ra, rồi nín thở lại khi cái hình bị yếm bùa nổ tung thành bụi. Chờ tới khi tới khoảng giữa đường từ cầu thang tới nhà bếp, ngoài tầm nghe của bà Black và tầm che phủ của đám mây bụi, nó gọi lớn, "Mình có tin tức đây, và các cậu sẽ không thích đâu!"

Căn bếp gần như không thể nhận ra được nữa. Tất cả các bề mặt đều sáng loáng; những cái ấm và chảo làm bằng đồng đều được đánh bóng một màu hồng rực rỡ; cái bàn gỗ lấp lánh ánh sáng; những cái cốc và đĩa dùng trong bữa tối phản chiếu ánh lửa bập bùng cháy; trên đó đặt một cái vạc.

Tuy nhiên, không có gì trong căn phòng, lại có thể thay đổi bất ngờ hơn việc con gia tinh đang vội chạy về phía Harry, nó diện một cái khăn tắm màu trắng tuyết, cái tai nó đã được lau sạch và mềm mại tựa như bông, cái mặt dây chuyền của chú Regulus nảy lên nảy xuống trên bộ ngực lép kẹp của nó.

"Xin cậu vui lòng cởi giày ra, cậu chủ Harry, và hãy rửa tay trước khi ăn bữa

tối," Kreacher thốt lên, nó túm lấy cái Áo khoác Tàng hình và vắt lên một cái móc trên tường, bên cạnh một số chiếc áo choàng lỗi thời đã được giặt là cẩn thận.

"Chuyện gì vậy?" Ron hỏi một cách lo lắng. Nó và Hermione đang dọn dẹp một đống ghi chú nguệch ngoạc và những tấm bản đồ vẽ tay nằm lộn xộn ở cái bàn dài ở nhà bếp, nhưng hiện giờ, cả hai đứa đều nhìn vào Harry khi nó sải chân về phía chúng, và ném tờ báo lên đống giấy da bừa bộn. Một bức tranh lớn vẽ một người đàn ông khá quen thuộc, mũi khoằm, tóc đen đang nhìn chằm chằm vào bọn chúng, nằm bên dưới một dòng tít:

SEVERUS SNAPE ĐƯỢC BỔ NHIỆM LÀM HIỆU TRƯỞNG TRƯỜNG HOGWARTS

"Không!" Ron và Hermione hét to.
Hermione nhanh tay nhất; cô bé chộp lấy tờ báo và đọc to lên.
"Severus Snape, bậc thầy Độc dược lâu năm ở Trường đào tạo Ma thuật và Phù thuỷ Hogwarts, hôm nay vừa được chỉ định làm hiệu trưởng là sự thay đổi nhân sự quan trọng nhất ở ngôi trường cổ xưa này. Sau đơn xin thôi việc của giáo viên bộ môn Muggle-học, bà Alecto Carrow sẽ đảm nhận công việc này trong khi em trai của bà, Amycus, sẽ giữ vị trí giáo viên của bộ môn Phòng chống Nghệ thuật hắc ám.
" 'Tôi hoan nghênh cơ hội được ủng hộ những giá trị và truyền thống tốt đẹp nhất của các phù thuỷ –"

"Giống như việc giết người và bịt tai mọi người lại, tớ nghĩ thế! Snape, hiệu trưởng á! Snape trong văn phòng của cụ Dumbledore – Khốn nạn Merlin thật!" cô hét lanh lảnh, khiến Harry và Ron nhảy dựng lên. Cô rời khỏi cái bàn và chạy khỏi phòng, vừa đi vừa nói, "Mình sẽ trở lại sau vài phút!"'

"'Khốn nạn Merline thật'?" Ron lặp lại, có vẻ thích thú. "Cậu ấy chắc phải khó chịu lắm." Nó lấy tờ báo và nghiên cứu bài báo viết về Snape.
"Những giáo viên khác sẽ không chấp nhận điều này đâu, cô McGonagall, thầy Flitwick và cô Sprout đều biết sự thật, họ biết cụ Dumbledore đã chết thế nào. Họ sẽ không chấp nhận việc Snape làm hiệu trưởng đâu. Và mấy

tên họ Carrows đó là ai thế?"
"Tử Thần Thực Tử!" Harry nói. "Có hình của bọn chúng ở bên trong đấy. Chúng cũng ở trên đỉnh tháp khi Snape giết cụ Dumbledore, và bọn chúng đều là bằng hữu của nhau. Và," Harry ngồi xuống ghế, nói một cách chua chat, "Mình có thể thấy các giáo viên không có sự lựa chọn nào khác ngoài việc ở lại. Nếu Bộ và Voldemort đứng sau Snape, thì đó sẽ là sự lựa chọn giữa việc ở lại giảng dạy và một vài năm tù ở Azkaban – và đó là trong trường hợp họ may mắn. Mình cho rằng họ sẽ ở lại để bảo vệ học sinh."

Kreacher hối hả tiến về phía cái bàn với một chiếc liễn lớn trên tay, và múc súp ra những cái bát sạch sẽ như mới, nó vừa làm vừa huýt sáo.
"Cám ơn Kreacher," Harry nói, vứt tờ *Nhật báo* qua một bên để không phải nhìn thấy cái mặt của Snape, "Ừm, ít nhất chúng ta cũng biết hiện giờ Snape ở đâu."

Nó bắt đầu thử những muỗng súp. Tài nấu nướng của Kreacher đã được cải thiện đáng kể từ khi nó được cho cái mặt dây chuyền của chú Regulus: Hôm nay, món hành Pháp ngon như Harry đã từng được ăn trước kia.
"Vẫn có rất nhiều Tử Thần Thực Tử theo dõi căn nhà này." Vừa ăn nó vừa nói với Ron, "nhiều hơn bình thường. Có vẻ như chúng đang hy vọng chúng ta sẽ rời khỏi đây với những chiếc rương học sinh và thẳng tiến tới tàu tốc hành Hogwarts."
Ron liếc nhìn đồng hồ.
"Mình đã nghĩ về việc đó cả ngày nay rồi. Chuyến tàu đã lăn bánh sáu tiếng trước. Lạ thật, bọn mình đã không ở trên chuyến tàu, phải không?"
Trong trí tưởng tượng của mình, Harry có thể thấy cái đầu máy hơi nước đỏ tươi mà nó và Ron đã từng đuổi theo trên không trung, ẩn hiện giữa những cánh đồng và núi đồi, giống như một con sâu đỏ tươi đang bò. Nó chắc chắn rằng Ginny, Neville, và Luna đang ngồi cùng với nhau, có lẽ đang thắc mắc là nó, Ron và Hermione ở đâu, hoặc đang tranh cãi về cách tốt nhất để ngầm phá hoại cái chế độ cai trị mới của Snape.
"Vừa nãy bọn chúng suýt đã nhìn thấy mình quay lại đây," Harry nói, "Mình hiện hình không tốt ở trên bậc cao nhất, và cái Áo choàng tuột ra khỏi người."
"Lần nào mình cũng bị thế. Oh, cô ấy kìa!" Ron thêm vào, vươn cổ ra khỏi ghế để thấy Hermione lại đi vào căn bếp. "Và vì tên của Merlin cậu vừa đi làm cái quái quỷ gì vậy?"
"Mình chợt nhớ ra cái này," Hermione thở hổn hển.

Cô bé đang cầm một bức tranh lớn, và giờ cô bé đang hạ nó xuống sàn trước khi vớ lấy cái túi nhỏ của cô bé từ cái tủ bếp. Mở nó ra, cô bé bắt đầu nhét bức tranh vào, và mặc cho cái sự thật là bức tranh quá lớn để có thể nhét vừa vào cái túi bé xíu ấy, chỉ vài giây sau, bức tranh đã biến mất thật dễ dàng vào sâu trong đáy túi.
"Cụ Phineas Nigellus," Hermione giải thích khi cô bé quăng cái túi vào cái bàn ở nhà bếp, gây ra một tiếng động loảng xoảng.
"Cái gì cơ?" Ron nói, nhưng Harry đã hiểu. Bức vẽ của cụ Phineas Nigellus Black có khả năng di chuyển giữa bức chân dung ở quảng trường Grimmauld và bức chân dung nằm trong văn phòng hiệu trưởng ở Hogwarts: một căn phòng hình tròn mà không nghi ngờ gì nữa, vào lúc này, Snape đang ngồi đó, trong sự đắc thắng vì được sở hữu bộ sưu tập những đồ vật ma thuật tinh vi làm bằng bạc: cái chậu Tưởng ký bằng đá, cái nón phân loại, thanh kiếm của Gryffindor, trừ phi nó đã được di chuyển đến chỗ khác.
"Snape có thể gửi cụ Phineas Nigellus đến đây để theo dõi căn nhà này," Hermione giải thích cho Ron khi cô bé quay trở lại chỗ ngồi của mình. "Nhưng hãy để hắn thử đi, tất cả những gì mà cụ Phineas Nigellus có thể nhìn thấy là những gì bên trong cái túi của mình."
"Cậu suy nghĩ thấu đáo thật!" Ron nói, có vẻ ấn tượng.
"Cám ơn!" Hermione mỉm cười, kéo bát súp về phía mình. "Vậy, Harry, còn chuyện gì khác xảy ra trong hôm nay không?"
"Không có gì!" Harry nói. "Theo dõi lối vào của Bộ Pháp thuật bảy giờ liền. Không có dấu hiệu gì của mụ. Mình nhìn thấy ba cậu. Ông ấy vẫn khoẻ."
Ron gật đầu khi nghe thấy tin đó. Bọn chúng đã đồng ý rằng, thật quá nguy hiểm nếu cố liên hệ với ông Weasley khi ông đi ra vào Bộ, bởi lẽ ông luôn bị những nhân viên khác của Bộ vây quanh. Tuy nhiên, chúng cũng yên tâm hơn khi nhìn thấy ông, mặc dù trông ông rất căng thẳng và lo âu.
"Ba luôn nói với bọn mình là phần lớn người của Bộ sử dụng mạng Floo để đến nơi làm việc." Ron nói. "Đó là lý do tại sao chúng ta không thấy mụ Umbridge, mụ ấy không bao giờ đi bộ, mụ nghĩ mụ rất quan trọng."
"Vậy còn lão phù thuỷ trông rất khôi hài và tay phù thuỷ bé nhỏ mặc bộ áo choàng màu xanh sẫm thì sao?" Hermione hỏi.
"Ồ, họ đến từ Sở Bảo dưỡng Phép thuật."
"Làm sao cậu biết là lão ta làm việc ở sở Bảo dưỡng Phép thuật?" Hermione hỏi, thìa súp của cô bé treo lơ lửng trong không trung.
"Ba nói rằng tất cả những người ở Sở Bảo dưỡng Phép thuật đều mặc áo choàng xanh da trời sẫm màu."
"Nhưng cậu chưa bao giờ nói với bọn mình điều đó."
Hermione thả cái thìa xuống và kéo về phía mình đống ghi chú nguệch ngoạc và bản đồ mà cô bé và Ron đang kiểm tra. Lúc này, Harry bước vào

bếp.
"Không có gì ở đây nói về những cái áo choàng màu xanh sẫm cả, không có gì!" Cô bé nói, luống cuống lật các trang sách.
"Ồ, chuyện đó có vấn đề gì không?"
"Ron, *tất cả* đều quan trọng. Nếu chúng ta đi vào Bộ và không muốn làm lộ bản thân mình, trong khi Bộ chắc chắn là sẽ *trông chừng* cẩn thận để đề phòng những kẻ đột nhập, thì tất cả những chi tiết nhỏ nhất đều quan trọng cả! Ý mình là, chúng ta đã bàn đi bàn lại rồi, tất cả những cuộc do thám để làm gì cơ chứ, nếu cậu thậm chí còn không buồn nói cho bọn mình…"
"Lạy chúa, Hermione, mình chỉ quên một chi tiết nhỏ nhặt thôi mà –"
"Cậu nhận ra rồi à, giờ đây trên cả thế giới này, không có chỗ nào lại nguy hiểm hơn Bộ –"
"Mình nghĩ chúng ta nên làm chuyện này ngay ngày mai!" Harry nói.
Hermione ngừng lại, há hốc mồm; Ron thì như bị nghẹn súp.
"Ngày mai?" Hermione nhắc lại. "Cậu nói nghiêm túc đấy chứ?"
"Ừ!" Harry nói. "Mình không nghĩ bọn mình sẽ được chuẩn bị tốt hơn bây giờ, kể cả khi bọn mình sẽ theo dõi lối vào của Bộ thêm một tháng nữa. Chúng ta hoãn lại càng lâu, thì cái mặt dây chuyền sẽ càng xa xôi hơn. Khả năng mụ Umbridge ném nó đi là rất cao; thứ đó đâu có chịu mở ra."
"Trừ phi," Ron nói. "Mụ ấy đã tìm được cách mở nó ra và giờ đây mụ ấy đang bị nó chiếm hữu –"
"Chuyện đó thì cũng chả thay đổi gì ở mụ ta cả,, mụ vốn đã độc ác sẵn rồi mà!" Harry nhún vai.
Hermione đang mím chặt môi, chìm sâu trong suy nghĩ.
"Chúng ta đã biết mọi điều quan trọng rồi!" Harry tiếp tục, nhắm vào Hermione. "Chúng ta biết bọn họ đã thôi không Độn thổ để ra vào Bộ; Chúng ta biết chỉ những nhân viên quan trọng của bộ mới được nối mạng Floo tới nhà, vì Ron đã nghe thấy hai chuyên viên Bất-khả-ngôn phàn nàn về điều đó. Và chúng ta biết đại khái văn phòng mụ Umbridge nằm ở đâu, bởi lẽ cậu đã nghe được cái gã tóc vàng có râu ấy nói với đồng nghiệp –"
"Tôi sẽ lên tầng một, bà Dolores muốn gặp tôi," Hermione thuật lại ngay lập tức.
"Đúng thế!" Harry nói. "Và chúng ta biết, chúng ta sẽ vào bằng cách sử dụng những đồng tiền tức cười ấy, cũng có thể đó là những đồng xu tròn, chúng là cái quái gì cũng mặc, bởi lẽ mình đã thấy bà phù thuỷ ấy mượn một người bạn–"
"Nhưng chúng ta không có!"
"Theo như kế hoạch, thì chúng ta sẽ có!" Harry nói một cách bình tĩnh.
"Mình không biết, Harry à, mình không biết… Còn rất nhiều thứ kinh khủng nữa có thể xảy ra, mà như thế thì quá phụ thuộc vào may rủi…"

"Nếu chúng ta chuẩn bị thêm ba tháng nữa, thì điều cậu vừa nói vẫn đúng," Harry nói. "Giờ là lúc để hành động."
Nhìn mặt của Ron và Hermione, nó có thể nói hai đứa rất sợ hãi; nó cũng không tự tin lắm vào bản thân; nhưng nó chắc chắn rằng đã đến lúc để thực hiện kế hoạch. Chúng đã dành cả tháng trước đó chui dưới tấm áo tàng hình và bí mật theo dõi lối vào Bộ, mà nhờ có ông Weasley Ron đã biết rõ từ hồi còn bé. Chúng đã bám đuôi các nhân viên từ trên đường họ đi vào, nghe lỏm các cuộc đối thoại của họ, và xem xét một cách cẩn thận xem người nào có thể tin cậy được, dựa vào sự xuất hiện của họ, một mình, ở cùng một thời điểm mỗi ngày. Thỉnh thoảng, chúng cũng có cơ hội lấy trộm một tờ Nhật báo Tiên tri từ cặp của một ai đó. Dần dần, chúng đã xây dựng được bản đồ đại cương và những ghi chú, mà giờ đây đang nằm trước mặt Hermione.
"Được rồi!" Ron nói chậm rãi. "Cứ cho rằng chúng ta sẽ đi vào ngày mai đi… Mình cho rằng chỉ cần mình với Harry thôi."
"Ôi, đừng khơi mào chuyện ấy thêm lần nữa!" Hermione thở dài. "Mình nghĩ chúng ta đã bàn về việc ấy rồi."
"Việc ấy là việc quanh quẩn chỗ lối vào dưới tấm áo tàng hình, nhưng việc này khác hẳn, Hermione à!" Ron dí ngón tay vào một bản *Nhật báo Tiên Tri* được xuất bản mười ngày trước. "Cậu ở trong danh sách những người có gốc Muggle, những người không nên bộc lộ bản thân vì sẽ bị tra hỏi!"
"Còn cậu thì được cho là đang thoi thóp vì bệnh đậu Rồng ở trang trại Hang Sóc! Và nếu có ai đó không nên đi, thì đó phải là Harry, cái đầu của cậu ấy trị giá mười ngàn Galleon…"
"Được thôi, mình sẽ ở lại," Harry nói. "Hãy cho mình biết nếu các cậu tiêu diệt được Voldemort, được chứ?"
Ron và Hermione cười to, lúc này, vết thẹo trên trán Harry bỗng đau đớn. Tay nó đặt ngay lên trán. Nó nhìn thấy đôi mắt Hermione nhỏ dần, và nó cố gắng đánh lạc hướng hành động của mình bằng cách vuốt tóc ra khỏi mắt.
"Ồ, nếu cả ba chúng ta đều đi, chúng ta sẽ phải Độn thổ riêng rẽ." Ron nói. "Chiếc Áo choàng không đủ để che cả ba chúng ta."
Cái thẹo của Harry ngày càng đau đớn hơn. Nó đứng dậy.
Ngay lập tức, Kreacher hối hả lao đến.
"Cậu chủ chưa ăn hết súp, cậu chủ có thích rau húng hầm không ạ, hay món bánh hạnh nhân của cậu bị vụn quá?"
"Cám ơn, Kreacher, nhưng ta sẽ quay lại trong vài phút nữa – ừm – nhà tắm."
Nhận thức được Hermione đang nhìn nó một cách đáng ngờ, Harry chạy nhanh qua sảnh và đầu cầu thang đầu tiên, nó lao vào phòng tắm và chốt cửa lại. Rên rỉ vì đau đớn, nó ngồi sụp lên cái chậu đen, cạnh mấy cá vòi nước hình những một con rắn đang há to miệng, rồi nhắm mắt lại…

Nó đang đi trên một khu phố mờ tối mờ. Những ngôi nhà hai bên đường có những cột chống bằng gỗc cao; trông chúng khá hào nhoáng.
Nó đến gần một căn nhà, rồi sau đó nhìn thấy những ngón tay dài nhợt nhạt của mình chạm vào cánh cửa. Nó gõ cửa. Nó cảm giác sự kích động đang trào dâng…
Cửa mở ra. Một người phụ nữ mỉm cười đứng đó. Mặt bà biến sắc khi nhìn vào mặt Harry: sự hài hước biến mất, nhường chỗ cho sự khiếp sợ.
"Ngươi là Gregorovitch?" Một giọng nói lạnh lẽo và cao vút vang lên.
Bà lắc đầu: bà cố gắng đóng cửa lại. Bàn tay trắng bệch giữ chặt cái cửa, ngăn cho nó sập lại…
"Ta muốn gặp Gregorovitch."
"*Er wohnt hier nicht mehr*!" Bà hét lên, lắc lắc đầu. "Ông ấy ở đây không sống! Ông ấy ở đây không sống! Tôi không ông ấy biết!"
Không cố gắng chặn cửa nữa, bà bắt đầu chạy xuống cái sảnh tối om, và Harry lướt người đuổi theo bà ta, và những ngón tay dài của nó đã rút đũa phép ra.
"Hắn ta ở đâu?"
"*Das weiff ich nicht*! Ông ấy đi rồi! Không tôi biết! Không tôi biết!"
Nó đưa tay lên. Người phụ nữ la hét. Hai đứa trẻ nhỏ chạy vào sảnh. Bà cố che cho chúng trong vòng tay mình. Có một tia sáng xanh loé lên –
"Harry! HARRY!"
Harry mở mắt ra; nó đã ngã xuống sàn.
Hermione đang gõ cửa lần nữa.
"Harry, mở ra!"
Nó đã hét lên, nó biết điều đó. Nó đứng dậy và mở khoá cửa; Hermione trượt ngã vào bên trong, cô bé cố lấy lại thăng bằng, và nhìn quanh một cách đầy nghi ngờ. Ron ở ngay bên phải cô bé, trông có vẻ bực mình khi nó chỉ đũa phép vào các góc của cái phòng tắm lạnh lẽo.
"Cậu đang làm gì vậy?" Hermione hỏi một cách nghiêm nghị.
"Vậy cậu nghĩ mình đang làm gì?" Harry cố tỏ ra cứng rắn.
"Cậu đang kêu la với cái đầu của mình!" Ron đáp.
"À ừ… Có lẽ mình đang ngủ gật hoặc –"
"Harry, đừng lăng mạ đầu óc của bọn mình," Hermione nói, thở sâu. "Bọn mình biết cái thẹo làm đau cậu lúc ở dưới kia, trông cậu trắng bệch như tờ giấy."
Harry ngồi xuống cạnh phòng tắm.
"Mình khoẻ thôi. Voldemort đã giết hại một phụ nữ. Giờ này chắc hắn đã giết cả gia đình bà ấy rồi. Và hắn không cần phải làm như vậy. Cũng giống như anh Cedric, họ chỉ *ở đó* mà thôi…"
"Harry, cậu không được phép để chuyện đó xảy ra!" Hermione nói to, giọng

cô bé vang vọng khắp phòng tắm. "Cụ Dumbledore muốn cậu phải sử dụng phép Bế Quan Bí Thuật! Cụ nghĩ rằng sự kết nối ấy rất nguy hiểm – Voldemort có thể sử dụng nó, Harry à! Nhìn hắn hành hạ và giết người thì có gì là tốt đâu, có giúp gì được cho cậu đâu?"
"Bởi vì điều đó có nghĩa là mình biết hắn đang làm gì," Harry nói.
"Vậy cậu thậm chí sẽ không *cố* đóng nó lại ư?"
"Hermione, mình không thể. Cậu biết là mình rất tệ cái trò Bế quan Bí thuật ấy, mình không bao giờ thực hiện được nó."
"Cậu chưa bao giờ thực sự thử cả!" Cô bé phản đối kịch liệt. "Mình không muốn nói điều này – Harry à – Nhưng cậu có *thích* sự kết nối đặc biệt mối quan hệ hoặc bất kỳ - điều gì -?"
Cô ấp úng trước cái nhìn của nó khi nó đứng dậy.
"Thích nó à?" nó khẽ nói. "*Cậu* có thích nó không?"
"Mình – không – mình xin lỗi. Mình không có ý…"
"Mình ghét điều đó, mình ghét cái sự thật là hắn có thể ở trong mình, nhưng mình phải theo dõi hắn khi hắn nguy hiểm nhất. Nhưng mình sẽ sử dụng điều đó,"
"Cụ Dumbledore –"
"Hãy quên cụ Dumbledore đi. Đây là sự lựa chọn của mình, không phải của ai khác. Mình muốn biết tại sao hắn lại theo đuổi ông Gregorovitch."
"Ai cơ?"
"Ông ấy là một nhà chế tạo đũa ngoại quốc," Harry nói. "Ông ấy đã làm ra cái đũa phép của anh Krum và anh Krum cho rằng ông ấy rất xuất sắc!"
"Nhưng theo cậu," Ron nói. "Voldemort đã có bắt được cụ Ollivander ở nơi nào đó rồi. Nếu hắn đã bắt được một người làm đũa phép rồi, thì hắn cần thêm người nữa để làm gì?"
"Có lẽ là hắn cùng quan điểm với anh Krum, có lẽ hắn nghĩ ông Gregorovitch giỏi hơn… hoặc hắn nghĩ ông ấy sẽ giải thích được cái đũa phép của mình đã làm gì khi hắn truy đuổi mình, vì cụ Ollivander không biết."
Harry liếc vào cái gương vỡ bụi bặm, rồi nhìn Ron và Hermione, bọn chúng đang trao đổi những cái nhìn hoài nghi sau lưng nó.
"Harry, cậu cứ nói về chuyện cái đũa phép của cậu đã làm gì," Hermione nói, "nhưng *chính cậu* đã làm điều đó! Tại sao cậu lại không nhận trách nhiệm cho sức mạnh của chính mình?"
"Bởi vì mình biết đó không phải do mình! Và Voldemort cũng biết thế, Hermione à! Cả mình và hắn đều biết chuyện gì đã thực sự xảy ra!"
Bọn chúng nhìn lẫn nhau; Harry biết là nó vẫn chưa thuyết phục được Hermione, cô bé vẫn còn muốn tranh luận, phản bác lại cả cái giả thuyết về cái đũa phép của nó lẫn việc nó tự để cho mình xâm nhập vào trí óc của

Voldemort. Ron bỗng xen vào, giải vây cho nó.
"Bỏ đi," Ron khuyên cô bé. "Việc này tuỳ vào cậu ấy. Và nếu chúng ta định đột nhập Bộ vào ngày mai, cậu có nghĩ rằng chúng ta cần bàn lại kế hoạch không?"
Miễn cưỡng nghe theo lời của hai người bạn, Hermione tạm gác vấn đề đó lại. Harry chắc chắn rằng cô bé sẽ lại tấn công vào vấn đề này một lần nữa ngay khi có cơ hội. Trong lúc ấy, bọn chúng trở lại khu nhà bếp, nơi Kreacher phục vụ chúng những món hầm và bánh tạc nhân đường. Tối hôm đó, bọn chúng ngủ rất muộn, sau khi tốn hàng giờ để xem đi xem lại cái kế hoạch, cho đến khi chúng có thể đọc thuộc nó một cách hoàn hảo cho nhau. Harry, ngủ ở phòng ngủ của chú Sirius, giờ đang nằm trên giường với ánh sáng phát ra từ đầu cây đũa phép hắt lên tấm ảnh cũ của ba nó, chú Sirius, thầy Lupin và tên Pettigrew, nó lẩm nhẩm lại kế hoạch trong mười phút. Tuy nhiên, khi nó tắt ánh sáng từ đầu đũa, nó không còn nghĩ về thuốc Đa dịch, về Kẹo Nôn Mửa hoặc cái những cái áo choàng màu xanh sẫm của Sở Bảo dưỡng Phép thuật nữa; nó nghĩ về người chế tạo đũa phép Gregorovitch, làm sao ông ta có thể chạy trốn khi Voldemort truy đuổi ông rất gắt gao.
Màn đêm như vội vã chuyển sang bình minh một cách khó chịu.
"Trông cậu tệ lắm!" Ron nói khi bước vào phòng đánh thức Harry dậy.
"Không lâu nữa đâu," Harry đáp, vẫn còn ngái ngủ.
Chúng gặp Hermione trên đường xuống nhà bếp. Cô bé đang được Kreacher phục vụ trà và bánh mì nóng. Cô bé đeo trên mặt một vẻ vui buồn thất thường khiến Harry liên tưởng ngay đến những kỳ thi.
"Áo choàng," Cô bé thì thầm, chào đón sự có mặt của bọn chúng bằng một cái gật đầu lo lắng và tiếp tục kiểm tra cái túi của mình. "Thuốc Đa dịch… Áo choàng Tàng hình… Ngòi nổ Chăng bẫy… Các cậu nên lấy mỗi thứ một đôi để đề phòng… Kẹo Nôn Mửa, Kẹo Chảy Máu Cam, Tai nối dài…"
Bọn chúng ăn nhanh bữa sáng, và bắt đầu đi xuống nhà. Kreacher cúi chào chúng và hứa rằng những cái bánh khoai tây nướng sẽ sẵn sàng khi bọn chúng trở về.
"Tội nghiệp nó!" Ron nói một cách trìu mến. "Và khi cậu nghĩ đến chuyện mình vẫn hay mơ thấy cảnh cắt đầu nó và treo lên tường…"
Bọn chúng bước ra bậc cửa cao nhất với sự thận trọng cao độ. Chúng có thể thấy hai Tử Thần Thực Tử với đôi mắt sưng húp đang chăm chú nhìn ngôi nhà qua cái quảng trường đầy sương mù.
Hermione Độn thổ cùng Ron trước, rồi quay lại đón Harry.
Sau sự tối tăm và nghẹt thở như mọi khi, Harry thấy mình đang đứng trên một con ngõ nhỏ, theo đúng như phần đầu của kế hoạch. Khung cảnh rất hoang vắng, ngoại trừ hai cái thùng lớn; nhân viên đầu tiên của Bộ thường sẽ không xuất hiện trước 8 giờ.

"Vậy thì," Hermione nói, kiểm tra đồng hồ. "Bà ấy sẽ ở đây trong vòng năm phút nữa. Và khi mình làm yếm bùa Choáng lên bà ấy –"
"Hermione, bọn mình biết!" Ron lạnh lùng. "Và mình nghĩ bọn mình phải mở cánh cửa kia trước khi bà ấy đến chứ?"
Hermione ré lên.
"Mình gần như quên mất! Lùi lại đi!"
Cô bé chỉ đũa phép vào cái khoá và cái cửa thoát hiểm nặng nề được trang trí công phu ở bên cạnh chúng, cánh cửa mở ra với một tiếng kẹt. Hành lang tối tăm ở đằng sau cánh cửa sẽ dẫn đến một cái rạp hát trống rỗng, theo như chúng biết từ những lần theo dõi cẩn thận. Hermione đẩy cánh cửa về phía mình, làm cho nó giống như vẫn được đóng kín.
"Và bây giờ, Cô bé nói, quay đầu lại, đối mặt với hai đứa bạn mình trên cái ngõ. "Chúng ta sẽ chui vào tấm áo lần nữa –"
"–và chờ đợi." Ron nói tiếp, ném cái áo qua đầu Hermione giống như phủ một cái chăn lên một cái lồng chim, và đảo mắt nhìn Harry.
Gần một phút sau, có một tiếng *bốp* nhỏ, và một phù thuỷ bé nhỏ của Bộ với mái tóc màu xám Độn thổ đến, cách chúng vài bước chân, hơi nheo mắt lại vì sự sáng loáng bất chợt: mặt trời vừa mới mọc ra từ đám mây.
Tuy thế, bà có quá ít thời gian để thưởng thức sự ấm áp bất ngờ ấy, trước khi lời nguyền Choáng Váng của Hermione lặng lẽ đánh vào ngực bà và bà ngã uỵch xuống.
"Tốt lắm, Hermione!" Ron nói, hiện ra từ cái thùng bên cạnh rạp hát khi Harry cởi tấm áo choàng Tàng hình ra. Chúng cùng khiêng bà phù thuỷ bé nhỏ ấy đến cái hành lang tối tăm dẫn đến hậu trường. Hermione nhổ vài sợi tóc từ đầu bà và cho chúng vào cái bình xám xịt đựng thuốc Đa Dịch mà cô bé lấy ra từ cái túi của mình. Ron đang lục lọi cái ví xách tay của bà phù thuỷ.
"Bà ấy là Mafalda Hopkirk!" Nó nói, đọc từ một cái thẻ nhỏ để biết được nạn nhân của chúng là nhân viên của Văn Phòng dùng Sai Pháp thuật. "Cậu nên cầm cái này, Hermione à, và đây là những dấu hiệu."
Nó đưa cho cô bé những đồng xu nhỏ bằng vàng mà nó lấy được từ cái ví, tất cả đều được chạm nổi chữ M.O.M. (viết tắt Bộ Pháp thuật – Minister of Magic - ND) Hermione uống thuốc Đa dịch, giờ có màu đỏ pha xanh, và chỉ vài giây sau, đứng ở chỗ của cô bé là bản sao của bà Mafalda Hopkirk. Khi cô bé lấy cái kính của bà Mafalda và đeo lên, Harry kiểm tra đồng hồ.
"Chúng ta muộn mất, người của Sở Bảo dưỡng phép thuật sẽ xuất hiện trong vài giây nữa."
Bọn chúng vội đóng cánh cửa có bà Mafalda thật bên trong; Harry và Ron khoác áo choàng Tàng hình lên người nhưng Hermione thì vẫn đứng đó, chờ đợi. Vài giây sau, cô một tiếng nổ nhẹ khác, và một phù thuỷ bé như con

chồn hiện ra trước bọn chúng.
"Ồ, chào chị Mafalda."
"Xin chào!" Hermione nói bằng giọng run rẩy. "Hôm nay anh thế nào?"
"Thực ra thì không khoẻ lắm," Phù thuỷ bé nhỏ ấy trả lời, trông hoàn toàn chán nản.
Khi Hermione và phù thuỷ đó tiến đến con đường chính, Harry và Ron rón rén đi theo họ.
"Tôi rất lấy làm tiếc khi nghe tin anh không khoẻ cho lắm!" Hermione nói một cách kiên quyết với tay phù thuỷ đó và ông ta cố trình bày chi tiết những rắc rối của mình; việc rất cần thiết lúc này là ngăn không cho ông ta đi tới con phố. "Đây, hãy ăn một cái kẹo nhé!"
"Er? Ồ, không, cám ơn –"
"Tôi mời đấy!" Hermione nhiệt tình nói, lúc lắc cái túi đầy những cái kẹo nôn mửa trước mặt ông ta. Có vẻ e ngại, ông lấy một cái.
Có tác dụng ngay tức thì. Ngay khi cái Kẹo Nôn Mửa chạm vào lưỡi, ông phù thuỷ nhỏ bé bắt đầu nôn mửa dữ dội đến nỗi không hề để ý thấy Hermione đã giật mạnh cả đống tóc từ đầu ông.
"Ôi!" Cô bé nói, khi ông phù thuỷ tiếp tục nôn. "Có lẽ, anh nên nghỉ ngày hôm nay!"
"Không – không!" Ông nghẹn họng lại và lại nôn, cố gắng bước đi dù đã không còn đi thẳng được nữa. "Ngày hôm nay – tôi phải – đi –"
"Thật lố bịch!" Hermione cảnh báo. "Anh không thể làm việc trong tình trạng thế này được – Tôi nghĩ anh nên đến Bệnh viện thánh Mungo và họ sẽ chữa trị cho ông!"
Ông phù thuỷ ngã xuống, thử đứng lên bằng cả tứ chi, cố lê về phía đường chính.
"Anh không thể làm việc trong tình trạng thế này được!" Hermione hét lên.
Cuối cùng, ông ta cũng chịu chấp nhận sự thật. Hermione giúp ông đứng lên, và ông ta biến mất, không để lại gì ngoài cái túi mà Ron đã lấy trộm được từ tay khi ông còn mải nôn mửa.
"Ui!" Hermione nói, kéo váy lên để tránh những vũng nôn. "Có lẽ sẽ bớt bừa bộn hơn nếu mình cũng đánh bùa Choáng vào ông ấy."
"Đúng vậy," Ron nói, hiện ra dưới tấm áo, tay vẫn cầm cái túi của ông phù thuỷ. "Nhưng mình nghĩ một đống người bất tỉnh thì sẽ gây sự chú ý đấy. Nhưng mà ông ta có vẻ nhiệt tình với công việc nhỉ? Đưa cho bọn mình đống tóc và thuốc nào."
Hai phút sau, Ron đứng trước mặt chúng, trông nhỏ bé như con chồn, giống hệt ông phù thuỷ kia, và nó mặc cái áo choàng xanh sẫm lấy từ trong túi của ông.
"Thật lạ là ông ấy lại không mặc bộ này ngày hôm nay, phải không, hãy nhìn

xem ông ấy muốn làm việc đến thế nào… Dù sao thì, mình là Reg Cattermole, theo như cái nhãn ở đằng sau."
"Giờ hãy đợi ở đây!" Hermione nói với Harry, nó vẫn ẩn mình dưới cái áo. "Và bọn mình sẽ quay lại với một ít tóc cho cậu."
Nó đợi mười phút, nhưng với Harry, dường như thời gian còn nhiều hơn thế, lẩn trốn một mình trên con ngõ đầy những vũng nôn mửa, ngay cạnh cái cửa dẫn đến một bà Mafalda bất tỉnh. Cuối cùng, Ron và Hermione cũng xuất hiện lại.
"Bọn mình không biết ông ấy là ai," Hermione nói, đưa cho Harry vài sợi tóc quăn màu đen. "Nhưng ông ấy đã đi với một cái mũi chảy máu cam tệ hại! Đây, ông ấy khá cao đấy, nên cậu cần một cái áo choàng lớn hơn…"
Cô bé lấy ra một đống áo choàng cũ mà Kreacher đã giặt, Harry uống thuốc và bắt đầu thay đổi. Khi sự biến hình đau đớn đã xong, nó thấy mình cao hơn một mét tám, và nó có thể nói nó có một cánh tay khá là cơ bắp, thân thể cường tráng. Nó còn có cả râu nữa. Nhét cái áo tàng Hình và kính vào cái áo choàng mới, nó đi cùng hai bạn mình.
"Chúa ơi, đáng sợ thật!" Ron nói, nhìn lên Harry. Harry đã cao hơn nó.
"Hãy lấy một đồng xu của bà Mafalda!" Hermione nói với Harry. "Và đi nào. Gần chin giờ rồi."
Chúng cùng nhau ra khỏi con ngõ. Sau khi đi gần năm mươi mét dọc con đường đông đúc, có một cái hàng rào đen bóng chắn giữa hai dãy bậc thang, một bên đề QUÝ ÔNG, bên kia đề QUÝ BÀ.
"Lát nữa gặp lại nhé!" Hermione nói một cách lo sợ, và cô bé đi chập chững về phía bậc thang có chữ QUÝ BÀ. Harry và Ron đi cùng với những người đàn ông ăn mặc kỳ quặc đi xuống nơi mà có vẻ là một hầm ngầm dưới nhà vệ sinh công cộng, được lát bằng đá trắng và đen đầy bụi bẩn.
"Xin chào, Reg!" Một phù thuỷ mặc áo choàng xanh sẫm gọi khi ông đi vào một căn phòng bằng cách nhét đồng xu vàng của mình vào cái lỗ trên cửa.
"Thật là đáng ghét, phải không? Bắt chúng ta phải đến nơi làm việc bằng cái cách này! Họ đang mong ai sẽ xuất hiện chứ, Harry Potter chắc?"
Ông phù thuỷ đó rống lên cười vì sự hài hước của chính mình. Ron cũng tự ép mình phải cười.
"Đúng vậy," Nó nói. "Ngu ngốc thật, phải không?"
Rồi nó và Harry tiến đến gần cái phòng.
Bên trái và bên phải Harry bỗng vang lên tiếng dội nước. Nó thụp người xuống và nhòm qua cái lỗ hổng ở đáy phòng, vừa kịp lúc để thấy một đôi chân đi ủng đang trèo lên cái bệ xí bên cạnh. Nó nhìn sang trái và thấy Ron đang nháy mắt với mình.
"Có lẽ chúng ta phải tự dội nước đẩy mình vào?" Ron thì thầm.
"Trông có vẻ thế!' Harry thì thầm lại, giọng của nó phát ra sâu lắng và lúng

túng.
Hai đứa đều đứng dậy. Cảm thấy mình ngu ngốc một cách kỳ lạ, Harry trèo lên cái bệ xí. Nó biết ngay tức khắc mình đã làm đúng; bởi lẽ có vẻ nó đang đứng trên nước, nhưng đôi giày, chân và áo choàng của nó đều vẫn khô ráo. Nó với tay lên, đẩy sợi dây xích ra, và cảnh tiếp theo nó thấy là một cầu trượt ngắn, cách đó không xa hiện ra một cái lò sưởi dẫn đến Bộ Pháp thuật. Nó đứng dậy một cách vụng về; nó vẫn chưa quen với việc điều khiển cơ thể mình. Cái cửa ra vào có vẻ tối hơn nó nhớ. Trước đây, một vòi phun nước bằng vàng được đặt ở giữa sảnh, tạo nên những đốm sáng mờ mờ ảo ảo trên tường và cái sàn gỗ bóng loáng. Nhưng giờ đây, một cái tượng đen khổng lồ bằng đá đã chiếm lĩnh khung cảnh. Trông thật đáng sợ, cái tác phẩm rất lớn ấy điêu khắc hình ảnh của một nam phù thuỷ và một nữ phù thuỷ đang ngồi trên hai cái ngai vàng được chạm trổ trang hoàng, nhìn xuống những nhân viên của Bộ nhảy ra khỏi cái lò sưởi. Những con chữ to được khắc ở chân đế cái tượng xếp thành từ: PHÉP THUẬT LÀ SỨC MẠNH.
Harry bị đá mạnh vào chân từ phía sau. Một phù thuỳ khác vừa bay ra khỏi cái lò sưởi ở sau nó.
"Tránh đường nào, được ch – ồ, xin lỗi, anh Runcorn."
Rõ ràng là đang kinh hãi, tay phù thuỷ hói ấy bước thật vội vã. Nhìn vẻ bề ngoài, người đàn ông mà Harry đang giả dạng, tên là Runcorn, trông rất đáng sợ.
"Đây!" Một giọng nói vang lên, và nó nhìn quanh để thấy một phù thuỷ bé nhỏ và một phù thuỷ trông giống con chồn ở Sở Bảo Dưỡng Phép thuật đang ra hiệu cho nó từ bên cạnh cái tượng.
Harry nhanh chóng tiến về phía họ.
"Cậu vào đây ổn chứ?" Hermione thì thầm với Harry.
"Không, cậu ấy cứ lóng nga lóng ngóng." Ron nói.
"Ồ, hài hước thật… Quá là kinh khủng, phải không?" Cô bé nói với Harry, nó đang chằm chằm nhìn vào bức tượng. "Cậu có thấy bức tượng đang đứng trên cái gì không?"
Harry nhìn gần hơn và nhận ra thứ nó nghĩ là những chiếc ngai vàng được trang trí chạm trổ thực chất lại là những hình người được chạm khắc: hàng trăm cơ thể trần truồng của nam giới, nữ giới và trẻ con, tất cả đều có khuôn mặt xấu xí và ngu ngốc, đang quằn quại xúm xít bên nhau để đỡ lấy sức nặng của hai phù thuỷ mặc áo choàng rất đẹp.
"Những người Muggle!" Hermione thì thầm. "Ở đúng chỗ của họ. Đi nào!"
Chúng hoà vào dòng người đang di chuyển về phía cái cửa làm bằng vàng ở cuối sảnh, nhìn quanh một cách lén lút, nhưng không có dấu hiệu nào về bóng dáng của mụ Dolores Umbridge. Chúng đi qua cánh cửa và tiến vào một cái phòng nhỏ hơn, nơi từng hàng người dài đang đứng trước hai mươi

cái nhà sơn son thiếp vàng, có chức năng như những chiếc thang máy. Bọn chúng cũng vừa vặn đến cái gần nhất khi một giọng nói vang lên, "Cattermole!"
Chúng nhìn quanh: ruột gan Harry quặn lại. Một tên Tử Thần Thực Tử đã chứng kiến cái chết của cụ Dumbledore đang đi về phía chúng. Các nhân viên của Bộ ở cạnh chúng chợt im lặng, đôi mắt của họ cụp xuống; Harry có thể cảm thấy sự sợ hãi đang lan quanh họ. Tên Tử Thần Thực Tử đang quắc mắt, khuôn mặt hung bạo, trái ngược hẳn với cái áo choàng lộng lẫy được thêu chỉ vàng của hắn. Ai đó trong đám đông ở quanh chiếc thang máy chào hắn một cách nịnh bợ: "Xin chào, Yaxley!" Gã Yaxley đó lờ đi.
"Tôi cần một người ở Sở Bảo dưỡng Phép thuật điều chỉnh lại văn phòng của tôi, Cattermole. Nó đang mưa như trút nước bên trong."
Ron nhìn quanh với hy vọng ai đó sẽ can thiệp vào, nhưng chẳng ai nói gì.
"Mưa… trong văn phòng của anh à. Nó – nó không tốt tí nào, phải không?" Ron cười một cách lo sợ. Gã Yaxley trừng mắt.
"Mày thấy thật là hài hước, phải không, Cattermole?"
Hai phù thuỷ vội rời khỏi cái hàng dài đợi thang máy và hối hả tiến tới.
"Không!" Ron nói. "Không – dĩ nhiên –"
"Mày nhận ra là tao đang xuống tầng dưới để chất vấn vợ mày, phải không Cattermole? Thực sự, tao hơi ngạc nhiên là mày không xuống đó để ở bên cạnh vợ mình, vợ mày vẫn đang chờ đợi. Mày đã bỏ vợ, một việc thật tồi tệ, phải không? Thông minh đấy. Lần sau, mày hãy đảm bảo là sẽ lấy một phù thuỷ thuần chủng nhé."
Hermione rít lên khiếp sợ. Gã Yaxley nhìn cô bé. Cô bé giả vờ ho một cách yếu ớt và quay đi.
"Tôi – tôi-" Ron lắp bắp.
"Nếu vợ *tao* bị buộc tội là một tên Máu bùn," Gã Yaxley nói "- không một con đàn bà nào tao lấy sẽ phạm phải sai lầm rác rưởi đó – và người Lãnh đạo Ban điều hành Pháp luật phù thuỷ cần người làm công việc đó, tao sẽ xếp đó là công việc được ưu tiên hàng đầu, Cattermole à. Mày hiểu chứ?"
"Hiểu," Ron thì thầm.
"Thế thì hãy chú ý vào, Cattermole, và nếu văn phòng của tao không khô ráo trong vòng một giờ nữa, dòng máu của vợ mày sẽ bị đáng nghi hơn cả bây giờ đấy."
Cái cửa lưới bằng vàng ở trước họ lách cách mở ra. Với một cái gật đầu và một nụ cười không thoải mái với Harry, người rõ ràng đang tỏ vẻ rất thông cảm với tình cảnh của ông Cattermole, gã Yaxley lướt qua bọn chúng để tiến đến một cái thang máy. Harry, Ron, và Hermione bước vào phòng thang máy khác, nhưng không ai đi theo; như thể họ đều bị choáng trước việc vừa xảy ra. Cánh cửa đóng lại, phát ra một tiếng vang rền, và bắt đầu đi lên.

"Mình phải làm gì đây?" Ron hỏi hai đứa bạn cùng lúc, nó có vẻ xúc động mạnh. "Nếu mình không xuất hiện, thì vợ mình – ý mình là, vợ của ông Cattermole –"
"Bọn mình sẽ đi với cậu, chúng ta sẽ đi với nhau –" Harry bắt đầu, nhưng Ron đã luống cuống lắc đầu.
"Cậu đừng điên, bọn mình không có nhiều thời gian đâu. Hai cậu hãy đi tìm mụ Umbridge, mình sẽ đi và sắp xếp mọi việc trong văn phòng của tên Yaxley đó – nhưng làm thế nào ngừng trận mưa lại được."
"Hãy thử bùa Tạm Dừng Mãi Mãi!" Hermione nói ngay. "Nó sẽ làm dừng ngay trận mưa nếu đó là do bùa chú hay lời nguyền; nếu không được, thì có lẽ có điều gì đó không ổn với bùa Khí Quyển, bùa này khó khắc phục lắm, vậy hãy thử bùa Chống Thấm Nước như một giải pháp tạm thời để bảo tài sản của hắn ta –"
"Hãy nói lại lần nữa, chậm thôi…" Ron nói, tìm trong túi mình một cái bút lông ngỗng, nhưng vào lúc này, cái thang máy đã lúc lắc dừng lại. Một giọng nữ kỳ quái vang lên: "Tầng Bốn, Cục Sắp Đặt và Điều Khiển Sinh Vật Huyền Bí, cùng với các Phân Ban về Sinh vật, Quái vật và Tâm linh, Văn Phòng Liên Lạc Yêu Tinh, và Văn Phòng Tư Vấn Thú Cưng." Rồi cái cửa mở ra một lần nữa, hai phù thuỷ và rất nhiều giấy tờ màu tím nhạt bay vào, vỗ cánh quanh cái đèn ở trần thang máy.
"Xin chào, Albert!" Người đàn ông với mái tóc dài rậm rạp nói, cười với Harry. Ông liếc nhìn Ron và Hermione khi cái thang máy lại cọt kẹt đi lên trên; Hermione giờ đây đang thì thầm những chỉ dẫn cho Ron. Ông phù thuỷ đó ngả người về phía Harry, liếc nhìn và nói: "Chuyện của Dirk Cresswell à? Từ Văn Phòng Liên Lạc Yêu Tinh? Tốt đấy, Albert à. Tôi khá là tự tin là sẽ chiếm được công việc của hắn!"
Ông ta nháy mắt. Harry cười đáp trả, hy vọng đó cũng là một cách trả lời. Cái thang máy dừng lại, và cánh cửa lại mở ra một lần nữa.
"Tầng Hai, Cục Thi Hành Luật Phù Thuỷ, bao gồm Văn Phòng Dùng Sai Pháp Thuật, Tổng cục Thần Sáng và Hội đồng quản trị Wizengamot." Giọng phụ nữ vô hình kỳ quái thông báo.
Harry thấy Hermione khẽ đẩy Ron và nó vội đi ra khỏi cái thang máy, những phù thuỷ khác đi theo, chỉ còn lại Harry và Hermione. Lúc cánh cửa vàng đóng lại, Hermione nói nhanh: "Thực sự, mình nghĩ, mình nên đi cùng cậu ấy. Mình không nghĩ là cậu ấy biết phải làm gì và nếu cậu ấy bị bắt, tất cả mọi thứ "
"Tầng một, Bộ Pháp thuật và Ban Hỗ trợ."

Cánh cửa lưới vàng lại trượt sang hai bên và Hermione thở hổn hển. Bốn

người đang đứng trước bọn chúng, hai người đang chìm sâu trong cuộc đối thoại: một phù thuỷ trông có vẻ trí thức đang mặc một cái áo choàng màu đen và vàng lộng lẫy, và một mụ phù thuỷ béo lùn, trông như con cóc, đeo một cái nơ bằng nhung trên mái tóc ngắn của mụ và đang giữ giữ chặt cái bìa hồ sơ ở ngực.

Dịch Giả: Lý Lan

Chương 13
Uỷ ban đăng ký phù thuỷ gốc Muggle

"À, Mafalda!", mụ Umbridge nói, nhìn Hermione. "Travers gửi cô đến phải không?"
"V–vâng", Hermione nói bằng giọng the thé.
"Được, cô sẽ làm tốt đấy." Mụ Umbridge nói với vị pháp sư mặc áo choàng đen và vàng. "Đấy là cách vấn đề đó được giải quyết. Thưa ngài Bộ trưởng, giờ Mafalda đã đến để ghi chép biên bản, chúng tôi có thể bắt đầu ngay lập tức." Mụ tra trong bìa hồ sơ. "Hôm nay có mười người và một trong số họ là vợ của một nhân viên trong Bộ! Chậc chậc…ngay tại đây, tổng hành dinh của Bộ!" Mụ bước vào thang máy sát bên Hermione, và hai pháp sư đang lắng nghe cuộc nói chuyện của mụ với ông Bộ trưởng cũng thế. "Chúng ta sẽ đi thẳng xuống, Mafalda, cô sẽ thấy mọi thứ mình cần trong phòng xử án. Chào buổi sáng, Albert, anh không ra à?"
"Có chứ, tất nhiên," Harry nói bằng giọng trầm trầm của Runcorn.
Harry bước ra ngoài. Tấm cửa lưới bằng vàng đóng lại leng keng sau lưng nó. Ngoái vai lại, Harry thấy khuôn mặt lo âu của Hermione dần bị che khuất, một bên cô nàng là một pháp sư cao lêu nghêu, còn ngang vai là cái nơ cột tóc bằng nhung của mụ Umbridge.
"Điều gì khiến anh đến đây vậy, Runcorn?" vị tân Bộ trưởng Pháp thuật hỏi. Mái tóc và chòm râu dài, đen của ông ta đã đốm bạc, cái trán bự chảng nhô ra phía trước như muốn che khuất đôi mắt lấp lánh, làm Harry liên tưởng đến một con cua đang lò dò nhìn ra ngoài từ bên dưới một tảng đá.
"Tôi cần nói nhanh vài lời với," Harry lưỡng lự trong giây lát, "Arthur Weasley. Có ai đó bảo ông ta ở trên tầng một."
"À," Plum Thicknesse nói. "Ông ta đã bị bắt gặp liên lạc với Kẻ bị truy nã nào đó phải không?"
"Không," Harry đáp, cổ họng khô lại. "Không, không phải thế."
"Vậy à. Đó chỉ còn là vấn đề thời gian thôi," Thicknesse nói. "Đối với tôi,

những kẻ phản bội dòng dõi cũng tệ hại như lũ Máu bùn. Một ngày tốt lành nhé, Runcorn."
"Ngài cũng thế, Bộ trưởng."
Harry nhìn Thicknesse bước ra xa dọc theo hành lang trải thảm dày. Khi ông ta đã mất hút, Harry lôi Áo khoác Tàng hình ra từ cái áo choàng đen nặng chịch của nó, choàng qua người, bắt đầu đi dọc hành lang theo lối ngược lại. Do Runcorn quá cao nên Harry phải khom người xuống để che bàn chân to bè của nó.
Cơn hoảng loạn bỗng cồn cào trong bao tử Harry. Khi đi qua không biết bao nhiêu cánh cửa gỗ sáng lờ mờ, trên mỗi cái đều có một tấm biển nhỏ ghi tên chủ nhân căn phòng và chức vụ, Harry cảm thấy dường như vẻ quyền uy, sự phức tạp và bất khả xâm phạm của Bộ đang đè nặng lên nó, dường như kế hoạch mà nó, Ron và Hermione đã tốn bao công sức dựng lên suốt bốn tuần qua giờ nghe trẻ con một cách nực cười. Chúng đã cố hết sức lọt vào để không bị phát hiện, chúng chưa hề suy nghĩ về việc phải làm gì nếu bị tách riêng ra. Hermione thì đang bị mắc kẹt với mớ biên bản tòa án, chắc cũng phải kéo dài hàng giờ; Ron đang vật lộn với những bùa chú mà Harry biết rằng vượt ngoài khả năng cậu ta, sự tự do của một người phụ nữ đang nằm trong tay Ron, và nó, Harry, đang lang thang ở tầng trên cùng khi biết chắc con mồi của nó vừa mới xuống dưới trong thang máy.
Nó ngừng bước, đứng dựa vào tường, và vắt óc suy nghĩ xem phải làm gì. Sự im lặng đè nặng lên nó: Không hề có tiếng ồn ào nói chuyện hay tiếng bước chân ở nơi đây. Hành lang trải thảm tím lặng tờ như thể đã bị ai đó ếm bùa Ù tai (*Muffliato* – ND).
Văn phòng mụ ta chỉ ở đâu đây thôi, Harry nghĩ.
Dường như không thể có việc mụ Umbridge giữ trang sức của mụ trong văn phòng, tuy nhiên sẽ thật ngốc nghếch nếu không thử tìm kiếm. Do đó nó lại tiếp tục đi dọc theo hành lang, không thấy ai ngoại trừ một pháp sư cau mày thì thầm chỉ dẫn cho cây bút lông ngỗng lơ lửng trước mặt ông ta viết nguệch ngoạc vào một cuộn giấy da.
Tập trung vào những cái tên trên các cánh cửa, Harry rẽ qua một khúc quanh. Đi được nửa đường dọc hành lang tiếp theo, nó đến một căn phòng rộng lớn, nơi cỡ một tá phù thủy đang ngồi theo hàng ở những chiếc bàn nhỏ trông không khác gì những cái bàn học sinh, mặc dù trông chúng bóng láng và không có những nét graffiti nguệch ngoạc. Harry dừng lại xem, vì hiệu ứng của việc họ đang làm rất mê hoặc. Đám người cùng vẫy và xoay đũa phép một cách đồng loạt, và những ô giấy hình vuông bay khắp nơi như những cánh diều hồng. Sau vài giây Harry nhận ra rằng động tác này được lập lại nhịp nhàng, và những tờ giấy đều có cùng hình dạng; sau đó vài giây nữa nó mới biết những gì đang xảy ra là quá trình tạo thành những tập sách

mỏng – những tờ giấy vuông chính là những trang sách mà sau khi tập hợp lại, rơi thành từng xấp ngăn nắp bên cạnh các phù thủy. Harry rón rén lại gần, những nhân viên tuy đang tập trung vào công việc nhưng nó nghi họ đã để ý thấy dấu chân đè lên thảm. Nó rút nhẹ một tập sách hoàn chỉnh trong mớ sách kế bên một bà phù thủy. Nó liền đọc thử bên dưới Áo khoác tàng hình. Trên cái bìa màu hồng là tựa đề màu vàng:

MÁU BÙN

và những Hiểm Họa mang đến

cho xã hội Thuần Chủng yên bình

Bên dưới dòng tựa là hình một một bông hồng bị xiết chặt bởi một nhánh cỏ dại có răng nanh đang cau có, giữa những cánh hoa là một khuôn mặt béo núc đang cười toe toét. Không có tên tác giả trên tập sách, nhưng một lần nữa những vết sẹo trên tay phải nó bỗng ngứa ran. Một phù thủy trẻ kế bên đã xác nhận mối nghi ngờ của nó khi cô ta nói, trong lúc vẫn đang vẫy và xoay đũa thần, "Chẳng lẽ mụ phù thủy già đó tra hỏi những người Máu bùn suốt sao?"

"Cẩn thận đấy," vị pháp sư kế bên nói, liếc nhìn xung quanh một cách lo lắng; một trang giấy của ông ta trượt xuống sàn nhà.

"Gì cơ, chẳng lẽ bây giờ ngoài con mắt phép ra mụ ta còn có một đôi tai ma thuật nữa à?"

Cô ta liếc nhìn về phía cánh cửa sáng bằng gỗ gụ trước mặt khoảng trống chật kín những người làm sách; Harry nhìn theo, và cơn giận dữ bỗng sôi trào trong lòng nó như một con rắn đang lồng lên. Ở chỗ mà trên cửa của người Muggle thường có một cái lỗ nhỏ là một con mắt to tròn với mống mắt màu xanh sáng được ép chặt vào lớp gỗ – một con mắt quen thuộc đến ngỡ ngàng với những ai từng biết Alastor Moody.

Trong tích tắc Harry quên mất nơi nó đang đứng, và nhiệm vụ nó phải làm: Thậm chí nó cũng quên béng là mình đang tàng hình. Nó bước thật mau về phía cánh cửa để xem xét con mắt. Nó không hề động đậy. Nó nhìn chằm chằm lên trên, tê liệt. Tấm biển bên dưới cánh cửa đề:

Dolores Umbridge

THỨ TRƯỞNG TỐI CAO CỦA BỘ PHÁP THUẬT

Bên dưới nữa là một tấm biển mới hơn:

CHỦ TỊCH UỶ BAN ĐĂNG KÝ PHÙ THUỶ GỐC MUGGLE

Harry quay lại phía những người làm sách: Mặc dù họ đang chăm chú làm việc, nó chắc rằng họ sẽ để ý nếu cửa một căn phòng trống bỗng dưng mở ra trước mặt họ. Do đó nó rút trong túi ra một vật kì quặc có những cái chân vung vẩy, và một cái sừng hình củ bằng cao su làm thân. Nó đặt cái Ngòi nổ Chăng bẫy (Decoy Detonator) lên sàn nhà.

Ngay lập tức cái Ngòi nổ chạy vụt qua chân của những phù thủy và pháp sư

trước mặt Harry. Sau đó một lát, trong lúc Harry đang đứng đợi với bàn tay để sẵn trên nắm đấm cửa, một tiếng nổ lớn vang lên, từ góc nào đó một luồng khói cay xè cuồn cuộn dâng cao. Cô phù thủy trẻ ở hàng đầu hét lớn: Những tờ giấy hồng bay khắp nơi trong khi cô ta và người bạn nhảy cẫng lên, nhìn quanh tìm nguồn gốc của vụ nổ. Harry vặn tay nắm cửa, bước vào phòng của mụ Umbridge và đóng cửa lại.

Nó có cảm giác như vừa trở lại quá khứ. Nơi đây trông giống y chang văn phòng của mụ ta ở Hogwarts: những tấm vải viền ren, khăn lót và hoa khô tràn ngập khắp nơi. Những bức tường treo những chiếc đĩa trang trí như thuở nào, trên mỗi cái là hình một bé mèo con mang ruy băng màu mè, trông đã ngả màu, nô đùa nhảy nhót vô tư với một sự xinh xắn phát bệnh. Trên bàn trải một tấm khăn hoa hòe viền ren. Đằng sau con mắt của Mắt–điên có một dụng cụ trông như kính viễn vọng giúp mụ dò xét những người bên ngoài. Harry nhìn vào cái kính và thấy họ đang tụ tập xung quanh cái Ngòi nổ chăng bẫy. Nó giật mạnh cái kính ra khỏi cánh cửa, để lại một lỗ hổng, lấy con mắt ra khỏi kính và bỏ vào túi. Sau đó nó quay lại đối diện căn phòng lần nữa, giơ đũa phép lên, thì thầm: *"Accio mề đay"*.

Không có gì xảy ra, nhưng nó cũng không mong đợi điều gì xảy ra; chắc chắn mụ Umbridge đã biết tất cả những thứ bùa yểm và thần chú bảo vệ. Do đó nó vội đến đằng sau cái bàn của mụ, mở tất cả các ngăn kéo. Nó chỉ thấy bút lông ngỗng, những cuốn sổ ghi chép và những cuộn băng ma thuật; những cái kẹp giấy bị yểm bùa cuộn lại như con rắn đã bị đập trở lại; một một cái hộp nhỏ cầu kì có viền ren đầy những nơ kẹp tóc, nhưng không hề có dấu hiệu của chiếc mề đay.

Có một tủ hồ sơ đằng sau cái bàn: Harry nhào đến khám xét nó. Giống như cái tủ của thầy giám thị Filch ở Hogwarts, nó đầy những xấp tài liệu, mỗi cái đều được dán nhãn ghi tên. Đến khi dò tới ngăn kéo dưới cùng mới có một thứ làm Harry quên đi việc tìm kiếm: hồ sơ của ông Weasley.

Nó liền kéo ra đọc.

Arthur Weasley

Nguồn gốc: Thuần chủng, nhưng có tư tưởng ủng hộ Muggle không thể chấp nhận. Thành viên Hội Phượng hoàng.

Gia đình Vợ (thuần chủng), bảy con, hai đứa nhỏ nhất đang học tại Hogwarts. Ghi chú: con trai út hiện ở nhà, bệnh nặng, Thanh tra Bộ đã xác nhận.

Tình trạng an ninh: BỊ THEO DÕI. Mọi hành vi đều bị giám sát. Rất có khả năng Kẻ bị truy nã số Một sẽ liên lạc (đã ở với gia đình Weasley trước đây)

"Kẻ bị truy nã số Một", Harry lẩm bẩm khi nó đặt hồ sơ ông Weasley lại chỗ cũ và đóng ngăn kéo lại. Nó có thể đoán đó là ai, và điều này đã được xác

nhận: khi nó đứng dậy, liếc nhìn khắp phòng để tìm những chỗ ẩn giấu khác thì bắt gặp một tấm áp phích hình chính nó trên tường, với dòng chữ "Kẻ bị truy nã số Một" trước ngực. Một ghi chú nhỏ màu hồng đính kèm có hình con mèo ở phía góc. Harry lại gần đọc thì thấy mụ Umbridge đã viết: "*Phải bị trừng phạt*".
Tức giận hơn bao giờ hết, nó đi dò tìm dưới đáy những cái bình và giỏ hoa khô, nhưng không hề ngạc nhiên tí nào rằng chiếc mề đay không ở đó. Nó nhìn quét khắp phòng lần cuối, tim bỗng nảy lên. Cụ Dumbledore đang liếc nhìn nó từ một cái gương hình chữ nhật dựng trên kệ sách kế bên bàn. Harry chạy ngang phòng đến vồ lấy vật kia, lúc ấy nó mới nhận ra đó không phải là một chiếc gương. Cụ Dumbledore đang mỉm cười đăm chiêu từ trang bìa của cuốn sách bóng loáng. Harry đã không nhận ra ngay nét chữ màu xanh uốn lượn quanh cái nón của cụ – *Cuộc đời và Sự dối trá của Albus Dumbledore* – cũng như dòng chữ nhỏ hơn quanh ngực cụ: "Rita Skeeter – tác giả từng thành công vang dội với cuốn *Armando Dippet: Vị hiệu trưởng hay Tên khờ?*"
Harry mở đại một trang bất kì và thấy một tấm ảnh chiếm trọn trang ấy có hình hai cậu thiếu niên đang cười rũ rượi, tay khoác vai nhau. Dumbledore, lúc bấy giờ tóc dài đến khuỷu tay, để một hàng râu nhỏ nhắc Harry nhớ đến hàng râu trên cằm Krum từng làm Ron khó chịu. Cậu thiếu niên đang cười phá lên thích thú bên cạnh Dumbledore nhìn cụ với cái nhìn hân hoan dữ dội. Mái tóc vàng óng của cậu ta kết thành những lọn xoăn dài đến vai. Harry thắc mắc không biết đó có phải là ông Doge hồi còn trẻ hay không, nhưng trước khi nó kịp xem dòng ghi chú thì bỗng cửa phòng mở ra.
Nếu Thicknesse không ngoái lại phía sau lại khi mở cửa thì Harry đã không có đủ thời gian để kéo Áo khoác Tàng hình lên che người. Tuy nhiên nó nghĩ lão Thicknesse đã thoáng thấy cử động của nó, vì trong khoảnh khắc ông ta đứng yên, liếc nhìn tò mò vào nơi mà Harry vừa biến mất. Có lẽ cho rằng cái mà mình vừa nhìn thấy là Dumbledore đang gãi mũi trên bìa sách – vì Harry đã nhanh chóng để nó lại trên kệ – cuối cùng Thicknesse đi đến bên cái bàn và chỉ đũa thần vào cây bút lông ngỗng đang để sẵn trong lọ mực. Nó nhảy ra ngoài, hí hoáy viết lại mẩu tin nhắn cho mụ Umbridge. Từ từ chậm rãi, hầu như không dám thở, Harry bước ra ngoài căn phòng.
Những người làm sách vẫn đang vây quanh những gì còn sót lại của cái Ngòi nổ chăng bẫy. Nó vẫn tiếp tục rúc lên yếu ớt khi đang bốc khói. Harry vội lao ra ngoài hành lang, nó nghe một phù thủy trẻ nói: "Tôi dám cá thứ này lẻn ra đây từ Phòng thí nghiệm bùa chú, họ thật bất cẩn, còn nhớ con vịt chứa độc chứ?"
Chạy nhanh về phía thang máy, Harry suy tính những việc nó nên làm. Chiếc mề đay có vẻ như không ở trong Bộ, và không thể ếm mụ Umbridge

khai ra nơi cất giấu khi mà mụ đang ngồi trong phòng xử án đông nghẹt người. Ưu tiên hiện nay của chúng là phải rời khỏi Bộ trước khi bị phát hiện, và thử lại vào một dịp khác.Việc đầu tiên nó phải làm là đi tìm Ron, sau đó tìm cách giải thoát Hermione khỏi phòng xử án.
Thang máy trống không khi dừng trước mặt Harry. Nó nhảy vào, cởi Áo tàng hình ra khi thang máy đi xuống. Trước vui mừng kinh khủng của nó, Ron bước vào, khi thang máy tạm dừng ở tầng hai, người ướt nhẹp, đôi mắt đờ đẫn.
"Ch–chào buổi sáng," nó lắp bắp với Harry khi thang máy bắt đầu chuyển động.
"Ron, mình, Harry đây!"
"Harry! Quỷ thần ơi, mình quên béng trông cậu thế nào rồi – sao Hermione không đi cùng cậu?"
"Cậu ấy phải xuống tòa án với mụ Umbridge, không thể từ chối được, và — "
Trước khi Harry kịp dứt lời thì thang máy dừng lại một lần nữa. Cửa mở ra và ông Weasley bước vào, đang nói chuyện với một bà phù thủy lớn tuổi hơn. Tóc bà này chải cao đến nỗi trông như một cái tổ kiến.
"…tôi khá hiểu chị đang nói gì, Wakanda, nhưng e là tôi không thể đứng về phe "
Ông Weasley sững lại khi thấy Harry. Thật lạ khi thấy ông ấy nhìn nó với sự khó chịu như vậy. Cửa thang máy đóng lại và bốn người họ đi xuống lần nữa.
"Ồ, chào Reg," ông Weasley nói, nhìn vào cái áo chùng ướt đẫm đang rỏ nước của Ron. "Hôm nay vợ anh bị thẩm tra phải không? Ừm…chuyện gì xảy ra với anh vậy? Sao anh ướt thế?"
"Phòng Yaxley có mưa," Ron nói. Cậu ấy nhìn qua vai ông Weasley, và Harry chắc rằng cậu ta sợ ông ấy sẽ nhận ra nếu hai cha con nhìn thẳng vào mắt nhau. "Tôi không giải quyết được nên họ bảo tôi đi kêu Bernie – Pillsworth, hình như họ nói –"
"À, dạo này có rất nhiều văn phòng bị mưa," ông Weasley nói. "Anh thử dùng Rút đi Thần tốc chưa? Nó hiệu nghiệm với Bletchley đấy."
"Rút lui Thần tốc?" Ron thì thầm. "Chưa, tôi chưa thử. Cám ơn b… – ý tôi là cám ơn, Arthur."
Cửa thang máy mở ra; bà phù thủy lớn tuổi với mái tóc như tổ kiến bước ra ngoài, Ron cũng đã lao ra. Harry định ra theo nhưng lối đi bị chặn lại khi Percy Weasley xông vào thang máy, chúi mũi vào xấp giấy mà anh ta đang đọc.
Mãi đến khi cánh cửa leng keng đóng lại Percy mới nhận ra anh ta đang ở trong thang máy cùng ba mình. Anh ta ngước lên, trông thấy ông Weasley,

mặt đỏ bừng, rời thang máy ngay lần tiếp theo nó mở cửa. Harry tính bước ra ngoài nhưng lần này nó bị chặn lại bởi cánh tay của ông Weasley.
"Đợi chút đã, Runcorn."
Cửa thang máy đóng lại và khi họ đi xuống một tầng nữa, ông Weasley nói, "Nghe nói anh có thông tin về Dirk Cresswell."
Harry có cảm giác cơn giận của ông Weasley không kém đi từ lúc chạm trán chớp nhoáng với Percy. Nó quyết định nên giả đò là tốt nhất .
"Gì cơ?" nó nói.
"Đừng giả vờ, Runcorn," ông Weasley nói một cách giận dữ. "Anh đang theo dõi tay phù thủy làm giả gia phả đó đúng không?"
"Tôi – nếu tôi làm thế thì sao?" Harry nói.
"Dirk Cresswell là một phù thủy thuần chủng gấp mười lần mày đấy." Ông Weasley khe khẽ gầm gừ, khi thang máy xuống thấp hơn nữa. "Và nếu anh ấy sống sót khỏi Azkaban, mày sẽ phải trả lời anh ta, đó là chưa nói đến vợ con và bạn bè của anh ta –"
"Arthur," Harry ngắt lời, "anh có biết là anh đang bị theo dõi không?"
"Đó là một lời đe dọa ư, Runcorn?" ông Weasley nói lớn.
"Không," Harry nói, "đó là sự thật! Họ đang theo dõi từng cử chỉ của anh"
Cửa thang máy lại mở. Họ đã đến hành lang Vành Tai. Ông Weasley nhìn Harry đầy khinh miệt và bước ra khỏi thang máy. Harry đứng đó, khẽ run lên. Nó ước rằng mình đã giả dạng người khác ngoài Runcorn… Cửa thang máy leng keng đóng lại.
Harry lấy Áo tàng hình ra khoác lên người. Nó sẽ cố tự mình giải thoát Hermione khi Ron đang xử lí căn phòng có mưa. Khi cửa mở, nó bước ra một hành lang đá lập lòe ánh đuốc hoàn toàn khác với hành lang lát gỗ trải thảm phía trên. Trong khi bước đi Harry khẽ rùng mình, trông về phía cánh cửa đen đằng xa – lối vào sở Cơ Mật. Nó tiếp tục lao đi, đích đến không phải là cánh cửa đen mà là lối đi thông với cầu thang xuống phòng xử án – theo trí nhớ của nó nằm ở bên trái. Đầu óc nó vật lộn với những khả năng có thể xảy ra khi xuống dưới: Nó còn một cặp Ngòi nổ chăng bẫy; nhưng có lẽ tốt hơn hết là chỉ gõ cửa bước vào với bộ dạng Runcorn, và xin được nói vài lời với Mafalda chăng? Tất nhiên nó không biết liệu Runcorn có đủ quan trọng để làm việc này hay không, và nếu có được đi nữa, việc Hermione không quay lại sẽ dẫn đến một cuộc tìm kiếm trước khi chúng kịp ra khỏi Bộ…
Mải suy nghĩ, nó không kịp nhận ra ngay cái lạnh buốt khác thường đang luồn qua người, như thể nó đang rơi vào cõi sương mù. Cứ sau mỗi bước đi không khí lại lạnh hơn, cái lạnh tràn xuống cổ họng, xé toang cuống phổi. Rồi nó cảm thấy sự tuyệt vọng xâm chiếm và ngày càng lấn át trong tâm hồn nó…
Lũ giám ngục, nó nghĩ.

Sau khi đến được chân cầu thang, nhìn qua phải, Harry thấy một cảnh tượng thật khủng khiếp. Hành lang tối hù bên ngoài phòng xử án đầy những sinh vật cao lớn, mang áo trùm đầu màu đen, khuôn mặt hoàn toàn bị che khuất, hơi thở rời rạc của chúng là âm thanh độc nhất nơi đây. Những phù thủy xuất thân Muggle bị đưa đến để thẩm tra ngồi lộn xộn trên những chiếc ghế gỗ dài, ai trông cũng sững sờ và run lẩy bẩy. Đa số bọn họ đang lấy tay che mặt, có lẽ là do bản năng, cố gắng tự bảo vệ mình trước những cái miệng háu ăn của bọn Giám ngục. Vài người có người thân đi kèm, những người còn lại ngồi đơn độc. Bọn Giám ngục lượn lờ trước mặt họ, và sự giá lạnh, nỗi tuyệt vọng đè lên Harry như một lời nguyền…
Hãy chống lại, nó nói với bản thân, nhưng nếu gọi thần Hộ mệnh tại đây nó sẽ bị phát hiện ngay lập tức. Vì thế nó cố hết sức bước lên phía trước thật nhẹ nhàng, cứ mỗi bước đi nó lại cảm thấy sự tê liệt tràn ngập khắp đầu óc, nhưng nó cố nghĩ về Hermione và Ron, những người bạn đang cần nó.
Đi qua những sinh vật đen cao lêu nghêu quả là một việc khủng khiếp: Những khuôn mặt không có mắt ẩn bên dưới lớp mặt nạ bỗng nhiên quay lại khi nó băng qua, và nó chắc rằng chúng đã cảm thấy nó, cảm nhận được sự tồn tại của một con người vẫn còn những hy vọng, vẫn còn có thể chống chọi.
Và rồi, giữa sự lặng thinh như tờ ấy, đột ngột một cánh cửa của căn ngục bên trái hành lang bị hất toang ra và những tiếng hét vang dội khắp nơi.
"Không, không, tôi là phù thủy lai, phù thủy lai, tôi nói rồi mà! Cha tôi *là* phù thủy, đó là sự thật, tìm lại đi, Arkie Alderton, ông ấy là một người thiết kế chổi nổi tiếng, hãy tra lại đi, tôi nói rồi mà – bỏ tay ra, bỏ tay ra —"
"Đây là lời cảnh cáo cuối cùng," mụ Umbridge nói bằng một cái giọng nhẹ nhàng tởm lợm, đã được phù phép cho to lên để có thể lấn át tiếng hét tuyệt vọng của người đàn ông. "Nếu ông kháng cự, ông sẽ phải chịu hình phạt Nụ hôn Giám ngục."
Tiếng hét dần lắng xuống, nhưng tiếng nức nở vẫn vang vọng ra hành lang.
"Đưa hắn đi," Umbridge nói.
Hai tên Giám ngục xuất hiện ở ngưỡng cửa phòng xử án, bàn tay thối rữa, ghê tởm của chúng nắm chặt cánh tay của vị pháp sư đã choáng váng. Chúng lướt ra ngoài hành lang với ông ta, bóng đen của chúng như muốn nuốt trọn người đàn ông.
"Tiếp theo — Mary Cattermole," Umbridge gọi.
Một người phụ nữ nhỏ bé đứng lên, toàn thân run rẩy. Bà ta mặc áo chùng đơn sơ, mái tóc đen búi lại mượt mà thành bó. Khuôn mặt bà ta như không còn giọt máu nào. Khi người phụ nữ bước ngang qua lũ Giám ngục, Harry thấy bà ta run bắn lên. Nó hành động theo bản năng, không hề dự tính, vì nó không thể để bà ta bước vào căn hầm một mình: Khi cửa vừa bắt đầu khép

lại, nó lướt vào trong theo sau người phụ nữ. Nơi này không giống căn phòng mà lúc trước nó từng bị thẩm vấn vì sử dụng pháp thuật sai qui định. Căn phòng này nhỏ hơn nhiều, mặc dù trần nhà khá cao gây ra cảm giác ghê sợ như là bị giam hãm dưới một cái giếng sâu.
Trong đây có nhiều giám ngục hơn bên ngoài, lan toả không khí gía lạnh khắp nơi; chúng đứng như những tên lính gác không mặt mũi ở góc phòng, cách xa nơi bục cao. Tại đây, sau hàng lan can, mụ Umbridge đang ngồi, với Yaxley ở một bên, Hermione – trông cũng trắng bệch như bà Cattermole – ngồi ở bên kia. Ở phía dưới bục, một con mèo lông xù sáng bàng bạc đang đi thơ thẩn lên xuống liên tục, và Harry nhận ra rằng nó ở đó để bảo vệ những công tố viên khỏi sự tuyệt vọng gây ra bởi lũ giám ngục: Chỉ những người bị khởi tố mới phải chịu đựng, không phải bên công tố.
"Ngồi xuống," mụ Umbridge nói bằng giọng nhẹ nhàng ngọt xớt.
Bà Cattermole lưỡng lự tiến đến một chiếc ghế ở giữa phòng bên dưới bục cao. Khi bà đã ngồi xuống, những sợi dây xích bay leng keng từ tay ghế ra buộc bà ta lại.
"Bà là Mary Elizabeth Cattermole?" Umbridge hỏi.
Bà Cattermole gật đầu run rẩy.
"Kết hôn với Reginald Cattermole ở Sở Bảo Trì pháp thuật?"
Bà Cattermole bật khóc nức nở.
"Không biết ông ấy đâu rồi, lẽ ra ông ấy phải gặp tôi ở đây chứ!"
Umbridge không thèm để ý.
"Mẹ của Maisie, Ellie và Alfred Cattermole?"
Bà Cattermole nức nở hơn bao giờ hết.
"Chúng nó sợ lắm, chúng nghĩ tôi sẽ không thể trở về —"
"Thứ lỗi cho," Yaxley nói to. "Những đứa con của lũ Máu bùn không khiến chúng tao thương cảm đâu."
Tiếng nức nở của bà Cattermole đã che đi tiếng bước chân của Harry khi nó tiến về phía những bậc thềm dẫn lên trên bục. Khi đi ngang qua chỗ con mèo Hộ mệnh đang tuần tra, nó bỗng cảm thấy một sự thay đổi nhiệt độ: Nơi đây thật ấm cúng và dễ chịu. Nó chắc rằng con mèo là thần Hộ mệnh của mụ Umbridge, và nó sáng rực rỡ vì mụ đang rất hạnh phúc, tại đây, trong môi trường của mụ, duy trì những điều luật xuyên tạc mà mụ đã góp phần viết ra.
Hết sức từ từ và cẩn thận, nó len theo bục ra phía sau mụ Umbridge, Yaxley, và Hermione. Nó sợ sẽ làm Hermione nảy lên. Nó nghĩ sẽ ếm bùa Ù tai lên mụ Umbridge và Yaxley, nhưng ngay cả thì thầm thần chú cũng có thể khiến Hermione giật mình. Thế rồi mụ Umbridge lên giọng thẩm tra bà Cattermole, và Harry đã tóm ngay lấy cơ hội.
"Mình đang ở phía sau cậu," nó khẽ thì thầm vào tai Hermione.
Đúng như nó nghĩ, Hermione đã giật bắn lên, suýt nữa làm lật nhào lọ mực

mà cô nàng phải dùng để ghi lại buổi thẩm vấn, nhưng cả mụ Umbridge lẫn Yaxley do đều đang tập trung vào bà Cattermole nên không ai để ý chuyện này.
"Đũa thần của bà đã được giữ lại khi bà đến Bộ hôm nay, bà Cattermole," Umbridge đang nói. "Tám inch ba phần tư, gỗ anh đào, lông bạch kì mã. Bà có nhận ra chứ?"
Bà Cattermole gật đầu, lấy tay áo lau nước mắt.
"Bà có thể vui lòng cho chúng tôi biết bà đã lấy cây đũa phép này từ phù thủy nào?"
"L–lấy ư?" bà Cattermole nức nở. "Tôi không l–lấy nó từ ai hết. Tôi m–mua nó năm mười một tuổi. Nó–nó–nó đã chọn tôi."
Bà ta than khóc thảm thiết hơn bao giờ hết.
Umbridge cười nhẹ nhàng, yểu điệu khiến cho Harry muốn tấn công mụ ngay. Mụ cúi lên phía lan can để quan sát nạn nhân rõ hơn, và có cái gì đó bằng vàng cũng lắc lư theo, đu đưa về phía trước: cái mề đay.
Hermione cũng nhìn thấy; cô bé khẽ rít lên, nhưng Umbridge và Yaxley, còn đang mải chăm chú vào con mồi, không nghe thấy gì khác.
"Không," Umbridge nói, "không, tôi không nghĩ thế, bà Cattermole. Đũa phép chỉ chọn phù thủy. Bà không phải là phù thủy. Tại đây tôi có tờ khai của bà này – Maflada, đưa cho tôi."
Umbridge chìa tay ra: Lúc ấy trông mụ giống một con cóc đến nỗi Harry khá là ngạc nhiên khi không thấy màng da giữa những ngón tay múp míp của mụ. Đôi tay Hermione đang run lên vì sợ. Cô nàng mò mẫm trong đống tài liệu đang nằm ngay ngắn trên chiếc ghế kế bên, cuối cùng rút ra một cuộn giấy da với tên bà Cattermole phía trên.
"Cái — cái đó trông đẹp đấy, Dolores," cô bé nói, chỉ vào vật đang óng ánh trên áo choàng mụ Umbridge.
"Gì cơ?" Umbridge ngắt lời, liếc xuống. "À, vâng, một cổ vật gia truyền ấy mà," mụ nói, vỗ nhẹ lên chiếc mề đay đang nằm trên bộ ngực đồ sộ của mình. "Chữ *S* chính là Selwyn… tôi có quan hệ huyết thống với gia tộc Selwyns… Thực ra, vẫn còn vài gia tộc thuần chủng mà tôi không có chung huyết thống… Tiếc thật," mụ tiếp tục oang oác, giở lướt qua tờ khai của bà Cattermole, "không thể nào có chuyện đó được. *'Nghề nghiệp cha mẹ: bán rau quả'*."
Yaxley bật cười khinh miệt. Bên dưới, con mèo bạc đi đi lại lại, và bọn giám ngục đang đứng đợi ở góc phòng.
Những lời dối trá của mụ Umbridge đã làm Harry tức sôi máu, khiến nó không còn chút thận trọng nào nữa — hóa ra chiếc mề đay mà mụ đã nhận hối lộ từ một tên tội phạm đê tiện giờ đang được mụ sử dụng để chứng tỏ mình thuộc nguồn gốc thuần chủng. Nó giơ đũa phép lên, không thèm che

giấu dưới Áo tàng hình, niệm thần chú, *"Stupefy!"* (Bùa choáng – ND)
Một tia sáng đỏ lóe lên; Umbridge ngã xuống, trán đập vào thành lan can: Hồ sơ của bà Cattermole trượt khỏi tay mụ rơi xuống sàn và tít phía dưới, con mèo bạc đang lượn lờ tan biến mất. Bầu không khí giá lạnh bỗng xộc vào như có một luồng gió vừa thổi đến: Yaxley, bối rối, nhìn quanh tìm nguồn gốc sự việc và thấy bàn tay hiện ra ngoài của Harry chỉ vào hắn.
Hắn cố rút đũa phép ra, nhưng quá muộn, *"Stupefy!"*
Yaxley ngã xuống, nằm sóng soài trên sàn.
"Harry!"
"Hermione, nếu cậu nghĩ tớ có thể ngồi yên để mặc mụ khoác lác —"
"Harry, bà Cattermole!"
Harry quay xuống, cởi Áo tàng hình ra, bên dưới, lũ giám ngục đã rời khỏi góc phòng, chúng đang lướt về phía người phụ nữ bị xích trên ghế, không biết là do thần Hộ mệnh đã biến mất hay do chủ nhân của chúng không còn kiểm soát chúng được nữa, chúng dường như đã thoát khỏi sự khống chế. Bà Cattermole rú lên kinh hãi khi bàn tay nhầy nhụa, gớm ghiếc túm lấy cằm bà, đẩy mặt bà về phía sau.
"EXPECTO PATRONUM!"
Con nai bạc vút lên từ đầu đũa phép của Harry và lao về phía bọn giám ngục, chúng bị đẩy lùi, tan vào bóng tối một lần nữa. Hào quang từ con nai, rực rỡ và ấm áp hơn con mèo ban nãy rất nhiều, tỏa khắp nơi khi nó phi nước kiệu quanh căn hầm.
"Lấy cái Horcrux đi," Harry bảo Hermione.
Nó chạy xuống những bậc thềm, nhét áo Tàng hình vào, lao đến chỗ bà Cattermole.
"Ông?" bà ta thì thầm, nhìn chằm chằm vào mặt nó. "Nhưng — nhưng Reg bảo tôi ông chính là người đã nộp tên tôi để thẩm tra mà!"
"Tôi ư?" Harry khẽ nói, kéo những sợi xích đang trói tay bà ta, "À, tôi đã thay đổi tư tưởng. *Diffindo!*" Không có gì xảy ra. "Hermione, làm sao để tháo những sợi xích này ra đây?"
"Đợi đã, mình đang thử vài thứ ở đây —"
"Hermione, chúng ta đang bị bọn giám ngục bao vây!"
"Mình biết, Harry, nhưng nếu mụ tỉnh lại và thấy cái mề đay biến mất – mình cần tạo một bản sao – *Geminio!* (Nhân đôi – ND) Đây rồi… nó sẽ lừa mụ ta…"
Hermione chạy xuống những bậc thềm.
"Để xem nào…*Relashio!* (Giải phóng – ND)
Những sợi xích kêu lẻng kẻng và rút vào tay ghế. Bà Cattermole trông vẫn hoảng sợ như lúc trước.
"Tôi không hiểu," bà thì thầm.

"Bà phải đi với chúng tôi," Harry nói, kéo bà ta đi. "Đi về nhà, mang theo con bà và trốn đi, trốn khỏi đất nước này nếu bà có thể. Hãy ngụy trang và bỏ chạy. Bà đã thấy rồi đó, ở đây không còn công bằng nữa."
"Harry," Hermione nói, "Làm sao để ra khỏi đây trong khi bọn giám mục đang đứng ngoài cửa?"
"Thần hộ mệnh," Harry nói, chỉ đũa phép vào thần hộ mệnh của nó. Con nai chầm lại, vẫn tỏa sáng rực rỡ, tiến về phía cánh cửa. "Phải gọi càng nhiều càng tốt; gọi thần hộ mệnh của cậu đi, Hermione."
"*Expec – Expecto patronum,"* Hermione nói. Không có gì xảy ra.
"Đó là câu thần chú duy nhất mà cô ấy gặp rắc rối," Harry nói với bà Cattermole – trông đang hoàn toàn sửng sốt. "Không may một chút…Cố lên Hermione…"
"Expecto patronum!"
Một con rái cá bạc xông ra từ đũa phép của Hermione và bơi một cách duyên dáng trong không khí đến nhập bọn với con nai.
"Đi nào," Harry nói, nó dẫn Hermione và bà Cattermole đi ra cửa.
Khi những thần hộ mệnh lướt ra ngoài căn ngục, có những tiếng thét kinh ngạc vang lên từ những người đang ở ngoài. Harry nhìn quanh; bọn giám ngục đã bị đẩy lùi ở mọi hướng, lẩn vào bóng tối, bị phân tán bởi những sinh vật sáng bạc.
"Đã có quyết định rằng tất cả mọi người hãy về nhà và trốn đi cùng với gia đình," Harry nói với những phù thủy có xuất thân Muggle – những người đang bị chói mắt bởi ánh sáng của những thần hộ mệnh. "Hãy trốn ra nước ngoài nếu có thể. Tránh xa Bộ. Đó là– ờ– quan điểm chính thức mới ban hành. Bây giờ, nếu đi theo những thần hộ mệnh mọi người sẽ có thể khỏi Cửa."
Họ bước lên những bậc thềm đá mà không có gì ngăn cản nhưng khi đến chỗ thang máy Harry mới bắt đầu cảm thấy lo sợ. Nếu họ lao vào hành lang với một con nai bạc, và một con rái cá bay theo, với hai mươi người, nửa trong số họ bị coi là mang xuất thân Muggle, nó không thể không cảm thấy họ sẽ dễ dàng bị chú ý. Nó chỉ mới đi đến kết luận này khi thang máy kêu leng keng tạm ngừng trước mặt họ.
"Reg!" bà Cattermole hét lên, chạy đến ôm chầm lấy Ron. "Runcorn cho em ra ngoài, ông ta đã tấn công Umbridge và Yaxley, và bảo tất cả rời khỏi đất nước này. Em nghĩ chúng ta nên làm như vậy, Reg, đúng vậy đấy, ta hãy về nhà và mang lũ trẻ đi – sao anh ướt thế?"
"Nước," Ron nói, cố thoát ra. "Harry, họ biết có người đột nhập vào Bộ, cái lỗ gì đó trên cửa phòng làm việc mụ Umbridge. Mình nghĩ chúng ta chỉ còn năm phút nếu –"
Thần hộ mệnh của Hermione biến mất với một tiếng *bốp* khi cô bé đột ngột

nhìn Harry đầy kinh hãi.
"Harry, nếu chúng ta kẹt ở đây —!"
"Chúng ta sẽ không sao nếu chạy nhanh lên," Harry nói. Nó thông báo với nhóm người đang im lặng phía sau họ, tất cả đang trố mắt nhìn nó.
"Ai có đũa phép nào?"
Khoảng nửa người trong số họ giơ đũa phép lên.
"Được rồi, tất cả những ai không có đũa phép cần đi kèm với một người có. Chúng ta cần phải nhanh lên trước khi bọn chúng có thể chặn ta. Tiến lên nào."
Họ cố gắng nhồi nhét vào hai chiếc thang máy. Thần Hộ mệnh của Harry đứng canh trước tấm cửa lưới bằng vàng khi họ đóng cửa lại, thang máy bắt đầu đi lên.
"Tầng tám," giọng điềm tĩnh của một người phụ nữ vang lên, "Cửa ra vào."
Ngay lập tức Harry biết là họ đang gặp rắc rối. Cửa ra vào đầy ắp người đang di chuyển từ lò sưởi này sang lò sưởi khác, niêm phong chúng lại.
"Harry!" Hermione rít lên. "Chúng ta sẽ –"
"NGỪNG LẠI!" Harry thét lớn, và giọng nói đầy uy lực của Runcorn vang khắp hành lang Vành Tai: những pháp sư đang niêm phong các lò sưởi đứng yên không nhúc nhích. "Theo tôi," nó thì thầm với nhóm người xuất thân Muggle đang sợ hãi, bọn họ đi lộn xộn theo sau Ron và Hermmione.
"Có chuyện gì thế Albert?" vị pháp sư hói ra khỏi lò sưởi sau Harry ban nãy nói. Trông ông ta có vẻ lo lắng.
"Đám người này phải ra khỏi đây trước khi niêm phong cửa," Harry lấy vẻ uy nghiêm ra nói.
Đám đông pháp sư trước mặt nó chỉ biết nhìn lẫn nhau.
"Chúng tôi được lệnh niêm phong tất cả lối ra và không để ai –"
"Muốn cãi lời ta à?" Harry quát tháo. "Có ai cần ta cho người thẩm tra gia phả không, giống như ta đã làm với Dirk Cresswell ấy?"
"Xin lỗi!" vị pháp sư hói hổn hển lùi ra sau. "Tôi không có ý gì cả, Albert, nhưng tôi nghĩ… Tôi nghĩ họ đang bị thẩm vấn và…"
"Họ là phù thủy thuần chủng," Harry nói, và giọng trầm trầm của nó vang đi đầy ấn tượng khắp đại sảnh. "Dám khẳng định là thuần chủng hơn nhiều người trong số các vị. Ra ngoài nào," nó nói to với những phù thủy xuất thân Muggle. Tất cả họ chạy gấp vào các lò sưởi và biến mất theo từng cặp. Những nhân viên của Bộ lùi ra sau, một số thấy bối rối, số còn lại lo lắng và hoảng sợ. Thế rồi:
"Mary!"
Bà Cattermole ngoái lại. Reg Cattermole thực, không còn nôn mửa nữa nhưng trông xanh xao và nhợt nhạt, vừa bước ra từ một thang máy.
"R…Reg?"

Bà ta hết nhìn chồng lại đến Ron–đang chửi thề rất to.
Vị pháp sư đầu hói há hốc miệng, cái đầu ông ta quay một cách lố bịch từ Reg Cattermole này sang Reg kia.
"Này…chuyện gì xảy ra vậy? Thế là thế nào?"
"Niêm phong lối ra! NIÊM PHONG NGAY!"
Yaxley vừa xông ra từ một chiếc thang máy khác và đang chạy về phía lò sưởi, nơi mà tất cả những phù thủy xuất thân Muggle đã trốn thoát trừ bà Cattermole. Ngay khi vị pháp sư đầu hói giơ đũa phép lên, Harry liền nện cho ông ta một cú đấm trời giáng, văng ông ta lên không khí.
"Chính hắn đã giúp bọn phù thủy gốc Muggle trốn thoát, tên Yaxley!" Harry la lớn. Những đồng nghiệp của vị pháp sư đầu hói bắt đầu la hét om sòm, nhân lúc đó Ron túm lấy tay bà Cattermole, đẩy bà ta vào lò sưởi còn mở, biến mất. Lúng túng, Yaxley quay qua quay lại từ Harry đến vị pháp sư vừa bị đấm, trong khi ông Reg Cattermole thực thét lên. "Vợ tôi! Ai đi với vợ tôi thế kia? Chuyện gì đang xảy ra thế này?"
Harry thấy Yaxley quay đầu lại, khuôn mặt hung ác của hắn mơ hồ hiểu ra chuyện.
"Đi nào!" Harry la lên với Hermione; nó túm lấy tay cô nàng nhảy vào một lò sưởi, bùa phép của Yaxley sượt ngang đầu Harry. Chúng lảo đảo một lúc trước khi văng ra khỏi cái toa–let vào trong một phòng ngủ nhỏ. Harry nhào đến mở cửa: Ron đang đứng đó bên cạnh một chậu nước, vẫn đang đối phó với bà Cattermole.
"Reg, em không hiểu –"
"Đi nào, tôi không phải là chồng bà, bà phải về nhà!"
Có tiếng động trong căn phòng phía sau họ; Harry quay lại; Yaxley vừa mới xuất hiện.
"ĐI THÔI!" Harry kêu to. Nó túm lấy bàn tay Hermione và cánh tay Ron, biến mất ngay tại nơi chúng vừa dừng lại *(i.e. độn thổ –NE)*
Bóng tối bao trùm bọn chúng, cùng với cảm giác tay bị nắm chặt, nhưng có gì đó không ổn… Bàn tay của Hermione dường như đang trượt khỏi tay nó…
Nó tự hỏi không biết có bị nghẹt thở không; nó không thể thở hay nhìn thấy bất cứ vật rắn nào nữa ngoài cánh tay Ron và những ngón tay Hermione, những ngón tay đang từ từ tuột ra…
Và rồi nó thấy cánh cửa của căn nhà số mười hai, quảng trường Grimmauld, với tay nắm cửa hình con rắn, nhưng trước khi nó có thể hít vào, bỗng có một tiếng thét và một tia sáng tím: bàn tay Hermione đột ngột túm lấy tay nó và mọi thứ lại tối sầm lần nữa.

Dịch Giả: Lý Lan

Chương 14
Tên trộm

Harry mở mắt ra và bị mắt hoa lên bởi xung quanh màu vàng xen lẫn xanh; nó không có khái niệm nào về chuyện gì đã xảy ra, nó chỉ biết có vẻ như nó đang nằm đè lên lớp lá xen lẫn cành cây khô. Gắng sức để hít một hơi thật sâu vào hai lá phổi vừa bị nghẹt lại, nó chớp mắt và nhận ra màu sắc chói loà ấy là do ánh sáng mặt trời chiếu xen qua vòm lá ở trên cao. Sau đó, một thứ gì đấy chuyển động ở ngay cạnh mặt nó. Harry vội xoay người lại chống tay nhổm lên trên hai đầu gối, chuẩn bị tinh thần để đối mặt với một sinh vật nhỏ bé dữ tợn nào đó, nhưng đó chỉ là bàn chân của Ron. Đảo mắt nhìn quanh, Harry nhận ra nóhai đứa và Hermione đang nằm trên nền của một khu rừng, rõ ràng là chỉ có ba người. Lúc đầu, Harry nghĩ rằng nơi đây là Rừng Cấm, và trong một khoảnh khắc, mặc dù nó biết thật là ngu ngốc và nguy hiểm cho cả bọn khi xuất hiện trong khu đất của Hogwarts, tim nó đập mạnh khi nghĩ về việc vòng qua những cái cây để đến căn lều của bác Hagrid. Tuy nhiên, sau khi nghe tiếng Ron rên rỉ và Harry nhìn kỹ lại về phía cậu ta, nó nhận ra đây không phải là Rừng Cấm; những cái cây có vẻ ít tuổi hơn, và không gian nơi này sạch sẽ và rộng rãi hơn nhiều. Nó quay sang Hermione, cô cũng đang chống tay và quỳ trên mặt đất ở trên phía đầu của Ron. Lúc mắt Harry nhìn vào Ron, những ý nghĩ khác biến mất khỏi tâm trí khi thấy cảnh máu quyện bê bết ở phía bên trái Ron và khuôn mặt cậu trắng bệch, nổi bật lên trên mặt đất phủ đầy lá. Thuốc Đa Dịch đang hết tác dụng: hình dạng của Ron đang là sự kết hợp của Cattermole và chính cậu ta, mái tóc cậu chuyển dần sang màu đỏ trong khi sắc mặt cậu nhợt nhạt hẳn đi.
"Chuyện gì xảy ra với cậu ấy thế?"
"Bị Rời Thân," Hermione nói, ngón tay cô loay hoay với tay áo của Ron, nơi máu chảy nhiều nhất. (***Note***: *Tách thân là tai nạn gây ra bởi phép Độn thổ không hoàn hảo, một phần cơ thể bị bỏ lại phía sau* – ND)
Harry nhìn cô, vẻ mặt hoảng sợ khi cô xé toạc áo ngoài của Ron. Harry luôn nghĩ việc Tách thân là một điều gì đấy hài hước, nhưng lần này… Nó thấy trong người cồn cào khi Hermione đặt cánh tay trần của Ron xuống, với một phần thịt bị mất đi trông như thể nó bị xẻo bởi một lưỡi dao sắc bén.
"Harry, nhanh lên, trong ví mình có một lọ nhỏ nhãn ghi 'Tinh dầu Bạch tiễn' -"
"Ví hả - được rồi -"
Harry chồm người tới nơi Hermione đã hiện hình, túm lấy cái ví nhỏ và thọc tay vào bên trong. Ngay lập tức, đồ vật này tới đồ vật khác chạm vào tay nó:

Nó cảm thấy những chồng sách bọc da, những cánh tay mịn của những chiếc áo bó, những gót giày
"*Nhanh lên!"*
Nó vội nhặt đũa phép từ mặt đất lên và chỉ vào bên trong lòng cái túi ma thuật.
"*Accio Bạch tiễn!"*
Một cái lọ nhỏ màu nâu bay ra khỏi chiếc túi; nó chụp lấy nó và vội quay lại chỗ Hermione và Ron, đôi mắt Ron bây giờ chỉ mở lờ đờ, chỉ còn thấy lòng trắng ở giữa hai mí mắt của cậu ta.
"Cậu ấy đang ngất đi," Hermione nói, mặt cô bé tái nhợt; cô không còn trông giống như Mafalda nữa, mặc dù tóc cô vẫn có một số nơi màu xám. "Harry, mở nút cho mình, tay mình đang run."
Harry lôi cái nút chai khỏi cái lọ nhỏ, Hermione cầm lấy và đổ ba giọt dung dịch vào vết thương đang chảy máu. Một làn khói màu xanh lá cây toả lên, và khi nó tan đi, Harry thấy máu đã ngừng chảy ra từ vét thương. Vết thương bây giờ trông như đã qua vài ngày; da non đã kéo phủ lên vết thương lúc mới đây còn trần trụi.
"Wow," Harry nói.
"Đó là tất cả những gì mình cảm thấy có thể làm được một cách đảm bảo," Hermion yếu ớt nói. "Có vài câu thần chú có thể giúp cậu ấy ổn ngay, nhưng mình không dám thử, trong trường hợp mình làm sai nó sẽ khiến cậu ấy bị thương nặng thêm… Cậu ấy đã mất quá nhiều máu rồi…"
"Làm thế nào mà cậu ấy lại bị thương? Ý mình là" – Harry lắc đầu, cố gắng diễn đạt một cách rõ ràng để hiểu được chuyện gì vừa xảy ra – "tại sao chúng ta ở đây? Mình nghĩ chúng ta quay lại Quảng trường Grimmauld chứ?"
Hermione hít một hơi dài. Cô trông như sắp bật khóc.
"Harry, mình không nghĩ chúng ta sẽ có thể quay lại nơi đấy."
"Ý cậu là –?"
"Khi chúng ta Độn thổ, Yaxley đã nắm được mình và mình không thể thoát khỏi lão ta, lão ta quá mạnh, và lão vẫn giữ lấy mình khi chúng ta đến Quảng trường Grimmauld, và sau đó - ừm, mình nghĩ hắn ta đã thấy cảnh cửa, và nghĩ rằng chúng ta sẽ dừng lại ở đấy, cho nên hắn đã lỏng tay ra và mình đã cố vùng khỏi hắn, sau đấy mình đưa chúng ta đến đây!"
"Nhưng sau đấy, hắn ta đi đâu? Khoan đã… Cậu không phải đang nói là hắn ta ở Quảng trường Grimmauld đấy chứ? Hắn ta không thể vào trong đấy được mà?"
Cô bé gật đầu, mắt lấp lánh những giọt nước chực trào ra.
"Harry, mình nghĩ hắn có thể. Mình - mình đã bắt hắn buông mình ra bằng bùa Thả Rời, nhưng mình đã lỡ đưa hắn vào trong vòng bảo vệ của bùa

Trung tín. Vì cụ Dumbledore đã qua đời rồi, cho nên chúng ta là những Người Giữ Bí Mật, nghĩa là mình đã đưa cho hắn bí mật rồi, phải không?"
Không có gì là vờ vĩnh ở đây cả; Harry chắc chắn cô đã đúng. Đây là một đòn đánh nặng. Nếu Yaxley có thể vào trong ngôi nhà, không có cách nào để bọn chúng có thể quay lại. Giờ đây, hắn đã có thể đưa các tên Tử thần thực tử vào đấy bằng cách Độn thổ. Mặc dù ngôi nhàkhá u ám và ngột ngạt, nhưng đấy là một nơi trú ẩn an toàn; và hơn nữa, bây giờ Kreacher đã vui vẻ và thân thiện hơn, một nơi có thể gọi là nhà được . Với một cảm giác đau khổ nuối tiếc không phải do đồ ăn, Harry thấy xốn xang trong lòng, nó có thể hình dung con gia tinh đangbận bịu với những cái bánh nhân thịt trộn bầu dục mà Harry, Ron và Hermione sẽ không bao giờ ăn.
"Harry, mình xin lỗi, mình thật sự xin lỗi!"
"Đừng như thế nữa, đó không phải lỗi của cậu! Nếu ai đó có lỗi, đấy là mình…"
Harry đút tay vào túi và lấy ra con mắt của thầy Mắt Điên. Hermione giật mình, vẻ mặt trông hết sức bang hoàng khiếp sợ.
"Mụ Umbridge đã gắn nó vào cửa văn phòng làm việc của mụ, để theo dõi người khác. Mình không thể để nó ở đấy… nhưng đấy là lý do tại sao họ biết là có những kẻ đột nhập."
Trước khi Hermione kịp trả lời, Ron rên rỉ và mở mắt ra. Trông cậu ta vẫn còn xám ngắt và khuôn mặt ướt đẫm mồ hôi.
"Cậu thấy thế nào?" Hermione thì thầm.
"Tồi tệ," Ron càu nhàu, nhăn nhó khi cảm giác thấy cánh tay bị thương.
"Chúng ta ở đâu đây?"
"Trong cánh rừng nơi cúp Quidditch thế giới được tổ chức," Hermione nói.
"Mình muốn đến một nơi khép kín, không bị quấy rầy, và đây là nơi -"
"- đầu tiên mà cậu nghĩ đến," Harry tiếp lời cô, đảo mắt nhìn xung quanh, hiển nhiên nơi đây đã bị bỏ hoang. Nó không thể không nghĩ tới chuyện đã xảy ra trong lần cuối mà ba người Độn thổ tới địa điểm đầu tiên mà Hermione nghĩ đến– bằng cách nào những tên Tử thần thực tử có thể tìm thấy họ chỉ trong vài phút. Có phải đấy là Legilimency? (Đọc tâm trí – ND) Liệu Voldemort và những tay sai ngay bây giờ có biết nơi mà Hermione đã đưa chúng đến không?
"Cậu có nghĩ chúng ta nên đi tiếp không không?" Ron hỏi Harry, và nó có thể nói qua vẻ mặt Ron rằng cậu ấy cũng đang nghĩ như thế.
"Mình không biết."
Ron trông vẫn xanh xao và yếu ớt. Cậu không buồn ngồi dậy và có vẻ như cậu ấy quá yếu để làm điều đó. Ý nghĩ về việc phải di chuyển Ron khiến Harry nản chí.
"Tạm thời bây giờ hãy ở đây đã," Harr nói.

Trông có vẻ bớt căng thẳng hơn, Hermione đứng lên nhủn nhảy.
"Chúng ta sẽ đi đâu?" Ron hỏi.
"Nếu chúng ta định ở lại, chúng ta nên yếm vài bùa chú bảo vệ ở nơi đây," cô trả lời, nâng đũa phép lên, cô bắt đầu bước vòng quanh Harry và Ron, vừa đi vừa lẩm bẩm những câu thần chú. Harry thấy những sự thay đổi nhỏ trong bầu không khí bao quanh: điều này như thể là Hermione đã yếm một bầu không khí ấm ápbao xung quanh bọn nó
"Salvio Hexia… Protego Totalum… Repello Muggletum… Muffliator… Cậu có thể lấy cái lều ra được rồi, Harry…"
(Ý nghĩa: *Hoá giải bùa yếm… Bảo vệ toàn bộ… Đuổi Muggle… Ù tai…* - ND)
"Lều ư?"
"Trong cái ví!"
"Trong cái… à dĩ nhiên," Harry nói.
Harry không buồn thò tay vào trong ví lần này, nó sử dụng bùa Triệu tập. Cái lều hiện ra với tấm vải lều đầy hoa văn, dây nhợ và những cái cọc. Harry nhận ra nó, một phần là vì mùi của những con mèo, đây là chiếc lều mà chúng đã ngủ trong đêm ở cúp Quidditch Thế giới.
"Mình tưởng cái này là của gã Perkins ở bộ Pháp thuật?" nó hỏi, bắt đầu gỡ các cọc lều ra.
"Rõ ràng ông ấy không cần nó nữa, chứng đau lưng hành hạ ông ta ghê lắm," Hermione vừa nói vừa thực hiện một thao tác hình số tám phức tạp với đôi đũa của cô, "vậy nên bố của Ron bảo mình có thể mượn nó. *Erecto!*" (Note: Dựng lên – ND) cô nói thêm, chỉ đũa vào tấm vải méo mó, làm cho nó trồi lên nhẹ nhàng trong không khí và cuối cùng ngừng lại, cái lều chắc chắn được dựng lên trước mặtHarry, trong khi nó vẫn đang loay hoay dựng một cái cọc lên rồi ngã phịch người xuống đất cạnh một đầu dây.
"Cave Inimicum,"(Note: Làm vững chãi – ND) Hermione hoàn tất với một cái huơ tay lên trời. "Đây là tất cả những gì mình có thể làm. Ít ra là, chúng ta có thể biết bọn chúng đến đây khi nào; Mình không đảm bảo nó có thể giữ chân Vol-"
"Đừng nói cái tên đấy ra!" Ron gắt giọng cắt ngang.
Harry và Hermione nhìn nhau.
"Mình xin lỗi," Ron nói, khẽ lầm bầm khi ngẩng lên nhìn hai người bạn, "nhưng nó cảm giác như là một – một điềm xui hay cái gì đấy. Chúng ta có thể gọi hắn là Kẻ-Là-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy được không? Làm ơn!"
"Thầy Dumbledore nói rằng việc sợ hãi một cái tên -" Harr bắt đầu nói.
"Trong trường hợp cậu quên, bạn à, việc gọi tên Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy không giúp gì nhiều cho cụ Dumbledore lúc ấy," Ron cự lại. "Chỉ là – chỉ là tỏ một chút kính trọng tới Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy thôi,

được không?"
"Kính trọng?" Harry lặp lại, nhưng Hermione trừng mắt ngăn không cho nó nói; rõ ràng nó không nên tranh cãi với Ron trong khi cậu ta đang ở trong tình trạng sức khoẻ yếu ớt như thế này.
Harry và Hermione một tay mang đồ, một tay kéo Ron qua cánh cổng của túp lều. Bài trí bên trong vẫn giữ nguyên như là trong ký ức của Harry; một ngăn phòng nhỏ cùng với phòng tắm và một cái nhà bếp xinh xinh. Nó dẫm lên một bên của cái ghê bành cũ và cẩn thận hạ Ron xuống lên một cái giường ngủ cũ. Chỉ với một sự di chuyển ngắn như thế này đã khiến Ron trông còn nhợt nhạt hơn, và sau khi hai đứa đã đặt cậu yên vị trên tấm đệm, cậu ta nhắm mắt lại và im lặng một lúc.
"Mình sẽ pha một ít trà, Hermione hổn hển nói, lôi ấm đun nước và mấy cái vại từ trong cái ví của cô và quay về phía nhà bếp.
Harry phát hiện rằng thứ đồ uống nóng ấy cũng có tác dụng như rượu Whiskey lửa mà nó dùng trong đêm mà thầy Mắt-Điên chết; thứ này có vẻ đốt đi những sợ hãi run rẩy ở dưới ngực nó.
Sau một hay hai phút, Ron phá vỡ sự im lặng.
"Cậu nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra với Cattermoles?"
"Nếu may mắn, họ sẽ phải trốn đi được," Hermione nói, ôm lấy cốc trà nóng một vẻ dễ chịu. "Chừng nào mà ông Cattermole còn có hiểu biết trong đầu, ông ta sẽ phải di chuyển bà Catterole bằng phép Độn thổ Đi kèm và họ sẽ đang bỏ trốn đất nước này ngay bây giờ với những đứa trẻ của họ. Đấy là những gì mà Harry đã nói với bà ấy phải làm."
"Ôi, mình hy vọng họ đã trốn thoát được," Ron nói, dựa người vào những cái gối. Tách nước trà có vẻ giúp cậu ta cảm thấy tốt hơn nhiều; một chút màu sắc đã xuất hiện lại trên khuôn mặt. "Tuy nhiên mình không có cảm giác Reg Cattermorre suy nghĩ được nhanh như thế, qua cách mà mọi người nói chuyện với mình khi mình là ông ta. Trời ơi, mình hy vọng họ làm được… Nếu gia đình họ bị đưa đến Azkaban bởi vì chúng ta thì…"
Hary ngước nhìn Hermione và câu hỏi mà nó định hỏi – về vấn đề có khi nào không có đũa phép của bà Cattermole sẽ ngăn cho bà ấy Độn thổ bên cạnh chồng bà không – bị chặn đứng lại ở họng. Hermione đang nhìn vẻ mặt buồn phiền của Ron về số phận của nhà Cattermole, và có một sự dịu hiền trong thái độ đó làm Harry cảm thấy như thể nó vừa bắt quả tang cô vừa hôn cậu ấy.
"Vậy, cậu có nó chưa?" Harry hỏi cô, một phần nhắc khéocô rằng nó đang có mặt ở đấy.
"Có – có cái gì?" Cô bé hỏi.
"Thứ mà chúng ta vừa trải qua tất cả để có nó? Cái mề đay! Cái mề đay ở đâu rồi?"

"Cậu lấy được nó ư?" Ron hét lên, hơi nhổm người dậy khỏi những cái gối. "Không ai nói cho mình điều gì cả! Trời ơi, cậu phải nhắc về nó chứ!"
"Ừm, chúng ta đã phải chạy trốn khỏi những tên Tử thần thực tử, phải không?" Hermione nói. "Nó đây."
Rồi cô kéo cái mề đay ra khỏi túi áo choàng và trao nó cho Ron.
Cái mề đay to như một quả trứng gà. Một chữ *S* lộng lẫy, được chạm trổ tinh vi nhiều hạt đá nhỏ màu xanh lấp lánh dưới ánh sáng mờ ảo xuyên qua mái lều bằng vải bạt.
"Có khi nào ai đó đã phá huỷ nó từ khi Kreacher có nó không?" Ron hỏi một cách hy vọng. "Ý mình là, chúng ta có chắc chắn được đây vẫn là một Horcrux không?"
"Mình nghĩ vậy," Hermion nói, lấy cái horcrux lại và nhìn kỹ vào nó. "Sẽ có vài dấu vết của sự sứt mẻ nếu nó đã được phá huỷ bằng pháp thuật."
Cô chuyển nó cho Harry, nó xoay xoay vật đó trên đầu ngón tay. Vật này trông vẫn hoàn hảo, nguyên vẹn. Nó nhớ lại phần còn sót lại xơ xác của cuốn nhật ký, và hòn đá trong cái Horcrux là chiếcnhẫn đã bị nứt ra khi cụ Dumbledore phá huỷ nó.
"Mình nghĩ Kreacher nói đúng." Harry nói. "Chúng ta sẽ phải tìm ra cách làm thế nào mở được thứ này ra trước khi chúng ta có thể phá huỷ nó."
Harry bật chợt nhận ra một điều ở vật mà nó đang cầm, về thứ đang sống phía sau cái nắp màu vàng nhỏ bé kia. Dù đã bỏ ra tất cả những nỗ lực của nó để tìm kiếm thứ này, nó bỗng trỗi lên cảm giác thôi thúc mạnh mẽ muốn ném cái mề đay xa khỏi người nó. Lấy lại sự tự chủ, nó cố bẩy cái mề đay ra bằng ngón tay, rồi lại cố gắng thử bùa chú mà Hermione đã dùng để mởcánh cửa phòng củachú Regulus. Không có cách nào được cả. Nó đưa cái mề đay lại cho Ron và Hermione, mỗi đứa lại cố gắng hết sức để thử, nhưng không đứa nào làm tốt hơn nó trong việc mở cái mề đay ra.
"Nhưng mà, cậu có cảm thấy nó không?" Ron thì thào khỏi, tay nắm chặt lấy cái mề đay.
"Ý cậu là gì?"
Ron trao cái Horcrux cho Harry. Sau một vài tích tắc, Harry nghĩ nó hiểu ý của Ron là gì. Có phải là dòng máu của nó đập nhẹ qua những mạnh máu cho nó cảm giác ấy, hay là có thứ gì đó đang đập ở bên trong cái mề đay, như là một trái tim kim loại chẳng hạn?
"Chúng ta sẽ dự định làm gì với thứ này đây?" Hermione hỏi.
"Giữ cho nó an toàn cho đến khi chúng ta tìm ra cách để phá huỷ nó." Harry nói, và dù không thích lắm nhưng nó vẫn vòng cái dây đeo quanh cổ, thả cái mề đay giấu vào trong áo choàng, nơi nó nằm bên cạnh cái túi nhỏ mà Hagrid đã đưa cho nó.
"Mình nghĩ chúng ta nên thay phiên trông chừng phía bên ngoài lều," nó nói

thêm với Hermione đang đứng dậy vươn người. "Và chúng ta sẽ cần nghĩ về vấn đề thức ăn nữa. Cậu ở đó đi," nó nói ngắn gọn khi Ron cố ngồi dậy, mặt trở nên xanh xao mệt mỏi.
Đặt cái Ống kính Mách lẻo mà Hermione tặng cho Harry trong ngày sinh nhật lên cái bàn trong lều một cách cẩn thận, Harry và Hermione sử dụng hầu hết thời gian chia nhau canh gác xung quanh. Tuy nhiên, cái Ống kính Mách lẻo vẫn lặng im đứng yên cả ngày, hiển nhiên dù đấy là nhờnhững bùa bảo vệ và những thần chú chống Muggle mà Hermione đã trải xung quanh, hay là việc hiếm khi người ta đi qua con đường này, khoảnh rừng mà bọn nó ở vẫn giữ yên đượcvẻ hoang vắng, ngoài việc thỉnh thoảng xuất hiện một vài con chim hay chú sóc ngơ ngác. Buổi tối cũng không có điều gì thay đổi, Harry thắp sáng đũa phép của nó lúc đổi phiên với Hermione lúc mười giờ tối, lặng nhìn ra ngoài khung cảnh hoang vắng, chỉ có những con dơi chập chờn bay bên trên khoảng trời nhỏ đầy sao mà nó có thể thấy được từ trong khu vực được yểm bùa này.
Giờ nó cảm thấy đói, và còn thấy hơi mơ màng. Hermione đã không đóng gói thứ thức ăn nào trong cái ví pháp thuật của cô vì cô đơn giản nghĩ rằng bọn nó sẽ trở về quảng trường Grimmauld tối nay, vậy nên cả bọn không có gì để ăn ngoài một vài cây nấm dại mà Hermione đã nhặt từ những cây gần nhất ở xung quanh rồi hầm trong một cái nồi cắm trại. Sau tống vào miệng hai muỗng đầy ắp, Ron đã đẩy của phần của cậu ta đi, vẻ mặt trông như thể sắp nôn ra; Harry cố gắng giữ ý để không làm tổn thương cảm giác của Hermione.
Sự im lặng bao trùm bị phá vỡ bởi tiếng sột soạt lạ lẫm và một âm thanh nghe như tiếng cành cây khô bị gãy: Harry nghĩ có lẽ chúng là của những con vật chứ không phải của con người, tuy nhiên nó vẫn nắm chặt đũa sẵn sàng tinh thần. Bên trong người nó sẵn đã có cảm giác khó chịu bởi phần thức ăn từ nấm hoang, giờ lại xen lẫn thêm sự lo lắng.
Nó đã nghĩ rằng nó sẽ cảm thấy hân hoan nếu bọn nó cố ăn trộm lại được cái Horcrux, nhưng hình như giờ nó không thấy thế; tất cả những gì nó thấy khi nó ngồi nhìn ra ngoài vào bóng đêm, với một đốm sáng nhỏ bé từ cây đũa của nó, là sự lo lắng về điều gì sẽ xảy ra tiếp theo. Điều này như thể mặc dầu nó đã đạt được mục đích của nó sau nhiều tuần, nhiều tháng, thậm chí nhiều năm, nhưng rồi cuối cùng lại đến một điểm dừng lại bất ngờ, không còn đường để đi nữa.
Có những Horcrux khác đang ở ngoài kia, nhưng nó không có một ý niệm rõ ràng về việc chúng có thể ở những nơi nào. Nó thậm chí không biết được chúng là những thứ gì. Trong khi đó nó là một kẻ thất bại trong việc tìm được cách huỷ diệt có mỗi một cái Horcrux mà chúng vừa tìm được, cái Horcrux mà giờ đang nằm lên phần da thịt trần trên ngực nó. Điều kỳ lạ là

nó không hề thu nhiệt từ người Harry, nhưng lại nằm một cách rất lạnh lẽo ép vào da thịt nó như thể cái mề đay vừa bị nhúng xuống nước đá. Thỉnh thoảng Harry nghĩ, có lẽ là tưởng tượng, rằng nó có thể cảm thấy nhịp đập nhỏ bé khe khẽ bên cạnh nhịp đập của trái tim nó.
Những linh cảm không tên luồn vào nó khi nó ngồi đó trong bóng đêm. Nó cố chống lại chúng, đẩy chúng ta, nhưng chúng cứ ùa vào một cách không ngừng nghỉ. *Kẻ này không thể sống khi kẻ kia tồn tại*. Ron và Hermione khẽ nói chuyện trong lều phía sau nó, hai đứa có thể rời đi nếu chúng muốn: Nó thì không thể. Khi Harry ngồi đó cố gắng kiểm soát sự sợ hãi và sự mệt mỏi của riêng nó, nó hình như cảm thấy cái Horcrux ép chặt lấy ngực của nó đang tích tắc đếm ngược dần thời gian mà nó còn lại… *Một ý nghĩ ngu ngốc,* nó nói với chính mình, *đừng nghĩ như thế…*
Cái sẹo của nó bắt đầu có cảm giác kim châm đau nhói. Nó đã sợ rằng nó sẽ làm cho chuyện này xảy ra bởi những ý nghĩ đó, và nó cố hướng chúng sang một điều khác. Nó nghĩ tới Kreacher tội nghiệp, kẻ đang chờ chúng về nhà rồi cuối cùng thay vào đó là Yaxley. Liệu con gia tinh sẽ giữ im lặng hay nó sẽ nói những tên Tử thần thực tử mọi thứ nó biết? Harry muốn tin rằng Kreacher đã thay đổi các nhìn về nó trong một tháng qua, rằng nó bây giờ đã trở nên trung thành, nhưng ai biết được chuyện gì xảy ra? Nếu những tên Tử thần thực tử tra tấn con gia tinh thì sao? Những hình ảnh rung rợn tràn vào đầu Harry và nó cũng cố xua đuổi chúng đi, nó không thể làm gì cho Kreacher cả: nó và Hermione đã phải quyết định chống lại việc cố truy gọi Kreacher; nếu ai đó từ Bộ pháp thuật đến cùng thì sao? Chúng không tin tưởng rằng việc độn thổ của Gia tinh sẽ không bị kiểm soát từ cái sai lầm mà đã đưa Yaxley tới quảng trường Grimmauld bằng viền áo của Hermione.
Cái sẹo của Harry như đang thiêu đốt. Nó nghĩ rằng có quá nhiều điều bọn chúng chưa biết: Lupin đã đúng về những pháp thuật chúng chưa bao giờ bắt gặp hay hình dung ra. Tại sao cụ Dumbledore đã không giải thích nhiều thêm? Hay cụ nghĩ sẽ có thêm nhiều thời gian; rằng cụ sẽ sống thêm nhiều năm, có lẽ là thế kỷ nữa, như là người bạn của cụ Nicolas Flamel? Nếu như vậy, cụ đã sai… nó đã thấy Snape làm chuyện đó… Snape, con rắn độc ngủ yên, kẻ đã tung đòn ở trên đỉnh tháp…
Và cụ Dumledore rơi xuống… rơi xuống…
"Trao nó cho ta, Gregorovitch."
Giọng nói của Harry cao, rõ ràng và lạnh lẽo, đũa của nó giơ lên phía trước người bởi một bàn tay với những ngón tay dài trắng bệch. Người đàn ông mà nó đang chỉ đũa vào đang bị treo ngược ở trong không khí, mặc dầu chả có sợi dây nào giữ ông ta cả; ông ta lắc lư ở đấy, bị giữ lại một cách vô hình và kỳ quái, tay chân ông co lại xung quanh người, khuôn mặt ông ta hoảng sợ, trên cả mức hồng hào của Harry bởi vì máu đã dồn xuống đầu ông. Ông ta

có một bộ tóc trắng muốt và một bộ râu dày, rậm rạp: một Ông già Noel đang bị trói ngược.
"Tôi không có nó, tôi không còn có nó nữa! Nó, nhiều năm trước, đã bị ăn cắp rồi!"
"Đừng bao giờ nói dối với Chúa tể Voldemort, Gregorovitch. Ngài biết… Ngài luôn luôn biết."
Đồng tử của người đang bị treo mở rộng, giãn ra trong sợ hãi, và rồi chúng phình lên, lớn dần và lớn dần cho tới khi màu đen của chúng nuốt chửng lấy Harry –
Harry vội theo sau Gregorovitch trong một hành lang tối khi ông ta đang giơ cao một cái đèn lồng: Gregorovitch vội lao vào căn phòng ở cuối hành lang và cái đèn lồng chiếu vào một nơi trông như là xưởng làm việc; bào gỗ và vàng ánh lên trong ánh sáng chập chờn, và ở kia trên gờ cái cửa sổ ở kia một cậu trai trẻ với mái tóc vàng như một chú chim khổng lồ. Trong chưa đầy một tích tắc khi ánh đèn lồng hắt lên mặt anh ta, Harry thấy sự vui sướng trên khuôn mặt đẹp trai đó, và kẻ đột nhập bắn một bùa Choáng từ cây đũa của anh ta rồi búng người vụt ra sau cửa sổ với một tràng cười lớn.
Và Harry lại vút lùi lại ra sau những con ngươi rộng như một đường hầm ấy, khuôn mặt Gregorovitch đang đờ ra vì khiếp đảm.
"Ai là kẻ trộm, Gregorovitch?" giọng nói cao và lạnh cất lên.
"Tôi không biết, tôi chưa bao giờ biết, một gã trẻ tuổi – không – làm ơn – LÀM ƠN!"
Một tiếng hét vang lên và sau đấy làmột chùm sáng xanh lục –
"Harry!"
Harry mở mắt ra thở hổn hển, trán của nó nhức nhối. Nó đã ngã ra phía ngoài lều, trượt dọc theo tấm bạt, và nằm xoài ra trên mặt đất. Nó nhìn lên Hermione, mái tóc dài của cô che đi khoảng trời nhỏ còn nhìn thấy qua những cành cây tối đen đan xen ở trên cao.
"Một giấc mơ," nó nói, vội vàng ngội giậy và cố gắng chống lại cái trừng mắt của Hermione bằng một cái nhìn vô tội. "Nó phải được ngừng lại, mình xin lỗi."
"Mình biết đó là vết sẹo của cậu! Mình có thể nói bằng việc nhìn vào khuôn mặt của cậu! Cậu đã nhìn vào trong tâm trí của Vol -"
"Đừng nói tên hắn ra!" Ron nói giận giữ nói vọng từ trong lều ra.
"Được rồi," Hermione gắt lên, *"*vậy thì, tâm trí của *Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-A-Đấy!"*
"Mình không có ý để nó xảy ra!" Harry nói. "Nó là một giấc mơ. Liệu *cậu* có thể kiểm soát những gì cậu mơ thấy không, Hermione?"
"Nếu cậu đơn giản là học cách sử dụng Bế quan Bí thuật –"
Nhưng Harry không hứng thú để nghe dạy bảo; nó muốn nói về những gì nó

đã nhìn thấy.
"Hắn đã tìm thấy Gregorovitch, Hermione à, mình nghĩ hắn đã giết ông ấy, nhưng trước khi hắn giết ông ta hắnd đã đọc tâm trí của Gregorovitch và mình thấy –"
"Mình nghĩ mình nên tiếp tục canh chừng nếu cậu quá mệt đến mức ngủ quên," Hermione lạnh lùng nói.
"Mình có thể tiếp tục phiên canh gác!"
"Không, rõ ràng là cậu quá mệt mỏi. Hãy đi nằm nghỉ đi."
Cô bé thả phịch người xuống cửa lều, trông vẻ ương ngạnh. Khá tức giận, nhưng không muốn chạm mặt cô nàng, Harry đi vào bằng đường phía sau. Khuôn mặt của Ron vẫn trắng bệch thò ra từ cái giường ngủ phía dưới; Harry trèo lên giường trên, nằm xuống, nhìn chăm chăm vào cái trần bạt u ám. Sau một lúc, Ron nói bằng một giọng thì thầm để không vang tới tai Hermione đang canh gác ở ngoài cửa vào.
"Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy đang làm gì thế?"
Harry nhướn mắt để cố nhớ ra mọi chi tiết, rồi thì thầm trong bóng tối.
"Hắn ta đã tìm thấy Gregorovitch. Hắn trói ông ta lại, rồi hắn tra tấn ông ta."
"Làm thế nào mà Gregorovitch có thể làm một cây đũa mới nếu ông ta bị trói?"
"Mình không biết… Nó thật quái lạ, phải không?"
Hary nhắm mắt lại, nghĩ về tất cả những gì nó đã nghe và đã thấy. Càng nhiều điều nó nhớ lại, mọi việc càng trở nên kém vô lý… Voldemort đã không nói gì tới cây đũa của Harry, không nói gì về hai cái lõi song sinh, không nói gì về việc Gregorovitch làm một cây đũa mới và mạnh mẽ hơn để đỡ được cây đũa của Harry…
"Hắn ta muốn một thứ gì đấy từ Gregorovitch," Harry nói, mắt nó vẫn nhắm chặt. "Hắn ta bắt ông ta phải giao nó ra, nhưng Gregorovitch nói thứ đó đã bị ăn trộm… và rồi… rồi…"
Harry nhớ lại việc nó, tức Voldemort đã lướt dọc theo qua đôi mắt của Gregorovitch, vào trong ký ức của ông ta…
"Hắn ta đã đọc tâm trí của Gregorovitch, và mình thấy một gã trẻ tuổi ngồi vắt vẻo trên bờ cửa sổ, anh ta phát mọt câu thần chú vào Gregorovitch và nhảy ra khỏi tầm nhìn. Anh ta đã ăn trộm nó, anh ta ăn trộm thứ gì đó mà Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy đang truy tìm. Và mình… mình nghĩ mình đã thấy anh ta ở đâu đó rồi…"
Harry ước nó có được một cái nhìn thoáng qua của khuôn mặt của chàng trai đấy. Theo như Gregorovitch, vụ trộm đã xảy ra nhiều năm trước. Tại sao tên trộm trẻ tuổi trông rất quen thuộc?
Những âm thanh từ trong khu rừng bao quanh khẽ lan truyền vào trong cái lều; tất cả những gì Harry có thể nghe được là hơi thở của Ron. Sau một lúc,

Ron lại thì thầm, "Cậu không thấy thứ tên trộm cầm là gì à?"
"Không… nó chắc hẳn là một thứ gì nhỏ bé."
"Harry này?"
Những thanh gỗ của chiếc giường Ron nằm kêu kẽo kẹt khi cậu xoay người.
"Harry, cậu có nghĩ rằng Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy đang tìm kiếm thứ gì khác để biến nó thành Horcrux chứ?"
"Mình không rõ," Harry chậm rãi nói. "Có lẽ. Nhưng chẳng phải nó sẽ nguy hiểm cho hắn nếu hắn làm thêm một cái nữa? Hermione đã nói hắn ta đã xẻ linh hồn tới mức tối da rồi mà?"
"Ừ, nhưng có thể hắn ta không biết điều đó."
"Ừm… có thể," Harry nói.
Nó đã chắc rằng Voldemort đã tìm kiếm cách giải quyết vấn đề của hai cái lõi song sinh, chắc chắn rằng Voldemort hẳn đã tìm điều ấy ở vị phù thuỷ làm đũa già nua… nhưng mà hắn ta đã giết ông ấy, hiển nhiên không hỏi một câu hỏi nào về đũa phép cả.
Vậy thứ gì mà Voldemort đang cố tìm vậy? Tại sao với Bộ Pháp thuật và thế giới Phù thuỷ nằm dưới chân hắn, hắn lại đi tới nơi xa xôi, mục đích đạt được vật mà Gregorovitch từng có, và vật đó sau đó lại bị ăn trộm bởi một kẻ trộm vô danh?
Harry vẫn còn nhớ rõ khuôn mặt của chàng trai trẻ tóc vàng; nó rất dễ chịu, hoang dã; có một cái không khí mang cá tính Fred và George trong sự thành công bằng mưu mẹo ở anh ta. Anh ta nhảy tung ra khỏi khung cửa sổ như một con chim, và Harry đã thấy anh ta trước đây, nhưng nó không thể nghĩ ra là ở đâu…
Với cái chết của Gregorovitch, giờ người đang gặp nguy hiểm là tên kẻ trộm có khuôn mặt hài hước đó, và những suy nghĩ của Harry dừng lại ở người đó, khi tiếng ngáy của Ron bắt đầu vang lên từ chiếc giường phía dưới còn nó thấy mình lại lần nữa chìm dần vào trong giấc ngủ.

Harry potter và bảo bối tử thần

Dịch Giả: Lý Lan
Chương 15
Sự trả thù của yêu tinh

Sáng sớm hôm sau, trước khi hai đứa kia thức dậy, Harry đã rời khỏi lều, đi lòng vòng khu rừng xung quanh để tìm cái cây già nua, lầm lì, lắm mấu lắm cành nhất mà nó có thể nhìn thấy. Dưới bóng tối của tán cây ấy, Harry chôn con mắt của thầy Moody và đánh dấu lại bằng cách dùng đũa phép khắc một

cây thánh giá nhỏ lên vỏ cây. Không quá nhiều, nhưng nó cảm thấy như vậy thầy Moody sẽ thấy dễ chịu hơn là để con mắt thầy bị kẹt mãi sau cánh cửa của mụ Dolores Umbridge. Xong xuôi nó quay trở về căn lều, chờ cho bọn bạn ngủ dậy và bàn với tụi nó những việc tiếp theo phải làm.

Harry và Hermione cho rằng tốt nhất là không lưu lại quá lâu ở một địa điểm và Ron đồng ý, với điều kiện duy nhứt là bước di chuyển tiếp theo của chúng phải đến gần tầm với của một chiếc sandwich kẹp thịt. Vì vậy Hermione tẩy hết những bùa ngải mà cô nàng đã cài khắp vạt rừng trong khi Harry và Ron tẩy hết đám tàn tích còn trên mặt đất có thể làm lộ việc bọn nó đã cắm trại ở đây. Rồi mấy đứa độn thổ tới con đường vắng cách xa trung tâm một thị trấn buôn bán nhỏ. Sau khi tụi nó dựng xong lều trên một bãi um tùm những cây bụi nhỏ và bao khu vực lại bằng nhiều bùa phép bảo vệ, Harry choàng áo khoác tàng hình rồi liều ra ngoài để đi tìm lương thực. Dĩ nhiên đó là ý tưởng đột xuất chứ không hề được nó lên kế hoạch từ đầu. Khi nó vừa vào được trong thị trấn thì bỗng xuất hiện một màn sương giá từ tràn tới, đi kèm cơn ớn lạnh bất thường, một bóng tối đột ngột bao phủ cả bầu trời khiến nó đứng chết chân.

"Nhưng cậu có thể gọi ra một vị thần hộ mệnh mạnh mẽ kia mà!" Ron cự lại ngay khi thấy Harry trở về căn lều tay không, thở dốc và hụt hơi kêu lên được đúng một tiếng: giám ngục.
"Mình không thể…tạo ra", nó thở hổn hển, gập người vì cơn đau xóc ở hông. "Nó không tới…"
Bộ mặt sửng sốt và tràn trề thất vọng của hai đứa kia làm Harry tự thấy ngượng ngùng. Những kinh nghiệm gần như là ác mộng mỗi khi bọn giám ngục lướt đến với khoảng cách quá gần và sự cảm nhận một cái lạnh thấm sâu khiến nó thấy như ngưng thở, rồi cả những âm thanh gào thét vang vọng trong đầu, tất cả những thứ ấy làm nó không còn đủ sức để tự bảo vệ. Chúng tước đi hết khả năng tự kiểm soát của Harry. Nó chỉ còn biết chạy, chạy thục mạng, chạy xa ra khỏi những tên giám ngục không có tròng mắt đang trườn vào giữa những cư dân Muggles, những người không thể thấy chúng, nhưng lại cảm thấy được một nỗi tuyệt vọng vô hình chúng tạo ra ở bất kỳ nơi đâu chúng tới.
"Tổng kết lại, chúng ta vẫn không có thức ăn."
"Im đi, Ron," Hermione nạt. "Harry, chuyện gì đã xảy ra? Tại sao cậu lại nghĩ mình không thể gọi ra Thần hộ mệnh? Hôm qua cậu đã biến ra nó thật hoàn hảo cơ mà!"

"Mình không biết."
Nó ngồi lún xuống một trong những cái ghế bành cũ kỹ của lão Perkin, cảm thấy xấu hổ hơn bao giờ hết. Nó sợ có gì đó không ổn ở bên trong nó. Ngày hôm qua dường như đã xa lắm rồi: Ngày hôm nay, một lần nữa nó lại là thằng bé 13 tuổi, đứa duy nhất ngất lịm đi trên chuyến tàu tốc hành Hogwarts.
Ron đá cái chân ghế.
"Cái gì?", nó hằm hè Hermione. "Mình đang chết đói! Tất cả những gì mình được nếm kể từ lúc chảy nửa số máu tới quắt queo chỉ là một đôi nấm dù!"
"Thì cậu cứ đi đi rồi chiến đấu với bọn giám ngục ấy", Harry châm biếm.
"Mình sẽ đi, nhưng tay mình đang trong một mớ băng bó, nếu như cậu không nhìn ra!"
"Nó tiện đấy."
"Nói như vậy là ý….?"
"Đúng rồi rồi!" Hermione reo lên, đập tay lên trán làm hai đứa kia giật mình im thin thít. "Harry, đưa mình cái dây chuyền! Nhanh lên," cô bé giục rối, búng ngón tay cái tách khi thấy Harry ngây ra, "Cái Horcrux, Harry, cậu vẫn đeo nó kìa!"
Cô bé chìa tay ra khi Harry tháo cái dây chuyền ra khỏi cổ. Vào giây phút tách được sợi dây ra khỏi làn da, nó chợt cảm thấy tự do và nhẹ bẫng lạ thường. Trước khi 2 cảm xúc tuyệt vời ấy kịp tan đi, thậm chí nó còn không hề nhận ra cái ướt lạnh và cơn đói hành hạ khiến dạ dày nó co bóp dữ dội.
"Ổn hơn rồi chứ?" Hermione hỏi.
"Ờ, rất nhiều!"
"Harry," cô bé nói, cúi thấp xuống đối diện Harry và dùng giọng điệu mà Harry liên tưởng tới cái cách người ta viếng thăm người đang ốm nặng, "Liệu cậu có cho rằng mình đang bị ám?"
"Cái gì? Không!", nó trả lời một cách tự vệ, "Mình nhớ rõ mọi việc mình làm trong khi mình vẫn đeo nó mà. Nếu như mình bị ám, mình sẽ không thể nhớ được mình đã làm gì đúng không? Ginny từng nói rằng hồi đó có những khoảng thời gian con bé không thể nhớ nổi bản thân đã làm gì."
"Hmm," Hermione nói, nhìn xuống cái dây chuyền nặng chịch, "Chắc chúng mình không nên đeo nó, có thể để nó ở trong lều."
"Tụi mình sẽ không đi khắp nơi và mặc cho cái Horcrux nằm đây đó lung tung", Harry tuyên bố rành rọt. "Ta có thể mất nó, nếu nó bị ăn trộm…"
"Thôi được, thôi được," Hermione nói, vòng sợi dây quanh cổ rồi cho vào trong áo. "Nhưng tụi mình sẽ thay phiên nhau đeo nó, làm vậy không ai phải giữ nó quá lâu."
"Tuyệt", Ron cáu kỉnh, "chúng ta bỏ qua chuyện đó được không, tới chuyện đi kiếm thức ăn rồi chứ?"

"Tốt thôi, nhưng bọn mình sẽ đi nơi khác để tìm," Hermione nói, liếc thoáng qua Harry. "Chẳng có lý gì để tiếp tục ở nơi mà bọn giám ngục đang sục sạo khắp nơi."
Cuối cùng bọn nó dựng trại qua đêm trên cánh đồng xa xôi thuộc về một trang trại cô quạnh. Ở đó chúng xoay sở được mấy quả trứng cùng chút bánh mỳ.
"Nó không phải đồ ăn trộm, phải không?" Hermione hỏi bồn chồn khi tụi nó ăn ngấu nghiến trứng bác với bánh mỳ. "Không phải trộm, nếu mình để lại tiền dưới ổ gà mái?"
Ron phồng mang trợn má vừa nhai vừa nói, "Er-my-nee, ‘ừng lo wá. ‘Oải mái!"
Và, rõ là dễ dàng thoải mái hơn khi tụi nó đã sung sướng ăn no đủ. Cuộc cãi vã về bọn giám ngục cũng nhanh chóng rơi vào quên lãng trong những tiếng cười đêm hôm đó và Harry cảm thấy vui vẻ, thậm chí là tràn trề hy vọng, lần đầu tiên trong ba đêm thức. Đó là lần đầu tiên mấy đứa đối diện với sự thật: dạ dày đầy thì tinh thần phấn chấn, dạ dày rỗng thì vừa sầu vừa cáu lung tung. Harry ít bị bất ngờ bởi điều này hơn bởi nó từng phải chịu đựng những thời kỳ sém chết đói ở nhà Dursley. Hermione có lý do hợp lý để thấy buồn bã trong những đêm này, khi mà tụi nó không tìm bới được gì ngoài mấy quả mọng và bánh bích quy ỉu. Khả năng nhẫn nhịn của cô bé kém đi nhưng những lúc im lặng thì lại lỳ hơn. Ron, dù thế nào, vốn quen với ba bữa ăn ngon một ngày, ưu đãi từ mẹ hay từ những con gia tinh trường Hogwart, nên khi bị đói thì đâm ra cáu bẳn và ngang ngược. Hễ khi nào tình trạng thiếu thức ăn trúng ngay phiên Ron phải đeo cái Horcrux là nó lại tỏ ra cực khó chịu.
"Đi đâu tiếp?" là điệp khúc quen thuộc của nó. Nó có vẻ không đưa ra được bất kỳ ý kiến riêng nào nhưng luôn tin tưởng Harry và Hermione sẽ vạch ra được những kế hoạch trong lúc nó ngồi nghiền ngẫm về nguồn cung cấp thức ăn ít ỏi. Như niềm tin của Ron, Harry và Hermione dành hết những thời giờ vô ích để cố gắng lựa chọn địa điểm nào có khả năng tìm thấy những Horcrux khác và cách nào để tiêu diệt cái Horcrux mà chúng có. Những cuộc thảo luận ngày càng lặp đi lặp lại nhiều bởi chúng không có thêm được thông tin gì mới.
Vì cụ Dumbledore đã từng nói với Harry rằng cụ tin Voldemort sẽ cất giấu những Horcrux ở nơi nào quan trọng với hắn nên bọn nó cứ nhai đi nhai lại, như một kiểu kinh cầu nguyện thê lương, tất cả những chỗ mà nó biết Voldemort đã từng sống hay từng viếng thăm. Trại mồ côi nơi mà hắn được sinh ra và nuôi lớn; Hogwart, nơi hắn được đào tạo; tiệm Borgin and Burks, nơi hắn làm việc ngay sau khi tốt nghiệp; sau đó là Abania, nơi hắn tới trong những ngày tháng tha hương: Các địa điểm giúp chúng đặt cơ sở cho những

suy đoán của mình.
"Nào mình cùng đi Albania. Không nên bỏ quá một buổi chiều để tìm kiếm trên cả nước Anh này," Ron mỉa mai.
"Chẳng có gì ở đó hết. Hắn đã tạo xong năm trong số những Horcrux trước khi sống lưu vong và cụ Dumbledore tin chắc con rắn là cái thứ sáu," Hermione nói. "Tụi mình biết con rắn không ở Albania, nó luôn ở cùng Vol…"
"Có phải mình từng nói cậu đừng dùng từ đó?"
"Tốt thôi! Con rắn luôn ở cùng với Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy… vui chưa?"
"Không hẳn,"
"Mình không nghĩ là hắn giấu bất kỳ thứ gì ở Borgin and Burkes," Harry nhắc lại điểm mà nó đã đề cập tới rất nhiều lần trước đây đơn giản để phá vỡ sự yên lặng khó chịu. "Borgin and Burke là chuyên gia về những đồ vật hắc ám, họ sẽ nhận ra ngay một Horcrux."
Ron ngoác mồm ngáp dểu. Kiềm chế nỗi thôi thúc mạnh mẽ muốn ném vào Ron cái gì đó, Harry nói lại: "Mình vẫn đoán hắn đã giấu gì đó ở Hogwarts"
Hermione thở dài. "Nhưng cụ Dumbledore đã phải tìm thấy nó rồi, Harry à!"
Harry nhắc lại lý lẽ mà nó tiếp tục đưa ra để ủng hộ giả thiết.
"Cụ Dumbledore nói trước mình rằng cụ chưa bao giờ nghĩ cụ biết mọi bí mật của Hogwart. Mình vẫn nói với các cậu, nếu như có một nơi mà Vol…"
"Oi!"
"Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy vậy!" Harry quát, sự cáu tiết vượt quá khả năng chịu đựng của nó. "Nếu có một nơi thực sự quan trọng với Kẻ-mà-ai-cũng-biết là ai đấy thì đó là Hogwarts!"
"Ôi, thôi nào," Ron nhạo báng. "Trường học của hắn?"
"Phải, trường học của hắn! Đó là ngôi nhà thực sự đầu tiên của hắn, ở nơi mà hắn là đặc biệt, là tất cả đối với hắn, và thậm chí sau khi hắn đã rời đi…"
"Đấy là Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy chúng ta đang nói đến phải không? Không phải cậu à?" Ron dò xét. Nó đang giật mạnh sợi dây của Horcrux đeo quanh cổ. Harry thấy trỗi khao khát muốn lao ra chộp lấy và bóp cổ Ron.
"Cậu nói với tụi mình Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy đã đề nghị cụ Dumbledore cho hắn một công việc sau khi hắn rời trường," Hermione nói.
"Đúng thế," Harry đáp.
"Và cụ Dumbledore nghĩ hắn chỉ muốn quay lại để cố gắng tìm kiếm thứ gì đó, có thể là đồ vật của một nhà sáng lập khác, để tạo ra một Horcrux?"
"Uh," Harry nói.
"Nhưng hắn không được nhận công việc đó, phải không?" Hermione nói.
"Như vậy hắn không bao giờ có cơ hội để tìm thấy một đồ vật của nhà sáng

lập ở đó và giấu nó trong trường!"
"Đồng ý, vậy.." Harry nói, chịu thất bại. "Quên Hogwarts đi."
Không có một sự chỉ dẫn nào khác, chúng đi tới London, trốn dưới lớp áo khoác tàng hình, tìm kiếm ở trại trẻ mồ côi, nơi mà Voldemort từng lớn lên. Hermione trộm được từ thư viện những ghi chép cho thấy địa danh này đã bị phá huỷ rất nhiều năm trước đây. Tụi nó lại lần theo địa chỉ và thấy một khối nhà lớn dành làm văn phòng.
"Chúng mình có thể thử đào xuống móng của nó?" Hermione gợi ý không thật tâm cho lắm.
"Hắn sẽ không giấu một Horcrux ở đây," Harry nói. Nó biết ngay từ đầu là thế. Trại mồ côi là nơi hắn quyết tâm thoát khỏi; hắn sẽ không bao giờ cất giấu một phần linh hồn mình ở đây. Cụ Dumbledore từng chỉ cho Harry thấy Voldemort theo đuổi những mục tiêu có quyền uy hay thần bí; góc tối xám xịt này của London khác xa so với những gì ta có thể tưởng tượng về Hogwarts, về Bộ pháp thuật hay về những toà nhà kiểu Gringotts, ngân hàng phù thuỷ, với những cánh cửa mạ vàng và sàn lát cẩm thạch.
Thậm chí không với một ý tưởng mới mẻ nào, chúng vẫn tiếp tục di chuyển qua miền đồng quê, mỗi đêm dựng lều ở một nơi khác nhau để giữ an toàn. Sáng nào chúng cũng rà lại để chắc chắn mình không bỏ lại manh mối nào, rồi lên đường kiếm một chốn vắng vẻ, hẻo lánh, độn thổ băng qua nhiều khu rừng hơn, qua những vách đá âm u, tới những cánh đồng hoang màu tía, những thoải núi tưng bừng hoa kim tước, thậm chí có lần là một vịnh kín đáo trải đầy đá cuội. Cứ mỗi mười hai tiếng, tụi nó lại thay phiên nhau mang cái Horcrux, giống như thể mấy đứa đang chơi trò truyền đồ vật vòng quanh, lúc nào cũng lo ngay ngáy âm nhạc dừng lại đúng lượt mình, vì phần thưởng cho tụi nó là mười hai tiếng của nỗi sợ hãi và lo âu tăng vọt.
(chú thích: trò chơi truyền cái gói: nhiều người xếp thành vòng tròn, truyền tay một cái gói nhỏ, trong gia điệu của một bản nhạc. Nhạc dừng ở lượt của người nào, người đấy được nhận phần thưởng trong cái gói đó. -Johnny)
Vết sẹo của Harry vẫn đau dai dẳng. Nó càng đau nhiều hơn, Harry để ý, mỗi khi Harry phải đeo cái Horcrux. Thỉnh thoảng nó không ngăn nổi mình phản ứng lại với những cơn đau.
"Cái gì? Cậu nhìn thấy cái gì?" Ron hỏi gặng, bất kỳ khi nào nó để ý thấy Harry nhăn nhó.
"Một khuôn mặt," Harry nói khẽ, lần nào cũng thế. "Vẫn là khuôn mặt đó. Kẻ đã cướp đồ của Gregorovitch."
Và rồi Ron lại quay đi, chẳng cố công che giấu nỗi thất vọng. Harry thừa biết Ron mong mỏi nó hướng về phía những tin tức từ gia đình Weasley hay từ những thành viên còn lại trong Hội phượng hoàng. Nhưng xét cho cùng, Harry không phải cái ăng ten vô tuyến, nó chỉ nhìn được những gì

Voldemort nghĩ đến tại thời điểm đó, chứ không thể chuyển kênh về bất kỳ thứ gì nó thích. Có vẻ như Voldemort đã nhìn chăm chú không dứt mắt vào chàng trai lạ với khuôn mặt vui vẻ kia, mà Harry biết rõ là Voldermort cũng chẳng biết hơn nó là mấy về tên tuổi và vị trí của anh ta. Từ hồi cái sẹo cứ liên tục đau như thiêu đốt và hình ảnh chàng trai tóc vàng hoe vui vẻ trôi nổi như trêu ngươi tồn tại trong ký ức nó, Harry đã học được cách chế ngự bất kỳ dấu hiệu nào của sự tổn thương hay bực bội khi hai đứa kia không tỏ thái độ gì khác ngoài sự sốt ruột mỗi lần nó đề cập tới tên cướp. Nó hoàn toàn không trách được chúng, chúng đã quá nản việc trông mong vào những Horcrux.

Khi mà từng ngày dần trôi qua thành nhiều tuần, Harry bắt đầu nghi ngờ rằng Hermione và Ron đã có những cuộc nói chuyện đằng sau lưng về nó. Vài lần bọn nó đột ngột dừng nói chuyện khi Harry bước vào trong lều, và 2 lần khi nó tình cờ nhìn sang thấy bọn nó đang hội ý to nhỏ phía xa xa, chụm đầu vào nhau và thảo luận nhanh; cả 2 lần chúng đều im bặt khi phát hiện ra Harry đang nhìn hướng về mình và vội vã tỏ ra đang bận đi lượm củi hay kiếm nước.

Harry không ngăn nổi mình nghi ngờ rằng bọn chúng có lẽ đã đồng ý với nhau đi tiếp chuyến đi mà giờ đây chỉ như một chuyến ngao du vô phương, vô vị bởi chúng nghĩ Harry còn có một kế hoạch bí mật để kể cho bọn nó biết đúng lúc. Ron chẳng thèm giấu diếm tâm trạng tệ hại, và Harry bắt đầu sợ rằng Hermione cũng thấy thất vọng vì sự lãnh đạo tồi tệ của nó. Trong cơn tuyệt vọng, nó vắt óc nghĩ tới những vị trí xa hơn có thể cất giấu Horcrux; nhưng loé lên trong đầu nó quanh đi quẩn lại chỉ là Hogwarts, và vì không đứa nào trong 2 đứa kia nghĩ giống nó nên nó đành thôi nghi ngờ điều đó.

Khi tụi nó đi tới vùng thôn quê cũng là lúc mùa thu cuộn mình ngang qua đó. Tụi nó cắm trại trên mặt đất đầy lá vàng rơi. Màn sương từ bọn giám ngục biến ra hoà vào lớp sương phủ dày của thiên nhiên; mưa với gió làm tăng phần trắc trở. Thực tế thì khả năng nhận biết nấm ăn được ngày càng tiến bộ của Hermione cũng không bù nổi nỗi buồn bị cô lập, thiếu bạn đồng hành, hay mù thông tin về cuộc chiến chống lại Voldemort của tụi nó.

"Mẹ mình," Ron nói trong đêm, như thể bọn nó đang ngồi trong lều bên bờ sông xứ Wales, "có thể lôi ra nhiều đồ ăn ngon từ thinh không."

Nó đăm chiêu chọc chọc miếng cá bị đốt quá lửa cháy thành than trong cái đĩa của mình. Harry tự động liếc xuống cổ của Ron và nhìn, như nó mong đợi, chuỗi Horcrux đang lấp lánh sáng. Nó gắng gạt đi nỗi thôi thúc được nguyền rủa Ron, thái độ của cậu ta sẽ tiến bộ hơn khi bỏ được cái dây chuyền ra.

"Mẹ cậu không thể biến ra thức ăn từ không khí," Hermione nói, "không ai

được quyền. Thức ăn là điều khoản đầu tiên trong năm điều Cấm căn bản theo luật của Gamp về Thuật Biến-"
"Ồ, cậu nói được tiếng Anh mà, phải chứ?" Ron nói, cậy con cá ra khỏi răng. "Không thể hoá phép đồ ăn ra từ nơi không có gì hết! Cậu có thể triệu tập nó từ xó nào mà cậu biết, thay đổi hình dạng nó, làm tăng số lượng lên nếu cậu có vài…"
"Vậy đừng nghĩ tời việc làm tăng số lượng cái này, nó tởm quá" Ron nói.
"Harry bắt con cá và mình đã cố hết sức với nó! Phải lưu ý cậu, mình luôn là người duy nhất phải chuẩn bị thức ăn, bởi vì mình là con gái, mình tin là như vậy!"
"Không, bởi vì cậu được tin là người dùng phép giỏi nhất!" Ron đáp ngay lập tức.
Hermione nhảy dựng lên, một xiên cá nướng cháy rơi khỏi đĩa của cô bé xuống đất.
"Ngày mai cậu có thể tự làm công việc nấu nướng, Ron, cậu có thể đi tìm nguyên liệu và cố gắng và biến nó thành cái gì đó nuốt được, và mình sẽ ngồi đây và bẹo mặt mình và rên rỉ và mình có thể thấy cậu…"
"Im đi!," Harry nói, đứng bật dậy và nắm chặt cả hai tay. "Im ngay đi!"
Hermione nhìn như thể vừa bị xúc phạm.
"Làm thế nào cậu có thể về phía cậu ấy, cậu ta còn chưa từng nấu ăn…"
"Hermione, yên lặng, mình nghe có tiếng người!"
Nó khó nhọc dỏng tai lên nghe, vẫn giơ cao tay, cảnh cáo bọn kia ngừng nói chuyện. Và rồi, chìm trong tiếng nước chảy dâng tràn của dòng sông tối đen bên cạnh chúng, Harry nghe thấy những giọng nói một lần nữa. Nó nhìn vào cái kính mách lẻo, nó không hề có động tĩnh.
"Cậu đã đặt thần chú ù lỗ tai quanh tụi mình rồi chứ?" nó thì thầm hỏi Hermione.
"Mình đặt tất cả rồi," Hermione thì thào trả lời, "Ù lỗ tai, thần chú không-Muggle và thần chú tan ảo ảnh, tất cả. Họ không nên nghe thấy tụi mình, cho dù họ là ai chăng nữa."
Tiếng cọ xát nặng nề, cộng thêm âm thanh của lạo xạo những viên sỏi rơi và tiếng khô khốc của nhành cây gãy cho chúng biết có vài người đang trèo xuống dốc, cái dốc dựng thẳng đứng xuống ngay chỗ tụi nó cắm trại. Cả ba rút đũa phép ra, chờ đợi. Bùa phép bọn chúng đã biến ra xung quanh lẽ ra phải có hiệu lực, trong khoảng thời gian bóng đêm chế ngự tuyệt đối, bảo vệ chúng khỏi sự chú ý của dân Muggle và những pháp sự phù thuỷ thường. Nếu kia là bọn tử thần thực tử, có khi đây sẽ là lần thử đầu tiên khả năng phòng vệ của tụi nó trước phép thuật hắc ám. Những tiếng nói to dần nhưng không nghe được hơn là mấy khi nhóm đàn ông đi tới bờ sông. Harry ước chừng chỗ nó cách bọn nó hơn 20 bước chân, nhưng tiếng chảy ầm ầm như

thác đổ của con sông khiến nó không dám chắc. Hermione vồ lấy cái túi và bắt đầu lục lọi; vài giây sau cô nàng lôi ra ba cái bành trướng nhĩ và quăng cho Harry, Ron mỗi đứa một cái. Hai đứa vội vàng gài vào tai đầu dây có màu trông màu thịt và thả cho đầu dây kia tuồn ra ngoài cửa lều.Trong vài giây, Harry nghe thấy giọng một người đàn ông đang mệt lử.
"Chắc phải có vài con con cá hồi ở đây, hay anh vẫn nghĩ còn quá sớm cho mùa săn bắt? *Accio Cá hồi!*"
Thấy rõ có tiếng nước bắn tung toé và tiếng cá quẫy hòng chống lại bàn tay bắt nó. Ai đó lẩm bẩm tán thưởng. Harry ấn sâu cái bành trường nhĩ vào tai: Bỏ qua tiếng nước chảy róc rách, nó nghe được thêm vài giọng nói nữa, nhưng họ không dùng tiếng Anh hay bất kỳ thứ tiếng người nào mà nó biết. Thứ ngôn ngữ hỗn độn chói tai, một chuỗi huyên náo, phát ra từ trong cuống họng, và có vẻ như có 2 người cùng nói, một phát âm chậm và trầm hơn giọng kia chút.
Ánh lửa nhảy múa trên tấm vải bạt của căn lều; những cái bóng cao lớn in trên vách lều.
Mùi hấp dẫn của cá hồi nướng lan tỏa trong không khí từ phía bọn họ. Sau đó vang đến tiếng leng keng của dao nĩa và người đàn ông đầu tiên lại lên tiếng.
"Đây, Gripphook, Gornuk."
"Yêu tinh" Hermione khẽ nói và Harry gật đầu.
"Cảm ơn", những con yêu tinh đồng thanh đáp.
"Vậy, các anh trốn chạy bao lâu rồi?" một giọng nói êm dịu và thân thiện vang lên; Harry ngờ ngợ đã nghe giọng nói này ở đâu đó. Một giọng nói êm dịu và thân thiện vang lên từ người đàn ông có cái bụng to tròn và khuôn mặt vui vẻ,
"Sáu hay bảy tuần gì đó.. tôi quên rồi" người đàn ông mệt mỏi đáp. "Kết bạn với Griphook vào vài ngày đầu, không lâu sau thì nhập nhóm cùng với Gornuk. Thật tuyệt khi có bạn đồng hành. Có một khoảng im lặng nhường chỗ cho tiếng dao nĩa và những lon đồ hộp được nhặt lên và đặt xuống đất.
"Cái gì đã khiến anh rời đi thế, Ted?" người đàn ông tiếp tục.
"Vì biết rằng bọn chúng đang đến bắt tôi", Ted nhẹ nhàng đáp lại, và ngay tức thì Harry biết người đó là ai: cha của cô Tonk. "Tuần trước khi nghe tin bọn tử thần thực tử đang ở đây, tôi quyết định tốt hơn hết là chạy trốn. Vì lòng tự trọng, tôi từ chối đăng ký như một Muggle, mọi người thấy đó, vì thế tôi biết vấn đề chỉ là thời gian mà thôi, thế nào rồi cũng phải rời đi. Vợ tôi không sao, cô ấy thuần chủng. Sau đó tôi gặp Dean ở đây, gì nhỉ, vài ngày trước, phải không con trai ?"
"Vâng," một giọng nói khác vang lên. Harry, Ron và Hermione trố mắt nhìn nhau, im lặng nhưng giữa chúng có một sự phấn khích. Chúng nhận ngay ra

giọng của Dean Thomas, một người bạn cùng nhà Gryffindor.
"Gốc Muggle hả ?" người đàn ông đầu tiên hỏi.
"Không chắc." Dean nói "Cha bỏ mẹ con từ khi tôi còn nhỏ. Thế nhưng con không có bằng chứng nào chứng tỏ ông là một pháp sư."
Im lặng một lúc, chỉ còn tiếng nhai, cho tới khi Ted lại lên tiếng
"Phải nói thế này, tôi rất ngạc nhiên khi tình cờ gặp anh, Dirk. Vui mừng, nhưng ngạc nhiên. Có lời đồn anh bị bắt."
"Đã bị" Dirk nói. "Tôi trốn thoát khi đang bị áp giải nửa đường đến Azkaban. Vô hiệu hóa Dawlish, rồi chôm cây chổi của hắn. Dễ hơn anh tưởng đấy; Tôi không ngờ hắn lại tệ thế. Có lẽ đã bị ếm. Nếu như vậy, tôi rất hân hạnh bắt tay kẻ nào làm điều đó, hắn chắc chắn đã cứu mạng tôi."
Lại một khoảng im lặng, chỉ có tiếng lửa nổ lép bép và tiếng sóng sông vỗ. Sau đó Ted nói "Vậy hai anh gặp nhau ở đâu? Tôi, à…, có một ấn tượng rằng toàn bộ yêu tinh đều phục vụ cho Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy."
"Anh đã có một ấn tượng sai lầm." con yêu tinh có giọng nói cao hơn thốt lên. "Chúng tôi không ở phe nào cả. Đây là cuộc chiến tranh giữa những pháp sư."
"Sau đó làm thế nào anh trốn được?"
"Tôi thấy rằng làm thế là khôn ngoan." con yêu tinh có giọng trầm hơn nói. "Từ chối thứ mà tôi nhìn nhận như là một lời yêu cầu xấc láo, tôi có thể thấy rõ sự an toàn của bản thân bị đe dọa."
"Chúng yêu cầu các anh làm gì?" Ted hỏi.
"Những công việc hạ thấp đi phẩm giá của loài chúng tôi", con yêu tinh đáp lại, giọng nói của nó có vẻ hung dữ và ít tính người hơn khi nó nói "Tôi không phải là gia tinh."
"Còn anh thì sao, Griphook?"
"Lý do tương tự,"con yêu tinh giọng cao nói. "Gringotts không còn dưới sự kiểm soát của chúng tôi nữa.Tôi không công nhận sự cai trị của bất kì pháp sư nào." Nó thì thầm thêm một vài lời bằng ngôn ngữ Gobbledegook ,và Gornuk phì cười.*(Chú thích (ND) :*
Gobbledegook (theo en.wikipedia.org): 1 thuật ngữ tiếng Anh dùng để miêu tả những ngôn ngữ nghe thì tưởng là một thứ tiếng nhưng thực chất là vô nghĩa. Đôi khi được dùng như biệt hiệu để gọi cho những người thốt ra âm thanh hay thứ tiếng khó hiểu. Cũng có khi có nghĩa là lối nói dài dòng theo nghi thức, nghề nghiệp hoặc kiểu nói ba hoa. Những người có thành kiến hơn thì dùng thuật ngữ này với ý chỉ cái gì đó đang bị ấn tượng bởi cách nói quá phức tạp, rắc rối. Gobbledegook không mang ý nghĩa như một thứ tiếng nước ngoài. Nó được quy cho những cách viết vốn đã lộn xộn hoặc những người không thể nói rành rọt, dễ hiểu.)
"Đùa gì thế?" Dean hỏi.

"Anh ấy nói," Drik trả lời, " có một số thứ mà pháp sư cũng không nhận ra."
Mọi người im lặng
"Tôi không thấy." Dean nói.
"Tôi đã có một sự trả thù nho nhỏ trước khi chuồn đi," Griphook nói bằng tiếng Anh.
"Tốt đấy chú - yêu tinh, tôi nên nói thế," Ted nhanh chóng bổ sung "Tôi đoán anh bạn đã khóa tên Tử Thần Thực Tử vào một trương mục cũ kỹ bảo mật cao nào đó chăng?"
"Nếu tôi làm, thanh kiếm sẽ không giúp được hắn thoát ra đâu," Griphook trả lời.
Gornuk lại cười và ngay cả Dirk cũng cười thầm.
"Dean và tôi đã bỏ lỡ điều gì à?," Ted nói.
"Vậy đó là Severus Snape, mặc dù hắn không biết," Griphook nói và cả hai con yêu tinh đều ré những nụ cười hiểm độc.
Trong căn lều Harry thở gấp trong sự phấn khích: Nó và Hermione nhìn nhau chằm chằm, căng tai lên nghe ngóng.
"Anh chưa nghe về điều đó à, Ted?" Drik hỏi, "Về những đứa trẻ đang cố đánh cắp thanh kiếm của Gryffindor ra khỏi văn phòng của Snape ở Hogwarts ấy?".
Tưởng như có dòng điện đánh xuyên qua Harry, từng dây thần kinh của nó đang rung lên bần bật khiến cho nó đứng như thể đã mọc rễ vậy.
"Chưa nghe một từ," Ted nói. "Không phải trên tờ Nhật báo tiên tri à?"
"Không bao giờ," Dirk cười lớn. "Anh Griphook đây cho tôi biết, anh ấy nghe được tin này từ Bill Weasley, một anh chàng làm ở nhà băng. Một trong số lũ trẻ đã cố lấy thanh kiếm là em gái Bill."
Harry liếc qua Hermione và Ron, cả hai đứa nó đều túm lấy cái bành trướng nhĩ như giữ nguồn sống của mình.
"Con bé và hai đứa bạn nữa đột nhập vào văn phòng của Snape và đập vỡ cái hộp kính, nơi mà hình như Snape đã để thanh kiếm. Hắn bắt được bọn trẻ khi chúng đang lén mang thanh kiếm xuống cầu thang."
"Ah, cầu Chúa phù hộ cho chúng, "Ted nói. "Làm sao bọn nhóc lại nghĩ bọn chúng đủ khả năng dùng thanh kiếm để đâm Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy hay Snape nhỉ?"
"Thế đấy, cho dù bọn nhóc muốn làm gì với thanh kiếm thì Snape cũng đã quyết định thanh kiếm không được an toàn ở nơi hắn đã để nó," Drik nói.
"Vài ngày sau, một lần nữa hắn nhận được chỉ thị tương tự từ Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy, Tôi hình dung hắn đã gửi nó xuống lòng London vào Gringotts rồi."
Lũ yêu tinh lại phá ra cười.
"Tôi vẫn không thấy điều gì đáng buồn cười ở đây cả," Ted nói.

"Nó là đồ giả," Griphook rít lên"Thanh kiếm của Gryffindor!" "Tất nhiên. Nó là một bản sao - một bản sao tuyệt vời, đồ thật - nhưng là đồ pháp sư-tạo. Bản gốc được rèn hàng thế kỷ trước bởi yêu tinh và đương nhiên sở hữu những phẩm chất đặc biệt chỉ có ở vũ khí yêu tinh tạo ra: Thanh kiếm thật của Gryffindor đang ở đâu chăng nữa thì cũng không phải dưới hầm nhà băng Gringotts"
"Ra thế," Ted nói."Và tôi chắc anh không phiền để kể cho bọn Tử Thần Thực Tử về điều này?"
"Tôi thấy chẳng có lý do gì để gặp rắc rối với chúng về cái thông tin đó," Griphook nói một cách tự mãn, bây giờ cả Ted và Dean cùng cười với Gornuk và Dirk.
Ở trong lều, Harry nhắm mắt lại, mong chờ ai đó hỏi câu hỏi mà nó cần được trả lời, và sau một phút mà kéo dài như mười phút
Dean cuối cùng cũng giúp Harry: xét cho cùng nó cũng từng là (Harry nhớ lại với một cú xóc nhẹ) bạn trai cũ của Ginny.
"Điều gì đã xảy ra với Ginny và những người khác? Mấy người đã cố trộm thanh kiếm ấy?"
"Ôi, bọn chúng bị phạt, một cách ác nghiệt," Griphook nói thờ ơ
"Bọn trẻ không sao chứ ?" Ted hỏi vội."Ý tôi là, gia đình Weasley không muốn thêm một đứa trẻ nào bị thương nữa, phải không?"
"Bọn chúng không phải chịu tổn thương nào nghiêm trọng, đó là cho đến khi tôi biết," Griphook nói
"May cho chúng," ông Ted nói. "Với thành tích giết người của Snape tôi nghĩ bọn chúng nên tự hào vì mình vẫn còn sống."
"Anh tin câu chuyện đó, phải không,Ted?" Drik hỏi."Anh tin rằng Snape đã giết Dumbledore?"
"Tất nhiên tôi tin," Ted nói. "Anh không ngồi đây và chuẩn bị nói với tôi rằng anh không tin bất cứ điều gì Potter đã làm ?"
"Thời nay, thật khó để biết nên tin hay không tin điều gì," Dirk lẩm bẩm.
"Cháu biết Harry Potter." Dean nói. "Và cháu nghĩ rằng bạn ấy thật sự là – Người Được Chọn, hay bất kỳ thứ gì mọi người muốn gọi."
"Đúng thế, rất nhiều người muốn tin vào điều đó, con trai." Dirk nói, "bao gồm cả ta. Nhưng cậu ta đang ở đâu? Đang chạy trốn, như mọi việc có vẻ là thế. Và nếu chú mày nghĩ cậu ta biết bất kỳ điều gì hơn chúng ta, hay cậu ta được coi như bất kỳ điều gì đặc biệt, thì cậu ta nên ra ngoài đó và chiến đấu, tập hợp những lực lượng kháng chiến thay vì trốn tránh. Chú mày biết không, tờ Tiên Tri đã có vài nhận xét khá hay về cậu ta…"
"Tờ Tiên Tri ?" Ted chế giễu. "Anh đáng bị xỏ mũi nếu như anh tiếp tục đọc cái đống rác rưởi đó, Dirk. Anh muốn sự thật, hãy đọc Kẻ Mách Lẻo."
Thình lình vang lên hàng loạt tiếng nấc và nôn ọe, cộng thêm vào đó là

những tiếng đấm lưng thùm thụp; căn cứ vào những âm thanh đó thì có vẻ như Dirk vừa mắc phải một khúc xương cá. Cuối cùng ông ta nói lắp bắp.
"Kẻ Mách Lẻo? Cái đống giẻ rách điên khùng của Xeno Lovegood ấy hả?"
"Dạo này nó không còn điên khùng đâu." Ted nói. "Anh sẽ muốn xem qua nó đấy. Xeno cho in tất cả những gì mà tờ Tiên Tri đang lờ đi, tất nhiên là không bàn tới những con Snorkacks sừng gãy ở số xuất bản gần đây. Phải mất bao lâu họ mới bắt giữ lão ấy có được nó, chủ tâm, tôi không biết. Nhưng Xeno tuyên bố, tại trang đầu của mỗi số xuất bản, rằng mọi pháp sư chống lại Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy nên giúp đỡ Harry Potter- ưu thế số một của bọn họ lúc này."
"Thật khó để giúp một cậu bé mà dường như đã tan biến khỏi Trái Đất," Dirk nói.
"Nghe này, sự thật thì bọn chúng vẫn chưa tóm được cậu ấy vì nếu Harry bị tóm thì đã có cả một bản thông báo ăn mừng rồi," Ted nói. "Tôi thấy vui khi nhận thấy vài điều từ cậu ấy; Đó là những gì mà chúng ta đang cố làm: sống tự do, có phải không?"
"Vâng, có lẽ như thế, nhưng anh đã bỏ sót một chi tiết ở đây," Drik nói một cách nặng nề. "Với cả một Bộ pháp thuật và những kẻ thu thập thông tin đang theo đuôi cậu ta, tôi thấy cậu ta vẫn chưa bị bắt bây giờ thôi. Thiết nghĩ ai dám nói rằng cậu ta không bị bắt và giết một cách bí mật ?"
"Ôi, đừng nói như thế, Drik," Ted lầm bầm.
Có một khoảng im lặng dài được lấp đầy bởi những tiếng dao nỉa.Và khi bọn họ trò chuyện lại thì chủ đề lại xoay quanh việc họ có nên ngủ lại bên bờ sông hay trở vào rừng. Nhận thấy rằng cây cội sẽ giúp ngụy trang tốt hơn, họ dập tắt lửa, leo trở lại con dốc, tiếng chuyện trò nhỏ dần.
Harry, Ron và Hermione cuộn cái bành trướng nhĩ lại. Lúc nãy chính Harry rất muốn phá vỡ sự im lặng thì giờ đây chỉ thốt lên được vài từ, "Ginny-Thanh kiếm-"
"Mình biết rồi!" Hermione nói.
Cô nàng lục lọi cái túi nhỏ xíu, lúc này nó đang được kẹp ngay dưới cánh tay phải của cô.
"Đây…..chúng ta có đây…" cô nói với hàm răng cắn chặt, và lôi ra một thứ gì đó nằm thật sự sâu trong chiếc túi. Một góc của khung tranh lộng lẫy bắt đầu chậm chạp xuất hiện. Harry nhanh chóng quay ra giúp cô. Ngay khi chúng lấy được bức chân dung trống rỗng của cụ Phineas Nigellus ra khỏi cái túi, Hermione chí ngay cây đũa phép vào bức tranh, sẵn sàn để ếm bùa bất cứ lúc nào.
"Nếu có ai đó tráo thanh kiếm thật khi nó còn trong văn phòng của thầy Dumbledore," cô nhấn mạnh, trong khi bọn chúng đặt bức chân dung tựa vào thành căn lều, "Cụ Phineas Nigellus ắt hẳn đã thấy chuyện gì xảy ra, ông

ấy được treo ngay bên cạnh cái kệ !"
"Trừ khi ông ta ngủ quên." Harry nói, nhưng vẫn nín thở khi Hermione quỳ trước cái khung tranh trống rỗng, chỉ đũa phép thẳng vào chính giữa tranh, thông giọng rồi cất lời:
"Õ-Phineas ? Phineas Nigellus?"
Không có động tĩnh gì.
"Phineas Nigellus?" Hermione kêu lần nữa. "Giáo sư Black? Chúng cháu có thể nói chuyện với cụ được không? Làm ơn đi mà ?"
"Làm ơn luôn đồng nghĩa với giúp đỡ," một giọng nói lạnh lẽo nghiêm khắc vang lên và Phineas Nigellus nhẹ nhàng đi vào chân dung của cụ.
Ngay lập tức Hermione hét:
"Obscura!" (Bịt Mắt!)
Một dải bịt mắt đen xuất hiện trên đôi mắt sẫm màu, lanh lợi của cụ Phineas Nigellus, làm cho cụ đụng đầu phải khung tranh và la lên đau đớn.
"Sao…sao mà tui bây dám…..dám?"
"Cháu rất lấy làm tiếc, Giáo sư Black, "Hermione nói, "nhưng đó là sự phòng ngừa cần thiết!"
"Tháo cái vật hôi hám thừa thãi này đi ngay! Ta nói là tháo nó ra! Bọn bây đang phá hoại một tác phẩm nghệ thuật tuyệt vời! Ta đang ở đâu ? Có chuyện gì đang xảy ra thế này?"
"Đừng bận tâm đến chúng con đang ở đâu." Harry nói. Cụ Phineas Nigellus sững người lại và từ bỏ nỗ lực gỡ cái bịt mắt mới được vẽ thêm vào.
"Đây có thể là giọng nói của ngài Potter trốn chạy không nhỉ?"
"Có lẽ thế," Harry nói, biết rõ điều đó sẽ giữ cho Phineas Nigellus thấy thích thú. "Chúng tôi có hai câu hỏi cho cụ - về thanh kiếm của Gryffindor."
"À." Phineas Nigellus nói, gắng sức ngó nghiêng để thấy được Harry, "Đúng thế. Cái con bé ngốc nghếch đó đã hành động không khôn ngoan chút nào…."
"Đừng có nói về em tôi như thế," Ron nói cộc lốc. Cụ Phineas Nigellus nhướn lông mày lên.
"Ai ở đó nữa thế?" cụ hỏi, xoay cái đầu từ phía này sang phía khác. "Ta không ưa mồm mép của cậu đâu ! Con bé và bạn của nó cực kỳ ngu xuẩn, trộm đồ của hiệu trưởng."
"Bọn họ không trộm, " Harry nói. "Thanh kiếm không thuộc về Snape."
"Nó thuộc về ngôi trường của Snape." Phineas Nigellus. "Chính xác thì con bé nhà Weasley đã nhận được gì nào ? Nó đáng bị trừng phạt, giống như thằng ngố Longbotton và con bé Luna khùng!"
"Neville không ngố và Luna cũng không khùng!" Hermione nói.
"Ta đang ở đâu?" cụ Phineas Nigellus nhắc lại, lại bắt đầu vật lộn với cái khăn bịt mắt. "Bọn bay mang ta đến đâu đây? Sao phải chuyển ta ra khỏi căn

nhà có các bậc tiền bối khác?"
"Đừng quan tâm chuyện đó nữa! Snape đã trừng phạt Ginny, Neville và Luna như thế nào?" Harry khẩn khoản hỏi.
"Giáo sư Snape gửi bọn chúng tới khu rừng cấm, làm vài việc cho đồ vụng về Hagrid."
"Bác Hagrid không phải đồ vụng về!" Hermione rít lên.
"Chắc Snape tưởng đó là hình phạt," Harry nói, "Ginny, Neville và Luna ắt hẳn có cả trận cười bể bụng với Hagrid. Khu rừng cấm… Họ đã từng đối mặt với nhiều điều tồi tệ hơn cả khu rừng cấm, làm như ghê lắm vậy!
Harry thở phào nhẹ nhõm; ít nhất thì nó cũng đã tưởng tượng ra những hình phạt khủng khiếp, như lời nguyền Tra Tấn.
"Những gì chúng cháu thực sự muốn biết, thưa giáo sư Black, đó là cuối cùng thì liệu có ai đó khác đã, uhm, lấy thanh kiếm đi? Có thể để đánh bóng hay…gì đó chăng!"
Cụ Phineas Nigellus lại dừng cuộc vật lộn để giải thoát đôi mắt và cười khẩy.
"Gốc Muggle," cụ nói, "Vũ khí yêu tinh-tạo thì không cần phải đánh bóng, con bé khờ dại. Bạc của yêu tinh sẽ đẩy xa những bụi bặm trần tục, chỉ hấp thụ những gì làm tăng sức mạnh cho chúng."
"Đừng gọi Hermione là con bé khờ dại," Harry nói.
"Ta mệt với cái trò cãi lếu của bọn bay rồi", cụ Phineas Nigellus nói, "có lẽ đã tới lúc ta nên trở về văn phòng hiệu trưởng?"
Vẫn bị bịt mắt, cụ mò mẫm lần ra tới khung tranh, cố cảm nhận con đường giúp cụ thoát khỏi bức tranh và trở về khung tranh kia được đặt tại Hogwarts. Harry chợt nảy ra:
"Thầy Dumbledore! Ngài có thể đưa thầy Dumbledore tới chỗ chúng cháu được không?"
"Nhắc lại lần nữa nghe coi?" cụ Phineas Nigellus hỏi.
"Bức chân dung của cụ Dumbledore – thầy có thể đưa thầy ấy đi cùng, tới đây, đi vào bức chân dung của thầy?"
Cụ Phineas Nigellus quay mặt về phía phát ra tiếng của Harry. "Hiển nhiên những kẻ gốc Muggle không phải là những kẻ duy nhất ngu ngốc. Bức chân dung của trường Hogwart có thể đi thăm lẫn nhau, nhưng không thể đi ra khỏi phạm vi lâu đài. Thầy Dumbledore không thể tới đây cùng ta, và sau những gì ta được đối đãi hôm nay, cam đoan với các ngươi là ta sẽ không bao giờ làm cuộc viếng thăm thứ hai!"
Hơi ỉu xìu, Harry dõi theo bức hình cụ Phineas đang gắng gấp đôi để rời được khỏi khung tranh.
"Giáo sư Black," Hermione nói, "ngài có thể nói cho chúng cháu biết, làm ơn, lần cuối thanh kiến được đưa ra khỏi hòm là khi nào? Ý cháu là trước cả

khi Ginny lấy nó đi ấy?"
Cụ Phineas khịt mũi sốt ruột.
Ta tin rằng lần cuối ta nhìn thấy thanh gươm của Gryffindor rời khỏi hòm là khi giáo sư Dumbledore dùng nó để đập vỡ một chiếc nhẫn."
Hermione quay phắt sang nhìn Harry. Không dứa nào dám nói gì thêm trước cụ Phimeas Nigellus khi cuối cùng cụ cũng xoay sở để tìm ra được vị trí chỗ đi ra.
"Vậy, chúc các trò ngủ ngon," cụ nói với một chút gắt gỏng và bắt đầu di chuyển ra khỏi khung cảnh. Khi của còn cái viền của vành mũ trong tranh thì Harry bỗng hét lên.
"Đợi đã! Có phải thầy đã nói cho Snape biết những gì thầy nhìn thấy?"
Cụ Phineas Negillus thò cái đầu bị bịt mắt trở lại khung tranh. "Giáo sư Snape có nhiều điều quan trọng trong đầu hơn là những điều lập dị của Albus Dumbledore. Tạm biệt, Potter!"
Và cứ như thế; cụ biến hẳn khỏi khung tranh, để lại phía sau là một cái nền tranh u ám
"Harry!" Hermione la lớn.
"Tớ biết!" Harry hét. Không kiềm chế được bản thân, nó đấm vào không khí : cú đấm mạnh hơn nó tưởng. Nó bước quanh căn liều, cảm giác như có thể vừa chạy một dặm: nó cũng chẳng thấy đói nữa. Hermione đang nhét bức chân dung của cụ Phineas Nigellus vào lại trong túi, sau khi gài kỹ lại cái móc, nó quẳng cái túi qua một bên, khuôn mặt đầy phấn khích.
"Thanh kiếm có thể tiêu diệt Horcruxes! Lưỡi kiếm yêu tinh-tạo chỉ hấp thụ những thứ làm tăng quyền năng của chúng- Harry, thanh kiếm đã thấm đầy chất độc của Tử Xà!"
"Và thầy Dumbledore không đưa nó cho tớ vì thầy vẫn cần nó, thầy cần dùng nó để phá hủy cái dây chuyền-"
"…và thầy chắc chắn biết rằng họ sẽ không để cho cậu có nó nếu như thầy đưa nó vào di chúc…"
"…vì thế thầy làm ra một bản sao…"
"…và thầy đã đặt cái giả vào cái hộp kính…"
"…thầy ấy để cái thật ở…đâu vậy ?"
Chúng nhìn nhau chằm chằm : Harry cảm thấy câu trả lời đang treo lủng lẳng vô hình ở phía trước mặt, trên cao như trêu ngươi chúng. Tại sao thầy Dumbledore không kể cho nó? Hay thật ra thầy ấy đã kể cho Harry, nhưng lúc đó Harry không nhận ra?
"Nghĩ đi" Hermione thì thầm. "Nghĩ nào! Thầy có thể để thanh kiếm ở đâu nhỉ?"
"Không ở Hogwarts," Harry nói, trong khi vẫn tiếp tục bước lòng vòng.
"Nơi nào đó ở Hogsmeade?" Hermione gợi ý.

"Lều Hét ?" Harry nói. "Không có ai vào trong đó bao giờ."
"Nhưng Snape biết cách vào trong, chẳng lẽ điều đó không phải là mạo hiểm?"
"Thầy Dumbledore tin tưởng Snape," Harry nhắc nhở Hermione.
"Không đủ để kể cho hắn nơi thầy ấy cất giấu thanh kiếm đâu." Hermione nói.
"Cậu đúng đó !" Harry nói , và nó cảm thấy khá phấn khởi khi nghĩ rằng thầy Dumbledore đã giữ riêng một vài bí mật cho mình, nhưng nó lại đau đớn khi nghĩ về cái giá của lòng tin về Snape. "Hay vì thế thầy ấy đã giấu thanh kiếm ở một nơi nào đó thật xa Hogsmeade? Ron cậu có ý gì không? Ron?"
Harry nhìn quanh, sau một thoáng lúng túng nó nghĩ rằng Ron đã rời căn lều, và sau đó nó thấy Ron đang nằm trong bóng tối của chiếc giường tầng, nhìn vô cảm.
"Thôi nào cậu còn nhớ đến tụi này chứ ?" nó nói
"Cái gì ?"
Ron khụt khịt trong khi bò lên chiếc giường phía trên.
"Cả hai tiếp tục đi đi chứ, đừng để tớ làm ảnh hưởng đến sự vui vẻ của các cậu."
Khá bối rối, Harry liếc nhìn Hermione để tìm kiếm sự giúp đỡ, nhưng cô bé cũng lắc đầu một cách bối rối giống hệt nó.
"Có vấn đề gì thế?' Harry hỏi.
"Vấn đề? Không có vấn đề gì cả," Ron nói, vẫn quay lưng về phía Harry.
"Dù sao đi nữa cũng chẳng liên quan tới cậu."
Có tiếng lộp độp rơi trên tấm vải bạt. Mưa bắt đầu rơi.
"Rõ ràng cậu đang gặp vấn đề," Harry nói. "Phun ra luôn đi chứ?"
Ron đu người xuống khỏi giường và ngồi dậy. Trông nó cực kì xấu xa, khác hẳn chính nó ngày thường.
"Được thôi, mình sẽ phun ra, đừng bắt mình phải thôi nghỉ ngơi và hạ lều vì có một vài thứ chết tiệt mà chúng ta cần tìm ra. Hãy thêm nó vào danh sách những món mà cậu không biết."
"Tôi không biết?" Harry nhắc lại. "Tôi không biết?"
Đồm độp, đồm độp, đồm độp. Cơn mưa trở nên nặng hạt; nó rơi lộp độp trên bờ sông trải đầy lá, tràn về phía dòng sông đang chảy róc rách. Nỗi nghi ngại làm tắt ngấm niềm hân hoan của Harry; Ron đang nói chính xác những gì mà nó tin, nó sợ rằng Ron đang nghĩ đến.
"Nó không giống như tôi đang sống khoảng thời gian của đời mình ở đây," Ron nói, "cậu biết đó, với cánh tay bị hư và không gì để ăn được và cái mông đít thì ngày ngày bị đóng băng. Tôi chỉ hy vọng sau những tuần lễ chạy lòng vòng, chúng ra lẽ ra đã đạt được cái gì đó."

"Ron," Hermione nói, nhưng nói nhỏ tới mức Ron không thể giả vờ là mình nghe được điều gì trong tiếng mưa rơi ầm ầm như trống gõ dồn dập đánh vào căn lều.
"Mình nghĩ cậu biết cậu gia nhập nhóm để làm gì chứ," Harry nói.
"Phải, tôi cũng tưởng là như thế."
"Vậy phần nào của nó không sống theo lý tưởng của cậu?" Harry hỏi. Sự tức giận bắt đầu tràn vào trong lời cãi của nó. "Hay cậu tưởng chúng ta sẽ được ở trong khách sạn 5 sao? Mỗi ngày tìm ra một Horcrux? Hay cậu nghĩ chúng mình sẽ được về với mẹ vào lễ giáng sinh?
"Chúng tôi cứ tưởng cậu biết mình đang làm gì!" Ron hét lên, đứng bật dậy, và câu nói của nó đối với Harry thì như một con dao sắc lẻm. "Chúng tôi cứ nghĩ thầy Dumbledore đã nói cho cậu biết những gì cần làm, chúng tôi tưởng cậu có một kế hoạch thực sự!"
"Ron!" Hermione nói, lần này giọng cô bé nghe rõ thậm chí trong cả tiếng sấm sét nổ đì đùng, nhưng Ron vẫn lờ cô bé đi.
"À, xin lỗi đã khiến cậu thất vọng," Harry nói, cố dùng giọng bình tĩnh hơn dù thực tình nó cảm thấy thật giả dối và không đáng. Mình đã thẳng thắn với cậu ngay từ đầu. Mình nói cho cậu tất cả những gì cụ Dumbledore nói cho mình biết. Và trong trường hợp cậu quên mất, nhắc lại là chúng ta đã tìm ra một Horcrux…"
"Ờ, và chúng ta đã gần như bỏ nó đi khi mải mê đi kiếm những cái còn lại, thực tế là không lần ra tí nào thì có!"
"Cởi cái Horcrux ra đi Ron," Hermine nói, giọng cô bé nghe cao hơn thường lệ. "Làm ơn cởi nó ra đi. Cậu sẽ không bao giờ nói chuyện như vậy nếu không phải đeo nó suốt cả ngày."
"Ờ, cậu ta sẽ không như vậy," Harry nói, nhưng nó không muốn biện hộ cho hành động của Ron. "Không lẽ cậu không nghĩ rằng tôi cũng phải chú ý tới những lời thì thầm của các cậu đằng sau lưng mình? Không nghĩ rằng tôi cũng phải đoán ra là các cậu đang nghĩ những thứ vớ vẩn này sao?"
"Harry, tụi mình không…"
"Đừng nói dối!" Ron phóng qua nhìn Hermione. "Cậu cũng nói, cậu cũng nói rằng cậu thấy thất vọng, rằng cậu không chắc hắn có biết mình tiếp tục phải làm gì hơn là…"
"Mình không nói như thế…Harry, mình không hề!" cô bé hét lên.
Mưa vẫn xối xả đổ trên mái lều, nước mắt đổ xuống khuôn mặt của Hermione và sự kích động của mấy phút trước giờ đã biến mất như thể nó chưa từng xảy ra, con nổi nóng ngắn ngủi bùng lên và bị dập tắt, bỏ lại tất cả bóng tối, lãnh lẽo, ướt giá. Thanh kiếm của nhà Gryffindor đã được giấu đi và chúng không biết ở đâu cả. Chúng là ba đứa thiếu niên lang thang và ở trong một túp lều mà thành công duy nhất là vẫn chưa chết.

" Vậy cậu vẫn ở đây làm gì thế?" Harry hỏi Ron.
"Tôi còn không biết nữa là"-Ron nói.
"Vậy cậu về nhà đi", Harry nói.
"Phải, có khi" Ron hét lên, và tiến tới gần Harry thêm một vài bước. Harry không hề lùi lại, "Cậu không nghe họ nói gì về em gái tôi sao? và cậu không thèm để ý một cục phân nào về nó, phải không? Chỉ mới đây tại cánh rừng cấm đó thôi, Harry, giờ đây mình đã đối mặt với một Potter hạ cấp hơn trước, người đã không quan tâm điều gì xảy ra với con bé ở đó, phải, tôi ngán, những con nhện khổng lồ và những thứ não trôi lềnh phềnh"
"Tôi chỉ nói rằng-con bé đã ở với những người khác, và họ đã ở cùng với Hagrid"
"Uh, tôi hiểu rồi, cậu không quan tâm. Còn về những thành viên trong gia đình của tôi, nhà Weasleys không cần phải thêm một đứa trẻ nữa bị thương. Cậu nghe gì không thế"
"Uhm, mình…"
"Dù thế, nó nghĩa là gì cũng chẳng phiền tới cậu, phải không?"
"Ron!", Hermione lên tiếng, chen mình vào giữa 2 người."Mình không nghĩ điều đó có nghĩa cái gì đó mới xảy ra, bất kể điều gì mà chúng ta không biết, nghĩ đi Ron, Bill đã bị cào tả tơi, rất nhiều người đã nhận thấy George giờ đã mất một tai, và cậu thì có thể chết vì bệnh spattergroit, tớ chắc đấy là điều mà ông ta muốn nói…"
"Ồ, cậu chắc chứ hả? Phải, tớ sẽ không làm phiền bản thân tớ về họ đâu. Tất cả quá ổn với cậu rồi phải không, với ba mẹ cậu đang ở một nơi thật an toàn ngoài cuộc"
"Bố mẹ tớ đã chết rồi" Harry kêu lên.
"Và bố mẹ tớ cũng chuẩn bị giống vậy đấy" Ron cũng hét lên
"Vậy đi đi" Harry gào lên. "Vậy quay lại với họ đi, giả vờ như là cậu đã khỏi cái bệnh spattergroit ấy, và mẹ cậu sẽ có thể nuôi cậu và…"
Ron bất ngờ di chuyển. Harry phản ứng lại, nhưng trước khi cây đũa thần được rút ra khỏi túi của hai người, Hermione đã hành động trước.
"Protego!" (*Che chắn* – ND), cô hét lên và một bức tường vô hình như mở rộng ra ở giữa, một bên là Hermione và Harry, một bên là Ron. Tất cả họ đã bị đẩy lùi lại vài bước bởi sức mạnh của câu thần chú, Ron và Harry nhìn nhau giận dữ từ 2 bên của cái barrier trong suốt. Harry cảm thấy ghét Ron. Có gì đó đã đổ vỡ giữa bọn chúng.
"Bỏ lại cái Horcrux đi" Harry nói.
Ron vặn mạnh cái dây đeo cổ khỏi đầu, và quăng cái mặt trái tim lên cái ghế gần đó, quay lại nhìn Hermione.
"Cậu làm cái gì thế?"
"Cậu nói thế ý là gì?"

"Cậu ở lại hay thế nào đây"
"Mình…" Hermione trông thật buồn. "Phải… phải, Mình ở lại, Ron, chúng ta đã nói là đi cùng với Harry, chúng ta nói là sẽ giúp"
"Tôi hiểu rồi. Cậu chọn cậu ta"
"Ron, không, làm ơn, quay lại đi"
Hermione bị ngăn lại bởi chính tường bảo vệ của mình; đúng lúc Hermione bỏ được nó đi cũng là lúc Ron đã biến vào trong bóng đêm. Harry đứng bất động và yên lặng, nghe Hermione thổn thức và gọi tên Ron giữa cây là cây. Sau một vài phút, Hermione quay trở lại.
"Cậu ấy đi r..r..rồi! Độn thổ!"

Cô bé quăng mình xuống ghế, thu mình lại và bắt đầu khóc. Harry vẫn còn bàng hoàng. Nó dừng lại, nhặt cái Horcrux lên và vòng qua cổ, lôi cái chăn ra khỏi giường của Ron và ném sang chỗ Hermione rồi lồm cồm trèo về giường mình, dán mắt lên mái bạt của căn lều, lắng nghe tiếng mưa đổ rào rào xuống mái.

Harry potter và bảo bối tử thần

Dịch Giả: Lý Lan
Chương 16
Thung lũng Godric

Khi Harry thức dậy vào ngày hôm sau, phải mất vài giây sau nó mới nhớ là đã xảy ra chuyện gì. Khi đó nó chỉ hy vọng ngây ngô rằng, đó chỉ là một giấc mơ, và Ron vẫn còn ở đó như chưa bao giờ bỏ đi. Nhưng lúc nó trở đầu mình trên gối, nó có thể nhìn thấy cái giường cũ kĩ của Ron giờ đã trống rỗng. Cái sự thật ấy như một cái thây ma đập thẳng vào mắt nó. Harry nhảy xuống giường, cố tránh không nhìn vào chỗ của Ron. Hermione, đang bận rộn trong bếp, không nói với Harry một lời chào buổi sáng, mà vội quay đi khi nó đi ngang qua. Ron đi rồi, Harry nói với chính mình. Đi thật rồi. Nó nghĩ hoài về điều đó trong khi rửa mặt và thay đồ như thể nếu lặp lại có thể làm bớt đi cú sốc này. Ron đã đi và sẽ không quay trở lại. Harry biết, sự thật đơn giản là, bùa chú bảo vệ của tụi nó có ý nghĩa là một khi tụi nó bỏ nơi này, thì Ron sẽ không thể nào tìm được tụi nó nữa. Nó và Hermione ăn sáng trong im lặng. Đôi mắt cô bé mọng lên và đỏ tấy; trông như thể cô bé không ngủ suốt đêm. Tụi nó gói ghém đồ đạc của mình lại, nhưng Hermione làm rất rề rà. Harry biết vì sao cô nàng muốn trì hoãn thời gian tại khu bờ sông;

vài lần nó thấy cô nàng hăm hở nhìn dáo dác, và nó chắc là cô nàng đang tự đánh lừa mình khi nghĩ rằng có tiếng chân bước trong cơn mưa, nhưng rồi không có hình bóng của một cái đầu đỏ hoe nào xuất hiện. Mỗi lần Harry bắt chước Hermione, nhìn quanh quất (bởi vì chính nó cũng hy vọng không ít) và không thấy gì cả ngoài khu rừng sũng nước mưa, một niềm hân hoan mỏng manh vừa loé lên trong nó chợt tan biến. Nó như nghe Ron nói, "Chúng tôi tưởng rằng cậu biết mình đang làm gì!", và nó tiếp tục đóng gói đồ đạc với một cái nhói đau trong bụng.

Dòng sông lầy lội cạnh bên đang dâng lên nhanh chóng và sẽ sớm tràn tới bờ sông nơi bọn nó đang ở. Bọn nó đã chần chừ mất một tiếng đồng hồ kể từ khi chúng quyết định đi khỏi nơi này. Cuối cùng, sau khi đã đóng gói cái túi vải rút đến ba lần, Hermione dường như không còn lý do nào để trì hoãn nữa: hai đứa nắm tay nhau và độn thổ. Cả hai hiện ra ở một bên đồi phủ đầy cây thạch nam bị gió thổi dạt hẳn sang một phía. Ngay khi tụi nó đến nơi, Hermione liền bỏ tay Harry xuống và bước ra xa khỏi nó, và rồi ngồi xuống trên một tảng đá lớn, mặt khép vào đầu gối của mình, người rung rung và nó biết cô nàng đang sụt sùi khóc. Nó nhìn Hermione, nghĩ rằng nó phải đến bên cô nàng và dỗ dành, nhưng một cái gì đó giữ nó đứng yên một chỗ. Mọi thứ bên trong nó như lạnh lẽo và bị bóp nghẹt: Nó lại nhìn thấy cái vẻ khinh khỉnh trên mặt Ron. Harry bước băng qua đám cây thạch nam, bước thành một vòng lớn quanh Hermione, miệng đọc thần chú theo kiểu mà Hermione thường làm để đảm bảo chúng được an toàn.

Bọn nó không nói gì về Ron trong vài ngày tiếp theo sau đó. Harry quyết định không bao giờ nhắc đến tên của Ron nữa và Hermione dường như cũng biết là chẳng ích gì khi cứ nghĩ về vấn đề đó, mặc dù thỉnh thoảng vào ban đêm khi mà cô nàng nghĩ rằng nó đã ngủ, nó vẫn nghe tiếng cô nàng khóc. Trong lúc đó, Harry bắt đầu lấy tấm bản đồ đạo tặc ra và xem xét nó với ánh sáng của đũa phép. Nó mong đợi, trong một khoảnh khắc nào đó, tên của Ron hiện ra trên dãy hành lang của trường Hogwarts, để chứng minh rằng Ron đã trở về lâu đài ấm cúng, được bảo vệ vì mang dòng máu thuần chủng. Tuy nhiên, tên của Ron đã không xuất hiện và một lúc sau Harry lại thấy mình chăm chú nhìn vào tên của Ginny ở khu vực ký túc xá nữ, tự hỏi cảm xúc mãnh liệt khi nó nhìn chăm chăm vào đó có thể xâm nhập vào giấc ngủ của cô bé hay không, để cô có một chút gì đó biết rằng nó đang nghĩ đến cô, hy vọng cô vẫn bình an.

Ban ngày, chúng dành hết thời gian để cố gắng xác định xem những nơi nào có thể có thanh gươm của Gryffindor, nhưng tụi nó càng nói về nơi mà cụ Dumbledore có thể cất giữ thanh gươm, càng lúc tụi nó càng thấy thất vọng và mơ hồ. Cố vắt óc, Harry cũng không thể nhớ rằng cụ Dumbledore đã từng nhắc đến một nơi mà cụ có thể cất giấu một thứ gì đó. Có những lúc nó không biết là nó đã bực mình vì chuyện của Ron hay chuyện của cụ Dumbledore hơn. "Chúng tôi nghĩ rằng cậu biết cậu đang làm gì… Chúng tôi nghĩ rằng cụ Dumbledore đã nói cậu phải làm gì… Chúng tôi nghĩ là cậu đã có một kế hoạch thực sự!

Nó không thể che dấu với chính bản thân mình rằng: Ron đã đúng. Cụ Dumbledore hầu như chẳng để lại gì cho nó. Bọn nó đã phát hiện ra một Trường Sinh Linh Giá, nhưng lại không có cách nào để phá huỷ nó: còn những cái khác thì không thể có được như thể chúng đã từng tồn tại. Sự tuyệt vọng đe doạ nhấn chìm nó. Bây giờ nó đang phân vân nghĩ đến sự kiêu hãnh của mình khi chấp thuận đề nghị của tụi bạn đi lang thang cùng nó, trong cuộc hành trình vô định này. Nó không biết gì cả, nó không có một ý tưởng nào, và nó không ngừng, một cách cay đắng khi nhận ra rằng, Hermione cũng sẽ sắp nói với nó rằng đã quá đủ rồi. Và rằng cô nàng sẽ bỏ đi.

Bọn chúng trải qua nhiều buổi tối hầu như yên lặng và Hermione lấy ra bức tranh của cụ Phineas Nigellus và trải nó ra trên một cái ghế, như thể cụ có thể lấp được phần nào khoảng trống mà Ron đã để lại vì sự ra đi của mình. Mặc dù đã quả quyết trước đó rằng cụ sẽ không bao giờ đến thăm chúng nữa, cụ Phineas Nigellus có vẻ như là khó có thể bỏ qua cơ hội để tìm hiểu thêm về tình trạng của Harry và thỉnh thoảng vẫn xuất hiện, với cái băng che kín mắt, vài ngày một lần. Harry mừng vì gặp được cụ, bởi vì cụ là người bầu bạn, dù cụ hơi giả tạo và tử tế một cách chua chát. Bọn nó hỏi cụ về bất cứ thông tin nào đang xảy ra ở Hogwarts, mặc dù cụ Phineas Nigellus không phải là một người đưa tin lý tưởng. Cụ tôn sùng Snape, hiệu trưởng đầu tiên thuộc nhà Slytherin kể từ khi cụ cai quản trường, và bọn nó phải cẩn trọng mới không phê phán hay hỏi những câu hỏi xấc láo về Snape, nếu không cụ Phineas Nigellus sẽ rời khỏi bức chân dung của mình ngay lập tức.

Tuy nhiên, cụ cũng đã để lộ một vài thông tin. Snape dường như đang phải

đối mặt với một làn sóng nổi dậy âm thầm, dai dẳng từ một bộ phận học sinh cứng đầu. Ginny đã bị cấm đi thăm làng Hogsmeade. Snape đã khôi phục lại một quy định cũ của mụ Umbridge cấm tụ tập theo nhóm từ ba học sinh trở lên hoặc bất kỳ một tổ chức học sinh không chính thức nào. Từ những điều này, Harry suy đoán rằng Ginny, và có thể là cùng với Neville và Luna, đang nỗ lực hết sức để tiếp tục hoạt động của Đoàn Quân Dumbledore. Thông tin hiếm hoi này làm Harry lại càng nung nấu muốn gặp lại Ginny, nhớ cô bé đến tệ hại như một cơn đau ở dạ dày; nhưng nó cũng gợi cho nó nghĩ về Ron, và về cụ Dumbledore, và kể cả Hogwarts, nó nhớ họ như nhớ người bạn gái cũ của mình. Quả thật, cụ Phineas Niggellus đã kể về sự thẳng tay của Snape, trong một vài giây, Harry có một suy nghĩ điên rồ khi tưởng tượng rằng nó sẽ trở về trường để tham gia cùng với nhóm gây rối chống lại chế độ của Snape tại trường: được ăn uống và có một cái giường êm ái, và chăm lo cho bạn bè, có vẻ như đó là viễn cảnh tuyệt vời nhất trên thế giới lúc này. Nhưng khi đó nó chợt nhớ ra rằng nó là Kẻ Bị Truy Nã Số Một, mười ngàn Galleon cho cái đầu của nó, và một khi bước chân vào Hogwarts những ngày này cũng nguy hiểm như bước chân vào Bộ Pháp Thuật. Đôi lúc, cụ Phineas Nigellus có những câu hỏi dò có vẻ như vô tình về nơi ở hiện giờ của Harry và Hermione. Hermione liền nhét cụ vào lại trong cái túi mỗi khi cụ hỏi như thế, và lúc nào cũng vậy, cụ Phineas Nigellus không thèm xuất hiện trở lại trong vài ngày sau đó mỗi khi xảy ra cuộc chia tay thô lỗ như vậy.

Thời tiết càng lúc càng trở lạnh. Bọn nó không dám ở lại bất cứ nơi nào quá lâu, do đó thay vì ở lại miền nam nước Anh, nơi mặt đất cứng băng giá là nỗi lo cùng cực của chúng, bọn chúng tiếp tục đi lang thang lên xuống dọc miền đất nước, băng qua những bờ đá núi, nơi những cơn mưa đá tuôn trên mái lều, qua vùng đầm lầy trơn rộng, nơi căn lều bị ngập trong những cơn trút nước lạnh cóng; và một hòn đảo nhỏ ở giữa hồ Scottish, nơi tuyết suýt chút nữa là chôn vùi cái lều trong đêm. Bọn nó đã nhận ra những Cây Giáng Sinh lấp lánh qua cửa sổ một vài căn phòng khách trước một buổi tối Harry lại có một đề nghị, dường như theo nó là về một nơi mà bọn nó chưa đi qua. Bọn nó vừa có một buổi ăn tối ngon hơn mọi bữa: Hermione đã đi siêu thị dưới cái áo khoác tàng hình (cẩn thận để tiền vào một ngăn để tiền trước khi đi ra), và Harry nghĩ rằng cô nàng có thể dễ bị thuyết phục hơn mọi bữa với một cái bụng đầy món spaghetti Bolognese và lê đóng hộp.
Nó đã tính toán khi đề nghị bọn nó nên ngừng lại vài tiếng tìm hiểu về cái Trường Sinh Linh Giá, hiện đang treo thòng lòng ở cuối cái giường bên cạnh nó.

"Hermione?"
"Hmm?" Cô nàng đang cuộn người lại trên một trong số những cái ghế bành bị lún cùng với quyển sách *Chuyện kể về thi sĩ xứ Beedle*. Nó không thể tưởng tượng phải mất bao lâu để cô nàng rời mất khỏi quyển sách, cuối cùng, cũng không quá lâu, nhưng rõ ràng là cô vẫn đang còn phải giải mã vài thứ có trong đó, bởi vì quyển *Sách Học Vần dành cho Kẻ Ếm Bùa* đang để mở đặt trên thành ghế.
Harry đằng hắng. Nó cảm giác giống như nó đã từng làm vào một dịp, cách đây vài năm, khi Harry hỏi Giáo Sư McGonagall liệu nó có thể đi thăm làng Hogsmeade hay không, mặc dù nó không thể thuyết phục nhà Dursleys ký vào thư cho phép.
"Hermione, mình đã suy nghĩ kỹ, và…"
"Harry, cậu có thể giúp mình một chút được không?" Rõ ràng là cô nàng đã không nghe nó nói. Cô chồm người ra phía trước và cầm cuốn *thi sĩ xứ Beedle* thẳng lên.
"Hãy nhìn vào dấu hiệu này" cô nói, tay chỉ vào đầu trang sách. Ở đó Harry cho rằng là tiêu đề của câu chuyện (do không thể đọc chữ runes, nên nó không biết chắc được), có một cái hình trông giống như một con mắt hình tam giác, con ngươi cắt thành một đường thẳng đứng.
"Mình chưa bao giờ theo học lớp Cổ Ngữ Runes, Hermione à"
"Mình biết chứ; nhưng nó không phải là chữ Runes và nó cũng không có trong quyển sách đánh vần. Mình nghĩ rằng nó là hình một con mắt, nhưng lại không cho rằng đó chỉ là một con mắt. Có vết mực hằn lên ở bên trong, xem nè, ai đó đã vẽ nó ở đây, nó không phải là một phần của quyển sách. Hãy nghĩ thử xem, cậu đã từng trông thấy nó trước đây chưa?"
"Chưa . . . À không, đợi một chút" Harry nhìn sát hơn. "Nó trông tựa như biểu tượng mà cha của Luna đeo quanh cổ ông ấy đúng không?"
"Ừ, tớ cũng nghĩ thế!"
"Như vậy nó là dấu hiệu của Grindelwald."
Cô nàng nhìn chằm chằm vào nó, há hốc miệng.
"*Cái gì?*"
"Krum đã nói với mình . . ." Nó kể lại câu chuyện mà Viktor Krum đã nói trong tiệc cưới. Hermione trông có vẻ kinh ngạc.
"Dấu hiệu của *Grindelwald*?"
Cô nàng nhìn từ Harry sang cái dấu hiệu kỳ lạ đó rồi nhìn ngược lại lần nữa.
"Mình chưa từng nghe nói là Grindelwald có một dấu hiệu. Những thứ mình từng đọc về ông ấy không có nói về điều này"
"À, như mình nói, Krum nghĩ rằng biểu tượng đó được khắc trên một bức tường ở Durmstrang, và Grindelwald đã để nó ở nó." Cô nàng rơi trở lại chiếc ghế bành cũ, mày nhíu lại.

"Thật là kỳ lạ. Nếu nó là một biểu tượng của Pháp Thuật Hắc Ám, vậy thì nó có trong quyển sách truyện thiếu nhi để làm gì? "
"Phải, đúng là kỳ lạ thật," Harry nói. "Và cậu có nghĩ rằng ông Scrimgeour cũng đã có thể nhận ra nó. Ông ta là bộ trưởng, ắt hẳn ông cũng phải là một chuyên gia về những đồ vật Hắc Ám." "Mình biết . . . Có lẽ ông ấy nghĩ rằng nó là một con mắt, giống như tớ đã nghĩ. Tất cả các câu chuyện khác đều có một hình nhỏ phía trên tựa đề" Cô nàng ngừng nói, tiếp tục nhìn đăm đăm vào dấu hiệu lạ lùng đó. Harry cố gắng thêm lần nữa.
"Hermione?"
"Hmm?"
"Mình đã suy nghĩ kỹ. Mình … mình muốn đến Thung Lũng Godric"
Cô nàng ngước nhìn nó, nhưng mắt thì không tập trung, và nó chắc là cô vẫn còn đang nghĩ về dấu hiệu bí ẩn trên quyển sách.
"Ừ" cô nàng nói. "Phải, mình cũng tự hỏi về điều này. Và mình nghĩ là chúng ta phải đến đó"
"Cậu nghe mình nói rõ không đó?" nó hỏi.
"Dĩ nhiên là mình nghe rõ. Cậu muốn đến Thung Lũng Godric. Mình đồng ý. Mình nghĩ là chúng ta nên đến đó. Ý mình là, mình không tìm được nơi nào khác. Có thể sẽ nguy hiểm đấy, nhưng càng nghĩ về điều đó, càng thấy là chỉ có nơi đó là có thể có" "Err – *có cái gì*?" Harry hỏi.
Lúc đó, cô nàng trông ngơ ngác như chính nó vậy.
"À, thanh gươm, Harry à! Dumbledore ắt phải biết là cậu muốn quay về nơi đó, và ý mình là, Thung lũng Godric chính là nơi sinh thành của Godric Gryffindor"
"Thật ư? Gryffindor xuất thân từ Thung Lũng Godric à?"
"Harry, cậu chưa bao giờ mở quyển *Một Trang Sử Pháp Thuật* ra sao?"
"Ehh," nó nói, mỉm cười lần đầu tiên trong vòng hàng tháng nay: các cơ trên mặt cảm giác như bị cứng lại một cách kỳ lạ "Có lẽ mình đã mở nó ra, cậu biết đấy, khi mình mua nó… chỉ có lần đó . . ."
"Này nhé, bởi vì ngôi làng được đặt theo tên ông ta, nên mình nghĩ là cậu phải liên tưởng đến điều đó chứ." Hermione nói. Cô nàng nói nghe có vẻ giống với bản thân mình trước đây hơn là thời gian gần đây; Harry chợt muốn nghe cô nàng tuyên bố là sẽ đến thư viện. "Có một ít thông tin về ngôi làng trong quyển *Lịch Sử Pháp Thuật*, chờ chút…"
Cô nàng mở cái túi rút ra và lục lọi một hồi, cuối cùng lôi ra một quyển sách sao lại từ quyển giáo khoa ở trường, cuốn *Lịch Sử Pháp Thuật* của Bathilda Bagshot, lật qua lật lại cho đến khi tìm được cái trang mà mình muốn tìm.
"*Sau khi ký tên vào Đạo Luật Quốc Tế về Bảo Mật năm 1689, các phù thuỷ đổ xô đi tìm nơi ẩn dấu an toàn. Có lẽ, cũng tự nhiên thôi, họ thiết lập những cộng đồng nhỏ trong một khu vực. Nhiều ngôi làng nhỏ và thôn xóm*

đã thu hút nhiều gia đình phù thuỷ, những người tụ họp lại để hỗ trợ và bảo vệ lẫn nhau. Làng Tinworsh ở Cornwall, làng Upper Flagley ở Yorkshire, và làng Ottery St. Catchpole ở bờ biển phía nam nước Anh là những khu vực đáng chú ý với các nhóm gia đình phù thuỷ sống dọc theo và đôi lúc sống cùng với dân Muggles. Nổi tiếng nhất trong những nơi nửa phù thuỷ như thế này có lẽ là thung lũng Godric, ngôi làng ở miền Tây đất nước nơi vị phù thuỷ trứ danh Godric Gryffindor được sinh ra, và nơi Bowman Wright - thợ thủ công phù thuỷ - làm được trái banh snitch đầu tiên. Nghĩa địa ở đó có đầy tên của những gia đình phù thuỷ xa xưa, và điều này, không còn nghi ngờ gì nữa, là khởi nguồn của những chuyến thăm đến ngôi nhà thờ nhỏ bé bên cạnh nghĩa địa hàng bao thế kỷ"
"Cậu và cha mẹ của cậu không được đề cập đến" Hermione nói, đóng quyển sách lại, "bởi vì Giáo Sư Bagshot không nói đến những sự kiện xảy ra sau khi kết thúc thế kỷ mười chín. Nhưng cậu thấy đó, thung lũng Godric, Godric Gryffindor, thanh gươm Gryffindor; cậu không nghĩ rằng cụ Dumbledore hy vọng cậu có sự liên tưởng đến những điều đó sao? "
"Ồ phải rồi . . ."
Harry không muốn thừa nhận rằng nó đã không hề suy nghĩ về thanh gươm khi nó đề nghị đi đến Thung Lũng Godric. Với nó, sự hiểu biết về ngôi làng nằm bên dưới mộ của cha mẹ nó, ở căn nhà nơi nó đã thoát chết trong gang tấc, và ở người có tên là Bathilda Bagshot.
"Cậu nhớ dì Muriel đã nói gì không?" rốt cuộc thì nó cũng hỏi.
"Ai cơ?"
"Cậu biết mà" nó ngập ngừng. Nó không muốn nói ra tên của Ron. "bà dì của Ginny ấy. Tại tiệc cưới. Người đã nói là cậu có cái chân gầy nhom đó."
"Ồ," Hermione nói. Đó là một khoảnh khắc khó khăn: Harry biết cô nàng sắp buộc phải nói ra tên của Ron. Nó vội nói tiếp:
"Bả nói bà Bathilda Bagshot vẫn còn sống ở Thung Lũng Godric"
"Bathilda Bagshot," Hermione lẩm bẩm, đưa ngón tay dò theo tên của Bathilda được chạm nổi ở trang bìa quyển *Lịch Sử Pháp Thuật*. "À, mình cho rằng …"
Cô nàng đột nhiên há hốc miệng làm cho ruột gan Harry muốn lộn tùng phèo; nó rút đũa phép ra, nhìn quanh lối ra vào, tưởng rằng sẽ thấy một cánh tay đang kéo giựt tấm vải bạt làm lối vào trong lều, nhưng không có gì cả.
"Gì vậy?" nó hỏi, nửa bực mình, nửa nhẹ nhõm. "Cậu làm thế là ý gì thế? Tớ tưởng cậu thấy một tên Tử Thần Thực Tử đang phá tung cái lều chứ, ít ra thì…"
"Harry, *chuyện gì xảy ra nếu Bathilda giữ thanh gươm*? *chuyện gì xảy ra nếu cụ Dumbledore giao nó cho bà ta*?"
Harry suy nghĩ về khả năng này. Bathilda có thể là phụ nữ lớn tuổi nhất hiện

nay, và theo lời bà dì Muriel, bà ta khá là "lẫn cẫn". Có lẽ nào cụ Dumbledore đã cất giấu thanh gươm ở chỗ bà ấy? Nếu vậy thì, Harry cảm thấy cụ Dumbledore đã đánh liều một cú lớn: cụ Dumbledore chưa bao giờ tiết lộ rằng cụ đã thay thanh gươm bằng một cái giả, cũng như đề cập nhiều về tình bạn giữa cụ và Bathilda. Bây giờ, dù sao đi nữa, cũng không phải là lúc bác bỏ nghi ngờ về lý thuyết mà Hermione đưa ra, không phải lúc cô nàng sẵn sàng một cách đáng ngạc nhiên là tán đồng với mong ước khát khao của Harry.
"Đúng, có thể cụ đã làm như thế! Vậy thì, bọn mình sẽ đi đến Thung Lũng Godric chứ?"
"Ừ, nhưng bọn mình sẽ phải tính toán kỹ Harry à". Cô nàng ngồi thẳng lại, và Harry có thể nói rằng biểu hiện cho thấy sẽ có một kế hoạch làm nhẹ đi tâm trạng của cô nàng và cả của nó. "Chúng ta cần phải thực tập phép độn thổ cùng với nhau bên dưới tấm Áo Khoát Tàng Hình trước tiên, và có lẽ cả Bùa Lú nữa, trừ phi cậu nghĩ rằng bọn mình sẽ đi suốt quãng đường và dùng Thuốc Đa Dịch chứ? Trong trường hợp đó, tụi mình cần phải kiếm được tóc của ai đó. Thật sự tớ nghĩ tụi mình nên làm thế thì hơn, Harry ạ, chúng ta giả trang càng kỹ lưỡng càng tốt…"
Harry để cho cô nàng nói, gật đầu và tán đồng mỗi lúc ngắt quãng, nhưng đầu óc của nó lại để bên ngoài cuộc nói chuyện. Lần đầu tiên kể từ khi phát hiện ra thanh gươm tìm thấy ở Gringotts là giả, nó cảm thấy phấn khởi như vậy.
Nó sắp được trở về nhà, trở về nơi mà nó từng có một gia đình. Tại vì Voldermort, nếu không thì nó đã lớn lên và nghỉ hè tại Thung Lũng Godric vào mỗi năm. Nó có thể mời bạn bè đến nhà của nó… Và thậm chí nó còn có thể có mấy đứa em trai và em gái… Lẽ ra người làm bánh sinh nhật cho nó năm mười bảy tuổi là mẹ của nó. Cuộc sống mà nó đã mất dường như khó có thể trở thành sự thật được vào lúc này, khi mà nó biết nó sắp nhìn thấy nơi mà nó đã bị mang đi. Tối đó, sau khi Hermione đã đi ngủ, Harry lặng lẽ lấy cái balô của nó từ trong cái ví ma thuật của Hermione ra, và trong đó, có cuốn album lão Hagrid tặng nó trước đây. Lần đầu tiên trong nhiều tháng liền, nó nhìn kỹ những tấm hình cũ của ba mẹ nó, đang mỉm cười và vẫy tay với nó, đó là tất cả những gì nó có được về họ.
Harry vui vẻ nghĩ tới chuyến khởi hành đi đến Thung Lũng Godric vào hôm sau, nhưng Hermione thì có ý kiến khác. Cô nàng tin chắc là Voldermort có thể đoán được là Harry sẽ trở về nơi mà ba mẹ nó đã chết, vì thế cô nàng quyết định là bọn nó chỉ lên đường sau khi chúng tin chắc rằng chúng đã giả trang kỹ càng nhất. Do đó phải đúng một tuần sau – khi mà chúng lén lấy được vài mớ tóc của những người Muggle vô tội đi mua sắm cho lê Giáng Sinh, và đã thực tập phép Hiện Hình và Độn Thổ bên dưới tấm Áo Khoác

Tàng Hình cùng với nhau – thì Hermione mới đồng ý thực hiện chuyến đi. Bọn nó phải xuất hiện ở ngôi làng trong sự bao phủ của màn đêm, do đó vào cuối buổi chiều, bọn nó phải uống thuốc Đa Dịch. Harry biến thành một ông Muggle trung niên đầu hói, Hermione biến thành mụ vợ nhỏ bé và có phần rụt rè. Cái túi vải rút chứa tất cả những gì bọn nó có (ngoại trừ cây Trường Sinh Linh Giá, Harry đang đeo vòng quanh cổ) được gấp bỏ vào cái giỏ đeo bên cạnh áo khoác của Hermione. Harry kéo cái áo khoác Tàng Hình trùm lên hai đứa, sau đó hai đứa nó biến vào một khoảng tối nghẹt thở một lần nữa.
Tim đập mạnh dưới lồng ngực của mình, Harry mở mắt ra. Bọn nó đang đứng nắm tay nhau ở một con hẻm đầy tuyết ngay bên dưới bầu trời đen xanh thẫm, ở đó những ngôi sao đầu tiên trên trời chỉ còn loe lói thứ ánh sáng yếu ớt. Những căn nhà tranh nằm hai bên một con đường hẹp, đèn giáng sinh lấp lánh bên cửa sổ. Một lối đi ngắn ở trước mặt tụi nó, ánh sáng đèn đường chỉ cho thấy rằng nó dẫn vào trung tâm của ngôi làng.
"Toàn là tuyết!" Hermione thì thầm bên dưới cái áo khoát tàng hình. "Tại sao tụi mình không nghĩ đến tuyết nhỉ? Sau tất cả những đề phòng từ trước, tụi mình lại để lại dấu chân! Chúng ta phải xoá ngay - cậu đi trước đi, tớ sẽ làm việc này"
Harry không muốn vào làng giống như một con ngựa câm, cố gắng che dấu chính mình trong khi lại để lại dấu vết.
"Hãy cởi áo khoác ra đi" Harry nói, và cô nàng trông có vẻ sợ hãi, "Ồ, thôi mà, tụi mình nhìn không giống chính mình đâu, mà cũng chẳng có ai ở quanh đây đâu"
Nó cuộn cái áo khoác lại cất vào áo gió của mình và hai đứa tiến về phía trước mà không gặp trở ngại nào, sau khi đã đi qua nhiều ngôi nhà, hơi lạnh làm mặt chúng bị nhức buốt. Chẳng ngôi nhà nào có vẻ là nơi mà James và Lily từng ở hoặc là nơi mà Bathilda hiện đang ở. Harry chăm chú nhìn vào những cái cửa trước, những mái nhà phủ đầy tuyết, và cổng vòm trước nhà, tự hỏi nó có nhớ ra cái nào trong số đó không, mặc dù tận sâu bên trong nó biết là không thể, vì nó quá nhỏ, chỉ hơn 1 tuổi vào cái lúc mà nó rời khỏi nơi này mãi mãi. Nó thậm chí không chắc chắn được là nó có thể thấy căn nhà; nó không biết chuyện gì xảy ra nếu đối tượng của Bùa Trung Tín chết.
Khi đó một lối nhỏ dọc theo con đường mà bọn nó đang đi uốn cong về phía bên trái, và trung tâm của ngôi làng, một khoảng đất nhỏ, hiện ra trước mặt bọn nó.
Được treo vòng quanh bởi những ngọn đèn màu, ở giữa có một cái gì đó trông như là đài tưởng niệm chiến tranh, phần nào bị che đi bởi một cây Giáng Sinh bị gió quật te tua. Có một vài cửa hàng, một bưu điện, một quán rượu, và một nhà thờ nhỏ với cửa sổ lắp kính màu rực rỡ, ánh sáng đủ màu

hắt ra khu đất.
Tuyết ở đây bị giày nát: cứng và trơn vì cả ngày nhiều người đã đạp lên. Dân làng đi qua đi lại phía trước mặt tụi nó, dáng của họ như được chiếu sáng bởi những ngọn đèn đường. Bọn nó nghe tiếng cười và tiếng nhạc pop mỗi khi cửa cái quán rượu mở ra đóng vào; lúc đó bọn nó nghe tiếng hát bắt đầu vang lên từ bên trong nhà thờ nhỏ.
"Harry à, tớ nghĩ bây giờ là Đêm Trước Giáng Sinh", Hermione nói.
"Vậy à?"
Nó hầu như không còn khái niệm về ngày giờ nữa; bọn nó đã không xem báo hàng tuần nay rồi.
"Tớ chắc thế," Hermione nói, mắt cô nàng nhìn về phía nhà thờ. "Họ… họ ở đó, đúng không?" Cha và mẹ của cậu đó? Tớ thấy một nghĩa địa phía sau nhà thờ"
Harry cảm thấy một sự kích động hơn cả niềm hân hoan, giống như sợ hãi. Bây giờ nó đang ở rất gần, nó tự hỏi xét cho cùng nó có thực sự muốn thăm họ hay không. Hermione biết nó đang nghĩ gì, bởi vì cô nàng lần tìm tay nó và tiến lên phía trước, kéo nó đi. Tuy nhiên, băng qua được nửa chừng khu đất, cô nàng đứng khựng lại.
"Harry, nhìn kìa!"
Cô nàng chỉ đài tưởng niệm chiến tranh. Khi chúng đi ngang qua nó, nó thay đổi. Thay vì là một cái tháp có khắc tên, lại là một bức tượng ba người: một người đàn ông tóc tai rối bù đeo mắt kiếng, một người phụ nữ tóc dài nhìn và một đứa bé trai khuôn mặt xinh xắn, đáng yêu đang ngồi trong lòng mẹ nó. Tuyết phủ đầy đầu họ, trông giống nón trắng bằng lông tơ.
Harry đến gần hơn, nhìn vào mặt cha mẹ nó. Nó chưa bao giờ tưởng tượng được là có một bức tượng… Thật kỳ lạ khi thấy chính mình hiện ra trên đá, một đứa bé hạnh phúc không có vết sẹo trên trán…
"Đi thôi," Harry nói, khi nó đã nhìn chán, và bọn nó đi thẳng tới nhà thờ. Khi chúng băng qua đường, nó liếc nhìn qua vai mình, bức tượng đã trở về hình dạng cũ là một cột tưởng niệm chiến tranh.
Tiếng hát trở nên lớn hơn khi bọn chúng tiến đến gần nhà thờ. Nó làm cổ họng Harry thắt lại, nhắc nó nhớ về Hogwarts, nhớ con yêu tinh Peeves rống một bản nhạc tự chế bên trong bộ áo giáp sắt, nhớ cái Đại Sảnh với mười hai cây thông Giáng Sinh, nhớ cụ Dumbledore đội cái mũ tròn vành mà cụ vừa có được trong gói kẹo, nhớ Ron trong cái áo len đan bằng tay...Có một cái cổng khép lại tại lối vào nghĩa địa. Hermione đẩy cho nó mở ra một cách nhẹ nhàng có thể được rồi bọn chúng len vào trong. Ở một bên của con đường mòn trơn trượt dẫn đến cổng nhà thờ, một lớp tuyết dày và như chưa có ai chạm vào. Bọn nó di chuyển qua tuyết, để lại một cái rãnh sâu phía sau chúng khi chúng đi vòng quanh nhà thờ, giữ cho không thấy bóng mình hắt

ra từ các cửa sổ sáng đèn. Phía sau nhà thờ, từng hàng từng hàng các bia mộ phủ đầy tuyết nhô ra từ một tấm màn xanh nhạt điểm những đốm sáng đỏ, vàng, xanh ở những nơi mà các cửa kính màu bị phản chiếu trên lớp tuyết trắng. Giữ tay mình nắm chặt đũa phép bên dưới áo gió, Harry di chuyển đến ngôi mộ gần nhất.
"Nhìn nè, đây là một người nhà Abbott, có thể là có quan hệ xa với Hannah!"
"Nói nhỏ lại đi" Hermione có vẻ như nài nỉ.
Chúng tiến từ từ sâu hơn vào trong nghĩa địa, tiến vào những dãy tối hơn và xa dần đám tuyết trắng, gập người xuống để đọc những từ khắc trên bia đá, liếc mắt nhìn xuyên màn đêm bao quanh ở mọi ngóc ngách để chắc chắn tuyệt đối là chúng không bị theo dõi.
"Harry, đây nè!"
Hermione cách nó hai dãy mộ; nó phải đi lại phía cô bé, tim nó đập nhịp liên hồi trong lồng ngực.
"Ở đây hả – ?"
"Không, nhưng nhìn nè!"
Cô nàng chỉ vào tảng đá tối. Harry cúi xuống và nhìn thấy, phía trên lớp đá hoa cương mọc lấm tấm địa y, là dòng chữ Kendra Dumbledore và, dưới đó là ngày sinh và ngày mất, và con gái của bà ta. Còn có một câu trích:
Where your treasure is, there will your heart be also.
(Kho báu của bạn ở đâu, trái tim của bạn cũng sẽ ở đó)
Như vậy là Rita Skeeter và dì Muriel cũng đã có một số thông tin chính xác. Gia đình Dumbledore thật sự đã sống ở đây, và một vài người trong dòng họ đã chết ở đây.
Việc trông thấy ngôi mộ tận mắt tồi tệ hơn nhiều so với việc nghe kể về nó. Harry không thể nào nghĩ rằng nó và cụ Dumbledore cùng có gốc rễ sâu sa trong khu nghĩa địa này, và cụ Dumbledore lẽ ra phải nói cho nó biết, cụ chưa bao giờ nghĩ là cụ phải chia sẻ mối quan hệ này sao. Họ có thể cùng đi thăm lại nơi này; trong một khoảnh khắc, Harry tưởng tượng nó đến đây cùng với cụ Dumbledore, về sự gắn bó có thể có, về việc đó có ý nghĩa như thế nào với nó. Nhưng dường như là cụ Dumbledore, với việc gia đình cụ và nó được nằm bên cạnh nhau trong cùng một nghĩa địa này không là một sự trùng hợp quan trọng, có lẽ, không có liên quan gì đến nhiệm vụ mà cụ muốn Harry thực hiện.
Hermione nhìn Harry, và nó mừng là khuôn mặt của nó bị che bởi bóng đêm. Nó đọc dòng chữ trên bia đá một lần nữa. *Tài sản của bạn ở đâu, trái tim của bạn cũng sẽ ở đó*. Nó không hiệu những từ này có nghĩa gì. Chắc chắn là cụ Dumbledore đã chọn những từ này, bởi vì cụ là người lớn tuổi nhất trong nhà sau khi người mẹ mất.

"Cậu có chắc là cụ chưa bao giờ đề cập đến – ?" Hermione bắt đầu.
"Không," Harry trả lời cộc lốc, "tiếp tục tìm kiếm đi," rồi nó quay đi, ước gì chưa từng thấy bia đá đó: Nó không muốn sự hồi hộp phấn khích của nó bị phá hỏng bởi sự oán giận.
"Đây này!" từ trong màn đêm, Hermione kêu lên lần nữa vài phút sau đó. "Ồ không, rất tiếc, tớ tưởng đó là mộ nhà Potter."
Cô nàng đang chùi một bia đá bị sứt mẻ, phủ đầy rêu, chằm chằm nhìn vào nó, với một vẻ chăm chú trên mặt.
"Harry, lại đây lần nữa nào."
He không muốn bị chỉ dẫn sai nữa, và miễn cưỡng đi băng qua đám tuyết đến chỗ Hermione.
"Cái gì?"
"Xem cái này nè!" Ngôi mộ hoàn toàn xưa cũ, bào mòn bởi thời tiết do đó Harry khó có thể đọc được tên. Hermione chỉ cho nó thấy biểu tượng bên dưới nó.
"Harry, đó là dấu hiệu trên quyển sách!"
Nó quan sát nơi mà Hermione chỉ: bia đá bị bào mòn đến nỗi không thể biết cái gì được khắc ở đó, mặc dù ở đó trông như là một con mắt hình tam giác bên dưới một cái tên hầu như không thể nào đọc được.
"Phải . . . liệu nó có thể là. . . ."
Hermione thắp lửa bằng đũa phép và đưa nó đến gần nơi cái tên trên bia đá.
"Nó đề là Ig – Ignotus, tớ nghĩ thế. . . ." "Tớ sẽ tiếp tục tìm kiếm mộ của cha mẹ tớ, được không?" Harry nói, một vẻ lạnh lùng trong giọng nói, và bước đi, bỏ mặc cô nàng lúc này đang cúi xuống bên cạnh ngôi mộ cổ. Mỗi chỗ nó đều nhận ra những cái họ quen, giống như họ Abbott, mà nó gặp ở trường Hogwarts. Thỉnh thoảng cũng có một vài thế hệ gia đình phù thủy được chôn chung trong cùng nghĩa địa: Harry có thể biết từ ngày tháng khắc trên đó là ngày mất hoặc là ngày các thành viên hiện còn sống dời khỏi Thung Lũng Godric. Trong số những ngôi mộ bên trong sâu mà nó đi qua, và mỗi khi nó tới chỗ một bia mộ mới nó cảm thấy một chút ít e dè và ngập ngừng. Bóng tối và sự im lặng dường như trở nên, rất đột ngột, dày đặc hơn. Harry nhìn quanh, lo lắng, nghĩ về bọn giám ngục, khi đó nó mới nhận ra rằng tiếng hát trong nhà thờ đã ngừng từ lâu, tiếng trò chuyện và tiếng người qua lại đi lễ nhà thờ đã xa dần vì mọi người trên đường trở về nhà. Ai đó ở bên trong nhà thờ đã tắt đèn.
Và lần thứ ba, giọng của Hermione vang lên trong bóng đêm, lanh lảnh và vang rõ dù cách đó vài yard.
"Harry, họ ở đây nè … ngay đây"
Và qua âm điệu của cô nàng, nó biết lần này thì đúng là cha và mẹ của nó: Nó tiến đến chỗ Hermione, cảm giác như cái gì đó nặng nề đang đè lên ngực

nó, giống như cảm giác mà nó thấy trong đêm cụ Dumbledore chết, một nỗi sầu thương thực sự đang ấn chặt tim và phổi của nó.
Bia mộ chỉ nằm sau mộ của Kendra và Ariana hai hàng. Nó được làm bằng đá hoa cương trắng, giống như mộ của cụ Dumbledore, và vì thế chữ dễ đọc hơn, có vẻ như sáng lên trong bóng tối. Harry không cần quỳ xuống hoặc tiến đến gần cũng có thể đọc được chữ khắc trên đó.
JAMES POTTER LILY POTTER
SINH NGÀY 27 THÁNG 3 1960 SINH NGÀY 30 THÁNG 1 1960
MẤT NGÀY 31 THÁNG 10 1981 MẤT NGÀY 31 THÁNG 10 1981
The last enemy that shall be destroyed is death.
(Kẻ thù cuối cùng phải bị tiêu diệt chính là cái chết)
Harry đọc dòng chữ đó một cách chậm rãi, như thể nó chỉ có một cơ hội duy nhất để hiểu được ý nghĩa của nó, và nó đọc to lên câu cuối trên bia mộ.
"'Kẻ thù cuối cùng phải bị tiêu diệt là cái chết'…" Một ý nghĩ kinh khủng ập đến, kèm theo một sự hoảng loạn. "Đó không phải là ý tưởng của một Tử Thần Thực Tử chứ? Tại sao lại có câu đó?"
"Nó không có nghĩa là chống lại cái chết giống như cách hiểu về bọn Tử thần Thực Tử, Harry à" Hermione nói, giọng nhẹ nhàng. " Nó nghĩa là… cậu biết đó… cuộc sống ở cõi bên kia. Cuộc sống sau cái chết"
Họ không còn sống nữa, Harry nghĩ: Họ đã đi thật rồi. Những dòng chữ trống rỗng không thể che đậy một sự thật là phần thân thể của cha mẹ nó được đặt bên dưới lớp tuyết và đá, lãnh đạm, không nhận biết được gì cả. Và nước mắt nó trào ra trước khi nó kịp ngăn lại, nóng hổi nhưng ngay lập tức lạnh ngắt trên mặt nó, lau nó đi hay giả vờ cứng rắn để làm gì?
Nó để mặc nước mắt rơi, môi nó mím chặt lại, nhìn xuống lớp tuyết dày nơi yên nghỉ cuối cùng của James và Lily, giờ này có lẽ chỉ còn xương, chắc thế, hay bụi, không biết được hoặc không quan tâm đến đứa con trai còn sống của họ đang ở rất gần, tim nó vẫn đang đập, nó còn sống bởi vì họ đã hy sinh cho nó và Harry gần như ước rằng, vào lúc này, nó cũng đang ngủ bên dưới tuyết cùng với họ.
Hermione nắm tay nó lần nữa và kẹp chặt. Nó không thể nhìn cô nàng, nhưng đáp lại, nó hít thở một ngụm không khí lạnh thật sâu của đêm, cố gắng kiên định, lấy lại bình tĩnh. Lẽ ra nó nên mang một cái gì đó đến cho cha mẹ nó, nhưng nó đã không nghĩ về việc này, mỗi cái cây trong nghĩa địa đều trụi lá và đông cứng. Hermione vẫy cây đũa phép, di chuyển nó thành một vòng trong không khí, và một vòng hoa hồng Giáng Sinh đang nở hiện ra trước mặt nó. Harry đón lấy và đặt nó lên mộ cha mẹ mình.

Ngay khi nó đứng lên, nó muốn rời xa nơi này: nó nghĩ nó không chịu được

một phút nào ở đây nữa. Nó vòng tay mình qua vai Hermione và đặt tay cô nàng vòng qua eo của mình, bọn nó trở ra trong yên lặng và xuyên qua tuyết, bước ngang qua mẹ và em gái của cụ Dumbledore, trở về phía nhà thờ tối và xa dần cánh cổng dẫn vào nghĩa địa.

Harry potter và bảo bối tử thần

Dịch Giả: Lý Lan
Chương 17
Bí mật của Bathilda

"Harry, đứng lại!"
"Chuyện gì thế?"
Chúng đang đứng lại cạnh phần mộ của một người nào đó tên là Abbott.
"Có ai đó ở đây. Có người theo dõi đấy. Mình chắc chắn. Đây này, trong những bụi cây."
Bọn nó vẫn đứng im lặng, giữ chặt lấy nhau**,** và nhìn chằm chằm vào cái đường ranh giới đen ngòm của nghĩa địa**.** Harry không thể nhìn thấy gì cả.
"Cậu chắc không?"
"Mình nhìn thấy có cái gì đó di chuyển. Mình có thể thề là mình…"
Hermione buông nó ra để giải phóng tay cầm đũa phép.
"Chúng ta trông giống như những Muggles," Harry chỉ ra.
"Dân Muggles thường đặt hoa lên trên phần mộ của cha mẹ họ. Harry, mình chắc rằng có ai đó ở đây."
Harry nghĩ về cuốn Lịch sử Pháp thuật, về cái nghĩa địa mà đã bị cho là ma ám. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu…
Nhưng rồi, nó nghe thấy tiếng sột soạt và phát hiện ra một cơn lốc nhỏ từ cái bụi rậm mà Hermione đã phát hiện đang thổi tung tuyết lên. Hồn ma không thể làm cho tuyết di chuyển.
"Đó là một con mèo," Harry nói, một hoặc hai giây sau đó, "hoặc một con chim. Nếu đó là một Tử thần Thực tử, chúng ta đã chết rồi. Nhưng phải rời khỏi đây thôi, và chúng ta sẽ lại trùm chiếc Áo khoác."
Chúng nó ngoái lại vài lần khi chúng đi ra khỏi nghĩa địa. Harry tuy cảm thấy không lạc quan như lúc nó giả vờ cam đoan với Hermione, nhưng cũng vui mừng khi đến được cánh cổng và bước đi trên vỉa hè trơn trượt.
Chúng trùm Áo Khoác Tàng Hình lên. Quán trọ đã đông khách hơn trước. Nhiều giọng nói phía bên trong giờ đây đang hát những bản thánh ca mà chúng đã nghe khi đến gần nhà thờ. Trong giây lát, Harry xem xét có nên vào trong để ẩn náu không. Nhưng trước khi nó lên tiếng, Hermione đã rì

rầm, "Đi đường này", và đẩy nó xuống con đường đen kịt dẫn tới ngôi làng ở đối diện cái hướng mà bọn chúng đã bước vào. Harry có thể chỉ ra nơi kết thúc của những căn nhà tranh và những khúc ngoặt của con hẻm lại dẫn vào vùng thôn quê. Chúng đi nhanh hết mức có thể, băng qua những cửa sổ rực rỡ đèn màu và cái bóng đen thui của cây thông Noel in lên trên những tấm rèm cửa.
"Làm thế nào chúng ta có thể đến nhà của bà Balthida?" Hermione hỏi, vẫn hơi run và liếc nhìn qua vai. "Harry? Cậu nghĩ gì vậy? Harry?"
Cô bé kéo mạnh cánh tay của nó, nhưng Harry không tỏ vẻ gì là để ý đến. Nó đang nhìn về phía cái khối đen thui đứng ở chỗ cuối dãy nhà. Ngay sau đó, nó tăng tốc và kéo Hermione đi theo làm cô bé bị trượt một chút trên băng.
"Harry…"
"Nhìn… Nhìn kìa, Hermione…"
"Mình không… ồ!"
Nó có thể nhìn thấy; bùa Trung Tín đã bị phá cùng với ba James và má Lily. Cái bờ giậu đã lớn lên một cách tự nhiên từ mười sáu năm trước, kể từ cái ngày lão Hagrid mang Harry đi từ đống gạch vụn vẫn còn nằm vương vãi giữa đám cỏ cao đến ngang hông. Phần lớn ngôi nhà vẫn còn đó, nhưng bị che phủ hoàn toàn bởi cây trường xuân đen và tuyết, nhưng phía bên phải của tầng trên cùng đã bị thổi bung ra; Harry chắc chắn, đó là nơi lời nguyền đã đánh trúng khi bị phản lại. Nó và Hermione đứng ngay tại cánh cổng, nhìn chằm chằm vào đống đổ nát đã từng là căn nhà giống như những căn nhà ở bên cạnh.
"Mình ngạc nhiên là tại sao không ai xây lại nó?" Hermione thì thầm.
"Cậu có thể xây lại nó chăng?" Harry đáp. "Có thể nó đã bị như vậy bởi phép thuật Hắc ám và cậu không thể khôi phục lại những mất mát."
Nó đưa bàn tay từ phía dưới áo khoác và sờ nắn từ đống tuyết đến lớp rỉ sét dày của cánh cổng, không phải là muốn mở ra, nhưng nó muốn mình cảm nhận được một phần gì đó của căn nhà.
"Cậu sẽ không vào trong chứ? Trông có vẻ không an toàn, có thể… ồ, Harry, nhìn kìa!"
Việc nó chạm vào cánh cổng có vẻ như đã làm ra điều đó. Một dấu hiệu xuất hiện trên nền đất trước mặt nó, vươn qua những cây tầm ma và cỏ dại đang quấn lấy nhau, trông nó giống như những bông hoa kỳ dị lớn nhanh, và những chữ vàng xuất hiện trên nền gỗ viết:
Ở đây, vào đêm 31 tháng 10 năm 1981,
Lily và James Potter đã qua đời.
Con trai của họ, Harry, hiện là phù thuỷ duy nhất từng sống sót dưới lời nguyền Chết Chóc.Căn nhà này, vô hình đối với dân Muggles, đã được giữ

trong tình trạng đổ nát như là một tường đài cho gia đình Pottervà là sự gợi nhớ đến một vụ thảm sát đã phá tan gia đình họ.
Và xung quanh những kí tự gọn gàng này là những chữ viết cẩu thả được thêm vào bởi các phù thuỷ và pháp sư đã từng đến đây để thăm nơi mà Đứa Bé Sống Sót đã chạy thoát. Một vài người chỉ để lại chữ ký của họ bằng loại Mực Vĩnh Cửu; số khác khắc lại tên viết tắt của mình vào gỗ, còn lại thì để lại thông điệp gì đó. Những thông điệp gần đây nhất, những chữ viết trên bờ tường cổ vẫn toả sáng suốt mười sáu năm qua, đều nói những điều giống nhau.
Chúc may mắn, Harry, dù bạn ở đâu.
Nếu bạn đọc được điều này, Harry, chúng tôi luôn ủng hộ bạn!
Chúc Harry Potter sống lâu trăm tuổi.
"Họ không cần phải ghi những điều này" Hermione nói, giọng đầy căm phẫn.
Nhưng Harry vẫn cười tươi với cô bé.
'Nó thật rực rỡ. Mình vui mừng khi họ làm thế. Mình…"
Nó dừng lại. Một hình thù nặng nề đang khập khiễng bước trên con hẻm, tiến về phía bọn nó, cái bóng in nghiêng được tạo bởi ánh đèn sáng từ quảng trường xa xôi. Harry nghĩ, nhưng cũng thật khó khi suy đoán rằng, đó là dáng của một người phụ nữ. Bà ta đang di chuyển từ từ, có thể là do sợ bị trượt trên nền tuyết. Gù, chắc mập, dáng đi chậm chạp gợi nên một ấn tượng về tuổi tác cao của bà. Chúng quan sát trong im lặng khi bà lê đến gần. Harry vẫn chờ đợi để xem bà sẽ rẽ vào một ngôi nhà nào đó mà bà sẽ đi ngang hay không, nhưng theo bản năng, nó biết, bà ta sẽ không làm thế. Cuối cùng, bà ta chỉ còn cách bọn chúng gần nửa yard (1 yard=0,914 mét) và bà ta chỉ đơn giản đứng đó, ở giữa con đường tuyết, đối mặt với chúng nó.
Nó không cần Hermione véo vào tay nó. Gần như không có khả năng bà ta là một Muggle: bà ta đang đứng đây, nhìn chằm chằm vào cái ngôi nhà, mà đáng lẽ là hoàn toàn vô hình với bà ta, nếu bà ta không phải là một phù thuỷ. Thậm chí, cứ cho rằng bà ta là một phù thuỷ đi nữa, thì đây vẫn là một hành động kỳ quặc, khi ra ngoài vào một cái đêm lạnh giá thế này chỉ để ngắm nhìn một đống đổ nát. Theo nguyên tắc bình thường của phép thuật, bà ta không có khả năng nhìn thấy Hermione và nó. Tuy nhiên, Harry vẫn cảm giác kỳ lạ là bà ta biết chúng nó ở đó, và còn biết chúng nó là ai. Chỉ ngay khi nó đã đạt được cái kết luận khó chịu này, bà ta đã giơ một bàn tay đeo găng lên và ra hiệu.
Hermione di chuyển đến gần hơn bên Harry dưới tấm áo, cánh tay ép chặt nó.
"Làm thế nào bà ta biết được?"

Nó lắc đầu. Người đàn bà đó ra dấu lần nữa, mạnh mẽ hơn. Harry có thể nghĩ ra nhiều lý do để không nghe theo dấu hiệu gọi đến ấy, và hơn nữa, sự hoài nghi của nó về việc bà ta nhận thấy bọn nó trở nên lớn mạnh hơn bao giờ hết, kể từ khi chúng đứng đối mặt với bà trên con đường hoang vắng này.
Phải chăng là bà ta đã chờ đợi chúng suốt mấy tháng ròng? Phải chăng cụ Dumbledore đã bảo bà ta chờ, và Harry cuối cùng cũng phải đến? Không phải bà ta chính là cái bóng đã di chuyển theo chúng nó từ nghĩa địa và đến tận đây chứ? Thậm chí khả năng cảm thấy bọn nó của bà ta cũng đã khiến nó đoán ra sức mạnh nào đó của cụ Dumdledore mà nó chưa bao giờ nhìn thấy trước đó.
Cuối cùng, Harry nói, làm cho Hermione há hốc miệng vì kinh ngạc và nhảy dựng lên.
"Bà có phải là Bathilda không?"
Cái hình thù khập khiễng đó gật đầu và ra dấu lần nữa.
Bên dưới tấm áo khoác, bọn nó có thể nhìn thấy nhau. Harry nhướn lông mày lên; còn Hermione thì đưa ra một cái gật đầu nhẹ, đầy lo lắng.
Bọn nó bước về phía bà ta và, cùng một lúc,bà ta quay lại và khập khiễng đi ngược lại con đường mà bọn nó vừa đi. Dẫn bọn nó băng qua vài căn nhà, bà ta quẹo vào một cánh cổng. Bọn nó theo bà đến trước lối đi băng ngang qua một khu vườn mà cỏ mọc cao gần bằng khu vườn bọn nó vừa rời khỏi. Bà ta dò dẫm trong giây lát với chiếc chìa khoá trước cánh cổng, rồi mở ra và bước lùi lại để bọn nó vào.
Bà ta có mùi thật khó chịu, hoặc là do căn nhà của bà ta; Harry phải nhăn mũi khi bọn nó đi ngang qua bà ta và cởi Áo choàng ra. Giờ đây, nó đang ở ngay bên cạnh bà ta, nó nhận thấy bà ta nhỏ như thế nào; lưng còng xuống vì tuổi tác, bà chỉ cao đến ngực của nó. Bà ta đóng cánh cửa phía sau chúng lại, những đốt ngón tay xanh và lốm đốm của bà ta thật tương phản với lớp sơn, rồi bà ta quay lại, cái nhìn của bà cứ dán chặt vào mặt Harry. Đôi mắt của bà ta dầy và đục, đã vậy nó còn bị chìm sâu vào bên trong những nếp nhăn, toàn bộ gương mặt của bà ta đầy những dấu vết của các tĩnh mạch bị vỡ và dấu hiệu của bệnh gan**.** Nó ngạc nhiên liệu bà ta có nhìn thấy nó không; còn nếu bà ta có thể, thì người bà ta thấy hẳn là gã Muggles đầu hói mà nó đã bắt chước dung mạo.
Mùi của người già, của bụi, của quần áo bẩn và thức ăn cũ càng tăng thêm khi bà sổ cái khăn choàng đầu đen bị mọt ăn ra, để lộ cái đầu chỉ còn vài sợi tóc bạc mọc trên cái lớp da rõ lồ lộ.
"Bà Bathilda?" Harry lặp lại.
Bà ta lại gật đầu. Harry nhận thức được rằng cái mặt dây chuyền đang đập vào lớp da của nó; cái thứ bên trong đó thỉnh thoảng kêu tích tắc hoặc đập

thình thịch đã thức dậy; nó có thể cảm nhận nhịp điệu đó qua lớp vàng lạnh. Liệu cái thứ đó có biết không nhỉ, nó có cảm nhận được gì không, rằng thứ sẽ huỷ diệt nó đang đến gần?
Bà Bathilda lê chân qua chỗ bọn chúng, vượt qua Hermione như thể bà ta không thấy cô bé, và biến mất vào trong một nơi trông giống như phòng khách.
"Harry, mình không chắc về điều này đâu!" Hermione thì thào.
"Nhìn xem bà ta to cỡ nào, mình nghĩ chúng ta có thể chế ngự bà ta khi cần," Harry nói.
"Nghe này, mình phải nói với cậu, mình biết, đầu óc của bà ta không sáng suốt đâu. Dì Muriel gọi bà ấy là 'lẩm cẩm'".
"Vào đây!" tiếng bà Bathilda vang lên từ căn phòng kế bên. Hermione nhảy dựng lên và nắm chặt lấy tay Harry. "Được rồi," Harry bình tĩnh nói, và nó đi trước vào trong phòng khách.
Bà Bathilda đang lảo đảo khắp căn phòng đầy những ngọn nến lập loè, nhưng ở đây vẫn rất tối, chưa muốn nói đến chuyện rất bẩn thỉu. Lớp bụi dày lạo xạo bên dưới chân nó, mũi của Harry bỗng nhận ra, bên dưới sự ẩm lạnh và mốc meo có cái gì đó tồi tệ hơn, giống như mùi thịt đã thối rữa. Nó ngạc nhiên tự hỏi, lần cuối cùng có bất kỳ ai ở trong căn nhà của bà Bathilda kiểm tra xem bà ta ăn ở ra sao là khi nào. Bà ta trông cũng có vẻ như là đã quên mất cách làm phép thuật, bởi bà ta phải thắp nến bằng tay khá vụng về, đã vậy, cái mớ dây ren trên tay áo của bà ta đang có nguy cơ bắt lửa.
"Để cháu làm cho," Harry đề nghị, và nó lấy mớ diêm từ tay bà. Bà ta đứng nhìn nó đến khi nó thắp xong mẩu nến cụt cuối cùng ở những chiếc đĩa nhỏ quanh phòng, đặt bấp bênh trên những chồng sách và cái bàn chất đầy những cái tách nứt nẻ.
Chỗ cuối cùng mà Harry dùng để đặt nến là trên mặt trước của cái tủ hình cánh cung, nơi có số lượng lớn những tấm ảnh toạ lạc. Khi ngọn lửa bắt đầu nhảy mùa, ánh hồng của nó cũng reo vui trên những chiếc ly phủ đầy bụi và vật bằng bạc. Nó nhìn thấy chút xíu sự di chuyển trên bức hình. Khi bà Balthida dò dẫm với những thanh củi duy trì ngọn lửa, nó thì thầm *"Tergeo!"* (tẩy sạch). Lớp bụi tróc ra khỏi những bức hình, và nó thấy cái khung ảnh to nhất, trang trí lộng lẫy nhất bị thiếu mất nửa dưới. Nó ngạc nhiên không biết bà Bathilda hay ai đó đã bỏ phần đó đi. Rồi một bức ảnh gần cuối bộ sưu tập thu hút sự chú ý của nó, và nó nhấc tấm ảnh lên.
Đó là một kẻ có mái tóc vàng, gương mặt trộm cắp vui vẻ, là người đàn ông trẻ đứng cạnh bậu cửa sổ nhà ông Gregorovitch, mỉm cười lờ đờ với Harry, người đang ở ngoài khung tranh bạc. Harry lập tức suy nghĩ xem mình đã gặp gã này ở đâu rồi: trong quyển *Cuộc đời và những sự dối trá của Albus Dumbledore*, tay trong tay với chàng thiếu niên Dumbledore, và đây chắc

hẳn là nơi có những bức ảnh bị thiếu trong quyển sách của mụ Rita.
"Thưa bà … thưa bác… Bagshot?" nó nói, giọng run run. "Ai đây ạ?"
Bà Bathilda đang đứng giữa căn phòng quan sát Hermione thắp ngọn lửa lên cho bà.
"Bác Bagshot?" Harry lặp lại, và nó đưa bức tranh về phía trước đúng lúc ngọn lửa bắt đầu bập bùng trong lò sưởi. Bà Bathilda ngước lên vì giọng nói của nó, và cái Horcrux càng đập mạnh hơn trên ngực nó.
"Người này là ai thế ạ?" Harry hỏi bà, đẩy bức hình về phía trước.
Bà ta nhìn bức hình, nghiêm nghị, rồi ngước lên nhìn Harry.
"Bà có biết đây là ai không ạ?" Nó lập lại, chậm và to hơn hồi nãy.
"Người đàn ông này? Bà có biết không? Ông ta tên gì ạ?"
Bà Bathilda chỉ đơn thuần nhìn mơ hồ. Harry cảm thấy mình đã thất bại thảm hại. Làm thế nào mà mụ Rita Skeeter có thể khám phá ra ký ức của bà Bathilda?
"Người đàn ông này là ai ạ?" Nó lặp lại to hơn.
"Harry, cậu đang làm gì vậy?" Hermione hỏi.
"Bức hình này. Hermione, đó là tên trộm, kẻ đã trộm của ông Gregorovitch! Làm ơn!" Nó nói với bà Bathilda. "Đây là ai ạ?"
Nhưng bà ta chỉ nhìn nó chòng chọc.
"Tại sao bà lại gọi bọn cháu đến đây với bà, bà… ơ… thưa bác Bagshot?" Hermione cao giọng hỏi. "Phải chăng, có điều gì đó bà cần nói với bọn cháu?"
Không có dấu hiệu gì cho thấy bà ta nghe thấy Hermione nói. Bà Bathilda giờ đây bước tới vài bước để đến gần Harry hơn. Với một ít động tác ở cái đầu, bà ta quay lại nhìn vào trong phòng lớn.
"Bà muốn bọn cháu ra về ư?" Nó hỏi.
Bà ta lặp lại dấu hiệu, lúc đầu chỉ vào nó, rồi vào bà ta, rồi chỉ lên trần nhà.
"Ồ, được rồi… Hermione, mình nghĩ bà ấy muốn mình lên tầng trên cùng."
"Được thôi," Hermione nói, "Đi thôi." Nhưng khi Hermione di chuyển, bà Bathilda lắc mạnh đầu một cách bất ngờ, một lần nữa chỉ vào Harry, rồi vào bà ta.
"Bà ta muốn mình đi với bà ấy, một mình."
"Tại sao?" Hermione hỏi, giọng cô bé đanh lại và rõ ràng vang khắp căn phòng đầy nến, và bà già lắc đầu nhẹ nhàng trước âm thanh ồn ào ấy.
"Có thể cụ Dumbledore nói với bà ấy đưa cho mình thanh gươm, chỉ đưa cho mình?"
"Cậu có chắc bà ta biết cậu là ai không?"
"Có," Harry nói, trông ánh mắt thật yếu ớt. "Mình nghĩ bà ta biết".
"Thôi, được rồi, nhanh thôi nhé, Harry."
"Dẫn đường đi, thưa bà," Harry nói với bà Bathilda.

Bà ta trông có vẻ đã hiểu, bởi vì bà đã bước vòng qua nó tiến về phía cánh cửa. Harry thoáng liếc về phía Hermione với một nụ cười tự tin, nhưng bản thân nó thì lại không chắc chắn cho lắm là cô bé có thấy không; cô bé đang đứng đó, ghì chặt bản thân mình lại, ở giữa căn phòng đầy nến bẩn thỉu, nhìn thẳng về hướng cái kệ sách. Khi Harry rời khỏi căn phòng thì nó không thấy cả Hermione và bà Bathilda đâu, nó cất nhanh khung hình bạc chứa bức ảnh về tên trộm bí ẩn vào trong áo khoác.
Cầu thang thì dốc và hẹp; Harry nửa muốn đặt tay mình lên cái bàn toạ phốp pháp của bà Bathilda để đảm bảo rằng bà ta không thể ngã đè lên nó, điều duy nhất có khả năng xảy ra. Chậm chạp, hơi thở khò khè, bà ta leo lên phía trên, rồi ngay lập tức quẹo sang bên phải và dẫn nó vào trong một căn phòng ngủ trần thấp. Đó là một căn phòng có màu đen hắc ín và mùi kinh khủng; Harry chỉ mới lỡ lôi cái chậu đựng nước tiểu từ bên dưới cái giường lên, trước khi bà Bathilda đóng cửa lại và tất cả chìm trong bóng tối.
"Lumos," (thắp sáng), Harry nói và cây đũa phép của nó toả sáng. Nó giật mình: Bà Bathilda đã di chuyển tới gần nó hơn trong vài giây tăm tối, và nó không hề nghe tiếng di chuyển của bà ta.
"Mi là Potter?" Bà ta hỏi.
"Phải, là cháu."
Bà ta từ từ gật đầu, khoan thai. Harry cảm thấy cái Horcrux đập nhanh hơn, nhanh hơn cả trái tim của nó. Điều này không dễ chịu chút nào, nó có cảm giác bối rối.
"Bà có đưa cho cháu cái gì không?" nó lặp lại. Rồi bà ta nhắm mắt, và mọi thứ xảy ra cùng một lúc: vết thẹo của Harry đau đớn như bị kim châm, cái Horcrux co giật mạnh đến mức phần trước cái áo khoác của nó chuyển động; bóng tối; mùi hôi thối lan ra khắp phòng ngay lập tức.Nó cảm thấy một sự sung sướng trong giọng nói cao và lạnh: Cầm chân nó!
Harry đứng lắc lư tại chỗ: căn phòng tối hôi hám dường như bủa vây lấy nó; nó không biết chuyện gì đã xảy ra.
"Bà có cái gì đưa cho cháu không?" nó hỏi lần thứ ba, to hơn.
"Ở đây này," bà ta thì thầm, chỉ vào một góc. Harry giơ cao đũa phép lên và nhìn thấy hình dáng của một cái bàn quần áo lộn xộn bên dưới cái cửa treo rèm.
Lần này, bà ta không dẫn đường cho nó. Harry lách giữa bà ta và cái giường bề bộn, đũa phép giơ cao. Nó không muốn rời mắt khỏi bà ta.
"Cái gì thế?" nó hỏi khi nó đến được cái bàn quần áo, nơi mà chất đầy một thứ trông và có mùi giống mớ quần áo bẩn.
"Đây này," Bà ta nói, chỉ vào mớ bùng nhùng không có hình dạng gì cả.
Và ngay lập tức nó quay đi, mắt của nó bắt được một mớ hỗn độn những chuôi gươm, hồng ngọc, bà ta di chuyển thật kỳ lạ: Nó nhìn thấy qua khoé

mắt, sự hoảng sợ làm nó quay đi và sự rùng rợn làm toàn thân nó tê liệt khi nó nhìn thấy một cơ thể già nua sụp xuống và một con rắn vĩ đại đổ ra từ cái nơi đã từng là cổ của bà. Con rắn phóng tới khi nó giơ cao đũa phép: sức mạnh của cú đớp đến cánh tay của nó làm cho cây đũa phép xoay vòng, tung lên trần nhà; ánh sáng của nó đu đưa xoay tít đến hoa mắt quanh phòng và tắt phụt; rồi một sức mạnh từ cái đuôi đánh thẳng vào cơ hoành của nó làm hơi thở của nó thoát mạnh ra ngoài: Nó rơi về phía sau, rớt thẳng ngay vào mớ quần áo bẩn…
Nó lăn qua một bên, né được cú đập từ cái đuôi con rắn, trong đường tơ kẽ tóc, xuống chỗ mà nó vừa nằm cách đó một giây.
Những mảnh vụn của bề mặt kính rơi như mưa xuống sàn nhà. Từ bên dưới Harry nghe Hermione gọi, "Harry?"
Nó không có đủ không khí trong buồng phổi để đáp trả: Rồi một khối gì đó mềm mịn quật nó xuống sàn nhà và nó cảm thấy thứ đó trườn lên người, mạnh mẽ, cơ bắp -
"Không!" nó thở hổn hển, bám chặt xuống sàn nhà.
"*Có,*" một giọng thì thào. "*Có đấy…. giữ chặt ngươi… giữ chặt ngươi…*"
"*Accio … Accio Đũa phép…"* (triệu tập đũa phép).
Nhưng không có gì xảy ra cả và nó cần bàn tay của mình để kéo con rắn ra khi phần thân trên của nó bị quấn chặt, không khí như bị nén lại xung quanh, ép cái Horcrux vào ngực nó, sự lạnh lẽo bao trùm khắp nó, từng phân một trên trái tim cuồng loạn của nó, và bộ não của nó bị nhấn chìm trong sự lạnh lẽo, ánh sáng trắng, mọi suy nghĩ bị xoá sạch, hơi thơ của nó yếu dần, tiếng bước chân, mọi thứ cứ trôi qua…Một trái tim kim loại đang đập mạnh bên ngoài ngực của nó, giờ đây nó đang bay lên, bay với sự chiến thắng trong tim**,** bay mà không cần chổi thần hay Tử mã…Nó bất ngờ thức dậy trong bóng tối nồng mùi chua; Nagini đã thả nó ra. Nó ngồi dậy và nhìn thấy bóng con rắn nổi bật trên nền đất sáng: Nó đứng dậy, và Hermione né qua một bên với tiếng thét; lời nguyền chệch hướng của cô bé đánh trúng cửa sổ treo rèm, làm nó vỡ tan tành. Không khí lạnh tràn ngập khắp gian phòng khi Harry cúi xuống để né một trận mưa mảnh kính vỡ khác và chân của nó trượt trên cây bút chì – giống như - đũa phép của nó. Nó cúi xuống và nhặt đũa phép của nó lên, nhưng giờ đây, căn phòng như toàn rắn, đuôi của nó quật đập dữ dội; Hermione giờ không thấy đâu, trong giây lát, Harry nghĩ đến điều tệ hại nhất, nhưng sau đó, một tiếng nổ lớn và một tia sáng đỏ phóng ra, con rắn bị quăng vào không khí, quật mạnh vào mặt Harry, con rắn cuộn lại khi nó vươn lên cao.Harry giơ cao đũa phép, nhưng khi nó làm điều đó, vết sẹo của nó nóng như bị đốt, đau đớn hơn bất kỳ lúc nào trong năm.
"Hắn đang đến! *Hermione, hắn đang đến!"*
Ngay khi nó hét lên, con rắn rơi xuống, rít lên một cách hoang dại. Mọi thứ

trở nên hỗn độn: Nó đập vỡ những cái kệ bên tường, và những mảnh gốm sứ vỡ tan văng đi khắp nơi khi Harry nhảy qua giường và tóm lấy một hình thù tối đen mà nó biết là Hermione. Cô bé thét lên đau đớn khi nó đẩy lưng cô bé ngang qua cái giường: con rắn ngẩng đầu lên lần nữa, nhưng Harry biết điều tệ hại hơn việc con rắn đến, có lẽ là ở lối ra, đầu của nó như nứt ra vì vết sẹo đau đớn…
Con rắn tấn công bất ngờ khi nó đang thực hiện một bước chạy dài, kéo theo Hermione, và ngay khi nó tấn công, Hermione gào lên, *"Confringo!"* (Nổ tung) và câu thần chú của cô bé bay khắp căn phòng, làm nổ tung gương của tủ quần áo và bật lại về phía chúng, nảy tưng lên từ sàn nhà lên trần nhà; Harry cảm thấy sức nóng của câu thần chú làm khô mu bàn tay của mình lại**.** Kính vỡ cũng làm xước má của nó, đẩy Hermione đi cùng với mình, nó nhảy từ cái giường sang cái bàn quần áo đã gãy rồi vọt thẳng ra ngoài qua cái cửa sổ đã vỡ, nhảy vào chốn hư vô, tiếng hét của cô bé vang vọng xuyên qua màn đêm khi bọn chúng siết chặt lấy nhau giữa không khí…
Và rồi, vết sẹo của nó lại đau đớn như nổ tung ra và nó chính là Voldemort. Hắn đang chạy băng qua cái giường hôi thối, bàn tay dài trắng bệt của hắn chộp lấy bậu cửa sổ khi hắn liếc nhìn qua một gã hói và một cô gái nhỏ đang siết lấy nhau, biến mất, và hắn rống lên đầy tức giận, tiếng rống lẫn với tiếng hét của cô gái, vang vọng xuyên qua khu vườn tăm tối, át cả tiếng chuông nhà thờ rung lên trong ngày Giáng Sinh…
Và tiếng hét của hắn là tiếng hét của Harry, vết thương của hắn là vết thương của Harry…điều đó có lẽ đã xảy ra ở đây, nơi mà điều đó cũng đã từng xảy ra… tại đây, trong khuôn viên của căn nhà này, nơi nó đã đến quá gần để biết được chết là thế nào… chết… vết thương thật tệ hại…rách ra từ cơ thể của nó…Nhưng nếu nó không có cơ thể, tại sao cái đầu của nó lại đau đớn kinh khủng như vậy; nếu như nó đã chết, làm thế nào nó có thể cảm thấy lạnh đến không chịu được, chẳng phải vết thương sẽ hết đau khi cái chết đến, sẽ không tiếp tục ….
*Đó là một đêm lạnh giá và lộng gió, hai đứa trẻ ăn mặc như những trái bí đỏ đi lạch bạch ngang quảng trường và những cửa sổ của các cửa hàng phủ đầy những con nhện giấy, tất cả là những cái bẫy hào nhoáng của dân Muggle trong một cái thế giới mà chúng không tin tưởng**…**Và hắn đang lướt qua, cái cảm giác về những mục đích, sức mạnh, và những điều đúng trong hắn luôn luôn được biết đến trong những dịp này… không tức giận… chỉ có những kẻ yếu ớt hơn hắn… nhưng vui mừng, phải… hắn đang chờ đợi điều đó, hắn đã hy vọng về điều đó…*
"*Trang phục dễ thương quá, thưa ông!"*
Hắn nhìn thấy thấp thoáng một nụ cười từ thằng bé khi nó chạy đến đủ gần để nhìn thấy phía bên dưới cái mũ trùm đầu của chiếc áo choàng, nhìn thấy

sự sợ hãi bao trùm gương mặt đau đớn của thằng bé: rồi thằng bé quẹo đi và bỏ chạy… Bên dưới tấm áo choàng, ngón tay của hắn đang cầm chặt lấy cây đũa phép… chỉ một động tác đơn giản là thằng bé đó sẽ không bao giờ gặp lại được mẹ của mình… nhưng điều đó không cần thiết, chỉ hơi không cần thiết…
Và hắn đi dọc theo con đường mới và tối hơn,giờ đây, cuối cùng, đích đến của hắn đã ở trong tầm nhìn, Bùa Trung Tín đã bị phá vỡ, mặc dù họ chưa biết điều đó… Và hắn đã tạo ra ít tiếng động hơn cả những chiếc lá cây khô rụng trên vỉa hèkhi hắn đạp lên một cái bờ giậu đen thui, và vượt qua nó…
Họ đã không kéo màn; hắn ta nhìn thấy khá rõ họ đang ở trong căn phòng khách nhỏ bé, người đàn ông cao với mái tóc đen và cặp mắt kính, đang tạo ra những lọn khói màu từ đũa phép của ông để bày trò vui cho một đứa trẻ tóc đen trong bộ đồ ngủ xanh dương. Đứa trẻ cười to và tìm cách bắt lấy những lọn khói, túm lấy nó trong nắm tay nhỏ xíu…
Cánh cửa mở ra và người mẹ bước vào, nói những từ mà hắn ta không thể nghe ra, mái tóc dài đỏ sậm của bà che phủ một phần gương mặt. Bây giờ, người cha đã nâng đứa con trai lên và trao cho người mẹ. Ông đặt đũa phép xuống ghế sofa và nằm duỗi ra, ngáp…
Cánh cổng hơi cọt kẹt khi hắn đẩy cửa vào, nhưng James Potter không nghe thấy. Bàn tay trắng bệch của hắn rút chiếc đũa phép ra từ bên dưới tấm áo chùng và chĩa vào cánh cửa, nó bung ra…
Hắn đã bước qua ngưỡng cửa khi James đang chạy vào trong. Thật dễ dàng, quá dễ dàng, khi ông ta thậm chí đã không mang theo đũa phép của mình…
"Lily, đem Harry đi đi! Đó là hắn! Đi! Chạy đi! Anh sẽ cầm chân hắn lại!"
Cầm chân hắn lại, khi không có đũa phép trong tay! … Hắn đã cười lớn trước khi thực hiện lời nguyền…
"Avada Kedavra!"
Ánh sáng xanh bao phủ khắp hành lang hẹp,làm cho bóng của chiếc xe đẩy em bé rõ mồn một trên tường, làm cho tay vịn lan can trông như một cái que phát sáng, và James Potter ngã xuống như một con rối mà sợi dây đã bị cắt…Hắn có thể nghe thấy tiếng hét của cô ấy từ lầu trên, bị mắc kẹt, nhưng chừng nào cô ấy còn sống, cô ấy, ít nhất, cũng không có gì để sợ… Hắn bước từng bước một lên gác, lắng nghe sự yếu ớt, vui vẻ trước mọi nỗ lực tạo ra chướng ngại vật để bảo vệ mình… Cô ấy cũng không có đũa phép bên cạnh…
Họ thật ngu ngốc làm sao, cả tin làm sao, khi nghĩ rằng sự an nguy của mình nằm trong tay bạn mình là an toàn, đến nỗi, nhiều khi cả vũ khí của mình cũng vứt bỏ…
Hắn tông cửa vào, đẩy qua một bên những thứ bàn ghế, hộp được chất đầy một cách vội vàng hòng chặn hắn lại với một cái vẫy đũa phép uể oải… và

cô ấy ở đây, với đứa trẻ trên tay mình. Ngay khi nhìn thấy hắn, cô ấy đã cho đứa bé vào trong một cái nôi ở sau lưng mình, giang rộng tay ra, như thể điều đó có thể giúp được gì, để tạo ra sự cản trở trong tầm nhìn của hắn, cô ấy hy vọng một sự lựa chọn khác thay thế ...
"Không phải Harry, không phải Harry, không phải Harry làm ơn!"
"Đứng qua một bên, con bé ngốc nghếch kia… tránh ra, ngay bây giờ."
"Không phải Harry, làm ơn, đừng, giết tôi đi, hãy giết tôi thay vì…"
"Đây là cảnh báo cuối cùng của ta…"
"Không phải Harry! Làm ơn… xin rủ lòng thương… xin Ngài thương tình… Không phải Harry! Không phải Harry! Làm ơn… tôi sẽ làm bất cứ điều gì…"
"Tránh ra. Tránh ra. Con bé kia!"
Hắn có thể bắt cô ấy tránh xa cái nôi, nhưng hắn có vẻ thận trọng hơn để kết liễu tất cả bọn họ…
Tia sàng xanh loé lên khắp căn phòng và cô ấy ngã xuống hệt như chồng mình. Đứa trẻ đã không khóc từ nãy giờ. Nó có thể đứng dậy, nắm lấy cái thanh chắn của cái nôi đang nhốt mình, và nhìn vào gương mặt của một người lạ mới vào với một chút thích thú, có thể nó cho rằng đó là cha của mình, người đang trốn dưới tấm áo chùng, làm ra thêm nhiều thứ ánh sáng xinh xắn hơn, và mẹ của mình sẽ xuất hiện bất ngờ, và cười lớn…
Hắn nhắm cây đũa phép của mình cẩn thận vào gương mặt nó: Hắn muốn nhìn thấy điều gì sẽ xảy ra, thấy sự huỷ diệt thằng bé, một mối nguy hiểm không thể lý giải được. Đứa trẻ bắt đầu khóc: nó thấy hắn không phải là James. Hắn không thích cái tiếng khóc này, hắn chưa bao giờ quân tâm đến những linh hồn nhỏ bé đang khóc lóc trong trại mồ côi…
"Avada Kedavra!"
Và rồi, hắn tiêu tan. Hắn không còn là gì nữa, không còn là gì trừ sự đau đớn và nỗi kinh hoàng, và hắn lẫn trốn, không phải ở đây, nơi chỉ còn là đống gạch vụn của căn nhà, nơi mà tiếng thét của đứa trẻ vang dội khắp, nhưng ở một nơi rất xa…thật là xa…
"Không," Hắn rên rỉ.
Con rắn rít lên phía trên đống bẩn thỉu, sàn nhà bừa bộn, hắn đã giết chết thằng bé, và hắn chính là thằng bé…
"Không…"
Và bây giờ hắn đang đứng trên cái cửa sổ bể nát ở căn nhà của bà Bathilda, chìm đắm trong những kí ức về sự thất bại lớn của hắn, và dưới chân hắn, con rắn khổng lồ trượt qua đống gốm sứ và thuỷ tinh… Hắn nhìn xuống và nhìn thấy một thứ gì đó… một thứ gì đó không thể tin được…
"Không…"
"Harry, mọi sự đều ổn, cậu vẫn ổn!"

Hắn cúi xuống và nhặt tấm ảnh nát lên. Đây rồi, tên trộm bí ẩn, tên trộm mà hắn đang tìm kiếm…
"Không… mình đánh rơi nó rồi… mình làm rớt nó rồi…"
"Harry, vẫn ổn mà, tỉnh lại đi, tỉnh lại!"
Nó là Harry… Harry, không phải Voldemort… và cái thứ đang rít lên không phải con rắn… Nó mở mắt ra.
"Harrry," Hermione thì thào. "'cậu thấy ổn cả chứ?"
"Ừ," nó nói dối.
Nó đang nằm trong một cái lều, nằm dài trên một cái giường thấp bên dưới đống chăn. Nó có thể nói rằng đó là một buổi bình minh lạnh lẽo và yên tĩnh, ánh sáng trải dài bên ngoài nóc lều bạt. Người nó ướt đẫm mồ hôi, nó có thể cảm thấy điều đó qua tấm khăn trải giường và chiếc chăn.
"Chúng ta phải đi thôi."
"Ừ," Hermione nói. Mình đã phải dùng Bùa Bay để đặt cậu vào trong giường. Mình không thể nhấc nổi cậu lên. Cậu… ờ, cậu đã hơi không…"
Một vài vệt tím xuất hiện dưới mắt cô bé và nó để ý thấy một miếng xốp nhỉ trong tay cô bé: Cô bé đã lau mặt cho nó.
"Cậu đang ốm đấy," Cô bé kết thúc. "Hơi ốm."
"Chúng ta đã khởi khỏi đó bao lâu rồi?"
"Nhiều giờ trước. Lúc đó trời gần sáng."
"Và lúc đó mình đã… ờ, bất tỉnh?"
"Không hẳn vậy," Hermione nói có vẻ không thoải mái lắm."Cậu đã la hét và rên rỉ và … vài điều," cô bé thêm vào bằng một giọng làm Harry chẳng cảm thấy dễ chịu chút nào. Nó đã làm gì? Thét ra lời nguyền như Voldemort, hay khóc như một đứa trẻ ở trong cũi.
"Mình đã không thể lấy cái Horcrux ra khỏi cậu," Hermione nói, và nó biết rằng cô bé đang muốn đổi đề tài. "Nó đã bị kẹt, kẹt vào ngực của cậu. Cậu đã bị một vết lằn; mình xin lỗi, mình đã phải dùng tới Bùa Cắt rời để lấy nó ra. Con rắn cũng tấn công cậu, nhưng mình đã lau sạch vết thương và đặt một ít cây bạch tiễn lên đó…"
Nó cởi cái áo thun ướt đẫm ra và nhìn xuống. Có một cái hình bầu dục đỏ tươi ở trên trái tim của nó, nơi mà cái mặt dây chuyền đã thiêu đốt da thịt nó. Nó cũng có thể nhìn thấy một nửa vết rạch đã lành trên cẳng tay của mình.
"Cậu đặt cái Horcrux ở đâu rồi?"
"Trong túi của mình. Mình nghĩ, chúng ta nên đặt nó xa ra trong một thời gian."
Nó ngả lưng trên cái gối và nhìn gương mặt tái xám của cô bạn.
"Chúng ta không nên tới thung lũng Godric. Đó là lỗi của mình, tất cả là lỗi của mình. Hermione, mình thật sự xin lỗi."
"Đó không phải là lỗi của cậu. Mình cũng muốn đi; mình thật sự nghĩ rằng

cụ Dumbledore để lại thanh gươm ở đó cho cậu."
"Ừ, phải… chúng ta đều mắc sai lầm, phải không?"
"Chuyện gì đã xảy ra, Harry? Điều gì đã xảy ra khi bà ta đem cậu lên lầu? Phải chăng con rắn đã trốn ở đâu đó? Và sau đó nó chỉ cần phóng ra, giết chết bà ta và tấn công cậu?"
"Không." Nó nói. "*Bà ta* là con rắn… hoặc con rắn là bà ta …ngay từ đầu."
"C-cái gì?"
Nó nhắm mắt lại. Nó vẫn còn ngửi thấy cái mùi của căn nhà bà Bathilda trên mình; điều đó tạo ra một điều gì đó kinh khủng thật sống động.
"Bà Bathilda đã chết từ trước. Con rắn nó đã… ở bên trong bà. Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy đặt nó ở đó, để chờ. Cậu đã đúng. Hắn biết mình sẽ trở lại."
"Con rắn *bên trong* bà ấy?"
Nó mở mắt ra lần nữa. Hermione nhìn một cách ghê tởm, đến buồn nôn.
"Thầy Lupin đã nói ở đó có những thứ phép thuật mà chúng ta không bao giờ tưởng tượng được." Harry nói. "Bà ta không muốn nói trước mặt cậu bởi vì đó là Xà-ngữ, tất cả là Xà-ngữ, và mình không nhận ra điều ấy, nhưng dĩ nhiên là mình hiểu được bà ta. Khi chúng ta ở trong căn phòng, con rắn gửi thông điệp đến Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy, mình nghe thấy điều đó xảy ra ở trong đầu mình, mình cảm thấy hắn rất phấn khích, hắn nói là phải giữ mình lại… và rồi…"
Nó nhớ lại con rắn đã đi ra ngoài từ cái cổ của bà Bathilda: Hermione không cần phải nghe chi tiết này.
"… bà ta biến đổi, biến thành rắn, và tấn công."
Nó nhìn xuống vết thương.
"Nó đã không định giết chết mình, chỉ giữ mình lại cho đến khi Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy đến."
Nếu như nó có thể giết chết con rắn, đáng để làm như thế mà, tất cả… Đau đớn, nó ngồi dậy và ném những thứ trên người ra.
"Harry, đừng, mình chắc rằng cậu phải nghỉ ngơi!"
"Cậu mới là người cần phải ngủ. Đừng bực mình, nhưng cậu trông thật tệ hại. Mình khoẻ. Mình sẽ trông chừng cho. Đũa phép của mình đâu rồi?"
Cô bé không trả lời, cô bé chỉ nhìn nó.
"Đũa phép của mình đâu rồi, Hermione?"
Cô bé cắn môi, và ngân ngấn nước mắt.
"Harry…"
"Đũa phép của mình đâu?"
Cô bé đến gần và ngồi xuống cạnh cái giường và đưa ra cho nó.
Cây đũa phép làm từ cây nhựa ruồi và lông phượng hoàng đã gần như gãy làm đôi. Một sợi tơ mỏng manh của lông con phượng hoàng giữ cho hai

mảnh của cây đũa phép dính lại với nhau. Mãnh gỗ đã hoàn toàn gãy lìa. Harry cầm nó trong tay như thể đó là một vật thể sống đang phải chịu đựng một vết thương khủng khiếp.
Nó không thể nghĩ ra điều gì đúng đắn nữa: Mọi thứ đã mờ đi với nỗi kinh hoàng và sợ hãi. Nó bất giác trao cây đũa phép cho Hermione.
"Sửa chữa nó đi, làm ơn."
"Harry, mình không nghĩ là, khi nó gãy thế này…"
"Làm ơn, Hermione, thử đi!"
"R-Reparo." (Sửa chữa)
Một nửa lủng lẳng của cây đũa phép dính liền với phần còn lại. Harry nhấc nó lên.
"Lumos!" (toả sáng)
Cây đũa phát ra tia lửa yếu ớt, rồi phụt tắt.
Harry chĩa vào Hermione.
"Expelliarmus!" (Bùa Giải Giới)
Cây đũa của Hermione giật nhẹ, nhưng không rời khỏi bàn tay của cô bé. Sự nỗ lực yếu ớt trong việc làm phép thuật của cây đũa phép của Harry là quá nhiều, nó tách ra làm đôi lần nữa. Nó nhìn chằm chằm vào cây đũa, kinh hãi, không thể chấp nhận điều nó đang thấy, cây đũa đã phải chịu đựng quá nhiều…
"Harry." Hermione thì thầm nhẹ đến mức nó khó có thể nghe được. "Mình thật sự xin lỗi. Mình nghĩ đó là lỗi của mình. Khi chúng ta bỏ đi, cậu biết đấy con rắn đã đuổi theo, cho nên, mình đã thực hiện Lời nguyền Nổ Tung, và nó bật đi khắp nơi, và nó cũng đã… đã đánh trúng…"
"Đó là một tai nạn." Harry nói một cách máy móc. Nó cảm thấy trống rỗng, sững sờ. "Thôi được… chúng ta sẽ tìm cách sửa lại nó."
"Harry, mình không nghĩ là chúng ta có thể làm được đâu," Hermione nói, nước mắt ràn rụa khắp gương mặt. "Nhớ không… Ron đấy? Khi cậu ấy làm đũa phép gãy, trong vụ tai nạn xe hơi? Nó không bao giờ như xưa được nữa, cậu ấy đã phải mua cây mới."
Harry nghĩ đến cụ Ollivander, bị Voldemort bắt cóc và giữ làm con tin; nghĩ về Gregorovitch, người đã chết. Làm thế nào để nó có thể tìm thấy một cây đũa phép mới?
"Ờ," nó nói, bằng cái giọng thật sự giả dối, "ờ, mình sẽ mượn cái của cậu trước đã. Mình sẽ cẩn thận."
Gương mặt cô bé mờ đi với nước mắt, Hermione trao cây đũa phép của mình, và nó rời khỏi, để lại cô bé ngồi trên giường của mình, không mong muốn gì hơn là tránh xa cô bé

Harry potter và bảo bối tử thần

Dịch Giả: Lý Lan

Chương 18

Cuộc đời và những dối trá của Albus Dumbledore

Mặt trời từ từ ló dạng: Một bầu trời thuần khiết, mênh mông không gợn màu trải ra trước mắt như đang thờ ơ với nó và những đau khổ của chính nó. Harry ngồi xuống cửa căn lều và hít một hơi thật sâu làn không khí trong lành. Chỉ đơn giản là còn sống sót để ngắm mặt trời lên trên những sườn núi lấp lánh tuyết phủ cũng là một kho báu lớn trên thế giới này, nhưng nó chưa thể cảm nhận được điều đó: Cảm xúc của nó gần như bị tê liệt sau cái tai hoạ của việc mất đi đũa phép. Nó nhìn lên một thung lũng phủ đầy tuyết trắng xoá, đâu đó những tiếng chuông nhà thờ vang vọng xuyên qua sự yên lặng lộng lẫy. Không sử dụng đũa phép, Harry bấu chặt những ngón tay của nó vào cánh tay như thể đang phải cố gắng chống chọi lại sự đau đớn thể xác. Máu nó đã đổ xuống biết bao lần; nó đã từng mất toàn bộ xương cánh tay phải; cuộc hành trình này đã để lại nhiều vết sẹo trên ngực và cánh tay cùng với những vết đã sẵn có ở bàn tay và trên trán, nhưng chưa bao giờ nó cảm thấy yếu đuối, hiểm nguy và trống rỗng một cách chết người như chính cái lúc này đây, khi mà phần kỳ diệu nhất của sức mạnh phép thuật cũng rời bỏ nó. Nó biết chính xác những gì Hermione sẽ nói nếu nó nói bất kì điều gì như thế này: Chiếc đũa phép chỉ có thể mạnh mẽ như phù thuỷ đó. Nhưng cô bé đã lầm, trường hợp của nó lại khác. Cô bé đã không cảm thấy được chiếc đũa phép đã xoay tròn như một chiếc kim la bàn và bắn những ngọn lửa vàng rực vào kẻ thù của nó. Nó đã không còn sự bảo vệ của chiếc đũa thần song sinh, và chỉ bây giờ, khi chiếc đũa thần không còn nữa, Harry mới nhận ra rằng đã đặt biết bao kì vọng vào nó.

Nó lấy những mảnh vụn của chiếc đũa thần ra khỏi túi, không nhìn vào chúng, nó cất chúng riêng vào một chỗ ở trong chiếc túi đeo quanh cổ bác Hagrid tặng. Chiếc túi giờ đây đã đầy những vật dụng bị vỡ hoặc không thể sử dụng tiếp được. Bàn tay của Harry lướt qua trái Snitch qua lớp mặt ngoài chiếc túi bằng da lông chuột chũi, và trong một khoảnh khắc, nó đã phải đấu tranh với mong muốn là lôi trái banh ra và ném đi. Khó hiểu, vô ích, và vô dụng như những thứ khác cụ Dumbledore đã bỏ lại. Sự giận dữ của nó với cụ Dumbledore vỡ òa ra khỏi nó như một dòng nham thạch, thiêu đốt bên trong nó, cuốn trôi đi tất cả những xúc cảm khác. Chỉ vì sự liều lĩnh, chúng đã tự bảo mình tin rằng thung lũng Godric đang nắm giữ câu trả lời, rằng phải quay lại nơi ấy, rằng nơi ấy là tập hợp tất cả các đầu mối bí mật mà cụ Dumbledore đã sắp đặt sẵn cho chúng: nhưng chẳng có lấy một tấm bản đồ hay kế hoạch nào hết. Cụ Dumbledore đã bỏ mặc chúng tự dò dẫm trong

bóng tối, chống lại những mối đe dọa, sự cô độc mà chúng không biết, không ngờ đến mà không có lấy một sự giúp đỡ: Không có một điều gì được giải thích, không có gì được trao một cách dễ dàng, tụi nó không có thanh gươm, và bây giờ, Harry cũng không còn đũa phép. Bức ảnh của tên trộm rơi ra, và chắc chắn rằng Voldemort có thể dễ dàng tìm ra kẻ mà hắn đang… Voldemort giờ đây đã có tất cả những thông tin...
"Harry?"
Hermione nhìn đầy sợ hãi như thể nó sẽ nguyền cô với đũa phép chủa chính cô. Những giọt nước mắt chảy thành hàng trên khuôn mặt, cô thu mình ngồi xuống bên cạnh nó, hai tách trà run run trong tay và có một vật to lớn nào đó dưới cánh tay cô bé.
"Cám ơn," nó nói và lấy một tách trà.
"Nếu mình có thể nói chuyện với cậu?"
"Không," nó nói vì không muốn làm tổn thương đến cảm xúc của cô.
"Harry, cậu muốn biết ai là người trong tấm hình. Ừ..... Mình có cuốn sách nói về điều đó."
Cô để cuốn sách vào lòng nó một cách dè chừng, một bản sao cũ của cuốn "Cuộc đời và sự dối trá của Albus Dumbledore.
"Ở đâu --- làm thế nào --- ?"
"Nó ở trong phòng khách của Bathilda, nó nằm ở đó.... Mẩu ghi chú này được gắn ngay trên cuốn sách."
Hermione đọc một vài dòng trong những dòng chữ màu xanh, nhòn nhọn. " ‘Bally thân, cám ơn sự giúp đỡ của bà. Đây là một bản của cuốn sách, hi vọng bà hứng thú với chúng. Bà đã nói mọi thứ, ngay cả nếu bà không nhớ chúng. Rita.’ Mình nghĩ cuốn sách này được gửi đến khi bà Bathilda thật còn sống, nhưng có lẽ bà ta chưa có một dịp thích hợp nào để đọc nó?"
"Không, hầu như chắc chắn bà ta không."
Harry nhìn xuống khuôn mặt cụ Dumbledore và trong nó bỗng dâng trào một sự ham muốn cháy bỏng: Giờ nó có thể biết tất cả những gì mà cụ Dumbledore không nghĩ rằng đáng để nói với nó, dù cho cụ Dumbledore có muốn hay không.
"Cậu thực sự giận tớ à?" Hermione hỏi; nó nhìn thấy những dòng nước mắt trào ra từ khóe mắt của cô bé, và nó biết rằng khuôn mặt nó hiện hữu sự tức giận.
"Không," nó nói khẽ. "Không, Hermione, Mình biết đó chỉ là một tai nạn. Cậu đã cố gắng để kéo bọn mình ra khỏi đó, sống sót, và cậu đã rất xuất sắc. Mình có thể đã chết nếu cậu không ở đó để giúp mình."
Nó cố gắng đáp lại nụ cười đẫm lệ của cô bé, và rồi lại chuyển sự chú ý vào cuốn sách.
Gáy cuốn sách vẫn còn cứng; nó chắc chắn chưa được mở ra trước đó. Nó

lật qua các trang, nhìn những tấm ảnh. Cái nhìn của nó chợt lướt qua người mà nó đang kiếm tìm, cụ Dumbledore thời trẻ có với vẻ đẹp trai, đang cười to vì một trò đùa bị lãng quên từ lâu. Harry dán mắt vào đầu đề bài viết.
Albus Dumbledore, không lâu sau cái chết của mẹ lão, với người bạn Gellert Grindelwald.
Harry há hốc miệng khi đọc đến chữ cuối cùng. Grindelwald. Grindelwald là bạn của cụ. Nó nhìn sang Hermione, cô bé lặng nhìn cái tên như thể không tin được vào mắt mình. Chầm chậm, cái nhìn trôi dần về Harry.
"Grindelwald!"
Bỏ qua phần còn lại của bức ảnh, Harry lật các trang sách và tìm một sự lặp lại của cái đầu đề quái quỷ đó. Nó nhanh chóng tìm ra trang đó và đọc ngấu nghiến nhưng mọi thứ bỗng trở nên rối rắm: Thật cần thiết khi quay lại các trang trước để hiểu hết được ý nghĩa, và cuối cùng, nó tìm thấy một chương có tựa đề "Cho Điều Tốt Đẹp Hơn." Nó và Hermione cùng đọc:
Bây giờ nói về ngày sinh nhật thứ 18 của lão, Dumbledore dời Hogwarts trong ánh sáng của vinh quang --- Huynh Trưởng, Thủ Lĩnh Nam Sinh, người Chiến Thắng trong Giải Thưởng Barnabus Finkley cho người Thực Hiện Bùa Chú Xuất Sắc, Đại Diện Hội Phù Thuỷ Trẻ ở Anh tới Wizengamot, huy chương vàng cho sự đóng góp Đột Phá cho Hội Nghị Thuật Giả Kim Quốc tế tại Cairo. Dumbledore dự tính, tiếp theo, tham dự một chuyến đi trọng đại với Elphias Doge "Mõm –hôi", một kẻ tuy đần độn nhưng là một người bạn tri kỉ trung thành mà ông đã kết bạn với ở trường. Khi hai người đang trọ tại Quán Cái Vạc Lủng ở London, chuẩn bị dời đó để đi tới Ai Cập vào sáng hôm sau thì một con cú mang đến tin dữ về cái chết của mẹ Dumbledore. Doge "Mõm –hôi", người đã từ chối một bài phỏng vấn cho cuốn sách này, đã đưa ra công chúng những ý kiến đa cảm của mình về những chuyện xảy ra sau đó. Lão cho rằng cái kết của Kendra là một bi kịch, và quyết định bỏ cuộc thám hiểm của Dumbledore là một sự hy sinh đầy cao quý. Tất nhiên Dumbledore đã tới thung lũng Godric ngay lập tức, làm như là để "chăm sóc" cho em trai và em gái của ông. Nhưng thực sự, ông ta đã quan tâm tới chúng nhiều thế nào?
"Aberforth bị điên," Enid Smeek nói, gia đình bà sống ở thung lũng Godric vào thời điểm đó. "Chạy lông nhông. Tất nhiên, với sự ra đi của bố mẹ cậu ta, bạn cũng sẽ phải cảm thấy tiếc cho cậu ấy, chỉ là việc cậu ta nhăm nhe mém phân dê vào đầu tôi. Tôi không nghĩ rằng Albus buồn để ý tới cậu. Dù thế nào đi nữa, tôi cũng chả bao giờ thấy họ ở cùng nhau."
Vậy Albus đang làm điều gì khi đó,nếu như không ở bên cạnh an ủi đứa em trai điên khùng? Câu trả lời, nó dường như, là đảm bảo cho việc cô em gái tiếp tục bị giam hãm. Cho dù người đầu tiên cầm tù cô ấy đã chết, vẫn không có một sự thay đổi nào trong hoàn cảnh đáng thương hại của Ariana

Dumbledore. Cuộc đời của bà ấy chỉ được biết đến với một vài người ngoài cuộc, người như Doge "Mõm hôi", có thể được kể tới ở trên tin tưởng vào câu truyện về "bệnh tật" của bà ta.
Một người bạn khác dễ làm hài lòng của gia đình này là Bathilda Bagshot, một sử gia nổi tiếng đã ở tại thung lũng Godric trong nhiều năm. Kendra, tất nhiên, đã khước từ Bathilda khi bà ấy lần đầu tiên thử nói lời chào đón gia đình đến ngôi làng. Tuy nhiên, một vài năm sau đó, tác gia này đã gửi một con cú tới Albus tại Hogwarts về việc đã thích thú ấn tượng về bài luận của ông ta về việc biến hình liên thông các loài trong Biến Hình Ngày Nay. Sự tiếp xúc ban đầu này đã đưa đến mối quan hệ xã giao với toàn bộ gia đình nhà Dumbledore. Vào trước thời điểm cái chết của bà Kendra, bà Bathilda là người duy nhất ở thung lũng Godric nói chuyện được với mẹ của Dumbledore.
Thật không may, sự chói sáng mà bà Bathilda đã sớm bộc lộ trong cuộc đời của bà chỉ còn lờ mờ. "Lửa vẫn nhóm lên, nhưng cái vạc lại trống rỗng," như Ivor Dillonsby đã giới thiệu cho tôi, hoặc hoặc trong câu thành ngữ khá thông tục của Enid Smeeks, "Bà ấy gàn dở như một con sóc già ngu ngốc". Tuy vậy, những kỹ thuật ghi chép thử-và-kiểm ra cho phép tôi lấy được đủ những gì hay ho nhất trong cái sự thật đầy khó khăn để xâu chuỗi lại thành một câu chuyện sẽ gây phẫn nộ trong công chúng.
Như toàn bộ thế giới Phù thuỷ, Bathilda đã kết thúc sự ra đi sớm của bà Kendra bằng một bùa phép tạo một ngọn lửa chặn, một câu chuyện được Albus và Aberforth nói đi nói lại trong những năm sau đó. Bathilda còn liên tục nhắc về Arina, gọi cô ta là "yếu ớt" và "mỏng manh". Tuy nhiên, trong chủ đề này, Bathilda đáng cho tôi cố gắng bỏ bùa bằng Chân Dược, và vì chỉ mỗi mình bà ấy biết được câu chuyện đầy đủ của bí mật được giữ kín trong cuộc đời Dumbledore: người ta cho rằng lão ta căm ghét Ma thuật Hắc Ám, chống lại sự đàn áp Muggle, ngay cả những hy sinh của lão cho gia đình.
Trong cùng mùa hè đấy, Dumbledore về nhà ở thung lũng Godric, bây giờ là một đứa trẻ mồ côi và là trụ cột của gia đình, Bathilda Bagshot đồng ý cho đứa cháu trai của bà ở tại nhà mình, đó là Gellert Grindelwald.
Cái tên của Grindelwald thì cũng đã nổi tiếng: Trong danh sách Những Phù Thủy Hắc Ám Nguy Hiểm Nhất Mọi Thời Đại, hắn chỉ bị mất ngôi đầu chỉ bởi Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy xuất hiện vào một thời gian sau đấy và choán ngôi của hắn. Tuy nhiên, vì Grindelwald chưa bao giờ mở rộng chiến dịch khủng bố tới nước Anh, những chi tiết về sự trỗi dậy quyền lực của hắn không được biết rộng rãi ở đây.
Học tập tại Durmstrang, một trường học nổi tiếng dù không may phải chịu đựng Nghệ Thuật Hắc Ám, Grindelwald cũng đã tỏ ra là một người tài giỏi không kém cạnh Dumbledore. Hơn là việc dùng tài năng của hắn để đoạt

được thành tích về các giải thưởng, danh hiệu, Gellert Grindelwald lại cống hiến tài năng vào những ham muốn khác. Vào năm mười tuổi, Durmstrang thấy rằng họ không thể tiếp tục làm ngơ trước những thí nghiệm sai lệch của Gellert Grindelwald, hắn bị trục xuất khỏi trường.
Cho tới nay, được biết tới như là những hoạt động tiếp theo của Grindelwald là hắn "du lịch nước ngoài trong vài tháng." Giờ đây điều này được khám phá ra là việc Grindelwald chọn đi thăm bà cô quý hóa của hắn tại thung lũng Godric, và ở đó, sẽ là một sự sửng sốt dữ dội cho những ai nghe được điều này, hắn bắt đầu một tình bạn gắn bó với không ai khác - chính là Albus Dumbledore.
"Nó dường như là một thằng bé có sức hút đối với tôi," Bathilda tiết lộ, "Dù sau này nó có thế nào đi chăng nữa. Rất tự nhiên, tôi giới thiệu nó như một phần để an ủi Albus cậu ấy đang thiếu một người bạn cùng trang lứa. Chúng ngay lập tức quý mến nhau."
Họ thực sự đã làm thế. Bathilda cho tôi xem một bức thư, được bà ấy giữ lại, Albus Dumbledore đã gửi cho Gellert Grindelwald lúc nửa đêm.
"Rồi, sau đó chúng dành cả ngày để tranh luận — cả hai đứa bé đều lỗi lạc, chúng trở nên thân thiết như một chiếc vạc với lửa — Tôi đã thỉnh thoảng nhìn thấy một con cú đập nhẹ vào cánh cửa phòng ngủ của Gellert, đang chuyển một bức thư từ Albus! Một ý tưởng chợt lóe lên trong đầu nó và cần phải cho Gellert biết ngay lập tức!"
Và họ có ý tưởng gì. Thực sự sẽ rất sửng sốt khi những người hâm mộ Albus Dumbledore biết nó, đây là những ý nghĩ của người anh-hùng-mười-bảy-tuổi của họ, là theo dự sắp đặt của người bạn mới của cậu.
Gellert
Quan điểm đó của cậu về sự thống trị của Phù thuỷ CHO LỢI ÍCH CỦA MUGGLE — điều này, tôi nghĩ là một quan điểm cốt yếu. Vâng, chúng ta đã được ban tặng sức mạnh và vâng, sức mạnh đó cho chúng ta quyền để thống trị, nhưng cũng trao cho chúng ta trách nhiệm cho sự cai trị. Chúng ta phải nhấn mạnh điểm này, chúng cho chúng ta những viên đá để làm nền tảng cho những điều chúng ta tạo dựng. Những nơi mà chúng ta bị phản đối, chúng ta chắc chắn sẽ gặ phảip, điều này sẽ là căn cứ của tất cả các tranh luận của chúng ta. Chúng ta nắm lấy quyền thống trị CHO ĐIỀU TỐT ĐẸP HƠN. Và từ đó chúng tiếp nối nơi mà chúng ta gặp phải sự kháng cự, chúng ta sẽ chỉ sử dụng sức mạnh cần thiết, không hơn. (Đây là lỗi của cậu khi ở Durmstrang! Nhưng tớ không phàn nàn gì cả, bởi vì nếu cậu không bị trục xuất, chúng ta sẽ chẳng bao giờ biết nhau.)
Albus
Những người ngưỡng mộ lão sẽ đầy ngạc nhiên và kinh hãi, bức thư này làm nên một minh chứng rằng Albus Dumbledore đã từng mơ tưởng về việc lật

đổ Đạo Luật về Bí Mật, và thiết lập sự cai quản của thế giới Phù thuỷ lên Muggle. Quả là một cú giáng vào mặt, cho những ai luôn nghĩ rằng Dumbledore là một người chiến-đấu-vì-Muggle vĩ đại nhất! Thật giả dối làm sao cho những lời lẽ trong việc xúc tiến những sự tốt đẹp với Muggle, trong cái ánh sáng của những bằng chứng về sự chỉ trích mới rõ rệt này ! Ti tiện biết bao cho cái vẻ ngoài của Albus Dumbledore, chúi mũi vào việc đẩy mạnh phép thuật trong khi lão cần phải thương tiếc mẹ mình và chăm sóc cho đứa em gái!

Không nghi ngờ gì là những kẻ kiên quyết giữ Dumbledore trên cái tượng đài đổ nát sẽ be be rằng ông ta sau đấy đã không thực hiện cái kế hoạch đó, rằng ông ta đã trải qua sự thay đổi trong trái tim, rằng ông ta đi đến nhận thức. Tuy nhiên, sự thật tất cả có vẻ hơn cả việc bất ngờ.

Chỉ vỏn vẹn hai tháng cho tình bạn mới tuyệt vời của họ, Dumbledore và Grindelwald chia tay, không bao giờ gặp nhau nữa cho đến khi họ gặp nhau trong một trận chiến huyền thoại. Điều gì đã làm nên sự chia rẽ đột ngột đó? Liệu Dumbledore đã ý thức được chăng? Có phải lão ta nói với Grindelwald rằng không muốn hắn không tham gia trong những dự định của mình nữa? Chao ôi, không.

"Cũng thật tội nghiệp cho cái chết của Ariana nhỏ bé, tôi nghĩ, nó đã như thế-đấy là nguyên nhân," Bathilda nói "Điều đó xảy ra như một cú sốc kinh khủng. Gellert đã ở trong ngôi nhà đó khi sự việc xảy ra, và nó trở về nhà với một nỗi kinh hãi thực sự, bảo tôi rằng muốn về nhà ngay ngày hôm sau. Thực sự rất buồn, bà biết đấy. Vì thế tôi đã sắp đặt một Khóa Cảng và đó là lần cuối cùng tôi gặp nó.

"Albus đã luôn ở bên cạnh Ariana sau cái chết. Điều đó thật là tồi tệ cho cả hai người anh trai. Ngoại trừ người còn lại thì giờ đây, họ đã mất tất cả người thân. Dường như sự tức giận đã đẩy lên cao. Aberforth trách cứ Albus, bà biết đấy, khi con người ta lâm vào tình cảnh cực kì chớ trêu. Nhưng Aberforth luôn ăn nói hơi khùng khùng, tội nghiệp thằng bé. Cũng như vậy, làm bể mũi Albus ở đám tang thì quả là không lịch sự chút nào. Nó sẽ làm Kendra sụp đổ khi nhìn hai đứa con mình ẩu đả như vậy, ngay cạnh thi thể của đứa con gái. Gellert đã xấu hổ đến mức không thể ở đến đám tang... Nó đáng nhẽ phải an ủi Albus, ít nhất....

Điều này gây ra cuộc tranh cãi không đáng có cạnh chiếc quan tài, chỉ những ai có mặt tại đám tang Ariana Dumbledore mới biết, đã có nhiều câu hỏi đặt ra. Sự thực là thế nào mà Aberforth Dumbledore lại trách cứ Albus về cái chết của em gái họ? Có phải điều đó, như "Batty" đã giả đò, chỉ là sự tuôn trào của nỗi tiếc thương? Hay có lí do gì đó giải thích về sự giận giữ của ông? Grindelwald, bị đuổi ra khỏi Durmstrang bằng những cuộc tấn công chí tử luôn cận kề bởi những người bạn đồng môn, thoát ra ngoài ngoại ô vài giờ

sau cái chết của con bé, và Albus (vì xấu hổ, có thể là e ngại chăng?) đã không bao giờ gặp lại hắn, không làm kể cả bị cưỡng ép bởi sự yêu cầu của thế giới phù thủy.
Cả Dumbledore và Grindelwald dường như đều không bận tâm về tình bạn ngắn ngủi thời niên thiếu trong cuộc sống sau này. Dù thế nào thì, có điều không thể nghi ngờ được rằng Dumbledore đã trì hoãn dự định định đánh trả Gellert Grindelwald với năm năm với những biến động, tai hoạ và những vụ mất tích. Có chăng đấy là do hậu quả lâu dài của vụ việc ấy lên ông ta hay nỗi sợ tấn công người từng là bạn tốt nhất khiến cho Dumbledore lưỡng lự? Có điều gì đó miễn cưỡng khi Dumbledore quyết định đánh bại con người mà ông ta từng thấy mừng vui mỗi khi gặp mặt?
Và cái chết của Ariana thật bí ẩn? Phải chăng bà ấy là nạn nhân vô tình của nghi lễ Hắc Ám nào chăng? Có thể là tình cờ bà ấy đã phát hiện ra điều gì mà nó không nên biết, trong khi hai người anh trẻ tuổi đang cố gắng thử tập luyện để đạt được vinh quang và sự thống trị? Có phải chăng Ariana Dumbledore là người đầu tiên phải ra đi "cho điều tốt đẹp hơn" ấy?
Chương này kết thúc ở đây và Harry ngẩng đầu lên. Hermione đọc xong trang cuối trước nó. Con bé giành quyển sách từ tay Harry, thoáng chút bối rối trước thái độ của nó, gấp quyển sách mà không hề nhìn vào, cứ như thể che giấu một cái gì đó không mập mờ.
"Harry —"
Nhưng nó lắc đầu. Một cái gì đó bên trong làm nó đau quặn lên; thực ra nó đã bị như vậy từ khi Ron bỏ đi. Nó đã tín nhiệm cụ Dumbledore, tin tưởng cụ bởi sự thông thái và lòng nhân ái.
Tất cả đều chỉ là đống tro tàn: Nó còn có thể đánh mất gì hơn nữa? Ron, cụ Dumbledore, cây đũa phép phượng hoàng…
"Harry." Dường như cô bé hiểu suy nghĩ của nó. "Hãy nghe tớ. Nó– nó không phải là một thứ tốt để đọc—"
"Sao, cậu có thể nói rằng–"
"— nhưng đừng quên, Harry, nó là của Rita Skeeter viết."
"Cậu đã đọc lá thư gửi cho Grindelwald, đúng không?"
"Ừ, tớ — tớ đã." Cô ngập ngừng, nhìn một cách bối rối, cầm cốc trà trong bàn tay lạnh cóng. "Tớ nghĩ đó là phần tệ nhất. Tớ biết Bathilda chỉ nghĩ đơn giản là một lời nói, nhưng ‘Cho sự Tốt Đẹp Hơn đã trở thành khẩu hiệu của Grindelwald, là sự biện hộ của hắn về những sự tàn bạo mà hắn đã làm về sau này. Và... từ lá thư... nó thì giống như việc cụ Dumbledore đã đưa cho hắn cái ý tưởng này. Họ còn nói rằng câu ‘Cho sự Tốt đẹp Hơn còn được khắc ở trên lối vào Nurmengard."
"Cái gì là Nurmengard?"
"Nhà tù mà Grindelwald đã xây để giam cầm những kẻ chống đối. Hắn tự

kết thúc đời mình ở chính đó, khi mà cụ Dumbledore bắt được hắn. Dù sao, đó — đó là một suy nghĩ tồi tệ rằng ý tưởng của cụ Dumbledore đã giúp Grindelwald có thêm sức mạnh. Nhưng mặt khác, dù gì thì Rita cũng chả thể giả đò không để ý rằng họ cũng chỉ biết nhau hơn một vài tháng trong một mùa hè, cả hai đều còn nông nổi, và —"
"Mình biết cậu sẽ nói điều đó," Harry nói. Nó không muốn trút sự tức giận vào cô, nhưng thật sự khó để giữ giọng nói vững vàng. "Mình đã nghĩ cậu sẽ nói Họ còn trẻ. Khi đó, họ bằng tuổi chúng mình bây giờ. Chúng ta ở đây, mạo hiểm cả cuộc sống để chiến đấu với phe Hắc Ám, còn cụ ấy ở đó, trong một mớ lộn xộn với người bạn thân mới, âm mưu trỗi dậy quyền lực lên trên Muggles."
Tâm trạng của nó không thể bị thử thách hơn được nữa: Nó đứng lên, đi vòng quanh, cố gắng làm gì đó để tống sự tức giận đi.
"Tớ không cố gắng để bào chữa cho những gì cụ Dumbledore đã viết," Hermione nói. "Tất cả những quyền cai trị' đều là rác rưởi, hay là 'Pháp thuật là Quyền lực' cũng thế. Nhưng Harry, mẹ của cụ vừa mới chết còn cụ thì kẹt một mình trong cái nhà —"
"Một mình? Cụ ấy không hề một mình! Cụ ấy có một đứa em trai và một đứa em gái ở cùng, đứa em gái Á Phù thuỷ mà cụ ấy vẫn giam giữ —"
"Mình không hề tin điều đó," Hermione nói và cũng đứng lên. "Dù có bất cứ điều gì không ổn về bà ấy, mình không nghĩ bà ấy là một Á Phù thuỷ. Cụ Dumbledore chúng ta biết sẽ không, không bao giờ chấp nhận —"
"Cụ Dumbledore chúng ta biết không bao giờ muốn chế ngự những Muggle bằng vũ lực!" Harry la lớn, tiếng hét của nó vọng lại qua đỉnh đồi, và một vài con chim sáo bay lên không trung, kêu quác quác và bay theo hình xoắn ốc vào bầu trời màu ngọc trai.
"Cụ ấy đã thay đổi, Harry, thay đổi! Nó cũng là điều dễ hiểu thôi! Có thể cụ đã đặt lòng tin vào những điều đó khi cụ ở tuổi mười bảy, nhưng cả cuộc đời còn lại cụ đã hiến dâng cho cuộc chiến chống lại thế lực Hắc Ám! Dumbledore là người đã khiến Grindelwald dừng lại, người đã luôn ủng hộ việc bảo vệ Muggle và quyền lợi của những người gốc Muggle, người đã luôn đấu tranh với Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy ngay từ lúc bắt đầu, và người đã chết trong cố lực hạ gục hắn!"
Cuốn sách của Rita nằm ở trên khoảnh đất giữa chúng, nên khuôn mặt của cụ Albus Dumbledore nở một nụ cười rầu rầu với cả hai đứa.
"Harry, Mình rất xin lỗi, nhưng mình nghĩ lý do thực sự làm cậu rất tức giận là cụ Dumbledore chưa bao giờ nói với cậu bất cứ điều gì trong số này."
"Có thể mình như thế!" Harry gầm lên, hất vung cánh tay qua đầu, nó không thể biết được liệu nó đang cố gắng kiềm chế cơn giận dữ tê tái hay là bảo vệ chính bản thân nó trước sức nặng của ảo tưởng bị tan vỡ. "Nhìn những gì cụ

ấy đòi hỏi từ mình, Hermione! Hãy mạo hiểm cuộc sống, Harry! Lại lần nữa! Lần nữa! Đừng chờ đợi thầy giải thích điều gì, hãy tin tưởng thầy một cách mù quáng, tin tưởng rằng thầy biết thầy đang làm gì, tin tưởng thầy kể cả khi thầy không tin tưởng con! Không bao giờ là toàn bộ sự thật! Không bao giờ!"
Tiếng nói của nó vỡ vụn ra trong sự căng thẳng, và hai đứa nhìn nhau trong cái ánh bạc của tuyết và sự trống rỗng, và Harry cảm thấy rằng chúng vô nghĩa như những con côn trùng dưới bầu trời mênh mang này.
"Cụ ấy yêu quý cậu," Hermione thì thào. "Mình biết là cụ ấy luôn yêu quý cậu."
Harry buông thõng cánh tay.
"Mình không biết cụ ấy yêu quý ai, Hermione, nhưng đó chắc chắn không phải mình. Đó không phải là tình yêu, cái đống hỗn độn mà cụ ấy bỏ lại cho mình. Cụ ấy đã chia sẻ những điều cụ ấy đang suy nghĩ cho Gellert Grindelwald nhiều hơn tất cả những gì dành cho mình."
Harry nhặt cây đũa phép của Hermione lên, cái đũa vừa rơi xuống đống tuyết và lại ngồi xuống ở lối ra vào của căn lều."Cảm ơn vì tách trà. Mình sẽ canh phòng tiếp. Cậu cứ vào trong cho ấm."
Hermione do dự, nhưng nhận ra nó gạt đi.
Cô nhặt cuốn sách lên và đi ngược lại vào trong căn lều, nhưng khi bước đi, cô bé vuốt nhẹ đỉnh đầu của nó. Nó nhắm mắt khi cô chạm vào, và tự thấy ghét bỏ chính mình khi thầm ước rằng những điều cô bé vừa nói là sự thật: rằng cụ Dumbledore thực sự quan tâm nó

Harry potter và bảo bối tử thần

Dịch Giả: Lý Lan

Chương 19
Con nai cái bạc

Tuyết vẫn rơi khi đến phiên Hermione canh phòng lúc nửa đêm. Giấc mơ của Harry thì rối rắm và lộn xộn: con Nagini len lỏi quanh chúng, trước tiên qua một cái nhẫn bự đã nứt, tiếp đó qua một vòng hoa Giáng Sinh. Nó hoảng sợ thức giấc liên tục, nhận thấy có ai đó đang gọi nó ở đằng xa, tưởng tượng những tiếng gió đang quất vàocăn lều là tiếng bước chân hoặc tiếng người nói.

Cuối cùng, nó đành ngồi dậy trong bóng tối rồi đến chỗ Hermione, lúc đó

đang ở cửa căn lều đọc cuốn Lịch sử Pháp Thuật dưới ánh sáng từ cây đũa phép của cô bé. Tuyết vẫn rơi dày, vì vậy cô bé vui mừng đến nhẹ cả người khi nó đề nghị bọn nó sẽ thu dọn sớm và tiếp tục dời đi.
'Bọn mình sẽ tới nơi nào đó an toàn hơn,' cô bé run rẩy mặc thêm áo khoác bên ngoài áo ngủ. 'Mình cứ luôn nghĩ rằng mình có thể nghe thấy tiếng ai đó di chuyển quanh đây. Thậm chí mình đã thấy người đó một hay hai lần gì đó.'

Harry khựng lại giữa chừng khi đang trùm một cái áo chui đầu, liếc nhanh cái Ống kính Mách lẻo nằm im re trên mặt bàn.

'Mình chắc chắn rằng mình chỉ tưởng tượng ra thôi,' Hermione bồn chồn nói, 'tuyết rơi trong bóng đêm, nó có thể đánh lừa thị giác… nhưng có khi bọn mình nên Độn thổ dưới tấm Áo khoác Tàng hình, chỉ để đề phòng thôi nhé ?'
Nửa giờ sau, với cái lều đã được đóng gói, Harry đeo cái Trường Sinh Linh Giá còn Hermione thì ôm cái túi đính hạt, chúng Độn thổ. Sự căng thẳng quen thuộc mọi khi nhấn chìm chúng; chân của Harry rời bỏ cái nền đất đầy tuyết rồi rớt phịch xuống mặt đất lạnh cứng đầy lá.
'Chúng ta đang ở đâu đây?', nó chăm chú nhìn đám cây xung quanh khi Hermione mở túi lôi ra mấy cái cọc dựng lều.
'Forest of Dean (vì 'forest' viết hoa nên tớ nghĩ đây là tên địa danh nên để nguyên - ND),' Herrmione đáp. 'Mình đã từng cùng ba má tới đây cắm trại một lần rồi.'

Ở đây tuyết cũng rơi đầy trên các tán cây và lạnh buốt, nhưng ít nhất chúng cũng không phải chịu đựng những trận gió nữa. Chúng ở trong lều hầu như cả ngày, túm tụm vào nhau quanh hơi ấm từ ngọn lửa sáng màu xanh lam Hermione đã hoá phép ra một cách thành thạo, thậm chí có thể cầm tay hay đựng vào lọ mang theo được. Harry có cảm giác cứ như nó đang dần hồi phục sau một trận ốm ngắn nhưng trầm trọng, cái ấn tượng đó càng được củng cố thêm qua vẻ lo lắng của Hermione. Chiều hôm đó, một đợt tuyết mới lại đổ xuống đầu chúng, đến nỗi ngay cả khoảng rừng chúng đang ẩn náu cũng dính bụi tuyết.

Sau hai đêm chỉ ngủ được có một chút, các giác quan của Harry lại có vẻ

tỉnh táo hơn bình thường. Vụ tẩu thoát trong gang tấc của chúng ở Thung Lũng Godric khiến Voldermort dường như gần hơn, nguy hiểm hơn bao giờ hết. Khi bóng tối lại bao trùm xuống, Harry từ chối để Hermione ra canh gác mà bảo cô bé vào ngủ.

Harry lôi một cái đệm ra cửa lều rồi ngồi xuống, mặc lên người tất cả áo len dài tay nó có mà vẫn còn run rẩy. Bóng tối càng lúc càng nặng dần sau hàng giờ trôi qua cho đến khi nó gần như không thể bị xuyên thủng. Nó đang bắt tay vào việc lôi cái Bản đồ Đạo tặc ra để xem cái chấm gắn nhãn Ginny thì nhớ ra giờ là mùa Giáng sinh, và cô bé ắt là đang ở trang trại Hang sóc rồi.

Mọi chuyển động nhỏ như đều được phóng đại lên trong khu rừng rộng lớn. Harry biết quanh đây ắt là phải có rất nhiều thú rừng, nhưng nó mong sao chúng đều yên lặng để nó có thể phân biệt rạch ròi tiếng những con vật ngây thơ chạy lon ton hay lảng vảng kiếm ăn với tiếng của những hành động nham hiểm khác. Nó nhớ lại tiếng áo khoác bò trườn qua những chiếc lá rụng nhiều năm về trước, và lập tức nghĩ rằng mình đang nghe lại âm thanh đó trước khi nó tự nhắc nhở bản thân. Bùa bảo vệ của chúng đã có tác dụng hàng tuần rồi, làm sao nó có thể bị phá vỡ ngay lúc nào chứ? Và dù sao thì nó cũng không thể rũ ra khỏi đầu cái ý nghĩ rằng có cái gì đó rất khác vào đêm nay.

Vài lần nó giật mình tỉnh giấc với cái cổ đau đớn vì đã ngủ gật, rồi lại lúng túng ngồi xuống đối diện với cái lều. Màn đêm đã đạt đến độ đen mượt như nhung đến nỗi cứ như là nó đã bị kẹt giữa Độn thổ đến- và-đi vậy. Nó giơ tay lên trước mặt để xem liệu nó có thể phân biệt được khi điều đó xảy ra không.

Một quầng sáng màu bạc chợt xuất hiện ngay trước mặt nó. Bất kể nguồn phát là cái gì thì cái đó cũng đang di chuyển không chút tiếng động. Vầng sáng có vẻ đang lướt về phía nó.

Harry bật dậy, giọng nói đã đông cứng trong cổ họng, và nó giương đũa phép của Hermione lên. Nó nheo mắt khi ánh sáng trở nên khó nhìn, cái cây trước vầng sáng trở thành một cái bóng đen hắc ín, và vật đó vẫn đang di

chuyển tới gần… Nguồn sáng bước ra sau một cây sồi. Đó là một con nai cái bạc, rạng rỡ sáng chói như ánh trăng, đang chọn đường đi trên mặt đất, vẫn im lặng và không để lại chút dấu chân nào trên nền tuyết. Con nai bước về phía Harry, cái đầu xinh đẹp với đôi mắt có lông mi dài của nó ngẩng cao. Harry nhìn chằm chằm con vật, đầy kinh ngạc, không phải vì sự xa lạ mà là ở sự thân quen không thể giải thích được. Nó cảm thấy nó đã chờ đợi con nai tới, nhưng nó quên mất, cho tới lúc này chúng mới gặp được nhau. Sự thôi thúc đòi gọi thêm Hermione tới vốn rất mãnh liệt trước đó giờ đã tan biến. Nó biết, nó dám cá bằng chính mạng sống của mình, rằng con nai tới để gặp nó, chỉ mình nó mà thôi.

Chúng nhìn nhau một lúc lâu rồi con nai quay đầu bước đi.
'Không,' giọng của Harry vỡ ra cứ như đã lâu không được xài tới.
'Quay lại đi!'

Con nai bước khoan thai qua hàng cây, và ánh sáng toả ra từ nó nhanh chóng bị chia cắt bởi những thân cây to đen hù. Harry run rẩy lưỡng lự một lát. Một giọng cảnh giác rì rầm trong nó: đó có thể là một âm mưu, một thứ mồi nhử, một cái bẫy. Nhưng bản năng, một thứ bản năng vượt trội, lại bảo nó rằng đó không phải ma thuật Hắc ám. Nó lên đường đi theo con nai. Tuyết kêu lạo xạo dưới chân Harry, nhưng con nai lại chẳng hề gây ra tiếng động nào khi nó đi qua những thân cây, nó dường như chẳng là gì ngoài ánh sáng. Con nai dẫn nó đi vào ngày càng sâu trong rừng, Harry bước gấp hơn, chắc chắn rằng khi con nai dừng lại, Harry có thể tới gần nó. Và con nai sẽ nói, giọng nói đó sẽ cho nó biết cần phải làm gì.

Cuối cùng, nó dừng lại. Con nai quay đầu về phía Harry một lần nữa rồi bất ngờ phóng đi, một câu hỏi cháy bỏng trong nó, nhưng khi nó mở miệng ra thì con nai biến mất.

Mặc dù bóng tối đã nuốt chửng con nai nhưng ánh sáng thì vẫn còn in lại trên võng mạc của Harry, làm tối lại tầm nhìn, rồi lại sáng rõ lên khi nó hơi nhắm mắt, khiến nó mất phương hướng. Giờ thì sự sợ hãi đã tràn đến: sự có mặt của con nai nghĩa là an toàn.

‘Lumos!’ nó thì thầm, và một đốm sáng loé lên ở đầu cây đũa.
Sự lưu ảnh của con nai tan biến theo từng cái chớp mắt khi nó đứng đó, lắng nghe âm thanh của rừng, lắng nghe những tiếng răng rắc của cành cây nhỏ, những tiếng rào rào êm ái của tuyết. Liệu nó có sắp bị tấn công không? Liệu có phải con nai đã dụ nó tới nơi có mai phục? Có phải nó chỉ tưởng tượng ra có ai đó đang ở ngoài ánh sáng của đũa phép mà quan sát nó?

Nó giơ cây đũa phép lên cao hơn. Chẳng có ai lao về phía nó, cũng không có tia sáng xanh nào bùng lên từ phía sau một thân cây. Vậy tại sao con nai đó lại dẫn nó tới chỗ này?
Có thứ gì đó lập loè dưới ánh sáng từ cây đũa và Harry bước tới, nhưng tất cả chỉ là một cái hồ đóng băng nhỏ, bề mặt rạn nứt ánh đen của nó lấp lánh khi Harry giơ đũa phép lên xem xét.
Nó cẩn thận lùi lại và nhìn xuống. Mặt băng phản chiếu lại cái bóng méo mó của nó và tia sáng từ cây đũa phép, nhưng sâu bên dưới lớp băng bí ẩn dày đặc, có một thứ khác đang lấp lánh. Một thứ hình chữ thập bằng bạc rất lớn…
Trái tim của nó nhảy vọt lên tới miệng: nó quỳ xuống rìa của mặt hồ, đặt nghiêng cây đũa phép để chiếu càng nhiều ánh sáng xuống đáy hồ càng tốt. Một tia sáng màu đỏ đậm loé lên… đó là một thanh gươm cẩn những viên ngọc lấp lánh trên cán… thanh gươm của Gryffindor đang nằm dưới đáy của một cái hồ trong rừng.
Hít thở một cách khó nhọc, nó nhìn chằm chằm xuống. Làm sao điều này lại có thể xảy ra chứ? Làm sao thanh gươm có thể nằm dưới một cái hồ trong khu rừng ngay gần chỗ chúng cắm trại chứ? Chẳng lẽ ma thuật huyền bí nào đó đã lôi Hermione tới đây, hay con nai, nó đã nhận ra đó là một Thần hộ mệnh, vốn là một thần thú bảo vệ cho cái hồ? Hoặc thanh gươm đã được đặt vào hồ sau khi chúng tới nơi, hoàn toàn là vì chúng ở đây? Nếu đúng như vậy thì ai là người đã muốn trao nó cho Harry? Một lần nữa nó lại hướng cây đũa về phía những thân cây và bụi rậm xung quanh, tìm kiếm một bóng người, tìm kiếm ánh sáng phát ra từ một đôi mắt, nhưng nó chẳng thể thấy bất kì ai cả. Tuy nhiên, nó bớt sợ đi một chút và lại chú ý vào thanh gươm đang yên nghỉ dưới đáy cái hồ đóng băng.
Nó chỉ đũa phép vào cái hình thù bằng bạc, thì thầm, ‘Accio gươm.’ Thanh gươm không hề động đậy. Nó cũng chẳng mong vậy. Nếu dễ như thế thì thanh gươm đã ở ngay trên mặt đất để nó nhặt lên chứ không nằm tuốt dưới đáy hồ rồi. Nó bắt đầu đi vòng tròn trên băng, suy nghĩ căng thẳng về lần cuối thanh gươm tự nộp mình cho nó. Nó đã gặp nguy hiểm khủng khiếp, và đã cầu cứu sự giúp đỡ.

‘Cứu với,’ nó thì thầm, nhưng thanh gươm vẫn nằm im dưới đáy, chẳng khác gì, bất động.
Cái gì nhỉ, Harry tự hỏi (lại đi vòng tròn), thầy Dumbledore đã nói gì vào cái lần nó lấy được thanh gươm trước đây nhỉ? Chỉ một Gryffindor chân chính mới có thể lấy được thanh gươm ra từ chiếc Mũ. Và một Gryffindor thì cần những phẩm chất gì? Một giọng nói nhỏ trong đầu Harry trả lời: sự táo bạo, khí phách và lòng dũng cảm là điểm đặc trưng của Gryffindor.
Harry thôi không đi lại và thở dài, khói từ hơi thở của nó tan biến mau lẹ trong bầu không khí đóng băng này. Nó biết mình phải làm gì. Thành thực mà nói, nó đã nghĩ chuyện này sẽ phải tới ngay từ cái lúc nó phát hiện ra thanh gươm ở dưới đáy hồ.Nó nhìn lướt đám cây xung quanh một lần nữa, nhưng lần này thì tin chắc rằng sẽ chẳng có ai tấn công nó đâu. Chúng đã có cơ hội khi nó một mình đi trong rừng, có hàng ngàn cơ hội khi nó còn bận xem xét cái hồ. Lí do duy nhất trì hoãn đến lúc này là viễn cảnh trước mắt quả thật không hay ho chút nào.
Với những ngón tay dò dẫm, Harry bắt đầu cởi bỏ nhiều lớp quần áo trên người. Nếu đã yêu cầu đến ‘khí phách’ thì, nó đau khổ nghĩ, nó cũng không chắc lắm, trừ phi tính cả cái khí phách khi nó đã không gọi Hermione ra làm thay mình chuyện này. Có tiếng cú rúc đâu đó quanh đây khi Harry cởi đồ khiến nó đau lòng nhớ đến Hedwig. Nó đang run bần bật, hàm răng đánh lập cập điên cuồng, nó vẫn tiếp tục cởi cho tới khi chỉ còn độc một cái quần lót với đôi chân trần trong tuyết lạnh. Nó bỏ cái túi đựng đũa phép của nó, lá thư của mẹ, mảnh gương của chú Sirius và quả Snitch cũ lên trên đống quần áo, rồi chĩa cây đũa của Hermione xuống mặt băng.
‘Diffindo.’ (Cắt!)
Băng nứt ra kèm theo âm thanh như bắn một viên đạn giữa sự yên tĩnh: bề mặt của cái hồ vỡ ra và hàng tảng băng rung chuyển trên mặt nước dợn sóng. Theo như Harry có thể đoán, cái hồ không sâu lắm, nhưng để lấy được thanh gươm thì nó buộc phải lặn hoàn toàn xuống đó.
Biết trước được nhiệm vụ trước mắt chẳng hề khiến nó trở nên dễ dàng hơn hay làm nước ấm hơn. Nó bước tới bên rìa cái hồ rồi đặt cây đũa vẫn còn phát sáng của Hermione xuống. Sau đó, cố gắng không tưởng tượng xem nước lạnh tới mức nào hay mình sẽ run kinh dị như thế nào, nó nhảy xuống.
Mọi lỗ chân lông của Harry đều gào lên phản đối: không khí trong phổi của nó dường như đang đông đặc lại khi nó chìm đến vai trong làn nước lạnh như băng. Nó khó nhọc thở, run dữ dội, nước trào cả lên bờ, nó lao về phía thanh gươm với đôi chân đã tê cứng. Nó chỉ muốn lặn xuống một lần thôi.
Harry trì hoãn cái giây phút phải lặn xuống giây này qua giây khác, thở hổn hển và run rẩy cho tới khi nó tự nhủ rằng phải làm cho xong thôi và thu hết can đảm lặn xuống.

Cái lạnh thật quá sức chịu đựng: cảm giác như bị lửa đốt vậy. Bộ não của nó dường như đông cứng lại khi nó xuyên qua làn nước tối hù xuống đáy và vươn tay ra dò dẫm tìm thanh gươm. Những ngón tay của nó đã rờ được đến cái cán, nó kéo thanh gươm lên.
Rồi có thứ gì đó quấn chặt lấy cổ nó. Nó đã nghĩ đó là rong rêu, nghĩ rằng đâu có cái gì chạm vào người khi nó lặn xuống đâu, và nó dùng cánh tay còn lại tự giải thoát cho mình. Đó không phải là rong: sợi dây xích đeo cái Trường Sinh Linh Giá đang từ từ siết chặt cổ họng nó.
Harry điên cuồng đạp, cố gắng đẩy mình trở lên bề mặt, nhưng nó chỉ đơn thuần bị đẩy đi đẩy lại về phía đầy đá của cái hồ. Quẫy đạp và nghẹt thở, nó cào cấu cái dây xích đang bóp cổ mình, những ngón tay đông cứng đã không thể nới lỏng được ra, và giờ thì chút ánh sáng nhỏ nhoi đang lập loè trong đầu, nó sắp chìm, đã chẳng còn gì nữa, chẳng còn gì nó có thể làm được nữa, và cánh tay đang ôm chặt ngang ngực nó kia ắt hẳn là của Tử Thần…Ngạt thở và nôn oẹ, ướt đầm và lạnh hơn bất cứ giây phút nào trong đời, nó đang nằm úp xuống mặt tuyết. Ngay bên cạnh, ai đó cũng đang thở dốc, ho và lảo đảo. Hermione rốt cuộc cũng tới, cũng như cô bé đã tới khi con rắn tấn công Harry… tuy nhiên tiếng đó nghe chẳng giống cô bé chút nào, không phải tiếng ho trầm trầm kia, chưa kể tới sức nặng để lại qua các dấu chân…
Harry chẳng còn sức nhấc đầu lên để xem vị cứu tinh của nó là ai nữa. Tất cả những gì nó có thể làm là run rẩy đưa tay lên cổ sờ cái vết cắt cái mặt dây chuyền để lại. Nó đã biến mất: ai đó đã giải thoát cho nó. Rồi một giọng hổn hển vang lên ngay trên đầu nó.
‘Cậu – có – điên – không?’
Không gì khác ngoài cú sốc khi nghe giọng nói đó đã giúp cho Harry có sức mạnh ngồi dậy. Vẫn còn run dữ dội, nó lảo đảo đứng lên. Trước mặt nó là Ron, mặc đồ đầy đủ nhưng ướt sũng, mái tóc dính chặt vào mặt, một tay cầm thanh gươm của Gryffindor, tay kia cầm cái Trường Sinh Linh Giá đung đưa với cái dây xích đã đứt.
‘Tại cái quái gì vậy?’ Ron thở dốc, giơ cái Trường Sinh Linh Giá lên, nó đang lắc qua lắc lại dưới cái dây đã ngắn bớt y như một trò thôi miên, ‘tại sao cậu không tháo cái thứ này ra trước khi lặn hả?’
Harry không thể nào trả lời được. Con nai cái bạc chẳng là gì, chẳng là gì hết so với sự trở lại của Ron, nó không thể tin được. Rùng mình vì lạnh, nó lấy đống đồ vẫn còn nằm bên bờ hồ rồi mặc chúng vào. Khi nó mặc vào người hết cái áo len này đến áo len khác, nó liếc Ron, nửa mong rằng Ron sẽ lại biến mất khi Harry không chú ý, nhưng nó phải thực tế: Ron vừa nhảy xuống hồ, vừa cứu mạng Harry.
‘Là c–cậu hả?’ cuối cùng Harry nói, răng nó run lập cập, giọng nó yếu hơn bình thường do vụ suýt chết ngạt vừa rồi.

‘À, ừ,’ Ron nói với vẻ hơi ngượng ngùng.
‘C–cậu gọi lên con nai đó?’
‘Cái gì? Không, đương nhiên là không! Mình lại tưởng cậu làm vậy!’
‘Thần hộ mệnh của mình là một con nai đực.’
‘Ồ đúng vậy. Mình đã nghĩ trông nó khang khác. Không có gạc.’ Harry đeo cái túi của bác Hagrid lại quanh cổ, trùm nốt cái áo len cuối cùng, cúi xuống nhặt cây đũa của Hermione lên rồi lại đối mặt với Ron.
‘Làm sao cậu tới được đây?’
Rõ ràng là Ron đã hi vọng chuyện này sẽ để dành nói sau.
‘À, mình đã – cậu biết đấy – mình đã trở lại. Nếu –‘ nó tằng hắng. ‘Cậu biết đấy. Cậu vẫn cần tới mình.’
Im lặng, cái đề tài về sự ra đi của Ron có vẻ như lại dựng lên một bức tường giữa chúng. Nhưng nó đã ở đây. Nó đã quay lại. Nó vừa cứu mạng Harry. Ron nhìn xuống tay. Nó thoáng ngạc nhiên khi thấy thứ mình đang cầm.
‘Ồ đúng rồi; mình đã mang nó lên,’ nó nói không cần thiết lắm, giơ thanh gươm lên cho Harry coi. ‘Đó là lí do cậu nhảy xuống, đúng chứ?’
‘Ừ,’ Harry nói. ‘Nhưng mình vẫn không hiểu. Tại sao cậu tới được đây? Tại sao cậu tìm được bọn mình?’
‘Chuyện dài lắm,’ Ron nói. ‘Mình đã đi tìm các cậu hàng giờ liền, khu rừng này rộng thật, đúng không? Và khi mình đang tính ngủ dưới gốc cây chờ tới sáng thì thấy con nai đó, và cậu thì đi theo.’
‘Cậu không thấy ai khác chứ?’
‘Không,’ Ron đáp. ‘Mình – Nhưng nó bỗng ngập ngừng, liếc sang hai cái cây mọc cạnh nhau cách đó vài thước.– Mình nghĩ mình thấy cái gì đó di chuyển đằng kia, nhưng lúc đó mình đang chạy tới cái hồ, bởi vì cậu đã lặn xuống mà không nổi lên, nên mình đã không quay lại để – ê này!’
Harry nhanh chóng lao tới chỗ Ron chỉ. Hai cây sồi đứng cạnh nhau, có một cái lỗ nhỏ chỉ khoảng vài phân trên thân cây ở ngang tầm mắt, một vị trí lí tưởng để quan sát mà không bị phát hiện. Xung quanh gốc cây không có tí tuyết nào và Harry cũng không thể thấy một dấu chân nào. Harry quay trở với Ron đang đứng chờ, tay vẫn cầm thanh gươm và cái Trường Sinh Linh Giá.
‘Có gì ở đó không?’ Ron hỏi.
‘Không,’ Harry đáp.
‘Vậy làm sao thanh gươm này ở dưới hồ được?’
‘Người nào đó gọi lên Thần hộ mệnh đã để nó ở đó.’
Chúng nhìn thanh gươm bạc được trang trí lộng lẫy, những viên ngọc được cẩn ở cán lấp lánh dưới ánh sáng từ cây đũa phép của Hermione.
‘Cậu đoán nó là đồ thật chứ?’ Ron hỏi.
‘Có ngay cách để kiểm chứng đây,’ Harry nói.

Cái Trường Sinh Linh Giá vẫn đung đưa trong tay Ron. Cái mặt dây chuyền có hơi co lại một chút. Harry biết thứ bên trong nó lại đang kích động. Nó cảm nhận được sự có mặt của thanh gươm và cố gắng giết Harry hơn là để Harry lấy được nó. Giờ không phải lúc bàn luận dông dài; giờ là lúc phá huỷ cái mặt dây chuyền. Harry nhìn quanh, giương cao đũa phép của Hermione, và thấy nó: một phiến đá phẳng nằm dưới tán cây sung dâu.
'Lại đây,' nó dẫn đường, phủi tuyết trên phiến đá và giơ tay ra đón lấy cái Trường Sinh Linh Giá. Ron đưa nốt thanh gươm, tuy nhiên, Harry lắc đầu.
'Không, cậu nên làm thì hơn.'
'Mình?' Ron bị sốc. 'Tại sao chứ?'
'Vì cậu đã mang được thanh gươm từ dưới hồ lên. Mình nghĩ nên là cậu.'
Nó không hề cố tỏ ra tốt bụng hay rộng rãi. Như khi nó biết con nai đó có ý tốt, nó hiểu rằng Ron là người sẽ sử dụng thanh gươm. Ít nhất cụ Dumbledore cũng dạy Harry về những loại ma thuật nhất định, của sức mạnh không lường trước được của những hành động nhất định.
'Mình chuẩn bị mở nó ra đây,' Harry nói, 'còn cậu sẽ đâm nó. Ngay lập tức, được chứ? Bởi vì cái thứ ở trong này sẽ gây ra một trận chiến đấy. Một phần của Riddle trong quyển nhật kí đã cố giết mình.'
'Cậu định mở nó ra bằng cách nào?' Trông Ron cực kì kinh hãi.
'Mình sẽ bảo nó mở ra, dùng Xà ngữ,' Harry nói. Câu trả lời đó thốt ra từ miệng nó dễ dàng đến mức nó nghĩ mình đã luôn biết rõ điều này từ tận đáy lòng: có lẽ cuộc trạm chán với con Nagini đã khiến nó nhận ra. Nó nhìn chữ 'S' uốn éo được dát lên đá xanh lấp lánh: thế này khá dễ để tưởng tượng nó là một con rắn nhỏ quăn queo trên nền đá lạnh.
'Không!' Ron nói, 'không, đừng mở nó ra! Mình nói nghiêm túc đấy!'
'Tại sao lại không?' Harry hỏi. 'Cùng xử lí cái thứ chết tiệt này thôi, đã mấy tháng rồi –'
'Mình không thể, Harry, mình nói thật đấy – cậu làm đi –'
'Nhưng tại sao?'
'Bởi vì thứ đó rất tệ với mình!' Ron lùi ra xa cái mặt dây nằm trên tảng đá. 'Mình không thể chịu nổi nó! Mình không có ý bào chữa, Harry, vì những gì đã làm, nhưng nó ảnh hưởng tới mình tệ hơn tới cậu và Hermione, nó khiến mình nghĩ đến những thứ, những thứ đó mình cũng đã từng nghĩ tới, nhưng nó khiến mọi thứ trở nên tồi tệ, mình không thể giải thích được, và khi mình tháo nó ra thì đầu óc mình lại trở lại bình thường, giờ thì như mình lại phải đeo nó lại vậy – Mình không thể, Harry!'
Nó đã lùi lại, thanh gươm kéo lê bên cạnh, lắc đầu.
'Cậu có thể mà,' Harry nói, 'cậu có thể! Cậu vừa mới lấy được thanh gươm, mình biết chắc chắn phải là cậu dùng nó. Làm ơn đi, chỉ là huỷ nó thôi mà, Ron.'

Âm thanh cái tên của nó dường như là chất kích thích vậy.
Ron nuốt nước bọt, rồi vẫn thở nặng nhọc qua cái mũi dài, nó bước về phía phiến đá.
'Nói mình biết khi nào nhé,' nó rên rỉ.
'Đếm đến ba,' Harry nhìn xuống cái mặt dây chuyền rồi nheo mắt, tập trung vào cái mẫu tự 'S', tưởng tượng ra con rắn, trong khi đó cái thứ bên trong lúc lắc như một con gián sập bẫy. Cũng dễ thương hại nó thật, chỉ trừ vết cắt vẫn còn rát trên cổ Harry.
'Một…hai…ba…mở ra.'
Lời cuối cùng rít lên kèm theo một tiếng gầm gừ khi cái mặt bằng vàng mở banh ra với tiếng lách cách nhỏ.
Bên trong cả hai mặt khung nhấp nháy một con mắt sẫm màu và đẹp trai của Tom Riddle trước khi nó trở nên đỏ ké với một vạch đồng tử.
'Đâm nó đi,' Harry giữ chặt cái mặt dây trên đá.
Ron giơ thanh gươm lên bằng đôi tay run rẩy: mũi gươm chĩa vào đôi mắt đang xoay điên cuồng, và Harry giữ chặt cái mặt dây, cố gắng hết sức, tưởng tượng cảnh máu phun ra từ khung ảnh trống trơn. Rồi một giọng nói rít lên từ cái Trường Sinh Linh Giá.
'Ta nhìn thấy trái tim của ngươi, và nó là của ta.'
'Đừng nghe lời nó!' Harry khó chịu. 'Đâm nó đi!'
'Ta đã thấy giấc mơ của ngươi, Ronald Weasley, và ta thấy nỗi sợ hãi trong ngươi. Mọi thứ ngươi mong muốn đều có thể xảy ra, nhưng những thứ ngươi e ngại cũng thế…'
'Đâm nó!', Harry hét lên. Tiếng hét vang vọng cả tới cây cối xung quanh. Mũi gươm khẽ dịch chuyển, Ron nhìn thẳng vào đôi mắt của Riddle.
'Ít được quan tâm nhất, luôn luôn, bởi người mẹ khao khát một đứa con gái…Ít được yêu thương nhất, giờ đây, bởi cô bạn thích bạn của ngươi hơn… Tốt thứ hai, thì suốt đời, mãi mãi chỉ đứng sau cái bóng của người khác mà thôi…'
'Ron, đâm nó ngay đi!' Harry gào lên, nó có thể cảm thấy cái mặt dây khẽ rung lên và lo sợ những gì sắp đến.
Ron đưa thanh gươm lên cao hơn, trước hành động đó, mắt của Riddle ánh lên những tia đỏ như máu.
Bên ngoài hai cánh của mặt dây, ngoài con mắt, bỗng mọc lên hai cái bong bóng hết sức kì cục, cái đầu của Harry và Hermione, méo mó một cách bất thường.
Ron hét toáng lên vì sốc, rồi quay lưng lại với những hình thù đang toả ra ngoài khung dây, đầu tiên là phần ngực, rồi đến thắt lưng, chân, tới khi chúng đứng hẳn trong cái mặt dây, cạnh nhau như những cái cây có rễ đàng hoàng, lắc lư tiến gần Ron và Harry-thật, nó đã giật những ngón tay của

mình ra khỏi mặt dây khi chúng đột nhiên bỏng rát trắng bệch.
'Ron!' nó hét lên, nhưng giờ thì Riddle-Harry đang nói với giọng của Voldermort. Ron nhìn chằm chằm hắn như bị thôi miên, mặt đối mặt.
'Sao còn quay trở lại? Bọn ta sẽ khoẻ hơn nếu không có ngươi, hạnh phúc hơn nếu không có ngươi, mừng vì sự vắng mặt của ngươi… Bọn ta đã cười nhạo sự ngu ngốc, hèn nhát, cả tính tự phụ ngớ ngẩn của ngươi nữa..'
'Đồ tự phụ!', Riddle-Hermione nhại lại, con bé xinh xắn hơn và cũng tồi tệ hơn Hermione thật. Nó ngúng nguẩy, cười khúc khích, ngay trước mặt Ron, giờ đây đang hết sức khổ sở, đờ người ra, thanh gươm thì chĩa vào khoảng không cạnh nó. 'Có ai thèm nhìn ngươi, ai nhìn ngươi bao giờ chứ, bên cạnh Harry Potter? Ngươi đã làm được những gì, so với Người được chọn? Ngươi là cái gì, so với Đứa bé Sống sót?'
'Ron, đâm nó ngay, ĐÂM NÓ!' Harry gào lên, nhưng Ron vẫn không nhúc nhích. Mắt nó mở to, Riddle-Harry và Riddle-Hermione phản chiếu lại trong đôi mắt đó, tóc bọn chúng như những ngọn lửa, mắt chúng ánh lên đỏ ngầu, và giọng nói thì vang lên như bộ đôi quỷ dữ.
'Mẹ ngươi đã thú nhận,' Riddle-Harry châm chọc, trong khi Riddle-Hermione cười chế nhạo, 'rằng bà luôn muốn có ta là con trai, thay vì ngươi…'
'Ai có thể không thích cậu ấy cơ chứ, loại đàn bà nào mà lại đi chọn ngươi? Ngươi không là gì cả, không là gì, so với cậu ấy', Riddle- Hermione ngâm nga, và rồi như một con rắn, con bé vây quanh Riddle-Harry, ôm chặt lấy nó: môi của chúng chạm nhau.
Ở ngay đằng trước chúng, Ron đứng đó với khuôn mặt đầy nỗi thống khổ, nó giơ thanh gươm lên cao, đôi tay run rẩy.
'Làm đi, Ron!' Harry hét to.
Ron nhìn thẳng vào Harry, và Harry nghĩ là mình vừa nhìn thấy đôi mắt Ron vằn lên những tia máu.
'Ron – ?'
Thanh gươm loé lên, rồi chém xuống, đâm sâu. Harry quăng mình ra khỏi đó, có tiếng gì như tiếng kim loại chạm nhau, rồi một tiếng rú dài vang lên. Harry xoay lại, lún sâu trong tuyết, nó toan lấy đũa phép ra để tự vệ, nhưng không có gì cả.
Thứ gớm ghiếc giả dạng nó và Hermione đã biến mất: chỉ còn Ron, đứng ở đó với thanh gươm lỏng lẻo trong tay, đang nhìn xuống những mảnh vỡ còn sót lại của cái mặt dây chuyền trên phiến đá.
Một cách chậm chạp, Harry tiến lại gần nó, không biết nên làm gì hay nói gì nữa. Ron thở một cách nặng nhọc. Mắt nó không còn đỏ nữa, mà đã trở về màu xanh lam nguyên thuỷ, nhưng ướt đẫm.
Harry dừng lại, vờ như không nhìn thấy, rồi nhặt những mảnh vỡ của cái

Trường Sinh Linh Giá. Ron đã đâm vỡ cái khung đựng chân dung ở cả hai bên cánh: đôi mắt của Riddle đã biến mất, và miếng vải lụa mỏng đã ngả màu của chiếc mặt dây chuyền giờ tan vào không khí như những làn khói mỏng nhẹ. Những thứ đã từng ở trong cái Trường Sinh Linh Giá giờ đã biến mất, việc hành hạ Ron rốt cuộc là phản ứng chống trả cuối cùng của nó.
Tiếng gươm rơi xuống đất vang lên khi Ron thả rơi nó. Nó gục mặt vào đầu gối, tay ôm lấy đầu. Nó đang run rẩy, và Harry biết đó không phải vì lạnh. Harry đút những mảnh vỡ vào túi, quỳ xuống bên cạnh Ron, và cẩn thận choàng tay qua vai Ron. Nó nghĩ việc Ron không gạt tay nó ra là một dấu hiệu tốt.
'Sau khi cậu đi,' nó nói nhỏ, mừng vì khuôn mặt của Ron đang bị che khuất, 'bạn ấy đã khóc suốt cả tuần. Có lẽ là lâu hơn, chỉ vì không muốn mình biết thôi. Đã nhiều đêm bọn mình không nói chuyện với nhau. Khi mà cậu đã đi…'
Nó không thể nói hết câu, chính việc Ron ở đây ngay lúc này mới khiến Harry thật sự nhận ra sự vắng mặt của Ron đã ảnh hưởng đến chúng tới mức nào.
'Cậu ấy như em gái mình vậy', nó tiếp tục. 'Mình yêu quí cậu ấy như một đứa em gái và mình cam đoan cậu ấy cũng nghĩ như vậy về mình. Từ trước đến nay vẫn vậy. Mình nghĩ là cậu biết.'
Ron không đáp lại, nhưng nó đã ngẩng mặt lên quay đi không nhìn Harry mà xì mũi thật to vào áo choàng. Harry đứng dậy, bước tới chỗ chiếc balô to đùng mà Ron bỏ lại cách đó vài thước khi Ron chạy tới cái hồ để cứu Harry khỏi chết đuối. Harry vác nó trên lưng và quay lại chỗ Ron, nó đang đứng lên khi Harry lại gần, mắt đỏ hoe nhưng trông đã khá hơn.
'Mình xin lỗi,' nó nặng nhọc nói. 'Mình xin lỗi vì đã bỏ đi. Mình biết mình là đồ – đồ –'
Nó nhìn bóng tối xung quanh, như thể đang mong cái từ đủ tồi tệ nào đó sẽ nhào xuống mắng mình.
'Cậu đã phần nào chuộc lỗi được trong tối nay rồi,' Harry nói. 'Lấy được thanh gươm. Kết liễu cái Trường Sinh Linh Giá. Cứu mạng mình.'
'Nghe vậy tuyệt hơn sự thật nhiều,' Ron lầm bầm.
'Những việc như vậy luôn luôn nghe tuyệt hơn thực chất,' Harry nói.
'Mình đã cố gắng điều đó với cậu nhiều năm nay rồi.'
Cùng một lúc, hai đứa tiến về phía trước và ôm lấy nhau, Harry cố vắt khô cái lưng áo của Ron vẫn còn tong tong nước.
'Và bây giờ,' Harry nói khi chúng buông nhau ra, 'tất cả những gì chúng ta cần làm là tìm ra căn lều.'
Nhưng điều đó thì chẳng khó khăn gì. Mặc dù đi xuyên qua khu rừng tối tăm với con nai bạc có vẻ như khá dài, nhưng có Ron bên cạnh thì việc quay về

lại tốn ít thời gian một cách đáng ngạc nhiên. Harry không thể đợi để đánh thức Hermione dậy, nó háo hức đến mức khi nó bước vào lều thì Ron vẫn còn tụt lại phía sau một đoạn ngắn.
Thời tiết ấm áp tuyệt vời ngay sau cái hồ và khu rừng, ánh sáng duy nhất toả ra là từ những cây hoa lan chuông lung linh trong cái bát trên sàn. Hermione đã ngủ rất nhanh, những lọn tóc quăn loà xoà trên lớp chăn, và cô bé không chịu nhúc nhích cho đến khi Harry gọi vài lần.
'Hermione!'
Cô bé choàng tỉnh, bật ngay dậy, gạt tóc ra khỏi mặt.
'Chuyện gì vậy? Harry? Cậu ổn chứ?'
'Ổn, mọi thứ đều ổn. Hơn cả thế, mình thấy rất tuyệt. Có ai đó ở đây này.'
'Ý cậu là gì? Ai – ?
Cô bé thấy Ron, đứng đó cầm thanh gươm, nhỏ nước xuống tấm thảm xơ xác. Harry lùi vào góc khuất, bỏ balô của Ron xuống, cố gắng để mình hoà lẫn vào với đống bạt.
Hermione tuột xuống khỏi giường, và đi như người mộng du tới gần Ron, nhìn thẳng vào khuôn mặt tái nhợt của nó. Cô bé dừng ngay trước mặt nó, môi khẽ mấp máy, đôi mắt mở to. Ron nở nụ cười yếu ớt đầy hi vọng và hơi đưa tay lên.
Hermione sấn tới trước và bắt đầu đấm từng phần của cơ thể Ron mà cô có thể với tới.
'Ouch…ow…khoan đã! Cái quái gì – ! Hermione – OW!
'Cậu – hoàn – toàn – là – đồ ngu ngốc – Ronald – Weasley!'Cô bé nhấn mỗi từ với một cú đánh. Ron lùi lại, bảo vệ cái đầu của mình trước Hermione.'Còn – dám – lết – về – đây – sau – hàng – tuần – liền – ôi, đũa phép của tôi đâu?'
Cô bé trông như sẵn sàng đánh tay đôi với Harry để giật đũa từ tay nó và Harry đã phản ứng theo bản năng.
'Protego!'
Một cái khiên ma thuật trong suốt được dựng lên giữa Ron và Hermione: lực phép đẩy Hermione ngã xuống sàn. Gạt những sợi tóc vướng vào miệng, cô bé lại lao ngay dậy.
'Hermione!' Harry nói. 'Bình tĩnh – '
'Tôi sẽ không bình tĩnh!' cô bé gào lên. Chưa bao giờ nó thây cô bé mất kiểm soát đến thế này, có vẻ như cô bé đã khá loạn trí.
'Trả tôi cây đũa phép! Đưa nó cho tôi!'
'Hermione, cậu hãy làm ơn – '
'Đừng bảo tôi phải làm gì, Harry Potter!' Cô bé rít lên. 'Cậu dám sao! Trả nó lại cho tôi! Và CẬU!'
Hermione chỉ thẳng vào Ron trong sự kết án khốc liệt: nó giống như một lời

nguyền rủa, và Harry không thể trách Ron khi nó lùi lại vài bước.
'Tôi đã đuổi theo cậu! Tôi đã gào lên gọi cậu! Tôi đã van xin cậu quay lại!'
'Mình biết,' Ron nói, 'Hermione, mình xin lỗi, mình thật sự – '
'Ồ, cậu đang xin lỗi!'
Cô bé cao giọng cười, nghe như điên loạn; Ron nhìn Harry cầu cứu, nhưng Harry chỉ hơi nhăn mặt bất lực.
'Cậu trở lại sau hàng tuần – hàng tuần liền – và cậu nghĩ là mọi thứ sẽ lại ổn cả chỉ cần cậu nói xin lỗi?'
'Rồi, thế mình còn có thể nói gì khác nào?' Ron thét lên, và Harry mừng vì Ron đã bắt đầu kháng cự lại.
'Ồ, tôi không biết!' Hermione cũng hét lên với sự mỉa mai đầy tức tối.
'Động não đi, Ron, chỉ mất một lúc thôi – '
'Hermione,' Harry xen vào, như cố gắng gỡ gạc sự việc, 'cậu ấy vừa mới cứu –'
'Tôi cóc cần biết!' Cô bé hét lên. 'Tôi không quan tâm cậu ta đã làm gì! Suốt hàng tuần liền, chúng ta có thể đã chết với những gì cậu ta biết – '
'Mình biết là các cậu không chết!' Ron gầm lên, lần đầu tiên át đi giọng cô bé, và tiến gần hết mức đến Cái Khiên pháp thuật giữa họ.
'Harry xuất hiện đầy trên tờ Nhật báo Tiên tri, đầy trên radio, họ đang tìm kiếm các cậu khắp nơi, tất cả tin đồn và những câu chuyện điên rồ nữa, mình cho rằng mình sẽ biết ngay nếu các cậu chết, cậu không biết điều đó giống như – '
'Với cậu thì giống như cái gì?' Giọng cô bé giờ đã sắp the thé đến mức có lẽ chỉ lũ dơi mới có thể nghe thấy, nhưng cô bé đã căm tức đến cực độ rồi, và điều này khiến cô bé nhất thời mất tiếng, thế là Ron chớp ngay lấy cơ hội.
'Mình đã muốn quay lại lúc mình Độn thổ, nhưng mình đã bị mắc kẹt vào một băng Snatcher, Hermione à, và mình không thể đi đâu nữa!'
'Băng gì cơ?' Harry hỏi, khi Hermione ném mình vào chiếc ghế với tay chân bắt chéo như thể đã không gỡ ra từ nhiều năm nay rồi.
'Snatcher,' Ron giải thích. 'Bọn chúng ở khắp mọi nơi – những băng nhóm kiếm vàng bằng cách lùng sục Muggle và bọn phản bội dòng máu, có phần thưởng từ Bộ Pháp Thuật cho mỗi người bị bắt. Mình đang lang thang trên đường và trông mình có vẻ ở tuổi học sinh; bọn chúng rất khoái, nghĩ mình là một tên Muggle đang lẩn trốn. Mình phải cố gắng nói nhanh để thoát khỏi chuyện bị lôi tới Bộ Pháp Thuật.'
'Thế cậu đã nói gì với bọn chúng?'
'Mình bảo mình là Stan Shunpike. Đó là người đầu tiên nảy ra trong đầu mình.'
'Và bọn chúng tin?'
'Chúng nó không được thông minh cho lắm. Một trong số đó chắc chắn là có

lai quỉ, và mùi của hắn thì…'
Ron nhìn Hermione, rõ ràng là hi vọng cô bé sẽ dịu lại trước câu chuyện hài hước nho nhỏ này, nhưng vẻ mặt của cô bé vẫn cứng như đá phía trên chân tay đang bị thắt nút thật chặt. 'Và rồi, chúng nổ ra một vụ om sòm về chuyện liệu mình có đúng là Stan hay không. Nói thật cảnh đó thật là đáng thương, nhưng bọn chúng có năm đứa, trong khi mình chỉ có một, mà chúng đã lấy đũa phép của mình. Rồi hai đứa đánh nhau và trong khi những đứa còn lại sao lãng, mình đã thụi vào bụng tên đang tóm mình, cướp lấy đũa của hắn, dùng phép Khóa tay tên đó rồi Độn thổ. Mình đã làm không tốt lắm, lại bị Rời Thân –' Ron giơ tay phải lên chỉ ra hai móng tay đã bị mất; Hermione nhướn mày lên lạnh lùng – 'và mình đã tới nơi cách chỗ các cậu hàng dặm. Khi mình quay lại khúc sông bọn mình đã ở đó…thì các cậu đã đi rồi.'
'Hay thật! Quả là một câu chuyện hấp dẫn,' Hermione nói bằng cái giọng cao ngất vốn vẫn dùng để mỉa mai châm chọc người khác. 'Cậu chắc đã phải khổ sở lắm nhỉ. Trong khi đó thì chúng tôi tới Thung Lũng Godric và, thử nghĩ xem, đã xảy ra chuyện gì nhỉ, Harry? Ồ vâng, con rắn của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy xuất hiện, và nó tí thì giết được cả hai chúng tôi, rồi sau đó chính bản thân Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai- đấy cũng tới và suýt tóm được chúng tôi nốt.'
'Cái gì?' Ron há hốc miệng, hết nhìn Hermione đến nhìn Harry, nhưng Hermione lờ đi.
'Tưởng tượng chuyện bị mất móng tay xem, Harry! Chuyện đó thực sự đã đẩy nỗi đau đớn của chúng ta lên một tầm cao mới rồi đấy, đúng không?'
'Hermione,' Harry lặng lẽ, 'Ron vừa cứu sống mình.'
Cô bé làm bộ không nghe thấy nó.
'Có một điều tôi muốn biết,' Hermione nhìn Ron từ đầu đến chân.'Chính xác là làm thế nào cậu tìm ra chúng tôi? Điều đó rất quan trọng. Một khi biết được, chúng tôi có thể đảm bảo là sẽ không gặp ai khác không mời mà tới như thế này.'
Ron nhìn chằm chằm cô bé, rồi lôi ra một vật nhỏ bằng bạc từ túi quần.
'Cái này.'
Hermione buộc phải nhìn Ron để xem thứ mà nó đưa ra.'Cái Tắt-Bật Lửa?' cô bé hỏi, ngạc nhiên đến mức quên là phải nhìn nó một cách lạnh lùng và hung tợn.
'Nó không chỉ bật và tắt ánh sáng đâu,' Ron nói. 'Mình không rõ nó vận hành kiểu gì hay tại sao chuyện đó lại xảy ra sau đó chứ không phải vào lúc nào khác, bởi vì mình đã luôn muốn quay trở lại ngay từ lúc ra đi. Nhưng mình đang nghe đài, rất sớm sáng hôm Giáng Sinh, và mình nghe thấy cậu…mình nghe thấy tiếng của cậu.'
Nó đang nhìn vào Hermione.

‘Cậu nghe thấy tôi trên đài?’ cô bé ngờ vực.
‘Không, mình nghe thấy tiếng cậu phát ra từ trong túi quấn. Giọng của cậu,’ nó lại giơ cái Tắt-Bật Lửa lên, ‘phát ra từ đây.’
‘Và chính xác thì tôi đã nói gì?’ Hermione hỏi, giọng của cô bé nghe như ở đâu đó giữa hoài nghi và tò mò.
‘Tên của mình.’ Ron.’Và cậu đã nói… cái gì đó về đũa phép…’
Trông Hermione giận đến đỏ cả người. Harry nhớ lại: đó là lần đầu tiên tên của Ron được nói to lên bởi chúng kể từ ngày nó bỏ đi; Hermione đã nhắc tới nó khi nói về việc sửa chữa cây đũa phép của Harry.
‘Vậy nên mình lôi nó ra,’ Ron tiếp tục, nhìn cái Tắt-Bật Lửa, ‘và trông nó chẳng khác gì cả, nhưng mình cá là mình đã nghe thấy cậu.
Nên mình bấm nó. Và ánh sáng tắt phụt trong phòng mình, nhưng có ánh sáng khác ở ngay ngoài cửa sổ.’Ron giơ bàn tay không lên chỉ ra trước mặt, mắt nó tập trung vào thứ mà cả Harry lẫn Hermione đều không thể nhìn thấy. ‘Nó là một quả cầu phát sáng, hơi rung động và màu xanh, giống như thứ ánh sáng quanh một cái Khoá Cảng vậy, cậu biết không?’
‘Ờ,’ Harry và Hermione tự động đồng thanh.
‘Mình biết là nó,’ Ron nói, ‘Mình vơ lấy đồ đạc rồi đóng gói, sau đó tống vào balô và đi ra vườn
‘Quả cầu sáng đang lơ lửng ngoài đó, chờ mình tới, nó nhảy nhót một chút, và mình đi theo nó ra sau cái kho rồi nó…à, nó chui vào bên trong mình.’
‘Xin lỗi?’ Harry chắc là nó đã nghe lầm.
‘Nó đại khái là trôi tới bên mình,’ Ron nói, minh hoạ bằng mấy ngón tay, ‘nhằm thẳng ngực mình, và rồi – chỉ đơn giản là đi xuyên vào. Ở đây này,’ nó chỉ vào chỗ gần tim, ‘mình có thể cảm nhận được, nóng lắm. Khi nó đi vào bên trong, mình bỗng hiểu mình phải làm gì, và nó sẽ đưa mình tới đâu. Thế là mình Độn thổ và tới bên một cái sườn đồi. Chỗ nào cũng đầy tuyết…’
‘Bọn mình đã ở đó,’ Harry nói. ‘Bọn mình đã ở đó hai đêm, và đêm thứ hai mình cứ nghĩ mãi rằng mình thấy ai đó loanh quanh trong bóng tối và gọi ầm lên!’
‘À ừ, đó là mình đấy,’ Ron nói. ‘Bùa bảo vệ rốt cuộc cũng có tác dụng, bởi vì mình không thể nhìn thấy hay nghe thấy các cậu. Mình chắc chắn là chỉ quanh đâu đây thôi, nên cuối cùng mình vào trong túi ngủ chờ một trong số hai đứa cậu xuất hiện. Mình nghĩ cậu sẽ phải lộ diện khi thu dọn lều.’
‘Thực ra là không,’ Hermione nói. ‘Chúng tôi đã Độn thổ dưới tấm Áo khoác Tàng hình như một sự tăng cường đề phòng. Và chúng tôi đã dời đi rất sớm, bởi vì, như Harry nói đó, chúng tôi nghe thấy tiếng ai đó xung quanh.’
‘À, mình thì ở lại trên đồi cả ngày,’ Ron nói. ‘Mình không ngừng hi vọng các cậu xuất hiện. Nhưng khi trời trở tối, mình biết là lại lỡ mất rồi, nên

mình bấm cái Tắt-Bật Lửa, Độn thổ và tới đây, trong khu rừng này. Mình vẫn không thể thấy các cậu, nên mình chỉ có thể hi vọng một đứa cuối cùng sẽ xuất hiện – và thấy Harry. À, thật ra mình thấy con nai cái đó trước.'
'Cậu thấy cái gì cơ?' Hermione sắc giọng hỏi.
Chúng giải thích chuyện đã xảy ra, và khi câu chuyện về con nai và thanh gươm được giãi bày, Hermione nhăn mặt nhìn hết đứa này tới đứa kia, tập trung căng thẳng đến nỗi cô nàng quên không xoắn tay chân lại.
'Nhưng nó ắt hẳn là một Thần hộ mệnh!' cô bé nói, 'Cậu không thấy ai đã gọi nó lên sao? Không thấy ai cả à? Và nó dẫn cậu tới chỗ thanh gươm? Mình không thể tin được! Rồi chuyện gì xảy ra nữa?'
Ron giải thích chuyện nó xem Harry nhảy xuống hồ ra sao, chờ Harry quay trở lên như thế nào; rồi nó nhận ra có chuyện gì đó không ổn, bèn nhảy xuống cứu Harry và mang thanh gươm lên.
Nó kể dài đến tận đoạn mở cái Trường Sinh Linh Giá, rồi lúng túng và Harry cắt ngang. ' – rồi Ron đâm nó bằng thanh gươm.'
'Và…và sau đó nó biến mất? Như thế thôi à?' cô bé thì thào.
'À, nó – nó có hét lên,' Harry nói, nửa liếc sang Ron. 'Đây này.'
Nó ném cái mặt dây vào lòng Hermione; cô bé thận trọng nhặt lên xem xét cái khung bị đâm. Quyết định rằng làm vậy là an toàn rồi, Harry thu lại cái Bùa Khiên bằng một cái vẫy đũa phép của Hermione rồi quay sang Ron.
'Lúc nãy cậu nói cậu thoát khỏi bọn Snatcher với một cây đũa dư phải không?'
'Sao?' Ron đang quan sát Hermione kiểm tra cái mặt dây chuyền.
'Ồ – đúng vậy.'
Nó kéo mạnh cái khoá balô và lôi ra một cây đũa tối màu ngắn ngủn.
'Đây, mình phát hiện ra luôn luôn thuận tiện khi có đồ dự trữ.'
'Cậu đúng đấy,' Harry giơ tay ra. 'Cái của mình gãy rồi.'
'Cậu đùa à?'
Ron nói, nhưng lúc đó Hermione đã đứng lên, và trông nó lại lo lắng sợ sệt như trước.
Hermione bỏ cái Trường Sinh Linh Giá đã bị phá huỷ vào túi, rồi trèo lên giường và nằm xuống không nói lời nào.Ron đưa cho Harry cây đũa phép mới.
'Kể như cũng tốt gần như cậu hi vọng rồi, mình nghĩ vậy.' Harry thì thầm.
'Ờ,' Ron nói. 'Có thể còn tệ hơn thế cơ. Nhớ lũ chim nó phóng vào mình không?'
'Tôi vẫn chưa bỏ qua đâu đấy,' giọng nghèn nghẹt của Hermione vang lên từ dưới đống chăn của cô bé,
Nhưng Harry thấy Ron nhẹ mỉm cười khi nó lôi cái áo ngủ màu đỏ nâu ra khỏi cái balô.

Harry potter và bảo bối tử thần

Dịch Giả: Lý Lan
Chương 20
Xenophilius Lovegood

Harry không trông mong qua một buổi đêm Hermione sẽ dịu cơn tức, nên nó cũng chẳng lấy gì làm ngạc nhiên khi Hermione vẫn giữ vẻ mặt cau có và im lặng một cách cáu bẳn suốt buổi sáng hôm sau. Ron đáp trả bằng vẻ mặt ăn năn hối hận và ngượng nghịu đến tội nghiệp. Nhất là khi cả ba đứa ngồi với nhau, Harry thấy mình như kẻ duy nhất không khóc lóc ai oán trong một đám ma ít người đưa. Dù vậy, cứ khi nào ở riêng bên cạnh Harry (lúc đi tìm nước và hái nấm) Ron không giấu nổi vẻ mừng rỡ:
"Có ai đó đã giúp chúng ta! Người đã gửi con hươu cái tới ấy!" nó cứ liên mồm nói "Có người cùng phe với chúng ta! Thêm một Horcrux bị tiêu diệt!" Cái mề đay bị phá hủy làm cả ba đứa phấn khích hẳn lên, và suốt ngày tranh luận về những nơi có thể tìm thấy những Horcrux còn lại dù chúng đã bàn tới chuyện này cả tỉ lần rồi. Harry lạc quan cho rằng sắp tới sẽ càng ngày có càng nhiều đột phá hơn. Cơn hờn dỗi của Hermione không thể làm Harry nguôi đi niềm vui sướng ngập tràn; bước nhảy đột ngột đầy may mắn của cả bọn, con hươu cái bí ẩn, sự tái xuất hiện của thanh kiếm của Gryffindor, và nhất là sự trở về của Ron làm Harry khó lòng nào giữ nổi vẻ mặt bình thản. Đến chiều tối thì Harry và Ron lại thoát khỏi vẻ mặt nặng nề của Hermione với cái cớ là đi lục lọi tìm kiếm những quả mâm xôi không hề tồn tại bên bờ giậu. Hai đứa tha hồ trao đổi thông tin cho nhau, Harry cuối cùng cũng kể xong chuyến phiêu lưu lang bạt khắp nơi của nó và Hermione, và những gì đã xảy ra ở Thung Lũng Godric. Còn Ron thì cập nhật cho Harry tất cả tin tức nó thu thập được từ thế giới phù thủy trong mấy tuần qua.
".... vậy làm thế nào mà các cậu biết về Điều cấm kỵ thế?" Ron đột nhiên hỏi sau khi kể cho Harry nghe về những nỗ lực tuyệt vọng của những phù thủy gốc Muggle để tránh bị Bộ kiểm soát.
"Điều cấm kỵ? Điều cấm kỵ nào?"
"Cậu và Hermione bây giờ đã thôi không gọi tên húy của Kẻ-mà-ai- cũng-biết-là-ai-đấy!"
"Ah ừ, chỉ là một thói quen xấu mà bọn tớ vừa mới bị nhiễm thôi" Harry đáp "dù sao thì tớ vẫn thoải mái gọi hắn là Vol..."
"ĐỪNG!!!" Ron gào lên, làm Harry nhảy giật cà tưng đến bên bờ giậu, và Hermione (đang chúi mũi vào một quyển sách ở cửa cái lều) phải quay ra quắc mắt nhìn hai đứa.

"Xin lỗi" Ron kéo Harry ra khỏi bụi mâm xôi, " nhưng tên hắn đã được yểm bùa! Và đó là cách chúng truy tìm chúng ta! Khi gọi tên húy của hắn, lời nguyền sẽ bị phá, và sẽ có một dạng dấu hiệu phép thuật nào đó, đó chính là cách chúng tìm thấy chúng ta ở phố Tottenham Court!"
"Vì chúng ta đã gọi tên húy của *hắn* ư?"
"Chính thế! Nghĩ mà xem, chỉ có những người nào thực sự muốn chống lại hắn, ví dụ như Dumbledore mới dám gọi cái tên đó ra. Bây giờ, chúng đã yểm bùa cái tên đó, thì chẳng quá ư dễ dàng tìm ra thành viên của Hội Phượng Hoàng sao? Chúng suýt tóm được Kingsley..."
"Cậu không đùa chứ?"
"Ừ, có cả tá Tử thần thực tử dồn bắt chú ấy, nhưng chú đã thoát được. Giờ chú cũng đang chạy trốn như chúng ta" Ron gãi má bằng đầu đũa của nó một cách đầy suy tư "Cậu không nghĩ Kingsley đã gửi con hươu cái đó đến chứ?"
"Thần hộ mệnh của chú Kingsley là con linh miêu, mình đã thấy ở đám cưới rồi, nhớ không?"
"Ừ nhỉ..."
Chúng đi xa dần khỏi bờ giậu, cái lều và Hermione.
"Harry, cậu không nghĩ đó là cụ Dumbledore chứ?"
"Cụ Dumbledore cái gì cơ?"
Ron có vẻ hơi ngượng ngùng, nhưng lại nói tiếp với giọng thật trầm.
"Dumbledore.... và con hươu cái? Ý mình là" Ron liếc nhìn Harry qua khóe mắt "thầy là người cuối cùng giữ thanh gươm đúng không?"
Harry thừa hiểu ý nghĩa tiềm ẩn đằng sau câu hỏi ấy. Cái ý nghĩ rằng Dumbledore đã quay lại, rằng thầy đang dõi theo chúng, nếu mà như thế thì thật an ủi biết bao. Harry lắc đầu.
"Dumbledore đã mất" nó nói " Mình đã thấy tận mắt, nhìn rõ cái xác. Thầy đã thực sự ra đi rồi. Với cả, Thần hộ mệnh của thầy là một con phượng hoàng, không phải hươu cái"
"Thần hộ mệnh có thể biến đổi, đúng không?" Ron hỏi tiếp "Thần hộ mệnh của cô Tonks đã thay đổi mà?"
Đúng, nhưng nếu Dumbledore vẫn còn sống, sao thầy lại không lộ diện? Sao thầy không trực tiếp đưa cho chúng ta thanh gươm?
"Tương tự như" Ron nói tiếp "Lí do vì sao thầy không đưa thanh gươm cho cậu lúc còn sống, để lại cho cậu quả Snitch cũ và cho Hermione một quyển truyện trẻ con?"
"Nghĩa là sao?" Harry nhìn Ron chờ đợi câu trả lời.
"Mình không biết nữa" Ron nói "Đôi khi mình chán nản và nghĩ rằng... hắn thầy có khi chỉ muốn đùa cợt, hoặc- hoặc là muốn làm mọi việc phức tạp hơn. Nhưng giờ thì mình không nghĩ như vậy nữa. Thầy đã có ý định thật sự

khi cho mình cái Deluminator, đúng không? Thầy, uhm" tai Ron chuyển sang màu đỏ ửng và nó làm như chăm chú bứt túm cỏ dưới chân bằng ngón cái "thầy hẳn đã biết sẽ có lúc mình bỏ các cậu."
"Không" Harry sửa lại "Thầy hẳn đã biết cậu luôn luôn muốn quay lại"
Ron tuy vẫn còn ngượng nghịu song thầm cảm ơn câu nói của Harry vô cùng. Để thay đổi đề tài, Harry nói "Nhắc đến thầy Dumbledore mới nhớ, cậu đã nghe nói những gì Skeeter viết về thầy chưa?"
"Ừ đó" Ron đáp lại ngay lập tức "mọi người đang bàn tán xôn xao về chuyện đó đấy. Vì những chuyện càng kì lạ càng thu hút mà, Dumbledore là bạn thân của Grindelwald, giờ thì đúng là trò cười cho những người không thích Dumbledore, và là cái tát giữa mặt đối với những ai đã nghĩ thầy là một hình tượng mẫu mực. Mình không nghĩ đó là chuyện to tát đến vậy đâu, thầy hồi đó còn rất trẻ, khi mà họ - "
"Bằng tuổi chúng ta" Harry cắt ngang y như khi đốp lại Hermione khi trước, và có cái gì đó trên nét mặt của Harry khiến Ron quyết định không tiếp tục bàn luận về vấn đề này thêm nữa.
Một con nhện bự nằm im trên cái mạng nhện đầy sương giá mắc trên bụi mâm xôi.
Harry nhắm tới nó bằng chiếc đũa thần Ron đưa tối hôm trước, chiếc đũa mà Hermione đã hạ cố kiểm tra và xác định là được làm từ cây mận gai.
"Enorgio! (Phình to!)"
Con nhện khẽ rùn mình và nhún nhảy trên cái mạng của chính nó. Harry thử lại một lần nữa, và lần này con nhện có nhỉnh lên chút xíu.
"Dừng lại đi!" Giọng Ron dứt khoát " Mình xin lỗi đã nói thầy Dumbledore còn quá trẻ, được chưa nào?"
Harry đã quên béng mất nỗi sợ hãi kinh niên của Ron với bọn nhện.
"Xin lỗi – Reducio (Teo lại!)"
Con nhện không hề thu nhỏ lại. Harry nhìn xuống chiếc đũa làm từ cây mận gai. Bất kể câu thần chú dù đơn giản đến mấy mà cả buổi Harry thử làm với cây đũa này đều kém hiệu quả hơn rất nhiều lần so với cây đũa lông chim phượng hoàng. Cây đũa mới có cảm giác cực kì xa lạ, như dính chặt một cây đũa của người khác vào ống tay áo thôi vậy.
"Cậu phải cố luyện tập thôi" Hermione đến đứng ngay sau lưng chúng một cách âm thầm và theo dõi Harry phóng to thu nhỏ con nhện nãy giờ " Chỉ là vấn đề về sự tự tin thôi mà Harry"
Harry biết tại sao Hermione lại mong muốn chiếc đũa thay thế trở nên phù hợp với nó. Cô bé cảm thấy có lỗi đã làm gãy đũa thần của Harry. Harry kìm lại câu trả đũa rằng nếu Hermione thấy nó vô dụng hãy cầm cây đũa mận gai, và Harry sẽ dùng đũa của Hermione vậy.
Nó mừng là cuối cùng cả ba lại là bạn bè như trước, song ngay khi Ron mỉm

một nụ cười thăm dò với cô bé, Hermione quay ngoắt đi và biến mất đằng sau quyển sách dày cộp.
Cả ba đứa trở về lều khi trời tối sụp. Harry lãnh đợt gác đầu tiên. Ngồi trước cửa lều, Harry cố dùng chiếc đũa mận gai niệm chú làm mấy hòn đá nhỏ bay lên, nhưng phép thuật của nó dường như vụng về hơn và mất đi sức mạnh vốn có. Hermione nằm trên giường đọc sách, Ron, sau khi cố gắng ném mấy cái liếc đầy lo lắng về phía cô bé, rút ra từ trong túi xách một cái đài không dây nhỏ làm bằng gỗ.
"Có một chương trình" Ron nói thầm thì với Harry "phát sóng những tin tức thật. Còn lại thì đã theo phe của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy hết rồi, và tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của Bộ. Riêng chương trình này, cậu cứ nghe thì biết, tuyệt lắm! Vấn đề là họ không thể phát sóng hàng đêm được, bởi vì phải thay đổi địa điểm thường xuyên phòng khi bị theo dõi, và mình phải có mật khẩu để bắt được sóng. Tiếc là mình lại lỡ mất lần phát sóng hôm trước..."
Ron gõ từng nhịp đũa lên chiếc đài và lẩm nhẩm hàng dãy từ khác nhau. Thỉnh thoảng nó lại nhìn lén lút về phía Hermione, lo sợ một cơn thịnh nộ sẽ nổ ra, nhưng cô bé làm như không hề thấy nó ở đấy. Cứ như vậy trong vòng mười phút, Ron gõ đũa và lẩm bẩm, Hermione nằm đọc sách, và Harry tiếp tục luyện tập với cây đũa mận gai.
Cuối cùng Hermione cũng trèo ra khỏi giường. Ron ngừng trò nhịp đũa ngay lập tức.
"Nếu cậu thấy khó chịu thì mình sẽ ngừng ngay lập tức!" nó nói với Hermione một cách lo lắng.
Hermione không hề hạ cố trả lời nó, mà hướng về phía Harry.
"Chúng mình cần nói chuyện" Cô bé nói
Harry nhìn cuốn sách mà cô bé vẫn đang ôm chặt trong tay "Cuộc đời và những dối trá của Albus Dumbledore"
"Gì cơ?" nó đáp một cách sợ hãi. Một ý nghĩ vụt qua đầu Harry, biết đâu lại có một chương trong cuốn sách nói về nó, và nó khiếp hãi nếu phải nghe kể về mối quan hệ giữa nó với Dumbledore theo cách của Rita. Tuy vậy câu trả lời của Hermione lại hoàn toàn không lường trước được.
"Mình muốn tới gặp Xenophilius Lovegood"
Harry nhìn chòng chọc vào cô bé.
"Mình xin lỗi?"
"Xenophilius Lovegood, cha của Luna. Mình muốn tới gặp và nói chuyện với ông ấy"
"Ờ - tại sao?"
Hermione hít một hơi thật sâu như để gắng hết sức, và nói " Chính là dấu ấn đó, trong quyển Thơ cổ Beedle!Nhìn xem này!"

Hermione đẩy cuốn Cuộc đời và những lời dối trá của Dumbledore tới trước cặp mắt không lấy gì làm hứng thú của Harry, nhìn rõ một bức ảnh chụp lại bức thư gốc Dumbledore viết cho Grinderwald, với nét chữ viết tay nghiêng gầy quen thuộc của thầy. Nó ghét phải nhìn những bằng chứng này, bằng chứng rằng Dumbledore đã thực sự viết những dòng chữ đó, chứ không phải là tác phẩm bịa đặt của Rita.
"Chữ ký" Hermione nói "Nhìn vào chữ ký đi Harry!"
Nó nghe theo.
Lúc đầu nó chẳng hiểu cô bé nói về cái gì, nhưng khi nhìn gần hơn với đầu đũa thắp sáng, nó nhận ra Dumbledore đã thay thế chữ A trong Albus bằng kí hiệu trên quyển Chuyện Kể Về Những Hiệp Sĩ Của Beedle thu nhỏ.
"Ờ - các cậu đang...?" Ron hỏi với giọng đầy hi vọng, song ngay lập tức bị dập tắt bởi cái nhìn của Hermione. Cô bé quay lại về phía Harry.
"Bắt đầu có sự liên hệ rồi chứ?" cô bé nói "Mình biết Viktor đã nhận định đó là kí hiệu của Grinderwald, song chính dấu hiệu này đã được khắc trên ngôi mộ ở Godric's Hollow, mà ngày tháng trên ngôi mộ có từ rất lâu trước khi Grinderwald ra đời! Và giờ thì đây! Ah, và dĩ nhiên chúng ta không thể hỏi thầy Dumbledore hay Grinderwald dấu hiệu đó nghĩa là gì - mình còn không rõ liệu Grinderwald có còn sống hay không nữa - nhưng chúng ta có thể hỏi ông Lovegood. Ông ấy đã đeo dấu này tới lễ cưới. Mình tin chuyện này rất quan trọng đấy Harry!"
Harry không trả lời ngay. Nó nhìn thẳng vào khuôn mặt căng thẳng, nhưng đầy hồ hởi của cô bé, rồi quay ra màn đêm đen đặc, suy nghĩ. Sau một quãng lặng dài, nó nói: "Hermione, chúng mình không cần thêm một chuyến đi như Thung Lũng Godric nào nữa. Chúng mình đã tự dẫn xác đến đó, và..."
"Nhưng mọi chuyện đều dẫn chúng mình theo chiều hướng đó! Thầy Dumbledore đã cho mình cuốn Chuyện Kể Về Những Hiệp Sĩ Của Beedle! Sao cậu lại không nghĩ rằng chúng ta cần phải tìm ra dấu hiệu đó?"
"Đấy lại thế rồi!" Harry bắt đầu cảm thấy bực mình "Chúng ta cứ tự huyễn hoặc mình rằng thầy Dumbledore đã để lại những chỉ dẫn, những dấu hiệu..."
"Cái Deluminator tỏ ra cực kì hữu ích với mình" Ron chen vào "Theo mình thì Hermione nói đúng đấy, chúng mình nên tới gặp và nói chuyện với ông Lovegood" Harry ném về phiá Ron một cái nhìn cay cú. Nó dám cá sự ủng hộ của Ron đối với Hermione hầu như chẳng liên quan gì đến lòng ham muốn tìm hiểu ý nghĩa của kí tự cổ hình tam giác kia.
"Sẽ không giống như lần ở Thung Lũng Godric đâu" Ron nói tiếp "Lovegood theo phe chúng ta mà, tờ Kẻ Lí Sự của ông ấy bao lâu nay vẫn luôn ủng hộ cậu, và luôn nói rằng mọi người phải giúp đỡ cậu"
"Mình tin chắc chuyện này cực kỳ quan trọng đấy" Hermione nói giọng bộ

cũng cực kỳ nghiêm túc.
"Chả lẽ cậu không nghĩ là, nếu đúng là chuyện quan trọng thật thì đáng lẽ thầy Dumbledore đã nói với mình trước khi mất rồi chứ?"
"Có lẽ.. có một vài điều mà cậu phải tự tìm cho chính mình" Hermione nói, với một điều bộ yếu ớt như đang cố bám vào rơm.
"Chính xác" Ron nói ngay đầy vẻ nịnh bợ "Nghe có vẻ hợp lý đấy"
"Không, thực ra là chẳng hợp lý tí nào" Hermione lại đốp lại "Nhưng mình nghĩ chúng ta vẫn nên đến gặp ông Lovegood. Một dấu hiệu liên quan tới thầy Dumbledore, Grinderwald, và Thung Lũng Godric. Harry, mình nghĩ chúng ta phải tìm hiểu rõ chuyện này mới được!"
"Mình nghĩ chúng ta nên bỏ phiếu" Ron nhanh nhảu "Ai muốn đi gặp ông Lovegood ..."
Tay Ron đã giơ lên cao ngay trước cả Hermione. Cô bé hơi bĩu môi nghi ngờ trong khi cũng giơ tay hưởng ứng.
"Ít phiếu hơn rồi, xin lỗi nhé Harry" Ron vỗ lưng Harry an ủi.
"Thôi được rồi" Harry nói, nửa ngạc nhiên, nửa bực tức "Chỉ, một khi gặp ông Lovegood chúng ta sẽ thử đi tìm những Horcruxes còn lại, đúng không? Mà chờ đã, có ai trong chúng ta biết ông Lovegood sống ở đâu không? Trong hai cậu có ai biết không?"
"Cách nhà mình không xa" Ron nói. "Mình không biết chính xác ở chỗ nào, nhưng bố mẹ mình luôn chỉ về phía ngọn đồi khi họ đề cập đến gia đình Lovegood. Sẽ không khó khăn gì để tìm được đâu."
Khi Hermione trở lại chiếc gường ngủ, Harry hạ giọng:
"Cậu chỉ đồng tình để thử và lấy được sự quan tâm của cậu ấy"
"Trong tình yêu và chiến tranh, mọi thứ đều công bằng" Ron vui vẻ hẳn lên "Đúng là thuận cả đôi đường. Đừng có rầu rĩ, với cả bây giờ là Giáng sinh, và Luna sẽ về nhà trong kỳ nghỉ."
Ba đứa đang ngắm một khung cảnh tuyệt đẹp của ngôi làng của Ottery St CatchPole từ trên đồi nơi hiu hiu gió thổi nơi chúng độn thổ đến. Từ góc nhìn của chúng, ngôi làng phía dưới trông như bộ sưu tập nhà đồ chơi lấp lóa dưới những vệt nắng mặt trời thẳng tắp chen vào giữa những đám mây rọi xuống mặt đất. Chúng đứng ngắm nhìn Trang Trại Hang Sóc trong vài phút, tay che mắt, nhưng tất cả những gì chúng thấy là mấy rặng cây và bờ giậu cao vút của vườn lan, một cách che mắt người Muggle để khỏi trông thấy ngôi nhà kì quái ẩn giấu phía sau.
"Kì cục thật, ở gần thế này, nhưng lại không ghé qua nhà" Ron nói.
"Đâu phải như cậu chưa được thấy họ. cậu ở đó nguyên mùa giáng sinh mà" Hermione nói lạnh tanh.
"Mình đâu có ở đó" Ron bật cười "Cậu nghĩ mình đã quay về đó và nói với tất cả mọi người là mình đã bỏ các cậu mà đi ư? Hẳn Fred và George sẽ

thích lắm đấy. Cả Ginny nữa, chắc hẳn nó sẽ thông cảm với mình lắm"
"Nếu vậy thì cậu đã ở đâu?" Hermione hỏi giọng ngạc nhiên.
"Chỗ ở mới của Bill và Fleur. Ngôi nhà sò ở vùng nông thôn.Anh Bill luôn tốt với mình. Anh không hưởng ứng chuyện mình đã làm, song cũng không hề nhắc tới chuyện đó. Anh ấy biết mình rất hối hận mà. Còn lại người trong nhà chẳng ai biết mình đã về. Bill nói với mẹ là anh ấy và Fleur muốn có một kỳ nghỉ riêng với nhau. Các cậu hiểu chứ, kỳ nghỉ đầu tiên sau lễ cưới. Mình chắc Fleur không bận lòng đâu. Thừa biết chị ấy ghét Celestina Warbeck ra sao rồi"
Ron quay lưng lại phía Trang Trại.
"Thử tìm phía trên kia xem" nó dẫn đường lên trên đỉnh đồi.
Chúng đi bộ trong vòng vài tiếng, trong khi Harry bị Hermione bắt phải choàng Chiếc áo tàng hình.
Lùm cây trên ngọn đồi thấp mọc hoang dại đứng tách xa ra khỏi một căn lều nhỏ trông như không có người ở.
"Cậu có nghĩ đây là nhà họ không? Có khi họ đang đi nghỉ lễ Giáng sinh ở đâu đó" Hermione nhòm vào căn bếp nhỏ gọn gàng với dàn cây phong lữ bên cửa sổ. Ron khịt mũi.
"Nếu là nhà Lovegood thì chỉ liếc qua cái cửa sổ là biết ngay đúng hay không. Thử đi tìm trên mấy ngọn đồi khác xem nào"
Và cả ba đứa Độn thổ thêm mấy dặm về phía Bắc.
"À há!!!" Ron hét lên, khi cơn gió mạnh thổi bạt cả tóc và quần áo. Nó chỉ tay lên phía trên đỉnh đồi, nơi một tòa nhà quái dị đang đứng sừng sững nổi bật trên nền trời, một ống đen hình trụ khổng lồ với một mặt trăng ma quái treo lơ lửng đằng sau trong ánh trời chiều. "Chắc chắn đó là nhà của Luna! Còn có ai khác trên đời dám sống trong ngôi nhà đó chứ? Trông như một con pháo khổng lồ vậy!"
"Trông nó chẳng giống loài chim nào cả" Hermione gườm gườm nhìn ngôi nhà.
"Ý mình là con pháo trong cờ vua cơ! Ron nói – "Một cái lâu đài ấy" (Lưu ý: trong tiếng Anh, "rook" vừa có nghĩa là "quân pháo" trong môn cờ vua, vừa có nghĩa là "con quạ")
Trong bọn Ron là đứa cẳng dài nhất, nó lên đến đỉnh đồi đầu tiên. Khi Harry và Hermione đuổi kịp nó, thở hổn hển và đau xóc cả hông, chúng thấy Ron đang cười toe toét chờ đón.
"Đúng là nhà họ đấy" Ron nói "Nhìn mà xem"
Ba tấm biển viết tay đính lên trên cánh cửa gẫy gục. Tấm biển thứ nhất ghi:
TỔNG BIÊN TẬP TỜ QUIBBLER, X.LOVEGOOD
Tấm thứ hai ghi:
CHỌN CHO MÌNH MỘT CÀNH TẦM GỬI

Tấm thứ ba ghi:
TRÁNH XA CÂY MẬN SAI KHIẾN
Cánh cửa kêu cọt kẹt khi chúng bước vào nhà. Lối đi ngoằn ngoèo vào cửa chính mọc đầy những loài cây kỳ dị, kể cả giống cây màu da cam với thứ quả trông giống củ cải mà thỉnh thoảng Luna đeo như một loại khuyên tai. Harry cho rằng nó còn nhận ra một cây Snarlgaluff và tránh xa khỏi cái gốc mốc meo nguy hiểm. Hai cây táo cua già cỗi, cành trụi lá và oằn đi trong gió, nhưng vẫn lúc lỉu những trái chín đỏ mọng nhỏ xinh, và hàng loạt những vòng hoa tầm gửi trắng xếp hàng như lính canh hai bên cửa.
Một con cú với bộ dạng yếu ớt, đầu giống một con chim ưng, đậu ở trên một càng cây tầm tầm với chúng.
"Cậu nên bỏ áo khoác tàng hình ra đi Harry" Hermione nói "Người mà ông Lovegood muốn giúp không phải chúng tớ, mà chính là cậu"
Harry nghe theo và đưa chiếc áo cho Hermione nhét vào chiếc túi kết hạt. Cô bé gõ ba lần vào cánh cửa đen dày, tán đầy đinh sắt cùng cái chuông gõ cửa giống một con đại bàng.
Tầm mười giây trôi qua, rồi cánh cửa mở tung và Xenopilius Lovegood hiện ra, đi chân trần và mặc một cái áo ngủ bạc màu. Mớ tóc dài bạc trắng của ông còn chưa chải, bù xù rối tinh. Xenophilius ở bữa tiệc cưới Bill và Fleur hiển nhiên là bảnh bao hơn rất nhiều.
"Cái gì? Có chuyện gì thế? Mấy người là ai? Chúng bay muốn gì?" ông ta hét lên với giọng cao chói lói, cáu kỉnh, nhìn từ Hermione tới Ron, và kết thúc ở Harry với cái miệng hình chữ O tròn vo tức cười.
"Xin chào bác Lovegood" Harry đưa tay ra " Cháu là Harry, Harry Potter"
Xenophilius không bắt tay Harry, nhưng con mắt không nhìn thẳng xuống mũi của ông ta giờ đăm đăm ngó lên vết sẹo trán Harry.
"Chúng cháu vào có được không ạ?" Harry hỏi "Có vài chuyện chúng cháu muốn hỏi bác"
"Tôi cũng không chắc như vậy có nên không" Xenophilius thì thầm. Ông ta nuốt khan và nhìn nhanh một vòng ra ngoài vườn. "Thật sự tôi rất shock... tôi nghĩ... tôi... thực ra có lẽ tôi không nên - "
"Không lâu đâu ạ" Harry nói, cảm thấy bắt đầu thất vọng với thái độ chào đón chẳng mấy phần nồng hậu này.
"Tôi -- ôi, thôi được rồi. Vào đi, nhanh lên! Nhanh lên!"
Cả bọn vừa mới kịp đặt chân lên ngưỡng cửa thì Xenophilius đã đóng sập cửa lại. Chúng đang chiêm ngưỡng căn bếp lập dị nhất Harry từng thấy. Căn bếp tạo thành hình tròn gần như hoàn hảo, khiến Harry có cảm giác như đang đứng trong một lọ đựng hạt tiêu khổng lồ vậy.
Mọi thứ đều được uốn cong để dựng sát vào tường : bồn rửa, bếp lò, ủ bát đĩa - tất cả đều được vẽ hình hoa, côn trùng và chim với những màu cơ bản

sáng trưng. Harry nghĩ mình đã bắt đầu nắm bắt được phong cách của Luna. Những hiệu ứng như thế, trong một không gian khép kín như thế này, quả thực có phần hơi quá đà.
Ngay giữa sàn nhà là một cái cầu thang kim loại uốn hình trang trí dẫn lên tầng trên. Có một mớ hỗn độn những tiếng đập, tiếng leng keng từ trên lầu vọng xuống: Harry đang tự hỏi không hiểu Luna đang làm gì.
"Các cháu tốt hơn lên tầng đi" Xenophilius nói, mặc dù trông ông vẫn cực kỳ không thoải mái, và ông dẫn cả lũ lên trên.
Căn phòng phía trên trông giống như một dạng kết hợp giữa phòng khách và phòng làm việc, nhưng còn lộn xộn hơn cả căn bếp. Dù nhỏ hơn và có dạng hình tròn, căn phòng này lại gợi nhớ đến Phòng Cần Thiết trong một lần nó biến thành một mê cung khổng lồ chứa cả tỉ thứ đồ vật được cất giấu qua bao thế kỷ. Căn phòng này có hàng đống giấy tờ vung vãi khắp nơi, chồng sách này bên chồng sách nọ. Hàng loạt những mẫu động vật được làm rất hoàn hảo, những con vật mà Harry không thể nhìn ra là con gì, tất cả hoặc vỗ cánh, hoặc nhe nanh, treo ngay trên trần nhà.
Luna không có ở đây: thứ mà làm ra những tiếng động huyên náo ban nãy là một đồ vật bằng gỗ lích kích những bánh xe, vòng răng phép thuật. Thoạt nhìn nó trông giống như lai giữa một cái ghế băng và một tủ đựng đầy sách, nhưng rồi nó hiểu ra đó chỉ là một loại máy in lỗi thời mà thôi, vì tờ Kẻ Lí Sự đang dần dần được tuôn ra từng trang từ cái máy.
"Xin lỗi" Xenophilius nói, và sải bước tới bên cái máy, giật vội một miếng khăn trải bàn dưới một chồng sách ngổn ngộn, làm những thứ sách vở ấy rơi ào xuống đất, phủ vội tấm khăn lên cái máy in đang kêu lục cà lục cục. Ông quay lại đối diện Hary.
"Cháu đến đây làm gì?"
Trước khi Harry kịp trả lời, Hermione bỗng thốt lên một tiếng kêu kinh hoàng.
"Bác Lovegood, kia là cái gì?"
Cô bé chỉ vào một cái sừng xám xoáy trôn ốc khổng lồ na ná giống sừng kỳ lân, đính chặt vào tường chiếm một khoảng không gian lớn của căn phòng.
"Đó là sừng của Snorkark Sừng Nhàu"
"Không phải!" Hermione hét lên.
"Hermione" Harry xấu hổ thì thầm "đây không phải là lúc..."
"Nhưng Harry, đó là sừng con Erumpent! Nó được liệt vào Hạng B của Những Mặt Hàng Được Phép Buôn Bán, nó cực kỳ nguy hiểm để đem vào trong nhà như thế này!"
"Nhưng làm sao cậu biết đó là sừng Erumpent?" Ron hỏi, và tránh vội xa khỏi cái sừng nhanh đến mức có thể trong sự lộn xộn bừa bãi của căn phòng.
"Có một mục miêu tả rõ ràng trong cuốn Những sinh vật huyền bí và nơi tìm

thấy chúng, bác phải đem vứt thứ này đi ngay lập tức! Bác không biết rằng nó có thể nổ tung bất cứ lúc nào dù chỉ là với sự va chạm nhỏ nhất ạ?"
"Snorkark Sừng nhàu" Xenophilius nói dứt khoát, ánh mắt bướng bỉnh bảo thủ "là một sinh vật huyền thoại vô cùng nhút nhát, và cái sừng của nó - "
"Bác Lovegood, cháu nhận ra những khe rãnh ở gốc sừng, và đó chính là sừng Erumpent, nó cực kỳ nguy hiểm - cháu không biết bác lấy đó từ đâu -"
"Tôi đã mua nó" Xenophilius nói bằng giọng giáo điều "Hai tuần trước, tôi mua thứ đó từ tay một phù thủy trẻ tuổi vô tình biết được sở thích của tôi với loài Snorkark tinh tế. Một món quà Giáng sinh bất ngờ cho Luna" ông ta nói, và quay sang Harry "Vậy chính xác thì tại sao cậu tới đây, cậu Harry?"
"Chúng cháu cần sự giúp đỡ" Harry nói ngay trước khi Hermione lại bắt đầu.
"Giúp?" Xenophilius nói "Giúp đỡ? Uhmmm"
Mắt ông ta lại nhìn lên vết sẹo trên trán Harry. Ông dường như cùng một lúc vừa bị thôi miên vừa sợ hãi tột cùng.
"Phải.... vấn đề là... giúp đỡ Harry Potter... thực ra là khá nguy hiểm...."
"Nhưng chính bác đã kêu gọi mọi người phải luôn luôn giúp đỡ Harry, rằng đó là nhiệm vụ hàng đầu của tất cả chúng ta ư?" Ron hỏi "Trên tờ báo của bác ấy?"
Xenophilius liếc về phía sau, nơi chiếc máy đánh chữ vẫn đang kêu lạch cạch và gõ ầm ĩ bên dưới tấm khăn trải bàn.
"Ờ... phải... tôi đã từng thể hiện quan điểm đó... nhưng -"
"Đó là điều tất cả những người khác nên làm, còn riêng bản thân bác thì không ư?" Ron tiếp tục.
Xenophilius không trả lời. Ông tiếp tục nuốt khan, phóng cái nhìn khắp lượt cả ba đứa. Harry có cảm giác như ông đang trải qua khoảnh khắc đấu tranh nội tâm vô cùng đau đớn.
"Luna đâu rồi ạ?" Hermione hỏi "Chúng ta sẽ xem cậu ấy nghĩ gì về chuyện này"
Xenophilius nuốt khan. Dường như ông đã hóa đá. Cuối cùng ông nói, bằng giọn run rẩy và nhỏ tới mức khó lòng nghe thấy được qua tiếng chiếc máy in: "Luna đang ở dưới suối, tìm bắt Plimly Nước ngọt. Nó sẽ rất thích được gặp các cháu đấy. Tôi sẽ đi gọi nó. Phải- phải... Tôi sẽ cố thử giúp các cháu"
Ông đi xuống cái cầu thang xoắn ốc, và ba đứa nghe thấy tiếng cửa trước mở ra và rồi đóng lại.
Chúng nhìn nhau.
"Lão già hèn nhát" Ron nói "Luna gan dạ gấp mười lần lão"
"Chắc hẳn ông ấy lo sợ bọn Tử thần thực tử sẽ làm gì đó nếu biết chúng ta đang ở đây" Harry biện hộ.
"Mình đồng ý với Ron" đến lượt Hermione "Lão già đạo đức giả kinh tởm,

bảo mọi người giúp cậu trong khi bản thân lão thì cố mà né tránh. Và trên hết là tránh xa cái sừng đó ra nhé."
Harry bước tới bên cái cửa sổ phía xa bên kia phòng. Nó thấy dòng suối, một dải mỏng lấp lánh tít xa dưới chân đồi. Giờ ba đứa đang ở trên cao rất cao, và một chú chim bay ngang qua khi nó phóng tầm mắt về phía Trang Trại Hang Sóc, giờ đã bị dải đồi che lấp khuất tầm nhìn. Ginny đang ở đâu đó nơi ấy. Kể từ đám cưới của Bill và Fleur chưa bao giờ Harry và Ginny gần nhau như thế này, nhưng cô bé hẳn chẳng thể biết rằng nó đang nhìn về phía cô, nghĩ về cô. Nó nghĩ đáng ra nó phải vui vì chuyện đó mới phải, phản ứng của Xenophilius thể hiện ra một điều: bất cứ ai có liên quan đến nó đều sẽ gặp nguy hiểm.
Nó quay trở lại vào trong phòng và bắt gặp những thứ đồ cổ quái khác trên miếng ván cong: một bức tượng đá chạm hình một nữ phù thuỷ rất đẹp nhưng có vẻ khắc khổ đội một thứ mũ vô cùng quái dị trên đầu. Hai vật trông rất giống cái ống nghe của người khiếm thính bằng vàng uốn cong ra từ hai phía. Một đôi cánh nhỏ xíu màu xanh lấp lánh đính trên đai da quấn quanh đỉnh đầu bà, trong khi một cái củ cải màu da cam đính lấy một đai da khác quanh trán.
"Nhìn xem này" Harry trỏ.
"Ôi quyến rũ thật đấy" Ron mỉa mai "Thật ngạc nhiên tại sao lão ta không đội thứ của nợ đó đến lễ cưới nhỉ?"
Ba đứa nghe thấy tiếng cửa trước sập lại. Và một thoáng sau, Xenophilius trèo lên chiếc thang hình xoắn ốc lên tầng, đôi chần gầy nhẳng giờ đã xỏ vào đôi bốt Wellington, tay cầm một khay những tách trà ăn rơ hợp bộ với nhau theo một phong cách kinh khủng và một ấm trà nóng bốc khói.
"Ah, cậu đã phát hiện ra sáng tạo nho nhỏ của tôi"
Xenophilius ném một cách thô bạo khay trà vào tay Hermione và bước tới đứng cạnh Harry bên bức tượng.
"Đúng chuẩn mẫu, vừa khít, ngự trên đầu Rowens Ravenclaw xinh đẹp ‘Sự thông thái vô hạn là tài sản lớn nhất của con người!’ "
Ông trỏ vào thứ trông như cái trợ thính.
"Đây là ống dẫn Wrackpurt để loại bỏ những âm thanh làm phân tán tư tưởng người đang suy nghĩ trong một phạm vi nhất định. Còn đây" ông chỉ tiếp vào đôi cánh nhỏ "chân vịt Billywig dùng để sai khiến trí não hưng phấn. Và cuối cùng" ông trỏ vào cái củ cải màu cam " cây mận sai khiến, để tôn vinh khả năng chấp nhận những điều cao cả khác thường"
Xenophilius sải bước quay lại với khay trà mà Hermione đã chật vật đặt lên chiếc bàn đang rung lên bần bật.
"Tôi có thể mời các cháu dùng trà pha chế từ rễ cây Gurdy chứ?"
Xenophilius nói " Cha con tôi đã tự pha chế đấy" Ông rót thứ trà có màu tím

giống như nước quả anh đào và nói "Luna đang ở chân cầu, nó cực kỳ vui sướng khi biết các cháu đang ở đây. Chắc cũng không phải chờ lâu đâu, nó sắp bắt đủ Plimpy để nấu súp cho chúng ta rồi. Ngồi xuống đi và tự thêm đường vào trà nhé"
"Vậy" ông dọn một chồng giấy liêu xiêu sắp rơi trên ghế bành và ngồi xuống, đôi chân mang ủng Wellington đan vào nhau "Tôi có thể giúp gì cho cậu đây, cậu Potter?"
"Vâng" Harry liếc thấy Hermione đang gật đầu lia lịa khuyến khích "Đó là về dấu hiệu bác đeo trên ngực hôm đám cưới anh Bill và chị Fleur. Chúng cháu muốn biết nó có nghĩa là gì."
Xenophilius rướn lông mày.
"Các bạn đang nói tới dấu hiệu của những Thánh vật của tử thần?

Harry potter và bảo bối tử thần

Dịch Giả: Lý Lan

Chương 21
Những bảo bối của Tử Thần

Harry rớt phịch xuống đám cỏ, thở hổn hển và lập tức chồm dậy. Hình như bọn nó đã đáp xuống góc một cánh đồng vào lúc chạng vạng. Hermione ngay lập tức đã kịp chạy vòng quanh hai đứa, tay vẫy đũa phép.
"Protego Totalum (Bảo vệ toàn diện) … Salvio Hexia (Không-ma-thuật)…"
"Lão già lừa đảo chết tiệt." Ron hào hển chui ra khỏi chiếc Áo khoác Tàng hình rồi ném nó sang cho Harry. "Cậu đúng là thiên tài đó Hermione, một thiên tài thật sự. Mình không tin nổi là tụi mình có thể thoát ra khỏi đó được."
"Cave Inimicum (Cảnh báo kẻ thù) … Mình đã nói đó là cái sừng Frumpent rồi, mình đã bảo lão rồi, đúng không? Giờ thì nhà lão đã bị thổi tan xác pháo!"
"Đáng đời lão ta," Ron vừa nói vừa nghía cái quần jeans tơi tả và mấy vết đứt trên chân mình. "Các cậu đoán xem chúng sẽ làm gì lão nào?"
"Ôi mong sao chúng đừng giết lão!" Hermione rên rỉ, "Vì vậy mà mình muốn lũ Tử thần Thực tử nhìn thấy Harry trước khi chúng ta thoát thân để chúng biết Xenophilius đã không nói láo với chúng!"
"Vậy sao lại giấu mình đi?" Ron hỏi.
"Ai cũng nghĩ cậu đang nằm nhà với bệnh mụn phồng mà Ron . Chúng đã bắt cóc Luna chỉ vì cha cậu ấy đã bảo vệ Harry! Chuyện gì sẽ xảy ra với gia đình cậu nếu chúng biết cậu đang sát cánh với Harry?"

"Nhưng còn cha mẹ cậu thì sao?"
"Họ đang ở Úc," Hermione đáp. "Họ yên ổn cả. Họ không biết chuyện gì hết."
"Cậu đúng là thiên tài," Ron lặp lại đầy nể phục.
"Đúng đó, Hermione ơi," Harry nhiệt tình ủng hộ."Mình không hình dung nổi bọn mình sẽ xoay xở ra sao nếu thiếu cậu."
Hermione tươi tỉnh được một chút, nhưng lại xịu xuống ngay.
"Còn Luna thì sao?"
"À, nếu bọn chúng nói thật thì cô bé vẫn còn sống…" Ron lên tiếng trước.
"Đừng nói vậy, cậu đừng có nói vậy chứ!" Hermione ré lên. "Cô bé phải còn sống, phải sống!"
"Vậy mình nghĩ cô bé sẽ bị tống vào ngục Azkaban," Ron nói.
"Nhưng rồi có sống nổi ở đó hay không… Những thứ cô bé phải chịu đựng không phải…"
"Cô bé sẽ chịu nổi," Harry thốt lên. Nó không thể chịu nổi cái ý nghĩ rằng một điều khác sẽ xảy ra. "Cô bé rất dũng cảm. Luna dũng cảm hơn cậu nghĩ nhiều. Rồi cậu ấy sẽ dạy cho tất cả các bạn tù khác về Wrackspurts và Nargles nữa ấy chứ."
"Cầu mong cậu nói đúng," Hermione nói. Nó đưa một tay lên khoát trước mắt. "Chắc mình sẽ thấy rất thương cho Xenophilius giá như…"
"…giá như lão đừng cố bán rẻ tụi mình cho bọn Tử thần Thực tử, đúng đó." Ron tiếp.
Cả bọn dựng lều rồi chui vào, Ron pha trà. Sau cú thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc, cái nơi ẩm thấp lạnh lẽo này bỗng trở nên như ở nhà: an toàn, thân thuộc và ấm cúng.
"Ôi, sao tụi mình lại đến đó?" Sau vài phút yên lặng, Hermione lẩm bẩm.
"Harry, cậu đúng đó, hoàn toàn đó chỉ là một cái bẫy như ở Thung lũng Godric thôi mà, thật phí thời gian! Nào là các Thánh vật của Tử thần… thật vớ vẩn… mà thật ra," một ý mới chợt nảy ra trong đầu nó, "chắc lão đã phịa ra toàn bộ chuyện đó, đúng không? Có lẽ lão chẳng tin gì chuyện các Thánh vật của Tử thần, lão chỉ muốn nói mãi chuyện đó để níu chân bọn mình chờ cho tụi Tử thần Thực tử đến mà thôi!"
"Không phải vậy đâu," Ron nói. "Đang lúc căng thẳng mà phịa chuyện thì không dễ như cậu nghĩ đâu. Hồi bọn Snatchers tóm mình, mình đã nhận ra điều đó. Giả đò làm Stan dễ hơn nhiều so với phịa ra một người mới toanh vì mình có biết đôi chút về anh ấy. Lão Lovegood chịu nhiều căng thẳng như vậy trong lúc cố giữ chân tụi mình. Mình cho là lão nói thật, hoặc nói cái lão cho là thật, chỉ để cố cho bọn mình nói tiếp hoài chuyện đó."
"Mình không cho rằng tâm trạng của lão quan trọng đến vậy," Hermione thở sượt. "ngay cho lão có thật lòng thì trong đời mình cũng chưa từng bao giờ

nghe nhiều chuyện tào lao như vậy."
"Gượm đã,' Ron nói. "Phòng Chứa Bí mật chẳng đã từng bị coi là chuyện hoang đường đó sao?"
"Nhưng các Thánh vật của Tử thần không có thật đâu Ron!"
"Cậu cứ nói vậy, sao vẫn có một món Thánh vật có thật đó thôi," Ron đáp. "Đó là Chiếc áo Tàng hình của Harry…"
"Chuyện Ba Anh Em chỉ là một câu chuyện," Hermione khẳng định. "Một câu chuyện giải thích vì sao người ta lại sợ chết. Nếu sống sót chỉ đơn giản như là chuyện núp trong Chiếc áo Tàng hình thì tụi mình đâu cần gì nữa!"
"Mình không biết. Tụi mình có thể làm được nhiều việc với một chiếc đũa phép bất khả đánh bại," Harry vừa nói vừa xoay xoay chiếc đũa phép bằng gỗ mận gai mà nó ghét cay ghét đắng trên mấy ngón tay.
"Không có thứ đó đâu, Harry ơi."
"Cậu đã nói là có đủ thứ đũa phép – nào là Chiếc gậy của Tử Thần gì gì đó…"
"Được rồi, ngay cho dù cậu muốn tự dối mình là chiếc Đũa phép Tiền Bối là có thật, vậy thì Hòn đá Phù thủy thì sao?" Ngón tay của Hermione vẽ một dấu ngoặc kép quanh cái tên đó, còn giọng nó đặc vẻ châm biếm. "Không phép màu nào có thể làm người chết sống lại, vậy đó thôi!"
"Khi đũa phép của mình kết nối với đũa phép của Kẻ-Mà-Ai-Cũng- Biết-Là-Ai-Đấy, nó đã làm mẹ mình, cha mình xuất hiện… và cả Cedric…"
"Nhưng họ đâu có thật sự trở về từ cõi chết, đúng không?" Hermione đáp. "Đó chỉ là những ảo ảnh mờ mờ, đâu có giống như thật sự làm người ta sống lại."
"Nhưng cô ta, cô gái trong câu chuyện đó, cũng đâu có thật sự sống lại? Câu chuyện nói rằng một khi người ta chết đi, họ thuộc về cõi chết. Nhưng người anh thứ hai vẫn nhìn thấy được cô ấy, vẫn nói chuyện được với cô ấy mà? Anh ta còn sống với cô ta một thời gian…"
Nó nhận thấy sự lo ngại và một điều gì đó khó tả trong cung cách của Hermione. Rồi khi Hermione liếc sang Ron, nó chợt nhận ra đó chính là nỗi sợ hãi: Nó đã làm cô bé sợ bởi câu chuyện sống với người chết của nó.
"Vậy là người đàn ông họ Peverell được chôn cất ở Thung lũng Godric," nó vội vã nói, cố làm ra vẻ hết sức tỉnh táo khỏe mạnh, "cậu chẳng biết gì về ông ta cả à?"
"Không," Hermione đáp, có vẻ nhẹ nhõm khi được chuyển sang đề tài khác. "Mình đã tra cứu về ông ta sau khi đọc trên bia mộ, giả sử ông ấy có nổi tiếng hay có làm được việc gì ra trò, mình chắc là ông có tên trong số mấy cuốn sách của tụi mình. Chỉ có một chỗ duy nhất mình tìm ra được cái tên 'Peverell' là cuốn Sự Cao quý của Bản chất: Phả hệ Phù thủy. Mình mượn của Kreacher đó," nó giải thích khi thấy Ron nhướn mày. "Nó liệt kê những

gia đình thuần chủng mà ngày nay đã tuyệt tự. Rõ ràng họ Peverell là một trong những dòng họ biến mất trước tiên."
"Tuyệt tự?" Ron lặp lại.
"Nghĩa là dòng họ đó đã không còn nữa," Hermione giải thích, "cách đây hàng thế kỷ kia, như trường hợp của dòng họ Peverells. Có thể họ vẫn có hậu duệ, nhưng họ được gọi bằng tên khác."
Chợt một ký ức lóe lên trong Harry, cái ký ức được khuấy động bởi cái âm điệu của cái tên "Peverell": hình ảnh một lão già dơ hầy khua vung một chiếc nhẫn gớm chết vào mặt một quan chức của Bộ, nó hét toáng lên:
"Marvolo Gaunt!"
"Gì thế?" Ron và Hermione đồng thanh.
"Marvolo Gaunt! Ông của Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai! Trong cái Tưởng Ký, với cụ Dumbledore! Marvolo Gaunt đã nói rằng lão là hậu duệ của dòng họ Peverell!"
Cả Ron và Hermione đều ngẩn người.
"Chiếc nhẫn, chính chiếc nhẫn ấy đã trở thành một Trường Sinh Linh Giá. Marvolo Gaunt bảo rằng trên đó có gia huy của dòng họ Peverell! Mình đã thấy lão dí nó vào mặt của thằng cha ở Bộ, suýt nữa lão đã nhét nó vào tận mũi hắn."
"Gia huy của dòng họ Peverell à?" Hermione bắt bẻ. "Cậu có thấy được nó trông thế nào không?"
"Không thấy rõ," Harry vừa nói vừa cố nhớ lại. "Trên đó chẳng có gì đặc biệt theo như mình thấy, có thể chỉ là vài vết xước. Mình chỉ thật sự nhìn nó thật gần sau khi nó đã bị ghè nứt ra rồi."
Harry nhận ra vẻ thấu hiểu của Hermione khi đôi mắt cô bé vụt mở to. Ron nhìn hết đứa này sang đứa khác đầy ngạc nhiên.
"Ái chà... Vậy cậu lại cho đây là cái dấu hiệu đó? Dấu hiệu của Thánh vật đó hả?"
"Tại sao lại không chứ?" Harry phấn khích, "Marvolo Gaunt là một lão già ngu ngốc sống như một con lợn, lão chỉ quan tâm đến tổ tiên, dòng dõi. Nếu chiếc nhẫn đó đã truyền qua bao nhiêu thế kỷ thì chắc lão cũng chẳng biết nó thật ra là cái quái gì. Nhà đó làm gì có cuốn sách nào, mà các cậu cứ tin mình đi, lão không thuộc kiểu người thích đọc truyện cổ tích cho con nghe đâu. Lão muốn nghĩ rằng mấy vết xước trên mặt đá đó là gia huy của dòng họ nhà lão vì những gì lão thật sự quan tâm chỉ là mang dòng máu thuần chủng khiến người ta trở nên quí phái."
"Ừ, nghe có lí," Hermione tỏ ra thận trọng, "nhưng Harry à, nếu cậu đang nghĩ đến cái mà mình cho là cậu đang nghĩ..."
"Ừ, sao lại không? Tại sao lại không chứ?" Harry nói chẳng thèm cẩn trọng. "Đó là một hòn đá, đúng chưa?" Nó nhìn sang phía Ron cầu cứu. "Vậy nếu

như đó là Hòn đá Phù thủy thì sao?"
Miệng Ron há hốc.
"Chao ơi... mà liệu nó còn tác dụng gì được nữa khi cụ Dumbledore đã đập...?"
"Tác Dụng? Tác Dụng gì? Ron, nó chẳng bao giờ có tác dụng hết cả! Bởi làm gì có Hòn đá Phù thủy!
Hermione quỳ sụp xuống đầy bực tức. "Harry, cậu cố ghép mọi thứ vào câu chuyện Thánh vật đó..."
"Ghép mọi thứ vào?" Nó lặp lại. "Hermione, tự chúng khớp vào nhau! Mình biết dấu hiệu Thánh vật Tử thần có trên hòn đá đó! Lão Gaunt đã bảo rằng lão là hậu duệ dòng họ Peverell!"
"Cách đây một phút, cậu còn nói với tụi mình là cậu không thấy rõ cái dấu trên mảnh đá đó!"
"Cậu nghĩ chiếc nhẫn đó giờ ở đâu?" Ron hỏi Harry. "Thầy Dumbledore đã làm gì nó sau khi ghè vỡ nó ra?"
Nhưng trí tưởng tượng của Harry đã bay rất xa so với những gì Ron và Hermione có thể hình dung nổi.
Ba vật, hay là ba Thánh vật đó, nếu hợp lại sẽ làm cho người sở hữu chúng trở thành chúa tể của Thần Chết... Chúa tể... Người Chinh phục... Người Chiến thắng... Kẻ thù cuối cùng sẽ bị đánh bại là cái chết...
Rồi nó nhìn thấy chính mình, người sở hữu các Thánh vật, đương đầu với Voldermort, các Horcruxe của hắn không còn có ý nghĩa gì nữa... Người này không thể sống nếu kẻ kia vẫn còn tồn tại... Phải chăng đó là câu trả lời? Các Thánh vật sẽ đương đầu với các Trường Sinh Linh Giá? Rút cuộc phải chăng cũng có một cách để đảm bảo nó là người chiến thắng? Nếu nó làm chủ các Thánh vật của Tử thần, liệu nó sẽ được an toàn?
"Harry?"
Nhưng nó hầu như chẳng nghe thấy Hermione: Nó rút Chiếc áo Tàng hình ra, rũ nó qua những ngón tay mình, chất vải mềm như nước, nhẹ như không khí. Nó chưa bao giờ nhìn thấy một vật gì tương tự trong suốt gần bảy năm sống trong thế giới phù thủy. Chiếc áo này đúng như lời Xenophilius đã tả: Một chiếc áo thật sự làm cho người mặc vô hình hoàn toàn, bền vĩnh viễn, đem lại sự che dấu hoàn toàn không gì xuyên thấu được, cho dù có bị dính bùa chú gì cũng vậy....
Rồi thốt nhiên, nó chợt nhớ ra...
"Thầy Dumbledore đã giữ cái áo này vào cái đêm cha mẹ mình mất!"
Giọng nó run lên và nó cũng cảm thấy mặt mình bừng lên, nhưng nó mặc kệ.
"Mẹ mình kể với chú Sirius là thầy Dumbledore đã mượn cái áo! Thì ra vậy! Thầy muốn xem kỹ nó, tại thầy nghĩ đó là Thánh vật thứ ba! Ignotus Peverell được chôn cất tại Thung lũng Godric..." Harry đi đi lại lại như kẻ

mộng du trong lều, cảm thấy như những viễn cảnh mới của sự thực dần mở ra trước mắt. "Ông ta là tổ tiên của mình. Mình là hậu duệ của người em thứ ba! Tất cả đều hợp lý!"
Nó thấy như mình thêm sức mạnh bởi niềm tin về những Thánh vật, như thể chỉ nghĩ đến chuyện sở hữu chúng đã khiến nó thêm sức mạnh, nó vui sướng quay lại chỗ hai bạn.
"Harry à," Hermione lại lên tiếng nhưng nó đang bận lục lọi cái túi đeo trên cổ, những ngón tay của nó run bần bật.
"Đọc đi," nó bảo Hermione, ấn lá thư của mẹ nó vào tay cô bé. "Đọc đi! Thầy Dumbledore đã mượn cái áo, Hermione à! Thầy cần nó để làm gì cơ chứ? Thầy đâu cần áo, thầy có thể ếm Bùa Tan Ảo Ảnh mạnh đến nỗi làm thầy hoàn toàn vô hình mà đâu cần đến áo!"
Có một vật gì rớt xuống sàn rồi lấp lánh lăn xuống dưới ghế: Nó đã làm rớt trái bóng Snitch trong khi rút cái thư ra. Nó cúi nhặt trái bóng và chợt một loạt phát hiện kỳ diệu mới mẻ ùa vào đầu nó, đem lại cho nó một niềm phấn khích đến choáng váng, khiến nó buột kêu to.
"NÓ Ở TRONG NÀY! Thầy để lại cho mình cái nhẫn... nó ở trong trái bóng Snitch!"
"Cậu... cậu nghĩ vậy thật hả?"
Nó không hiểu tại sao Ron có vẻ sửng sốt như vậy. Chuyện đó quá hiển nhiên, quá rõ ràng với Harry. Mọi thứ đều khớp, mọi thứ... Chiếc áo của nó là Thánh vật thứ ba, rồi bao giờ nó biết cách mở trái bóng Snitch, nó sẽ có Thánh thích thứ hai, và rồi tất cả những gì nó cần làm là tìm Thánh vật thứ nhất, là chiếc Đũa phép Tiền Bối, rồi thì...
Nhưng đó chỉ như một tấm màn phủ trên sân khấu sáng đèn: tất cả sự phấn khích của nó, tất cả hy vọng và hạnh phúc của nó đều bị dập tắt trong chớp mắt, và nó trơ trọi trong bóng tối, khoảnh khắc vinh quang chợt tan biến.
"Đó chính là thứ hắn đang theo đuổi."
Sự thay đổi trong giọng nói của nó làm cho Ron và Hermione thêm sợ hãi.
"Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai đang theo đuổi chiếc Đũa phép Tiền Bối."
Nó quay lưng lại hai gương mặt căng thẳng đầy nghi hoặc của hai đứa bạn. Nó biết rằng đấy là sự thật. Tất cả đều khớp, không phải Voldemort đang tìm kiếm một chiếc đũa phép mới; hắn đang tìm một chiếc đũa cũ, nhìn ra trong màn đêm và nghĩ ngợi...Voldermort lớn lên trong một trại trẻ mồ côi Muggle. Chẳng có ai kể cho hắn nghe câu chuyện Chuyện kể của Thi sĩ Beedle khi hắn còn bé, cũng như Harry vậy. Chẳng có mấy phù thủy tin vào chuyện các Thánh vật của Tử thần. Liệu có thể Voldermort biết được chuyện này? Harry nhìn sâu vào đêm tối... Nếu Voldermort có biết đến các Thánh vật của Tử thần, chắc hẳn hắn đã săn lùng chúng, đã làm tất cả để có chúng: ba vật mà làm cho người sở hữu chúng trở thành Chúa tể của Thần Chết?

Nếu hắn đã biết đến các Thánh vật của Tử thần thì ngay từ đầu hắn cần gì đến các Trường Sinh Linh Giá? Phải chăng chỉ riêng việc hắn đã lấy một Thánh vật và biến nó thành một Trường Sinh Linh Giá đã cho thấy hắn không hay biết gì về bí mật vĩ đại cuối cùng này của thế giới phù thủy? Mà như thế có nghĩa là Voldermort tìm kiếm chiếc Đũa phép Tiền Bối mà không nhận thấy hết sức mạnh của nó, không hiểu được rằng nó là một trong ba... bởi chiếc đũa Thánh vật đó không thể giấu kín được, sự tồn tại của nó ai nấy đều biết cả... Con đường đẫm máu của chiếc Đũa phép Tiền Bối đã được truyền tụng trên khắp các trang sử của giới phù thủy...
Harry nhìn bầu trời u ám, những vẩn mây màu xám khói và màu trắng bạc lướt qua mặt trăng trắng đục. Nó cảm thấy nhẹ nhõm với những phát hiện kỳ diệu của mình.
Nó quay trở lại vào lều, sững sờ khi thấy Ron và Hermione vẫn đứng ở đúng chỗ nó đã bỏ hai đứa đi ra, Hermione vẫn cầm trong tay bức thư của mẹ Lily nó, Ron bên cạnh cô bé trông có vẻ hơi lo lắng. Tụi nó không nhận ra chỉ trong vài phút vừa rồi, cả bọn đã tiến xa được chừng nào sao?
"Đúng không?" Harry nói, cố đưa hai đứa vào trong vòng sáng tỏa ra từ cái sự thực hiển nhiên nó đã phát hiện ra. "Điều này đã giải thích mọi chuyện. Các Thánh vật của Tử thần là có thật và mình có được một... có thể là hai..." Nó đưa trái bóng Snitch lên. "...và Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai đang đuổi theo cái thứ ba, nhưng hắn không nhận ra... hắn chỉ nghĩ rằng đó là một chiếc đũa phép cực mạnh..."
"Harry à," Hermione vừa lên tiếng vừa tiến đến chỗ nó, đưa trả lại nó lá thư của mẹ Lily. "Mình xin lỗi, nhưng mình nghĩ là cậu nhầm rồi, nhầm hết."
"Nhưng cậu không thấy sao? Mọi thứ đều khớp hết..."
"Không, không khớp đâu," cô bé nói. "Không hề khớp. Harry, cậu bị cuốn đi xa quá rồi đấy". Nó vừa định nói thì cô bé tiếp ngay, "Vậy cậu làm ơn, hãy làm ơn trả lời mình câu này: Nếu các Thánh vật của Tử thần là có thật, và thầy Dumbledore có biết đến chúng, biết rằng người sở hữu tất cả những Thánh vật sẽ là Chúa tể của Thần Chết, thì Harry, tại sao thầy lại không cho cậu biết? Tại sao chứ?"
Nó đã có sẵn câu trả lời. "Nhưng chính cậu đã nói rồi đấy thôi, Hermione! Phải tự tìm hiểu lấy! Đó là một Cuộc Khám Phá!"
"Nhưng mình nói vậy cốt để cố thuyết phục cậu đến chỗ nhà Lovegood thôi!" Hermione kêu lên giận dữ. "Mình có thật sự tin vậy đâu!"
Harry không thèm chú ý.
"Thầy Dumbledore thường để mình tự tìm hiểu mọi thứ. Thầy để mặc mình thử sức, mặc mình mạo hiểm. Chuyện này đúng với kiểu của thầy đó thôi."
"Harry, đây đâu có phải chuyện chơi, đây đâu có phải chuyện tập tành này nọ! Đây là chuyện thật, và thầy Dumbledore đã để lại cho cậu một chỉ dẫn

rất rõ ràng: hãy tìm và tiêu diệt các Trường Sinh Linh Giá! Cái dấu hiệu đó chẳng có ý nghĩa gì hết, hãy quên các Thánh vật của Tử thần đi, tụi mình không đủ sức để làm mấy chuyện ngoài lề đó..."
Harry chẳng thèm nghe những gì cô bé nói. Nó xoay đi xoay lại trái bóng Snitch trên tay, thầm mong trái bóng mở ra để lộ Hòn đá Phù thủy bên trong, để chứng tỏ cho Hermione thấy nó đúng và các Thánh vật của Tử thần là có thật.
Cô bé cầu cứu Ron.
"Cậu cũng đâu có tin, đúng không?" Harry ngước lên, Ron ngần ngại.
"Mình không... Ý mình là... cũng có khớp đấy chứ," Ron lóng ngóng, "Nhưng khi nhìn toàn cục..." Nó hít một hơi thật sâu. "Mình cho là bọn mình cần phải tiêu diệt mấy cái Trường Sinh Linh Giá đó, Harry à. Đó là cái cụ Dumbledore bảo bọn mình làm mà. Chắc là... Chắc là tụi mình bỏ qua cái vụ Thánh vật này đi."
"Cám ơn cậu, Ron à." Hermione đáp. "Mình gác phiên đầu." Rồi cô bước ngang qua chỗ Harry và ngồi xuống trước cửa lều, chấm dứt cuộc tranh luận một cách quyết liệt.
Nhưng đêm đó Harry không làm sao ngủ được. Ý nghĩ về các Thánh vật của Tử thần đã chiếm hết tâm trí nó, nó không làm sao yên giấc trong khi các ý nghĩ cứ rằn rựt quay cuồng trong tâm trí: chiếc đũa phép, hòn đá, và cái áo, nếu nó có thể có hết cả ba thứ...
Tôi mở ra ở chỗ đóng (I Open At The Close)... Nhưng chỗ đóng là chỗ nào(I Open At The Close)? Sao nó không thể có được hòn đá lúc này? Ước gì nó có hòn đá, nó sẽ hỏi đích thân thầy Dumbledore những câu hỏi này... và Harry thì thầm với trái bóng Snitch trong bóng tối, cố đủ thứ, kể cả Xà ngữ, nhưng trái bóng vàng vẫn không hề nhúc nhích...
Còn chiếc đũa phép, chiếc Đũa phép Tiền Bối, nó đang ở đâu? Voldermort đang tìm kiếm những đâu? Harry ước sao vết sẹo sẽ rát bỏng lên để cho nó biết những ý nghĩ của Voldermort, bởi đây là lần đầu tiên cả nó và Voldermort đều có cùng ước muốn... Tất nhiên Hermione không thích ý nghĩ này đâu... Nhưng mà cô bé không tin... Xenophilius đã đúng ở một điểm... Hạn chế, hẹp hòi, thiển cận. Thật ra cô bé sợ hãi cái ý tưởng về các Thánh vật của Tử thần, nhất là Hòn đá Phù thủy... và Harry cạp miệng vào trái Snitch, hôn nó, suýt nuốt chửng nó, nhưng cái vật lạnh giá ấy vẫn không khuất phục...
Đến gần rạng sáng nó mới sực nhớ tới Luna đang một mình trong ngục Azkaban, vây quanh là lũ giám ngục, nó chợt thấy hổ thẹn với chính mình. Nó đã quên khuấy mất cô bé trong cơn sốt ý tưởng sục sôi về những Thánh vật Tử thần. Giá như tụi nó có thể cứu được cô bé, nhưng lũ giám ngục đông đúc nhường ấy làm sao địch nổi. Giờ nó mới nghĩ đến chuyện nó chưa từng

thử gọi Thần Hộ mệnh bằng chiếc đũa phép bằng gỗ mận gai... Sáng mai nó phải thử... Ước gì có cách tìm được một chiếc đũa phép tốt hơn...
Và niềm khát khao có được chiếc Đũa phép Tiền Bối, chiếc Gậy của Thần Chết ấy, bất khả đánh bại, bất khả khuất phục, một lần nữa lại trùm lên nó...
Cả nhóm thu dọn lều vào sáng hôm sau và lên đường dưới trận mưa rào ảm đạm. Cơn mưa như trút nước đuổi theo ba đứa cho mãi đến tận bờ biển, nơi chúng dựng trại đêm đó, rồi kéo dài liên miên cả tuần, khắp cả cảnh vật sũng nước mà với Harry nó mới ảm đạm sầu não làm sao. Nó chỉ nghĩ đến những Thánh vật Tử thần. Ý nghĩ đó như ngọn lửa âm ỉ cháy trong lòng nó mà cả sự phủ nhận thẳng thừng của Hermione lẫn sự nghi ngờ dai dẳng của Ron cũng không sao dập tắt được. Nhưng rồi niềm mong mỏi có được các Thánh vật càng bỏng cháy mạnh mẽ trong nó bao nhiêu thì chính niềm mong mỏi ấy càng làm cho nó kém vui đi bấy nhiêu. Nó trách móc Ron và Hermione: Sự phớt lờ kiên định của hai đứa này cũng tệ hại ngang với cơn mưa dai dẳng này, bởi nó kéo chùng tinh thần Harry, nhưng không đứa nào lay chuyển được niềm tin trước sau như một của nó. Niềm tin của Harry và niềm mong muốn của nó với các Thánh vật đã cuốn hút nó đến nỗi nó cảm thấy mình bị cô lập khỏi hai đứa kia và mối ám ảnh về các Trường Sinh Linh Giá của tụi nó.
"Ám ảnh à?" Hermione nói bằng một giọng trầm tức tối khi một tối nọ Harry đã bất cẩn thốt ra cái từ đó sau lúc Hermione rầy nó vì tội không tập trung tìm kiếm thêm các Trường Sinh Linh Giá. "Tụi mình đâu phải là kẻ bị ám đâu, Harry! Tụi mình là những người đang cố làm những việc thầy Dumbledore muốn tụi mình phải làm!"
Nhưng sự chỉ trích thẳng thừng đó dường như không lọt được đến nó. Thầy Dumbledore đã để lại dấu hiệu các Thánh vật để Hermione giải mã, và cả nó nữa, Harry vẫn luôn tin vậy, thầy để lại Hòn đá Phù thủy giấu trong trái banh vàng Snitch. Người này không thể sống nếu kẻ kia vẫn còn tồn tại...người chinh phục Thần Chết...Sao Ron và Hermione lại không hiểu nhỉ?
"Kẻ thù cuối cùng sẽ bị tiêu diệt là cái chết," Harry điềm tĩnh nhắc lại.
"Mình nghĩ chính Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai là kẻ tụi mình phải đương đầu chứ?" Hermione bắt bẻ, và Hary đành chịu thua cô.
Ngay cả bí mật về con hươu cái bạc mà hai đứa kia cứ rôm rả bàn luận hình như giờ đây cũng kém phần quan trọng với nó, chỉ như một màn phụ có chút xíu thú vị. Một thứ duy nhất nữa quan trọng với nó giờ đây là vết sẹo của nó đã bắt đầu nhoi nhói đau trở lại, dù nó đã cố hết sức giấu nhẹm chuyện này với hai đứa bạn. Nó tìm cách được một mình bất cứ lúc nào chuyện đó xảy ra, nhưng rồi lại thất vọng trước những gì đã thấy. Những cảnh tượng cả nó và Voldermort cùng nhìn thấy giờ đã kém chất lượng: chúng trở nên nhòe nhòe, thay đổi luôn cứ như chúng bị lọt vào rồi lại lệch ra khỏi điểm ngắm.

Harry vừa mới phân biệt được những điểm mờ mờ của vật gì giống như cái xương sọ, và một cái gì giống như ngọn núi mà chỉ như cái bóng mờ không thực. Vốn quen với những hình ảnh rõ nét như thật, Harry chưng hửng trước sự thay đổi này. Nó lo rằng mối kết nối giữa nó và Voldermort đã bị phá hủy, một mối kết nối mà nó vừa sợ, và dù nó đã nói gì với Hermione, nó vẫn vừa tự hào. Không hiểu sao nó lại liên tưởng những hình ảnh mờ ảo đáng bực mình này với việc chiếc đũa phép của nó bị phá hỏng, nhưng thể chính tại chiếc đũa gỗ mận gai mà nó không thể nhìn thấu được tâm trí của Voldermort rõ ràng như trước.
Hàng mấy tuần lễ trôi qua, Harry không khỏi nhận thấy ngay trong lúc nó đang mê mải với những ý nghĩ riêng rằng Ron hình như đang lãnh đạo cả nhóm. Có thể vì nó quyết định bù đắp cho việc đã xa rời cả nhóm, có thể vì việc Harry sa vào tình trạng lãnh đạm đã kích thích những phẩm chất lãnh đạo tiềm tàng trong nó, giờ đây Ron là người hô hào khuyến khích tụi nó hành động. "Còn ba Trường Sinh Linh Giá nữa thôi," nó cứ nhắc đi nhắc lại. "Tụi mình cần một kế hoạch hành động, các bạn ơi! Có chỗ nào tụi mình chưa tìm không? Kiểm lại này. Cô nhi viện..."
Hẻm Diagon, trường Hogwarts, nhà họ Ridley, tiệm Borgin và Burkes, Albania, mọi nơi mà tụi nó biết Tom Riddle đã từng sống và làm việc, ghé chân và giết chóc, Ron và Hermione đều đào đi xới lại, Harry tham gia chỉ để Hermione khỏi phải cằn nhằn nó. Nó chắc sẽ vui hơn nếu được ngồi yên lặng một mình, cố đọc những ý nghĩ của Voldermort để biết thêm về Đũa phép Tiền Bối, nhưng Ron cứ khăng khăng đòi đến những nơi chẳng mấy khả dĩ chỉ vì theo như Harry thấy là chỉ để bắt cả nhóm cứ di chuyển mãi.
"Các cậu không biết đó thôi," điệp khúc muôn thuở của Ron."Thượng Flagley là một ngôi làng phù thủy, hắn chắc từng muốn ở đó. Mình đi tới đó xem sao."
Những cuộc đột nhập thường xuyên vào các lãnh địa phù thủy đã khiến cả bọn đôi lúc lọt vào tầm ngắm của lũ Snatcher.
"Một số bọn chúng cũng tệ hại không kém lũ Tử thần Thực tử đâu," Ron bảo. "Cái lũ bắt gặp mình đó thì chẳng mùi mẽ gì, còn thì anh Bill vẫn hay nói một số đứa thật sự nguy hiểm. Mọi người vẫn nói trên Potterwatch..."
"Trên cái gì?" Harry hỏi lại.
"Potterwatch, chẳng lẽ mình chưa nói với cậu tên của chương trình à? Chương trình mà mình vẫn cố dò trên radio, chương trình duy nhất nói thật về những gì đang xảy ra! Gần như tất cả các chương trình đều theo giọng lưỡi của Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai, tất tật trừ Potterwatch, mình thực sự muốn bồ nghe, nhưng rất khó dò được sóng..."
Ron mất hết tối này sang tối khác dùng gậy phép gõ những nhịp khác nhau trên đầu cái máy vô tuyến trong khi những cái núm xoay tít. Thi thoảng bọn

nó cũng bắt được những mẩu quảng cáo lời khuyên cách trị bệnh đậu rồng và khi thì vài quán rượu với "một cái vạc tình yêu đậm đà, nóng bỏng". Trong khi dò, Ron liên tục cố gắng chọn cho đúng mật mã, lẩm nhẩm một loạt các từ bất chợt nó phun ra được.
"Thường là các từ có liên quan tới Hội," nó bảo cả bọn. "Anh Bill có sở trường đoán chúng. Trước sau gì nhất định mình cũng tìm được một từ..."
Nhưng mãi đến tháng Ba, vận may rút cuộc mới đem đến cho Ron một cơ hội. Harry đang ngồi chỗ cửa lều, đang phiên gác, hờ hững nhìn bụi dạ hương cố trồi lên khỏi mặt đất lạnh giá thì có tiếng Ron phấn khích hét toáng lên từ phía trong lều.
"Mình tìm được rồi, mình tìm được rồi! Mật mã là ‘Albus’! Vaò đây, Harry."
Lần đầu thoát ra khỏi những ngày chìm đắm trong suy tưởng về các Thách vật của Tử thần, Harry hối hả vào trong lều và thấy Ron và Hermione đang quỳ dưới sàn bên chiếc radio nhỏ. Hermione lâu này vẫn bận đánh bóng thanh gươm nhà Gryffindor chỉ để có việc mà làm, giờ đang ngồi há hốc, mắt chằm chằm nhìn vào chiếc loa nhỏ từ đó phát ra một giọng nói hết sức thân thuộc.
"... xin lỗi vì chúng tôi đã tạm thời vắng mặt trên làn sóng âm bởi những chuyến viếng thăm dinh cơ của các vị Tử thần Thực tử đáng yêu trong vùng này."
"Đó chính là Lee Jordan!" Hermione nói.
"Mình biết!" Mặt Ron ngời lên. "Tuyệt quá!"
"... giờ chúng tôi đã tìm được một địa điểm an toàn khác," Lee vẫn đang nói, "và tôi rất hân hạnh giới thiệu hai trong số các cộng tác viên gần gũi của chúng tôi đã tham gia với chúng ta tối nay. Chào các bạn!"
"Xin chào."
"Xin chào, River."
"’River’ là Lee đó," Ron giải thích. "Tất cả đều dùng tên giả, nhưng các cậu chắc đoán..."
"Suỵt!" Hermione bảo nó.
"Nhưng trước khi chúng ta gặp Royal và Romulus," Ron nói tiếp, "hãy dành chút thời gian để lắng nghe tường thuật những cái chết mà các chương trình Tin tức của Mạng Vô tuyến Phù thủy và tờ Nhật báo Tiên tri cho rằng không đáng nhắc đến. Vô cùng thương tiếc báo tin cho các thính giả về các vụ giết hại ông Ted Tonks và ông Dirk Cresswell."
Harry cảm thấy một cơn đau thốc quặn lên trong bụng nó. Nó, Ron và Hermione nhìn nhau kinh hãi.
"Một yêu tinh có tên Gornuk cũng đã bị giết. Người ta tin rằng Dean Thomas gốc Muggle và một yêu tinh thứ hai đã trốn thoát, những người này

được cho là đã đi cùng các ông Tonks, Cresswell và Gornuk. Nếu Dean có nghe chương trình này, hay nếu có ai biết cậu ấy ở đâu, xin biết rằng cha mẹ và các chị em cậu ấy đang ngày đêm mong tin."
"Trong lúc đó, ở Gaddley, một gia đình Muggle năm người được phát hiện chết tại nhà mình. Các cơ quan Muggle cho rằng họ chết vì rò rỉ khí gas, nhưng các thành viên của Hội Phượng Hoàng cho chúng tôi biết rằng đó là Lời nguyền Giết chóc... thêm bằng chứng cần thiết về chuyện giết chóc Muggle đang dần trở thành một môn thể thao giải trí dưới chế độ mới này."
"Và cuối cùng, chúng tôi thương tiếc thông báo với các thính giả rằng di hài của bà Bathilda Bagshot đã được phát hiện ở Thung lũng Godric. Bằng chứng cho thấy rằng bà đã chết cách đây vài tháng. Hội Phượng Hoàng cho biết trên thân thể bà còn ghi rõ dấu tích không thể nhầm lẫn được của những thương tật do bùa chú hắc ám."
"Các thính giả thân mến, chúng tôi muốn mời các bạn tham gia một phút mặc niệm Ted Tonks, Dirk Cresswell, Bathilda Bagshot, Gornuk và những người Muggle vô danh nhưng không kém phần đáng thương xót đã bị giết hại bởi các Tử thần Thực tử."
Phút mặc niệm trôi qua, Harry Ron và Hermione không ai nói gì. Nửa Hary muốn nghe tiếp, nửa sợ những điều nó sắp nghe. Đây là lần đầu tiên nó cảm thấy được tiếp xúc đầy đủ với thế giới bên ngoài sau một thời gian dài.
"Cám ơn các bạn," tiếng Lee nói. "Và bây giờ, chúng ta có thể quay trở lại với một cộng tác viên thân thiết của chúng ta là Royal để được cập nhật thêm về việc trật tự mới trong thế giới phù thủy đang ảnh hưởng thế giới Muggle như thế nào."
"Cám ơn River," một giọng nói trầm ấm, điềm tĩnh không lẫn vào đâu được cất lên.
"Chú Kingsley!" Ron kêu tướng lên.
"Biết rồi!" Hermione đáp lại, nhắc nó im.
"Những người Muggle vẫn không biết tại sao họ phải chịu nhiều tai ương lớn liên tục như vậy." Kingsley nói. "Tuy nhiên, chúng tôi vẫn luôn được nghe những câu chuyện thật sự xúc động về những phù thủy đã liều mình để bảo vệ những người bạn và hàng xóm Muggle mà những người Muggle không hề hay biết. Tôi muốn kêu gọi những thính giả chúng ta hãy noi gương họ, có thể bằng cách ếm bùa bảo vệ lên bất kỳ ngôi nhà Muggle nào trên phố bạn. Bạn có thể cứu được biết bao mạng sống, chỉ cần bạn thực hiện một phương pháp giản đơn vậy thôi."
"Và Royal, bạn sẽ nói sao với các thính giả đáp lại rằng trong thời khắc hiểm nguy này thì "Phù thủy là trước hết"?" Lee hỏi.
"Tôi sẽ nói rằng câu "Phù thủy là trước hết" rất gần với câu "Thuần chủng là trước hết", rồi đến "Tử thần Thực tử là trước hết"," Kingsley đáp. "Chúng ta

ai cũng là con người. Mạng sống của mọi người đều đáng quý như nhau và đều đáng gìn giữ."
"Rất rõ, Royal ạ, và bạn đã giành được phiếu bầu của tôi cho bạn làm Bộ trưởng Bộ Pháp thuật nếu có lúc nào đó chúng ta thoát ra được khỏi cảnh hỗn mang này," Lee đáp. "Và bây giờ xin nhường lời cho Romulus trong một chuyên mục rất được ưa thích của chúng tôi "Những người bạn của Potter"."
"Cám ơn River," lại một giọng nói rất quen thuộc nữa cất lên.
Ron chực mở miệng, nhưng Hermione đã chặn họng nó bằng một tiếng thì thầm.
"Bọn mình biết đó là thầy Lupin rồi!"
"Romulus, bạn có còn giữ quan điểm như mọi khi xuất hiện trong chương trình chúng tôi bạn vẫn nói rằng Harry Potter vẫn còn sống?"
"Vẫn," Lupin khẳng định." Trong tôi không mảy may nghi ngờ rằng cái chết của cậu ấy nếu có sẽ được các Tử thần Thực tử tuyên cáo rộng rãi hết mức, bởi nó sẽ là một đòn sấm sét giáng vào tinh thần những ai phản kháng lại chế độ mới. "Cậu bé sống sót" luôn là một biểu tượng cho tất cả những gì chúng ta đang đấu tranh để giành lấy: sự chiến thắng của cái thiện, sực mạnh của sự trong sáng và nhu cầu tiếp tục đấu tranh."
Một cảm giác biết ơn xen lẫn xấu hổ trào lên trong lòng Harry. Liệu thầy Lupin có tha thứ cho nó về những điều kinh khủng nó đã nói với thầy trong lần gặp cuối?
"Và bạn muốn nói gì với Harry nếu cậu ấy đang nghe chương trình của chúng ta, Romulus?"
"Tôi sẽ bảo cậu ấy rằng tất cả tâm hồn chúng ta đều hướng về cậu ấy," thầy Lupin đáp, rồi sau đó có phần lưỡng lự, "và tôi muốn bảo cậu ấy hãy làm theo mách bảo của bản năng cậu ấy, bản năng đó rất tốt và hầu như luôn đúng."
Harry nhìn Hermione, lúc này mắt đang nhòa lệ.
"Hầu như luôn đúng," cô bé lặp lại.
"Ôi vậy mình chưa kể cho các bồ à?" Ron ngạc nhiên nói. "Anh Bill cho mình biết là thầy Lupin lại chung sống với cô Tonks rồi! Và rõ ràng cô ấy cũng đang hơi mập ra nữa..."
"... và giờ là cập nhật tin tức về những người bạn của Harry Potter đang phải khốn đốn vì sự ủng hộ của họ," Lee nói.
"Vâng, như các thính giả thường xuyên đã biết, những người ủng hộ công khai đối với Harry Potter giờ đã bị cầm tù, trong đó có Xenophilius Lovegood, cựu chủ bút tờ Kẻ Lý Sự," Lupin nói.
"Ít ra thì ông ấy cũng còn sống!" Ron lầm bầm.
"Trong vòng vài giờ mới đây, chúng tôi cũng vừa biết tin rằng Rubeus

Hagrid" – cả ba đứa đều ngớ người, suýt chút nữa bị hụt phần còn lại của câu nói – "người nuôi thú nổi tiếng ở trường Hogwarts, đã thoát cảnh bị truy bắt trong đường tơ kẽ tóc trong chính sân trường Hogwarts, nơi ông ta bị đồn là đã tổ chức một bữa tiệc "Ủng hộ Harry Potter" tại nhà mình. Tuy nhiên, Hagrid đã không bị bắt giữ, và chúng tôi cho rằng ông ấy đang chạy trốn."
"Tôi nghĩ cũng có ích cho việc chạy trốn các Tử thần Thực tử khi có một người em cùng mẹ khác cha cao 16 bộ chứ nhỉ?
"Nhân điều cũng xin cảnh báo các bạn," thầy Lupin đồng ý với vẻ buồn rầu. "tôi xin nói thêm rằng trong khi chúng tôi ở chương trình Potterwatch hoan nghênh tinh thần của Hagrid, nhưng chúng tôi xin nhắc rằng những người ủng hộ Harry nhiệt thành nhất đừng làm theo kiểu Hagrid. "Những bữa tiệc "Ủng hộ Harry" kiểu đó thật không phải khôn ngoan trong hoàn cảnh này."
"Đúng thế, Romulus," Lee nói, "vì thế chúng tôi gợi ý các bạn biểu thị sự ủng hộ cho người có vết thẹo hình tia chớp bằng cách theo dõi chương trình Potterwatch! Và bây giờ hãy chuyển sang mục các tin tức liên quan đến một phù thủy cũng khó lần theo dấu vết không kém gì Harry Potter. Chúng tôi muốn nhắc đến ông ta bằng cái tên Chúa tể các Tử thần Thực tử, và bây giờ để nói thêm về các thông tin về những tiếng đồn điên rồ về ông ta, tôi xin giới thiệu một thông tín viên mới của chúng tôi, mời Rodent?" "Sao lại Rodent?" lại một giọng nói rất quen nữa cất lên, và cả Harry, Ron và Hermione cùng kêu lên một lúc:
"Fred!"
"Không phải, hình như George?"
"Mình nghĩ chính là Fred," Ron nói, chồm lại gần hơn, trong khi một trong hai anh sinh đôi của nó đang nói.
"Tôi có phải Rodent đâu, không, tôi đã nói tôi là Rapier rồi mà!"
"Rồi, được rồi, xin mời Rapier! Bạn làm ơn cho biết vài câu chuyện chúng ta nghe được về Chúa tể các Tử thần Thực tử đi!"
"Được thôi, River." Fred nói. "Như các thính giả đã biết, trừ phi là trốn tít dưới đáy ao vườn hay một nơi tương tự, còn thì chiến lược ẩn trong bóng tối của Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai là tạo một bầu không khí kinh hoàng đáng yêu. Nhắc các bạn nhớ, nếu tất cả những chuyện nhìn thấy Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai mà đều là thật thì chắc phải có đến vài tá Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai ở quanh đây."
"Mà tất nhiên là hợp với mô tả về hắn," Kingsley đáp. "Không khí bí ẩn gây ra nhiều sợ hãi về hắn hơn là hắn lộ diện thật sự."
"Đúng," Fred nói. "Thế nên mọi người, hãy cố mà bình tĩnh chút đi. Mọi chuyện đã đủ tệ rồi, đừng vẽ vời thêm nữa. Chẳng hạn như một phát kiến mới là Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai có thể giết người chỉ bằng một cái liếc

mắt. Đó là chuyện hoang đường, các thính giả thân mến. Một cách kiểm tra đơn giản: Xem thử cái thứ đang nhìn bạn đó có chân không. Nếu nó có, thì nhìn vào mắt nó là an toàn, ngay cho dù đó có thật là Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai, thì đó vẫn là điều cuối cùng bạn được làm trong cuộc đời mà."
Lần đầu tiên sau bao nhiêu tuần lễ, Harry cười lăn: Nó cảm thấy gánh nặng căng thẳng đang rời khỏi nó.
"Thế còn tin đồn người ta liên tục thấy hắn ở nước ngoài?" Lee hỏi.
"Chà, ai không muốn có một kỳ nghỉ thật vui tươi sau gánh nặng công việc hắn phải làm?" Fred hỏi. "Cái quan trọng là mọi người đừng để bị ru ngủ bởi cảm giác yên ổn giả tạo rằng hắn đang ở nước ngoài. Có thể thế, mà cũng có thể không, nhưng sự thật là hắn có thể phóng nhanh hơn cả tốc độ Severus Snape bôi dầu gội nếu hắn muốn, nên đừng ỷ vào chuyện hắn đang ở xa mà liều lĩnh. Tôi không tin nổi chính bản thân mình sẽ có ngày nói ra câu này, nhưng "an toàn là trên hết!"
"Cám ơn bạn vì những lời rất khôn ngoan đó, Rapier," Lee nói. "các bạn thính giả thân mến, chúng tôi xin chấm dứt chương trình Potterwatch tại đây. Chúng tôi không biết khi nào có thể phát tiếp, nhưng xin các bạn tin chắc rằng chúng tôi sẽ trở lại. Xin cứ quay các nút radio: Mật mã tiếp theo là Mắt điên. Xin giữ an toàn. Giữ vững niềm tin. Xin tạm biệt."
Cái nút dò đài xoay tít và các đốm sáng sau bảng điều khiển vụt tắt. Harry, Ron và Hermione vẫn sướng tỉnh người. Được nghe những tiếng nói thân thuộc, bạn bè là một liều thuốc bổ thần kỳ; Harry đã quen với cảnh tách biệt của ba đứa đến nỗi nó quên mất những người khác cũng đang chống lại Voldermort. Nó như tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài.
"Tốt quá hả?" Ron hồ hởi nói.
"Tuyệt," Harry đáp.
"Họ thật dũng cảm," Hermione thở dài thán phục. "Lỡ mà họ bị phát hiện..."
"Ừ, thì họ vẫn di chuyển chỗ liên tục đó thôi," Ron đáp. "Như tụi mình vậy."
"Nhưng các cậu có nghe Fred nói chưa?" Harry phấn khích; giờ chương trình đã chấm dứt, ý nghĩ của nó lại quay về với mối ám ảnh sôi sục của nó. "Hắn ở nước ngoài. Hắn vẫn đang tìm chiếc Đũa phép Tiền Bối, mình biết mà!"
"Harry..."
"Thôi nào, Hermione, sao cậu cứ khăng khăng không chịu công nhận điều đó? Vol..."
"HARRY, KHÔNG ĐƯỢC!"
"-dermort đang theo đuổi chiếc Đũa phép Tiền Bối!"
"Cái tên đó là Tên Cấm!" Ron gầm lên, vọt chồm dậy khi có tiếng rắc rất to bên ngoài lều. "Mình nói với cậu rồi, Harry, mình đã nói với bồ rồi, tụi mình không được nói cái tên đó nữa – tụi mình phải dựng tuyến phòng thủ lại

quanh mình – mau lên – chính đó là cách bọn chúng tìm ra..."
Nhưng Ron im bặt và Harry biết tại sao. Cái Ống kính Mách lẻo trên bàn sáng lên và bắt đầu quay tít; cả bọn nghe tiếng người tiến đến mỗi lúc một gần: những giọng nói chói tai, háo hức. Ron rút cái Tắt lửa ra khỏi túi và bật lên: Mấy ngọn đèn của bọn nó vụt tắt.
"Chui khỏi chỗ đó đi và giơ tay lên!" Một giọng nói chát chúa vang lên xuyên qua bóng tối. "Bọn tao biết là tụi mày đang ở trong đó! Bọn tao đang có đến nửa tá đũa phép chĩa vô tụi mày mà tụi tao không thèm biết tụi tao đang ra đòn nhằm đứa nào đâu nhé!"

Harry potter và bảo bối tử thần

Dịch Giả: Lý Lan
Chương 22
Trang viên nhà Malfoy

Harry nhìn hai người bạn của mình, giờ chỉ mờ mờ trong bóng tối bao trùm. Nó thấy Hermione rút đũa phép ra, và chĩa thẳng vào mặt nó, một tiếng nổ lớn và một thứ ánh sáng trắng bao trùm Harry, đau đớn đến co rút người. Nó có thể cảm nhận khuôn mặt của nó đang sưng phồng lên rất nhanh khi úp mặt vào tay, những tiếng bước chân dồn dập bao vây nó.
"Đứng dậy, đồ sâu bọ"
Những bàn tay xa lạ túm lấy Harry lôi xềnh xệch trên nền đất, và trước khi nó có thể ngăn họ lại, một bàn tay đã lục soát túi áo nó và lấy đi cây đũa làm từ cây mận gai. Harry ôm chặt lấy khuôn mặt đau đớn y như bị tra tấn của nó, và không thể nhận ra nổi bản thân mình, căng tròn, béo múp, phồng ra như thể nó vừa bị một chứng bệnh dị ứng nặng nề. Mắt nó giờ nhỏ ti hin, chỉ có hai dòng kẻ làm nó hầu như chẳng nhìn thấy gì. Kính mắt rơi xuống khi nó bị trói ngay ngoài lều: tất cả những gì nó nhìn thấy là khoảng bốn hay năm người gì đó đang vật lộn với Ron và Hermione.
"Buông -- cô -- ấy -- ra!" Ron gào lên. Một tiếng động nghe như khớp xương chọc vào da thịt, Ron rú lên và Hermione hét: "Đừng! để cậu ấy yên! Để cậu ấy yên!"
"Nếu bạn trai mày còn làm trò thì nó còn được thưởng thức nhiều hơn thế nữa cơ" một giọng nói the thé kinh hồn vô cùng quen thuộc vang lên "Con bé này ngon đấy... đúng là món hời.... tao thích làn da mềm mại này lắm..."
Harry cảm thấy như dạ dày đang lộn tùng phèo. Nó biết tên này, chính là Fenrit Greyback tên người sói được ban đặc ơn mặc áo choàng Tử thần thực tử vì sự hung bạo của một tên đánh thuê.

"Giờ thử xem xem chúng ta tóm được ai nào?" giọng nói đầy thèm khát của Greyback vang lên từ phía trên đầu, và Harry bị đã lộn vòng trên đất. Ánh sáng phát ra từ đũa phép rọi lên mặt nó và Greyback cười phá lên.
"Chắc tao phải tốn một ít bia bơ để rửa sạch mặt mũi cho nó mất. Thằng nhãi xấu xí, mày bị sao thế này?"
Harry không trả lời ngay.
"Tao hỏi, là mày bị làm sao?" Greyback nhắc lại và Harry nhận một cú thúc vào ngang sườn.
"Bị đốt" Harry thầm thì " Tôi bị ong đốt"
"Trông có vẻ đúng thế thật" một giọng nói khác chen vào
"Tên gì?" Greyback quát.
"Dudley" Harry nói.
"Tên đầy đủ?"
"Tôi -- Vernon Dudley"
"Kiểm tra trong danh sách đi, Scabior" Greyback nói, Harry nghe thấy hắn bước qua chỗ Ron "Còn mày thì sao, hả tóc đỏ?"
"Stan Sunpike" Ron đáp.
"Đồ dối trá" gã tên Scabior nói "Bọn tao biết Stan, hắn từng lằm với bọn tao rồi"
Lại thêm một tiếng huỵch.
"Tôi đà Bardy" Ron trả lời, và Harry chắc là mồm Ron đầy máu "Bardy Weasley"
"Một đứa nhà Weasley" Grey back giọng the thé "Một gia đình phản bội dòng máu thuần chủng, dù không phải dân Máu bùn. Và cuối cùng, cô bạn bé nhỏ xinh xắn..." giọng nói đầy mùi háu ăn của hắn làm Harry nổi da gà.
"Bình tĩnh nào Greyback" Scabior nói át đi tiếng cười chễ nhạo của những tên còn lại.
"Được rồi tao sẽ không cắn ngay đâu. Xem xem cô em có nhớ nổi tên mình nhanh hơn cậu bạn Barny không. Em là ai vậy hả nhóc xinh?"
"Penelope Clearwater" Hermione nói, giọng hoảng sợ nhưng rất thuyết phục.
"Cấp bấc dòng máu?"
"Half blood, con lai" Hermione đáp.
"Dễ kiểm tra thôi." Scabior nói "Nhưng cả ba đứa trông đều có vẻ như đang ở tuổi phải đến học ở Hogwarts..."
"Chúng tôi đà rời chường" Ron nói.
"Bỏ học hả?" Scabior hỏi "Và bọn bay định đi cắm trại? Và nghĩ rằng có thể nói tên Chúa tể Hắc ám một cách vô tội vạ để thư giãn hả?"
"Không phải để thư gãn" Ron nói "Vô tình thôi"
"Vô tình?" lại một tràng cười chế nhạo vang lên.
"Mày biết nhưũng kẻ nào thường xuyên gọi tên húy của Chúa tể hắc ám chứ

Weasley?" Greyback gầm gừ " Hội của Phượng hoàng. Có biết gì về chúng không?"
"Gông"
"Ờ, nói chung bọn đấy đã không thể hiện sự tôn trọng với tên tuổi của Chúa tể. Vì vậy tên ngài đã trở thành Điều cấm kỵ. Một vài thành viên trong hội đó đã bị lần dấu bằng cách này. Rồi bọn tao sẽ kiểm tra. Trói chúng lại với những tên tù khác!"
Một ai đó túm tóc Harry giật mạnh lên, kéo nó lê đi một đoạn, đẩy nó ngồi xuống và trói nó vào cùng những người bị bắt khác. Harry vẫn chưa nhìn rõ được gì qua đôi mắt sưng húp, và khi người trói bọn chúng vừa đi khỏi Harry gọi nhỏ những người xung quanh:
"Ở đây có ai còn giữ được đũa phép ko?"
"Không" Ron và Hermione cùng nói, từ hai phía Harry.
"Mình xin lỗi. Chính mình đã buột mồm nói cái tên..."
"Harry?"
Một giọng nói quen thuộc vang lên từ ngay sau lưng Harry, từ người bị trói bên trái Hermione.
"Dean?"
"Đúng là cậu rồi! Nếu chúng biết được thật ra đã tóm được ai! - Bọn chúng là lũ Snatcher (Thợ săn người) bắt những người bỏ trốn để lĩnh phần thưởng - "
"Mẻ tối nay không tồi đâu" Tiếng Greyback vang lên, kèm theo âm thanh do đôi ủng đế sắt đang tiến tới gần Harry, và nó nghe thấy nhuũng tiếng loảng xoảng từ trong lều vọng ra "Một đứa Máu bùn, một quỉ lùn, và bọn trốn học. Mày đã kiểm tra tên bọn nó trong danh sách chưa Scabior?" Greyback quát.
"Rồi! Chả có đứa nào tên là Vernon Dudley hết"
"Thú vị đây" Greyback gầm gừ "Có vẻ thú vị rồi đấy"
Hắn cúi cuống bên cạnh Harry, và Harry cố gắng nhìn qua khe hở bé tí xíu của đôi mí mắt sưng húp một khuôn mặt rậm rạp những râu và tóc xám rối bù, hàm răng nâu xỉn nhọn hoắt nhe ra. Mùi của hắn vẫn như ngày Dumledore chết trên đỉnh ngọn tháp: mùi của đất, của mồ hôi và máu.
"Vậy ra mày đâu có bị truy đuổi? Hay mày cũng có tên trong danh sách, nhưng với một cái tên khác? Mày thuộc Nhà nào ở Hogwarts?"
"Slytherins" Harry trả lời ngay lập tức.
"Thật buồn cười, bọn chúng đứa nào cũng nghĩ chúng ta sẽ thích nghe thấy thế" Greyback phóng một cái nhìn đểu cáng từ trong bóng tối "Nhưng chẳng đứa nào biết phòng sinh hoạt chung ở đâu?"
"Ở trong hầm" Harry miêu tả rõ ràng "Lối vào qua bức tường. Trong phòng bày toàn xương sọ và mấy đồ linh tinh như vậy, và nó ở dưới hồ nên ánh sáng trong phòng có màu xanh"

Im lặng.
"Ồ, có vẻ chúng ta bắt được một nhóc nhà Slytherins thật rồi." Scabior nói "Mày được đấy, chẳng mấy khi có được một đứa Máu bùn vào được nhà Slytherins đâu. Bố mày là ai?"
"Bố tôi làm ở Bộ" Harry nói dối. Nó thừa biết cả câu chuyện bịa đặt của nó sẽ đổ bể nếu chỉ cần điều tra chút xíu, nhưng thực ra cũng chỉ đến khi khuôn mặt nó trở lại bình thường là sẽ hạ màn. "Ban Tai nạn và Thảm họa Phép thuật"
"Greyback này" Scabior nói "Tao nghĩ đúng là đứa nhà Dudley nói thật đấy" Harry nín thở: liệu một chút may mắn, dù mỏng manh, có thể cứu bọn nó lần này?
"Vậy đấy" Greyback lẩm bẩm, và Harry nghe thấy một chút dao động trong giọng nói tàn nhẫn của hắn. Hắn hắn đang băn khoăn xem liệu có đúng là đã bắt trói và đánh một đứa con nhà làm ở Bộ không. Tim Harry đập thình thịch, làm rung mớ dây thừng quân quanh sườn nó, và hẳn nhiên là Greyback đã trông thấy. "Nếu mày nói thật thì chắc sẽ không ngại một chuyến du ngoạn tới Bộ chứ. Chắc bố mày sẽ thưởng cho bọn tao vì đã đón được mày cũng nên"
"Nhưng" môi Harry khô khốc " nếu ông để chúng tôi đi...."
"Này" một tiếng gọi với ra từ trong lều "Nhìn này Greyback!"
Một bóng đen chạy ào tới phía họ, và Harry thấy một tia sáng ánh bạc lóe lên trước đũa phép của bọn kia.
Chúng đã tìm thấy thanh gươm của Gryffindor.
"Tuyệt!" Greyback nói giọng thỏa mãn, và cầm lấy thanh gươm từ tay đồng bọn "Tuyệt thật đấy! Xem nào, trông có vẻ như là sản phẩm của bọn quỉ lùn. Chúng mày kiếm thứ này đâu ra vậy?"
"Của bố tôi" Harry tiếp tục nói dối với hi vọng gần như tắt ngúm rằng Greyback sẽ không nhìn thấy cái tên được khác ngay dưới cán Chúng tôi mượn để cắt gỗ lửa --"
"-- Chờ đã Greyback, nhìn này! Trong tờ Tiên tri!"
Khi Scabior tiếp tục nói, vết sẹo của Harry vốn bị kẽo căng trên cái trán sưng phồng giờ đau bùng lên dữ dội. Giờ nó chẳng thể nhìn ra nổi bất cứ thứ gì xung quanh, ngoài một tòa tháp, một pháo đài lạnh lẽo, đen tuyền gớm guốc. Những ý nghĩ của Voldemort trở nên sắc bén: hắn lướt tới tòa tháp với một mục đích rõ ràng...
Sắp tới rồi...sắp rồi...
Với một nỗ lực khủng khiếp Harry ngăn dòng suy nghĩ của Voldemort chảy vào tâm trí nó, và tiềm thức trở lại ngồi bị trói cạnh Ron, Hermione, Dean và Riphook trong bóng tối, lắng nghe Scabior và Greyback.
"Hermione Granger" Scabior nói " một đứa Máu bùn được biết là đi cùng

Harry Potter"
Vết sẹo của Harry bốc cháy đau đớn, nhưng nó cố giữ cho tâm trí không bị ý nghĩ của Voldemort xâm chiếm. Nó nghe tiếng đế đôi bốt của Greyback tiến tới cúi xuông trước mặt Hermione.
"Cô nhóc này, biết sao không? Bức ảnh đó giống nhóc kinh dị đấy!"
"Không phải tôi! Không phải tôi!"
Giọng nói thát thanh của Hermione không khác gì lời thú tội.
"...được biết là đi cùng Harry Potter" Greyback lặp lại.
Sự tình lặng bao trùm không gian. Vết sẹo đau tê tái nhưng Harry vẫn cố dùng hết sức lực để cưỡng lại sức hút của tâm trí Voldemort. Chưa bao giờ giờ việc giữ cho đầu óc được thông suốt lại quan trọng đến thế.
"Mọi chuyện có vẻ đã thay đổi rồi đấy nhỉ?" Greyback thì thầm.. Không một ai nói gì: Harry cảm nhận được đám Thợ săn im lặng, dường như hóa đá, và cảm thấy đôi tay của Hermione bị trói chặt bên cạnh nó đang run lên cầm cập. Greyback đứng lại, bước vài bước về phía Harry, cúi xuống một lần nữa và nhìn chằm chặp vào điểm đặc trưng của Harry.
"Mày có gì trên trán thế kia hả Vernon?" Harry ngửi thấy hơi thở hôi thối của hắn và ngón tay bẩn thỉu chạm vào vết sẹo nổi tiếng.
"Đừng chạm vào đấy!" Harry không thể kiềm mình lại được nữa, nó sợ rằng nó sẽ không chịu nổi cơn đau của vết sẹo thêm nữa.
"Tao tưởng mày đeo kính chứ, Potter?" Greyback thở ra.
"Tao tìm thấy cặp kính!" Một tên trong bọn Thợ săn sủa lên giọng chó má, và lủi đến từ phiá sau " Cặp kính ở trong lều đó Greyback"
Hai giây sau cặp kính của Harry đã bị ấn vô mặt. Bọn Thợ săn tiến tới gần hơn, nhìn chằm chặp vào nó.
"Chính nó đấy!" Greyback rú lên "Chúng ta đã bắt được Harry Potter!"
Bọn chúng nhảy dựng ra phía sau, sững sờ với thành quả đạt được ngày hôm nay. Harry đang vật lộn để cố giữ bản thân mất cân bằng ngay trong cái đầu như muốn vỡ làm đôi của nó mà không thể nghĩ ra được điều gì để phân bua với bọn Thợ săn. Những hình ảnh rời rạc lại bắt đầu xâm chiếm tâm trí nó.
-- Hắn ta đang trốn giữa những bức tường kiến cố của pháo đài đen --
Không, hắn chính là Harry, bị trói, và không có đũa phép trong tay, nguy hiểm cận kề--
-- nhìn lên, nhìn lên khung cửa sổ cao nhất, ngọn tháp cao nhất --
Hắn chính là Harry, và giờ bọn kia đang bàn nhau quyết định cho số phân của hắn--
-- bay lên nào --
".. Tới Bộ ư?"
"Đi tới Bộ cái của khỉ" Greyback gầm gừ " Bọn chúng sẽ hưởng hết mà ta chẳng xơ múi được tí gì. Theo tao ta nên đưa nó trực tiếp đến chỗ Kẻ-mà-ai-

cúng-biết-là-ai-đấy"
"Mày sẽ triệu tập Ngài tới đây ư?" Scabior hỏi với vè kinh sợ rõ trên mặt.
"Không" Greyback gắt "Tao không có -- mà tao nghe nói dinh thự nhà Malffoy đang là căn cứ. Vậy ta sẽ đưa thằng nhãi tới đó"
Harry biết tại sao Greyback không thông báo trực tiếp tới Voldemort: Greyback tuy được mặc áo choàng Tử thần thực tử khi được tin dùng, nhưng chỉ có bọn hầu cận thân tín của Voldemort mới được đóng dấu Hắc ám. Greyback chưa có được cái vinh hạnh cao nhất đó.
Và vết sẹo của Harry lại như muốn vỡ tung ra. -
- và hắn bay lên bầu trời, hướng thẳng tới đỉnh cao nhất của tòa tháp -
".... hoàn toàn chắc chắn đúng là nó chứ? Vì nếu nhầm thì chúng ta chết chắc đó Greyback"
"Ở đây ai là người chịu trách nhiệm nào?" Greyback gầm lên "Tao dám cá đó chính là Harry, nó và cây đũa phép của nó, tổng cộng trị giá hai nghìn Galleons đấy! Nhưng nếu lũ chúng mày không đủ gan để đi cùng tao thì mình tao sẽ hưởng hết, và nếu may mắn ra thì thịt cả con bé kia nữa!"
Khung cửa sổ chỉ là cái khe nhỏ xíu của tòa tháp đá đen, không đủ rộng để một người chui vào.... Một hình hài xương xẩu nằm cuộn trong chăn... Đã chết hay chỉ là đang ngủ...?
"Thôi được rồi!" Scabior nói "Greyback, tất cả chúng ta sẽ cùng làm vụ này vậy. Thế còn lũ còn lại? Xử lý bọn nó thế nào?"
Ánh sáng chan hóa chiếu xung quanh họ.
"Cái gì thế?" một giọng nói phụ nữ lạnh lẽo vang lên.
"Chúng tôi đến đây để gặp Người- không-được-nêu-danh"
"Các người là ai?"
"Bà biết tôi mà" giọng Greyback có chút oán hận "Fenrit Greyback! Chúng tôi đã bắt được Harry Potter!"
Greyback tóm lấy Harry và kéo nó ra chỗ sáng để nhìn rõ mặt, khiến cho đám tù nhân còn lại phải lê bước theo.
"Tôi biết là mặt nó sưng húp lên như vậy, nhưng đúng là nó đấy ạ!" Scabior liến thoắng "Nếu bà nhìn gần hơn chút thì sẽ thấy rõ vết sẹo của nó. Và đây, nhìn con bé này xem! Đứa con gái Máu bùn luôn đi với nó! Không còn nghi ngờ gì nữ, đúng nó đấy ạh! Chúng tôi còn có cả đũa phép của nó nữa! - Đây, thưa bà -"
Qua đôi mí mắt sưng húp Harry nhìn thấy Narcissa Malfoy dò xét soi mói bộ mặt sưng phồng của nó. Scabior tống cây đũa phép mận gai cho bà ta. Bà ta nhướn lông mày.
"Đem bọn nó vào"
Harry và cả bọn bị xô đẩy, bị đá lên bậc thềm lát bởi những tảng đá lớn dẫn vào lối sảnh với hàng dãy chân dung.

"Đi theo ta" Narcissa dẫn đường "Con trai ta, Draco đang ở nhà trong kì nghỉ lễ Phục sinh. Nếu đây đúng là Harry thì nó sẽ biết ngay."
Căn phòng trước mắt chói lòa ánh sáng trước mặt nhưũng kẻ vừa thoát khỏi bóng đêm, kể cả hầu như nhắm mắt hoàn toàn Harry vẫn có thẻ hình dung ra tầm vóc đồ sộ của căn phòng. Một ngọn trúc đài pha lê treo trên trần nhà, và thêm nhiều chân dung nữa trên những bức tường màu tím. Hai bóng người đang ngồi trên ghế phía trước khung lò sưởi cẩm thạch trang trí hoa mỹ khi đám tù nhân bị bọn Thợ săn lùa vào phòng.
"Chuyện gì thế?"
Giọng nói lè nhè quen thuộc đáng sợ của Lucius Malfoy rót vào tai Harry. Bây giờ nó đã thực sự kinh hoàng trước tình cảnh của mình. Nó không thể tìm ra được lối thoát, và so với việc ngăn cản ý nghĩ của Voldemort xâm nhập tâm trí nó thì nỗi sợ hãi ngày càng dân trào này đáng sợ hơn nhiều, dù vết sẹo của nó vẫn đang nóng lên như lửa đốt.
"Họ nói họ đã bắt được Potter" giọng nói lạnh lẽo của Narcissa vang lên "Draco, lại đây"
Harry không dám nhìn thẳng vào Draco chỉ dám nhìn nghiêng thấy một bóng người, cao hơn nó chút xíu, nhổm lên từ ghế bành, khuôn mặt nhợt nhạt và ủ rũ dưới mái tóc vàng.
Greyback xoay vòng tròn đám tù nhân thêm một lần nữa để mặt Harry đối diện ngay chùm trúc đài pha lê.
"Thế nào, hả cậu bé?" giọng hắn the thé.
Harry đứng đối diện tấm gương trên lò sưởi, với giá gương mạ vàng với những góc cuốn phức tạp chi li. Lần đầu tiên kể từ khi rời khỏi Grimmauld nó nhìn thấy chính bản thân mình. Mặt nó hồng ửng, to bành, và bóng loáng, tất cả sưng phồng dưới phép thuật của Hermione. Mái tóc đen dài của nó rủ xuống vai, quanh hàm có một vành ria mờ. Nó không nhận ra bản thân mình, thậm chí tự hỏi xem ai đang đứng kia, đeo kính của nó. Nó kiên quyết không nói gì, vì chắc chắn giọng nói sẽ làm nó bị lộ; và vẫn cố tránh nhìn thẳng vào mắt Draco khi hắn tới gần.
"Sao hả Draco?" giọng Greyback lộ rõ vẻ thèm thuồng "Có đúng không? Đúng là Harry Potter chứ?"
"Tôi - Tôi không dám chắc" Draco nói. Nó giữ một khoảng cách nhất định với Greyback, và sợ phải nhìn thẳng vào Harry cũng như Harry sợ nhìn nó.
"Lại gần nhìn kĩ nó đi con! Lại mà xem!"
Harry chưa bao giờ thấy Lucius Malfoy hứng khởi đến vậy.
"Draco này, nếu chúng ta tự tay dâng Harry cho Chúa tể, tất cả mọi chuyện sẽ được tha thứ --"
"Nào nào ngài Malfoy, chúng ta sẽ không quên mất ai là người trực tiếp bắt được Harry Potter chứ?" Greyback nói với vẻ hăm dọa.

"Dĩ nhiên rồi, dĩ nhiên rồi" Lucius nói, vẻ mất kiên nhẫn. Hắn tiến sát tới Harry, sát tới mức nó có thể nhìn rõ gương mặt nhợt nhạt uể oải quen thuộc của Lucius rất rõ qua đôi mắt sưng húp. Khuôn mặt sưng phồng như một cái mặt nạ làm Harry có cảm giác như đang đứng sau song sắt nhìn ra ngoài vậy.
"Ngươi đã làm gì nó vậy?" Lucius hỏi greyback " Sao mà nó ra nông nỗi này?"
"Không phải chúng tôi làm"
"Trông có vẻ giống như bùa Châm kim"
Mắt hắn lia lên trán Harry.
"Ở đây có vết gì đó." hắn lẩm nhẩm "có thể là vết sẹo, bị kéo giãn ra...Draco! Lại đây nhìn cho cẩn thận vào! Con xem thế nào?"
Harry nhìn thấy Draco tiến tới ngay sau lưng cha nó. Hai khuôn mặt giống nhau đến kinh ngạc, chỉ trừ một điều là Lucius thì tràn ngập vẻ phấn khích trong khi Draco thì lại như miễn cưỡng, thậm chí là sợ hãi.
"Con không biết nữa" và nó quay lại chỗ lò sưởi nơi mẹ nó đang đứng nhìn.
"Tốt nhất là chúng ta phải chắc chắn đã" Narcissa nói vọng tới chồng bằng thứ giọng lạnh leõ "Phải chắc chắn đó là Potter trước khi triệu hồi Chúa tể. Mấy người kia nói thứ này là của nó" bà ta xem xét chiếc đũa mận gai.
"Nhưng nó không giống như miêu tả của Ollivander. Nếu chúng ta triệu hồi Chúa tể vì những thứ vớ vẩn.... Có nhớ Ngài đã làm gì với Rowle và Dolohov không?"
"Thế còn con nhóc Máu bùn?" Greyback rống lên.
Harry suýt ngã xuống sàn khi bọn Thợ săn xoay tròn đám tù nhân thêm lần nữa để mặt Hermione hướng ra ánh sáng.
"Chờ đã" Narcissa nói giọng sắc lẹm "Con bé này đúng là đã ở chỗ phu nhân Malkin với Potter! Tôi cũng đã thấy ảnh nó trên tờ Tiên tri. Nhìn đây nào Draco! Đây không phải là con bé Granger sao?"
"Con.. có thể... vầng"
"Vậy thì, đứa trẻ nhà Weasley kia!" Lucius kêu lên, mà vòng qua đám tù nhân bị trói chung và tiến tới đối mặt Ron "Đúng là bọn này - bọn bạn của Potter- Draco, thằng con trai của lão Arthur, nó tên là gì nhỉ?-"
"Vâng" Draco lặp lại "Rất có thể"
Cửa phòng bật mở, một giọng nói phụ nữ vang lên làm cho nỗi sợ của Harry tê tái tới đỉnh cao nhất.
"Gì thế này? Chuyện gì thế hả Cissy?"
Bellatrix Lestrange đi chầm chậm quanh đám tù nhân, dừng lại ngay phía bên phải Harry, nhìn Hermione chàm chặp bằng đôi mắt húp híp của mụ.
"Nhưng chắc chắn" mụ nói nhỏ "đây là con bé Máu bùn chứ? Con bé Granger ấy?"

"Phải, phải, Granger" Lucius cuống quít " Và quay cạnh nó, mọi người đều cho rằng đó chính là Potter!! Potter và lũ bạn của nó, cuối cùng cũng đã bị tóm!"
"Potter?" Bellatrix la lên, và lùi lại.
"Cậu chắc chứ? Nếu vậy thì Chúa tể Hắc ám cần biết chuyện này ngay lập tức!"
Bà ta giật mạnh tay áo trái lên, Harry nhìn thấy dấu hiệu Đen đã từng cháy trên tay bà ta, và biết rằng bà ta sẽ chạm và nó, triệu hồi Chúa tể đầy kính yêu của bà ta-
"Em đang định triệu hồi Ngài" Lucius nói, và thực tế mà tay ông ta đã giữ chặt cổ tay Bellatrix ngăn bà ta khỏi chạm vào Dấu ấn. "Potter được đưa đến nhà em, và vì vậy nó nằm dưới quyền hạn của em..."
"Quyền hạn của cậu ư?" mụ nhếch mép khinh bỉ, cố gạt tay Lucius khỏi cổ tay mình "Cậu đã mất cái quyền hạn đó cùng với chiếc đũa rồi! Lucius, sao cậu dám làm thế! Bỏ tay ra!"
"Chuyện này không liên quan gì đến chị hết! Chị đâu có tự tay bắt được thằng nhỏ --"
"Xin lỗi ông Malfoy" Greyback cắt ngang "nhưng chính chúng tôi mới tự tay bắt được Potter, và chính chúng tôi mới là người nhận số vàng --"
"Vàng?" Bellatrix cười nhạo, một tay vẫn cố giẫy ra khỏi ông em rể, tay kia dò dẫm trong túi áo tìm đũa thần. "Cứ cầm lấy vàng của ngươi đi đồ ăn xác thối kinh tởm, ta thì cần gì thứ vàng đó chứ? Ta chỉ cần cái vinh dự được –"
Bỗng dưng bà ta ngừng lại, không quẫy đạp, mắt dán chặt vào thứ gì Harry cũng không rõ. Sướng rơn trước sự đầu hàng của mụ, Lucius vội kéo tay áo lên --
"DỪNG LẠI!" mụ hét " Tất cả chúng ta sẽ mất mạng nếu Chúa tể đến ngay lúc này!"
Lucius cứng đờ người, ngón trỏ dừng ngay phía trên Dấu ấn. Bellatrix đi ra khỏi tầm nhìn hạn hẹp mà Harry có thể thấy được.
"Cái gì thế kia?" nó nghe mụ hỏi.
"Thanh gươm" một tên Thợ săn nào đó gầm gừ.
"Đưa cho ta"
"Xin lỗi thưa bà, nó không thuộc về bà. Tôi cho là tôi đã tìm thấy nó"
Có một tiếng nổ lớn và luồng ánh sáng đỏ. Harry biết tên Thợ săn đã dính bùa Choáng.
Một tên đồng bọn gầm lên : Scabior rút đũa ra.
"Bà nghĩ bà đang đùa cợt ai vậy hả mụ kia?"
"Stupefy! (bùa Choáng)"mụ hét "Stupefy!"
Thật chẳng cân sức với mụ chút nào, kể cả bốn tên đấu lại với mụ. Bellatrix là một phù thủy vô lương tâm với sức mạnh phi thường. Tất cả mọi người

ngã gục ngay chỗ họ đang đứng, ngoại trừ Greyback cố trụ lại trong tư thế quì, hai tay chới với giang ra. Cố nhìn qua khóe mắt Harry thấy Bellatrix đang cúi xuống một tên Thợ săn, tay mụ cầm chắc thanh gươm, khuôn mặt nhợt nhạt.
"Ngươi lấy thanh gươm này ở đâu ra?" Mụ vừa hỏi vừa tước cây đũa phép khỏi bàn tay cứng đờ không phản xạ của Greyback.
"Mụ dám..." hắn gầm ghè, giờ chỉ có mỗi môi hắn là cử động được, trong khi hắn bị gò trong tư thế phải ngước lên nhìn mụ. Hắn nghe hàm răng nhọn hoắt ra "Thả ta ra mụ kia!" "Ta hỏi lại, ngươi lấy thanh gươm này ở đâu? Snape đã gửi nó tới hầm của ta tại Gringotts cơ mà"
"Nó ở trong lều của bọn đấy!" Greyback gầm lên "Thả ta ra!"
Mụ vẩy đũa, và tên người sói bật dậy, tuy nhiên đã quá yếu để tấn công mụ. Hắn lảo đảo tiến tới chiếc ghế bành, bộ móng vuốt bẩn thỉu đỡ lấy lưng.
"Draco, đem lũ cặn bã này ra ngoài" Bellatrix trỏ đám người nằm bất tỉnh "Nếu cháu không đủ gan kết liễu chúng thì cứ để lại trên bãi cỏ sau nhà cho ta"
"Sao chị dám nói với Draco như -" Narcissa lộ rõ vẻ bực dọc nhưng Bellatrix lại hét lên.
"Im đi! Tình trạng của chúng ta nguy hiểm hơn em có thể tưởng tượng ra đấy Cissy! Chúng ta đang đối mặt với một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng!"
Mụ đứng đó, hơi run rẩy, nắm chặt thanh gươm và xem kỹ cái cán. Rồi mụ quay lại nhìn đám tù nhân đang chết lặng.
"Nếu đây đúng là Harry Potter... thì nó không được phép bị đụng chạm gì hết" mụ thầm thì, như là nói với chính mình chứ không phải là với ai khác "Chúa tể Hắc ám muốn tự tay trừ khử nó... Nhưng nếu Ngài biết... Ta phải biết... phải biết..."
Mụ lại quay về phía em gái.
"Bọn tù nhân phải đem tống xuống hầm, để chị nghĩ xem ta cần làm gì!"
"Đây là nhà em đấy Bella, chị không thể ra lệnh trong --"
"Làm đi! Em không biết chúng ta đang gặp nguy đến thế nào đâu!" Bellatrix la lên, giận gữ, điên dại, sợ hãi, và một dòng lửa tóe ra từ đầu đũa của mụ làm cháy một lỗ trên thảm.
Narcissa lượng lự trong một chốc, và quay ra nói với Greyback.
"Đem bọn tù nhân xuống hầm đi Greyback"
"Chờ đã" Bellatrix giọng sắc lẻm "Trừ con bé Máu bùn để lại"
Greyback rống một tiếng thỏa mãn.
"Không!" Ron hét lên "Bà có thể giữ tôi thay cho cậu ấy!"
Bellatrix đánh thẳng vào mặt Ron, tiếng vang động khắp phòng.
"Nếu nó chết trong khi bị tra khảo, mày sẽ là đứa tiếp theo" mụ nói "Đối với tao phản bội dòng mãu chỉ xếp sau mỗi Máu bùn thôi. Đem chúng xuống

tầng dưới đi Greyback, mà đảm bảo chúng được trói chặt, và đừng làm gì với chúng - vội"
Mụ ném trả Greyback đũa phép của hắn, và rút ra một con dao bạc từ dưới áo choàng. Mụ cắt dây trói cho Hermione, túm tóc kéo cô bé ra khỏi đám tù nhân còn lại lôi ra giữa phòng trong khi Greyback lùa những người còn lại đi sang một cửa khác, vào một hành lang tối ngòm, hắn giơ đũa trước mặt, phóng ra lớp bảo vệ vô hình bất khả xâm phạm.
"Tao đoán chắc mụ ta sẽ cho tao nghịch con bé một chút sau khi đã xong việc" Greyback ngâm nga "Chắc là tao sẽ cắn một, hoặc hai miếng gì đó, được không hả tóc đỏ?"
Harry cảm thấy cú rùng mình của Ron. Hai đứa vẫn đang bị trói chặt quay lưng vào nhau, bị đẩy xuống dãy bậc thang dốc đứng, với nguy cơ trượt chân và ngã gãy cổ bất cứ lúc nào. Dưới cùng của cầu thanh là một cánh cửa to nặng nề. Greyback mở cánh cửa bằng một cái gõ đũa và đẩy bọn tù nhân nhóc vào căn phòng ẩm ướt ngai ngái mùi mốc, bỏ chúng lại trong bóng tối hoàn toàn. Tiếng sập của cánh cửa nặng trịch vang lên còn chưa dứt thì đã nghe thấy một tiếng thét kinh hãi vọng xuống từ trên lầu.
"HERMIONE!" Ron rống lên, và nó bắt đầu quằn quại giãy giụa trong mớ dây đang trói chặt hai đứa đến mức Harry chóng mặt lảo đảo.
"HERMIONE!"
"Im lặng nào Ron!" Harry nói "Im đi, chúng ta phải nghĩ ra cách gì đó"
"HERMIONE! HERMIONE!"
"Đừng có gào nữa, chúng ta phải có một kế hoạch, phải thoát khỏi mớ dây trói này--"
"Harry?" một tiếng nói thì thầm thoảng ra từ trong bóng tối "Ron? Phải cậu đó không?"
Ron thôi không gào thét nữa. Harry thấy nỗýng cử động đang tiến tới gần chúng trong bóng tối.
"Anh Harry? Anh Ron?"
"Luna à?"
"Vâng, em đây! Ồ không, em không muốn các anh bị bắt!"
"Luna, em có thể giúp anh tháo sợi dây này ra không?" Harry nói.
"Ồ vâng, em cũng nghĩ thế... Chúng ta có thể dùng một cái đinh cũ nếu chúng ta cần làm đứt bất kỳ cái gì... Đợi một lúc thôi..."
Hermione lại kêu la trên đầu họ, và họ cũng có thể nghe thấy tiếng kêu của mụ Bellatrix, nhưng tiếng của mụ bị nhấn chìm bởi tiếng hét của Ron:
"HERMIONE! HERMIONE!"
"Cụ Ollivander?" Harry có thể nghe thấy Luna gọi. "Cụ Ollivander, cụ lấy được cái đinh chưa? Nếu cụ di chuyển lên phía trước một chút... Cháu nghĩ là nó ở cạnh cái bình nước..."

Một lát sau, cô bé quay lại.
"Anh cần phải ở yên đấy." Cô bé nói.
Harry có thể cảm thấy cô bé đang mày mò những sợi dây rắn chắc để tháo nút ra. Từ tầng trên, họ nghe thấy tiếng của mụ Bellatrix.
"Tao sẽ hỏi mày một lần nữa! Mày lấy được thanh gươm ở đâu? Ở đâu!"
"Chúng tôi tìm thấy nó – chúng tôi tìm thấy nó – LÀM ƠN!" Hermione hét lên lần nữa; Ron càng vật lộn dữ dội hơn, cái đinh gỉ trượt trên cổ tay Harry.
"Anh Ron, hãy ở nguyên đó!" Luna thì thầm. "Anh không thể biết anh đang làm gì..."
"Túi của mình!" Ron nói. "Trong túi của mình, có cái Tắt-Bật Lửa và nó đang đầy ánh sáng!"
Vài giây sau, có một tiếng lách cách, và những quả cầu phát sáng từ cái Tắt-Bật Lửa được hấp thụ từ cái lều bay vào hầm: Không thể quay lại ngọn nguồn của chúng, chúng chỉ đơn giản lơ lửng ở đó, giống như những vầng mặt trời tí hon, toả ánh sáng khắp căn hầm bí mật. Harry thấy Luna, nó nhìn vào đôi mắt trên khuôn mặt trắng bệch của cô bé, và cái hình dáng không di chuyển của cụ Ollivander, người làm đũa phép, đang cuộn người nằm ở góc phòng. Vươn cổ nhìn quanh, nó bắt gặp hai tù nhân: Dean và con yêu tinh Griphook, trông có vẻ bất tỉnh, bị giữ phải đứng bởi sợi dây thừng buộc chặt nó như con người.
"Ồ, như vậy thì dễ dàng hơn đấy, cám ơn, anh Ron." Luna nói, và bắt đầu chặt mạnh những sợi dây trói họ. "Xin chào, anh Dean!"
Tiếng của mụ Bellatrix từ phía trên.
"Mày nói dối, đồ Máu Bùn bẩn thỉu, và tao biết điều đó! Mày đã đột nhập vào tài khoản của tao ở Gringotts! Hãy nói sự thật đi, hãy nói sự thật đi!"
Một tiếng kêu la khủng khiếp khác.
"HERMIONE!"
"Mày đã lấy đi cái gì? Mày đã nẫng đi cái gì? Hãy nói thật, nếu không, tao thề, tao sẽ kết liễu mày với con dao này."
"Đây rồi!"
Harry cảm giác sợi dây lỏng ra và rơi xuống, cọ xát vào cổ tay của nó, nó thấy Ron đang nhìn quanh căn hầm, nhìn lên cái trần nhà thấp, tìm kiếm một cái cửa bí mật. Mặt của Dean thâm tím và đầy máu, nó nói "Cám ơn!" với Luna và đứng lên, run rẩy nhưng Griphook thì ngã xuống sàn, lảo đảo và mất phương hướng, có rất nhiều lằn roi trên khuôn mặt ngăm đen của nó. Giờ thì Ron đang cố Độn Thổ mà không cần đũa phép.
"Không có cách nào ra ngoài đâu, anh Ron à." Luna nói, theo dõi những nỗ lực vô ích của nó. "Cái hầm này hoàn toàn không có lối ra. Đầu tiên em cũng thử rồi. Cụ Ollivander cũng ở đây lâu rồi, cụ đã thử mọi cách."
Hermione lại thét lên lần nữa: Âm thanh ấy tràn qua Harry như một vết

thương. Ý thức được vết thẹo đang đau nhói, nó cũng bắt đầu chạy quanh cái hầm, đụng vào các bức tường mà nó biết chẳng để làm gì, nó cũng tự biết việc đó là vô ích.
"Mày có lấy cái gì nữa không, cái gì nữa? TRẢ LỜI TAO ĐI! CRUCIO!" (Tra tấn!)
Tiếng hét của Hermione vang vọng khắp các bức tường tầng trên, Ron như bật khóc khi nó đấm mạnh vào tường, còn Harry thì hoàn toàn tuyệt vọng, nó lôi cái túi nhỏ của lão Hagrid đeo ở quanh cổ ra và dò dẫm bên trong: Nó lấy trái Snitch của cụ Dumbledore ra và lắc lắc, nó cũng không biết nó trông mong điều gì – chẳng có gì xảy ra cả - nó vẫy vẫy một nửa đã gãy của cây đũa phượng hoàng, nhưng cái đũa như đã mất hết sức sống – mảnh vỡ của cái gương lấp lánh trên sàn, và nó nhìn thấy một tia sáng yếu ớt màu xanh dương nhạt –
Đôi mắt của cụ Dumbledore đang nhìn chằm chằm vào nó từ cái gương.
"Cứu chúng con với!" Nó gào lên trong sự liều lĩnh tuyệt vọng.
"Chúng con đang ở trong hầm nhà Malfoy, cứu với!"
Đôi mắt nháy lên rồi biến mất.
Harry thậm chí cũng không chắc đôi mắt đã từng ở đó. Nó nghiêng nghiêng mảnh vỡ của tấm gương, và chẳng thấy gì phản chiếu ngoài bức tường và trần nhà của nơi chúng bị giam giữ, còn ở trên kia, Hermione kêu la dữ dội hơn bao giờ hết, và ở cạnh nó, Ron đang rống lên:
"HERMIONE!HERMIONE!"
"Làm thế nào mày vào được tài khoản của tao?" Chúng nge thấy mụ Bellatrix hét lên. "Có phải tên yêu tinh nhỏ bé bẩn thỉu ở dưới hầm đã giúp mày không?"
"Chúng tôi chỉ vừa gặp ông ấy tối nay." Hermione nức nở. "Chúng tôi chưa bao giờ vào tài khoản của bà... Đó không phải thanh gươm thật! Đó là bản sao, chỉ là bản sao thôi!"
"Bản sao?" Mụ Bellatrix hét lên. "Ồ, mày nói cứ như thật ấy!"
"Nhưng chúng ta có thể khám phá ra dễ dàng thôi!" Giọng của Lucius vang lên. "Draco, đem con yêu tinh đó ra đây, nó có thể nói cho chúng ta thanh gươm này có phải là thật hay không."
Harry lao vội qua cái hầm đến nơi Griphook đang nằm thành một đống trên sàn.
"Griphook!" Nó thì thầm vào cái tai nhọn của con yêu tinh. "Ông hãy nói với chúng rằng thanh gươm đó là giả, chúng không biết cái nào là thật đâu, Griphook, làm ơn..."
Nó nghe thấy tiếng ai đó đang đi vội xuống những bậc thang của tầng hầm; một lát sau, giọng của Draco vang lên sau cánh cửa.
"Đứng lên. Úp mặt vào tường. Đừng cố làm gì hoặc là tao sẽ giết bọn mày!"

Họ làm đúng như bị sai bảo; khi cái khoá mở ra, Ron ấn vào cái Tắt-Bật Lửa và ánh sáng vụt tắt vào cái túi của nó, trả lại bóng tối cho căn hầm. Cánh cửa bật mở, Malfoy bước vào bên trong, giơ cao đũa phép về phía trước, trông nó tái nhợt và đầy quả quyết. Nó túm lấy con yêu tinh bé nhỏ và ra khỏi căn hầm, đưa Griphook đi cùng. Cánh cửa đóng sầm lại và cùng lúc, có một tiếng "rắc" lớn vang lên trong căn hầm.
Ron ấn cái Tắt-Bật Lửa. Từ cái túi của nó, ba quả cầu ánh sáng vọt lên không khí, cho thấy con gia tinh Dobby vừa mới Độn Thổ vào giữa bọn chúng.
"DOB – !"
Harry cấu tay Ron để ngăn nó hét lên, và Ron trông rất kinh hãi vì lỗi lầm của nó. Chúng nghe thấy những bước chân đi dọc trên trần nhà: Draco đã dẫn Griphook đến cho mụ Bellatrix. Đôi mắt to như quả bóng tennis của Dobby mở rộng, nó đang run rẩy từ đầu đến chân. Nó vừa trở lại ngôi nhà của người chủ cũ, và rõ ràng là nó đang chết điếng vì sợ.
"Harry Potter," Nó rít lên bằng cái giọng run run. "Dobby đến để cứu cậu đây."
"Nhưng làm thế nào..."
Một tiếng thét kinh hoàng nhấn chìm những từ ngữ của Harry; Hermione lại bị tra tấn. Nó vội nói những điều cần thiết.
"Cậu có thể Độn thổ ra khỏi căn hầm không?" Nó hỏi Dobby, con gia tinh gật đầu, đôi tai của nó vẫy vẫy. "Và đưa người đi cùng?"
Dobby gật đầu lần nữa.
"Được rồi, Dobby, tôi muốn cậu sẽ túm lấy Luna, Dean, và ông Mr. Ollivander, đưa họ - đưa họ đến..."
"Chỗ của anh Bill và chị Fleur," Ron nói. "Căn Nhà Vỏ Sò ở ngoại ô Tinworth!"
Con gia tinh gật đầu lần thứ ba.
"Và rồi quay lại đây." Harry nói. "Cậu làm được không, Dobby?"
"Dĩ nhiên, thưa Harry Potter," Con gia tinh nhỏ bé thì thầm. Nó vội đến chỗ ông Ollivander, ông có vẻ nhận thức được những gì đang xảy ra. Con gia tinh một tay nắm lấy tay ông của người làm đũa phép, tay kia chìa ra Luna và Dean, nhưng không đứa nào chịu di chuyển.
"Anh Harry, em muốn giúp anh!" Luna thì thầm.
"Mình không thể để cậu lại đây!" Dean nói.
"Đi đi, cả hai người! Chúng ta sẽ gặp nhau ở chỗ của anh Bill và chị Fleur." Khi Harry nói, cái thẹo thiêu đốt nó dữ dội hơn bao giờ hết, và trong vài giây, nó nhìn xuống, nhưng nó không thấy người làm đũa phép, mà là một người khác rất gầy, già nua, nhưng đang cười đầy khinh bỉ.
"Giết ta đi, Voldemort. Ta đang đón chào cái chết! Nhưng cái chết của ta sẽ

không đem lại thứ mà ngươi đang tìm kiếm đâu... Có quá nhiều thứ ngươi không thể hiểu..."
Nó cảm nhận được nỗi tức giận của Voldemort, nhưng khi Harry lại kêu thét lên một lần nữa, nó vội đóng tâm trí lại, trở lại căn hầm với nỗi sợ về hoàn cảnh hiện tại.
"Đi đi!" Harry cầu xin Luna và Dean. "Đi đi! Bọn mình sẽ đuổi theo, đi đi!"
Bọn chúng đón lấy những ngón tay đang duỗi ra của con gia tinh. Có một tiếng rắc lớn nữa, và Dooby, Luna, Dean, cùng cụ Ollivander biến mất.
"Cái gì vậy?" Lucius Malfoy kêu lên phía trên đầu họ. "Mọi người có nghe thấy tiếng gì không? Cái tiếng ồn từ hầm ấy?"
Harry và Ron nhìn nhau.
"Draco – không, hãy gọi Đuôi Trùn! Bảo hắn đi và kiểm tra!"
Những bước chân ngang qua căn phòng trên đầu chúng, và rồi im lặng. và Harry biết những người ở phòng khách đang lắng nghe thêm những tiếng ồn từ hầm.
"Chúng ta sẽ cố chặn hắn lại." Nó thì thầm với Ron. Chúng không có lựa chọn nào khác: Đó là lúc bất kỳ ai bước vào phòng và thấy sự vắng mặt của ba tù nhân, và họ đã biến mất.
"Hãy để đèn đấy." Harry thêm vào, và khi chúng nghe thấy tiếng ai đó đang đi từng bậc xuống cánh cửa, chúng dựa vào hai bên tường.
"Lùi lại." Tiếng của Đuôi Trùn vang lên. "Tránh xa cánh cửa ra. Ta sắp vào đây!"
Cánh cửa mở ra. Trong một khoảnh khắc, Đuôi Trùn nhìn chằm chằm vào cái tầng hầm rõ ràng là trống trơn, sáng trưng bởi ánh sáng phát ra từ ba mặt trời thu nhỏ đang trôi trong không khí. Và rồi Harry cùng Ron đè lên hắn. Ron chộp lấy tay cầm đũa của Đuôi Trùn và ép hắn giơ lên. Harry bịt miệng hắn lại. Bọn họ đấu tranh trong im lặng: Đũa phép của Đuôi Trùn toé lửa; bàn tay bạc của hắn quấn quanh cổ họng Harry.
"Cái gì vậy, Đuôi Trùn?" Tiếng của Lucius Malfoy từ phía trên.
"Không có gì!" Ron đáp trả, bắt chước cái giọng khò khè của Đuôi Trùn. "Mọi chuyện đều ổn!"
Harry như nín thở.
"Ngươi định giết ta à?" Harry tức tối, cố gắng cậy những ngón tay kim loại ra. "Sau khi ta đã giữ mạng cho ngươi? Ngươi nợ ta, Đuôi Trùn!"
Những ngón tay bạc thả lỏng ra. Harry không mong chờ điều đó: Nó vặn mạnh người để được tự do, ngạc nhiên, vẫn giữ tay bịt mồm Đuôi Trùn. Nó thấy đôi mắt mọng nước của người đàn ông giống chuột đó mở rộng vì ngạc nhiên và kinh hãi. Hắn có vẻ cũng sửng sốt như Harry bởi hành động của bàn tay hắn, chỉ vì một chút thương hại nhất thời mà bàn tay đã phản bội hắn, và hắn tiếp tục đấu tranh mạnh mẽ hơn nữa để thay đổi hậu quả của cái

phút giây yếu đuối ấy.
"Và chúng ta sẽ có cái này," Ron thì thầm, giật mạnh cái đũa từ tay kia của Đuôi Trùn. Không còn đũa phép, không được giúp đỡ, con ngươi của Đuôi Trùn giãn ra trong kinh hoàng. Mắt của hắn đảo từ mặt Harry đến một thứ gì đó khác. Những ngón tay bạc của chính hắn di chuyển không ngừng đến cổ của hắn.
"Không-"
Không dừng lại để suy nghĩ, Harry cố gắng đẩy bàn tay ra, nhưng không có cách nào dừng nó lại được. Cái công cụ bằng bạc mà Voldemort ban cho kẻ tôi tớ hèn nhát đã gần như giận dữ với kẻ sở hữu vô dụng bị tước vũ khí; Pettigrew đã phải trả giá cho một phút ngập ngừng thương hại của hắn; hắn đang bị bóp cổ ngay trước mặt bọn chúng.
"Không!"
Ron cũng đã thả Đuôi Trùn ra, và nó cùng Harry cố gắng đẩy những ngón tay kim loại đang bóp quanh cổ Đuôi Trùn, nhưng chả ích gì. Pettigrew trông đã tái xanh.
"Relashio!" (Cắt!) Ron nói, chỉ đũa phép vào bàn tay bạc, nhưng không có gì xảy ra; Pettigrew quỳ lên gối, và cùng lúc, Hermione kêu lên một tiếng khiếp sợ trên đầu họ. Mắt của Đuôi Trùn đảo trên khuôn mặt tím bầm của hắn, hắn co giật lần cuối cùng, và nằm đó. Harry và Ron nhìn nhau, rồi để mặc xác của Đuôi Trùn ở dưới sàn phía sau chúng, chạy lên cầu thang, trở lại cái hành lang tối tắm dẫn đến phòng khách đang hé mở. Giờ đây, chúng đã có một cái nhìn rõ ràng, mụ Bellatrix đang nhìn xuống Griphook, con yêu tinh đang cầm thanh gươm của Gryffindor trong những ngón tay dài của nó. Hermione thì nằm dưới chân mụ Bellatrix. Cô bé rõ ràng đang kích động.
"Sao?" Mụ Bellatrix nói với Griphook. "Đó có phải thanh gươm thật không?"
Harry chờ đợi, nín thở, chống lại cảm giác đau như kiến bò ở vết thẹo.
"Không," Griphook nói. "Đó là đồ giả?"
"Ngươi chắc chắn không?" Mụ Bellatrix hổn hển. "Chắc chứ?"
"Chắc," Con yêu tinh nói.
Mặt mụ vui hẳn lên, tất cả căng thẳng đã biến mất.
"Tốt," Mụ nói, và với một cú gõ nhẹ đũa phép tình cờ, mụ chém thêm một đường sâu vào mặt con yêu tinh, nó ngã xuống rên rỉ dưới chân mụ. Mụ đá nó sang một bên. "Và giờ," Mụ nói với giọng vỡ ra vì thắng lợi. "Chúng ta sẽ gọi Chúa Tể Hắc Ám!"
Mụ vén tay áo lên và chạm ngón trỏ vào Dấu Hiệu Đen.
Cùng lúc, Harry cảm thấy vết thẹo như mở ra một lần nữa. Những gì xung quanh nó biến mất: Nó là Voldemort, và phù thuỷ xương xẩu mất hết răng đang cười trước mặt hắn, hắn tức giận khi cảm nhận sự triệu hồi đó – hắn đã

cảnh báo bọn chúng, hắn đã nói chỉ triệu hồi hắn khi có Potter. Nếu bọn chúng mà nhầm lẫn...
"Hãy giết ta đi!" Ông già yêu cầu. "Ngươi sẽ không thắng, không thể thắng! Cái đũa phép nó chưa bao giờ, không bao giờ là của ngươi-"
Và cơn giận của Voldemort nổ ra: Một tia sáng xanh tràn ngập căn phòng tù nhân và cái cơ thể già yếu đó bị nâng lên khỏi cái giường cứng và ngã xuống, không sức sống, còn Voldemort trở lại bên cửa sổ, sự tức giận của hắn đã kiểm soát được... Bọn chúng sẽ bị trừng phạt nếu bọn chúng không có một lý do chính đáng để gọi hắn về...
"Và ta nghĩ..." Giọng của mụ Bellatrix. "Chúng ta có thể giải quyết con bé Máu Bùn này. Greyback, hãy xử lý nó nếu mày muốn."
"KHÔÔÔÔNG!"
Ron đã lao vào phòng khách, mụ Bellatrix nhìn quanh kích động, mụ chỉ cây đũa phép vào Ron...
"Expelliarmus!" Nó gầm lên, chỉ cây đũa của Đuôi Trùn vào mụ Bellatrix, và cái đũa của mụ bay vào không trung, bị Harry chạy nước rút sau Ron tóm gọn. Lucius, Narcissa, Draco và Greyback xoay quanh; Harry hét lên.
"Stupefy!" và Lucius Malfoy ngã xuống cái lò sưởi. Hàng loại tia sáng bay ra từ đầu đũa của Draco, Narcissa, và Greyback; Harry tự ném mình xuống sàn, lăn dưới cái ghế sofa để tránh.
"DỪNG LẠI, NẾU KHÔNG CON BÉ NÀY SẼ CHẾT!"
Thở hổn hển, Harry nhìn quanh cạnh biên cái ghế sofa. Mụ Bellatrix đang đỡ lấy Hermione có vẻ đang bất tỉnh, mụ kề cái dao bạc ngắn quanh cổ họng Hermione.
"Bỏ đũa phép xuống." Mụ thì thầm. "Bỏ xuống, nếu không chúng ta sẽ thấy máu của con bé này bẩn thỉu đến thế nào."
Ron vẫn đứng yên, nắm chặt đũa phép của Đuôi Trùn. Harry đứng thẳng dậy, vẫn cầm đũa của mụ Bellatrix.
"Tao bảo, bỏ xuống." Mụ rít lên, cứa nhẹ lưỡi dao vào cổ Hermione, Harry thấy một ít máu xuất hiện ở đó.
"Được rồi!" Nó kêu lên, và đặt đũa của mụ Bellatrix xuống dưới chân, Ron cũng làm thế với cái đũa của Đuôi Trùn. Cả hai đứa đều giơ thẳng tay lên.
"Tốt lắm!" Mụ liếc mắt. "Draco, nhặt lên! Chúa Tể Hắc Ám đang đến Harry Potter! Cái chết của mày đang đến gần!"
Harry biết điều đó; cái thẹo của nó như nổ tung vì đau đớn, và nó có thể cảm thấy Voldemort đang bay trên trời từ một nơi rất xa, vượt qua mặt biển sóng gió tối tăm, và khi hắn đủ gần để Độn Thổ đến đây, Harry biết sẽ chẳng có cách nào thoát ra.
"Giờ thì," Mụ Bellatrix nói nhẹ nhàng, khi Draco vội vã đến chỗ mụ với những cây đũa phép. "Cissy, chị nghĩ chúng ta phải trói những anh hùng trẻ

tuổi này lại, trong lúc Greyback chăm sóc con bé Máu Bùn kia. Tao nghĩ là chúa tể Hắc Ám sẽ không tranh giành con bé với mày đâu, Greyback, nhất là sau những gì mày đã làm tối nay."
Ở những từ cuối cùng, có một tiếng động ken két kỳ lạ vang lên từ phía trên. Tất cả bọn họ nhìn lên trên, vừa kịp thấy chùm đèn pha lê rung rung; sau đó, với một tiếng cọt kẹt và leng keng báo hiệu một điềm gở, nó bắt đầu rơi xuống. Mụ Bellatrix ở ngay dưới nó; mụ vội thả Hermione ra, ném cô bé sang bên cạnh với một tiếng gào thét. Cái chùm đèn rơi xuống sàn với một tiếng nổ của pha lê và những sợi dây xích, rơi ngay trên đầu của Hermione và con yêu tinh vẫn đang cầm thanh gươm của Gryffindor. Những mảnh pha lê lấp lánh văng đi khắp mọi hướng; Draco bị trúng hai mảnh, tay nó vội ôm lấy khuôn mặt đầy máu.
Khi Ron đẩy Hermione ra khỏi đống đổ nát, Harry túm lấy ngay cơ hội: Nó nhảy qua một cái ghế bành, giật mạnh ba cái đũa phép từ tay Draco, chỉ tất cả vào Greyback, và hét lên. "Stupefy!" Tên người sói bị nhấc bổng lên bởi ba câu thần chú, bay lên trần nhà và ngã xuống đất.
Khi Narcissa đưa Draco ra khỏi đó để tránh bị thương, mụ Bellatrix bật dậy, tóc mụ bay bay khi mụ khua khua con dao bạc, nhưng Narcissa đã chỉ cái đũa phép vào cánh cửa.
"Dobby!" Bà ta hét lên và ngay cả Bellatrix như đóng băng. "Mày! Mày đã làm rơi cái chùm đèn à...?"
Con gia tinh nhỏ bé chạy nhanh vào phúc, những ngón tay đang duỗi ra của nó chỉ vào bà chủ cũ.
"Bà không được làm tổn thương Harry Potter." Nó rít lên.
"Giết nó đi, Cissy!" Mụ Bellatrix hét lên, nhưng có một tiếng rắc lớn khác, và đũa của Narcissa bay lên không trung và hạ cánh xuống phía bên kia của căn phòng.
"Con khỉ nhỏ bẩn thỉu này!" Mụ Bellatrix nói oang oang. "Sao mày dám lấy đũa phép của một phù thuỷ, sao mày dám thách thức cả chủ của mày?"
"Dobby không có chủ!" Dobby ré lên. "Dobby là một gia tinh tự do, và Dobby đến để cứu Harry Potter và những người bạn của cậu ấy."
Vết thẹo của Harry khiến cho mắt nó mờ đi vì đau. Nó lờ mờ nhận ra rằng, bọn chúng chỉ có vài phút, vài giây trước khi Voldemort đến đây.
"Ron, bắt lấy – và ĐI ĐI!" Nó gào lên, ném một cái đũa phép con Ron, rồi nó cúi xuống, lôi Griphook ra khỏi chùm đèn. Nó lôi con yêu tinh đang rên rỉ dậy, tay con yêu tinh vẫn cầm thanh gươm, Harry tóm lấy tay của Dobby qua vai nó, và xoay tròn quanh chỗ Độn thổ. Khi nó chìm vào bóng tối, cái nhìn của nó dừng lại ở căn phòng khách lần cuối cùng, nó thấy những hình dáng tái mét, tê liệt của Narcissa và Draco, thấy những vết đỏ trên tóc của Ron, và vết xanh của một cái gì đó bằng bạc đang bay, con dao của mụ

Bellatrix bay ngang qua phòng đến chỗ nó vừa biến mất...
Chỗ của anh Bill và chị Fleur... Căn nhà vỏ sò... Chỗ của anh Bill và chị Fleur...
Nó biến mất vào hư vô; tất cả những gì nó có thể làm là lặp lại điểm đến và hy vọng thế là đủ để đưa nó tới đó. Sự đau đớn ở trán như đâm thủng nó, và sức nặng của con yêu tinh đè lên nó; nó có thể cảm thấy lưỡi gươm của Gryffindor đâm vào lưng nó; tay của Dobby thúc mạnh vào tay nó; nó tự hỏi không hiểu con gia tinh có cố nới lỏng tay ra không, để đẩy bọn chúng đi đúng hướng, và nó thử lại, nắm chặt những ngón tay, ngụ ý mọi thứ đều ổn...
Và họ ngã xuống mặt đất rắn chắc và ngửi thấy hương vị của muối trong không khí. Harry quỳ xuống, thả tay Dobby ra và cố đặt Griphook nhẹ nhàng xuống đất.
"Ông không sao chứ?" Nó hỏi khi con yêu tinh cựa quậy, nhưng Griphook chỉ rên rỉ đơn thuần.
Harry liếc mắt nhìn qua bóng tối xung quanh. Có vẻ như có một căn nhà tranh không xa đó lắm dưới bầu trời rộng đầy sao, và nó nghĩ nó đã nhìn thấy sự chuyển động ngoài căn nhà đó.
"Dobby, đó có phải Căn Nhà Vỏ Sò không?" Nó thì thầm, cầm chặt hai cây đũa phép lấy từ nhà Malfoy, sẵn sàng chiến đấu nếu cần. "Có phải chúng ta đã đến đúng nơi không? Dobby?"
Nó nhìn quanh. Con gia tinh bé nhỏ đứng cách nó vài bước chân.
"DOBBY!"
Con gia tinh khẽ lắc lư, những vì sao phản chiếu đôi mắt nó sáng trưng. Và nó cùng với Harry nhìn xuống cái cán dao bằng bạc nhô ra từ bộ ngực lớn của nó.
"Dobby – không – GIÚP VỚI!" Harry gầm lên, hướng về phía căn nhà, về phía những người đang tới.
"GIÚP VỚI!"
Nó không cần biết và cũng không quan tâm những người đó là phù thuỷ hay Muggles, bạn bè hay kẻ thù; tất cả những gì nó quan tâm vào lúc này là sự biến sắc mờ mịt đang lan khắp mặt của Dobby, và con gia tinh đang duỗi tay về phía Harry với một cái nhìn khẩn khoản. Harry túm lấy con gia tinh và đặt nó sang một bên, trên nền cỏ lạnh lẽo.
"Dobby, không, không, đừng chết, đừng chết..."
Con mắt của con gia tinh nhìn thấy nó, đôi nôi của nó run rẩy trong nỗ lực nói thành lời.
"Harry... Potter..."
Và rồi, với một cái rùng mình, con gia tinh yên lặng, mắt nó chẳng còn là gì khác quả cầu thuỷ tinh, lấp lánh ánh sáng từ những ngôi sao mà chúng không thể nhìn thấy

Dịch Giả: Lý Lan

Chương 23
Thợ làm đũa phép

Như thể đang chìm vào một cơn ác mộng cũ, trong phút chốc Harry thấy mình đang quỳ bên thi thể của cụ Dumbledore dưới chân tòa tháp cao nhất của Hogwarts, nhưng trong hiện thực cái nó đang nhìn là một thi thể bé nhỏ co quắp trên cỏ, xuyên qua bởi con dao bạc của Bellatrix. Harry vẫn đang gọi "Dobby…Dobby.." mặc dù nó biết rõ người bạn gia tinh của mình đã đi đến một nơi mà nó không thể gọi trở về.
Khoảng một phút sau Harry nhận ra mọi người đã đến đúng nơi vì Bill và Fleur, Dean và Luna đã đến chunng quanh nó khi Harry đang quỳ bên thi thể của Dobby.
"Hermione?" Harry chợt hỏi, "Cô ấy đâu?"
"Ron đã đưa Hermione vào trong," Bill trả lời, "Cô ấy sẽ ổn thôi." Harry quay lại nhìn Dobby. Nó giơ tay ra và rút lưỡi dao ra khỏi thi thể của Dobby, sau đó kéo áo khoác của mình xuống che lấy Dobby như một tấm chăn.
Biển đang vỗ vào đá ở một nơi nào đó gần kề; Harry lắng nghe tiếng biển trong khi mọi người bàn tán, thảo luận về những chuyện Harry không thể quan tâm đến, đưa ra những quyết định. Dean đỡ Griphook bị thương vào nhà, Fleur vội vàng đi theo họ; và Bill đang đưa ra những ý kiến về việc chôn xác Dobby. Harry đồng ý dù không rõ mình đang nói gì. Nó nhìn xuống thi thể bé nhỏ đang nằm dưới đất, đúng lúc đó vết sẹo trên trán Harry nhói đau và nóng rát, và ở một góc trong tâm trí nó, như thể đang nhìn qua ống kính thiên văn ngược chiều, Harry thấy Voldemort đang trừng phạt những người nó đã bỏ lại tại trang viên của Malfoy.
Cơn giận dữ của hắn rất khủng khiếp nhưng so với nỗi thương tiếc Harry dành cho Dobby thì chẳng là gì, vì thế nó trở thành một cơn bão xa xôi cách Harry một vùng biển rộng mênh mông và tĩnh lặng.
"Em muốn thực hiện điều đó một cách xứng đáng," là những từ đầu tiên Harry ý thức được mình đang nói. "Không phải bằng phép thuật. Anh có cái thuổng nào không?"
Và ít lâu sau đó Harry bắt đầu, một mình, nó đào một ngôi mộ ở nơi cuối vườn mà Bill đã chỉ, giữa những lùm cây. Harry đào với cơn giận dữ, lôi cuốn bởi việc làm bằng tay, vinh dự vì không cần sử dụng đến phép thuật, vì mỗi giọt mồ hôi và mỗi chỗ da phồng rộp như một món quà dành cho người bạn yêu tinh đã hy sinh để cứu mọi người.

Vết sẹo của Harry như đang cháy nhưng nó đã có thể làm chủ sự đau đớn. Harry cảm nhận được cơn đau nhưng tránh xa nó. Nó đã có thể kiềm chế, cuối cùng Harry đã học được cách đóng tâm trí mình trước Voldemort, việc mà cụ Dumbledore đã muốn Harry học từ Snape. Cũng như Voldemort đã không thể ám ảnh Harry khi nó tiều tụy trong nỗi đau mất Sirius, lúc này những suy nghĩ của hắn cũng không thể thâm nhập vào tâm trí Harry, khi nó đang khóc thương Dobby. Dường như chính nỗi thương tiếc khiến Voldemort tránh xa… mặc dù hiển nhiên cụ Dumbledore sẽ nói rằng đó chính là tình thương yêu …

Cứ thế Harry tiếp tục đào sâu hơn, sâu hơn nữa vào lòng đất giá lạnh, thêm vào nỗi đau nhưng giọt mồ hôi, phủ nhận cơn đau nơi vết sẹo. Giữa bóng tối, ngoài hơi thở của mình chỉ còn tiếng sóng vỗ bờ làm bạn, những sự việc xảy ra ở trang viên của Malfoy quay trở lại trong tâm trí Harry, những điều nó đã nghe thấy cũng trở về, và sự hiểu biết chợt đến giữa đêm đen…

Nhịp điệu đều đặn từ đôi tay Harry như rượt đuổi với suy nghĩ của nó. Thánh vật … Horcrux… thánh vật…Horcrux… tuy nhiên trong nó không còn cháy bỏng cảm giác khao khát kì lạ và ám ảnh như trước đây. Sự mất mát và sợ hãi đã làm tiêu tan nó: Harry cảm thấy như một lần nữa thức tỉnh bởi một cái tát.

Sâu hơn và sâu hơn nữa, Harry lún xuống ngôi mộ, và nó biết nơi Voldemort đã đến đêm nay, và người hắn đã giết trên túp lều cao nhất ở Nurmengard, và vì sao…

Và Harry nghĩ về Đuôi Trùn, chết vì một giây phút thôi thúc bởi lòng từ bi… cụ Dumbledore đã nhìn thấy trước điều đó… Còn bao nhiêu điều nữa thầy đã biết? Harry đã quên cả thời gian, nó chỉ biết bóng tối đã giảm bớt đôi chút khi Ron và Dean đến gần.

"Hermione thế nào rồi?"

"Khá hơn," Ron trả lời, "Fleur đang chăm sóc cô ấy."

Harry đã chuẩn bị lý lẽ để đáp lại khi được hỏi tại sao nó không đơn thuần sử dụng gậy phép để xây một ngôi mộ hoàn hảo cho Dobby, nhưng nó đã không cần phải trả lời. Cả hai nhảy xuống huyệt với những chiếc thuổng trên tay và trong im lặng họ đào cho đến khi cảm thấy đã đủ sâu.

Harry bọc lấy Dooby kỹ càng hơn trong áo khoác của mình. Ron ngồi bên thành huyệt và gỡ giầy vớ của mình ra và mang vào đôi chân trần của chú yêu tinh. Dean tạo ra một chiếc mũ len để Harry đội lên đầu Dobby một cách cẩn thận, ủ lấy đôi tai nhọn của chú.

"Chúng ta nên vuốt mắt Dooby."

Harry không nghe thấy những người khác đang đến trong đêm. Bill mặc một chiếc áo khoác đi xa, Fleur mang tạp dề lớn màu trắng, ở túi nhô ra một cái chai, Harry nhận ra đó là Skele-Gro. Hermione khoác một chiếc áo choàng

mượn được, xanh xao và loạng choạng từng bước; Ron khoác tay cậu qua vai Hermione khi cô đến bên cậu. Luna, lụm khụm trong một cái áo khoác của Fleur, cúi xuống và nhẹ nhàng đặt những ngón tay của mình lên mỗi mí mắt của Dooby, vuốt chúng che đi ánh nhìn trong suốt của chú.
"Thế," cô nhỏ nhẹ nói, "bây giờ cậu ấy có thể ngủ yên rồi."
Harry đặt Dobby vào mộ, đặt lại những ngón tay của chú trông như đang nghỉ ngơi rồi trèo lên khỏi mộ và đưa mắt nhìn lần cuối thi thể bé nhỏ. Nó ép mình không được gục ngã khi nhớ về lễ tang của cụ Dumbledore và những dãy ghế vàng nối tiếp nhau, với bộ trưởng Pháp Thuật nơi hàng ghế đầu, diễn văn về những thành tích của cụ Dumbledore, sự trang nghiêm của ngôi mộ cẩm thạch trắng.
Harry tin rằng Dobby cũng xứng đáng với một lễ tang trang trọng không kém nhưng lại phải yên nghỉ nơi đây, giữa những lùm cây, trong một ngôi mộ đào một cách đại khái.
"Mình nghĩ rằng chúng ta nên nói với Dobby một điều gì đó," Luna cất tiếng, "Mình sẽ bắt đầu, có được không?"
Và khi mọi người đang nhìn, cô nói với chú yêu tinh đã khuất dưới đáy mộ.
"Cám ơn cậu rất nhiều, Dobby, vì đã cứu mình ra khỏi căn hầm đó. Thật không công bằng vì cậu phải chết, trong khi cậu thật tốt bụng và dũng cảm. Mình sẽ không bao giờ quên những việc cậu đã làm cho chúng mình. Mình mong cậu được yên nghỉ."
Cô quay lại và nhìn Ron một cách mong đợi. Cậu hắng giọng và nói một cách nặng nề, "Ừ.. cám ơn, Dobby."
"Cám ơn," Dean thì thầm. Harry nghẹn lời.
"Tạm biệt, Dobby," nó nói. Đó là tất cả Harry có thể đạt được, nhưng Luna đã nói thay nó mọi điều. Bill nhấc cao đũa thần, và đống đất bên cạnh ngôi mộ bay lên không trung và rơi xuống lấp đầy ngôi mộ một cách gọn gàng, một mô đất đỏ nhỏ nhắn.
"Mọi người có phiền không nếu mình ở lại đây một chút?" nó hỏi mọi người.
Họ thì thầm đáp lời nhưng Harry không nghe thấy; nó cảm nhận được những cái vỗ nhẹ sau lưng, và sau đó tất cả đều thả bước về phía căn nhà tranh, để Harry lại một mình với con gia tinh.
Harry nhìn quanh: có một số lớn những viên đá trắng, gọt dũa bởi sóng biển, xếp thành bờ cạnh của những luống hoa. Nó nhặt viên lớn nhất và đặt nó lên ngôi mộ phía đầu của Dobby đang nằm. Harry sờ vào túi để tìm đũa thần của mình.
Trong túi nó đang có hai cây đũa thần. Harry không còn nhớ được chúng của ai; nó chỉ nhớ dường như mình đã giật chúng ra khỏi tay một ai đó. Bàn tay nó cảm thấy thoải mái khi cầm cây đũa ngắn hơn, Harry hướng cây đũa thần

về phía viên đá.
Những vết khắc sâu xuất hiện trên mặt đá khi Harry lẩm bẩm những lời chú. Nếu là Hermione chắc chắn chúng sẽ đẹp hơn, và nhanh hơn, nó biết, nhưng Harry muốn chính mình đánh dấu vị trí này cũng như khi nó đào ngôi mộ bằng chính đôi tay mình. Khi Harry đứng lên, dòng chữ trên mặt đá đã hoàn tất:
"DOBBY YÊN NGHỈ NƠI ĐÂY, GIA TINH TỰ DO"
Nó nhìn xuống công trình của mình trong giây lát và bước đi, vết sẹo trên trán vẫn còn nhói đau đôi chút, tâm trí Harry đầy ắp với những điều đã đến với nó trong lúc đào mộ cho Dobby, những ý tưởng hình thành trong bóng tối, vừa mê hoặc vừa khủng khiếp. Tất cả vẫn ngồi đầy đủ trong phòng khách khi nó bước vào hành lang nhỏ, mọi sự chú ý đều hướng về Bill, anh đang nói về một điều gì đó. Căn phòng phủ một màu sáng, khá đẹp, với những khúc gỗ mục đang cháy rực rỡ trong lò sưởi. Harry không muốn bùn trên người rớt xuống thảm nên nó dừng lại nơi bệ cửa và lắng nghe.
"… thật may là Ginny đang trong kỳ nghỉ. Nếu cô bé đang ở tại Hogwarts, chúng có thể đã bắt cô bé trước khi chúng ta đến kịp. Giờ thì cô bé cũng được an toàn rồi."
Bill nhìn quanh và trông thấy Harry đang đứng.
"Anh đang đưa mọi người rời khỏi Trang trại Hang Sóc," Bill giải thích. "Đưa họ đến nhà gì Muriel. Bọn Tử thần thực tử đã biết Ron đang đi cùng em, chúng đang nhắm tới gia đình anh – đừng xin lỗi," anh bổ sung khi nhận thấy biểu hiện của Harry. "Tất cả chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, bố vẫn lập đi lập lại như vậy hàng tháng rồi. Chúng ta là gia đình phản bội lớn nhất."
"Mọi người được bảo vệ như thế nào?" Harry hỏi.
"Bùa Trung Tín. Bố là người giữ bí mật. Cả ngôi nhà tranh này cũng có; anh là người giữ bí mật cho nơi này. Không ai trong chúng ta có thể đi làm, nhưng bây giờ điều đó hầu như không còn quan trọng nữa. Một khi Ollivander và Griphook khoẻ hơn, chúng ta cũng sẽ đưa họ đến chỗ gì Muriel. Ở đây không đủ chỗ nhưng chỗ bác ấy rất rộng rãi. Chân của Griphook đang lành lại, Fleur đã cho lão một ít Skele-Gro; có lẽ chúng ta có thể di chuyển họ trong vòng 1 tiếng hoặc –"
"Không," Harry ngắt lời khiến cho Bill giật mình. "Em cần cả hai người họ ở đây. Em cần nói chuyện với họ. Việc này rất quan trọng."
Nó nghe thấy được sự quyền uy trong giọng nói của mình, sự chắc chắn, quả quyết đã đến khi nó đào mộ cho Dobby. Tất cả mọi người đều quay lại nhìn nó với vẻ khó hiểu trên gương mặt.
"Em sẽ đi rửa chân tay," Harry nói với Bill khi nó nhìn xuống đôi tay dính đầy bùn đất và máu của Dobby. "Sau đó em sẽ cần gặp họ, ngay lập tức."
Nó bước vào gian bếp nhỏ, đến bên bể nước phía dưới cửa sổ nhìn ra biển.

Bình mình đang lên phía chân trời, với những ánh hồng và vàng nhạt, nó bắt đầu rửa sạch bùn đất, một lần nữa tâm trí nó theo đuổi những dòng suy nghĩ đã đến với nó trong khu vườn tối… Dobby không còn có thể nói ai đã bảo nó đến căn hầm để giải thoát chúng, nhưng Harry biết nó đã nhìn thấy gì. Một ánh nhìn xanh dương xuyên thấu xuất hiện trong mảnh gương vỡ, và viện binh được gửi đến. Những ai cần sự giúp đỡ sẽ luôn tìm thấy nó ở Hogwarts.
Harry lâu khô đôi tay mình, hững hờ trước vẻ đẹp của khung cảnh bên ngoài ô cửa sổ và những tiếng thì thầm nơi phòng khách. Nó đưa mắt về phía biển và cảm thấy nó đã đến gần hơn, buổi sớm nay, hơn bao giờ hết, gần hơn nữa với trung tâm của mọi vấn đề.
Vết sẹo trên trán vẫn đau nhói, và Harry biết Voldemort cũng đang đến đó. Harry hiểu nhưng vẫn chưa thông suốt. Bản năng của nó mách bảo một điều nhưng tâm trí lại khẳng định một điều khác. Cụ Dumbledore trong suy nghĩ của Harry đang mỉm cười, quan sát Harry qua những đầu ngón tay ấn vào nhau như thể đang cầu nguyện.
Cụ đã đưa Ron cái Tắt Lửa. Cụ hiểu Ron… Cụ cho Ron một con đường để trở về…
Và cụ cũng hiểu Đuôi Trùn… Cụ biết ở một nơi nào đó trong hắn tồn tại nỗi ân hận ….
Và nếu cụ biết rõ họ… Cụ biết gì về nó, cụ Dumbledore?
Phải chăng nó cần phải biết, nhưng không được theo đuổi? Cụ có biết điều đó đối với nó khó khăn đến mức nào không? Lẽ nào vì thế mà cụ khiến cho mọi sự trở nên khó khăn? Nhờ thế mà nó mới có thời gian để thực hiện điều đó?
Harry đứng lặng, ánh mắt nhìn chăm chú nơi một mảnh mặt trời vàng rực rỡ đang nhô lên phía chân trời. Rồi nó nhìn xuống đôi tay đã được rửa sạch và trong chốc lát ngạc nhiên khi nhìn thấy chiếc khăn mình đang cầm. Nó đặt nó xuống và quay trở lại hành lang, khi đó, Harry cảm thấy sự giận dữ điên cuồng nơi vết sẹo, và những hình ảnh chớp qua tâm trí nó, nhanh như bóng chuồn chuồn lướt qua mặt nước, hình bóng của một tòa nhà nó biết rất rõ. Bill và Fleur đang đứng tại chân cầu thang.
"Em cần nói chuyện với Griphook và Ollivander," Harry nói.
" ’hông được," Fleur đáp. "Cậu cần phãi đợi, ‘Arry. Cã hai đều đan bị thươn’, dất mệt – ‘
"Em xin lỗi," nó nói không chút nóng nảy, "nhưng việc này không thể nấn ná được. Em cần nói chuyện với họ ngay bây giờ. Kín đáo – và riêng biệt. Rất khẩn cấp."
"Harry, chuyện quái quỷ gì đang diễn ra thế?" Bill hỏi. "Em đột nhiên xuất hiện ở đây với một gia tinh đã chết và một con yêu tinh mê man gần như bất

tỉnh, Hermione trông như đã bị tra tấn, và Ron thì cương quyết không chịu nói với anh chuyện gì –"
"Bọn em không thể nói với anh việc bọn em đang làm," Harry trả lời thẳng thừng, "Anh cũng ở trong hội Phượng Hoàng, Bill, anh biết cụ Dumbledore để lại cho bọn em một nhiệm vụ. Và bọn em cũng không được phép nói cho bất cứ ai biết."
Fleur gây ra một âm thanh khó chịu, nhưng Bill không để ý đến cô; anh đang chăm chú nhìn Harry. Gương mặt đầy sẹo khiến cho Harry thật khó để đọc những suy nghĩ của anh. Cuối cùng, Bill nói, "Thôi được. Em muốn nói chuyện với ai trước?"
Harry do dự. Không còn bao nhiêu thời gian nữa; đây là lúc nó cần có quyết định: những Trường Sinh Linh Giá hay những Thánh Tích?
"Griphook," Harry đáp. "Em sẽ nói chuyện với lão trước."
Tim nó đập dồn dập như thể nó đang chạy nước rút và vừa vượt qua một chướng ngại vật khổng lồ.
"Vậy thì lên đây," Bill nói và anh đi trước dẫn đường. Harry bước lên vài bậc trước khi dừng và quay lại.
"Mình cũng cần cả hai cậu!" Harry gọi Ron và Hermione đang tránh né, nửa giấu diếm nơi bậc cửa phòng khách.
Cả hai bước về phía ánh sáng, trông nhẹ nhõm một cách kỳ lạ.
"Cậu thế nào rồi?" Harry hỏi Hermione. "Cậu thật đáng kinh ngạc - bịa ra câu chuyện đó khi bà ấy đang hành hạ cậu như thế -"
Hermione cười yếu ớt khi Ron ôm chặt cô bằng một cánh tay.
"Cậu đang làm gì thế, Harry?" Ron hỏi.
"Rồi các cậu sẽ biết. Đến đây."
Harry, Ron, và Hermione theo sau Bill bước lên những bậc thang dốc đến một diện tích nhỏ đầu cầu thang, từ đó dẫn đến ba cánh cửa.
"Trong này," Bill nói, mở cánh cửa dẫn đến phòng của anh và Fleur. Ở đây cũng có thể nhìn thấy biển, giờ đây đang lốm đốm những tia nắng vàng ban mai. Harry đến gần cửa sổ, quay lưng lại khung cảnh ngoạn mục, và khoanh tay chờ đợi, vết sẹo vẫn đau nhói. Hermione ngồi xuống chiếc ghế nơi bàn trang điểm; Ron ngồi lên tay ghế.
Bill quay trở lại, mang theo tên yêu tinh nhỏ và đặt lão xuống giường một cách cẩn thận. Griphook lúng búng lời cảm ơn, và Bill rời khỏi phòng, đóng cánh cửa trước mặt chúng.
"Tôi xin lỗi vì đã khiến ông phải ra khỏi giường," Harry nói. "Chân ông thế nào rồi?"
"Đau đớn," tên yêu tinh trả lời, "Nhưng đang lành."
Tay hắn vẫn giữ chặt lấy thanh gươm của Gryffindor, và mang một ánh mắt lạ lẫm: nửa hung hăng, nửa mưu mô. Harry để ý màu da vàng bủng của chú

yêu tinh, những ngón tay thon dài, đôi mắt đen. Fleur đã gỡ đôi giày của hắn ra: Đôi chân dài dơ dáy lộ ra. Hắn không lớn hơn gia tinh lắm. Cái đầu vòm của hắn lớn hơn đầu người.
"Có lẽ cậu không nhớ - " Harry bắt đầu.
"- rằng tôi đã dẫn cậu đến kho bạc của cậu, trong lần đầu cậu đến Gringotts?" Griphook đáp lời. "Tôi vẫn nhớ, Harry Potter. Ngay giữa cộng đồng yêu tinh cậu cũng rất nổi tiếng."
Harry và tên yêu tinh nhìn nhau, đánh giá đối phương. Vết sẹo trên trán nó vẫn nhói đau. Nó muốn nhanh chóng hoàn thành cuộc nói chuyện này, nhưng đồng thời cũng lo ngại mình sẽ hành động sai lầm. Trong khi Harry đang suy tính tìm cách tốt nhất để nêu ra yêu cầu của mình, Griphook phá vỡ sự im lặng.
"Cậu đã chôn con gia tinh đó," hắn nói, có ý hằn học một cách bất ngờ. "Tôi nhìn cậu từ cửa sổ phòng ngủ bên cạnh."
"Phải," Harry đáp.
Griphook nhìn nó từ khoé đôi mắt đen xếch của mình.
"Cậu là một pháp sư khác thường, Harry Potter."
"Ở khía cạnh nào?" Harry hỏi, xoa vết sẹo trên trán một cách lơ đãng.
"Cậu đào ngôi mộ."
"Thì sao?"
Griphook không trả lời. Harry thà nghĩ rằng nó đang bị chế nhạo vì cư xử như một Muggle, nhưng Griphook có đồng ý về việc ngôi mộ của Dobby hay không cũng chẳng quan trọng gì với nó. Harry thu hết can đảm để bắt đầu.
"Griphook, tôi cần hỏi – "
"Cậu cũng giải thoát một con yêu tinh."
"Cái gì?"
"Cậu đem tôi đến đây. Cứu tôi."
"Ừm, tôi nghĩ là ông không thấy tiếc?" Harry nói với một chút không kiên nhẫn.
"Không, Harry Potter," Griphook đáp và dùng một ngón tay xoắn chòm râu đen mỏng ở cằm, "nhưng cậu là một pháp sư rất kì lạ."
"Phải," Harry đáp. "Ừm, tôi cần một chút giúp đỡ, Griphook, và ông có thể cung cấp nó cho tôi."
Hắn không tỏ chút ý khuyến khích nào nhưng tiếp tục nhìn Harry như thể chưa bao giờ nhìn thấy thứ gì giống nó.
"Tôi cần đột nhập vào một kho bạc của Gringotts."
Harry không cố ý đặt vấn đề một cách tồi tệ như thế; từng chữ bị ép ra từ miệng Harry như cơn nhức nhối xuyên qua vết sẹo tia chớp của nó và Harry một lần nữa nhìn thấy hình dáng của Hogwarts.

Nó đóng chặt tâm trí mình một cách cương quyết. Nó cần phải thỏa thuận với Griphook trước.
Ron và Hermione nhìn Harry trừng trừng như thể nó đã hoá rồ.
"Harry – " Hermione lên tiếng, nhưng Griphook đã cắt ngang.
"Đột nhập vào một kho bạc của Gringotts?" hắn lập lại, co rúm đôi chút khi thay đổi tư thế trên chiếc giường. "Không thể nào."
"Không, có thể," Ron cãi lại. "Điều đó đã từng xảy ra."
"Phải," Harry nói, "Cũng cái ngày tôi gặp cậu lần đầu tiên, Griphook. Sinh nhật của tôi, bảy năm về trước."
"Cái kho ấy không có gì vào thời điểm đó," hắn ngắt lời, và Harry hiểu rằng mặc dù Griphook đã rời khỏi Gringotts, hắn vẫn cảm thấy xúc phạm khi nghĩ đến việc sự bảo vệ của nó bị vi phạm. "Tầng bảo vệ của kho bạc đó là thấp nhất."
"Ừm, kho bạc mà tôi cần vào không trống, và tôi đoán nó được bảo vệ rất chặt chẽ," Harry nói, "Nó thuộc về Lestranges."
Nó trông thấy Ron và Hermione nhìn nhau một cách ngạc nhiên, nhưng sẽ có đủ thời gian để giải thích sau khi Griphook đưa ra câu trả lời.
"Cậu không có cơ hội nào cả," Griphook thẳng thừng đáp. "Không hề. Nếu ngươi tìm kiếm dưới sàn của ta, châu báu không thuộc về ngươi – "
"Kẻ trộm, ngươi đã được cảnh cáo, hãy xem chừng – ừm, tôi biết, tôi vẫn nhớ," Harry nói. "Nhưng tôi không có ý định lấy cắp châu báu gì cho mình, tôi không hề cố gắng lấy gì có lợi cho riêng mình. Ông có thể tin như vậy được không?"
Griphook liếc xéo Harry, và vết sẹo tia chớp trên trán nó nhói đau, nhưng Harry phớt lờ nó, cự tuyệt việc thừa nhận nỗi đau đớn cũng như sự lôi cuốn của nó.
"Nếu trên đời này có một pháp sư mà tôi có thể tin tưởng rằng người đó không tìm kiến lợi lộc cho bản thân," Griphook kết luận, "đó chính là cậu, Harry Potter. Yêu tinh và gia tinh không thường được bảo vệ và tôn trọng như cậu đã làm đêm nay. Đặc biệt là từ những người sử dụng đũa thần."
"Người sử dụng đũa thần," Harry lập lại: Tai nó đón nhận cụm từ này với cảm giác kì lạ và vết sẹo của nó nhói đau, khi Voldemort chuyển hướng suy nghĩ của hắn về phương Bắc, và khi trong lòng nó đang cháy bỏng ý định thẩm vấn Ollivander ở phòng bên cạnh.
"Quyền được sử dụng đũa thần," Griphook nói một cách lặng lẽ, "từ lâu đã được tranh luận giữa pháp sư và yêu tinh."
"Ừm, yêu tinh có thể thực hiện phép thuật mà không cần dùng đến đũa thần," Ron lên tiếng.
"Đó chỉ là chuyện vặt! Pháp sư từ chối chia sẻ trí thức về đũa thần với những sinh vật khác trong giới phép thuật, họ không để cho chúng tôi khả năng

phát triển năng lực của mình!"
"Ừm, yêu tinh cũng đâu chịu chia sẻ phép thuật của mình," Ron nói. "Các ông cũng không chỉ cho pháp sư cách chế tạo gươm và áo giáp theo cách của các ngươi. Yêu tinh biết cách làm việc với kim loại mà pháp sư chưa bao giờ - "
"Điều đó chẳng ảnh hưởng gì," Harry ngắt lời, trông thấy gương mặt biến sắc của Griphook. "Đây không phải là cuộc chiến giữa pháp sư và yêu tinh hay bất cứ sinh vật ma thuật nào – "
Griphook cười một cách khó chịu. "Nhưng đây chính là cuộc chiến mà cậu vừa nhắc đến! Khi Chúa Tể Bóng Tối có nhiều quyền lực hơn, chủng tộc pháp sư của các ngươi sẽ được đặt cao hơn yêu tinh chúng tôi một cách chắc chắn! Gringotts sẽ thuộc về quyền điều khiển của Pháp Sư, gia tinh bị chém giết, và ai trong số những người mang đũa thần chống đối?"
"Chúng tôi!" Hermione lên tiếng. Cô đã đứng thẳng dậy, đôi mắt sáng ngời. "Chúng tôi chống đối! Và bản thân tôi cũng bị truy lùng không khác gì một yêu tinh hay gia tinh nào, Griphook! Tôi là một Máu-bùn!"
"Đừng có tự nhận mình – " Ron lẩm bẩm.
"Tại sao không?" Hermione nói. "Máu-bùn, và tự hào về điều đó! Vị trí của tôi cũng chẳng cao hơn ông trong cái trật tự mới này, Griphook! Chính tôi là người bị chúng chọn để tra tấn, lúc ở nhà của Malfoy!"
Trong lúc nói, cô kéo cổ chiếc áo ngủ sang một bên, để lộ ra vết cắt mỏng Bellatrix gây ra, một vệt đỏ tươi trên cổ.
"Cậu có biết rằng chính Harry đã giải phóng cho Dobby?" cô hỏi. "Cậu có biết chúng tôi đã mong muốn tự do cho gia tinh bao năm nay?" (Ron cựa quậy một cách khó chịu trên tay ghế của Hermione.) "Ông không thể mong muốn Kẻ-Ai-Cũng-Biết bị đánh bại hơn chúng tôi, Griphook!"
Hắn nhìn chằm chằm Hermione với vẻ tò mò như đối với Harry.
"Cậu tìm gì trong kho bạc của Lestranges?" Hắn hỏi cộc lốc. "Thanh gươm nằm trong kho là đồ giả. Đây chính là thanh gươm thật." Hắn nhìn từng người một trong nhóm Harry. "Tôi nghĩ các ngươi đã biết rồi trước điều này. Các ngươi đã yêu cầu tôi nói dối lúc ở đó."
"Nhưng thanh gươm giả không phải là thứ duy nhất ở trong kho, đúng không?" Harry hỏi. "Có thể ông đã nhìn thấy những thứ khác trong đó?"
Trái tim nó đập dồn dập hơn bao giờ hết. Nó nỗ lực gấp đôi để lờ đi những cảm giác nơi vết sẹo.
Griphook lại tiếp tục dùng ngón tay xoắn râu của mình.
"Theo luật lệ của chúng tôi, bí mật của Gringotts không được phép tiết lộ. Chúng tôi là những người bảo vệ những châu báu phi thường. Chúng tôi có trách nhiệm đối với những vật được giao để bảo vệ, những vật thường do chính tay chúng tôi làm nên."

Ngón tay hắn vuốt ve thanh gươm, và đôi mắt hắn lướt qua Harry, Hermion, rồi đến Ron, và quay ngược lại.
Cuối cùng hắn lên tiếng, "Quá trẻ để chiến đấu với một lực lượng đông như thế."
"Ông sẽ giúp chúng tôi chứ?" Harry nói. "Chúng tôi không thể hy vọng đột nhập vào Gringotts khi không có sự giúp đỡ của yêu tinh. Ông chính là hy vọng duy nhất."
"Tôi sẽ… suy nghĩ về việc đó," Griphook trả lời, như sắp phát điên.
"Nhưng –" Ron giận dữ đáp lại; Hermione huých vào sườn cậu.
"Cám ơn," Harry nói.
Griphook cúi đầu đáp lại rồi gấp đôi chân ngắn lại.
"Tôi nghĩ," hắn nói, ngả mình một cách phô trương trên chiếc giường của Bill và Fleur, "rằng Skele-Gro đã bắt đầu có tác dụng. Cuối cùng tôi cũng có thể ngủ được. Thứ lỗi…"
"Ồ phải, đương nhiên rồi," Harry nói, nhưng trước khi rời khỏi phòng nó vươn tới lấy thanh gươm Gryffindor từ bên cạnh Griphook. Hắn không phản đối, nhưng Harry nghĩ nó nhìn thấy sự phật ý trong mắt hắn khi nó đóng cửa.
"Đồ đê tiện," Ron thì thầm. "Hắn ta thích thú khi bắt chúng ta phải chờ đợi."
"Harry," Hermione thì thầm, kéo cả hai người tránh xa cánh cửa, vào giữa khoảng đầu cầu thang vẫn còn chìm trong bóng tối. "Có phải cậu đang nói điều tớ nghĩ không? Ý cậu là trong kho của Bellatrix có Horcrux?"
"Phải," Harry trả lời. "Bellatrix rất hốt hoảng khi bà ta nghĩ chúng ta đã vào nơi đó, đến mức không kiềm chế được. Tại sao? Bà ta nghĩ chúng ta đã thấy gì, ngoài thanh gươm Gryffindor chúng ta có thể đã lấy thứ gì khác? Một thứ gì đó khiến bà ấy sợ chết điếng khi nghĩ đến việc bị Kẻ-Ai-Cũng-Biết phát hiện."
"Nhưng mình cứ nghĩ chúng ta cần tìm ở những nơi Kẻ-Ai-Cũng-Biết đã đến, những nơi hắn đã làm một việc gì đó quan trọng?" Ron hỏi với vẻ bối rối. "Hắn đã bao giờ vào trong kho bạc của Lestranges chưa?"
"Mình không biết hắn đã từng vào bên trong Gringotts chưa." Harry nói. "Hắn chưa bao giờ có vàng ở đó khi hắn còn trẻ, vì không ai để lại cho hắn thứ gì cả. Dù vậy, chắc hắn đã nhìn thấy ngân hàng từ phía ngoài, khi hắn đến Hẻm Xéo lần đầu."
Vết sẹo của Harry nhói lên, nhưng nó phớt lờ nó; nó muốn Hermione và Ron hiểu về Gringotts trước khi cả nhóm nói chuyện với Ollivander.
"Mình nghĩ chắc hắn đã ganh tỵ với những ai có chìa khoá vào một kho bạc của Gringotts. Mình nghĩ hắn cho rằng đó chính là biểu tượng thuộc về thế giới Pháp Sư. Và đừng quên, hắn ta rất tin tưởng Bellatrix và chồng bà ta. Chúng là những thuộc hạ trung thành nhất trước khi hắn sụp đổ, và chúng đã tìm kiếm khi hắn biến mất. Mình đã nghe hắn nói thế trong đêm hắn quay

lại."
Harry xoa vết sẹo của nó.
"Mặc dù vậy, mình không nghĩ hắn đã tiết lộ cho Bellatrix đó là một Horcrux. Hắn chưa hề nói với Lucius Malfoy sự thật về cuốn nhật ký. Có lẽ hắn đã nói với Bellatrix đó là một tài sản quý báu và yêu cầu bà ta cất trong kho bạc của mình. Nơi an toàn nhất để cất giấu bất cứ thứ gì, Hagrid nói với mình như thế… ngoại trừ Hogwarts."
Ron lắc đầu khi Harry ngừng nói.
"Cậu thật sự hiểu rõ về hắn."
"Chỉ một ít thôi," Harry nói, "Một ít… mình ước gì mình cũng có thể hiểu cụ Dumbledore như thế. Nhưng chúng ta sẽ xem. Đi nào – đến lượt Ollivander."
Ron và Hermione trông vừa hoang mang, vừa ấn tượng khi đi theo nó băng qua khoảng đầu cầu thang và gõ cánh cửa đối diện phòng Bill và Fleur. Một tiếng "Mời vào!" yếu ớt trả lời.
Người thợ làm đũa thần đang nằm trên một chiếc giường đôi cách xa cửa sổ nhất. Ông đã bị giam giữ trong hầm hơn một năm, và tra tấn, Harry biết, ít nhất một lần. Ông đã trở nên hốc hác, xương mặt nhô ra nhọn hoắc dưới lớp da ngả vàng. Đôi mắt xám của ông trông thật mênh mông giữa hai hốc mắt trũng sâu. Đôi tay nằm trên chăn trông như thuộc về một bộ xương. Harry ngồi xuống chiếc giường trống, bên cạnh Ron và Hermione. Nơi đây không thể nhìn thấy mặt trời đang mọc. Căn phòng trông ra góc vườn và ngôi mộ mới đắp.
"Ông Ollivander, cháu xin lỗi đã làm phiền ông," Harry nói.
"Cậu bé yêu quý." Giọng ông run rẩy. "Cậu đã cứu tất cả chúng ta. Ta đã nghĩ rằng mình sẽ phải chết nơi ấy. Ta không biết phải cảm ơn cậu thế nào cho đủ."
"Chúng cháu mừng vì đã làm được điều đó."
Vết sẹo của Harry nhói đau. Nó biết, Nó rất chắc chắn, rằng không còn bao nhiêu thời gian để có thể đến đích trước Voldemort, hoặc tìm cách ngăn cản hắn. Nó cảm thấy một cơn hoảng sợ ập tới… nhưng nó đã có sự lựa chọn của mình khi quyết định nói chuyện với Griphook trước. Giả tạo một sự bình tĩnh mà thực sự nó không hề cảm thấy, Harry sờ chiếc túi đeo trên cổ và lôi ra hai đoạn chiếc đũa gẫy của mình.
"Ông Ollivander, cháu cần ông giúp."
"Bất cứ điều gì. Bất cứ điều gì," người thợ chế tạo đũa thần nói một cách yếu ớt.
"Ông có thể sửa nó lại không? Có khả năng nào không?"
Ollivander giơ bàn tay run rẩy ra và Harry đặt hai đoạn đũa chỉ còn nối với nhau đôi chút vào tay ông.

"Gỗ nhựa ruồi và lông phượng hoàng," ông nói với giọng run rẩy. "Mười một inch. Đẹp và mềm."
"Phải," Harry nói. "Ông có thể nào - ?"
"Không," Ollivander thì thào. "Ta rất tiếc, thật sự rất tiếc, nhưng một chiếc đũa thần đã phải bị hư hại đến mức này theo ta biết thì không có cách nào sửa được."
Harry đã cố gắng hết sức để nghe điều đó, thế nhưng nó vẫn đến như một cú đánh mạnh. Nó nhận lại hai đoạn đũa gẫy và bỏ trở vào trong túi.
Ollivander vẫn nhìn chăm chú vào nơi chiếc đũa gẫy biến mất cho đến khi Harry lấy ra từ trong túi quần hai chiếc đũa nó đoạt được ở nhà Malfoy.
"Ông có thể nhận dạng chúng không?" Harry hỏi.
Người thợ chế tạo đũa thần cầm chiếc đũa đầu tiên và đưa lại gần đôi mắt đã mờ của ông, lăn nó giữa những khớp tay xương xẩu của mình, uốn cong nó đôi chút.
Gỗ cây óc chó (walnut) và sợi tim rồng (heartstring)," ông nói. "Mười hai và ba phần tư in. Không cong. Chiếc đũa thần này thuộc về Bellatrix Lestrange."
"Còn cây này?"
Ollivander thực hiện những bước xem xét tương tự.
Cây táo gai và lông kỳ lân. Chính xác mười inch. Đàn hồi một cách hợp lý. Chiếc đũa này từng thuộc về Draco Malfoy."
"Từng?" Harry lập lại. "Không lẽ nó không còn là của hắn?"
"Có lẽ không. Nếu nó đã lấy được nó – "
" - Cháu đã đoạt lấy nó – "
" - vậy thì nó có thể là của cậu. Đương nhiên cách cậu lấy cũng có ảnh hưởng. Phần lớn lệ thuộc vào chính bản thân chiếc đũa. Tuy nhiên, thông thường, khi một chiếc đũa thần bị đoạt, lòng trung thành của nó cũng thay đổi."
Một sự im lặng bao trùm lấy căn phòng, ngoại trừ tiếng sóng biển từ xa vọng đến.
"Ông nói về đũa thần như thể chúng có cảm giác," Harry nói, "như chúng có thể tự suy nghĩ vậy."
"Đũa thần chọn chủ của mình," Ollivander đáp. "Điều đó luôn luôn hiển nhiên đối với những người học hỏi tri thức về đũa thần như ta."
"Mặc dù vậy một người vẫn có thể sử dụng một chiếc đũa thần đã không chọn mình?" Harry hỏi.
"Ồ, phải, nếu cậu là một pháp sư, cậu sẽ có thể thực hiện phép thuật của mình với bất cứ công cụ nào. Tuy nhiên, kết quả tốt nhất phải luôn đến từ nơi có sự đồng cảm mạnh nhất giữa pháp sư và đũa thần. Những sự kết nối này rất phức tạp. Một sự hấp dẫn ban đầu, và tiếp đó là yêu cầu qua lại về sự

luyện tập, đũa thần học hỏi pháp sư, và pháp sư học hỏi đũa thần."
Biển vươn tới và dạt về; đó là một âm thanh ảm đạm.
"Cháu đoạt chiếc đũa thần này từ tay Malfoy bằng sức mạnh," Harry nói.
"Có an toàn không khi cháu sử dụng nó?"
"Ta nghĩ được. Luật hấp dẫn ảnh hưởng đến quyền làm chủ của đũa thần, nhưng đũa thần đoạt được từ tay đối thủ sẽ luôn luôn khuất phục người chủ mới."
"Vậy cháu nên sử dụng cái này?" Ron lên tiếng và rút chiếc đũa thần của Đuôi Trùn từ túi quần của nó đưa cho ông Ollivander.
"Gỗ hạt dẻ và sợi tim rồng. Chín và một phần tư insơ. Giòn. Ta đã bị ép phải làm chiếc đũa thần này cho Petter Pettigrew một thời gian ngắn sau khi bị bắt cóc. Phải, nếu cậu đã thắng được, nó sẽ tuân lệnh cậu, và làm tốt, hơn những chiếc đũa thần khác."
"Và điều này đúng cho mọi đũa thần phải không ạ?" Harry hỏi.
"Ta nghĩ thế," Ollivander trả lời, tròn mắt nhìn Harry. "Cậu Potter, những câu hỏi của cậu rất cao siêu. Tri thức đũa thần là một ngành rất phức tạp và huyền bì của pháp thuật."
"Vậy việc giết chết người chủ trước để đoạt lấy đũa thần của họ là không cần thiết?" Harry hỏi.
Ollivander nuốt nước bọt. (note: "Ollivander swallowed)
"Cần thiết? Không, ta không nên nói nói rằng việc giết người là cần thiết."
"Mặc dù vậy, có những truyền thuyết tồn tại," Harry nói, và khi nhịp tim của nó gia tăng, cơn đau nơi vết sẹo cũng trở nên dữ dội hơn; nó chắc chắn rằng Voldemort đã quyết định hành động như dự định. "Truyền thuyết về một chiếc đũa thần - hoặc những chiếc đũa thần - đã được truyền qua nhiều đời chủ bằng án mạng."
Ollivander tái mặt. Tương phản với chiếc gối trắng, gương mặt ông chuyển xám, đôi mắt mở to kinh hoàng, đỏ ngàu, lồi ra bởi thứ gì đó trông như nỗi sợ hãi.
"Chỉ một chiếc đũa duy nhất, ta nghĩ thế," ông thì thầm.
"Và Kẻ-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai quan tâm đến nó, đúng không ạ?" Harry hỏi.
"Ta – làm thế nào?" Ollivander rên rỉ và nhìn sang Ron và Hermion cầu khẩn sự giúp đỡ. "Làm sao cậu biết được chuyện này?"
"Hắn muốn ông chỉ cho hắn cách khống chế sự kết nối giữa hai chiếc đũa thần của hắn và cháu." Harry nói.
Ollivander trông hoảng hốt.
"Hắn tra tấn ta, cậu nên hiểu điều đó! Lời nguyền Tra Tấn, ta – ta không còn cách nào khác ngoài việc nói cho hắn biết những điều ta biết, những điều ta đã phỏng đoán!"
"Cháu hiểu," Harry đáp lời. "Ông cũng nói với hắn về việc hai cái lõi giống

nhau? Có phải ông đã nói hắn chỉ cần mượn đũa thần của một người khác?"
Ollivander trở nên khiếp sợ và sững sờ trước số lượng những việc Harry biết. Ông chậm rãi gật đầu.
"Nhưng điều đó đã không có tác dụng gì," Harry tiếp tục. "Chiếc đũa của cháu vẫn thắng cái hắn đã mượn. Ông có biết tại sao không?"
Ollivander lắc đầu chậm rãi như khi ông gật đầu lúc nãy.
"Ta .. chưa bao giờ nghe chuyện gì tương tự như thế. Chiếc đũa thần của cậu đã thể hiện những khả năng rất đặc biệt vào đêm đó. Sự kết nối giữa hai lõi đã là cực kỳ hiếm, nhưng ta không biết tại sao chiếc đũa thần của cậu lại có thể đánh bật chiếc đũa hắn mượn…"
"Chúng ta đang nói về chiếc đũa đã được chuyển tay bằng án mạng. Khi Kẻ-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai nhận ra chiếc đũa của cháu có nhữnng biểu hiện kì lạ, hắn đã quay lại để hỏi về chiếc đũa thần đó, đúng không ạ?"
"Làm thế nào mà cậu biết được?"
Harry không trả lời.
"Phải, hắn đã hỏi," Ollivander thì thầm. "Hắn muốn biết mọi thứ ta có thể nói về chiếc đũa được biết đến qua nhiều tên khác nhau như Chiếc đũa của Tử Thần (Deathstick), Đũa Định Mệnh (Wand of Destiny), hay Chiếc Đũa Tiền Bối (The Elder Wand)
Harry liếc sang phía Hermione đang kinh ngạc.
"Chúa tể bóng tối," Ollivander nói thì thào với sự sợ hãi, "đã từng rất hài lòng với chiếc đũa thần ta làm cho hắn - gỗ thủy tùng và lông phượng hoàng, mười ba và một phần hai insơ – cho đến khi hắn phát hiện sự kết nỗi giữa hai lõi giống nhau. Giờ đây hắn tìm kiếm một chiếc đũa khác – một cái mạnh mẽ hơn – như là cách duy nhất để đánh bại chiếc đũa của cậu."
"Nhưng hắn sẽ sớm biết, nếu vẫn chưa, rằng chiếc đũa của cháu đã bị gãy và không thể hồi phục," Harry đáp nhẹ.
"Không!" Hermione nói, sợ hãi. "Hắn không thể biết được, Harry, làm sao hắn có thể - ?"
"Thần Chú Đảo Ngược," Harry nói. "Chúng ta đã để lại chiếc đũa của cậu và chiếc đũa làm từ cây mận gai ở chỗ của Malfoy, Hermione. Nếu chúng kiểm tra mấy cây đũa một cách cẩn thận, khiến chúng tái tạo lại những bùa phép được thực hiện gần đây, chúng sẽ biết rằng cậu đã làm gẫy chiếc đũa của mình, chúng cũng sẽ thấy cậu cố gắng sửa nó nhưng không được và mình đã dùng cái làm từ cây mận gai kể từ đó."
Một chút sắc hồng xuất hiện trên gương mặt cô bé kể từ khi đến đây lại biến mất. Ron nhìn Harry trách cứ và nói, "Lúc này khoan hãy lo về việc đó – "
Nhưng Ollivander cắt ngang.
"Chúa tể bóng tối không chỉ tìm Chiếc Đũa Tiền Bối để tiêu diệt cậu đâu, cậu Potter. Hắn quyết tâm đoạt được nó vì hắn tin rằng chiếc đũa đó sẽ giúp

hắn thật sự trở nên bất bại."
"Nó có làm được không?"
"Chủ nhân của Chiếc Đũa Tiền Bối phải luôn đề phòng tấn công," Ollivander nói, "nhưng ý nghĩ về việc Chúa tể bóng tối trở thành chủ nhân của Chiếc Đũa Tiền Bối, ta phải thừa nhận… thật kinh khủng."
Harry chợt nhớ lần đầu hai người gặp nhau nó đã từng mơ hồ không biết mình ưa thích ông Ollivander được bao nhiêu. Ngay cả lúc này, sau khi bị tra tấn và giam giữ bởi Voldermort, ý tưởng về việc Chúa tể bóng tối làm chủ chiếc đũa thần đó dường như mê hoặc ông nhiều như nó đả kích ông.
"Ông – ông thực sự nghĩ rằng chiếc đũa đó tồn tại, có phải không, ông Ollivander?" Hermione hỏi.
"Ồ phải," Ollivander đáp. "Việc truy tìm dấu tích của nó trong lịch sử là hoàn toàn có thể. Tất nhiên, cũng có những khoảng cách, có những giai đoạn khá dài, khi chiếc đũa biến mất không dấu vết, mất hoặc được giấu tạm thời; nhưng nó luôn xuất hiện lại. Nó có những dấu hiệu đặc trưng mà những người tìm hiểu về đũa thần có thể nhận diện. Đã có những bài viết, một số không có tiếng tăm, về việc ta và một số những người chế tạo đũa thần khác xem việc tìm hiểu nó là nhiệm vụ của chúng ta.
"Vậy ông – ông không nghĩ rằng nó có thể là truyện cổ tích hoặc thần thoại sao?" Hermione hỏi với vẻ khấp khởi hy vọng.
"Không," Ollivander đáp. "Nó có cần được đổi chủ bằng án mạng hay không thì ta không biết. Lịch sử của nó đẫm máu, nhưng có thể điều đó xảy ra đơn giản vì nó là vật được khao khát sở hữu và khuấy động niềm đam mê của nhiều pháp sư. Sức mạnh vĩ đại, nguy hiểm khi sai chủ, và là một vật quyến rũ kỳ lạ đối với những người nghiên cứu khả năng của đũa thần như ta."
"Ông Ollivander," Harry nói, "ông đã nói với Kẻ-Ai-Cũng-Biết-Là- Ai-Đấy rằng Gregorovitch có chiếc đũa đó, có phải không?"
Ollivander trở nên tái hơn nếu có thể.
Ông trông như hồn ma khi há hốc miệng kinh ngạc.
"Nhưng làm thế nào – làm sao cậu - ?"
"Đừng để ý làm cách nào cháu biết chuyện đó," Harry đáp, nhắm mắt trong chốc lát khi vết sẹo trên trán bỏng rát và nó đã thấy, chỉ trong vài giây, hình ảnh của con đường chính ở làng Hogsmeade, vẫn chìm trong bóng tối, vì nó nằm xa hơn nữa về phía bắc. "Ông đã nói với hắn rằng Gregorovitch có nó?"
"Đó từng là tin đồn," Ollivander thì thầm. "Một tin đồn, từ nhiều năm trước, rất lâu trước khi cậu được sinh ra! Ta cho rằng Gregorovitch chính là người tung tin. Cậu có thể tưởng tượng điều đó sẽ có lợi đến việc kinh doanh như thế nào: rằng hắn đang nghiên cứu và nhân bản chất lượng của Chiếc Đũa Tiền Bối!"
"Phải, cháu có thể thấy điều đó," Harry nói. Nó đứng dậy. "Ông Ollivander,

chỉ còn một điều duy nhất, sau đó chúng cháu sẽ để ông nghỉ ngơi. Ông có biết gì về các Thánh Vật của Tử Thần không?"
"Các – các gì?" người thợ làm đũa thần hỏi ngược lại Harry với vẻ cực kì ngơ ngác.
"Các Thánh Vật Của Tử Thần."
"Ta e rằng mình không biết cậu đang nói về thứ gì. Nó có gì liên quan đến đũa thần không?"
Harry nhìn vào khuôn mặt hóp sâu của ông và tìn rằng Ollivander không đóng kịch với nó. Ông không biết gì về những Thánh Vật Của Tử Thần.
"Cảm ơn ông," Harry nói. "Cảm ơn ông rất nhiều. Giờ đây chúng cháu sẽ để ông nghỉ ngơi."
Ollivander trông hốt hoảng.
"Hắn đã tra tấn ta!" Ông hổn hển nói. " Bùa Tra Tấn… cậu không biết đâu…"
"Cháu biết," Harry đáp. "Cháu thật sự hiểu được. Ông hãy cứ nghỉ ngơi đi. Cảm ơn ông đã cho cháu biết những điều này."
Nó dẫn Ron và Hermione xuống tầng dưới. Harry thoáng thấy Bill, Fleur, Luna và Dean đang ngồi quanh bàn nhà bếp, phía trước mỗi người là những tách trà. Tất cả đều ngước nhìn Harry khi nó xuất hiện nơi cửa, nhưng Harry chỉ đơn thuần gật đầu đáp lại và tiếp tục hướng ra vườn, Ron và Hermione theo sau. Đống đất đỏ nơi chôn cất Dobby nằm phía trước, và Harry tiến về phía ấy, cơn đau trong đầu càng trở nên mạnh mẽ. Giờ đây nó phải cố hết sức để xóa đi những hình ảnh đang ùa đến một cách mạnh mẽ, nhưng Harry biết rằng nó chỉ phải kháng cự một chút nữa thôi. Nó sẽ ngừng chống lại nó không lâu sau đó, vì nó cần biết suy luận của mình có đúng hay không. Nó chỉ cần cố gắng thêm một chút nữa để có thể giải thích cho Ron và Hermione.
"Gregorovitch đã có chiếc đũa đó cách đây rất lâu," Harry nói. "Mình đã nhìn thấy Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết cố tìm ông ta. Khi hắn tìm thấy ông, hắn biết rằng ông ta đã không còn sở hữu nó nữa: Grindelwald đã đánh cắp nó. Làm thế nào mà Grindelwald biết được Gregorovitch có chiếc đũa đó thì mình không biết – nhưng nếu ông ta khờ khạo đến mức tung tin đồn đó, việc đó có lẽ không khó khăn gì."
Voldemort đang đứng trước cổng trường Hogwarts; Harry có thể nhìn thấy hắn đứng đó, và nó cũng thấy mặt trời nhấp nhô trước lúc bình minh đến ngày càng gần hơn.
"Và Grindelwald đã dùng Đũa Thần Tiền Bối để trở nên mạnh hơn. Và khi hắn đang trên đỉnh sức mạnh, khi cụ Dumbledore biết mình là người duy nhất có thể ngăn cản hắn, cụ đã thách đấu Grindelwald và đánh bại hắn, và cụ đã lấy chiếc đũa đó."

"Cụ Dumbledore đó sở hữu chiếc đũa đó?" Ron hỏi. "Nhưng thế thì - hiện giờ nó ở đâu?"
"Ở Hogwarts," Harry đáp, đấu tranh với tâm trí mình để ở lại khu vườn.
"Nhưng thế thì, đi thôi!" Ron giục. "Harry, chúng ta đi nào, đến đó lấy nó trước khi hắn đến!"
"Quá muộn rồi," Harry nói. Nó không thể kiềm chế được, ôm lấy đầu, cố gắng giúp nó kháng cự. "Hắn biết nó ở đâu. Hắn đang ở đó."
"Harry!" Ron nói một cách giận dữ. "Cậu đã biết việc này bao lâu rồi - tại sao chúng ta lại phí phạm thời gian như thế? Tại sao cậu lại nói chuyện với Griphook trước? Chúng ta có thể đã đến kịp – chúng ta vẫn có thể đi bây giờ -"
"Không," Harry nói, và nó quỳ gục xuống bãi cỏ. "Hermione nói đúng. Cụ Dumbledore đã không muốn mình sở hữu nó. Cụ không muốn mình chiếm lấy nó. Cụ muốn mình truy lùng Horcruxes."
"Chiếc đũa thần bất bại, Harry!" Ron rên rỉ.
"Mình không nên … Mình có nhiệm vụ đi tìm những Trường Sinh Linh Giá …"
Và giờ đây mọi thứ đều lạnh lẽo và tối tăm: Mặt trời chỉ nhô lên vừa đủ thấy nơi chân trời khi hắn lướt đi bên cạnh Snape, xuyên qua khoành sân hướng về phía bờ hồ.
"Ta sẽ gặp ngươi trong lâu đài sớm," hắn nói với âm sắc lạnh và cao. "Bây giờ thì để ta một mình."
Snape cúi chào và quay trở lại con đường cũ, chiếc áo choàng đen phất phơ phía sau. Harry bước chậm rãi, chờ đợi Snape khuất bóng. Sẽ không có lợi cho Snape, và bất cứ ai khác, mục kích nơi hắn đang đến. Nhưng trong lâu đài không có một ánh đèn, hắn có thể giấu mình … và trong một khắc, hắn thực hiện Thần Chú Tan Ảo Ảnh để che dấu bản thân trong đôi mắt của chính mình.
Và hắn tiếp tục bước đi, vòng quanh bờ hồ, quan sát hình dáng tòa lâu đài yêu quý của hắn, vương quốc đầu tiên, dòng dõi của hắn… Nó kia rồi, bên cạnh hồ, phản chiếu bởi màu nước sẫm tối. Ngôi mộ cẩm thạch trắng, một vết nhơ dư thừa trong khung cảnh quen thuộc.
Một lần nữa hắn cảm nhận được sự hài lòng thoả mãn đang ùa đến, cái cảm giác lý thú của mục tiêu hủy diệt. Hắn nâng chiếc đũa thần cũ bằng câu thủy tùng lên: Thật thích hợp khi đây là nhiệm vụ vĩ đại cuối cùng của nó.
Ngôi mộ mở ra từ đầu đến chân. Thân hình bên dưới tấm vải liệm cũng cao và gầy như khi sự sống còn tồn tại trong nó. Hắn nâng chiếc đũa thần lên một lần nữa.
Tấm vải liệm mỡ bung ra. Khuôn mặt đã mờ, nhợt nhạt, trũng sâu, nhưng gần như được bảo toàn một cách hoàn hảo. Chúng đã để đôi kính của lão

phía trên chiếc mũi gãy: Hắn cảm thấy sự nhạo báng một cách thích thú. Đôi tay của Dumbledore được đặt trên ngực, và nó nằm nó, giữ chặt bên dưới đôi tay, chôn cùng lão.
Phải chăng lão già ngốc nghếch đã tin rằng cẩm thạch hoặc sự chết sẽ bảo vệ chiếc đũa? Phải chăng lão nghĩ rằng Chúa Tể Bóng Tối sẽ không dám xâm hại đến mộ của lão?
Bàn tay như chân nhện của hắn nhào xuống và kéo chiếc đũa ra khỏi tay Dumbledore, và khi hắn cầm lấy nó, một màn tia sáng xuất hiện từ đầu đũa, lấp lánh trên khắp thi thể của người chủ cũ, cuối cùng cũng đến lúc nó sẵn sàng để phục vụ một người chủ mới

Harry potter và bảo bối tử thần

Dịch Giả: Lý Lan
Chương 24
Căn nhà vỏ sò

Căn nhà của Bill và Fleur nằm cheo leo cô độc trên một mỏm đá nhô ra biển, bốn bức tường quét vôi trắng ốp đầy những mảnh vỏ sò. Đó là một địa điểm rất thơ mộng nhưng cũng rất đỗi cô đơn. Những lúc bước vào trong căn nhà nhỏ ấy hay những khi đi thơ thẩn trong vườn, Harry có thể nghe thấy tiếng sóng biển ì oạp vỗ bờ, tựa như tiếng thở phì phò của một sinh vật khổng lồ đang say sưa ngon giấc. Liền mấy ngày sau đó Harry luôn kiếm cớ để trốn khỏi đám đông trong nhà, nó thèm khát cái khoảng trời biển bát ngát ngắm nhìn từ trên mỏm đá, thèm cả những cơn gió biển lành lạnh mang đầy hơi muối mặn mơn man trên má.
Nỗi sợ hãi sau quyết định không tranh đua với Voldemort để giành lấy cây đũa vẫn còn vảng vất trong người Harry. Nó không thể nhớ được là trong những quãng đời đã qua, có khi nào đó nó đã quyết định không hành động như thế này chưa. Trong đầu nó lúc nào cũng vang lên những ý kiến ngờ vực mà Ron đã không đừng được, cứ nhắc mãi với nó khi hai đứa ở bên nhau.
"Nhỡ đâu cụ Dumbledore muốn tụi mình tìm ra ý nghĩa cái biểu tượng đó đúng lúc để giành lấy cây đũa thì sao?"
"Nhỡ đâu việc biết được ý nghĩa của biểu tượng có nghĩa là bồ 'xứng đáng' để giành được những Thánh Vật đó?"
"Harry này, nếu nó thực sự là Cây đũa Tiền Bối, vậy thì tụi mình làm sao mà tiêu diệt nổi Kẻ–mà–ai–cũng–biết–là–ai–đấy được chứ?"
Harry không có câu trả lời. Có những lúc nó tự hỏi không biết có phải nó đã điên thật rồi không khi nó không cố ngăn Voldemort mở tung ngôi mộ.

Thậm chí nó còn chẳng thể tìm được lời giải thích thỏa đáng tại sao nó lại quyết định ngược lại điều đó. Cứ mỗi lúc nó thử lật lại những lý lẽ đã dẫn nó tới quyết định như thế, thì chính những lý lẽ ấy lại càng trở nên xa xôi mờ mịt hơn. Điều kỳ cục là sự đồng tình của Hermione cũng khiến nó rối bời chẳng khác gì những nghi ngờ của Ron. Bây giờ khi đã bị buộc phải thừa nhận rằng Cây đũa Cả là có thật, cô nàng xuôi theo cái sự cây đũa là một loại đồ vật quỷ dữ, cho rằng cái cách mà Voldemort đã đoạt lấy cây đũa phép như thế là sẽ bị khước từ bất tuân chứ không có được sự đồng thuận của cây đũa.
"Bồ không đời nào nên làm như vậy, Harry à," cô nàng nói đi nói lại. "Bồ không thể nào ăn cướp trong mộ của cụ Dumbledore được."
Nhưng những ý nghĩ về thi hài của cụ Dumbledore không làm Harry hoảng sợ lo lắng bằng cái ý nghĩ rằng có thể nó đã hiểu nhầm ý đồ của cụ lúc sinh thời. Nó cảm thấy nó vẫn còn đang mò mẫm trong màn đêm mịt mờ. Nó dấn bước trên một con đường mà cứ nơm nớp ngoảnh lại, tự hỏi không biết là có phải nó đã suy đoán sai bét những dấu hiệu hay không, không biết là có phải nó nên chọn con đường khác hay không.
Nhiều lúc, nỗi bực bội với cụ Dumbledore lại dấy lên đầy tràn bên trong nó, như những đợt sóng dồn đuổi nhau tung tóe vào vách đá phía dưới ngôi nhà, nó giận cụ Dumbledore đã không giải thích cặn kẽ mọi chuyện trước khi cái chết mang cụ đi.
"Nhưng liệu cụ đã chết chưa?" Ron nói.
Hôm ấy là ba ngày sau khi chúng đến ngôi nhà. Harry đang đứng nhìn đăm đăm qua cái hàng rào ngăn khu vườn nhà với vách đá dựng đứng thì Ron và Hermione tìm thấy nó.
Nó đã ước là hai đứa cứ đừng thấy nó là hơn, Harry chẳng tha thiết gì muốn tham gia vào những cuộc tranh luận của tụi nó.
"Ừ, cụ đã chết rồi. Ron ơi, làm ơn làm phước đi mà, đừng có lại bắt đầu chuyện đó nữa!"
"Bồ hãy nhìn nhận các sự kiện, Hermione à," Ron nói ngang qua Harry, lúc này vẫn đang nhìn đăm đắm về phía đường chân trời. "Con hươu bạc. Thanh gươm. Rồi đôi mắt mà Harry đã nhìn thấy trong gương –"
"Harry cũng thừa nhận là có thể bồ ấy chỉ tưởng tượng ra đôi mắt ấy thôi! Đúng không, Harry?"
"Có thể là như vậy," Harry nói mà không nhìn cô nàng.
"Nhưng bồ không cho là bồ đã tưởng tượng, đúng không nào?"
"Ừ, mình không cho là thế."
"Đấy!" Ron nói nhanh trước khi Hermione có thể chen lời. "Nếu không phải là cụ Dumbledore, bồ giải thích làm sao chuyện Dobby biết chúng ta bị giam trong cái hầm ấy hả Hermione?"

"Mình không thể – nhưng liệu bồ có thể giải thích được làm sao mà cụ Dumbledore có thể gửi Dobby cho chúng ta trong khi cụ đang nằm trong ngôi mộ ở Hogwarts không?
"Mình không biết nữa, có thể là hồn ma của cụ!"
"Cụ Dumbledore không trở lại làm một hồn ma đâu," Harry nói. Giờ đây cũng đã có một điều nhỏ nhoi mà nó chắc chắn biết được về cụ Dumbledore, nhưng cũng chỉ có thế mà thôi. "Cụ sẽ tiếp tục đi mãi."
"Ý bồ là gì, 'đi mãi'?" Ron hỏi. Nhưng trước khi Harry kịp nói thêm bất cứ điều gì, một giọng nói đã cất lên từ phía sau nó, "'Arry ơi?"
Fleur vừa bước ra khỏi nhà, mái tóc dài màu bạch kim của cô bay bay trong gió nhẹ.
"'Arry, Grip'ook muốn nói chuyện dzới các em. Gã đang ở trong buồng ngủ nhỏ nhất ới, gã nói gã khôn muốn bị nghe lén."
Sự căm ghét tên yêu tinh đã bắt cô làm người đưa tin bộc lộ rõ ràng trong giọng nói, trông chị có vẻ nhăn nhó cáu kỉnh khi quay bước trở vào trong.
Griphook đang đợi bọn trẻ, như Fleur đã nói, ở buồng ngủ nhỏ nhất trong ba buồng ngủ của căn nhà, căn buồng mà Hermione và Luna đã ngủ mấy đêm qua. Gã đã kéo bức rèm vải đỏ mở ra một khoảng trời chói chang nhưng rợp mây, thành thử căn phòng rực lên trong cái thứ ánh sáng oi oi nhức mắt, đối chọi mãnh liệt với bầu không khí dịu dàng mờ ảo của toàn bộ ngôi nhà.
"Tôi đã quyết định, cậu Harry ạ," tên yêu tinh đang ngồi bắt chân chữ ngũ trong một cái ghế bành thấp, gõ gõ những đầu ngón tay mảnh khảnh lên tay ghế. "Mặc dù những yêu tinh ở Gringotts sẽ nghĩ về tôi như một kẻ bội bạc đáng khinh, tôi đã quyết định sẽ giúp cậu –"
"Tốt quá!" Harry nói, nó cảm thấy nhẹ cả người. "Griphook, cảm ơn ông, chúng tôi thực sự rất –"
"- nhưng đổi lại," tên yêu tinh nói với vẻ kiên quyết, "về chuyện trả công."
Harry hơi sửng sốt, nó ngập ngừng nói.
"Ông muốn bao nhiêu? Tôi có vàng."
"Không phải vàng," Griphook nói. "Vàng thì tôi cũng có."
Đôi con ngươi đen láy của gã sáng lên ngợp đầy tròng mắt, không còn thấy một tí màu trắng nào nữa.
"Tôi muốn có thanh gươm đó. Thanh gươm của Gordic Gryffindor."
Nỗi hân hoan của Harry rớt bịch xuống đất. Nó nói.
"Tôi không thể trao nó cho ông được, tôi rất tiếc."
"Nếu vậy," tên yêu tinh nói giọng nhẹ nhàng, "e là chúng ta có một chút rắc rối."
"Tụi tôi có thể cho ông bất cứ thứ gì," Ron hăm hở. "Tôi dám cá là nhà Lestranges có đầy thứ trong hầm bạc, ông có thể lấy cái ông thích một khi chúng ta vào được căn hầm đó."

Nó đã nói sai. Và Griphook tức giận điên người.
"Ta không phải thằng ăn trộm, cậu nhóc ạ! Ta không cố đoạt lấy những báu vật mà ta không có quyền!"
"Thanh gươm là của tụi tôi –"
"Không đúng," tên yêu tinh nói.
"Chúng tôi là những Gryffindor, thanh gươm ấy là của Godric Gryffindor"
"Vậy trước khi nó đến tay Gryffindor, cậu có biết nó thuộc về ai không?" tên yêu tinh vặn lại, gã xoay người ngồi thẳng dậy.
"Chẳng thuộc về ai cả," Ron nói. "Nó được rèn cho ông ấy, đúng không?"
"Không!" con yêu tinh gào lên, lẩy bẩy chỉa một ngón tay dài vào Ron trong cơn tức giận. "Lại cái thói ngạo mạn kiêu căng của bọn pháp sư các người. Thanh gươm ấy thuộc về Ragnuk Đệ Nhất, nó đã bị Godric Gryffindor chiếm đoạt! Nó là một kiệt tác của giới nghệ nhân yêu tinh! Nó thuộc về yêu tinh. Thanh gươm là cái giá mà các người phải trả nếu muốn ta giúp đỡ, không thì thôi!"
Griphook đảo mắt nhìn bọn trẻ. Harry liếc qua những đứa khác, rồi nó nói, "Chúng tôi cần bàn bạc chuyện này đã, Griphook, nếu có thể được. Hãy cho chúng tôi vài phút được không?"
Gã yêu tinh hậm hực gật đầu.
Trong phòng khách vắng người dưới nhà, Harry đi qua lò sưởi, nó chau mày suy nghĩ rất lung không biết nên làm thế nào. Ron nối bước sau nó nói, "Bộ hắn khùng hay sao chớ, tụi mình không thể đưa hắn thanh gươm được."
"Có phải sự thực không?" Harry hỏi Hermione. "Chuyện Gryffindor đánh cắp thanh gươm ấy?"
"Mình không biết nữa," cô nàng nói vẻ vô vọng. "Lịch sử pháp thuật thường chỉ nhắc tới rất tế nhị những chuyện mà giới pháp sư đã làm với các loài khác, trong những chuyện mình đã biết cũng không thấy nói gì đến chuyện Gryffindor đã chiếm đoạt thanh gươm cả."
"Lại mấy chuyện của bọn yêu tinh thôi," Ron nói, "lúc nào chúng chả nói các pháp sư đánh cắp báu vật của chúng. Cũng còn hên là hắn không đòi mấy cây đũa phép của tụi mình."
"Bọn yêu tinh có lý do chính đáng để thù ghét giới pháp sư, Ron à." Hermione nói. "Trong quá khứ, bọn chúng đã từng bị đối xử rất tàn tệ."
"Nhưng chúng cũng đâu hiền lành gì cho cam, đúng không? Chúng đã giết bao nhiêu pháp sư còn gì. Chúng ta cũng cần phải mạnh tay với chúng chứ."
"Cứ cãi nhau với Griphook về chuyện giống loài nào xảo trá và tàn ác hơn thì cũng có làm cho hắn muốn giúp chúng ta đâu nào?"
Bọn trẻ lại im lặng suy nghĩ. Harry nhìn qua khung cửa sổ về phía ngôi mộ của Dobby. Luna đang sắp xếp những đóa oải hương biển trong một cái hũ mứt đặt bên bia mộ.

"Được rồi," Ron nói và Harry quay lại nhìn nó, "thế này thì sao? Tụi mình nói với Griphook là mình cần thanh gươm cho đến khi vào được cái hầm bạc đấy, rồi hắn sẽ được nhận nó. Ở trong hầm có một thanh gươm giả, đúng không? Vậy tụi mình tráo nó, rồi đưa cho hắn thanh gươm giả."
"Ron ơi là Ron, hắn biết phân biệt thật giả còn hơn cả chúng ta nữa!" Hermione nói. "Hắn là kẻ duy nhất có thể nhận ra nếu có sự tráo đổi!"
"Ừ, nhưng tụi mình có thể chuồn đi trước khi hắn nhận ra –"
Nó ngao ngán với cái nhìn của Hermione. Cô nàng nói giọng lặng lẽ và ngán ngẩm:
"Hèn hạ vậy đấy. Nhờ hắn giúp đỡ, rồi lại chơi xỏ hắn hả? Bồ còn thắc mắc là tại sao mà yêu tinh không ưa các pháp sư nữa không hả Ron?"
Hai vành tai Ron đỏ nhừ.
"Thôi được rồi, được rồi! Mình cũng chỉ nghĩ được đến thế thôi! Vậy chứ ý bồ thì tụi mình phải làm gì bây giờ?"
"Tụi mình cần đề nghị hắn cái gì khác, cái gì đó cũng có giá trị tương đương như thế."
"Ý hay lắm, vậy để mình đi kiếm một thanh gươm cổ do yêu tinh làm nữa rồi bồ gói quà cho hắn nhé."
Tất cả lại rơi vào yên lặng. Harry chắc rằng tên yêu tinh sẽ không đòi thứ gì khác ngoài thanh gươm đó, ngay cả khi tụi nó có kiếm được thứ gì đó cũng giá trị như thế để trao cho hắn. Cho đến bây giờ thì thanh gươm là vũ khí duy nhất có thể tiêu diệt những Horcrux mà tụi nó có, đâu có thể thiếu nó được.
Nó nhắm mắt lại trong một lúc và lắng nghe tiếng sóng biển xô vào vách đá. Nó cảm thấy không dễ chịu chút nào với cái ý nghĩ Gryffindor đã đánh cắp thanh gươm. Nó đã luôn tự hào được làm một Gryffindor, vị anh hùng đã đấu tranh ủng hộ những người xuất thân Muggle, vị pháp sư đã đương đầu với kẻ yêu dòng máu thuần huyết Slytherin …
"Có thể hắn nói dối," Harry nói, nó mở mắt ra một lần nữa. "Griphook ấy. Có lẽ không phải là cụ Gryffindor đã đánh cắp thanh gươm ấy đâu. Làm sao chúng ta biết câu chuyện của bọn yêu tinh có phải là sự thật hay không?"
"Vậy thì có gì khác?" Hermione hỏi nó.
"Ít ra cũng làm thay đổi cảm nghĩ của mình về chuyện đó."
Nó hít thở một hơi sâu.
"Tụi mình sẽ nói với hắn là hắn sẽ nhận được thanh gươm sau khi hắn giúp tụi mình vào được cái hầm bạc ấy – nhưng mình sẽ cẩn thận tránh không nói cho hắn biết chính xác là lúc nào thì hắn có thể có được nó."
Ron chậm rãi nở một nụ cười toe toét với nó, tuy vậy, Hermione thì trông vẫn có vẻ lo lắng không yên.
"Harry, tụi mình không thể làm thế được –"

"Hắn sẽ có nó," Harry nói tiếp, "sau khi tụi mình dùng nó để khử tất cả các Horcrux. Mình đảm bảo là hắn sẽ nhận được nó. Mình sẽ giữ lời mà."
"Nhưng chuyện đó có thể mất tới hàng bao nhiêu năm!" Hermione nói.
"Mình biết, nhưng hắn đâu có cần nó. Mình đâu có lừa hắn … thật đâu."
Harry nhìn vào mắt cô nàng với cái cảm giác pha trộn giữa sự cứng cỏi, nhưng cũng đồng thời, cả sự xấu hổ nữa. Nó nhớ đến cái khẩu hiệu được khắc trên lối vào Nurmengard: VÌ NHỮNG LỢI ÍCH CAO CẢ HƠN. Rồi nó cố giũ cái ý nghĩ đấy ra khỏi đầu. Tụi nó làm gì còn sự lựa chọn nào khác?
"Mình không thích chuyện này tí nào cả," Hermione nói.
"Mình cũng vậy," Harry thừa nhận.
"Mình nghĩ cách đấy cũng hay," Ron nói, nó đứng dậy. "Đi nói với hắn nào."
Trở lại căn buồng ngủ nhỏ nhất, Harry đưa ra lời đề nghị, thận trọng hết sức với những cụm từ mà nó dùng để không đưa ra thời hạn xác định nào cho việc trao thanh gươm.
Hermione cau mày với cái sàn nhà, và nó cảm thấy cáu với cô nàng hết chỗ nói, sợ rằng cô nàng sẽ làm cho mọi chuyện hỏng bét. Tuy vậy, Griphook chỉ nhìn chằm chằm vào mỗi Harry.
"Tôi đã có lời hứa của cậu, Harry Potter, rằng cậu sẽ trao cho tôi thanh gươm Gryffindor nếu tôi giúp cậu?"
"Phải," Harry đáp.
"Vậy thì bắt tay nào," gã yêu tinh nói và giơ tay ra.
Harry nắm lấy và lắc tay gã. Nó băn khoăn không biết đôi mắt đen láy của gã có thể nhìn thấy sự e dè của nó hay không. Griphook buông tay nó ra, gã vỗ hai bàn tay của gã vào nhau và nói, "Vậy thì. Chúng ta bắt đầu thôi!"
Giống như lập kế hoạch đột nhập vào Bộ pháp thuật một lần nữa, bọn trẻ ngồi lỳ bàn bạc trong cái buồng ngủ ấy.
Căn phòng, theo ý thích của Griphook, được kéo rèm kín mít để tạo ra một khoảng không gian u tối.
"Tôi mới vào hầm bạc của nhà Lestranges mỗi một lần," Griphook nói với tụi nó, "là cái lần tôi được giao bỏ vào đó thanh gươm giả ấy. Nó là một trong những hầm bạc cổ nhất ở đó. Những gia đình pháp sư lâu đời nhất cất những báu vật của họ ở tầng sâu nhất trong ngân hàng, nơi những căn hầm rộng rãi nhất và cũng được bảo vệ nghiêm ngặt nhất …"
Cuộc bàn bạc giữa căn buồng nhỏ như cái tủ chén đấy tiếp diễn đến mấy giờ. Rồi thấm thoắt ngày nối ngày cho đến cả tuần, hết vấn đề này lại đến vấn đề khác nảy sinh, nhất là khi mà bây giờ thuốc Đa dịch của bọn trẻ đã gần hết sạch.
"Chỉ còn đủ thuốc cho một người thôi," Hermione thông báo cho chúng biết

khi nghiêng cái chất lỏng sền sệt như bùn ấy dưới ánh đèn.
"Vậy là đủ rồi," Harry trả lời cô bé trong lúc đang xem xét tấm bản đồ những đường hầm sâu nhất mà con yêu Griphook vẽ bằng tay.
Những người còn lại trong nhà không thể nào không nhận thấy có chuyện gì đó đang diễn ra khi mà Harry, Ron và Hermione chỉ xuất hiện trong mỗi bữa ăn. Không ai hỏi gì cả, mặc dù Harry thỉnh thoảng bắt gặp Bill đang nhìn ba đứa nó bên bàn ăn, vẻ quan tâm và tư lự.
Càng dính líu lâu với nhau, Harry càng thấy nó không thể ưa nổi gã yêu tinh. Griphook tỏ ra khát máu đến không ngờ, hắn hả hê với cái ý nghĩ gây đau đớn cho những sinh vật thấp kém hơn, và tỏ ra khoái chí trước cái khả năng chúng phải tấn công những pháp sư khác để có thể đột nhập vào hầm bạc nhà Lestranges. Harry có thể cảm thấy hai đứa kia cũng ghê tởm hắn như nó, nhưng tụi nó không nói với nhau về chuyện đó. Tụi nó cần Griphook.
Tên yêu tinh miễn cưỡng phải ăn cùng mọi người trong nhà. Thậm chí lúc chân đã lành trở lại, hắn vẫn tiếp tục yêu cầu mọi người bê cho hắn một khay thức ăn riêng lên phòng, như với cụ Ollivander vẫn còn ốm yếu, mãi cho đến khi Bill (sau cơn giận điên người của Fleur) vào phòng và bảo hắn không thế tiếp tục như thế được nữa. Sau đó Griphook gia nhập với mọi người bên cái bàn ăn đã chật ních, mặc dù hắn từ chối không ăn thức ăn như mọi người, mà thay vào đó, khăng khăng đòi cho bằng được những tảng thịt sống, những cái rễ cây và nhiều loại nấm khác nhau.
Harry nhận ra trách nhiệm của mình. Nói cho cùng, chính nó là người đòi giữ tên yêu tinh lại để hỏi han, vì nó mà cả gia đình Weasley bây giờ phải lẩn trốn, và cũng do nó mà Bill, Fred, George và ông Weasley không thể đi làm được nữa.
"Em xin lỗi," nó nói với Fleur vào một buổi tối gió thổi lồng lộng quanh nhà, khi nó đang giúp cô chuẩn bị bữa tối. "Em không định đẩy chị vào hoàn cảnh như thế này."
Fleur điều khiển mấy con dao bắt đầu xắt thịt cho Griphook và Bill, từ dạo bị Greyback cắn, anh đâm ra khoái thịt sống. Trong khi mấy lưỡi dao lát những miếng thịt, Fleur quay lại nói với nó, sự cáu kỉnh có vẻ đã dịu đi nhiều.
"'Arry, em đã cứu mạng em gái chị, chị không quên điều đó đâu."
Nói cho đúng, thì điều đó không hẳn là sự thật, nhưng Harry quyết định không nhắc lại với Fleur rằng lúc ấy Gabrielle đâu có rơi vào mối nguy hiểm thực sự.
"Dù sao," Fleur nói tiếp trong khi phất cây đũa phép của cô vào nồi nước xốt đang đặt trên lò, làm nó ngay lập tức sủi lên lục sục, "Cụ Ollivander sẽ đến nhà bà gì Muriel tối nai, mọi chiện sẽ dễ dàng hơn. Con yêu tinh ấy," cô hơi cau mày khi nhắc đến hắn, "có thể chuyển xuống dưới, còn em, Ron và

Dean có thể dọn vào phòng hắn."
"Tụi em không ngại phải ngủ trong phòng khách đâu chị ạ," Harry nói, vì nó biết Griphook sẽ khó chịu nếu phải ngủ trên tràng kỷ, việc giữ cho hắn được vui vẻ là cần thiết cho kế hoạch của tụi nó. "Chị không phải lo cho tụi em đâu." Fleur toan phản đối nhưng nó nói tiếp, "Tụi em cũng sẽ rời khỏi đây sớm thôi, Ron, Hermione và em. Tụi em không cần phải ở đây lâu nữa đâu."
"Khoan đã, em nói gì thế?" cô nhíu mày nhìn nó, cây đũa thần đang giữ cho nồi thịt hầm lơ lửng giữa không trung, "Em không được đi đâu cả, ở đây em được an toàn mà!"
Khi nói những lời ấy, Fleur trông giống bà Weasley lạ lùng, và Harry mừng khi thấy đúng lúc đó, cánh cửa phòng sau lưng hai người mở ra. Luna và Dean đang ôm những cành củi vụn bước vào, tóc hai đứa ướt nước mưa.
" … và những cái tai nhỏ xíu nữa," Luna đang nói, "trông hơi giống tai hà mã, ba em nói nó màu tía và có lông. Và nếu anh muốn gọi chúng, anh phải hầm hừ thế này này, bọn nó thích nhịp điệu chậm rãi nhịp nhàng một chút, chứ đừng nhanh quá…"
Trông có vẻ không thoải mái tí nào, Dean nhún vai với Harry khi nó bước theo sau Luna vào trong căn phòng ăn kiêm phòng khách, Ron và Hermione đang bày bàn ăn ở trong đó. Nắm lấy cơ hội để thoát khỏi câu hỏi của Fleur, Harry cầm lấy hai bình nước bí ép và đi theo hai đứa.
"… nếu có dịp đến nhà em, em sẽ cho anh xem sừng của chúng. Ba mới viết thư kể cho em nhưng em vẫn chưa được tận mắt nhìn, bọn Tử thần Thực tử bắt em từ tàu Tốc hành Hogwarts, em không được về nhà ăn Giáng sinh," Luna vẫn đang nói khi cô bé và Dean nhóm lại lò sưởi.
"Luna, bọn chị đã kể với em rồi thôi," Hermione nói sang phía cô bé, "đám sừng ấy đã nổ rồi. Mà nó là sừng của con Đột lửa chứ không phải của loài Sừng ống sần Snorkack –"
"Không phải đâu, chắc chắn nó là sừng Snorkack," Luna nói giọng bình thản, "Ba em nói với em thế mà. Có thể bây giờ nó đã biến đổi sang hình dạng khác rồi, nó có thể tự hàn gắn, chị biết đấy."
Hermione lắc đầu, cô nàng tiếp tục bày biện những chiếc nĩa xuống bàn thì Bill xuất hiện, dẫn theo cụ Ollivander xuống cầu thang. Ông cụ chế tạo đũa phép trông vẫn còn yếu ớt khác thường, cụ bám vào cánh tay sau để Bill dìu xuống thang, tay trước của anh cầm một chiếc va ly to sụ.
"Cháu sẽ nhớ cụ lắm đấy, cụ Ollivander ạ," Luna lại bên cụ già.
"Còn ta cũng sẽ nhớ cháu, cháu gái." Cụ Ollivander nói, vỗ về nhè nhẹ lên vai cô bé.
"Cụ đã động viên cháu rất nhiều ở trong cái hầm ngục khủng khiếp ấy."
"Vậy, au revoir (Tiếng Pháp - xin tạm biệt), cụ Ollivander," Fleur nói và thơm lên cả hai má ông cụ. "Khôn biết cụ có thể gửi một gói nhỏ cho bà gì

Murie của anh Bill giúp cháu được không ạ? Cháu vẫn chưa có dịp trả lại cái mũ miện cho bà ấy?"
"Rất vui lòng," cụ Ollivander khẽ nghiêng đầu, "một điều ít ỏi ta có thể đền đáp lại lòng hiếu khách của cháu."
Fleur lấy ra một cái hộp nhung đã sờn, rồi mở ra cho người làm đũa phép xem chiếc mũ miện sáng lấp lánh dưới ánh đèn trần treo thấp.
"Đá mặt trăng và kim cương," con yêu Griphook nói, nó đã lén vào phòng tự lúc nào mà Harry không thấy.
"Được làm bởi yêu tinh, tôi nghĩ thế?"
"Và đã được các pháp sư trả công," Bill nhẹ nhàng nói. Tên yêu tinh ném cho anh một cái nhìn thách thức ngấm ngầm.
Một cơn gió giật mạnh khung cửa sổ khi Bill và cụ Ollivander biến mất vào trong đêm tối. Mọi người quay vào chen chúc nhau bên bàn ăn, khuỷu tay sát nhau tới nỗi khó mà động cựa được, và bắt đầu ăn. Ngọn lửa nổ tí tách lụp bụp trong vỉ lò bên cạnh. Harry để ý thấy Fleur chỉ ngồi gẩy gẩy dĩa thức ăn, chốc chốc lại liếc ra ngoài khung cửa, tuy vậy, Bill đã trở lại trước khi mọi người ăn xong món đầu tiên, mái tóc dài của anh rối tung vì gió.
"Mọi việc đều ổn em ạ," anh nói với Fleur. "Cụ Ollivander đã yên ổn ở đó rồi, bố mẹ gửi lời hỏi thăm, Ginny nói nó nhớ em lắm. Fred và George thì đang làm gì Muriel phát điên lên, tụi nó dùng gian sau nhà gì để tiếp tục nhận đặt hàng bằng cú. Dù sao, gì cũng vui vì được trả lại cái mũ miện. Gì nói gì đã tưởng tụi mình định lận nó đi rồi cơ."
"Ah, gì anh thiệt dễ thương" (Fleut nói ‘charmant’ – tiếng Pháp nghĩa là đẹp, hay, thú vị). Fleur nói, vẻ cáu kỉnh, chị vẩy cây đũa phép làm những chiếc đĩa dơ bay lên thành một chồng giữa không trung. Chị đỡ lấy chúng rồi đi ra khỏi phòng.
"Ba em từng làm một chiếc mũ miện," Luna bắt đầu, "Thật ra thì trông giống một chiếc vương miện hơn."
Ron bắt gặp ánh mắt Harry và nhe răng cười, Harry biết nó đang nhớ lại cái đồ đội đầu quái dị mà tụi nó từng thấy lúc đến thăm Xenophilius.
"Vâng, ba đang cố tái tạo lại cái vương miện đã mất của Ravenclaw. Ba nghĩ giờ ông đã biết đủ mọi chi tiết của nó. Việc gắn thêm mấy cái cánh mấu thực sự đã làm cho –"
Một tiếng nổ lớn vang lên ngoài cửa chính. Mọi người quay đầu về phía tiếng nổ. Fleur lao ra từ nhà bếp, trông có vẻ hoảng sợ; Bill nhảy dựng dậy chĩa đũa phép vào cánh cửa; Harry, Ron và Hermione cũng làm như anh. Trong khi con yêu Griphook lặng lẽ trườn xuống trốn dưới gầm bàn.
"Ai đó?" Bill gọi vọng ra.
"Là chú đây, Remus John Lupin!" một giọng nói lớn cất lên qua tiếng gió rít. Harry rùng mình sợ hãi, có chuyện gì đã xảy ra thế nhỉ? "Ta là một người

sói, kết hôn với Nymphadora Tonks, còn con, là Người giữ Bí mật của Căn Nhà Vỏ Sò đã cho chú biết địa chỉ để có thể đến khi cần!"
"Chú Lupin," Bill lầm bầm, rồi anh chạy ra giật mạnh cánh cửa. Lupin ngã nhào qua bậu cửa.
Gương mặt thầy trắng bệch dưới tấm áo chùng đi đường, mái tóc màu xám rối bời bời vì gió lộng. Thầy đứng thẳng dậy, nhìn quanh phòng để xem những ai đáng đứng ở đó, rồi gào to lên, "Là con trai! Chúng tôi đặt tên cháu là Ted, theo tên ba của Dora."
Hermione ré lên.
"Gì ạ --? Cô Tonks – cô Tonks đã sinh em bé rồi hả thầy?"
"Ừ, ừ, cô ấy mới sinh!" thầy Lupin lại nói rất to.
Tất cả mọi người quanh bàn đều reo lên hồ hởi, cảm thấy nhẹ nhõm nữa. Hermione và Fleur cùng kêu lên, "Chúc mừng chú!" còn Ron thì nói, "Ồ, một em bé!" như thể nó chưa lần nào trong đời được biết những chuyện như thế.
"Ừ -- phải – một cậu bé," thầy Lupin nói với vẻ ngất ngây hạnh phúc. Thầy đi vòng quanh chiếc bàn để ôm lấy Harry, câu chuyện ở dưới tầng hầm của ngôi nhà trên quảng trường Grimmauld dường như chưa bao giờ xảy ra.
"Con sẽ là cha đỡ đầu cho bé nhé?" thầy nói khi buông nó ra.
"C - con ư? Harry lắp bắp.
"Ừ, con, tất nhiên rồi – Dora cũng đồng ý như thế, không ai thích hợp hơn cả ?"
"Con --- vâng – ôi –"
Harry cảm thấy sửng sốt, bất ngờ, vui sướng và hạnh phúc, tất cả cùng một lúc. Bill đang hăng hái đi lấy rượu còn Fleur thì thuyết phục thầy Lupin ở lại uống mừng với mọi người.
"Chú không thể ở lâu được, chú phải về thôi," thầy Lupin nói và mỉm cười rạng rỡ, Harry trông thầy dường như trẻ ra đến vài tuổi. "Cảm ơn, cảm ơn con, Bill."
Bill đã nhanh chóng rót đầy những cốc rượu, và mọi người cùng nâng cốc chúc mừng.
"Nâng cốc vì Teddy Remus Lupin," thầy Lupin nói, "một pháp sư vĩ đại sắp trưởng thành!"
"Em bé trông thế nào hã chú?" Fleur hỏi.
"Chú nghĩ thằng bé giống Dora, nhưng cô ấy lại nghĩ nó giống chú. Nó mới lưa thưa vài sợi tóc, lúc mới sinh thì màu đen, nhưng chú thề là một tiếng sau nó đã ngả sang màu đỏ. Bà Andromeda kể tóc của Tonks cũng bắt đầu đổi màu ngay trong ngày cô ấy chào đời." Thầy uống cạn cốc rượu. "Ừ, thôi được rồi, một ly nữa thôi đấy nhé," thầy vội nói thêm và mỉm cười khi Bill lại đổ đầy cốc của thầy.

Gió vẫn ào ạt thổi thông thốc quanh căn nhà, còn ở bên trong, bên ngọn lửa đang bí bép reo vui trong lò sưởi, Bill mở đến chai rượu thứ hai. Tin tức tốt lành mà thầy Lupin vừa mang đến dường như đã cởi bỏ cho mọi người những căng thẳng bức bối bấy nay, tất cả đều cảm thấy hết sức hồ hởi. Chỉ có mỗi con yêu tinh không bị xúc động bởi bầu không khí bất ngờ và tưng bừng ngày hội đó, nó ngồi đó một lúc rồi lủi về cái buồng ngủ giờ đã được độc chiếm. Harry đã tưởng nó là người duy nhất để ý đến con yêu cho đến khi thấy Bill cũng đang nhìn theo gã bước lên cầu thang.
"Thôi … thôi … chú thật sự phải về đây," rốt cuộc thầy Lupin nói, dốc cạn cốc rượu vang, thầy đứng dậy và kéo tấm áo khoác đi đường quanh mình. "Tạm biệt, tạm biệt – chú sẽ cố mang cho mấy đứa ảnh của cháu nó sớm thôi – mọi người sẽ vui lắm nếu biết chú đã gặp được các cháu –"
Thầy thắt chặt áo chùng và chào bọn trẻ, ôm hôn ba người phụ nữ và bắt tay với mấy thằng con trai, và rồi vẫn mỉm cười rạng rỡ, thầy Lupin trở ra bước vào đêm gió lộng.
"Cha đỡ đầu, Harry!" Bill nói với nó khi hai người cùng bước vào nhà bếp giúp dọn dẹp bàn ăn. "Thật vinh dự! Chúc mừng em!"
Khi Harry đặt mấy cái cốc rượu rỗng mà nó đang mang xuống, Bill đóng cánh cửa lại sau nó, ngăn những tiếng ồn ào hân hoan của những người khác vẫn đang đứng trong phòng khách chúc mừng dù thầy Lupin đã ra đi.
"Anh muốn nói riêng với em mấy lời, Harry à. Không mấy khi có cơ hội khi lúc nào nhà cũng đầy người như thế này."
Anh ngập ngừng một chút rồi nói với nó:
"Harry này, em đang bàn bạc chuyện gì đó với Griphook."
Đó không phải là một câu hỏi, chỉ là một lời nhận xét, Harry cũng không buồn phủ nhận. Nó chỉ đơn giản đứng nhìn Bill và chờ đợi.
"Anh hiểu bọn yêu tinh," Bill nói. "Anh đã làm việc cho Gringotts từ khi anh tốt nghiệp Hogwarts. Nói chung trong chừng mực nào đó cũng có tình bạn giữa pháp sư và yêu tinh, anh cũng làm bạn với mấy con yêu tinh – hay, ít nhất, anh hiểu rõ, và thích chúng."Rồi Bill lại ngập ngừng một lần nữa.
"Harry này, em muốn gì ở Griphook, và em đã hứa hẹn trả cho hắn cái gì?"
"Em không thể nói với anh được," Harry trả lời. "Em xin lỗi, anh Bill."
Cửa nhà bếp mở ra sau lưng hai người, Fleur đang cố bước qua với mấy cái ly rỗng nữa trong tay.
"Em đợi đã," Bill nói với chị, "Chỉ một lát thôi."
Fleur bước ra và Bill khép cửa lại.
"Vậy thì anh phải nói với em điều này," Bill tiếp tục. "Nếu em có giao kèo gì đó với Griphook, nhất là giao kèo dính đến chuyện báu vật, thì em phải cực kỳ thận trọng nhé. Quan điểm của bọn yêu tinh về quyền sở hữu, đền đáp và trả công không giống như của con người đâu."

Harry cảm thấy nhột nhạt trong bao tử, tựa như có một con rắn nhỏ đang luồn lách bên trong nó.
"Ý là sao ạ?" nó hỏi.
"Chúng ta đang nói đến chuyện khác nhau giữa các giống nòi," Bill nói. "Có nhiều vụ thỏa thuận qua lại giữa pháp sư và yêu tinh bị đổ vỡ trong nhiều thế kỷ nay -- nhưng em chắc cũng biết từ Lịch sử Pháp thuật. Đó là do lỗi của cả hai bên, anh không muốn nói rằng các pháp sư không có tội gì cả. Nhưng mà, có một thành kiến giữa đám yêu tinh, và bọn ở Gringotts có lẽ là bọn ngả theo niềm tin này nhất, chúng nghĩ rằng không thể tin giới pháp sư trong những chuyện có liên quan đến tiền bạc hay báu vật, và rằng chúng ta không tôn trọng quyền sở hữu của chúng."
"Em tôn trọng --" Harry định nói nhưng Bill lắc đầu và ngắt lời nó.
"Em không hiểu, Harry à, không ai biết chuyện này trừ khi họ có sống với yêu tinh. Với một yêu tinh, quyền sở hữu chính đáng và người chủ thật sự của bất cứ vật gì là người làm ra nó, chứ không phải người mua. Tất cả các đồ vật chế tạo bởi yêu tinh, trong mắt chúng, là chính đáng thuộc về chúng."
"Nhưng khi nó đã được mua –"
"— thì bọn chúng sẽ hiểu rằng nó được thuê bởi người trả tiền. Bọn chúng cảm thấy rất khó chịu về chuyện các món đồ yêu tinh làm được chuyền tay từ pháp sư này sang pháp sư khác. Em đã thấy vẻ mặt của Griphook lúc hắn nhìn thấy cái mũ miện được cho mượn rồi đấy. Hắn rất bất bình. Anh tin rằng hắn nghĩ, cũng giống như những tên ác hiểm nhất trong giống loài của hắn nghĩ, rằng món đồ phải được trả về cho yêu tinh một khi người mua ban đầu đã chết. Bọn chúng cho rằng, phong tục giữ những món đồ yêu tinh làm và chuyền từ tay pháp sư này sang pháp sư khác mà không trả thêm tiền cho chúng, còn hơn là ăn trộm nữa."
Lúc này thì Harry đã cảm thấy hoang mang ngán ngại thực sự, nó tự hỏi không biết là Bill có đoán được hơn nữa những gì anh đang nói với nó hay không.
"Tất cả những gì anh muốn nói," Bill nói trong khi đưa tay lên nắm cửa dẫn vào phòng khách, "là em phải thật thận trọng với những gì em hứa hẹn với bọn yêu tinh, Harry ạ. Cướp nhà băng Gringotts còn đỡ nguy hiểm hơn là thất hứa với một tên yêu tinh."
"Vâng," Harry nói khi Bill mở cửa, "được rồi, cảm ơn anh. Em sẽ ghi nhớ điều đó."

Khi nó đi theo Bill trở vào cùng mọi người, một ý nghĩ đau khổ thất vọng ứ lên trong đầu nó mà chẳng phải là do những cốc rượu mới uống. Dường như

nó đang trở thành một người cha đỡ đầu khinh suất và liều lĩnh của bé Teddy Lupin, cũng giống như chú Sirius Black đã từng làm như thế với nó.

Harry potter và bảo bối tử thần

Dịch Giả: Lý Lan

Chương 25
Gringotts

Kế hoạch đã ổn, sửa soạn cũng đã xong; trên cái lò sưởi trong căn phòng ngủ nhỏ nhất là một cái lọ thuỷ tinh đựng một sợi tóc đen dài thô ráp nằm quăn queo (được lôi ra từ cái cái áo len Hermione mặc lúc ở Thái ấp của nhà Malfoy).
'Và cậu sẽ xài luôn đũa phép thật của mụ,' Harry hất đầu về phía cái đũa từ cây óc chó. 'mình cho là như vậy sẽ thuyết phục hơn.'
Hermione trông kinh hãi như thể cây đũa sẽ chọc hay cắn cho cô bé một cái khi cô cầm nó lên.
'Mình ghét cái thứ này,' cô bé nói nhỏ. 'Mình thực sự căm ghét nó. Cảm giác tệ lắm, nó sẽ không hoạt động tử tế với mình đâu… cứ như là một ít của mụ ta vậy.'
Harry không thể không nhớ tới chuyện Hermione đã gạt đi sự ghê tởm của nó đối với cây đũa mận gai thế nào, lại còn khẳng định rằng nó chỉ tưởng tượng khi thấy cái đũa đó hoàn toàn không được như cây cũ, chỉ bảo nó rằng đơn giản là phải ráng mà tập cho quen. Tuy nhiên, nó quyết định sẽ không giảng lại lời khuyên đó cho chính cô bé; cái đêm trước hôm tụi nó mưu toan đột kích Gringotts không phải là lúc thích hợp để gây sự.
'Nó chắc chắn sẽ khiến cậu nhập vai tốt hơn,' Ron nói. 'Nghĩ tới những thứ mà cái đũa đó đã làm ấy.'
'Nhưng đó chính là vấn đề!' Hermione đáp. 'Đây chính là cây đũa phép đã tra tấn ba má của Neville, và ai biết được còn bao nhiêu người nữa? Nó cũng chính là cây đũa đã giết chú Sirius!'
Harry đã không hề nghĩ tới chuyện đó: nó nhìn xuống cây đũa và cảm thấy một sự thôi thúc tàn bạo trào lên đòi vồ lấy thứ đó, chẻ nó ra làm đôi bằng thanh gươm Gryffindor đang dựa vào bức tường ngay bên cạnh.
'Mình nhớ cây đũa cũ của mình,' Hermione khổ sở, 'Ước gì cụ Ollivander cũng làm cho mình một cây khác.'
Cụ Ollivander đã gửi cho Luna cây đũa mới sáng nay. Cô bé đã ra bãi cỏ sau nhà kiểm tra năng lực của cây đũa lúc chiều tối. Dean, đứa cũng bị mất đũa vào tay bọn Snatcher, thì nhìn nó với vẻ khá là sầu thảm.

Harry nhìn xuống cây đũa táo gai vốn là của Draco Malfoy. Nó đã ngạc nhiên, nhưng vui mừng, khi phát hiện ra cây đũa phép này đã thể hiện tốt, ít nhất là cũng bằng đũa của Hermione. Nó nhớ lại chuyện cụ Ollivander đã nói với chúng về cách vận hành bí ẩn của đũa phép, Harry nghĩ nó biết vấn đề Hermione đang gặp phải: cô bé đã không chiếm được lòng trung thành của cây đũa bằng cách tự mình đánh thắng Bellatrix.

Cửa phòng ngủ bật mở và Griphook bước vào. Theo bản năng, Harry với tới chuôi gươm kéo lại gần mình, nhưng rồi nó phải hối hận lập tức: nó dám cá là tên yêu tinh đã nhận ra. Để lấp liếm cái sai lầm đó, nó nói, 'Chúng tôi vừa kiểm tra lần cuối mấy thứ ấy mà, Griphook. Chúng tôi đã bảo Bill và Fleur rằng ta sẽ đi từ sớm và họ không cần dậy để đưa tiễn đâu.'

Chúng đã nhấn mạnh điểm này, bởi vì Hermione cần phải biến thành Bellatrix trước khi đi, nên Bill và Fleur càng biết ít về việc chúng sắp làm càng tốt. Chúng cũng đã giải thích rằng sẽ không quay lại đây. Khi chúng làm mất cái lều cũ của ông Perkin, Bill đã cho mượn một cái mới. Cái đó giờ đã được đóng gói trong cái túi đính hạt, và Harry rất ấn tượng khi phát hiện ra Hermione đã bảo vệ được cái túi khỏi tay bọn Snatcher bằng mánh nhét nó vào trong tất của cô bé.

Vừa nghĩ rằng nó sẽ nhớ Bill, Fleur, Luna và Dean, chưa kể tới cái tổ ấm dễ chịu chúng đã hưởng suốt vài tuần qua, Harry vừa nghĩ đến những thứ sắp tới nhằm thoát khỏi sự kìm chân của ngôi nhà vỏ sò này. Nó đã phát mệt vì cứ phải cố gắng đảm bảo rằng chúng không bị nghe lén, ngán cái cảnh bị nhốt trong một căn phòng ngủ tối tăm nhỏ tí lắm rồi. Hơn hết là nó muốn sớm tống khứ được Griphook đi. Tuy nhiên, chính xác là làm cách nào chúng có thể chia tay lão yêu tinh mà không phải giao nộp thanh gươm Gryffindor vẫn còn là một câu hỏi Harry chưa giải quyết được. Thật là khó để quyết định chúng sẽ làm thế nào, bởi vì lão yêu tinh hiếm khi nào để Harry, Ron và Hermione ở một mình cùng nhau quá năm phút.

'Hắn có thể chỉ bảo cho mẹ mình một chút đấy,' Ron làu bàu khi mấy ngón tay dài ngoằng của lão yêu tinh cứ xuất hiện trên mép cửa. Với lời cảnh báo của Bill, Harry không thể không ngờ rằng lão yêu tinh này đang theo dõi chúng để dò ra bất cứ sự lừa bịp nào. Hermione thì hoàn toàn phản đối trò lừa gạt hai mang đến nỗi Harry đã từ bỏ nỗ lực thuyết phục cô bé đó là cách tốt nhất; trong khi đó Ron cứ nhân những lúc hiếm hoi chúng không-có-Griphook mà nói về chẳng chuyện gì hay ho hơn ngoài 'Ta cứ thế mà làm thôi, bồ tèo ạ.'

Harry cực kì khó ngủ tối hôm đó. Nằm tỉnh như sáo từ sớm, nó nghĩ về cái cảm giác trước hôm chúng đột nhập Bộ Pháp Thuật, nhớ lại sự quyết tâm có phần kích động đó. Giờ thì nó đang trải qua lo lắng khoắc khoải: nó không thể gạt bỏ nỗi sợ rằng mọi thứ sẽ hỏng bét. Nó cứ trấn an bản thân rằng kế

hoạch của chúng đã ổn, rằng Griphook biết chúng sẽ phải đối mặt với thứ gì, rằng chúng đã chuẩn bị sẵn sàng để đối phó với những khó khăn có thể sẽ gặp phải; nhưng nó vẫn chẳng thấy dễ dàng hơn chút nào. Một hay hai lần gì đó Harry nghe thấy tiếng Ron trở mình, và dám chắc là nó cũng đang thức, nhưng chúng đang ngủ trong phòng khách cùng với Dean, nên Harry không nói gì cả.

Thật là nhẹ nhõm khi đã tới sáu giờ và chúng có thể chui ra khỏi túi ngủ, thay đồ lúc trời còn hơi tối, rồi ra vườn, nơi chúng sẽ gặp Hermione và Griphook. Bình minh vẫn còn lạnh, nhưng đã có chút gió mang hương vị của tháng Năm. Harry ngước nhìn lên những ngôi sao vẫn còn chập chờn nhợt nhạt trên bầu trời tôi tối và lắng nghe tiếng sóng biển đập ra đập vào vách đá: nó rồi sẽ nhớ âm thanh này đây.

Vài cành non nhỏ màu xanh ép nó hướng tới phần đất đỏ mộ của Dobby; trong vòng một năm cái gò đất này sẽ bị bao phủ bởi hoa. Phiến đá trắng khắc tên con gia tinh đã mang một vẻ cũ kĩ vì mưa gió. Giờ nó đã nhận ra rằng chúng khó có thể để Dobby nằm ở nơi nào đẹp hơn thế này, nhưng Harry vẫn thấy đau đớn buồn thảm khi nghĩ tới chuyện phải để con gia tinh ở lại. Nhìn xuống ngôi mộ, nó lại tự hỏi làm sao con gia tinh lại biết chỗ để mà tới cứu chúng. Những ngón tay của nó lơ đãng sờ lên cái túi vẫn đeo quanh cổ, nó có thể cảm nhận được mảnh gương vỡ mà qua đó nó đã thấy con mắt của cụ Dumbledore. Bỗng một tiếng cửa mở vang lên khiến nó giật mình quay ra.

Bellatrix Lestrange đang sải bước ngang qua bãi cỏ về phía chúng với Griphook đi kèm. Vừa đi mụ ta vừa đút cái túi nhỏ đính hạt vào túi của cái áo chùng cũ chúng đã lấy ở Quảng trường Grimmauld. Mặc dù Harry biết rõ đó chính là Hermione, nhưng nó cũng không thể ngăn được một cơn rùng mình ghê tởm. Mụ ta cao hơn nó, mái tóc đen dài dợn sóng sau lưng, còn đôi mắt với hai mí nặng nề thì khinh khỉnh nhìn nó, nhưng rồi mụ ta mở miệng, và nó nghe thấy Hermione nói nhỏ bằng giọng của Bellatrix.

‘Vị của mụ này thiệt là tởm lợm, còn ghê hơn cả nước Rễ Canh nữa! Được rồi, Ron, ra đây để mình sửa soạn cho…’

‘Được thôi, nhưng nhớ này, mình không ưa râu quá dài đâu –‘

‘Ôi trời đất ơi, cái này đâu phải vấn đề là có đẹp trai hay không –‘

‘Không phải thế, ý là nó vướng! Nhưng mình khoái cái mũi ngắn hơn một chút, cứ làm như lần trước ấy.’

Hermione thở dài rồi bắt tay vào việc, cô bé lẩm bẩm như thở khi thay đổi vài đặc điểm diện mạo của Ron. Nó sẽ xài một thông tin cá nhân giả mạo, và chúng tin rằng cái vẻ hung ác quanh Bellatrix sẽ bảo vệ cho nó. Trong khi đó, Harry và Griphook sẽ được giấu đi dưới lớp Áo khoác Tàng hình.

‘Đây,’ Hermione nói, ‘trông nó thế nào, Harry?’

Lí do duy nhất nó có thể nhận ra Ron dưới lớp cải trang này chỉ là vì, Harry nghĩ, nó biết Ron quá rõ. Tóc Ron bây giờ dài và gợn sóng, nó có một chòm râu và ria màu nâu dày, không còn chút tàn nhang nào, một cái mũi ngắn, bự và đôi lông mày rậm rạp.
'À, nó không phải tuýp người mình thích, nhưng thế là ổn đấy,' Harry đáp. 'Ta đi thôi chứ?'
Cả ba đứa nó đều nhìn lại Căn nhà Vỏ Sò nằm yên lặng dưới những vì sao đang mờ dần, rồi quay đi tiến về phía cái mũi đất phía bên kia bức tường ranh giới, nơi bùa Trung Tín không còn tác dụng và chúng có thể Độn thổ. Ngay khi đi qua cánh cổng, Griphook nói.
'Tôi nghĩ tôi nên trèo lên bây giờ, được chứ Harry Potter?'
Harry khuỵu xuống và gã yêu tinh leo lên lưng nó, tay của gã bám trước cổ Harry. Gã không nặng, nhưng Harry không ưa chút nào cái cảm giác có gã yêu tinh trên lưng và cái sức mạnh đáng ngạc nhiên của gã khi gã níu lấy nó. Hermione lôi tấm Áo khoác Tàng hình ra khỏi cái túi đính hạt rồi trùm lên cả hai.
'Hoàn hảo,' cô bé nói khi cúi xuống kiểm tra cái chân của Harry. 'Mình chẳng thể thấy gì. Đi thôi.'
Harry chống lại mối bận tâm về Griphook trên vai, tập trung hoàn toàn đầu óc tới Cái Vạc Lủng, quán trọ lối vào Hẻm Xéo. Gã yêu tinh càng bám chặt hơn nữa khi chúng bước vào khoảng không đen ngòm bị đè nén, vài giây sau chân của Harry chạm vỉa hè ngã tư đường Charing khi nó mở mắt ra. Những người Muggle hối hả đi ngang qua đều mang vẻ mặt e dè của buổi sáng sớm, và hầu như đều không để ý tới sự tồn tại của một quán trọ nhỏ.
Quầy rượu trong quán Cái Vạc Lủng gần như hoang vắng. Tom, ông chủ gù lưng và sún răng đang đánh bóng những cái cốc thuỷ tinh sau quầy; một cặp pháp sư đang thì thầm nói chuyện ở đằng xa thì liếc về phía Hermione rồi quay lại góc khuất.
'Bà Lestrange,' Tom lẩm bẩm và khúm núm cúi đầu khi Hermione đi qua.
'Chào buổi sáng,' Hermione đáp, và khi Harry rón rén bước tới trước với Griphook trên vai, nó thấy Tom tỏ ra rất ngạc nhiên.
'Lịch sự quá đấy,' Harry thì thầm vào tai Hermione khi chúng đi qua quán trọ tới sân sau. 'Cậu cần phải đối xử với người ta như thể họ là cặn bã vậy.'
'Được rồi, được rồi!'
Hermione giương đũa phép của Bellatrix lên rồi gõ vào một viên gạch trên bức tường khó nhận biết trước mặt chúng. Ngay lập tức những viên gạch bắt đầu xoay tròn: một cái lỗ xuất hiện ở giữa, cái lỗ ngày càng bự ra, cuối cùng biến thành một vòm cổng tò vò dẫn tới một con đường hẹp trải sỏi chính là Hẻm Xéo.
Đường phố yên ắng, rõ ràng chưa đến lúc các cửa hàng mở cửa, và hầu như

không có người nào đi mua sắm. Con đường quanh co trải sỏi này đã thay đổi nhiều, không còn là con phố nhộn nhịp như khi Harry tới lần đầu ngay trước học kì đầu tiên của nó tại Hogwarts nhiều năm về trước. Nhiều cửa hàng đã bịt kín cửa sổ bằng ván, vì nhiều thứ liên quan tới Ma thuật Hắc ám đã được dựng lên kể từ lần cuối nó tới đây. Những gương mặt của chính Harry thì nhìn chằm chằm vào nó từ trên những tấm áp phích dán đầy trên nhiều cửa sổ, kèm theo dòng chữ: Truy nã số Một.
Một vài người bộ dạng rách rưới đứng túm tụm vào nhau trước cửa. Harry nghe thấy họ van vỉ những người qua đường, cầu xin chút vàng, khăng khăng rằng họ cũng là pháp sư. Hermione tò mò nhìn họ, cho tới khi một người đàn ông đeo cái băng gạc dính máu loạng choạng chắn ngang giữa đường cô bé.
'Con tao!' ông ta rống lên, chỉ thẳng mặt cô bé. Giọng ông ta nghe rạn nứt và cao vút, gần như quẫn trí. 'Các con của tao đâu? Hắn đã làm gì chúng rồi? Ngươi biết chứ, ngươi biết chứ!'
'Tôi – tôi thiệt tình –' Hermione lắp bắp.
Người đàn ông bất thình lình nhào tới, thộp lấy cổ cô bé: rồi với một tiếng nổ và một tia sáng đỏ loé lên, ông ta bị ném xuống đất, bất tỉnh. Ron đứng đó, đũa phép vẫn còn chĩa ra và vẻ kinh hoàng rõ rệt hiện lên sau đám râu của nó. Nhiều khuôn mặt xuất hiện từ những cái cửa sổ hai bên đường, trong khi một nhóm khách qua đường ăn mặc tử tế tụ tập lại bàn tán về cảnh vừa rồi. Sự xuất hiện của chúng ở Hẻm Xéo khó có thể thu hút được nhiều sự chú ý hơn; đã có lúc Harry nghĩ có lẽ chúng nên rút, và sẽ thử nghĩ tới một kế hoạch khác. Tuy nhiên, trước khi chúng có thể di chuyển hay hội ý thì đã nghe thấy một tiếng kêu ở đằng sau.
'Sao thế, thưa bà Lestrange!'
Harry xoay lại và Griphook níu chặt lấy cổ nó: một tên pháp sư cao, gầy với một mớ tóc dày xám xịt và một cái mũi dài, nhọn đang sải bước về phía chúng.
'Đó là Travers,' gã yêu tinh rít lên bên tai Harry, nhưng lúc đó Harry không thể nghĩ được xem Travers là ai. Hermione lúc đó đã vươn mình lên hết mức chiều cao và nói bằng giọng chứa tất cả sự khinh miệt cô bé có, 'còn ngươi muốn gì?'
Travers đứng sững lại, rõ ràng là bị xúc phạm.
'Hắn cũng là một Tử Thần Thực Tử!' Griphook thở ra, và Harry len lén bước sang bên cạnh để truyền cái thông tin đó tới tai Hermione.
'Tôi chỉ đơn thuần muốn chào hỏi cô thôi,' Travers điềm tĩnh nói,'nhưng nếu sự xuất hiện của tôi không được hoan nghênh thì…'
Giờ thì Harry đã nhận ra giọng hắn; Travers chính là một trong hai tên Tử Thần Thực Tử đã tới nhà Xenophilius.

‘Không, không, hoàn toàn không phải đâu, Travers,’ Hermione hấp tấp nói, cố gắng sửa chữa sai lầm vừa rồi. ‘Anh khoẻ không?’
‘Thế này, thú thật là tôi ngạc nhiên khi thấy cô ra ngoài, Bellatrix ạ.’
‘Vậy à? Tại sao thế?’ Hermione hỏi.
‘À,’ Travers húng hắng ho, ‘tôi nghe nói những người sống tại Thái ấp Malfoy đang bị giam trong nhà, sau vụ…à…trốn thoát.’
Harry cầu mong Hermione vẫn giữ được sáng suốt. Nếu đúng như vậy, và Bellatrix lẽ ra không thể đi ra ngoài thế này –
‘Chúa tể Hắc ám tha thứ cho những kẻ trước kia đã phục vụ ngài trung thành,’ Hermione nói với sự mô phỏng một cách tuyệt hảo cái thái độ khinh khỉnh của Bellatrix. ‘Có lẽ uy tín của anh đối với ngài không được tốt bằng ta, Travers ạ.’
Mặc dù trông tên Tử Thần Thực Tử bực mình, nhưng hắn cũng có vẻ bớt nghi ngờ hơn. Hắn nhìn xuống người đàn ông Ron vừa Điểm huyệt.
‘Hắn ta đã làm cô khó chịu thế nào vậy?’
‘Không sao, hắn sẽ không thể làm vậy một lần nữa đâu,’ Hermione bình tĩnh nói.
‘Vài kẻ không-có-đũa-phép có thể gây rắc rối đấy,’ Travers nói. ‘Trong khi chúng chẳng làm gì khác ngoài van xin rằng chúng không hề chống đối, nhưng một đứa trong bọn đã xin tôi tha cho trường hợp của mụ ta ở Bộ tuần trước. "Tôi là một phù thủy, thưa ngài, một phù thủy, xin hãy để tôi chứng minh cho ngài xem!" ‘ hắn nhại lại bằng giọng chít chít như chuột kêu. ‘Cứ như thể tôi sẽ đưa cho mụ ta đũa phép của mình vậy – nhưng hiện giờ thì,’ Travers tò mò hỏi, ‘cô đang dùng đũa của ai vậy, Bellatrix? Tôi nghe nói đũa của cô đã –’
‘Tôi có đũa phép của chính mình đây,’ Hermione lạnh lùng nói, giơ đũa của Bellatrix lên. ‘Tôi không rõ anh đã nghe cái tin đồn gì, Travers, nhưng có lẽ anh đã nghe phải những thứ hoàn toàn sai lệch rồi.’
Travers có vẻ ngạc nhiên trước điều này, và thay vào đó hắn quay sang Ron.
‘Bạn đi cùng cô là ai vậy? Tôi không nhận ra anh ta.’
‘Đây là Dragomir Despard,’ Hermione đáp; chúng đã nhất trí rằng một người nước ngoài tưởng tượng là vỏ bọc an toàn nhất cho Ron. ‘Anh ta biết rất ít tiếng Anh, nhưng đồng tình với mục tiêu của Chúa tể Hắc ám. Anh ấy đã từ Transylvania tới đây để xem chế độ mới của chúng ta.’
‘Vậy sao? Anh khoẻ không, Dragomir?’
‘Anh thì thế nào?’ Ron giơ một tay ra.
Travers chỉ duỗi ra hai ngón tay để nắm lấy tay Ron cứ như thể hắn sợ sẽ bị bẩn vậy.
‘Vậy điều gì đã khiến cô và người – à – bạn đồng minh của cô tới Hẻm Xéo sớm thế này?’ Travers hỏi.

‘Tôi cần tới Gringotts,’ Hermione đáp.
‘Trời đất, tôi cũng vậy,’ Travers nói, ‘Vàng, những đồng vàng bẩn thỉu! Ta chẳng thể sống thiếu chúng, ấy vậy mà thú thực là tôi phải phàn nàn về cái sự bắt buộc phải đi cùng với những người bạn tay-dài của chúng ta.’
Harry cảm thấy tay của Griphook nhất thời siết chặt lấy cổ nó.
‘Đi chứ?’ Travers nói, ra hiệu mời Hermione đi trước.
Hermione chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài việc phải bước cạnh hắn ta trên con đường quanh co rải sỏi tới nơi mà toà nhà màu trắng tuyết Gringotts đứng đó, cao hơn hẳn những cửa hàng nhỏ nhắn khác. Ron thì đi cạnh họ, với Harry và Griphook nối đuôi. Một tên Tử Thần Thực Tử cẩn trọng là thứ cuối cùng trên đời mà chúng cần, và tệ nhất là, với Travers bám sát bên cạnh người mà hắn tưởng là Bellatrix, Harry chẳng thể nào trao đổi được gì với Hermione hay với Ron được nữa. Rất nhanh, chúng đã tới bên bậc thềm cầu thang cẩm thạch dẫn lên những cánh cửa lớn bằng đồng. Như Griphook đã cảnh báo, những tên yêu tinh cáu kỉnh vốn đứng ở lối vào giờ đã được thay thế bởi hai pháp sư đều đang nắm chặt trong tay những cây gậy bằng vàng.
‘A, Gậy Thăm Dò,’ Travers làm bộ thở dài, ‘thô lỗ thật – nhưng hữu ích đấy!’
Và hắn bắt đầu bước lên cầu thang, gật đầu sang trái rồi sang phải với hai gã pháp sư, chúng đang giơ cái gậy vàng lên quét từ trên xuống dưới người hắn ta. Những cái gậy đó, Harry biết, dò tìm những thần chú giấu giếm hay đồ vật pháp thuật được che đậy. Biết rõ rằng nó chỉ có vài giây thôi, Harry chỉ đũa phép của Draco lần lượt vào từng tên bảo vệ một, lẩm bẩm hai lần, ‘Confundo’. Travers đang bận nhìn vào sảnh qua cánh cửa bằng đồng nên không chú ý, vì cả hai gã bảo vệ đều nảy người lên một tí khi bị thần chú đánh trúng.
Mái tóc đen dài của Hermione dợn sóng sau lưng khi cô bé bước lên bậc thang.
‘Một lát nữa đã, thưa bà,’ gã bảo vệ nói, giơ cái gậy của hắn lên.
‘Nhưng ngươi vừa mới kiểm tra xong mà!’ Hermione nói bằng giọng chỉ huy ngạo mạn của Bellatrix. Travers quay ra, nhướn mày lên. Gã bảo vệ bối rối. Hắn cúi xuống cây gậy mảnh bằng vàng rồi nhìn sang đồng nghiệp, gã đó nói bằng giọng khá mụ mị, ‘Ờ, mày vừa kiểm tra họ rồi, Marius.’
Hermione bước tới trước, Ron đi bên cạnh, Harry và Griphook đi lẹ làng vô hình đằng sau chúng. Harry liếc ra sau khi chúng vừa bước qua ngưỡng cửa: cả hai gã pháp sư đều đang gãi đầu.
Có hai tên yêu tinh đứng đằng trước những cánh cửa bạc ở bên trong, chúng còn mang những bài thơ cảnh báo sự trừng phạt khủng khiếp dành cho những tên trộm tiềm tàng. Harry nhìn cái đó, rồi kí ức như một con dao sắc đột ngột trở lại: nó đang đứng ngay tại chỗ này trong sinh nhật mười một

tuổi, sinh nhật tuyệt vời nhất trong đời, và bác Hagrid thì đứng ngay cạnh, 'Như ta đã nói đấy, có điên mới đi cướp nơi này.' Gringotts có vẻ là một nơi tuyệt vời lúc đó, với những kho chứa đồ được yểm bùa có hàng đống vàng mà nó không hề biết mình được thừa hưởng, và lúc đó nó cũng không bao giờ dám mơ tới chuyện trở lại đây để chôm…Nhưng lúc này thì chúng lại đang đứng trong đại sảnh rộng lớn lát đá cẩm thạch của nhà băng. Quầy giao dịch trải dài có những gã yêu tinh đứng trên ghế đẩu cao để phục vụ những khách hàng đầu tiên trong ngày. Hermione, Ron và Travers bước về phía lão yêu tinh đang kiểm tra một đồng vàng dày cui qua lớp kính mắt. Hermione để cho Travers đi trước với lí do phải giải thích cho Ron vài thứ trong sảnh đường.

Lão yêu tinh quẳng đồng tiền hắn đang cầm qua một bên, không cụ thể nói với ai cả, 'Của bọn quỷ lùn Ai-len,' rồi quay ra chào đón Travers, gã này đưa cho lão yêu tinh một chiếc chìa khoá nhỏ bằng vàng, lão xem xét nó rồi trả lại.

Hermione bước tới.

'Bà Lestrange!' lão yêu tinh giật mình. 'Hân hạnh cho tôi quá! Tôi – tôi có thể giúp gì cho bà hôm nay ạ?'

'Ta muốn tới hầm của ta,' Hermione nói.

Lão yêu tinh có vẻ hơn khựng lại. Harry nhìn quanh. Không chỉ mình Travers lùi lại, chăm chú theo dõi, mà vài yêu tinh khác cũng ngẩng lên khỏi công việc của chúng để nhìn chằm chằm Hermione.

'Bà có…vật nhận diện không?' lão yêu tinh hỏi.

'Vật nhận diện? Ta – ta chưa bao giờ bị yêu cầu phải xuất trình vật nhận diện cả!' Hermione nói.

'Chúng biết đấy!' Griphook thì thầm bên tai Harry. 'Chúng ắt hẳn là đã được cảnh báo có thể sẽ có kẻ mạo danh!'

'Đũa phép của bà cũng được, thưa bà,' lão yêu tinh đưa một bàn tay hơi run ra, và với một cơn ớn lạnh dễ sợ, Harry nhận ra rằng bọn yêu tinh ở Gringotts có thể đã biết đũa phép của Bellatrix bị đánh cắp.

'Hành động ngay, hành động ngay,' Griphook lại thì thào vào tai Harry, 'Lời nguyền Độc Đoán!'

Harry giơ lên chiếc đũa gỗ cây táo gai bên dưới lớp Áo khoác, chỉ vào lão yêu tinh già và lần đầu tiên trong đời, nó thì thầm, 'Imperio!' Một cảm giác kì lạ bắn xuống tay Harry, cảm giác ấm áp râm ran đó có vẻ như chảy ra từ trong chính ý thức của nó xuống từng thớ thịt và mạch máu, kết nối nó với cây đũa và lời nguyền vừa được thốt ra. Gã yêu tinh nhận lấy cây đũa của Bellatrix, xem xét cẩn thận rồi nói, 'A, bà có đũa phép mới, thưa bà Lestrange!'

'Cái gì?' Hermione nói, 'Không, không, cái đó của ta –'

‘Đũa phép mới à?’ Travers nói, hắn đã tiến lại gần quầy; bọn yêu tinh xung quanh vẫn đang theo dõi. ‘Nhưng làm sao cô có được nó? Cô đã dùng thợ làm đũa nào vậy?’
Harry hành động ngay không cần suy nghĩ: chỉ thẳng đũa của nó vào Travers, lẩm bẩm ‘Imperio!’ một lần nữa.
‘Ồ, đúng vậy, tôi hiểu rồi,’ Travers nhìn xuống đũa phép của Bellatrix, ‘rất, rất đẹp. Và nó hoạt động tốt chứ? Tôi luôn luôn cho rằng đũa phép cần phải được luyện tập một chút, cô có nghĩ thế không?’
Hermione trông hoàn toàn ngơ ngác, nhưng Harry nhẹ nhõm cực kì khi thấy cô bé chấp nhận tình huống xoay chuyển một cách kì quái mà không ý kiến gì.
Lão yêu tinh già đằng sau quầy giao dịch vỗ tay và một gã yêu tinh khác trẻ hơn tiến lại gần.
‘Ta sẽ cần Clanker đấy,’ lão nói, và gã yêu tinh kia vọt đi ngay rồi gần như lập tức trở lại với một cái túi da có vẻ như đựng đầy đồ kim loại kêu lanh canh, rồi gã đưa nó cho cấp trên của mình. ‘Tốt, tốt! Thế, mời đi theo tôi, thưa bà Lestrange,’ lão yêu tinh già nhảy xuống cái ghế đẩu và khuất mắt, ‘tôi sẽ dẫn bà tới hầm của bà.’ Lão xuất hiện trở lại ở cuối quầy, vui vẻ đủng đỉnh tiến về phía chúng, cái đám bên trong cái túi vẫn còn kêu leng keng.
Travers thì đang đứng yên với cái miệng há hốc ra. Ron bị thu hút bởi hiện tượng kì quặc này nên tỏ ra quan tâm tới Travers một cách bối rối.
‘Khoan – Bogrod!’
Một gã yêu tinh khác đang chạy gấp tới từ sau quầy.
‘Chúng ta có chỉ thị,’ hắn nói, cúi chào Hermione, ‘thứ lỗi cho tôi, thưa bà Lestrange, nhưng có những thủ tục đặc biệt liên quan tới căn hầm của gia đình Lestrange.’
Gã thì thầm khẩn cấp vào tai Bogrod, nhưng lão yêu tinh đã bị ếm lời nguyền Độc Đoán đẩy gã kia ra.
‘Ta biết những chỉ dẫn đó. Bà Lestrange muốn tới hầm của mình…một dòng họ cổ xưa…những khách hàng lâu năm…lối này, xin mời…’
Rồi vẫn còn kêu loảng xoảng, lão nhanh nhẹn bước tới một trong nhiều cánh cửa dẫn ra khỏi đại sảnh. Harry quay lại nhìn Travers, hắn vẫn còn đang đứng mọc rễ tại chỗ, vẻ mặt trống rỗng rất không bình thường, thế là nó quyết định: với một cái vẫy nhẹ đũa phép, nó khiến Travers ngoan ngoãn đi theo chúng qua cánh cửa, tới một lối đi lát đá gồ ghề được thắp sáng bởi nhiều ngọn đuốc.
‘Chúng ta đang gặp rắc rối, chúng đã nghi ngờ,’ Harry nói khi cánh cửa đóng sập lại sau lưng chúng và nó lập tức bỏ tấm Áo khoác Tàng hình ra.
Griphook từ trên vai nó nhảy xuống; cả Travers lẫn Bogrod đều không biểu lộ tí xíu ngạc nhiên nào khi thấy Harry Potter bất thình lình hiện ra ngay

giữa cả bọn. ‘Chúng bị ếm lời nguyền Độc Đoán rồi,’ nó nói thêm, giải đáp cho vẻ bối rối của Hermione và Ron khi thấy Travers và Bogrod cứ đứng ngây ra đó. ‘Mình không nghĩ mình đã ếm đủ đô, mình cũng không biết nữa…’
Một kí ức khác lại lao tới bên nó, Bellatrix Lestrange-thật đang hét vào mặt nó lúc nó mới thử Lời nguyền Không thể Tha thứ lần đầu tiên: ‘Mày cần phải thực sự muốn cơ, Potter!’
‘Giờ làm gì tiếp đây?’ Ron hỏi. ‘Hay là rời khỏi đây luôn, trong lúc ta còn có thể?’
‘Nếu chúng ta có thể,’ Hermione nhìn lại cánh cửa dẫn tới đại sảnh, đằng sau nó ai mà biết được đang xảy ra chuyện gì.
‘Chúng ta đã tới tận đây rồi, theo mình ta nên tiếp tục,’ Harry đáp.
‘Tốt!’ Griphook nói. ‘Vậy, chúng ta cần Bogrod điều khiển xe; bởi vì tôi không còn quyền đó nữa. Nhưng sẽ không đủ chỗ cho gã pháp sư.’
Harry chĩa đũa của nó vào Travers.
‘Imperio!’
Gã pháp sư quay đi và bắt đầu đi dọc con đường tối tăm một cách nhanh nhẹn.
‘Cậu bắt hắn làm gì vậy?’
‘Đi trốn,’ Harry lại chĩa đũa vào Bogrod, lão yêu tinh huýt sáo triệu tập một cái xe đẩy nhỏ lăn trên đường ray tới từ trong bóng tối. Harry dám cá là nó đã nghe thấy tiếng la hét vọng ra từ sảnh chính sau lưng chúng khi chúng trèo lên cái xe, Bogrod ngồi trước Griphook, còn Harry, Ron và Hermione thì tự nhồi nhét ngồi phía sau.
Với một cú giật bất thình lình, cái xe chuyển động, rồi tăng tốc: chúng va mạnh vào Travers lúc đó đang cố chui vào một cái kẽ nứt trên tường, rồi cái xe bắt đầu vặn lại, chuyển hướng qua cái lối đi chằng chịt như mê cung, càng lúc càng chúi xuống. Harry chẳng thể nghe thấy gì ngoài tiếng lộc cộc của cái xe chạy trên đường ray: tóc của nó bay ra sau khi chúng quẹo đột ngột giữa những cái nhũ đá, càng ngày càng lao sâu hơn xuống dưới lòng đất, nhưng nó vẫn cứ ngoái nhìn lại. Chúng đã để lại sau lưng những dấu vết khổng lồ; càng nghĩ nó càng thấy thật là ngu khi để Hermione giả dạng Bellatrix, lại còn mang theo đũa phép của Bellatrix nữa, khi mà bọn Tử Thần Thực Tử đều biết rằng kẻ nào đã lấy nó –
Nơi này sâu hơn nhiều so với nơi Harry đã từng tới bên dưới Gringotts; sau khi quẹo gấp ở một khúc cua, chúng bỗng nhìn thấy thứ ở trước mặt: chỉ còn dư vài giây để tránh, một cái thác nước đang đổ xuống đường ray, Harry nghe thấy tiếng Griphook thét lên, ‘Không!’ nhưng xe không phanh lại, chúng đâm thẳng vô đó. Nước tràn đầy vào mắt và miệng Harry: nó không thể nhìn hay thở được gì: rồi, với một cơn tròng trành khủng khiếp, cái xe lật

nhào và chúng ngã văng ra. Harry nghe thấy tiếng cái xe vỡ thành từng mảnh khi đâm vào tường, tiếng Hermione thét lên gì đó và cảm thấy chính nó đang bay lên như không trọng lượng, chúi xuống đất rồi hạ cánh đau đớn trên nền đá của cái lối đi.
'B – Bùa Đỡ (Cushioning Charm),' Hermione lắp bắp khi Ron kéo cô bé đứng dậy: nhưng Harry kinh hoàng khi thấy cô bé không còn là Bellatrix nữa; thay vào đó, trong bộ áo chùng quá khổ và ướp nhẹp, cô bé đã hoàn toàn trở lại như cũ; tóc của Ron cũng đỏ trở lại và nó không còn chút râu nào. Chúng nhận ra điều này khi nhìn nhau, cảm nhận được khuôn mặt của chính mình.
'Thác Chống Trộm!' Griphook lồm cồm bò dậy, nhìn lại chỗ bị lụt trên đường ray, giờ thì Harry đã biết, nó còn hơn cả nước thường. 'Cái đó quét sạch mọi bùa phép, mọi sự che giấu bằng pháp thuật! Chúng biết có kẻ mạo danh xuất hiện ở Gringotts, chúng đã chuẩn bị thứ để đối phó với chúng ta!'
Harry thấy Hermione kiểm tra xem cô bé có còn cái túi đính hạt không, và nó thọc nhanh tay vào trong túi áo để chắc chắn rằng nó không bị mất chiếc Áo khoác Tàng hình. Nó quay ra thì thấy Bogrod đang lúng túng lắc đầu: cái Thác Chống Trộm có vẻ như đã làm tan biến cả lời nguyền Độc Đoán.
'Chúng ta cần lão,' Griphook nói, 'chúng ta không thể vào hầm mà không đi kèm một yêu tinh Gringotts. Và cần cả Clanker nữa!'
'Imperio!' Harry nói lần nữa; giọng của nó vang vọng trong lối đi bằng đá, rồi nó cảm nhận lại cái cảm giác kiểm soát đó chảy ra từ bộ não xuống tới đũa phép. Bogrod một lần nữa chiều theo ý Harry, biểu cảm ngu ngu của lão khi chuyển sang thái độ lịch sự cũng không khác mấy, Ron vội vàng nhặt cái túi da đựng đồ kim loại lên.
'Harry, mình nghĩ là mình nghe thấy tiếng có người đang tới!' Hermione chỉ thẳng đũa phép của Bellatrix vào cái thác nước, hét lên,
'Protego!' Chúng nhìn thấy Bùa Khiên phá vỡ dòng chảy của thứ nước ma thuật khi nó tràn vào cái lối đi.
'Ý hay đấy,' Harry nói, 'dẫn đường đi, Griphook!'
'Làm sao chúng ta thoát ra được?' Ron hỏi khi chúng vội vã lao vào bóng tối theo gã yêu tinh, với Bogrod loạng choạng đằng sau như một con chó già.
'Ta sẽ lo chuyện đó sau khi tới lúc,' Harry đáp. Nó đang cố lắng nghe: nó cứ nghĩ có cái gì đó đang kêu leng keng và chuyển động gần đâu đây.
'Griphook, còn bao xa nữa?'
'Không còn xa nữa, Harry Potter, không xa…'
Chúng quẹo ở một góc quanh và thấy cái thứ Harry đã chuẩn bị để đối phó, nhưng thứ đó vẫn khiến chúng phải đứng sững lại.
Một con rồng khổng lồ đang bị cột vào sàn nằm trước mặt chúng, nó chắn ngang lối vào của bốn hay năm căn hầm sâu nhất nơi này. Những cái vảy

của con quái thú đã ngả màu tai tái và bong ra từng mảng do bị giam quá lâu trong lòng đất; mắt của nó có màu hồng đục đục: cả hai chân sau đều mang những cái cùm nặng nề có dây xích gắn với một cái chốt bự cắm sâu xuống nền đá. Đôi cánh rộng đầy gai của nó thì bọc quanh người, cái đó có thể lấp kín cả cái khoang này nếu được giang ra, và khi nó quay cái đầu xấu xí về phía chúng, nó rống lên với âm thanh khiến đá rung cả lên, rồi mở miệng khạc ra một tia lửa khiến chúng phải chạy lùi lại.
'Nó hơi bị mù,' Griphool hổn hển, 'nhưng như vậy thì càng hung dữ. Tuy nhiên, chúng ta có thứ điều khiển được nó. Nó biết phải nhận lấy thứ gì khi có Clanker. Đưa đây cho tôi.'
Ron chuyển cái túi cho Griphook, và gã yêu tinh lôi ra vài thứ nhạc cụ nhỏ bằng kim loại, mấy thứ đó lắc lên thì phát ra những tiếng kêu to, leng keng như tiếng những cái búa cực nhỏ đập lên đe. Griphook truyền cho chúng: Bogrod nhận lấy một cách ngoan ngoãn.
'Các cậu biết phải làm gì,' Griphook bảo Harry, Ron và Hermione. 'Nó sẽ bị đau đớn khi nghe tiếng này: nó sẽ lùi lại, và Bogrod phải đặt lòng bàn tay của lão vào cửa hầm.'
Chúng lại tiến tới góc quanh, lắc cái Clanker và âm thanh dội lại từ những bức tường đá, bị thổi phồng một cách kì cục, khiến những thứ bên trong hộp sọ của Harry cũng rung lên theo.
Con rồng rống lên một tiếng khàn khàn, rồi lùi lại. Harry có thể thấy con vật run lên, và khi chúng lại gần, nó thấy những vết sẹo hậu quả của những vết chém độc ác vắt ngang mặt con rồng, và nó đoán rằng con rồng đã được huấn luyện để biết sợ những thanh gươm nóng bỏng khi nó nghe tiếng Clanker kêu.
'Làm cho lão ta ấn tay vào cửa đi!' Griphook giục, và Harry xoay đũa chỉ vào Bogrod. Lão yêu tinh già tuân lệnh, ấn bàn tay vào gỗ, và cánh cửa của căn hầm tan chảy, để lộ ra một cái động nhỏ ních đầy từ sàn cho tới trần toàn là những đồng vàng hay cốc bằng vàng, những bộ giáp bạc, lớp da của những con vật kì lạ nào đó, con thì có gai dài, con thì có cánh rũ xuống, những lọ khảm châu báu đựng độc dược, và một cái đầu lâu vẫn còn đội vương miện.
'Tìm đi, nhanh lên!' Harry nói khi chúng vội vã lao vào căn hầm.
Nó đã mô tả cái cúp của Hufflepuff cho Ron và Hermione, nhưng nếu nó lại là thứ khác, một cái Horcrux chúng chưa biết thì nó không thể biết cái đó trông như thế nào. Nó hầu như không có thời gian nhìn quanh, tuy nhiên, có tiếng kim loại chạm nhau nghèn nghẹn vang lên từ bên dưới chúng: Cánh cửa đã tái xuất hiện, nhốt kín chúng trong căn hầm, và chúng đã bị nhấn chìm hoàn toàn trong bóng tối.
'Không sao đâu, Bogrod có thể thả chúng ta ra!' Griphook nói khi Ron la lên

một tiếng kinh ngạc. ‘Thắp sáng đũa phép lên, các cậu làm được chứ? Và nhanh lên, chúng ta có rất ít thời gian!’
‘Lumos!’
Harry soi cái đũa phép đang toả sáng của nó xung quanh căn hầm: tia sáng chiếu lên những viên ngọc lấp lánh, và nó thấy thanh gươm giả của Gryffindor nằm trên một cái giá cao giữa một đống dây xích lộn xộn. Ron và Hermione cũng đã thắp sáng đũa phép, chúng cũng đang kiểm tra đống đồ xung quanh.
‘Harry, phải chăng cái này là –? Aaaa!’
Hermione hét lên vì đau đớn, Harry xoay đũa phép của nó về phía cô bé đúng lúc nhìn thấy một cái cúp nạm ngọc rớt khỏi tay cô: nhưng khi rơi xuống, nó bắt đầu tách ra, biến thành một trận mưa cốc, đến nỗi chỉ một giây sau, sàn hầm đã ngập đầy những cái cúp y hệt lăn về mọi hướng, cái nguyên bản thì vô phương phân biệt giữa đống này.
‘Nó làm bỏng tay mình!’ Hermione rên rỉ, mút những ngón tay phồng rộp.
‘Chúng đã đặt thêm bùa Gemino (song sinh) và Flagrante (Tỏa nhiệt)!’ Griphook nói. ‘Mọi thứ các cậu đụng vào đều tỏa nhiệt và tự nhân lên, nhưng những bản sao thì vô giá trị, các cậu sẽ bị đè bẹp đến chết bởi sức nặng của đống vàng cứ đầy lên.
‘Được thôi, đừng đụng vào cái gì cả!’ Harry tuyệt vọng nói, nhưng ngay cả khi nó nói câu đó, Ron vô tình chạm nhẹ chân vào một trong những cái cúp rớt xuống, và hơn hai mươi cái khác nhân lên trong khi Ron nhảy lò cò tại chỗ, một phần chiếc giày của nó đã cháy mất do tiếp xúc với thứ kim loại nóng bỏng.
‘Đứng yên đó đi, đừng di chuyển!’ Hermione chộp lấy Ron.
‘Chỉ nhìn quanh thôi!’ Harry nói, ‘Hãy nhớ, cái cúp đó nhỏ và bằng vàng, có một con lửng được chạm trổ trên đó, và hai tay cầm – nếu không thì cứ nhìn xem các cậu có thấy biểu tượng của Ravenclaw ở đâu không, một con đại bàng ấy –’
Chúng chĩa đũa phép vào từng ngóc ngách và kẽ hở, cẩn thận xoay tại chỗ. Không thể nào xem lại bất cứ thứ gì nữa; Harry làm bắn ra một cái thác bự những đồng Galleon giả xuống sàn, nơi chúng nhập bọn với lũ cúp, và giờ thì hầu như không còn chỗ mà để cái chân của chúng nữa, những thứ bằng vàng thì phát nhiệt và sáng chói cả lên, khiến cho căn hầm giống như một cái lò vậy. Ánh sáng từ đũa của Harry lướt qua những tấm khiên và mũ sắt do yêu tinh làm đặt trên những cái kệ đụng tới trần căn hầm. Nó đưa ánh sáng lên cao hơn, cao hơn nữa cho tới khi bỗng nhiên nó phát hiện ra thứ khiến trái tim của nó nhảy lên và cánh tay của nó thì run bắn.
‘Nó kia rồi, nó ở trên kia kìa!’
Ron và Hermione cùng chĩa đũa phép vào thứ đó, nên cái cúp vàng nhỏ lấp

lánh dưới ánh sáng từ ba hướng rọi vào: cái cúp đó vốn do Helga Hufflepuff sở hữu, rồi được thừa kế bởi Hepzibah Smith, và cuối cùng là bị Tom Riddle ăn cắp.
'Làm thế quái nào chúng ta có thể leo lên đó mà không động vào thứ gì?' Ron hỏi.
'Accio cúp!' Hermione la lên, rõ ràng đã là tuyệt vọng đến nỗi quên béng mất những gì Griphook nói với chúng lúc lên kế hoạch.
'Vô ích, vô ích thôi!' gã yêu tinh cằn nhằn.
'Vậy thì chúng tôi phải làm gì?' Harry nhìn gã yêu tinh. 'Nếu ông muốn thanh gươm, Griphook, thì ông phải giúp chúng tôi nhiều hơn là – khoan đã! Tôi có thể chạm vào mọi thứ bằng thanh gươm không? Hermione, đưa nó đây!'
Hermione lần mò trong áo chùng của cô bé, lôi ra cái túi đính hạt, lục lọi một lát rồi kéo thanh gươm đang toả sáng ra. Harry cầm lấy cái cán nạm hồng ngọc của nó rồi chạm mũi gươm vào một cái hũ rượu bằng bạc cạnh đó, cái đó không hề nhân lên.
'Nếu mình chỉ cần chọc lưỡi gươm qua cái tay cầm thôi – nhưng làm sao mình có thể lên trên đó được?'
Cái kệ có cái cúp trên đó ngoài tầm với của cả đám, kể cả Ron là đứa cao nhất. Sức nóng toả ra dữ dội từ những thứ của cải được nhân lên, và mồ hôi của Harry chảy ròng ròng trên mặt lẫn sau lưng khi nó vật lộn suy nghĩ cách với tới cái cúp; rồi nó nghe thấy tiếng gầm của con rồng ngay bên kia cửa hầm, và tiếng lanh canh vang lên càng lúc càng lớn.
Chúng thực sự đã sập bẫy: chẳng còn đường nào ra khỏi đây ngoài cánh cửa, và một đoàn yêu tinh có vẻ đã ở ngay phía bên kia. Harry nhìn sang Ron và Hermione thì thấy vẻ kinh hoàng trên khuôn mặt chúng.
'Hermione,' Harry nói, tiếng lanh canh cứ to dần, 'Mình cần leo lên đó, chúng ta cần phải khử cái thứ đó đi –'
Cô bé giơ đũa phép lên, chỉ vào Harry rồi thì thầm, 'Levicorpus.'
Bị nhấc bổng lên không trung từ mắt cá chân, Harry đụng vào một bộ áo giáp và bản sao của nó bùng ra như những cơ thể nóng sáng, lấp kín khoảng không chật hẹp. Ron, Hermione và hai gã yêu tinh hét lên đau đớn rồi lại va vào những thứ khác khiến chúng cũng tự nhân lên. Nửa bị chôn sống dưới đống của cải nóng rẫy, chúng vùng vẫy và la ầm lên khi Harry thọc thanh gươm qua tay cầm của cái cúp Hufflepuff rồi móc nó vào lưỡi gươm.
'Impervius!' Hermione thét lên trong nỗ lực bảo vệ chính bản thân, Ron và hai gã yêu tinh khỏi những thứ đồ kim loại nóng cháy.
Nhưng một tiếng hét khủng khiếp nhất khiến Harry phải nhìn xuống: Ron và Hermione, ngập trong châu báu đến thắt lưng đang vật lộn để giữ cho Bogrod khỏi té xuống cơn thuỷ triều của cải đang dâng lên, nhưng Griphook

thì đã chìm hẳn chỉ còn thò lên vài đầu ngón tay dài.
Harry nắm lấy mấy ngón tay của Griphook kéo lên, gã yêu tinh phồng rộp xuất hiện, cả người nóng khủng khiếp.
'Liberacorpus!' với một tiếng nổ bất thình lình, nó và Griphook hạ cánh xuống một đống châu báu nhô lên, và thanh gươm vuột khỏi tay Harry.
'Nhặt lấy nó!' Harry la lên, đấu tranh với cơn đau khi đám kim loại nóng dí vào da thịt, Griphook lại trèo lên vai Harry, quyết tâm tránh đống của đang phát nhiệt. 'Thanh gươm đâu? Trên đó còn có cái cúp!'
Tiếng lanh canh bên kia cánh cửa đã to đến điếc cả tai – đã quá muộn rồi – 'Đây rồi!'
Chính Griphook đã nhìn thấy, và cũng chính Griphook nhào tới lấy nó, và trong chớp mắt, Harry nhận ra gã yêu tinh đã không trông mong gì bọn chúng giữ lời hứa. Một tay siết chặt một nắm tóc của Harry để đảm bảo hắn không bị té xuống biển vàng nóng như lửa, tay kia Griphook nắm lấy chuôi gươm rồi tung nó lên cao ngoài tầm với của Harry.
Cái cúp nhỏ bằng vàng, với tay cầm bị xiên qua thanh gươm, văng vào không trung. Với gã yêu tinh vẫn còn cưỡi lên lưng, Harry lặn xuống tóm lấy cái đó, và mặc dù cảm thấy da thịt mình đang bị nung nóng chảy ra nhưng nó vẫn không bỏ cuộc, trong khi vô số cúp Hufflepuff tràn ra từ nắm tay nó, chảy qua người nó khi cửa vào căn hầm lại mở ra, rồi nó nhận thấy mình đang trượt dài không ngăn lại được khi một trận lở những thứ đồ vàng và bạc nóng cháy tràn xuống, đẩy nó, Ron và Hermione ra tới căn phòng bên ngoài.
Lúc đó Harry hầu như không nhận thức được cơn đau bỏng rát đang bọc quanh người nó, và vẫn còn ngập trong cơn sóng kho tàng bản sao, nó nhét ngay cái cúp vào trong túi áo, rồi vươn tay ra nhặt lại thanh gươm, nhưng Griphook đã chuồn mất. Hắn đã trượt khỏi vai Harry ngay khi có thể, và chạy nước rút để lẩn nhanh vào đám yêu tinh xung quanh, vừa khua thanh gươm vừa la, 'Trộm! Trộm! Giúp với! Có trộm!' Hắn biết mất giữa đám đông càng lúc càng tăng lên, chúng đều cầm dao găm và chấp nhận sự hiện diện của Harry mà không hỏi han gì.
Harry trượt ra khỏi đống kim loại nóng, run rẩy đứng lên, nó biết cách duy nhất để thoát ra là xuyên qua cái chỗ này.
'Stupefy!' nó gầm lên, và Ron cùng Hermione nhập bọn: những tia sáng đỏ bắn vào đám đông yêu tinh đứng đó và vài tên đổ nhào xuống, nhưng bọn còn lại thì tiến tới, và Harry thấy vài tên pháp sư bảo vệ đang chạy tới từ chỗ góc quanh.
Con rồng bị xích rống lên một tiếng, nó khạc lửa vào đám yêu tinh: lũ pháp sư bị bay ngược trở lại, té gập đôi người, và một ý tưởng, hay là sự điên rồ nảy trong Harry. Nó chĩa đũa phép vào cái khoá bự đang xích con rồng vào

sàn, hét lên, ‘Relashio!’
Cái khoá bật mở với một tiếng nổ lớn.
‘Lối này!’ Harry hét lên, và trong khi tay vẫn bắn thần chú Điểm Huyệt vào lũ yêu tinh đang lao tới, nó chạy hết tốc lực về phía con rồng mù.
‘Harry – Harry – cậu đang làm cái gì vậy?’ Hermione gào lên.
‘Lên đây, mau trèo lên, nhanh lên –’
Con rồng không nhận ra là nó đã được tự do: chân của Harry đụng vào chỗ gập ở chân sau con rồng, và nó đu mình lên lưng con quái vật. Nó giơ một tay ra kéo Hermione lên; Ron thì trèo lên ngồi sau lưng chúng. Một giây sau, con rồng mới nhận ra nó không còn bị xích nữa.
Nó rống một tiếng rồi ngẩng đầu lên, Harry thúc đầu gối vào nó, bám chặt hết mức có thể vào những cái vảy nhọn khi con rồng giang cánh, va vào lũ yêu tinh đang la hét khiến chúng té qua một bên như những con ki, rồi nó bay lên. Harry, Ron và Hermione nằm bẹp trên lưng nó, cọ quẹt vào trần khi nó lao về phía lối đi, lũ yêu tinh thì vừa đuổi theo vừa ném dao găm và trông chừng cái cánh của con rồng.
‘Chúng ta không bao giờ có thể thoát ra được, nó to quá!’ Hermione hét lên, nhưng con rồng đã há mồm phun ra lửa, làm nổ tung đường hầm, khiến cả trần và sàn đều nứt gãy rồi đổ sụp. Bằng sức mạnh áp đảo, con rồng đang tự phá đường mà thoát ra. Harry nhắm chặt mắt lại trước sức nóng và bụi: điếc cả tai vì tiếng đá vỡ và tiếng rồng gầm, nó chỉ có thể bám chặt vào lưng con rồng, lo sợ sẽ bị hất ra bất cứ lúc nào; rồi nó nghe tiếng Hermione thét lên, ‘Defodio!’
Cô bé đang giúp con rồng mở rộng lối ra, cắt cái trần rộng ra, để hướng tới bầu không khí trong lành hơn và thoát khỏi khỏi lũ yêu tinh đang la hét và kêu lanh canh: Harry và Ron bắt chước cô bé, làm nổ tung cái trần bằng nhiều thần chú đục phá hơn. Chúng đi qua một cái hồ dưới lòng đất, và một cái ao lớn, con quái thú gầm gừ đánh hơi được tự do và khoảng không trước mặt; sau lưng chúng, cái đuôi gai đang đập liên hồi, những tảng đá lớn, những khối nhũ đá khổng lồ nứt toác, và tiếng lanh canh của lũ yêu tinh nghe càng lúc càng nghẹn lại, trong khi đó, trước mặt là một con rồng đang phun lửa cho thông đường của chúng –
Cuối cùng, nhờ sự hiệp lực giữa thần chú và sức mạnh tàn bạo của con rồng, cả đám đã phá được lối ra khỏi đường hầm tới sảnh chính lát đá cẩm thạch. Lũ yêu tinh và pháp sư ngoài đó hét lên chạy thoát thân, cuối cùng thì con rồng cũng có đủ chỗ mà xoạc cánh: nó hướng cái đầu có sừng về phía khoảng không trong lành mát mẻ mà nó có thể ngửi thấy ngay bên ngoài tiền sảnh, rồi nó cất cánh, với Harry, Ron và Hermione trên lưng, nó phá tan cánh cửa bằng kim loại và để lại thứ đó bị oằn xuống, treo lơ lửng dưới bản lề, con rồng loạng choạng lao ra Hẻm Xéo, rồi tung mình lên trời cao..

Harry potter và bảo bối tử thần

Dịch Giả: Lý Lan

Chương 26
Nơi ẩn náu cuối cùng

Không phải tốn công chỉ đường, con rồng không biết nơi mà nó đang đến, và Harry biết nếu nó đột ngột chuyển hướng hoặc lượn vòng trên không trung, chúng sẽ không thể tiếp tục bám vào cái lưng rộng của nó. Mặc dù vậy, khi độ cao ngày càng tăng, London trải rộng bên dưới như một tấm bản đồ xanh và xám, cảm giác biết ơn vì cuộc đào thoát trong tình huống dường như không thể tràn ngập trong Harry. Cúi thấp mình trên cổ con rồng, nó bám chặt những lớp vảy như kim loại, những cơn gió mát lạnh thổi qua làm cho những vết bỏng rộp trên da nó dịu lại, đôi cánh rồng đập trong không khí như những cánh quạt của cối xay gió. Phía sau nó, không rõ vì vui sướng hay sợ hãi, Ron không ngừng chửi rủa bằng tông giọng cao nhất nó có thể có, và dường như Hermione đang khóc thổn thức.

Khoảng năm phút sau, Harry bớt lo lắng về việc con rồng có thể sẽ hất chúng xuống, , vì nó có vẻ chẳng có một ý định nào ngoài việc rời cái nhà tù dưới lòng đất càng xa càng tốt; tuy nhiên câu hỏi làm cách nào và khi nào chúng có thể xuống khỏi lưng nó vẫn còn đó một cách đáng sợ. Nó không hề có chút ý tưởng nào về việc những con rồng có thể bay trong bao lâu mà không cần hạ cánh, hay làm cách nào mà con rồng này, chỉ hơi nhìn thấy đường, có thể tìm một vị trí tốt để đáp xuống. Harry liên lục liếc chung quanh, hình dung rằng nó đang cảm thấy cái sẹo ngứa ran …

Voldemort sẽ mất bao lâu để biết rằng chúng đã đột nhập vào kho bạc của Lestranges? Lũ yêu tinh ở Gringotts sẽ thông báo với Bellatrix sớm chừng nào? Tới khi nào chúng sẽ khám phá ra thứ đã bị lấy đi? Và rồi, khi chúng biết được cái cúp vàng đã bị mất? Voldemort sẽ biết, ít nhất, rằng chúng đang săn tìm những Horcruxe.

Con rồng dường như khao khát một chút không khí mát mẻ và trong lành: Nó lên cao mãi đến khi chúng bay xuyên qua những làn mây giá lạnh, và Harry không còn có thể phân biệt được những chấm nhỏ nhiều màu sắc, mà

thực ra là những cái xe đang lũ lượt ra vào thủ đô. Cứ thế chúng tiếp tục bay, trên những vuờn quê chia thành những mảng xanh và nâu, trên những con đường và những dòng sông uốn lượn quanh mảnh đất như những dải ruy băng mượt mà óng ả.

"Cậu đoán xem nó đang tìm cái gì?" Ron la toáng khi càng ngày chúng càng bay xa hơn về phía bắc.
"Chịu," Harry hét lại. Đôi tay nó tê cóng vì cơn lạnh nhưng Harry không dám thử đổi tay nắm. Nó đã suy nghĩ được một lúc về việc chúng sẽ phải làm gì nếu trông thấy bờ biển trải dài bên dưới, nếu con rồng hướng về phía đại dương; Nó vừa lạnh vừa cóng, chưa kể cực kì đói và khát. Lúc nào, nó tự hỏi, là lần cuối cùng con rồng được cho ăn? Chắc chắn không lâu nữa nó sẽ cần thức ăn? Và điều gì sẽ xảy ra nếu như, vào thời điểm đó, nó nhận ra trên lưng mình có ba người có thể trở thành thức ăn?
Mặt trời thấp dần xuống trên bầu trời đã ngả màu chàm; và con rồng vẫn tiếp tục bay, bên dưới chúng, những thành phố và thị trấn lướt dần ra khỏi tầm nhìn, cái bóng vĩ đại của nó trượt trên mặt đất như một đám mây đen khổng lồ. Mỗi bộ phận trong cơ thể Harry nhức nhối với nỗ lực để bám vào lưng rồng .
"Có phải mình đang tưởng tượng không?" Ron hét lớn sau một khoảng thời gian im lặng khá dài, "hay là chúng ta đang giảm độ cao?"
Harry nhìn xuống và trông thấy những ngọn núi xanh thẫm và những hồ nước ánh đồng trong ánh hoàng hôn. Khung cảnh dường như dần dần lớn hơn và chi tiết hơn khi nó liếc qua bên cạnh của con rồng, và nó tự hỏi phải chăng nó đã tiên đoán được sự hiện diện của nước ngọt bằng những ánh phản chiếu của nắng.
Con rồng bay ngày càng thấp theo những đường xoắn ốc lớn, dường như nó đang hướng về một trong những hồ nước nhỏ hơn.
"Mình nghĩ chúng ta phải nhảy ngay khi đủ thấp!" Harry nói vọng lại với hai bạn. "Thẳng xuống nước trước khi nó nhận ra chúng ta đang ở đây."
Cả hai đồng ý, Hermione có vẻ chấp nhận một cách yếu ớt, và ngay lúc này, Harry có thể nhìn thấy cái bụng dưới rộng màu vàng của con rồng đang lướt qua mặt hồ tạo nên những làn sóng lăn tăn.
"NGAY BÂY GIỜ!"
Nó trườn qua bên cạnh của con rồng và lao thẳng xuống hồ, chân nó chạm mặt nước trước tiên; cú rơi cao hơn Harry ước chừng và nó đập mạnh xuống dòng nước, chìm sâu như một viên đá vào thế giới màu xanh, lạnh buốt, chứa đầy sậy. Nó đạp mạnh về phía mặt nước để nổi lên, hổn hển, để trông thấy những gợn sóng khổng lổ hình tròn bắt nguồn từ nơi Ron và Hermione rơi xuống. Dường như con rồng không hề hay biết chuyện gì: Nó đã cách

nơi chúng nhảy khoảng 50 bước, sà xuống hớp những ngụm nước bằng cái miệng đầy sẹo của nó. Khi Ron và Hermione trồi lên từ lòng hồ sâu, phun nước phì phì và thở hổn hển, con rồng vẫn tiếp tục bay, đôi cánh đập mạnh, và cuối cùng đáp xuống ở một phía bờ xa. Harry, Ron, và Hermione hướng về phía bờ ngược lại. Hồ nước này dường như không sâu lắm: Không lâu sau đó chúng phải đấu tranh vượt qua bùn và sậy hơn là bơi, và cuối cùng, ướt đẫm, thở hổn hển và kiệt sức, chúng ngồi phịch xuống bãi cỏ trơn trượt. Hermione gục xuống, húng hắng ho và rùng mình. Mặc dù Harry có thể nằm xuống và ngủ một cách sung sướng, nó loạng choạng đứng dậy, rút đũa thần, và bắt đầu thi triển những bùa chú bảo vệ thông thường quanh chúng.
Nó gia nhập với Ron và Hermione khi đã lên bờ.
Đó là lần đầu tiên Harry có thể nhìn họ một cách hoàn chỉnh kể từ khi đào thoát từ kho bạc. Cả hai đều có những vết cháy đỏ tấy đầy trên mặt và cánh tay, quần áo cháy xém nhiều chỗ.
Chúng nhăn nhó khi đắp thuốc từ cây bạch tiễn vào vết thương. Hermione chuyền cho Harry chai thuốc rồi lấy ra ba chai nước bí mà cô bé mang theo từ căn nhà vỏ sò và những chiếc áo choàng khô, sạch cho cả ba. Chúng thay áo và uống nước bí.
"Ừm, về mặt tốt," cuối cùng Ron lên tiếng khi ngồi nhìn những lớp da trên tay mình mọc lại, "chúng ta có Horcrux. Ngược lại – "
" – không có gươm," Harry nghiến răng đáp khi nó nhỏ những giọt bạch tiễn qua lỗ cháy xem trên quần jean xuống vết bỏng bên dưới.
"Không có gươm," Ron lập lại. "Cái thứ phá hoại, hai mang…"
Harry kéo Horcrux từ túi áo khoác ướt nó vừa cởi bỏ và đặt nó xuống bãi cỏ trước mặt chúng. Lấp lánh dưới ánh mặt trời, nó thu hút ánh nhìn của chúng giữa những hớp nước bí.
"Ít ra lần này chúng ta không thể đeo nó, đeo trên cổ trông rất kì lạ," Ron nói, chùi miệng bằng lưng bàn tay.
Hermione nhìn qua bờ bên kia hồ, nơi con rồng vẫn đang uống nước.
"Các cậu nghĩ điều gì sẽ xảy ra cho nó?" Hermione hỏi. "Nó sẽ không sao chứ?"
"Cậu nói như bác Hagrid vậy," Ron đáp. "Đó là một con rồng, Hermione à, nó có thể tự chăm sóc mình. Chúng ta mới cần phải lo lắng."
"Ý cậu là sao?"
"Ừm, mình không biết phải thông báo với cậu thế nào," Ron nói, "nhưng mình nghĩ chúng có thể đã nhận ra chúng ta đột nhập vào Gringotts."
Cả ba lăn ra cười, và khi đã bắt đầu, chúng không thể ngừng lại. Sườn Harry đau nhức, nó cảm thấy quay cuồng với cơn đói, nhưng nó ngả lưng xuống bãi cỏ bên dưới bầu trời áng đỏ và cười đến khi cổ họng khô rát.
"Tuy nhiên chúng ta sẽ phải làm gì?" cuối cùng Hermione lên tiếng, vừa nói

vừa nấc, cố gắng nghiêm túc trở lại. "Hắn sẽ biết, phải không? Kẻ-Ai-Cũng-Biết sẽ nhận ra rằng chúng ta biết về những Horcrux của hắn!"
"Có thể chúng sẽ quá sợ hãi để nói với hắn?" Ron nói một cách hy vọng.
"Có thể chúng sẽ che dấu – "
Bầu trời, mùi của hồ nước, âm thanh của Ron, tất cả đều mờ dần: Cơn đau bổ đôi đầu Harry như vết chém của một thanh gươm.
Hắn đang đứng giữa một căn phòng leo lét ánh đèn, và nhiều pháp sư đứng thành hình bán nguyệt quay mặt về phía hắn, và trên sàn một hình dáng nhỏ bé đang run rẩy quỳ dưới chân hắn.
"Ngươi đã nói gì?" Giọng hắn cao và lạnh lùng, nhưng giận dữ và sợ hãi đang cháy bùng trong lòng hắn. Điều duy nhất khiến hắn kinh sợ - nhưng điều đó không thể xày ra, hắn không thể hiểu bằng cách nào …
Tên yêu tinh run sợ, không thể ngước nhìn đôi mắt đỏ phía trên.
"Lặp lại!" Voldermort thì thào. "Lặp lại!
"Chu-úa Tể của tôi," tên yêu tinh lắp bắp, đôi mắt đen mở rộng vì sợ hãi, "Chu-úa Tể của tôi … chúng tôi đa-ã tận sư-ức ngăn ca-ản chúng … Những ke-ẻ cải tra-ang, Chúa Tể của tôi … đã đột nhập – đã đột nhập vào – vào kho ba-ạc của nhà Lestranges…"
"Những kẻ cải trang? Những kẻ cải trang nào? Ta tưởng rằng Gringotts có cách phát giác những kẻ cải trang? Chúng là ai?"
"Đó là … đó là … thằng nha-ãi P-Potter và ha-ai đứa bạn…"
"Và chúng đã lấy gì?" hắn hỏi, cất cao giọng, một nỗi sợ hãi kinh khủng đang ôm lấy hắn. "Cho ta biết! Chúng đã lấy gì?"
"Một … một chi-ếc cúp vàng nho-ỏ, Chu-úa Tể của tôi…"
Một tiếng gầm vì giận dữ, vì muốn phủ nhận thoát ra như thể từ một người xa lạ: hắn nổi giận, điên cuồng, điều đó không thể là sự thật, không thể nào xảy ra, không ai có thể biết: Làm cách nào mà thằng nhóc đó có thể phát hiện ra bí mật của hắn? Chiếc Đũa Phép Tiền Bối rạch một đường giữa không trung và một tia sáng màu xanh loé lên trong phòng; tên yêu tinh đang quỳ lăn ra, chết. Đám pháp sư trước mặt hắn chạy tán loạn, khiếp sợ: Bellatrix va Lucius Malfoy đẩy những kẻ khác ra phía sau trên đường chạy ra cửa, và chiếc đũa của hắn phất lên liên tục, tất cả những kẻ còn sót lại đều bỏ mạng, vì đã đem tin tức này đến cho hắn, vì đã nghe biết về chiếc cúp vàng –
Một mình giữa những thi thể, hắn quát tháo giận dữ, và chúng lần lượt hiện ra trước mắt hắn: những báu vật, những vật giữ an toàn cho hắn, những dấu vết của sự bất tử - cuốn nhật ký bị phá hủy, và chiếc cúp vàng bị đánh cắp: Giả như, giả như, thằng nhóc biết về những thứ khác thì sao? Có thể nào nó đã biết, có thể nào nó đã bắt đầu hành động, có thể nào nó đã lần theo dấu những thứ khác? Phải chăng lão Dumbledore là nguồn gốc của mọi thứ?

Dumbledore, lão đã luôn nghi ngờ hắn; Dumbledore, kẻ đã chết dưới mệnh lệnh của hắn; Dumbledore, cây đũa thần của lão đang nằm trong tay hắn, vậy mà lão vẫn với tay ra khỏi nỗi nhục nhã của sự chết thông qua thằng oắt, thằng oắt –

Nhưng chắc chắn hắn sẽ biết nếu thằng nhóc phá hủy bất cứ Horcrux nào, hắn, Chúa Tể Voldemort, sẽ biết, sẽ cảm nhận được? Hắn, pháp sư vĩ đại nhất; hắn, kẻ mạnh nhất, hắn, người đã giết Dumbledore và một lũ những kẻ vô danh, không xứng đáng: Làm sao Chúa Tể Voldemort có thể không biết, nếu hắn, chính hắn, quan trọng và cao quý nhất, bị tấn công, chia cắt?

Quả thật, hắn đã không cảm nhận được khi cuốn nhật ký bị phá hủy, nhưng hắn đã cho rằng đó là do lúc ấy hắn không có cơ thể để cảm nhận, tồn tại ở một dạng còn thấp kém hơn hồn ma… Không, chắc chắn những vật còn lại vẫn an toàn… Những Horcrux còn lại phải còn nguyên vẹn… Nhưng hắn phải biết, hắn phải chắc chắn… hắn bước vội vàng trong phòng, đá thi thể của tên yêu tinh sang một bên khi hắn bước ngang, và những bức tranh mờ nhạt, cháy bỏng trong bộ óc đang sôi sục của hắn: hồ nước, căn lều, và Hogwarts. Cơn giận dữ của hắn dịu lại đôi chút: Làm sao thằng nhóc có thể biết hắn giấu chiếc nhẫn trong căn lều của gia đình Gaunt? Không ai biết rằng hắn có họ hàng với nhà Gaunt, hắn đã giấu đi tất cả mọi sự liên kết, những án mạng đó chưa bao giờ được quy kết cho hắn: Chiếc nhẫn, chắc chắn, đã được an toàn.

Và làm cách nào thằng nhóc, hoặc bất cứ ai khác, biết về cái hang và xuyên qua sự bảo vệ của nó? Ý tưởng về chiếc mề đay bị đánh cắp thật vô lý…

Về phần ngôi trường: Chỉ mình hắn biết Horcrux đã được giấu tại nơi nào ở Hogwarts, vì chỉ mình hắn dò ra được bí mật sâu thẳm nhất của nơi ấy… Ngoài ra còn có Nagini, nó bắt buộc phải ở gần hắn từ bây giờ, không còn có thể sai đi thực hiện những vụ cắn giết, dưới sự bảo vệ của hắn…

Nhưng để chắc chắn, để hoàn toàn chắc chắn, hắn cần quay trở lại từng địa điểm đó, hắn cần tăng sự bảo vệ gấp đôi cho mỗi Horcrux của mình… Một công việc, giống như cuộc truy tìm chiếc Đũa Phép Tiền Bối, mà hắn phải đích thân làm một mình …

Nơi nào hắn nên tìm đến trước tiên, nơi nào đang gặp nguy hiểm nhất? Một sự khó chịu quen thuộc thoáng qua trong hắn. Dumbledore đã biết tên đệm của hắn… Dumbledore có thể đã đoán ra được mối quan hệ giữa hắn với nhà Gaunts… Căn nhà bỏ hoang của họ, có lẽ, là nơi cất giấu thiếu an toàn nhất, đó là nơi hắn sẽ đến trước tiên…Hồ nước, chắc chắn không thể nào … mặc dù có một khả năng mỏng manh rằng lão Dumbledore có thể đã biết mội vài tội lỗi của hắn, thông qua trại cô nhi. Và Hogwarts … nhưng hắn biết rằng Horcrux ở nơi đó vẫn an toàn; Potter không thể nào vào đến Hogsmeade mà không bị phát hiện, huống hồ là ngôi trường. Mặc dù vậy, hắn cũng nên thận

trọng thông báo với Snape rằng thằng nhóc có thể sẽ tìm cách xâm nhập vào tòa lâu đài … tất nhiên, sẽ thật ngu ngốc khi nói với Snape lý do thằng nhóc quay trở lại; hắn đã mắc sai lầm nghiêm trọng khi tin tưởng Bellatrix và Malfoy: Chẳng phải sự ngu ngốc và bất cẩn của chúng đã chứng tỏ sự thiếu sáng suốt của hắn khi tin tưởng chúng sao?
Vậy thì hắn sẽ tìm đến căn lều của nhà Gaunt trước, mang theo Nagini: Hắn sẽ không bao giờ rời xa con rắn nữa… và hắn bước những bước dài ra khỏi phòng, qua hành lang, và hướng ra khu vườn tối tăm nơi nguồn nước đang chảy; hắn gọi con rắn bằng Xà ngữ và nó trườn ra để gặp hắn như một cái bóng dài…
Đôi mắt Harry mở to khi nó kéo mình quay trở về hiện tại: Nó đang nằm trên bờ hồ trong ánh hoàng hôn, Ron và Hermione đang nhìn nó chăm chú. Phán đoán từ ánh nhìn lo lắng của cả hai, và bằng nhịp đập nơi vết sẹo, sự thâm nhập đột ngột vào tâm trí Voldermort đã không trôi qua mà không bị phát hiện. Nó gắng sức ngồi dậy, rùng mình vì lạnh, có đôi chút ngạc nhiên khi nhận ra da mình vẫn còn ướt, và nó nhìn thấy chiếc cúp nằm một cách vô hại trên bãi cỏ trước mặt, và hồ nước màu xanh biển đậm, lốm đốm những vệt vàng ánh mặt trời đang lặn.
"Hắn biết." Giọng nó nghe thật lạ, và trầm sau những âm cao từ tiếng thét giận dữ của Voldemort. "Hắn biết, và hắn sẽ đến kiểm tra những nơi chứa Horcrux, còn cái cuối cùng," nó đứng thẳng dậy, "ở Hogwarts. Mình đã biết. Mình đã biết mà."
"Cái gì?"
Ron há hốc miệng nhìn Harry; Hermione ngồi thẳng dậy, đầy lo lắng.
"Nhưng cậu đã nhìn thấy gì? Làm sao cậu biết?"
"Mình nhìn thấy hắn phát hiện chuyện chiếc cúp, mình – mình đã ở trong đầu hắn, hắn" – Harry nhớ lại cảnh giết chóc ấy – "hắn giận dữ kinh khủng, và cũng sợ hãi, hắn không thể hiểu tại sao chúng ta biết về Horcrux, và lúc này hắn đang đi kiểm tra xem chúng có an toàn không, hắn đi tìm chiếc nhẫn trước tiên. Hắn cho rằng cái ở Hogwarts sẽ an toàn nhất, vì Snape đang ở đó, vì sẽ thật khó để có thể đột nhập mà không bị phát hiện, mình nghĩ hắn sẽ kiểm tra chỗ đó cuối cùng, mặc dù vậy hắn có thể đến đó trong vòng vài giờ nữa –"
"Cậu có nhìn thấy nó nằm ở chỗ nào trong Hogwarts không?" Ron hỏi, và cũng lật đật đứng dậy.
"Không, hắn đang tập trung vào việc thông báo với Snape, hắn đã không nghĩ đến vị trí chính xác của nó –"
"Đợi, đợi đã!" Hermione hét lên khi Ron chụp lấy chiếc cúp Horcrux và Harry lôi chiếc áo tàng hình ra một lần nữa. "Chúng ta không thể cứ thế này mà đi, chúng ta chưa có kế hoạch gì cả, chúng ta cần – "

"Chúng ta cần phải đi ngay," Harry đáp một cách kiên quyết. Nó đã hy vọng được ngủ một giấc, mong được chui vào chiếc lều mới, nhưng giờ đây những điều đó đều không thể thực hiện. "Cậu có thể tưởng tượng hắn sẽ làm gì khi nhận ra chiếc nhẫn và tấm mề đay biến mất không? Nếu hắn chuyển cái Horcrux cuối cùng đi, khi quyết định rằng nó không còn đủ an toàn nữa, thì sao?
"Nhưng chúng ta sẽ đột nhập như thế nào?"
"Chúng ta sẽ đi đến Hogsmeade," Harry nói, "và cố gắng tìm cách gì đó khi quan sát xem sự bảo vệ bên ngoài trường như thế nào. Nấp vào dưới áo tàng hình, Hermione, mình muốn lần này chúng ta ở gần nhau."
"Nhưng nó không vừa cho cả ba – "
"Trời sẽ tối, không ai để ý thấy chân chúng ta đâu."

Tiếng vỗ của đôi cánh khổng lồ vọng lại từ bên kia dòng nước đen: Con rồng đã uống no và tung cánh vào không trung. Chúng ngừng chuẩn bị để nhìn nó bay cao dần, giờ đây là một đốm đen tương phản với bầu trời đang tối dần một cách nhanh chóng, cho đến khi nó biến mất phía trên một ngọn núi gần đó. Sau đó Hermione bước lên và đứng vào giữa Harry và Ron. Harry kéo chiếc áo choàng xuống để che toàn bộ ba người kín hết mức của nó, và cùng nhau chúng biến mất.

Harry potter và bảo bối tử thần

Dịch Giả: Lý Lan
Chương 27
TẤM GƯƠNG THẤT LẠC

Bàn chân Harry chạm xuống mặt đường. Mắt nó nhận ra Con đường chính của Hogsmeade quen thuộc đến đau lòng: mặt tiền mấy cửa tiệm tối om, những dãy núi ẩn trong sương mờ phía cuối ngôi làng, khúc ngoặt con đường trước mặt dẫn lên trường Hogwarts, và ánh sáng tràn ra từ cửa sổ quán Ba Cây Chổi, rồi tim nó chợt thắt lại khi nó nhớ chính xác đến nhức nhối nó đã xuất hiện ở đây gần một năm trước như thế nào, cố dìu thầy Dumbledore lúc đó đã gần như kiệt quệ, tất cả những chi tiết ấy chợt trào đến chỉ trong một khoảnh khắc khi nó hiện ra trở lại đây -- và ngay khi đó, ngay khi nó vừa nới lỏng tay khỏi tay Ron và Hermione, việc đó ập đến.

Không gian như bị xé nát bởi tiếng thét giống của Voldemort khi hắn nhận ra chiếc cúp (ở Ngân hàng Gringotts) đã bị đánh cắp: Tiếng thét đó kéo căng từng sợi dây thần kinh trong cơ thể Harry, và nó biết chính sự xuất hiện của bọn nó đã gây ra như vậy. Ngay khi nó quay sang nhìn hai đứa kia bên dưới lớp Áo choàng thì cánh cửa quán Ba Cây Chổi bật tung và cả tá Tử thần Thực tử mang áo choàng và mũ trùm đầu túa ra các con đường lân cận, đũa phép lăm lăm trong tay.

Harry giữ tay Ron lại khi nó giơ đũa phép lên; có quá nhiều kẻ địch nên khó mà chạy thoát được. Ngay cả việc chỉ thử thôi cũng sẽ làm lộ vị trí của bọn nó. Một tên Tử thần Thực tử giơ đũa phép lên và tiếng thét dừng lại, dẫu vẫn vang vọng ở mấy dãy núi xa xa.
"Accio Áo choàng!" một tên Tử thần Thực tử gầm lên.
Harry khẽ níu mép áo choàng nhưng nó chẳng có vẻ gì là muốn nhúc nhích. Bùa Triệu tập không có tác dụng với nó.
"Vậy là không có núp dưới áo choàng hả Potter?" tên Tử thần Thực tử vừa thử yểm bùa kêu to rồi quay sang nói với đám đồng bọn. "Tản ra. Nó nhất định ở quanh đây."

Sáu tên Tử thần Thực tử chạy về phía bọn nó: Harry, Ron, và Hermione lùi lại thật nhanh vào con đường nhánh gần đó nhất, và bọn Tử thần Thực tử vụt qua chỉ cách vài tấc. Bọn nó chờ đợi trong bóng tối, lắng nghe những tiếng bước chân chạy tới chạy lui, lấp lóa mấy tia sáng bay đi bay lại quanh mấy ngã đường từ đũa phép của bọn Tử thần Thực tử đang cố truy lùng.

"Bọn mình phải rời khỏi đây!" Hermione thì thầm. "Độn thổ ngay thôi!"
"Ý hay đó," Ron nói, nhưng trước khi Harry kịp đáp lời, một tên Tử thần Thực tử la lên, "Bọn tao biết mày ở đây, Potter à, và mày không thoát được đâu! Bọn tao sẽ tìm ra mày!"
"Bọn chúng đã chuẩn bị sẵn để đón chúng ta," Harry thì thầm. "Bọn chúng đã gài sẵn bùa đó để báo cho chúng biết ta đã đến. Mình cho là bọn chúng hẳn cũng đã làm gì đó để giữ chúng ta ở đây, làm cho chúng ta mắc kẹt - "
"Thế còn bọn giám ngục thì sao?" một tên Tử thần Thực tử gọi với lại. "Thả cương cho bọn chúng tự do, bọn chúng sẽ tìm ra nó ngay ấy mà!"
"Chúa tể Bóng tối (Dark Lord) muốn Potter chết bởi bàn tay của không ai khác ngoài ngài - "
"và bọn giám ngục sẽ không giết nó! Chúa tể Bóng tối chỉ muốn mạng của nó, chứ đâu phải linh hồn. Sẽ dễ giết nó hơn nếu nó được Hôn trước!"

Đây đó vang lên những tiếng đồng tình. Sợ hãi tràn ngập trong Harry: Muốn đuổi bọn giám ngục bọn nó sẽ phải gọi đến các Thần hộ mệnh (Patronus) và sẽ bị lộ tẩy ngay lập tức.

"Bọn mình sẽ phải cố Độn thổ thôi Harry!" Hermione thì thào.
Ngay khi cô còn chưa dứt lời, nó đã cảm thấy cái lạnh bất thường bắt đầu lan tràn khu phố. Ánh sáng bị hút khỏi môi trường xung quanh lên đến tận trời cao và cả mấy vì sao cũng biến mất. Trong bóng tối mịt mùng, nó cảm giác Hermione nắm lấy tay nó và cùng nhau bọn nó xoay người tại chỗ.
Khoảng không mà bọn nó phải dịch chuyển xuyên qua dường như đã đông cứng lại: Bọn nó không thể Độn thổ; bọn Tử thần Thực tử đã yểm bùa rất kỹ. Cái lạnh nhấm nháp da thịt Harry càng lúc càng sâu. Nó, Ron và Hermione cố lùi sâu hơn nữa, lần mò theo bức tường cạnh đó, cố không gây ra tiếng động. Và ngay tại khúc quanh, lướt đi thật im ắng, bọn giám ngục chợt xuất hiện, mười tên hay hơn nữa, có thể nhận ra bằng mắt thường vì chúng có một màu đen sậm hơn không gian xung quanh, với áo choàng màu đen và những bàn tay xương xẩu mục rữa. Bọn chúng có cảm nhận được sự sợ hãi ở nơi đây không? Harry chắc là có. Bọn chúng giờ đây như đến nhanh hơn, với hơi thở khò khè mà nó ghê tởm, vừa thưởng thức nỗi tuyệt vọng trong không khí, vừa vây lại -
Nó giơ đũa phép lên: Nó không thể và không bao giờ để bản thân phải chịu lãnh nhận Nụ hôn của Giám ngục, bất chấp việc gì sẽ xảy ra sau đó.

Vừa nghĩ về Ron và Hermione, nó vừa lẩm nhẩm: "Expecto Patronum!" (Triệu hồi Thần hộ mệnh!)
Một con nai bạc dũng mãnh chồm ra khỏi đầu đũa phép của nó và xông thẳng về phía trước: Bọn Giám ngục chạy tan tác trong khi một tiếng reo đắc thắng vang lên đâu đó.
"Chính là nó, ngay đó, ngay đó đó, tao đã thấy Thần hộ mệnh của nó, một con nai!"
Bọn giám ngục đã rút lui, mấy vì sao chợt ló ra trở lại và tiếng bước chân của bọn Tử thần Thực tử càng lúc càng gần; nhưng trước khi Harry trong cơn hoảng loạn kịp quyết định phải làm gì thì gần đó chợt vang lên tiếng then cài rời khóa và một cánh cửa mở ra bên trái của con hẻm. Một giọng nói ồm ồm kêu lên: "Potter, vào đây, nhanh lên!" Nó tuân theo không chút chần chừ, cả ba đứa vội lách qua khe cửa.

"Đi lên lầu, trùm Áo choàng cho kín, và giữ im lặng!" một bóng người dong dỏng cao khẽ thì thầm, đi vụt qua bọn nó theo hướng ngược lại ra đường rồi đóng sầm cửa lại sau lưng.
Harry không biết bọn nó đang ở đâu, nhưng qua một ánh nến leo lét, nó chợt nhận ra quầy rượu bẩn thỉu bụi bặm của Quán Hog s Head(Đầu Heo). Bọn nó chạy ra sau quầy, theo một lối đi thứ hai dẫn đến một cầu thang gỗ kín đáo, và bọn nó leo lên thật nhanh. Cầu thang mở ra một căn phòng khách với thảm dầy và một lò sưởi nhỏ, trên bệ lò sưởi có treo một tấm tranh sơn dầu của một cô gái tóc vàng nhìn ra căn phòng với một vẻ dịu dàng lơ đãng.
Dưới đường lúc này bắt đầu vang lên những tiếng la hét. Vẫn khoác Áo choàng Tàng hình, bọn nó vội kéo đến bên khe cửa sổ đầy bụi bẩn để nhìn xuống. Cứu tinh của bọn nó, người mà Harry giờ đây nhận ra chính là chủ quán Đầu Heo (Hog s Head), là người duy nhất không đội mũ trùm đầu.
"Thì sao nào?" ông đang hét vào mặt một gã đội mũ trùm. "Thì sao nào? Các người thả giám ngục xuống khu phố của tôi thì tôi gọi Thần bảo hộ để đuổi bọn chúng! Tôi không để bọn chúng đến gần đâu. Tôi đã bảo với các người, đừng để bọn chúng đến gần đây!"
"Đó không phải là Thần bảo hộ của ông," một tên Tử thần Thực tử nói. "Lúc nãy là một con nai. Nó là của thằng Potter!"
"Nai á!" người chủ quán gầm lên, và ông rút đũa phép ra. "Nai này! Đồ ngu - Expecto Patronum!"
Một con vật to lớn có sừng vụt ra từ đầu đũa phép. Đầu cúi xuống nó xông thẳng ra Đường chính và khuất khỏi tầm mắt.
"Đó không phải là con lúc nãy tôi thấy" tên Tử thần Thực tử nói, nhưng giờ đã kém chắc chắn hơn.
"Lệnh giới nghiêm bị vi phạm, ông cũng nghe tiếng động đó," một tên đồng bọn bảo người chủ quán. "Có người dám ra đường bất chấp luật lệ - "
"Nếu tôi muốn dẫn con mèo của tôi đi dạo thì tôi sẽ ra đường, và mặc xác cái lệnh giới nghiêm của các người!"
"Ông là người làm Bùa Không Người Lạ (Caterwauling Charm) báo động sao?"
(Bùa không-người-lạ - Caterwauling Charm’ hay Bùa Gào: đây là một bùa chú được sử dụng bởi các Tử Thần Thực Tử. Khi một người bước vào khu vực được ếm bùa này sẽ tạo ra một tiếng ồn cảnh báo cho các Tử Thần Thực Tử - LeoPham - Sử dụng tên Bùa Không-Người-Lạ dựa theo công dụng của bùa đã nêu ở trên. Còn Bùa Gào là tên bùa do dịch giả chương này đặt theo từ cấu thành nên bùa là từ Cater: Cung Cấp và Waul: kêu meo meo)
"Là tôi thì sao nào? Lấy xe xúc tôi đi Azkaban hả? Giết tôi vì tội thò mũi ra trước cửa nhà mình chăng? Thì cứ làm đi, nếu các người muốn! Nhưng tôi cầu phúc cho các người là các người chưa ấn cái Dấu hiệu Hắc Ám (Dark

Mark) nhỏ xíu đó, và triệu hồi hắn. Chắc hắn chả thích thú gì khi bị gọi đến đây để gặp tôi và con mèo già của tôi đâu nhỉ?
"Khỏi lo cho bọn này đi." Một tên Tử thần Thực tử nói, "lo cho thân lão đi, dám vi phạm lệnh giới nghiêm!"
"Vậy thế các người sẽ buôn bán mớ độc dược và nước phép lậu ở đâu khi quán rượu của lão này bị đóng cửa? Chẳng biết lúc đó cái nghề tay trái của các người sẽ ra sao nhỉ?"
"Lão dám đe dọa - ?"
"Tôi giữ kín miệng, đó là lí do tại sao các người đến đây, đúng chứ?"
"Tao vẫn cam đoan tao đã thấy thần hộ mệnh hình con nai!" tên Tử thần Thực tử đầu tiên gào lên.
"Nai à?" ông chủ quán gầm lên. "Đó là con dê, thằng ngu!"
"Thôi được rồi, bọn tôi nhầm," tên Tử thần Thực tử thứ hai lên tiếng. "Lão liệu đừng có lại vi phạm lệnh giới nghiêm, bọn tôi không nhẹ tay lần tới đâu!"
Bọn Tử thần Thực tử rảo bước trở lại Đường chính. Hermione kêu lên nhẹ nhõm, chui ra khỏi Áo choàng, và ngồi xuống một chiếc ghế rung rinh. Harry khép màn lại rồi kéo Áo choàng khỏi nó và Ron. Bọn nó có thể nghe thấy ông chủ quán bên dưới, gài lại then cửa và đi lên cầu thang.
Sự chú ý của Harry bị thu hút bởi vật phía trên bệ lò sưởi: một tấm gương nhỏ hình chữ nhật dựng đứng, ngay bên dưới bức chân dung của cô gái. Ông chủ quán bước vào phòng.
"Mấy đứa nhóc ngu ngốc," ông vừa càu nhàu vừa nhìn vào mặt từng đứa. "Bọn bây nghĩ gì mà lại đến đây?"
"Cám ơn bác," Harry nói. "Bọn cháu không biết cám ơn bác sao cho hết. Bác đã cứu mạng bọn cháu!"
Ông chủ quán làu bàu gì đó. Harry đến gần và nhìn thẳng vào mặt ông: cố gắng nhìn rõ khuôn mặt ẩn sau bộ râu dài màu xám. Ông mang kính mắt. Đằng sau lớp kính dơ bẩn là một đôi mắt xanh lục sáng quắc.
"Chính là đôi mắt của bác cháu đã nhìn thấy trong tấm gương."
Im lặng bao trùm căn phòng. Harry và người chủ quán nhìn nhau.
"Bác đã gửi Dobby đến."
Người chủ quán gật đầu và nhìn quanh tìm con gia tinh.
"Ta cứ nghĩ nó sẽ đi theo các ngươi chứ. Ngươi để nó ở lại đâu thế?"
"Nó chết rồi," Harry nói, "Bellatrix Lestrange đã giết nó."
Khuôn mặt người chủ quán vẫn bình thản. Sau một lúc ông nói, "Ta thật buồn khi biết tin này, ta thích con yêu tinh đó."
Người chủ quán quay đi, thắp sáng mấy ngọn đèn bằng cây đũa phép, tránh không nhìn bọn nó.
"Bác là Aberforth," Harry nói khi ông vẫn còn xoay lưng lại phía nó.

Ông không phủ nhận cũng không khẳng định, chỉ tiếp tục khom mình châm lửa.
"Bác làm thế nào mà có được vật này?" Harry vừa hỏi vừa bước đến bên tấm gương của Sirius, tấm gương song sinh với tấm gương mà nó đã làm vỡ gần hai năm trước.
"Mua từ thằng Phân (Mundungus Fletcher) khoảng một năm trước," Aberforth nói. "Albus có nói cho ta biết nó là gì. Cố gắng để mắt đến ngươi một chút thôi."
Ron há hốc miệng.
"Con nai cái bạc," nó kêu lên hứng khởi, "Là bác luôn phải không?"
"Ngươi nói nhảm gì thế?" Aberforth hỏi.
"Có ai đó đã gửi một thần hộ mệnh hình nai cái đến với chúng cháu!"
"Đầu với chả óc, nhóc có thể gia nhập bọn Tử thần Thực tử được rồi đấy. Chẳng phải ta vừa chứng minh thần hộ mệnh của mình là con dê sao?"
"Ừ ha," Ron nói, "à... tại cháu đói bụng!" nó cố vớt vát khi bụng nó kêu một tiếng lớn.
"Ta có thức ăn đây," Aberforth nói, đoạn ông quay xuống thang, trở lại trong chốc lát với một ổ bánh mì to, một ít phó mát, và một bình rượu mật ong. Ông đặt tất cả lên chiếc bàn nhỏ trước lò sưởi. Vốn đói cồn cào, bọn nó cắm cúi ăn uống, và trong một lúc cả phòng chỉ toàn tiếng nhai đồ ăn.
"Bây giờ," Aberforth lên tiếng khi bọn nó đã ăn no nê và Harry với Ron bắt đầu ngồi gà gật trên ghế. "Chúng ta cần phải nghĩ ra cách tốt nhất để các ngươi trốn khỏi đây. Không thể thực hiện ban đêm, các ngươi cũng đã nghe về những gì sẽ xảy ra khi có người ra đường ban đêm: Bùa Không-người-lạ sẽ báo động, bọn chúng sẽ bu đến như ruồi. Ta không cho là mình sẽ lại có thể lập lờ giữa nai và dê thêm lần nữa đâu. Chờ đến trời sáng khi lệnh giới nghiêm hết hiệu lực, các ngươi có thể mang Áo choàng và đi bộ ra khỏi Hogsmeade hướng về phía núi. Các ngươi sẽ có thể Độn thổ ở đó. Có thể gặp Hagrid gần đó. Anh ta vẫn đang lẩn trốn trên đó trong một cái hang với Grawp kể từ lúc bọn chúng định bắt anh ta."
"Bọn cháu không định đi khỏi đây," Harry nói. "Bọn cháu cần vào trường Hogwarts."
"Đừng có ngu ngốc, cậu nhóc ạ," Aberforth nói.
"Bọn cháu phải vào trường," Harry đáp.
"Điều mà các ngươi phải làm, "Aberforth vừa nói vừa chồm tới, "là trốn khỏi đây càng xa càng tốt."
"Bác không hiểu. Không còn nhiều thời gian nữa rồi. Bọn cháu phải vào trong lâu đài. Thầy Dumbledore - ý cháu là anh của bác - muốn bọn cháu - "
Ánh lửa lò sưởi chợt làm cặp kính dơ bẩn của Aberforth đục lại trong giây lát, một màu trắng mờ, và Harry chợt nghĩ đến đôi mắt mù của con nhện

khổng lồ Aragog.
"Anh Albus của ta muốn rất nhiều thứ," Aberforth nói, "và người ta rất thường hay bị tổn thương trong lúc anh ta thực hiện những kế hoạch vĩ đại của mình. Ngươi trốn xa khỏi ngôi trường này đi Potter, và trốn ra nước ngoài nếu được. Hãy quên anh của ta và những toan tính khôn ngoan của con người đó. Anh ta đã đi đến nơi mà chẳng có gì có thể làm tổn hại được, và ngươi chẳng mắc nợ cái gì cả."
"Bác không hiểu đâu." Harry lặp lại.
"Ồ, ta lại không hiểu sao?" Aberforth khẽ nói. "Ngươi nghĩ ta không hiểu chính anh của mình sao? Ngươi nghĩ ngươi hiểu Albus hơn ta sao?"
"Cháu không có ý đó," Harry nói, đầu óc chùng hẳn vì mệt và vì mới đánh chén no say.
"Đó là... thầy ấy để lại cho cháu một nhiệm vụ."
"Vậy sao?" Aberforth nói. "Ta hi vọng đó là một nhiệm vụ tốt đẹp? Thú vị? Dễ dàng? Loại nhiệm vụ dành cho bọn nhóc phù thủy hỉ mũi chưa sạch thực hiện mà không phải cố gắng quá sức mình?"
Ron bật cười ảm đạm. Hermione tỏ ra căng thẳng.
"Cháu - nó không dễ dàng, không dễ," Harry nói. "Nhưng cháu phải "-
"Phải? Tại sao phải? Con người đó đã chết rồi, đúng không nào?" Aberforth cộc cằn quát. "Bỏ đi, cậu nhóc, trước khi cậu đi theo luôn! Hãy tự cứu lấy mình!"
"Cháu không thể."
"Tại sao không?"
"Cháu - " Harry cảm thấy đuối lý; nó không thể giải thích, nên nó quyết định phản công lại. "Nhưng bác cũng đang chiến đấu đó thôi, bác cũng ở trong Hội Phượng Hoàng - "
"Ta đã từng," Aberforth nói. "Hội Phượng Hoàng tiêu rồi. Kẻ-Mà-Ai- Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy đã thắng, mọi việc đã kết thúc, và ai mà còn nghĩ khác đi thì chẳng qua là tự lừa dối mình thôi. Nơi này sẽ không bao giờ an toàn cho ngươi đâu Potter ạ, hắn quá muốn tìm ra ngươi. Vậy nên trốn ra nước ngoài đi, đi trốn đi và tự cứu lấy mình. Tốt nhất là nên mang theo hai đứa này luôn." Ông trỏ về phía Ron và Hermione. "Ngày nào hai đứa nó còn sống là còn gặp nguy hiểm, giờ ai cũng biết bọn nó là thân tín với ngươi."
"Cháu không thể bỏ đi," Harry nói. "Cháu có một nhiệm vụ - "
"Thì giao nó lại cho người khác!"
"Cháu không thể. Nhất định phải là cháu, thầy Dumbledore đã giải thích tất cả "
"Ồ thật vậy sao? Và thật sự là con người đó cho ngươi biết hết tất cả mọi việc chứ, anh của ta thật lòng với ngươi chứ?"
Harry muốn đáp lại với tiếng "Đúng vậy," nhưng không hiểu sao cụm từ đơn

giản này không tài nào thoát khỏi môi nó, Aberforth dường như hiểu rõ nó đang nghĩ gì.
"Ta hiểu anh của ta mà Potter. Anh của ta học thói giữ bí mật từ mẹ ta lúc còn rất nhỏ. Chúng ta lớn lên trong bí mật và dối trá, và đối với Albus... dường như đó là tài năng thiên bẩm của lão."
Đôi mắt của người đàn ông lớn tuổi hướng về bức tranh người con gái treo trên bệ lò sưởi. Giờ đây khi đã quan sát kỹ lưỡng, Harry chợt nhận ra đó là bức tranh duy nhất trong phòng. Không có hình của Albus Dumbledore hay của bất kỳ ai khác.
"Thưa bác Dumbledore," Hermione rụt rè lên tiếng. "Đó có phải là em gái của bác? Cô Ariana?"
"Đúng thế." Aberforth đáp cộc lốc. "Cũng có đọc qua những gì mụ Rita Skeeter viết sao cô gái?"
Ngay cả ánh lửa hồng của lò sưởi cũng không che giấu nổi tai Hermione đang ửng đỏ.
"Bác Elphias Doge có nhắc đến cô ấy với bọn cháu," Harry cố nói đỡ cho Hermione.
"Tên đần già đó," Aberforth vừa lầm bầm vừa nhấp thêm một hớp rượu. "Lúc nào cũng nghĩ mặt trời chiếu ra từ văn phòng của anh ta. Dù sao thì cũng không ít người suy nghĩ tương tự, và có vẻ như cả ba đứa nhóc này cũng nằm trong số đó."
Harry giữ im lặng. Nó không muốn để lộ những hoài nghi và những điều mơ hồ về thầy Dumbledore đã đeo đẳng nó suốt mấy tháng nay. Nó đã chọn lựa khi nó đào mộ cho Dobby, nó đã quyết định tiếp tục con đường quanh co nguy hiểm được thầy Albus Dumbledore đặt ra cho nó, nó quyết định chấp nhận rằng nó đã không được cho biết tất cả những gì nó muốn biết, nhưng chỉ luôn tin tưởng tuyệt đối. Nó không muốn lại tiếp tục ngờ vực; nó không muốn nghe những điều sẽ làm nó đi chệch mục đích. Nó chợt bắt gặp ánh mắt Aberforth, ánh mắt giống người anh của ông đến lạ lùng: Đôi mắt xanh rực sáng như luôn soi thấu đối tượng mà chúng đang dò xét, và Harry nghĩ ông Aberforth biết nó đang nghĩ gì và xem thường nó vì ý nghĩ đó.
"Thầy Dumbledore rất quan tâm đến Harry," Hermione nói khẽ.
"Thật vậy sao?" Aberforth nói. "Thật buồn cười khi biết bao người mà anh của ta quan tâm đến lại thường có kết cục bi thảm hơn nếu lão chịu để cho họ được yên."
"Ý bác là sao ạ?" Hermione hỏi không ra hơi.
"Không phải việc của cô," Aberforth nói.
"Nhưng đó là một phát biểu thật rất nghiêm trọng!" Hermione nói. "Có phải - có phải bác đang muốn nói về em gái của bác?"
Aberforth trừng mắt nhìn cô: Môi ông cử động như thể ông muốn nuốt lại

những câu nói ông đang cố gắng kiềm hãm. Rồi ông chợt tuôn ra thành lời. "Khi em gái ta lên sáu tuổi, nó bị tấn công, bởi ba thằng nhóc Muggle. Bọn chúng đã chứng kiến nó sử dụng phép thuật, khi nhìn lén qua hàng rào ngoài vườn sau. Nó chỉ là một đứa nhỏ, nó không thể kiểm soát được việc đó, chẳng có phù thủy nào có thể làm được ở tuổi đó. Ta cho là những gì bọn nhóc kia thấy làm bọn chúng khiếp sợ. Bọn chúng xông qua hàng rào, và khi em gái ta không thể chỉ cho bọn chúng, bọn chúng đã trên mức nhiệt tình ngăn cản đứa nhỏ kỳ lạ này thực hiện lại những hành động đó."
Đôi mắt Hermione chợt to ra bên ánh lửa lò sưởi; Ron có vẻ không được khỏe. Aberforth đứng thẳng dậy, cao như người anh Albus, và chợt thật đáng sợ trong cơn giận và nỗi đau khôn cùng.
"Việc đó đã làm em ta suy sụp, những gì mà bọn chúng đã làm. Nó không bình thường lại được nữa. Nó không chịu sử dụng phép thuật, nhưng nó cũng không thể hoàn toàn vứt bỏ được; sức mạnh đó đi ngược vào bên trong và làm nó hóa điên, phép thuật của nó bùng nổ khi nó không thể kiểm soát được bản thân, đôi lúc nó trở nên kỳ lạ và nguy hiểm. Nhưng phần lớn thời gian thì nó thật dịu dàng và nhút nhát, vô hại.
"Và cha ta đã đi săn tìm bọn khốn đã làm việc đó," Aberforth nói, "và tấn công chúng. Rồi người ta nhốt ông vào Azkaban vì tội đó. Ông không bao giờ hé răng vì sao ông đã làm như thế, vì nếu Bộ phép thuật biết được tình trạng của Ariana, nó sẽ bị nhốt vào bệnh viện St. Mungo vĩnh viễn. Người ta sẽ xem nó như một mối đe dọa nghiêm trọng đến Đạo luật quốc tế về Bí Mật (International Statute of Secrecy) khi nó không được cân bằng và có thể để phép thuật bùng nổ vào những lúc nó không thể kiềm chế. "Gia đình ta phải đảm bảo nó được an toàn và không ai chú ý. Chúng ta dọn nhà, giải thích rằng nó bị bệnh, và mẹ ta chăm sóc nó, cố gắng giữ cho nó được bình tĩnh và vui vẻ.
"Nó thích nhất là ta," ông nói, và những lời nói đó chợt làm phảng phất trên khuôn mặt nhăn nheo và hàm râu luộm thuộm của Aberforth hình bóng một cậu học sinh lếch thếch năm nào. Nó không thích Albus, anh ấy luôn ở trong phòng ngủ của mình mỗi khi về nhà, để mải mê đọc sách và đếm giải thưởng, trao đổi thư từ với "những tên tuổi phù thủy nổi tiếng nhất bấy giờ", Aberforth chậm rãi tiếp lời. "Anh ấy không muốn bị nó làm vướng bận. Nó thích ta nhất. Ta có thể dỗ nó ăn khi nó không chịu nghe lời mẹ ta, ta có thể làm nó dịu lại khi nó lên cơn giận dữ, và khi nó dịu xuống, nó thường giúp ta cho đàn dê ăn cỏ. Rồi khi nó được mười bốn tuổi... Các ngươi thấy đấy, ta không có mặt ở đó." Aberforth nói. "Nếu ta có mặt ở đó hẳn là ta đã có thể làm nó dịu xuống. Nó bị lên cơn, còn mẹ ta thì không còn trẻ như xưa, và rồi... đó là một tai nạn. Ariana không thể kiểm soát được mình. Nhưng mẹ ta đã bị chết."

Harry chợt cảm thấy một cảm xúc trái ngược đáng sợ giữa tiếc thương và ghê tởm; nó không muốn nghe thêm nữa, nhưng Aberforth cứ tiếp tục nói, và Harry tự hỏi đã bao lâu rồi ông mới có dịp thổ lộ lòng mình như vậy; hay chắc hẳn ông cũng chưa bao giờ mở miệng nói về việc này với ai.
"Thế là chuyến du hành vòng quanh thế giới với cậu Doge của Albus bị hủy. Cả hai về nhà dự đám tang của mẹ ta rồi sau đó Doge lên đường một mình, còn Albus tiếp quản trách nhiệm chủ gia đình. Hừ!"
Aberforth nhổ toẹt vào đám lửa.
"Ta sẽ chăm sóc cho nó, ta bảo với hắn như vậy, ta không quan tâm đến trường lớp, ta sẽ ở nhà và lo cho em ta. Hắn bảo ta phải học cho xong và hắn sẽ thay mẹ ta làm việc đó. Một bước lùi cho Ngài Tài Ba, làm gì có giải thưởng nào dành cho việc chăm sóc đứa em gái nửa điên nửa tỉnh, cứ hai ba hôm lại phải cố ngăn nó không làm nổ tung ngôi nhà. Nhưng dù sao thì hắn cũng chu toàn được vài tuần... cho đến khi gã kia đến."
Và giờ đây một vẻ nguy hiểm chợt xâm chiếm khuôn mặt của Aberforth.
"Là Grindelwald. Và cuối cùng anh ta đã có được một người cùng đẳng cấp để trao đổi, một người cũng tài ba và sáng láng như hắn. Và việc chăm sóc Ariana không còn là ưu tiên số một nữa, khi bọn họ ấp ủ tất cả những kế hoạch để thiết lập một trật tự Phù thủy mới và truy tìm các Thánh Vật, và nhiều thứ khác nữa mà bọn họ quan tâm. Những kế hoạch kỳ vĩ vì lợi ích của toàn thể cộng đồng Phù thủy kia mà, và nếu một đứa con gái nhỏ bị lãng quên thì có sá gì? khi Albus đang làm việc vì lợi ích của đa số! Nhưng sau vài tuần như vậy thì ta chịu hết nổi. Lúc đó ta sắp phải quay lại Hogwarts, nên ta bảo bọn họ, cả hai tên, mặt đối mặt, như ta đang nói chuyện với các ngươi lúc này đây." và Aberforth nhìn xuống Harry, và phải tưởng tượng một chút mới thấy được ông ngày xưa trong lúc còn là một cậu thiếu niên, kiên trì và giận dữ, thách thức người anh của mình. Ta bảo hắn là hắn nên thôi đi ngay. Hắn không thể đưa con bé đi đây đó được, nó nào có khỏe mạnh gì, hắn không thể mang con bé theo hắn, đến cái nơi nào đó mà hắn đang định đi, khi bọn hắn lo diễn thuyết những bài diễn văn khôn ngoan để lôi kéo người ủng hộ. Hắn không thích những gì ta nói."
Aberforth cứ tiếp, đôi mắt ông chợt lại thoáng biến mất sau tròng kiếng bởi ánh lửa lò sưởi: trắng đục như mù.
"Grindelwald hoàn toàn không thích như vậy. Hắn nổi đóa lên. Hắn bảo ta chỉ là một thằng nhóc xuẩn ngốc, dám ngăn cản con đường của hắn và người anh kiệt xuất của ta... Chẳng lẽ ta không hiểu sao? Đứa em gái tội nghiệp của ta sẽ không còn phải bị che giấu khi bọn hắn thay đổi trật tự thế giới, lãnh đạo cộng đồng phù thủy rời khỏi nơi ẩn nấp và dạy cho bọn Muggle biết vị trí của mình…Và thế là nổ ra tranh cãi... và ta rút đũa phép của mình ra, và hắn cũng vậy, rồi ta bị người bạn thân nhất của anh trai mình yểm Lời

nguyền Tra tấn (Cruciatus Curse) - rồi Albus cố ngăn cản gã kia, rồi cả ba chúng ta đấu phép với nhau, và những tiếng nổ cùng những tia sáng làm nó lên cơn, nó không chịu nổi - "
Mặt Aberfort tái đi như thể ông vừa trúng một đòn trí mạng.
" - và ta nghĩ là nó muốn giúp, nhưng nó nào biết nó đang làm gì, và ta không biết ai trong số bọn ta đã làm điều đó, có thể là bất kỳ ai trong bọn ta - và nó đã chết."
Giọng ông tắt nghẹn sau từ cuối cùng và ông đổ người vào chiếc ghế gần nhất. Khuôn mặt Hermione ràn rụa nước mắt, còn Ron thì cũng tái đi như Aberforth. Harry chẳng cảm thấy gì ngoài một sự ghê tởm: nó ước gì nó chưa từng nghe việc này, nó ước gì nó có thể rửa sạch việc này khỏi tâm trí.
"Cháu thật... cháu thật lấy làm tiếc," Hermione thì thầm.
"Đi," Aberforth kêu lên bi thảm. "Ra đi vĩnh viễn."
Ông chùi mũi lên cổ tay áo và hắng giọng.
"Dĩ nhiên Grindelwald bỏ chạy. Hắn đã có cả mớ tiền án rồi, ở tại đất nước của hắn, và hắn chẳng muốn thêm Ariana vào danh sách. Còn Albus thì giờ được tự do, đúng không nào? Tự do thoát khỏi gánh nặng của đứa em gái, tự do trở thành phù thủy vĩ đại nhất - "
"Thầy ấy chẳng bao giờ được tự do," Harry nói.
"Ngươi nói gì?" Aberforth hỏi.
"Chưa bao giờ," Harry nói. "Cái đêm anh của bác chết, thầy ấy đã uống một loại thuốc độc khiến thầy phát điên. Thầy bắt đầu la hét, van xin một người nào đó không hiện hữu. Xin đừng làm tổn thương chúng... hãy để tôi chịu thay. "
Ron và Hermione nhìn Harry chăm chăm. Nó chưa bao giờ kể lại chi tiết về những gì đã xảy ra trên hòn đảo trên hồ: Những biến cố xảy ra sau khi nó và thầy Dumbledore quay trở lại Hogwarts đã hoàn toàn làm lu mờ việc này.
"Thầy tưởng thầy đang ở cạnh bác và Grindelwald, cháu biết như vậy," Harry nói, nhớ lại những lời thầy Dumbledore thì thào, van xin.
"Thầy tưởng thầy đang chứng kiến Grindelwald làm tổn thương bác và cô Ariana... Việc ấy chẳng khác gì là tra tấn chính thầy, nếu bác nhìn thấy thầy lúc đó, bác sẽ chẳng nói là thầy được tự do."
Aberforth dường như chìm đắm trong suy tư đằng sau đôi bàn tay đan vào nhau nổi đầy gân guốc. Sau một lúc im lặng ông lên tiếng. "Làm sao cậu biết chắc hả Potter, rằng anh của ta lại không quan tâm đến lợi ích của đa số nhiều hơn là quan tâm đến cậu? Làm sao cậu chắc là mình không thể bị loại bỏ, giống như đứa em gái nhỏ của ta vậy?"
Tim của Harry chợt như bị một mảnh băng đâm thủng.
"Cháu không tin. Thầy Dumbledore rất thương Harry," Hermione nói.
"Thế tại sao hắn lại không bảo nó đi trốn?" Aberforth quật lại. "Sao hắn

không bảo nó, Hãy nhớ tự chăm sóc lấy mình, và sau đây là cách để sống sót ?"
"Bởi vì," Harry lên tiếng trước khi Hermione kịp đáp trả, "đôi khi ta phải nghĩ về những việc khác ngoài an toàn của bản thân! Đôi khi ta phải nghĩ về lợi ích của đa số! Đây là chiến tranh!"
"Cậu chỉ mới mười bảy tuổi thôi nhóc ạ!"
"Cháu đã đến tuổi trưởng thành, và cháu sẽ tiếp tục chiến đấu ngay cả khi bác đã bỏ cuộc!"
"Ai nói ta đã bỏ cuộc?"
"Hội Phượng Hoàng tiêu rồi." Harry lặp lại, "Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là- Ai-Đấy đã thắng, mọi việc đã kết thúc, và ai mà còn nghĩ khác đi thì chẳng qua là tự lừa dối mình thôi."
"Ta cũng chẳng thích thú gì nhưng đó là sự thật!"
"Không phải vậy." Harry nói. "Anh của bác biết cách kết liễu Kẻ-Mà- Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy và thầy ấy đã truyền lại hiểu biết đó cho cháu. Cháu sẽ tiếp tục con đường của mình cho đến lúc thành công - hoặc mất mạng. Xin bác đừng nghĩ cháu chẳng biết mình có thể sẽ gặp kết cục như thế nào. Cháu đã biết từ bao năm nay rồi."
Nó đợi Aberforth sẽ mỉa mai hay tranh cãi, nhưng ông không làm vậy. Ông chỉ khẽ cử động.
"Bọn cháu cần vào trường Hogwarts," Harry lặp lại. "Nếu bác không thể giúp bọn cháu, bọn cháu sẽ chờ đến lúc trời sáng và trả lại sự yên tĩnh cho bác. Bọn cháu sẽ tự tìm cách. Nếu bác có thể giúp bọn cháu - bây giờ hẳn là lúc thích hợp để bàn về việc đó."
Aberforth ngồi yên trên ghế, chăm chăm nhìn Harry với cặp mắt giống hệt người anh đến lạ lùng. Cuối cùng, ông hắng giọng, đứng dậy, bước vòng qua chiếc bàn nhỏ và đến bên bức chân dung của Ariana.
"Em biết phải làm gì," ông nói.
Cô mỉm cười, xoay người và bước đi, nhưng không giống như những người trong tranh khác là đi khỏi một trong hai cạnh bên của khung hình, cô đi vào một nơi giống như đường hầm dài được vẽ phía sau cô. Bọn nó chăm chú theo dõi thân hình mỏng manh ấy khuất dần cho đến khi biến mất hẳn vào bóng tối."
"Ơ - cái gì - ?" Ron bắt đầu.
"Bây giờ chỉ còn một lối vào duy nhất," Aberforth nói. "Các ngươi chắc cũng biết bọn chúng đã bịt kín cả hai đầu mấy lối đi bí mật, bọn giám ngục thì gác dọc theo bờ tường rào, và theo nguồn tin của ta thì bên trong có các nhóm canh tuần thường xuyên. Nơi đó giờ được canh phòng cẩn mật hơn bao giờ hết. Các ngươi mong làm được gì khi vào được bên trong, với Snape chỉ huy và anh em nhà Carrow làm phụ tá... à, đó là triển vọng của ngươi

mà, đúng không? Ngươi nói ngươi sẵn sàng chịu chết mà."
"Nhưng kia là gì...?" Hermione nói, nhíu mày nhìn bức tranh của Ariana. Một chấm trắng nhỏ xíu xuất hiện ở cuối đường hầm vẽ trong tranh, và giờ đây Ariana đang đi về phía bọn chúng, càng lúc càng to khi đến gần hơn. Nhưng còn có ai đó đi theo cô nữa, ai đó cao hơn và khập khiễng bước đi đầy vẻ hứng khởi. Tóc của người đó dài hơn Harry từng thấy. Hai người to dần to dần cho đến khi chỉ có đầu và vai của họ xuất hiện trong bức tranh. Chợt tất cả bật về phía trước trên tường như một cánh cửa nhỏ, và lối vào một đường hầm thật sự chợt lộ ra. Và trèo ra với mái tóc bù xù, khuôn mặt đầy thẹo, áo chùng tả tơi chính là Neville Longbottom bằng xương bằng thịt. Nó vừa kêu to sung sướng vừa nhảy xuống từ bệ lò sưởi:
"Mình biết là cậu sẽ đến! Mình biết mà, Harry!"

Harry potter và bảo bối tử thần

Dịch Giả: Lý Lan

Chương 28
Chiếc vương miện bị mất

“Neville – Cái gì – Làm thế nào -- ?”
Nhưng Neville đã phát hiện ra Ron và Hermione, và với một tiếng kêu đầy vui sướng chạy ra ôm chặt cả hai đứa. Harry nhìn Neville kĩ hơn, Neville xuất hiện trong một bộ dạng thật tồi tệ: một con mắt thì sưng lên màu vàng và tím, có một vết lằn dài trên mặt, và cái bộ dạng lôi thôi lếch thếch gợi ra Neville đã phải chịu sự đối xử thô bạo. Tuy vậy, vẻ mặt méo mó của Neville ngời lên một niềm hạnh phúc và cậu đi về phía Hermione và nói một lần nữa, “Mình biết cậy sẽ tới! Vẫn nói với Seamus rằng đó chỉ là vấn đề thời gian thôi!”
“Neville, chuyện xì xảy ra với cậu vậy?”
“Cái gì? Cái này hả?” Neville nói qua về những vết thương với một cái lắc đầu. “Chả có gì đâu, Seamus còn tệ hơn nhiều. Các cậu sẽ thấy. Chúng ta sẽ đi đâu nhỉ? Oh,” nó quay sang ông Aberforth, “Bác Ab, có hai người nữa đang trên đường tới đây.”
“Hai người nữa?”Aberforth nhắc lại một cách e ngại. “Ý cháu là gì, hai người nữa, Longbottom? Cả ngôi làng đang bị giới nghiêm và bị ếm bùa ‘không-người-lạ’ (Caterwauling Charm)!”
“Cháu biết, đấy cũng chính là lí do tại sao họ sẽ độn thổ thẳng vào trong quán rượu,” Neville nói. “Chỉ cần đưa họ xuống hành lang khi họ đến đây, được không ạ? Cám ơn bác nhiều.”

Neville đưa tay ra phía Hermione và giúp cô nàng trèo lên trên lò sưởi và bước vào trong cái lỗ; Ron đi theo, rồi tới Neville. Harry gọi với theo ông Aberforth.
"Cháu không biết làm cách nào diễn tả lời cảm ơn. Bác đã cứu sống chúng cháu hai lần."
"Hãy chăm sóc mọi người, rồi," Aberforth nói thô lỗ. "Ta không có khả năng cứu mấy đứa lần thứ ba đâu."
Harry trèo lên trên cái lò sưởi và đi xuyên qua cái lỗ đằng sau bức chân dung của Ariana. Có những bậc thang nhẵn bằng đá ở phía bên kia bức chân dung: trông qua như thể những bậc đá này được làm từ rất nhiều năm trước. Có những cái đèn bằng đồng treo trên tường, và những bậc đá thì mòn vẹt và trơn trượt; khi chúng đi, bóng của chúng gợn sóng, hình quạt, ngang qua bức tường.
"Nó ở đây được bao lâu rồi" Ron hỏi khi chúng đến nơi. "Nó không có trên tấm bản đò của Đạo Tặc, phải không, Harry? Mình nghĩ chỉ có bảy lối đi để ra vào vào khu trường?"
"Họ đã chặn tất cả lối đi trước khi năm học mới bắt đầu," Neville nói.
"Không có một cơ may nào để có thể đi qua bất kì một lối nào, đó là còn chưa kể đến những lời nguyền ếm đầy lối vào cộng với nhiều Tử Thần Thực Tử và những tên giám ngục đang đợi ở lối ra." Nó đi ngược lại, rạng rỡ và nuốt chửng những băn khoăn. "Thôi không quan tâm đến những thứ đó nữa … Vậy điều đó có đúng không? Các bạn đã đột nhập vào ngân hàng Gringotts? Đã thoát khỏi một con rồng? Khắp mọi nơi, mọi người đang nói về chuyện đó, Terry Boot đã bị chị em mụ Carrow nện cho chỉ vì hét ầm lên về chuyện đó trong bữa tối ở Đại Sảnh Đường!"
"Ừ, đúng đấy," Harry nói.
Neville nở nụ cười hân hoan. "Mấy bạn làm gì với con rồng?"
"Thả nó vào trong một cơn gió," Ron nói. "Hermione đủ để giữ cho nó không khác một con vật cưng là mấy"
"Đừng có nói quá lên, Ron –"
"Nhưng mấy bạn đã làm gì? Mọi người đều nói rằng bạn vẫn đang trốn chạy, Harry, nhưng tớ không nghĩ vậy. Mình nghĩ cậu đã tìm ra điều gì rồi đúng không."
"Cậu đúng đấy," Harry nói, "nhưng hãy cho bọn mình biết về Hogwarts, Neville, bọn mình không nghe ngóng được điều gì cả."
"Nó thì …. Ừ, nó không giống Hogwarts chút nào nữa," Neville nói, nụ cười của nó héo đi trên khuôn mặt cùng với câu nói. "Bồ có biết gì về 2 tên giáo sư Carrow không?"
"Hai tên Tử Thần Thực Tử đã dạy ở đây?"
"Họ làm nhiều hơn là dạy học," Neville nói. "Họ là sự kết hợp của tất cả các

kỉ luật. Họ thích sự trừng phạt, "giáo sư" Carrow ấy."
"Như mụ Umbridge?"
"Hơn thế, so với họ bả còn nhẹ nhàng chán. Những giáo sư khác được yêu cầu phải nói với "giáo sư" Carrow khi bọn mình làm điều gì sai. Nhưng họ không làm như vậy, chí ít là đến khi họ còn có thể tránh không làm thế. Những thầy cô thì ghét bọn hắn không khác gì bọn tớ ghét vậy."
"Amycus, gã thô kệch, hắn dạy bọn mình cái goi là "Phòng chống nghệ thuật Hắc Ám", ngoại trừ việc giờ đây chỉ còn là "nghệ Thuật Hắc Ám". Chúng tớ được gợi ý sử dụng lời nguyền Tra Tấn trên những ai bị cấm túc – "
"Cái gì?"
Những vọng âm từ Harry, Ron, và Hermione vang vọng khắp nơi ở lối đi.
"Ừ," Neville nói. "Đó là làm thế nào mà mình có cái này," nó chỉ vào một vết cắt dài, sâu và trông rất cá biệt , "Tớ từ chối làm điều đó. Tuy nhiên, một vài người lại thích thú cái đó; Crabbe và Goyle yêu điều đó. Đó là lần đầu tiên chúng đứng đầu trong một vấn đề nào đó, tớ cho là như vậy."
"Alecto, chị của Amycus, dạy môn Muggle Học, đó là môn học bắt buộc với mọi học viên. Chúng mình phải nghe về những giải thích của bà ta như thế nào mà Muggles giống như động vật, ngu ngốc và bẩn thỉu, và làm cách nào họ làm cho những phù thủy phải ẩn nấp bằng cách hành xử rất độc ác với họ, và làm thế nào cái lẽ tự nhiên phải được sắp xếp lại. Mình có cái này,"nó chỉ dấu gạch chéo trên mặt, "vì đã hỏi bà ta bao nhiêu máu Muggle mà bà và đứa em của bà đã có."
"Ồ, Neville," Ron nói, "Bây giờ là thời gian và chỗ cho những cái miệng láu cá."
"Cậu chưa thấy mụ thôi," Neville nói. "Cậu cũng không chịu đựng đâu. Vấn đề là, nó có lợi mọi người chống lại chúng, nó cho mọi người hy vọng. Mình đã nhận thấy điều đó khi cậu làm như vậy, Harry à."
"Nhưng họ đã sử dụng các bạn như những con dao sắc," Ron nói, co rúm lại một cách yếu ớt khi chúng đi qua một cái đèn và những vết thương của Neville được đặt vào trong một sự giải tỏa lớn hơn.
Neville nhún vai.
"Không có ý nghĩa gì cả. Chúng không muốn phải đổ quá nhiều dòng-máu-thuần-chủng, nên chúng sẽ tra tấn chúng ta một chút nếu chúng ta không giữ được miệng nhưng chúng sẽ không thực sự giết chúng ta."
Harry không biết điều nào tệ hơn, cái điều mà Neville đang nói tới hay là cái cách mà cậu nói về chúng.
"Nhưng sự nguy hiểm thì cận kề với những người có bạn bè hoặc họ hàng đang gây ra những sự lộn xộn. Họ đã bị giữ làm con tin. Ông Xeno Lovegood đã hơi quá thẳng thắn ở trong tờ "Kẻ Lí Sự" , nên họ đã kéo Luna

ra khỏi tàu khi mọi người đang trở về nhà trong kì nghỉ giáng sinh."
"Neville, cô bé vẫn ổn, bọn mình mới gặp cô bé –"
"Ừ, mình biết, cô bé đã cố gắng gửi một thông điệp tới mình."
Từ trong túi Neville lấy ra một đồng vàng, và Harry nhận ra rằng đó là một trong số những đồng Galleon giả mà đoàn quân Dumbledore đã sử dụng để gửi những thông điệp cho nhau.
"Chúng thật tuyệt đấy," Neville nói, tươi cười với Hermione. "'Hai giáo sư' Carrow không bao giờ phát hiện ra làm thế nào chúng tớ truyền thông tin, điều đó làm các "giáo sư" ấy phát điên. Bọn mình từng lén ra ngoài buổi đêm và vẽ graffiti lên bức tường: Đoàn Quân Dumbledore, Vẫn đang tuyển mộ, và nhiều thứ kiểu thế. Snape ghét chúng."
"Cậu từng?" Harry nói, nhấn mạnh vào ý nghĩa quá khứ.
"Ừ, việc đó ngày càng khó khăn sau này," Neville nói. "Bọn mình mất Luna vào Giáng Sinh, và Ginny không vao giờ quay trở lại sau lễ phục sinh, ba đứa mình là phần nào của những người chỉ đạo. "Giáo sư" Carrow dường như đã biết mình đứng sau rất nhiều trong số những chuyện đấy, nên chúng bắt đầu trừng trị mình nặng nề hơn, và rồi Micheal Corner bị bắt khi đi tìm cách giải thoát một đứa năm nhất bị chúng giam, và chúng đã tra tấn cậu ấy một cách khủng khiếp. Điều đó đã khiến nhiều người sợ hãi."
"Không giữn chút nào," Ron lẩm bẩm, khi hành lang bắt đầu dốc lên trên.
"Phải, ừm, mình không thể yêu cầu mọi người trải qua những điều Michael đã chịu đựng, nên bọn mình ngừng những trò đó. Nhưng bọn mình vẫn tiếp tục chiến đấu, làm những việc bí mật, mãi cho đến một hai tuần trước. Khi đó chúng quyết định điều duy nhất có thể ngừng mình lại, mình đoán thế, và chúng tìm bắt Bà."
"Chúng làm cái gi?" Harry, Ron và Hermione cùng nói.
"Phải," Neville đáp, giọng bắt đầu hơi hổn hển, vì dốc hành lang trở nên khá đứng, "ừm, các cậu có thể hiểu chúng đã nghĩ gì. Việc đó cũng có kết quả đấy chứ, bắt cóc những đứa trẻ để ép gia đình chúng hành động theo ý bọn chúng. Vấn đề là," cậu quay lại đối mặt với chúng, và Harry hết sức ngạc nhiên khi trông thấy cậu đang cười, "chúng tổn thất nhiều hơn là Bà mình. Bà phù thủy bé nhỏ sống một mình, có lẽ chúng nghĩ chúng không cần gửi một ai cực kỳ mạnh mẽ. Tóm lại," Neville cười lớn, "Dawlish hiện vẫn đang ở bệnh viện thánh Mungo, và Bà thì đang chạy trốn. Bà gửi cho mình một lá thư," nó vỗ tay vào túi trên ngực áo choàng, "nói rằng bà rất tự hào về mình, rằng mình là con trai của bố mẹ mình, và mình nên tiếp tục."
"Tuyệt," Ron nói.
"Ừ," Neville vui vẻ đáp. "Vấn đề là, khi chúng nhận ra chúng không còn gì để ngăn cản mình, chúng quyết định Hogwarts có thể tồn tại mà không có mình. Không biết chúng định lên kế hoạch giết mình hay gửi mình đến

Azkaban, đằng nào cũng thế, mình biết đã đến lúc biến mất."
"Nhưng," Ron nói, trông hết sức bối rối, "không phải – không phải chúng ta đang đi thẳng về Hogwarts sao?"
"Đương nhiên," Neville đáp. "Cậu sẽ thấy. Chúng ta đến nơi rồi."
Chúng quẹo một khúc quanh và phía trước là đoạn kết của hành lang. Một vài bước tiếp theo dẫn đến một cánh cửa giống hệt cái được giấu sau bức chân dung của Ariana.
Neville đẩy cửa mở và trèo qua. Khi Harry theo sau, nó nghe Neville gọi những người nó không nhìn thấy:
"Xem ai đây! Không phải mình đã nói rồi sao?"
Khi Harry vào căn phòng phía sau hành lang, nhiều tiếng la hét vang lên: "HARRY!" "Chính là Potter, chính là POTTER!" "Ron!" "Hermione!"
Cậu thấy ấn tượng một cách hoang mang với những bức màn treo nhiều màu sắc, những ánh đèn, và những khuôn mặt. Vài giây sau, nó, Ron, và Hermione bị túm lấy, ôm, vỗ vào lưng, tóc chúng rối tung, tay chúng được nắm liên tục, bởi khoảng hơn hai chục người. Cứ như chúng vừa thắng trận chung kết Quitditch.
"Được rồi, được rồi, bình tĩnh lại nào!" Neville gọi, và khi đám đông lùi lại, Harry đã có thể quan sát chung quanh chúng.
Nó hoàn toàn không nhận ra căn phòng. Nó thật to lớn, và trông như nội thất của một ngôi nhà treo trên cây cực kì lộng lẫy, hoặc có lẽ là một buồng ngủ khổng lồ trên tàu. Những chiếc võng nhiều màu sắc được móc từ trên trần và từ ban công, chạy dọc những bức tường lát gỗ sậm và không có cửa sổ, được phủ bởi những tấm thảm treo màu sáng. Harry nhìn thấy con sư tử màu vàng của Gryffindor nổi bật trên nền đỏ; con lửng đen của Hufflepuff, tương phản với màu vàng; và con ó màu đồng của Ravenclaw, trên nền xanh dương. Riêng màu bạc và xanh lá cây của Slytherin vắng mặt. Những kệ sách lồi ra, một vài cây chổi dựa vào tường, và trong góc có một chiếc radio không dây bằng gỗ.
"Chúng ta đang ở đâu thế?"
"Phòng Cần Thiết, đương nhiên rồi!" Neville nói, "Tiến bộ hơn trước, phải không? Bọn Carrow đang rượt theo mình, và mình biết chỉ có một cơ hội duy nhất để tìm nơi ẩn náu: Mình tìm cách kiếm được cánh cửa và đi qua, đây là những gì mình tìm được! Ừm, nó không hoàn toàn giống thế này khi mình đến, nó nhỏ hơn nhiều, cũng chỉ có một cái võng và cờ của Gryffindor. Nhưng nó ngày càng mở rộng khi có nhiều thành viên DA đến."
"Và bọn Carrow không thể vào được?" Harry hỏi, nhìn quanh để tìm cánh cửa.
"Không," Seamus Finnigan đáp, Harry đã không nhận ra cậu mãi cho đến khi cậu lên tiếng. "Nó xứng đáng là một chỗ ẩn náu, chỉ cần một trong số

chúng ta còn ở trong này, chúng sẽ không thể vào được, cánh cửa sẽ không mở ra. Tất cả là nhờ Neville. Cậu ấy quả thực đã có được căn phòng này. Cậu phải yêu cầu chính xác điều cậu cần – đại loại như, "Tôi không muốn bất cứ kẻ nào ủng hộ Carrow có thể vào đây – và nó sẽ làm điều đó cho cậu! Chỉ cần cậu kiểm tra chắc chắn cậu đã đóng lối thoát. Neville là anh hùng!"
"Nó cũng chẳng phức tạp gì, thật đấy," Neville nói một cách khiêm tốn. "Mình đã trốn ở đây khoảng một ngày rưỡi, và rất đói, và mình ước có thể kiếm cái gì đó để ăn, và con đường dẫn đến Đầu Heo mở ra. Mình đi qua nó và gặp Aberforth. Ông ấy đã cung cấp cho bọn mình thức ăn, vì một lý do nào đó, đây là điều duy nhất căn phòng này không thực hiện được."
"Phải, ừm, thức ăn là một trong năm ngoại lệ đối với Luật Biến Hình Cơ Bản của Gamp." Ron nói với sự ngạc nhiên của phần đông.
"Thế nên bọn mình đã trốn ở đây gần hai tuần," Seamus nói, "và nó cứ tạo thêm võng mỗi khi bọn mình cần chỗ, và nó còn xuất hiện nhà vệ sinh khi có con gái đến –"
"—và nghĩ rằng chúng sẽ muốn tắm rửa, phải," Lavender Brown tiếp lời, Harry đã không để ý thấy cô mãi cho đến lúc này. Giờ đây khi nó quan sát chung quanh, Harry nhận ra nhiều khuôn mặt quen thuộc. Cặp sinh đôi Patil, Terrt Boot, Ernie Macmillan, Anthony Goldstein và Michael Conrner."
"Này, kể cho bọn mình nghe các cậu đang làm gì," Ernie nói. "Có quá nhiều tin đồn, bọn mình vẫn cố gắng theo dõi hành tung của các cậu trên Potterwatch." Nó chỉ về hướng chiếc radio không dây. "Các cậu không đột nhập vào Gringotts chứ?"
"Họ đã làm!" Neville nói. "Và chuyện con rồng cũng có thật!" Một vài tiếng vỗ tay và hò reo vang lên; Ron cúi chào.
"Các cậu đang theo đuổi cái gì thế?" Seamus hăm hở.
Trước khi bất cứ ai trong chúng có thể né tránh câu hỏi với một câu hỏi của chính bản thân chúng, Harry cảm thấy một cơn đau kinh khủng thiêu đốt vết sẹo trên trán nó. Khi nó quay lưng một cách vội vã trước những gương mặt đang vui thích, căn phòng Cần Thiết biến mất, và nó đang đứng trong một túp lều bằng đá đổ nát, sàn nhà mục vỡ nát dưới chân nó, và chiếc hộp vàng được đào lên đang mở và trống rỗng bên cạnh cái lỗ, và tiếng hét giận dữ của Voldemort rung lên trong đầu nó. Với một nỗ lực to lớn, nó kéo mình ra khỏi tâm trí của Voldemort một lần nữa, quay trở lại nơi nó đang đứng, nghiêng ngả, trong căn phòng Cần Thiết, mồ hôi đổ ra ướt mặt nó và Ron đang đỡ lấy nó.
"Cậu có sao không, Harry?" Neville hỏi. "Muốn ngồi xuống không? Mình nghĩ cậu đang mệt, có phải -- ?"
"Không," Harry nói. Nó nhìn Ron và Hermione, cố gắng nói với chúng mà không cần lên tiếng, rằng Voldemort đã phát hiện sự mất mát của một trong

những Horcrux. Thời gian đang cạn dần một cách nhanh chóng: Nếu Voldemort chọn Hogwarts làm nơi đến kế tiếp, chúng sẽ bỏ lỡ cơ hội.
"Chúng ta cần phải đi thôi," nó nói, và biểu hiện của chúng cho nó biết chúng đã hiểu.
"Vậy chúng ta sẽ làm gì, Harry?" Seamus hỏi, "Kế hoạch là gì?"
"Kế hoạch?" Harry lập lại. Nó đang điều khiển mọi sức lực ý chí có thể để chống chọi cơn giận dữ của Voldemort: Vết sẹo của nó vẫn đang bỏng rát.
"Ừm, có một việc bọn mình – Ron, Hermione và mình -- cần phải làm, và sau đó bọn mình cần ra khỏi nơi này."
Không một ai cười hoặc reo hò nữa. Nevilled trông hoang mang.
"Cậu có ý gì, 'ra khỏi nơi này'?"
"Bọn mình không phải quay lại đây để ở lại," Harry đáp, cọ xát vết xẹo, tìm cách xoa dịu nỗi đau. "Có một vài việc quan trọng bọn mình cần làm –"
"Việc gì?"
"Mình – Mình không thể nói được."
Một loạt tiếng xì xào nổi lên: lông mày của Neville nheo lại.
"Tại sao cậu không thể nói cho bọn mình được? Việc đó liên quan đến cuộc chiến với Kẻ-Ai-Cũng-Biết, đúng không?"
"Ừm, phải –"
"Vậy bọn mình sẽ giúp cậu."
Những thành viên khác của Đội quân Dumbledore gật đầu, một số hăng hái, số khác nghiêm trang. Một vài người đứng dậy khỏi ghế để thể hiện sự sẵn sàng hành động ngay lập tức.
"Cậu không hiểu sao," Harry dường như đã nói câu này rất nhiều lần rồi. "Chúng tớ - chúng tớ không thể nói cho cậu được. Chúng tớ đã phải tự hiểu làm gì."
"Tại sao?" Neville hỏi dồn.
"Vì … "Trong sự tuyệt vọng thầy bắt đầu tìm kiếm Trường Sinh Linh Giá, hoặc ít nhất cũng thỏa thuận riêng với Ron và Hermione về chút ít manh mối ban đầu của việc tìm kiếm của họ. Harry cảm thấy thật khó để tập trung được. Vết thẹo của nó như muốn nổ tung. "Thầy Dumbledore đã giao lại cho ba chúng ta một việc," nó nói một cách cẩn thận, "và chúng tớ cần phải nói rằng – ý tớ là, thầy muốn chúng tớ làm việc này, chỉ có ba bọn tớ."
"Chúng ta là học sinh của thầy," Neville thốt lên. "Học trò của thầy Dumbledore. Chúng ta sẽ cùng làm, chúng tớ có nhiệm vụ duy trì công việc khi ba bọn cậu bỏ cuộc –"
"Đây không phải là một cuộc dã ngoại, cậu à," Ron nói.
"Tớ chưa bao giờ nói vậy cả, nhưng tớ không hiểu được tại sao các cậu không thể tin tưởng bọn tớ. Mọi người trong phòng đã phải chiến đấu và tất cả đường cùng đến đây vì bị nhà Carrow lùng sục. Mọi người ở đây đã

chứng tỏ được lòng trung thành với thầy Dumbledore – với cả các cậu."
"Để xem," Harry lên tiếng, với vẻ không hiểu rằng nó đã nói gì, nhưng cái đó không quan trọng. Cánh cửa đường hầm vừa mới mở ra ngay sau nó.
"Chúng tớ hiểu ý các cậu rồi, Neville! Chào ba cậu, tớ nghĩ các cậu phải ở lại!"
Khi ấy Luna và Dean. Seamus gào lên thật lớn rồi chạy lại ôm chặt người bạn tốt nhất của nó.
"Chào mọi người!" Luna vui vẻ. "Ồ, thật tuyệt khi trở lại!"
"Luna," Harry vồn vã, "Cậu đang làm gì ở đây? Làm thế nào mà cậu-- ?"
"Tớ nhắn cho cậu ấy đấy," Neville nói, trong khi đang nhặt mấy đồng Galleon. "Tớ hứa với cậu ấy và Ginny là nếu các cậu xuất hiện tớ sẽ cho họ biết. Chúng tớ đều nghĩ nếu các cậu trở về sẽ đồng nghĩa với một cuộc cách mạng. Vì vậy mà chúng tớ đã đánh bại hoàn toàn Snape và nhà Carrow."
"Dĩ nhiên điều đó có nghĩa là," Luna rạng rỡ. "Có phải vậy không, Harry? Chúng ta sẽ đá bay chúng ra khỏi trường Hogwarts?"
"Nghe này," Harry bắt đầu với vẻ hoảng sợ, "Tớ xin lỗi, nhưng không có nghĩa là chúng tớ trở lại để làm điều ấy. Có một vài việc mà chúng tớ đã nhận làm, và sau đó"
"Các cậu sẽ bỏ mặc bọn tớ với mớ hỗn độn này ư?" Michael Corner với giọng đòi hỏi.
"Không!" Ron ngắt lời. "Những gì chúng ta đang làm sẽ giúp ích mọi người cho giai đoạn cuối, tất cả đều cố gắng tống khứ kẻ-mà-ai-cũng- biết-là-ai "
"Hãy để chúng tớ giúp sức" Neville bực bội. "Chúng tớ muốn là một phần trong kế hoạch!"
Có tiếng ồn ào gì đó sau lưng chúng, và Harry quay ra. Trái tim nó dường như sụp xuống: Ginny đã từ lúc nào trèo qua lỗ hổng trên tường, theo sát sau Fred, George, và Lee Jordan. Ginny rạng rỡ với Harry: Nó đã quên, nó đã không còn nhận ra đầy đủ nữa, điều tốt đẹp của cô bé, nhưng nó cảm thấy ít hài lòng hơn khi nhìn thấy cô bé.
"Aberforth đang bị chút phiền hà," Fred nói, giơ bàn tay trong tâm trạng nức nở lúc gặp. "Ông ta muốn một chỗ ngủ và quán rượu của ông ấy đã chuyển vào một nhà ga xe lửa."
Miệng Harry há hốc ra. Ở đằng sau bên phải Lee Jordan đã tiến đến chỗ người bạn cũ của Harry, Cho Chang. Cô mỉm cười với cậu ấy.
"Tôi đã nhận được lời nhắn," cô nói, đang lúc nhặt mấy đồng Galleon và tiến đến ngồi cạnh Michael Corner.
"Vậy kế hoạch là gì, Harry?" George hỏi.
"Không có kế hoạch nào cả," Harry trả lời, vẫn còn mất phương hướng bởi sự xuất hiện đột ngột của những người này, không thể cầm nắm được một vật gì trong khi vết thẹo của nó vẫn còn cháy dữ dội.

“Chúng ta sẽ giải quyết công việc trong khi tiến về phía trước, được không? Tôi thích như vậy,” Fred tranh lời.
“Đáng lẽ các cậu đã phải dừng việc này lại!” Harry nói với Neville. “Các cậu đã bảo tất cả đi theo để được cái gì chứ? Thật là điên rồ – “
“Chúng ta đang tranh đấu, đúng không?” Dean lên tiếng, trong khi đang làm rơi mấy đồng Galleon. “Tin nhắn nói rằng Harry đã trở lại, và chúng tớ lúc ấy đang chiến đấu! Tớ sẽ phải có một chiếc đũa phép, mặc dù –“
“Cậu đã không có đũa phép --?” Seamus bắt đầu. Ron quay phắt sang chỗ Harry.
“Tại sao họ không thể giúp đỡ?”
“Cái gì?”
“Họ có thể giúp được.” Nó hạ giọng và nói, nên không ai trong số bọn họ có thể nghe thấy nhưng Hermione, đang đứng giữa chúng, “Bọn mình không biết nó ở đâu. Bọn mình đã có thể tìm thấy chúng rất nhanh chóng. Bọn mình không nói cho họ biết nó là một Trường Sinh Linh Giá.”
Harry nhìn hết Ron cho đến Hermione, đang thì thầm, “Tớ nghĩ Ron đúng. Chúng ta không biết chúng ta đang tìm kiếm cái gì, chúng ta cần họ.” Và khi Harry nhìn một cách hoài nghi, “Bọn mình không làm mọi thứ đơn độc, Harry.”
Harry nghĩ nhanh, vết thẹo của nó như bị kim châm, còn cái đầu lại một lần nữa như bị chia ra nhiều phần. Dumbledore đã cảnh báo nó cấm kể cho bất cứ ai trừ Ron và Hermione về Trường Sinh Linh Giá. Những bí mật và những lời giả dối,đó là cách mà chúng ta trưởng thành, và Albus …ông ta vẫn như vậy … Nó đã đi theo Dumbledore, giữ bí mật cho ông khỏi thoát ra ngoài lồng ngực, sợ hãi phải tin tưởng ư? Nhưng Dumbledore đã tin Snape, và rồi sẽ đi đến đâu? Để tàn sát nhau ở tầng trên cùng của cái tháp cao nhất …
“Đúng vậy,” nó nói nhỏ với hai đứa kia. “Đươc,” nó nói to vọng lên khắp gian phòng, và những tiếng ồn ào im bặt: Fred và George, hai người đã ngừng mua vui cho những ai gần nhất, lặng im, và tất cả nhìn như được báo động điều gì, rất hào hứng.
“Có một số thứ chúng ta cần tìm,” Harry như thông báo. “Một vài cái – một vài cái giúp ta đánh bại kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai. Nó ở đây, tại Hogwarts này, nhưng chúng tôi không biết ở đâu. Nó có lẽ đã thuộc về Ravenclaw. Vậy đã ai nghe đến vật nào như vậy chưa? Hay ví dụ đã có ai bắt gặp một cái gì đó với huy hiệu đại bàng của bà ta ở đính bên trên không?”
Nó trông có vẻ hi vọng với đám người nhà Ravenclaw, với Padma, Michael, Terry, và Cho, nhưng rồi Luna trả lời, trong lúc đang vịn lên cái tay ghế Ginny ngồi.
“Vậy, có cái vương miện của bà bị mất. Tớ đã nói với cậu về nó, nhớ không,

Harry? Cái vương miện mất tích của Ravenclaw ấy? Cha của cô bé đã cố gắng làm bản sao cho nó."
"Ồ, nhưng cái vương miện mất tích ấy," Michael Corner nói, mắt sôi lên, "bị mất, Luna. Đó là một phần của vấn đề."
"Nó đã bị mất khi nào?" Harry hỏi.
"Nhiều thế kỉ trước, họ nói," Cho nói, lòng Harry se lại. "Giáo sư Flitwick nói rằng chiếc vương miện đã biến mất cùng với Ravenclaw. Mọi người đã tìm, nhưng," bà kêu gọi tới những người nhà Ravenclaw. "Không ai tìm thấy chút manh mối nào về nó, không ai cả?" Bọn họ lắc đầu.
"Xin lỗi, nhưng vương miện là cái gì?" Ron lên tiếng.
"Nó là một loại mũ miện," Terry thêm vào. "Cái của Ravenclaw đòi hỏi phải có tính ma thuật, làm tăng khả năng cho người đội nó."
"Đúng vậy, cha của bà Wrackspurt đã truyền vào đó – " Nhưng Harry cắt ngang Luna.
"Và không ai trong số các bạn biết nó trông thế nào chứ?"
Họ lại lắc đầu lần nữa. Harry quay sang Ron và Hermione và sự thất vọng dậy lên trong nó. Một đồ vật đã bị mất tích rất lâu, và gần như không còn dấu vết, có vẻ như không ai có thể có cơ hội tìm thấy Horcrux ẩn chứa trong tòa lâu đài… Nó chưa kịp đưa ra thêm một câu hỏi mới, tuy vậy, Cho lại nói tiếp.
"Nếu cậu muốn xem hình dạng chiếc vương miện như thế nào, tớ có thể dẫn cậu lên phòng sinh hoạt chung của chúng ta và cho cháu thấy, Harry à. Ravenclaw đang đội nó trên bức tượng của bà."
Vết thẹo của Harry lại nóng rực lên lần nữa: Trong chốc lát căn phòng Cần Thiết loang loáng trước mặt nó, và nó nhìn thấy thay vào đó trái đất tối đen lùi xa xuống phia dưới nó và cảm thấy như có con rắn quấn qua vai nó. Voldemort lại đang bay, liệu có phải tới hồ ngầm hay đây, tới lâu đài, hắn không biết: cách nào, thật sự khó khăn vì thời gian không còn nhiều.
"Hắn đang di chuyển," nó nói nhỏ với Ron và Hermione. Nó liếc qua chỗ Cho và rồi quay lại chỗ họ. "Xin hãy nghe tôi, tôi biết không có nhiều sự lựa chọn, nhưng tôi sẽ xem cái tượng đó và xem xem chiếc vương miện trông như thế nào. Hãy đợi tôi ở đây và, các bạn biết – còn 1 người khác – hãy cẩn thận."
Cho định đi, nhưng Ginny phản đối dữ dội, "Không, Luna sẽ dẫn Harry đi, được chứ, Luna?"
"Ồ, được, tớ rất muốn," Luna hồ hởi nói, lúc Cho ngồi phịch, trông rất thất vọng.
"Làm cách nào chúng ta ra được ngoài?" Harry hỏi Neville.
"Qua đây."
Nó dẫn Harry và Luna tới góc phòng, chỗ cái tủ chén đã mở sẵn lối ra một

hành lang dốc. “Nó sẽ dẫn đến một nơi rất khác với mọi ngày, vì thế chúng không bao giờ có thể tìm ra nó,” nó nói. “Trở ngại duy nhất là, chúng ta không biết được chính xác điểm dừng khi ra ngoài. Cẩn thận, Harry, chúng luôn đi tuần hành lang vào buổi đêm.”
“Không sao đâu,” Harry trấn an. “Gặp lại các bạn sau.”
Nó và Luna vội vàng lọt qua hành lang dài, được soi sang bởi những bó đuốc, và quẹo ở những khúc cua bất ngờ. Cuối cung chúng đụng phải một bức tường chắc chắn.
“Xuống đây thôi,” Harry bảo Luna, trong lúc đang rũ chiếc áo Tàng hình và bỏ ra khỏi hai đứa. Nó đẩy nhẹ vào bức tường.
Bức tường tan chảy ngay khi cảm nhận cái đẩy của nó và chúng trượt ngã vào bên trong. Harry liếc ra sau và thấy bức tường đóng lại ngay lập tức. Chúng đang đứng trong một hành lang tối tăm. Harry kéo Luna trở lại chỗ tối, rờ cái túi quanh cổ, và lấy ra tấm Bản đồ đạo tặc. Đưa lại gần mũi nó dò tìm, thấy chấm nhỏ chỗ nó và Luna ở cuối.
“Chúng ta đang trên tầng năm,” nó thì thầm, thấy lối dẫn chúng, một hành lang phía trước. “Đi nào, lối này”.
Chúng rón rén.
Harry đã từng rất nhiều lần lang thang trong lâu đài lúc nửa đêm, chưa bao giờ tim nó đập nhanh đến vậy, chưa báo giờ nó đi trót lọt đến vậy. Qua ánh trăng sáng vuông vức chiếu lên sàn nhà, tiếng mũ sắt của bộ giáp cũ kĩ cứ cót két cùng với tiếng chân rất êm của chúng, góc đằng kia có cái gì lắc lư. Harry và Luna đi tiếp, xem lại Bản đồ đạo tặc hứng ánh sang, hai lần dừng lại bởi vướng mắc với một con ma. Nó mong muốn chạm chán một vật cản nào đó ngay; điều tồi tệ nhất là Peeves, và nó căng tai nghe những tiếng chân đầu tiên, kẻ mách lẻo ẩn trong bộ dạng yêu tinh.
“Đường này, Harry” Luna hổn hển, giật giật tay nó và kéo nó về một phía cầu thang xoắn ốc.
Chúng cố gắng trèo lên, đầu choáng váng; Harry chưa từng đến đây bao giờ. Cuối cùng chúng bắt gặp một cánh cửa. Không tay nắm cũng không ổ khóa: nhưng một thân cây cổ thụ choán trước mặt, và khối tượng trong hình dạng một con đại bàng.
Luna chìa ra một bàn tay nhợt nhạt, trông kì quái nổi lên trong bóng tối. Nó gõ cửa một lần, và giữa sự tĩnh lặng, âm thanh đó vang vọng tới Harry tựa như một tiếng súng đại bác. Ngay lập tức mỏ con đại bàng mở ra, nhưng thay vì tiếng của một con chim, một giọng nói mềm mại, du dương vọng lên,
“Cái gì đến trước, chim phượng hoàng hay ngọn lửa?”
“Hmm … Cậu nghĩ gì thế, Harry?” Luna hỏi, trông lo lắng.
“Cái gì vậy? Có một mật khẩu chăng?”
“Ôi không, cậu đã trả lời câu hỏi,” Luna nói.

“Sẽ ra sao nếu cậu hiểu sai?”
“Ừ, cậu phải đợi một người nào đó hiểu rõ vấn đề,” Luna tiếp tục “Đó là cách cậu cần biết, hiểu chứ?”
“Được … Vấn đề là, chúng ta không thể cố gắng chờ đợi một ai khác được, Luna à.”
“Không, tớ hiểu ý cậu,” Luna nghiêm trọng nói. “Rồi, tớ nghĩ cậu trả lời là một vòng tuần hoàn không có manh mối.”
“Lí do tuyệt vời,” giọng nói vang lên, và cánh cửa mở ra.
Căn phòng sinh hoạt nhà Ravenclaw trống trải là một phòng rộng, hình tròn, thông thoáng hơn bất kì phòng sinh hoạt chung nào ở Hogwarts mà nó từng biết. Những khung cửa sổ mềm mại vòng quanh những bức tường, được treo cùng với những tấm lụa màu xanh và màu đồng. Mỗi ngày, nhà Ravenclaw được tận hưởng khung cảnh ngoạn mục của những dãy núi liên tiếp nhau. Trần nhà hình vòm được vẽ lên những ngôi sao, dội lại vào tấm thảm xanh nửa đêm. Có nhiều bàn, ghế, và kệ sách, và ở cạnh cửa trong góc phía đối diện là một bức tượng đá hoa trắng.
Harry nhận ra Rowena Ravenclaw nhờ bức tượng nửa người nó từng nhìn thấy ở nhà Luna. Bức tượng đặt cạnh một cánh cửa mà nó dẫn đến, nó đoán, phòng ngủ ở bên trên. Nó bước dài tới bức tượng đá hoa, và dường như bà nhìn nó với một vẻ nửa cười trêu trọc, trông đẹp nhưng có vẻ yếu ớt hãi hùng. Một vòng tròn nhỏ bé đã được tái chế bằng đá hoa trên đầu bà ấy. Nó không giống như vương miện mà Fleur đã đeo trong lễ cưới của mình. Có hang chữ nhỏ tí khắc trên nó. Harry bước đi từ ngoài dưới tấm áo choàng và trèo lên chận tượng của Ravenclaw để đọc chúng.
“’Sự thông minh bất tận là kho báu tuyệt vời nhất của con người.’”
“Điều sẽ làm mấy đứa nhãi mi thật sự kiết xác, đần độn,” một giọng khúc khích vang lên.
Harry xoanh vòng quanh, trượt ra khỏi chân tượng, và ngã xuống sàn nhà. Qua vai chếch sang một chút là Alecto Carrow đang đứng trước mặt nó, và ngay khi Harry giơ đũa phép lên, mụ ta ấn ngón tay trỏ mập mạp vào chiếc đầu lâu và con rắn hằn sâu trên cánh tay của mình.

Harry potter và bảo bối tử thần

Dịch Giả: Lý Lan
Chương 29
Tống cổ Severus Snape

Vào giây phút ngón tay mụ ta chạm vào Dấu Hiệu, cái thẹo của Harry bỏng

rát dữ dội, căn phòng đầy sao biến mất khỏi tầm nhìn của nó, và nó thấy mình đang đứng trên một chỗ nhấp nhô đá tảng trên đỉnh của một vách đá, biển cả đang táp sóng xung quanh nó, và có một niềm hân hoan trong tim nó - Chúng đã có thằng bé.
Một tiếng nổ lớn đưa Harry quay lại nơi nó đang đứng. Mất phương hướng, nó giơ đũa phép lên, nhưng mụ phù thuỷ trước mặt nó đã bắt đầu ngã về phía trước, mụ ta ngã sầm xuống đất mạnh đến nỗi kiếng trong tủ sách phát ra tiếng leng keng.
"Mình chưa bao giờ yếm bùa Choáng lên ai ngoài lớp D.A cả," Luna nói, với giọng thích thú mơ màng. "Nó ồn ào hơn mình tưởng."
Và đó đủ để chắc chắn rằng trần nhà đang rung lên với những bước chân chạy vội vã, những tiếng động đó vang lên càng lúc càng lớn hơn từ đàng sau cái cửa dẫn đến khu phòng ngủ. Lời nguyền của Luna đã làm cho cả nhà Ravenclaws đang ngủ phía trên thức dậy.
"Luna, em ở đâu? Anh cần dùng chiếc Áo choàng!"
Chân của Luna biến ra từ hư không, Harry chạy nhanh về phía cô bé và cô bé phủ chiếc áo qua người chúng khi cánh cửa mở ra và một dòng người nhà Ravenclaws, đều trong bộ đồ ngủ, lũ lượt tràn vào phòng chính. Trong những tiếng thở hổn hển là những tiếng kêu với sự ngỡ ngàng khi chúng nhìn thấy Alecto nằm ở đó bất động. Một cách chậm chạp, chúng lân lê về phía mụ ta, một con quái vật sẵn sàng choàng dậy bất cứ lúc nào và tấn công chúng. Và sau đó một đứa năm nhứt dũng cảm tiến tới gần mụ, và đà cho mụ ta một cái vào đàng sau lưng với ngón chân mập mạp của nó.
"Em nghĩ mụ ta tiêu rồi!" cậu bé reo lên phấn khởi.
"Ôi nhìn kìa," Luna thì thầm hạnh phúc, khi nhà Ravenclaws đang vây quanh Alecto. "Họ đang thoả mãn làm sao!"
"Ừ, tuyệt....."
Harry nhắm nghiền mắt, và vết sẹo làm nó thốn đau, nó chọn để đi vào trí não của chúa tể Voldemort thêm lần nữa... Nó đang đi dọc theo một cái đường hầm dài thật dài vào trong một cái hang lớn....
Hắn ta đang kiểm tra cái mặt dây chuyền trước khi đến đây... nhưng điều đó không tốn của hắn nhiều thời gian...
Có một tiếng gõ nhẹ ngoài phòng sinh hoạt chung và tất cả bọn nhà Ravenclaw chết cứng. Từ một bên của phòng, Harry nghe thấy một giọng nói như thể đàng vang ra từ phía cái nắm cửa hình đại bàng.
"Những vật thể biến mất sẽ đi đâu?"
"Tôi không biết, mở ra!" một giọng nói cộc cằn gầm gừ, mà Harry đoán là của em trai nhà Carrow, Amycus, "Alecto? Alecto? Chị có ở đó không? Chị bắt được nó chưa? Mở cửa ra!"
Đám nhà Ravenclaws run rẩy thì thào với nhau, hoảng sợ cực độ. Và sau đó,

không được cảnh báo, có một tràng tiếng nổ lớn vang lên, như thể có ai đó đang bắn hoả lực hết công suất phía bên kia cánh cửa.
"Alecto! Nếu ông ta đến, mà chúng ta chưa bắt được Potter, chị có muốn điều xảy ra với nhà Malfoys không! Trả lời tao ngay!" Amycus gầm lên, lắc dữ dội cái cửa hết sức bình sinh, nhưng cánh cửa không hề mở ra.
Bọn nhà Ravenclaw đã lui về phía sau, một số đứa hoảng loạn nhất thì chạy lên cầu thang đến giường ngủ của nó.
Và, đúng lúc Harry đang tự hỏi, không biết nó có nên phá tung cái cửa ra, vào ếm bùa Choáng vào Amycus trước khi bọn tử thần thực tử có thể làm gì được hay không, thì sau một giây, một giọng nói quen thuộc nhất lại vang lên đàng sau cánh cửa:
"Tôi có thể xin hỏi anh đang làm gì đó, giáo sư Carrow?"
"Cố---qua---được---cái---cửa thối tha này!" Amycus nói to, "đi tìm lão Flitwick đi! Để lão ta mở cho tôi, ngay bây giờ!"
"Nhưng có phải chị anh ở trong này không?" giáo sư McGonagall hỏi, "có phải giáo sư Flitwick đã đưa cô ấy vào sớm hôm nay, theo yêu cầu khẩn cấp của anh? Có lẽ chị anh sẽ mở được cửa mà thôi! Và anh sẽ không phải dựng một nửa toà lâu đài dậy."
"Mụ ta không trả lời, bà già khốn kiếp! Garn! Mở ta, ngay!"
"Được thôi, nếu anh muốn," giáo sư Mc Gonagall , giọng lạnh lùng. "Cõ một tiếng gõ hè nhẹ trên khung cửa và giọng nói tiếp tục. "Những vật thể bị biến mất sẽ hoá đi đâu?"
"Đi vào hư không, mà phải nói là, mọi thứ," giáo sư McGonagall trả lời.
"Đúng đấy," cái nắm cửa hình chim đại bàng trả lời, và cánh cửa mở tung ra.
Vài đứa nhà Revenclaws vẫn còn đứng chôn chân ở thềm khi mà Amycus lao vào ngưỡng cửa, giương cao đũa phép. Gù như chị của lão, hắn có một khuôn mặt xanh xao vàng vọt, trắng bệnh bệch và một cặp mắt ti hí, dán chặt vào Alecto, kẻ đang nằm sõng xoài trên sàn nhà. Hắn réo lên giận dữ và khiếp đảm.
"Chúng nó đã làm gì, bọn thú con kia?" Hắn thét lên. "Ta sẽ tra tấn từng đứa bọn ngươi đến khi phát hiện ra đứa nào làm việc này - và chúa tể bóng tối sẽ nói gì chứ?" hắn rít lên, đứng trên cơ thể bất động của chị hắn, và tự bạt vào đầu mình với nắm đấm, "Chúng ta chưa có thằng nhãi, và chúng đã đi và giết cô ấy!"
"Cô ta chỉ bị yếm bùa Choáng thôi!" giáo sư Mcgonagal nói thiếu kiên nhẫn, sau khi vừa quỳ xuống kiểm tra Alecto. "Cô ta sẽ ổn cả thôi!"
"Không mụ ấy không ổn quái gì đâu!" Amycus gầm gừ. "Nhất là sau khi chúa tể bóng tối hiểu lầm mụ, mụ ta đã đi và được giao phải bắt nó, ta cảm thấy dấu hiệu bỏng rát, và ta nghĩ mình đã tóm được Potter!"
"Tóm Potter?" giáo sư McGonagal nói sắc sảo. "Anh ý là sao khi anh nói

"Tóm được Potter?"
"Ông ấy nói là Potter sẽ thử vào bên trong toà tháp Ravenclaw, và giao cho chúng tôi nếu chúng tôi bắt được nó!"
"Tại sao Harry phải vào tháp Ravenclaw? Harry thuộc nhà tôi mà!" Ẩn sau sự thiếu tin cậy và giận dữ mà giáo sư Minerva McGonagall thể hiện, Harry cảm giác có một sức căng của sự tự hào rõ rành rành trong giọng nói của bà, có cái cảm giác bà đang lấn lướt hắn ta.
"Chúng tôi được biết nó có thể sẽ vào đây!" Carrow nói. "Tôi cũng không biết làm sao, phải không?"
Giáo sư McGonagall đứng thẳng lên và con mắt sáng quắc của bà đảo quanh phòng. Có hai lần lướt qua chỗ mà Harry và Luna đang đứng.
"Chúng ta có thể tra hỏi bọn nhãi," Amycus nói, cái mặt heo của hắn nhìn quỷ quyệt hết mức."Và đó là việc ta sẽ làm. Ta sẽ nói Alecto bị yếm bởi lũ nhóc, lũ nhóc trên kia" - hắn nhìn lên bầu trời đầy sao trên phòng sinh hoạt chung -" và chúng ta sẽ nói chúng buộc mụ phải in vào dấu hiệu của mụ, và đó là lí do làm sao ông ấy có một tín hiệu giả... Ông ấy có thể trừng phạt bọn nhỏ. Một hai đứa nhãi con chết đi, thì có gì khác biệt?"
"Chỉ là sự khác biệt giữa sự thật và giả dối, sự can dảm và đớn hèn," giáo sư McGonagall lạnh lùng. Khuôn mặt bà đã tím tái vì giận dữ, "một sự khác biệt, mà nói ngắn gọn, mà chị ngươi và ngươi không tài nào tán thành. Nhưng hãy để ta cho ngươi rõ ràng. Ngươi sẽ phải đối mặt với nhiều học sinh ở Hogwarts này đấy, ta sẽ không cho phép ngươi đâu!"
"Xin lỗi à?"
Amycus bước về phía trước cho đến khi hắn ta đến chỗ giáo sư McGonagall, mặt lão xáp lại đến cách có vài inch khuôn mặt của bà. Bà kiên quyết không lùi lại về đàng sau, nhưng nhìn xuống hắn ta như thể hắn ta là một thứ gì ghê tởm nhứt mà bà có thể thấy được dinh dính trong cái bồn cầu.
"Đây không phải trong trường hợp mà mụ sẽ cho phép hay không, Minerve à. Thời của mụ hết rồi. Giờ thì đã là phần việc của bọn ta. Nếu mụ không biến đi, mụ sẽ phải chịu hậu quả đấy!"
Và hắn nhổ vào mặt bà. Harry kéo cái áo choàng ra khỏi mình, và giương cao đũa phép, nói, "ngươi không được làm vậy!"
Khi Amycus chưa kịp quay ra, Harry hét lên, "Crucio!"
Tên tử thần thực tử ngã uỳnh trện đôi chân của chính hắn. Hắn ngã vào không khí như một người bị dìm nước, quằn quại và rên rỉ trong cơn đau, và sau đó, với một tiếng rắc lớn, và tiếng vỡ toang của kính, hắn đổ rầm vào cái tủ kệ sách và sụp hẳn, vô thức, trên sàn nhà.
"Ta đã thấy điều Bellatrix nói," Harry lạnh lùng, máu dồn dập đùn về não nó, "mày phải thật sự muốn điều đó."
"Potter!" giáo sư McGonagall thầm thì, đấm thùm thụp vào ngực bà.

"Potter! ---con ở đây! Cái gì -- Thế nào?" bà cố để nói được rõ ràng.
"Potter à, thật là ngu ngốc đó con!"
"Hắn nhổ vào cô," Harry đáp trả.
"Potter à, con thật, thật gallant, nhưng con không nhận ra hay sao --?
"Phải con nhận ra!" nó chắc chắn với bà. Một cách nào đó cơn hoảng loạn của bà làm cho nó kiên định: "Giáo sư McGonagall, chúa tể hắc ám đang trên đường tới đây!"
"Giờ thì anh được nói ra cái tên đó rồi hả?" Luna hỏi với một giọng hứng thú, kéo cái áo choàng tàng hình ra. Sự xuất hiện của kẻ ngoài vòng pháp luật thứ hai làm cho bà McGonagall vui mừng lên rất nhiều. Và đang lùi về sau và ngã xuống một cái ghế to gần đó, giữ chặt cổ áo chùng dài xưa của bà.
"Anh không nghĩ có gì khác khi ta gọi hắn nữa," Harry nói với Luna "hắn đã biết anh ở đâu."
Trong phần não của Harry, cái phần kết nối với vết sẹo giận dữ, bỏng rát, nó có thể thấy Voldemort đang lái thuyền nhanh chóng về con hồ tối tăm trên cái thuyền màu xanh chết chóc... hắn đã gần như đến được hòn đảo nơi cái bệ đá được dựng lên...
"Con phải trốn ngay," giáo sư McGonagall nói. "Ngay bây giờ, càng nhanh càng tốt!"
"Con không thể," Harry nói, "Có một thứ con phải làm. Thưa giáo sư, giáo sư có biết cái vương miện của Ravenclaw ở đâu không?"
"V-vương m-miện của Ravenclaw? Tất nhiên là không rồi - nó đã thất lạc hàng thế kỉ nay rồi mà?" bà ngồi thẳng hơn, "Potter à, thật là điên rồ, quá sức điên rồ con ạ, khi con vào toà lâu đài thế này---"
Con phải làm vậy thôi." Harry nói. "Giáo sư, nếu có thứ gì được giấu ở đây mà con phải đi tìm, thì đó là chiếc vương miện--- nếu con có thể nói chuyện với thầy Flitwick một chút--"
Có một tiếng ai đó chuyển động, tiếng kiếng vỡ loảng xoảng, và Amycus đang đứng dậy. Trước khi Harry và Luna kịp làm gì đó, giáo sư McGonagall đã giương cao cây giậy phép, đứng thẳng lên và chỉ thẳng nó vào mặt tên tử thần thực tử lảo đảo: "Imperio!" (Độc đoán!) Amycus đứng dậy, tiến đến chỗ chị hắn, nhặt cây gậy lên, và sau đó lê chân ngoan ngoãn tới chỗ giáo sư McGonagall, giao nộp nó và cả đũa phép của hắn cho bà. Rồi hắn nằm xuống bên cạnh chị, bà McGonagall vẫy đũa phép một lần nữa, một sợi dây thừng màu bạc dài xuất hiện từ hư không và cuốn chặt xung quanh nhà Carrows, giữ chặt chúng lại với nhau.
"Potter," giáo sư McGonagal nói, quay mặt lại nhìn nó lần nữa, hoàn toàn lờ phắt đi sự khó chịu của nhà Carrows. "Nếu kẻ mà ai cũng biết là ai đấy thực sự biết con đang ở đây---"

Và khi bà nói điều đó, một cơn giận điên cuồng như là cơn đau thể xác chặt băng lấy Harry, đốt cháy cái sẹo của nó, và trong một giây nó đang nhìn xuống cái chậu đá đầy độc dược mà giờ đã cạn, và không hề có chiếc mặt dây chuyền nào dưới đáy chậu.
"Potter, anh ổn cả chứ?" Có một giọng nói, và Harry trở lại. Nó đang bám lấy vai của Luna để đứng vững.
"Thời gian đã qua rồi, Voldemort đang đến gần hơn, giáo sư, con đang thực hiện lệnh của thầy Dumbledore, con phải tìm những gì thầy muốn con phải tìm! Nhưng trước tiên ta phải đưa các học sinh ra khỏi lâu đài trước khi ta lục soát toà nhà. Chỉ có con thì Voldemort mới muốn, nhưng con cá là hắn không phiền giết thêm một hay hai người đâu!" Đến bây giờ hắn đã biết con đang tìm kiếm Horcruxes. Harry kết thúc câu nói trong đầu nó.
"Con đang thực hiện lệnh của thầy Dumbledore?" Bà nhắc lại với một cái nhìn kinh ngạc rạng rỡ. Và sau đó bà đứng thẳng dậy.
"Chúng ta sẽ bảo vệ ngôi trường trước kẻ-chớ-gọi-tên khi con đang tìm kiếm cái vật này."
"Có thể vậy không?"
"Ta nghĩ vậy," giáo sư McGonagall nói khô khan, "giáo viên chúng ta giỏi phép thuật chứ, con biết đấy. Ta chắc chắn là chúng ta có thể giữ chân hắn một lúc nếu chúng ta đặt hết lòng quyết tâm vào đó. Dĩ nhiên, một số thứ phải làm cho xong với thầy Snape."
"Để con"
"Và nếu Hogwarts đang tiến vào một trạng thái vây hãm, với chúa tể bóng tối ở ngưỡng cửa, thật sự là khôn ngoan nếu để những người trẻ vô tội này ra khỏi cuộc chiến càng sớm càng tốt. Với mạng Floo bị canh giữ, và không thể độn thổ trong khuôn viên..."
"Có một cách," Harry nói nhanh, và nó giải thích về cách để đi tới quán Đầu Heo.
"Potter à, ta đang nói tới hàng trăm học sinh--"
"Con biết, giáo sư, nhưng nếu bọn tử thần thực tử đang tập trung ở rìa của ngôi trường, chúng sẽ không để ý đến những ai độn thổ khỏi quán Đầu Heo đâu!"
"Kế hoạch khả thi," bà đồng ý. Và bà chỉ cây gậy phép vào nhà Carrows, một cái mạng bằng bạc rớt ra trên người bọn chúng, quấn chặt chúng lại, và treo chúng lên không trung. Chúng trôi nổi trong không khí, giữa cái trần nhà màu xanh và vàng tối tăm, như thể hai sinh vật dưới biển cực kì xấu xí và to tổ chảng. "Đi nào, chúng ta phải cảnh báo các người quản lý nhà khác. Con nên khoác cái áo choàng tàng hình vào."
Bà đi thẳng ra phía cửa, và vừa đi vừa giơ cao cái gậy. Từ đầu cây gậy ba con mèo bằng bạc với những dấu hiệu đặc biệt xung quanh mắt nhảy vọt ra.

3 vị thần hộ mệnh chạy đi nhanh chóng, toả ánh sáng bạc đến khắp nơi, theo sau là giáo sư McGonagall, Harry và Luna.
Khi chúng ra đến thềm cửa, chúng ngay lập tức tách ra, rời khỏi họ lần lượt. Bộ áo chùng của giáo sư McGonagall lướt nhanh trên sàn, theo sát đàng sau là Harry và Lunna chạy thấp thỏm dưới cái áo choàng tàng hình.
Họ đi xuống thêm hai tầng lầu nữa, và một ai đó nhẹ nhàng theo chân họ. Harry, cái sẹo vẫn còn bỏng rát, nghe thấy tiếng động đầu tiên. Nó dốc cái túi quanh cổ để tìm tấm bản đồ Đạo Tặc, nhưng ngay trước khi nó có thể lấy ra, giáo sư McGonagall cũng đã biết được về kẻ đồng hành lạ mặt. Bà đi chậm lại, giơ cao cây gậy, sẵn sàng để đấu tay đôi, và nói, "Ai vậy?"
"Là ta," một giọng nói trầm cất lên.
Từ đàng sau một bộ giáp, Severus Snape bước ra. Cơn giận sôi người nó bùng phát khi Harry nhìn thấy hắn ta. Nó đã quên mất những chi tiết về diện mạo của Snape trong nỗi kinh tởm về tội ác của hắn, quên hắn cái cách mái tóc nhờn bóng đen nhánh rủ xuống xung quanh khuôn mặt mỏng quẹt, và cái cách đôi mắt hắn nhìn chết chóc, lạnh lẽo. Hắn không mặc đồ ngủ, mà chỉ mặc áo chùng đen hàng ngày, và cũng đang giữ cây gậy giương cao sẵn sàng cho một trận chiến.
"Nhà Carrows đâu?" hắn hỏi nhẹ nhàng.
"Nơi mà anh phái chúng đến, tôi nghĩ là như vậy, thưa anh Severus," giáo sư McGonagall lạnh lùng.
Snape tiến tới gần hơn, và đôi mắt hắn đảo từ giáo sư McGonagall sang khoàng không xung quanh bà, cứ như thể hắn biết Potter đang ở đây. Harry cũng giơ cao đũa phép, sẵn sàng tấn công.
"Tôi có cảm giác là," Snape nói, "Alecto đang săn đuổi một tên đột nhập."
"Thật chứ?" giáo sư McGonagall nói, "và cái gì cho anh ấn tượng đó?" Thầy Snape quay phần da bên tay trái của hắn lại, nơi mà dấu hiệu hắc ám đóng vào da thịt hắn.
"Ôi, nhưng lẽ tự nhiên là," bà McGonagall lạnh lùng, "lũ tử thần thực tử các anh có những phương tiện riêng để liên lạc chứ, tôi quên mất." Snape vờ như không nghe thấy bà nói. Đôi mắt hắn ta vẫn lởn vởn ở vùng không khí bên cạnh bà, và hắn đang tiến lại gần, với một cái cách khó mà nhận ra là hắn đang làm vậy.
"Tôi không biết hôm nay đến lượt chị tuần tra cho thềm cửa đó, chị Minerva."
"Anh có kiến nghị gì sao?"
"Tôi đang tự hỏi cái gì có thể đưa chị ra khỏi giường vào lúc khuya khuắt như vậy?"
"Tôi nghĩ là tôi nghe thấy một vụ náo động," giáo sư McGonagall nói.
"Thật vậy sao? Tất cả đều yên tĩnh đó chứ?" Snape nhìn thẳng vào mắt cũa

bà.
"Chị nhìn thấy Harry Potter chưa, chị Minerva? Bởi vì nếu chị thấy, thì tôi phải khẳng định là.."
Giáo sư McGonagall di chuyển nhanh hơn là Harry có thể tưởng tượng. Đũa phép của bà vẩy trong không khí và trong một giây Harry nghĩ là Snape sẽ phải sụp đổ, bất tỉnh, nhưng sự lẹ làng của bùa Khiên thật sự như giáo sư vừa phá vỡ cân bằng. Bà vung cây đũa tới nóc trần nhà và khiến nó bay ra khỏi những cái dầm đỡ. Harry, chuẩn bị yểm bùa Snape, phải kéo Luna ra khỏi đường của ngọn lửa thiêu trụi, mà đang trở thành một vòng lửa khổng lồ bay dọc hành lang như một cái thòng lọng để bắt Snape.
Khi không còn ngọn lửa nữa, thì một con rắn khổng lồ của Snape bị giáo sư McGonagall vô hiệu hoá thành một làn khói, và định dạng lại, cứng cỏi trong vài giây, trở thành một đàn dao găm. Snape tránh chúng chỉ bằng cách điều khiển những bộ giáp che chắn cho hắn, và với từng tiếng vọng, là một con dao găm cắm phập vào ngực bộ giáp.
"Minerva!" một giọng nói the thé vang lên, và nhìn xuống đằng sau nó, vẫn đang che chắn cho Luna khỏi những lá bùa bay, Harry nhìn thấy giáo sư Flitwick và giáo sư Sprout chạy vội tới từ phía hành lang trước mặt chúng, trong đồ ngủ, cùng với thân hình đồ sộ của thầy Slughorn hậu thuẫn.
"Không!" thầy Flitwick ré lên, giơ đũa phép lên, "ngươi sẽ không sát nhân được ở Hogwarts!"
Lời nguyền của thầy trúng ngay cái áo giáp mà Snape đang ẩn náu. Với một tiếng cách, nó trở nên có sự sống. Snape vật lộn với cái tay kim loại kiềm cặp và gửi nó trở lại người tấn công. Harry và Luna phải nhảy sang hai bên để tránh bộ giáp dộng vào tường và vỡ nát.
Khi Harry quay lại nhìn lần nữa, Snape đang chạy trốn khẩn trương. Giáo sư McGonagall, Flitwick, và Sprout đều đang đùng đùng đuổi theo hắn. Hắn nhảy qua cửa một phòng học và, một lúc sau, Harry nghe thấy tiếng giáo sư McGonagall rít lên phẫn nộ, “đồ hèn, đồ HÈN!”
“Chuyện gì xảy ra vậy?” Luna hỏi.
Harry đứng thẳng dậy và chúng chạy dọc hành lang. vứt lại cái áo choàng tàng hình ở phía sau, đi vào một căn phòng thấp hơn nơi mà giáo sư McGonagall, Flitwick và Sprout đang đứng cạnh một cái cửa sổ vỡ nát.
“Hắn nhảy ra ngoài,” giáo sư McGonagall nói khi Harry và Luna chạy vào căn phòng.”
“Ý cô hắn chết rồi sao?” Harry ngó ra ngoài cửa, lờ đi vẻ mặt sửng sốt của thầy Flitwick và cô Sprout khi nhìn thấy nó.
“Không, hắn chưa chết,” giáo sư McGonagall cay đắng nói. “Không giống cụ Dumbledore, hắn vẫn còn giữ một cây đũa phép. Và hắn có vẻ là đã học được vài mánh từ ông chủ của mình.”

Với vẻ mặt hơi kinh hoàng, Harry nhận thấy khoảng cách là khổng lồ, và một con dơi kì dị nhìn tựa như Snape đang bay xuyên qua bóng tối, tới bức tường vành đai. Có tiếng bước chân sau lưng họ, và nhiều tiếng thở hổn hển. Thầy Slughorn vừa bắt kịp.
“Harry!” Ông ta rên rỉ, xoa bóp cái ngực vĩ đại bên dưới bộ áo pijama màu xanh ngọc bằng lụa. “Con trai ta... thật là bất ngờ... Chị Minerva. giải thích giùm coi, Severus...sao?”
“Hiệu trưởng của chúng ta đang có một kì nghỉ ngắn,” giáo sưMcGonagall khinh khỉnh nói, chỉ tay về phía ô cửa hình Snape.
"Giáo sư!" Harry chộp tay nó lấy trán, nó có thể nhìn thấy cái hồ đầy Âm Binh đang trôi xung quanh nó, nó cũng cảm thấy một cái thuyền xanh nhợt tông sầm vào bãi đá ngầm, và Voldermort rời khỏi đó với sát khí trong trí óc...
"Giáo sư, ta phải làm rào chắn cho trường, hắn đang đến rồi!"
"Được lắm, Kẻ-chớ-gọi-tên-ra đang đến," bà nói với những giáo sư khác. Cô Sprout và thầy Flitwick há hốc miệng, còn thầy Slughorn thì bật ra một tiếng rên khe khẽ. "trò Potter đã có công việc phải làm trong toà nhà theo mệnh lệnh của cụ Dumbledore. Chúng ta phải đặt vào đây tất cả những phép bảo vệ có thể khi mà trò Potter phải làm những gì trò ấy cần."
"Chị có nhận ra, không thể có bùa phép nào có thể cầm chân Kẻ-Mà- Ai-Cũng-Biết hoàn toàn hay sao?", thầy Flitwick yếu ớt.
"Nhưng chúng ta có thể giữ chân hắn lại." Giáo sư Sprout tiếp lời.
"Cảm ơn chị, Pomona," giáo sư McGonagall nói, và giữa hai phù thuỷ có một cái nhìn thấu hiểu không lay chuyển được. "Tôi nghĩ chúng ta nên thiết lập một hệ thống bảo vệ căn bản xung quanh lâu đài, và tập trung các học sinh của chúng ta tại Đại Sảnh Đường. Hầu hết phải được giải cứu, nhưng cũng có thể có những trò lớn tuổi hơn muốn ở lại và chiến đấu, tôi nghĩ các trò ấy cần được tao cơ hội."
"Đồng ý," giáo sư Sprout nói, vội vàng chạy ra cửa. "Tôi sẽ gặp mọi người ở Đại sảnh 20 phút sau với nhà của tôi."
Và bà chạy khỏi tầm nhìn, mọi người có thể nghe thấy tiếng làu bàu của bà, "Dracula vòi voi, bẫy quỷ, và hạt gãy răng, để xem bọn tử thần thực tử đối đầu ra sao với những thứ như thế này."
"Ta có thể ếm từ đây," thầy Flitwick nói, mặc dù ông không thể nhìn ra ngoài, ông vẫn vẫy đũa phép vào cái cửa sổ bị vỡ và bắt đầu lầm bầm những câu thần chú với độ hoàn hảo tuyệt vời.
Harry nghe thấy một tiếng ào ào, khi thầy Flitwick bắt lấy sức mạnh của gió để bảo vệ cho sân trường.
"Thưa thầy," Harry nói, đến gần bậc thầy bùa ngải bé nhỏ. "Thưa thầy, con xin lỗi phải cắt ngang, nhưng thứ này hết sức quan trọng. Thầy có bất cứ

hiểu biết gì về vương miện của Ravenclaw không?"
"--Protego Horribillis---cái vương miện của Ravenclaw sao?" thầy Flitwick ré lên. "Một hiểu quyết ngoài tầm không thích hợp, con trai à, ta không nghĩ nó quan trọng trong tình thế này!"
"Con chỉ nghĩ là -- liệu thầy có biết nó ở đâu không? Thầy đã nhìn thấy nó chưa?"
"Nhìn thấy ư? Chưa ai nhìn thấy nó mà còn trong kí ức cả? Nó bị thất lạc lâu lắm rồi!"
Harry cảm thấy một cảm giác lẫn lộn giữa thất vọng và hoảng loạn. Vậy thì, liệu cái Hocrux, giờ nó ở đâu?
"Chúng ta phải gặp thầy và nhà Ravenclaws ở đại sảnh đường, Filius!" giáo sư McGonagall nói, ra hiệu cho Luna và Harry theo sau. Chúng chỉ vừa tới cửa khi thầy Slughorn nổ ra nói.....
"Ý ta," ông lắp bắp, nhợt nhạt và đỗ mồ hôi nhễ nhại, bộ râu hình con hải mã rung rinh. "Thật là mạo hiểm làm sao! Ta không chắc điều này có đúng không, Minerva à. Hắn nhất định sẽ tìm ra cách để vào thôi, chị biết rằng, bất cứ ai mong trì hoãn hắn, đều đẩy mình vào hiểm ngu khủng khiếp nhứt.
"Tôi cũng chờ đợi anh và nhà Slytherin có mặt ở Đại Sảnh trong hai mươi phút." Giáo sư McGonagall nói. "Nếu anh muốn rời bỏ nơi này cùng học sinh của mình, tôi không ngăn cản, song, nếu anh có ý đồ phá hoại những cố gắng phòng ngự của chúng tôi, hoặc vũ trang chống lại bọn tôi, thì chúng ta sẽ đấu tay đôi đến chết, anh Horace à."
"Minerva!" ông ta kinh hoàng.
"Bây giờ là lúc nhà Slytherin phải quyết định xem họ sẽ đặt lòng trung thành vào đâu," giáo sư McGonagall ngắt lời. "Đi đi và đánh thức bọn trẻ dậy, anh Horace." Harry không đứng lại để xem thầy Horace ấp úng.
Nó và Luna theo sau giáo sư McGonagall, người đang đứng giữa sảnh lớn và giơ cao đũa thần trong tay.
"Piertotum -- ôi chúa ơi, Filtch, không phải bây giờ chứ!"
Người canh gác có tuổi chỉ vừa tập tễnh đi vào, hét lên "Có trò không ngủ! Có trò ở trong hành lang!"
"Chúng được lệnh như vậy mà đồ ngu ngốc!" giáo sư McGonagall quát to. "Bây giờ hãy đi tìm cái gì đó có ích để làm đi, đi tìm Peeves đi!"
"P-Peeves?" Filch lắp bắp như thể chưa từng nghe cái tên bao giờ.
"Phải, Peeves ấy, ngốc ạ, Peeves! Anh chẳng than phiền về nó cả phần tư thế kỉ này sao! Tìm và bẫy nó đi! Ngay nào!
Thầy Filch rõ ràng đang nghĩ rằng giáo sư McGonagall đã mất bình tĩnh rồi, nhưng thầy vẫn tập tễnh quay đi, vai uốn cong, thì thào dưới hơi thở.
“Và giờ... Piertotum Locomator!” Giáo sư McGonagall hét lên. Và dọc theo hành lang, những bức tượng và những bộ áo giác nhảy xuống chân thường,

và từ những tiếng vọng từ những tầng trên và dưới, Harry biết, những bức tượng vào bộ áo giáp khác khắp toà lâu đài cũng làm như vậy.
“Hogwarts đang bị đe doạ!” Giáo sư McGonagall nói to. “Người của chúng ta có hạn thôi, vậy hãy bảo vệ chúng tôi, hãy làm nhiệm vụ với ngôi trường!”
Lách cách và la hét, những đám tượng chạy tán loạn qua Harry, một vài bức có vẻ nhỏ hơn, những bức tượng khác lại to hơn thật. Có cả những con vật, và những bộ áo giáp kêu loảng xoảng khua khua những thanh gươm và những quả bóng đầy đinh nhọn được nối vào những sợi xích.
“Giờ thì, Potter,” Giáo sư McGonagall nói. “Con và cô Lovegood nên trở lại với những người bạn và đưa họ đến Đại Sảnh Dường – Cô sẽ đánh thức nhà Gryffindor.”
Họ tách ra ở chỗ trên cùng của cái cầu thang tiếp theo, Harry và Luna quay lại chỗ lối vào bí mật dẫn tới Phòng Yêu Cầu.
Khi bọn chúng chạy, chúng gặp những đám đông học sinh, phần lớn đang mặc những cái áo choàng du lịch bên ngoài bộ đồ ngủ, bị giáo viên và huynh trưởng dẫn xuống Đại Sảnh Đường.
“Đó là Potter!”
“Harry Potter!”
“Đó là nó, mình thề là, mình vừa thấy nó!”
Nhưng Harry không quay lại, và cuối cùng, bọn chúng cũng đến lối đi dẫn tới phòng Yêu Cầu. Harry dựa vào bức tường được phù phép, bức tường mở ra, và nó cùng Luna tăng tốc trở lại cầu thang dốc.
“Cái...”
Khi nhìn vào căn phòng, Harry trượt vài bậc thang vì ngạc nhiên. Căn phòng đã đầy ắp người, đông đúc hơn lần cuối cùng nó ở đó. Chú Kingsley và thầy Lupin đang nhìn nó cùng với Oliver Wood, Katie Bell, Angelina Johnson và Alicia Spinnet, Bill và Fleur, và ông bà Weasley.
“Harry, chuyện gì xảy ra thế?” Thầy Lupin hỏi khi gặp nó ở chân cầu thang.
“Voldemort đang đến đây, họ đang bảo vệ ngôi trường – Snape đã bỏ trốn – Mọi người làm gì ở đây? Làm sao mọi người biết được?”
“Bọn anh đã gửi thư cho toàn bộ Đoàn Quân Dumbledore.” Fred giải thích.
“Em không thể mong chờ mọi người bỏ lỡ cuộc vui này được, và DA đã cho Hội Phượng Hoàng biết, và tin đó lan nhanh như một quả cầu tuyết vậy.”
“Làm gì trước đây, Harry?” George hỏi. “Làm gì tiếp theo đây?”
“Bọn họ đang di tản những đứa trẻ nhỏ và mọi người đang gặp nhau ở Đại Sảnh Đường để được quản lý.” Harry nói. “Chúng ta sẽ chiến đấu.” Có một tiếng gầm lớn và có một đợt sóng lớn tiến đến cầu thang, nó bị đẩy lùi lại bức tường khi bọn họ vượn qua nó, lẫn lộn những thành viên của Hội Phượng Hoàng, Đoàn quân Dumbledore và đội Quidditch cũ của Harry, tất

cả đều giơ cao đũa phép, thẳng tiến tới cầu thang chính.
"Đi nào, Luna." Dean gọi khi nó đi ngang qua, nó giơ bàn tay còn trống ra, và Luna nắm lấy, đi theo nó về phía cầu thang.
Đám đông mỏng dần. Chỉ còn một ít người ở lại dưới phòng Yêu Cầu và Harry gia nhập cùng họ. Bà Weasley đang vật lộn với Ginny. Quanh họ là thầy Lupin, Fred, George, Bill và Fleur.
"Con chưa đủ tuổi!" Bà Weasley hét lên với con gái khi Harry tới nơi.
"Mẹ không cho phép! Bọn con trai, thì được, nhưng con, con phải về nhà!"
"Con sẽ không làm thế đâu!"
Mái tóc của Ginny bay bay khi cô bé vùng thoát khỏi vòng tay của mẹ.
"Con ở trong Đoàn Quân Dumbledore!"
"Một băng nhóm thiêu niên à!"
"Một băng nhóm thiếu niên sẽ chiến đấu với hắn, khi không ai dám làm điều đó!"
Fred nói.
"Nó mới mười sáu tuổi!" Bà Weasley hét lên. "Nó chưa đủ tuổi! Hai đứa con nghĩ gì vậy khi đưa nó đi cùng..."
Fred và George trông có vẻ hơi xấu hổ về chính mình.
"Mẹ nói đúng đấy, Ginny." Anh Bill nói nhẹ nhàng. "Em không thể. Những người chưa đủ tuổi phải rời khỏi đây, đó là quyền lợi."
"Con không thể về nhà!" Ginny hét lên, những giọt nước mắt tức giận lấp lánh trên mắt. "Cả gia đình con đang ở đây, con không thể chịu được việc đợi ở đây một mình và không biết gì và..."
Đôi mắt của cô bé gặp đôi mắt của Harry lần đầu tiên. Cô bé nhìn nó cầu xin, nhưng nó lắc đầu, và cô bé quay đi một cách cay đắng.
"Được rồi!" Cô bé nói, nhìn chằm chằm vào lối đi dẫn đến đường hầm quay trở lại quán Đầu Heo. "Con sẽ tạm biệt mọi người bây giờ, sau đó, và..."
Có một sự chen lấn và một cú đấm mạnh. Ai đó đã leo ra khỏi cái đường hầm, hơi mất thăng bằng và ngã xuống. Anh ta tự đẩy mình đến bậc thang gần nhất, nhìn quanh qua cái gọng kính đã lệch sang một bên và nói. "Con có đến quá muộn không? Đã bắt đầu chưa. Con chỉ vừa mới tìm ra, vì vậy con – con..." Percy nói lắp bắp trong im lặng. Rõ ràng là anh không mong đợi lại chạy vào giữa phần lớn gia đình thế này. Có khoảng thời gian dài dành cho sự ngạc nhiên, bị phá vỡ bởi tiếng nói của Fleur khi cô nàng quay sang thầy Lupin, đó là một nỗ lực điên cuồng vô hình để phá vỡ sự căng thẳng. "Vậy – Teddy bé nhỏ ra sao rồi?"
Thầy Lupin nháy mắt với cô nàng, hoảng hốt. Sự im lặng giữa những người nhà Weasley như đang đông đặc lại, giống như những tảng băng.
"Ta – à ừ - nó vẫn ổn!" Thầy Lupin nói ta. "Ừ. Tonks đang ở với nó - ở nhà mẹ..."

Percy và những người nhà Weasley còn lại vẫn nhìn chằm chằm vào nhau, tất cả như đóng băng.
"Đây, ta có ảnh của nó?" Thầy Lupin hét lên, lấy một tấm ảnh từ cái áo vét ra, đưa cho Fleur và Harry, nó thấy đứa trẻ có một nhúm tóc màu ngọc lam sáng, đang vẫy bàn tay mũm mĩm với ống kính.
"Con là một thằng khờ!" Percy gào lên, to đến nỗi thầy Lupin gần như làm rơi bức hình. "Con là một thằng ngốc. Con là một đồ ngu tự cao tự đại... Con là một – một người..."
"Kính trọng Bộ trưởng, từ bỏ gia đình, đứa con khao khát quyền lực." Fred nói
Percy thừa nhận. "Đúng vậy!"
"Ồ, anh không thể nói công bằng hơn thế!" Fred nói, giơ tay ra cho Percy.
Bà Weasley bật khóc. Bà chạy về phía trước, đẩy Fred dang một bên, và ôm chặt Percy đến phát nghẹt, và khi Percy vỗ nhẹ lên lưng bà, mắt anh hướng tới cha của mình.
"Con xin lỗi, Bố!" Percy nói.
Ông Weasley nháy mắt nhanh hơn, sau đó ông cũng vội tiến đến ôm hôn lấy con trai.
"Chuyện quái gì đã khiến anh có lại được giác quan thế, Perce?" George dò hỏi.
"Anh đã định làm thế lâu rồi." Percy nói, đang chùi mắt dưới cái kính bằng một góc của cái áo choàng du lịch. "Nhưng anh phải tìm cách thoát ra và điều đó là không hề dễ dàng ở Bộ, bọn họ luôn luôn tống giam những kẻ phản bội. Anh đã tìm cách liên lạc được với cụ Aberforth và cụ nhắn cho anh mười phút trước rằng Hogwarts đang chuẩn bị cho một cuộc chiến, do đó, anh ở đây."
"Ồ, chúng ta đã thấy huynh trưởng của chúng ta mất nhiều thời gian đến thế nào cho việc đó." George bắt chước hành động hoa mỹ nhất của Percy.
"Nào, hãy lên tầng trên và chiến đấu, nếu không những Tử Thần Thực Tử giỏi giang sẽ làm điều đó."
"Vậy, giờ chị là chị dâu của em?" Percy nói, bắt tay với Fleur khi họ cùng đi nhanh về phía cầu thang với Bill, Fred và George.
"Ginny!" Bà Weasley quát lên.
Ginny đang cố gắng lẻn lên gác, trong sự thành công của cuộc hoà giải.
"Chị Molly, như thế này thì sao." Thầy Lupin nói. "Tại sao Ginny phải ở đây, như thế thì ít nhất cô bé cũng ở nơi xảy ra trận chiến và biết cái gì đang diễn ra, nhưng sẽ không ở trung tâm của những cuộc đánh nhau?"
"Tôi..."
"Một đề nghị tốt đấy." Ông Weasley quả quyết. "Ginny, ở trong phòng này, con nghe đấy chứ?" Ginny có vẻ không thích ý kiến đó cho lắm, nhưng

trước cái nhìn nghiêm nghị bất thường của cha, cô bé gật đầu. Ông bà Weasley và thầy Lupin cũng tiến đến bậc thang.
“Ron đâu rồi?” Harry hỏi. “Hermione đâu?”
“Bọn chúng đã đến Đại Sảnh Đường.” Ông Weasley gọi với qua vai.
“Cháu không thấy hai đứa đi ngang qua cháu.” Harry nói.
“Họ nói gì đó về cái nhà vệ sinh.” Ginny nói. “Không lâu sau khi anh rời đi.”
“Nhà vệ sinh?”
Harry băng qua phòng, đến một cánh cửa mở dẫn đến phòng Yêu Cầu và kiểm tra cái phòng vệ sinh phía bên kia. Phòng vệ sinh trống rỗng.
“Em chắc là họ nói phòng vệ...?”
Nhưng sau đó, cái thẹo của nó đau nhói và căn phòng Yêu Cầu biến mất. Hắn đang nhìn xuyên qua cánh cửa được rèn bằng sắt với hình những con thuyền có cánh ở cột trụ của cả hai bên, nhìn xuyên qua bóng tối vào khuôn viên của toà lâu đài, nơi đang rực rỡ ánh sáng. Nagini đang nằm trên vai hắn. Hắn đang có cái cảm giác lạnh lẽo, độc ác muốn giết người.

Harry potter và bảo bối tử thần

Dịch Giả: Lý Lan
Chương 30
Chiến trường Hogwarts

Trần nhà được yểm bùa của Đại Sảnh Đường vẫn tối đen và rải đầy sao, và ở phía dưới bốn dãy bàn dài của các nhà là những hàng học sinh hoang mang, một số vẫn trong tấm áo lữ hành, số khác trong chiếc đầm dài. Đây đó có thứ ánh sáng trắng nhợt của những con ma trong trường. Tất cả những con mắt, dù còn sống hay đã chết đều hướng về phía giáo sư McGonagall, người đang nói trên bục ở phía trên Sảnh Đường. Đằng sau giáo sư là những giáo sư còn lại, trong đó có cả nhân mã Firenze, và những thành viên của Hội Phượng Hoàng đã bay đến.
"… việc sơ tán sẽ được giám sát bởi thầy Filch và bà Pomfrey. Các Huynh trưởng, khi tôi ra lệnh, các trò sẽ hướng dẫn các thành viên của nhà mình, sử dụng quyền hạn của mình để việc di chuyển đến điểm di tản ổn định.
Nhiều học sinh sững sờ, đứng yên như phỗng. Tuy nhiên, khi Harry đi dọc theo bức tường, quét mắt dọc theo các dãy bàn để tìm kiếm Ron và Hermione, Ernie Macmillan đứng dậy ở dãy bàn nhà Hufflepuff và hét lên:
"Và nếu như chúng em muốn ở lại và đấu tranh?"
Vài tiếng vỗ tay khen ngợi.

"Nếu như em đủ tuổi, em có thể ở lại", giáo sư Mcgonagall nói.
"Thế còn những thứ của chúng em?", tiếng của một nữ sinh bên bàn Ravenclaw. "Những cái rương và những con cú của chúng em?"
"Chúng ta không có thời gian cho những thứ ấy." Giáo sư McGonagall nói. Điều quan trọng nhất bây giờ là các trò rời khỏi đây an toàn."
"Giáo sư Snape đâu rồi?" một nữ sinh bên nhà Slytherin thét lên. Bằng một giọng rất bình thường giáo sư McGonagall đáp :"Ông ấy đã, có thể dùng một cụm từ rất phổ biến, chạy trốn!" và một tràng pháo tay nổ ra khắp Sảnh Đường ở các nhà Gryffindors, Hufflepuffs, và Ravenclaws.
Harry di chuyển dọc theo dãy bàn Gryffindor, vẫn tiếp tục tìm kiếm Ron và Hermione. Và khi nó đang băng ngang qua, nhiều gương mặt quay lại, nhiều tiếng thì thầm vang lên theo sau nó.
"Chúng ta đã bố trí sự bảo vệ ở khắp lâu đài", giáo sư Mcgonagall tiếp tục nói, "nhưng không có gì là chắc chắn trong một thời gian dài như vậy nếu chúng ta không củng cố nó. Vì vậy, tôi yêu cầu các trò, di chuyển nhanh và bình tĩnh, như các Huynh trưởng -."
Nhưng từ cuối cùng của cô đã bị át bởi một giọng nói khác vang vọng khắp Sảnh Đường. Giọng nói đó cao the thé, lạnh, và rõ ràng. Không có dấu hiệu gì cho thấy giọng nói đó đến từ đâu. Có vẻ như nó được phát ra từ chính những bức tường. Như một con quái vật nhận được mệnh lệnh, nó có thể đã ngủ yên trong hang thế kỷ.
"Ta biết rằng các ngươi đang chuẩn bị chiến đấu." . Có tiếng hét giữa đám học sinh, vài đứa bám chặt lấy nhau, nhìn quanh để tìm ra nơi phát ra tiếng động. "Những nỗ lực của các người là vô ích. Các ngươi không thể chống lại ta. Ta không muốn giết chết các ngươi. Ta tôn trọng các giáo sư ở trường Hogwarts. Ta không muốn các phù thuỷ phải đổ máu."
Sự im lặng bao trùm khắp Sảnh Đường, một sự im ép chặt lên màng nhĩ, sự im lặng giống như một bức tường vĩ đại.
"Đưa Harry Potter cho ta", giọng nói của Voldemort vang lên, "và các ngươi sẽ không bị tổn thương. Đưa cho tao Harry Potter và ta sẽ rời khỏi trường mà không động đến bất kỳ ai. Đưa cho ta Harry Potter và ngươi sẽ được tưởng thưởng."
"Nửa đêm, đó là hạn chót."
Sự im lặng bao trùm hết thảy lần nữa. Tất cả mọi cái đầu, tất cả những ánh mắt đều quay về phía Harry để nhìn nó, để giữ chặt nó mãi mãi trong tầm nhìn như hàng ngàn tia sang vô hình đầy ác cảm. Rồi, một bóng hồng đứng dậy từ dãy bàn của nhà Slytherin và Harry nhận ra đó là Pansy Parkinson ngay khi con bé đứng phắt dậy, vẫy tay và gào lên: "Nhưng nó đang ở đây! Potter ở đây! Phải có ai bắt lấy nó!"
Trước khi Harry có thể nói, đã có sự thay đổi to lớn. Những thành viên ở nhà

Grynffindors ở trước mặt nó đã đứng dậy, mặt đối mặt, không phải với Harry, mà là với nhà Slytherin. Rồi đến nhà Hufflepuffs, gần như ngay lập tức, nhà Ravenclaws, quay lưng lại với Harry và nhìn Pansy, sự đáng sợ bao trùm khắp nơi, những cây đũa phép được rút ra từ khắp mọi nơi, từ dưới tấm áo chùng và những ống tay áo.
"Cám ơn, thưa cô Parkinson", giáo sư McGonagall nói nhanh và rõ từng tiếng một.
"Trò có thể rời khỏi Sảnh Đường trước mọi người với thầy Filch. Và nếu có thể, phần còn lại của nhà Slytherin có thể theo sau."
Harry nghe thấy tiếng ken két phát ra từ những dãy ghế và tiếng ồn từ nhà Slytherin đang kéo đi đến phía bên kia của Sảnh Đường.
"Ravenclaws, đi theo!" tiếng gào như khóc của giáo sư McGonagall. Từ từ, cả bốn dãy bàn đều đã dọn trống. Bàn của nhà Slytherin đã hoàn toàn sạch bóng người, nhưng một số học sinh lớp lớn bên nhà Ravenclaws vẫn ngồi tại chỗ trong khi những người bạn của họ đã rời đi; ngay cả khi nhà Hufflepuffs ngồi lại phía sau, và một nửa nhà Griffindor vẫn ở trên ghế của họ, giáo sư Mcgonagall cần phải rời khỏi chỗ đứng của bà trên bục giáo viên mà xuống thúc giục những học sinh nhỏ tuổi rời đi.
"Tuyệt đối không, Creevey, đi! Và cả em nữa, Peakes!"
Harry vội vàng chạy đến chỗ gia đình Weasley, tất cả đều đang ngồi lại cạnh nhau ở dãy bàn Gryffindor.
"Ron và Hermione đâu rồi?"
"Cháu đã tìm thấy …?" ông Weasley bắt đầu, trông ông có vẻ lo lắng. Nhưng ông đã ngừng lại khi chú Kingsley bước lên phía trước để đứng ở trên bục mà nói chuyện với những người còn lại.
"Chúng ta chỉ có nửa giờ cho đến nửa đêm và đã trôi qua một nửa thời gian, bởi vậy chúng ta cần phải hành động nhanh. Kế hoạch của cuộc chiến đã được thống nhất giữa các giáo sư của Hogwart và Hội Phượng Hoàng. Giáo sư Flitwick, Sprout và cô Mcgonagall sẽ đưa những nhóm chiến đấu lên ba toà tháp cao nhất - tháp Ravenclaw, tháp thiên văn và tháp Gryffindor - nơi mà họ sẽ có tầm nhìn bao quát, vị trí tuyệt vời để thực hiện những bủa chú. Trong lúc đó Remus" – ông muốn ám chỉ Lupin – "Arthur" – ông chỉ về phía ông Weasley, đang ngồi tại bàn Gryffindor- "và tôi sẽ đưa những nhóm ra ngoài sân. Chúng ta sẽ cần vài người tổ chức bảo vệ lối vào hoặc những hành lang vào trong trường…"
"Gây náo loạn có vẻ những là công việc của bọn này." Fred nói, ý ám chỉ mình và George, và ông Kingsley gật đầu đồng ý.
"Được rồi, các Huynh trưởng lên đây và chúng ta sẽ chia ra thành các toán quân."
"Potter," giáo sư Mcgonagall nói, một cách vội vã, khi các học sinh ùa lên

trên bục, xô đẩy để có chỗ đứng, nhận chỉ thị, "Có phải con đang tìm kiếm các gì đó?"
"Cái gì? Ồ," Harry đáp, "ồ phải!"
Nó suýt quên mất cái Trường sinh Linh giá, suýt nữa quên rằng khi cuộc chiến diễn ra nó có thể tìm thấy nó: sự vắng mặt khó hiểu của Ron và Hermione trong giây lát đã xoá sạch mọi suy nghĩ khác của nó.
"Đi, Potter, đi đi!"
"Phải… dạ…"
Nó cảm thấy ai đó theo dõi nó khi nó chạy ra khỏi Đại Sảnh Đường lần nữa, tiến đến lối ra vào sảnh khi ở đó vẫn còn đông nghẹt để sơ tán những học sinh. Nó để mình bị đẩy đi trên cầu thang đá hoa cương với chúng, nhưng khi lên tới đỉnh, nó vội vả tách ra để đi dọc theo một hành lang vắng vẻ. Sự sợ hãi và hoảng loạn làm che phủ suốt quá trình suy nghĩ của nó. Nó cố gắng trấn an mình, cố gắng tập trung vào việc tìm cái Trường sinh Linh giá, nhưng mọi suy nghĩ của nó cứ xẹt qua xẹt lại điên cuống và vô nghĩa như nhưng con ong bị nhốt dưới tấm kính. Không có Ron và Hermione giúp đỡ, nó không thể tự sắp xếp các ý tưởng của mình lại. Nó chậm lại, dừng lại ở nửa chừng đoạn đường, nơi mà nó ngồi xuống cạnh cái chân của một bức tượng và lôi cái Bản đồ Đạo tặc ra từ cổ áo của nó. Nó không thể nhìn thấy cái tên Ron và Hermione ở bất kỳ đâu, tuy nhiên mật độ của những cái chấm giờ đây có thể đang dẫn đến Phòng Yêu Cầu, nó nghĩ, nơi che giấu họ. Nó cất tấm bản đồ đi, ấn chặt bàn tay của mình lên mặt, nhắm mắt lại, và cố gắng tập trung.
Voldemort hẳn nghĩ rằng mình sẽ đến toà tháp của Ravenclaw.
Đó, một sự thật rõ ràng, là nơi để bắt đầu. Voldemort đã được đặt vào vị trí của Alecto Carrow trong phòng sinh hoạt chung Ravenclaw, và đó là cách giải thích duy nhất; Voldemort sợ rằng Harry đã biết rằng Trường sinh Linh giá của hắn có liên quan đến nhà này.
Nhưng vật thể duy nhất mà mọi người nhìn thấy trông có vẻ có mối quan hệ với Ravenclaw chính là chiếc vương miện đã thất lạc… và làm thế nào mà Trường sinh Linh giá lại có thể là chiếc vương miện? Làm thế nào điều đó có thể khi Voldemort, người của Slytherin, lại tìm thấy cái vương miện mà đã thoát khỏi tay suốt mấy thế hệ nhà Ravenclaw? Ai đã nói cho hắn biết nơi nào để tìm, khi mà không ai từng nhìn qua cái vương miện trong quá khứ sống động? Trong quá khứ sống…
Bên dưới những ngón tay của nó, mắt của Harry mở ra lần nữa. Nó đã đến cái chân cột và mở ra cái con đường mà nó phải đi, giờ đây đang trong cuộc truy đuổi theo niềm hy vọng cuối cùng. Âm thanh của hàng trăm con người được dẫn đến phòng Yêu cầu lớn lên, lớn hơn nữa khi nó quẹo trở lại cầu thang đá. Các huynh trưởng đang hét to những lời chỉ dẫn, cố gắng giữ cho

những nhóm học sinh ở trong nhà của chúng, có quá nhiều sự xô đẩy và hò hét ở đây; Harry nhìn thấy Zacharias Smith làm ngã những học sinh năm nhất để được đứng trước hàng, đây và những học sinh nhỏ tuổi ràn rụa nứõc mắt, trong khi những đứa lớn hơn gần như là liều mạng cho bạn bè hoặc những anh chị em ruột.
Harry bắt gặp một hình thù trắng màu ngọc trai lướt băng qua lối vào Sảnh bên dưới và lớn tiếng hét hết khả năng để át tiếng ồn của đám đông.
"Nick! NICK! Cháu muốn nói chuyện với ông!"
Nó mở đường để băng qua dòng người, cuối cùng cũng đã đến được chân cầu thang, nơi mà con ma Nick-Suýt-mất-đầu của tháp Gryffindor đang đứng chờ nó.
"Harry! Đứa trẻ đáng yêu!"
Nick thực hiện một cú nắm lấy tay Harry bằng cả cơ thể của ông; Harry cảm thấy như thể mình vừa bị ném vào trong nước đá.
"Nick, ông phải giúp cháu. Con ma nhà Ravenclaw là ai?"
Nick-Suýt-mất-đầu trông có vẻ ngạc nhiên và hơi bực mình.
"Quý bà xám, dĩ nhiên; nhưng nếu cháu cần một sự giúp đỡ của ma…"
"Thì đó phải là bà ấy - ông có thấy bà ấy ở đâu không?"
"Nhìn kìa…"
Cái đầu của Nick lắc lư trên cái phần còn dính lại giữa cái cổ và cái đầu khi ông ta qua lại và nhìn phóng chăm chú vượt qua những cái đầu của lũ học sinh đứng tụ tập.
"Bà ta ở đằng kia, Harry, người phụ nữ trẻ với mái tóc dài."
Harry nhìn xuyên qua Nick, theo hướng mà ngón tay ông chỉ và nhìn thấy một con ma cao người đã nhận ra Harry đang đang nhìn mình, nhướn lông mày lên, trôi ngang qua bức tường rắn chắc.
Harry chạy theo sau bà. Khi bước qua cánh cửa hành lang mà bà ta đã biến mất, nó nhìn thấy bà ở tận cùng của con đường, lướt đi một cách êm ái để tránh xa nó.
"Này- chờ đã- quay lại đây!"
Bà ta đồng ý dừng lại, trôi thêm vài phân trên nền đất. Harry nghĩ rằng bà ta thật đẹp, với mái tóc dài đến eo và áo choàng chấm đất, nhưng bà ta trông cũng thật kiêu ngạo và tự cao.
Gần hơn, nó nhận ra bà, một con ma mà nó đã từng đi xuyên qua vài lần trong hành lang, nhưng là kẻ mà nó chưa bao giờ nói chuyện.
"Bà là quý bà xám?"
Bà ta gật đầu nhưng không nói.
"Con ma của tháp Ravenclaw?"
"Đúng vậy."
Giọng của bà nghe chẳng có vẻ gì là vui cả.

"Làm ơn, cháu cần sự trợ giúp. Cháu cần được biết bất cứ điều gì mà bà có thể nói cho cháu biết về cái vương miện đã mất."
Một nụ cười lạnh lùng làm cong đôi mội của bà ta.
"Tôi sợ," bà nói, quay đi, "tôi không thể giúp gì được."
"CHỜ ĐÃ!"
Nó không thấy vì sai nó hét kên, nhưng sự giận dữ và hoảng loạn chực chông vùi nó. Nó liếc nhìn đồng hồ khi mà bà ta đang lược đi ngay phía trước nó. Chỉ còn 15 phút là đến nửa đêm.
"Khẩn cấp lắm." Nó nói một cách hung tợn. "Nếu như cái vương miện còn ở Hogwart thì cháu phải tìm ra nó, nhanh chóng."
"Mi là học sinh đầu tiên mà khó có thể được thèm muốn cái vương miện." Bà ta nói một cách khinh bỉ.
"Nhiều thế học sinh đã quấy rầy tôi…"
"Đó không phải là để có điểm tốt hơn!" Harry quát lớn, "Đó là vì Voldemor t- đánh bại Voldemort - hay là bà không muốn điều đó?"
Bà ta đã không thể đỏ mặt, có chăng thì cái gò má trong suốt của bà có thể trở nên mờ đục hơn, và giọng của bà nóng hơn khi bà trả lời, "Dĩ nhiên tôi… làm thế nào cháu có dám thách thức…"
"Ừ, giúp cháu đi!"
Sự bình tĩnh của bà ta đang trượt đi.
"Nó-nó không phải là câu hỏi về-"bà ta đã nói vấp.
"Vương miện của mẹ tôi…"
"Mẹ bà?"
Bà ta trông có vẻ thật giận dữ với chính mình.
"Khi ta còn sống," bà ta nói một cách cứng ngắt, "ta đã là Helena Ravenclaw."
"Bà là con gái của bà ấy? Nhưng rồi, bà hẳn biết chuyện gì đã xảy ra với nó."
"Trong khi cái vương miện cất giữ trí khôn," bà ta nói bằng tất cả mọi nỗ lực mà bà tập hợp được, " Ta nghi ngờ rằng nó sẽ làm tăng đáng kể khả năng đánh bại gã phù thuỷ tự xưng mình là Chúa tể…"
"Cháu đã nói với bà chưa nhỉ, rằng cháu chẳng có hứng thú gì trong việc mang nó!" Harry nói một cách tức giận. "Không còn thơi gian để giải thích- nhưng nếu bà quan tâm đến Hogwarts, nếu bà muốn nhìn thấy Voldemort biến mất, bà phải nói với cháu tất cả những gì bà biết về cái vương miện!"
Bà ta vẫn còn im lặng, lững lờ giữa không trung, nhìn chằm chằm vào nó, và cái cảm giác thất vong bao trùm lấy nó, bà ta hẳn đã nói với giáo sư Flitwitch và cụ Dumbledore, người chắn chắn là đã hỏi bà ta câu hỏi như vậy. Nó đã lắc đầu và chuẩn bị quay đi khi bà ta nói bằng một giọng thấp.
"Ta đã đánh cắp cái vương miện từ mẹ ta."

"Bà… bà đã làm gì?"
"Ta đã đánh cắp cái vương miện." Helena Ravenclaw lập lại bằng giọng thì thầm. "Ta muốn trở nên thông minh hơn, việc quan trọng hơn cả mẹ ta. Ta đã bỏ trốn cùng với nó."
Nó không biết làm thế nào mà nó có thể làm cho bà ta tự tin hơn và nó không hỏi, nó chỉ đơn giản là lắng nghe, khó khăn, và bà ta tiếp tục.
"Mẹ ta, họ nói không bao giờ chấp nhận rằng cái vương miện đã biến mất, mà vờ như bà vẫn còn giữ nó. Bà đã che giấu việc mất nó, sự phản bội đáng sợ của ta, kể cả đối với những người sáng lập khác của Hogwarts." Rồi mẹ của ta bị bệnh -một căn bệnh chết người. Bất chấp sự phản bội của ta, bà vẫn tìm cách để nhìn thấy ta một lần nữa. Bà đã gửi đi một người đã từng yêu ta trong một thời gian dài, dù ta đã phủ nhận sự nỗ lực của anh ấy để tìm thấy ta. Bà biết rằng ông ấy sẽ không ngừng lại cho đến khi hoàn thành công việc. Ông ấy theo dõi tôi đến tận khu rừng nơi ta ẩn nấp. Khi ta từ chối trở về với ông ấy, ông ta trở nên hung tợn. Nam tước là thế đấy, luôn nóng nảy. Giận dữ trước sự từ chối của ta, ghen tị với sự tự do của ta, ông ấy rút dao ra đâm ta."
"Nam tước? Ý bà là…?"
"Ông ấy, Nam Tước Đẫm Máu, phải," quý bà xám nói, và bà nhấc nhẹ một bên tấm áo khoác mà ba đang mặc lên làm lộ ra một vết thương đen trong bộ ngực trắng của bà. "Khi ông ấy nhìn thấy việc ông ấy đã làm, lòng ông ấy tràn ngập sự ân hận. Ông ấy đã cầm lấy thứ vũ khí mà đã cướp đi sự sống của ta, và dùng nó để giết chính mình. Cả những thế kỉ sau, ông ấy vẫn mang theo những sợi sây xích như một hành động diễn tả sự hối hận… mà ông ấy cần." bà ta thêm vào một cách cay đắng.
"Và… và cái vương miện?"
"Nó vẫn còn lại tại nơi mà tôi cất giấu nó khi tôi nghe thấy tiếng Nam tước băng ngang qua khu rừng tiến về phía tôi. Giấu bên trong một hốc cây."
"Một hốc cây?" Harry lập lại."Cây nào? Nó ở đâu?"
"Khu rừng ở Albania. Một nơi vắng vẻ mà ta nghĩ nó ở cách xa tầm với của mẹ ta."
"Albania," Harry lập lại. Cái cảm giác đã nảy sinh một cách kì diệu từ mớ hỗn độn, và bây giờ nó hiểu vì sao bà ta nói rằng bà ta đã từ chối cụ Dumbledore và giáo sư Flitwick. "Bà đã nói với ai đó câu chuyện này, phải không? Một học sinh khác?"
Bà ta nhắm mắt lại và gật đầu.
"Ta đã… không có ý tưởng… Nó đang nịnh. Nó trông có vẻ… hiểu… để có được cảm tình."
Phải, Harry nghĩ. Tom Riddle chắn chắn sẽ hiểu rằng Helena Ravenclaw thèm muốn sở hữu những vật kì diệu mà bà ta có một chút quyền.

"Rồi, bà không phải là người đầu tiên mà Riddle đào được thứ gì đó ra. " Harry thì thầm. "Hắn ta chỉ việc yểm bùa khi hắn cần…"
Cho nên, Voldemort đã xoay sở nịnh nọt Quý bà xám để có được vị trí của cái vương miện bị mất. Hắn đã thực hiện một chuyến đi khắp cả khu rừng để tìm ra nơi giấu cái vương miện và lấy nó ra, có thể là trước khi hắn ta rời khỏi Hogwart để bắt đầu công việc tại tiệm Borgin và Burkes.
Và chẳng phải những miếng gỗ xẻ ở Albanian là một nơi tuyệt vời để lẫn tránh khi, lâu thật lâu sau đó, Voldemort cần một nơi để trốn, không bị quấy rầy, trong suốt mười năm ròng?
Nhưng cái vương miện, khi nó trở thành một cái Trường sinh Linh giá quý giá, không thể được để lại tại một cái cây thấp… Không, cái vương miện hẳn đã bí mật quay về ngôi nhà đích thực của nó, và Voldemort sẽ phải đặt nó ở…
"-đêm mà hắn ta yêu cầu công việc!" Harry nói, chấm dứt dòng suy nghĩ. "Ta cầu xin sự tha thứ?"
"Hắn đã giấu vương miện trong lâu đài, vào đêm hắn xin cụ Dumbledore cho hắn dạy học ở trường!" Harry đáp. Nói lớn ý nghĩ này giúp cậu hiểu được tất cả. "Chắc chắn hắn đã giấu nó trên đường đến, hoặc rời khỏi, văn phòng của cụ Dumbledore! Nhưng đồng thời xin được công việc đó cũng đáng – như thế hắn cũng sẽ có cơ hội để lấy chiếc gươm của Gryffindor – cảm ơn cô, cảm ơn!"
Harry bỏ con ma bay bổng ở chỗ đó với vẻ mặt hết sức ngơ ngác. Khi nó vòng qua khúc quanh trở về tiền sảnh, cậu nhìn lại đồng hồ. Chỉ còn năm phút nữa là nửa đêm, và mặc dù nó đã biết Trường sinh Linh giá cuối cùng là gì, nó không hề tiến gần hơn trong việc tìm thấy nơi hắn đã giấu nó….
Bao thế hệ học sinh đã thất bại trong việc tìm chiếc vương miện; điều đó cho thấy nó không nằm trong tháp của Ravenclaw – nhưng nếu nó không ở đó thì ở đâu? Nếu ẩn giấu nào trong lâu đài Hogwarts mà Tom Riddle đã tìm được, và tin rằng nó sẽ vĩnh viễn là một bí mật?
Lạc giữa những suy đoán tuyệt vọng, Harry quẹo ở góc quanh, nhưng nó vừa bước xuống hành lang vài bậc thì cửa sổ phía bên trái cậu vỡ tan với âm thanh điếc tai. Khi nó nhảy sang một bên để tránh, một thân thể khổng lồ bay xuyên qua cửa sổ và đập vào bức tường đối diện.
Một thứ gì đó lớn và giận tách ra, rên rỉ, và lao vào Harry.
"Bác Hagrid!" Harry hét lên bên dưới, cố gắng thoát khỏi sự chú ý của Fang, khi hình dáng khổng lồ đầy râu trèo xuống. "Cái quái gì --?"
"Harry, cháu đây rồi! Cháu đây rồi!"
Hagrid cúi xuống, ôm Harry và siết mạnh đến nỗi nó tưởng xương sườn mình sắp gẫy, sau đó chạy ngược trở lại cửa sổ.
"Thật là một chàng trai tốt, Grawpy!" Hagrid nhìn qua cửa sổ hướng xuống

dưới. "Anh sẽ gặp em sau vài phút, có một chú nhóc tốt bụng ở đây!"
Bên dưới Hagrid, giữa bóng đêm, Harry nhìn thấy những ánh sáng lóe lên ngoài xa và nó nghe thấy một tiếng hét kì lạ, ai oán. Cậu nhìn xuống đồng hồ: Nửa đêm rồi. Cuộc chiến đã bắt đầu.
"Ôi, Harry," Lão Hagrid hổn hển nói, "Thế đấy,hử? Đã đến lúc chiến đấu?"
"Hagrid, bác đến từ đâu thế?"
"Nghe thấy tiếng Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy từ hang động của chúng ta," Harry nói một cách giận dữ. "Truyền thanh, có phải không? Các người có thời hạn đến nửa đêm để giao nộp Potter. Biết chắc cháu đang ở đây, biết chắc điều đó đang xảy ra. Xuống ngay, Fang. Thế nên bọn ta đến để tham gia, ta và Grawpy và Fang. Phá vòng vây ngoài rừng,
Grawpy mang theo bọn ta, Fang và ta. Bảo nó bỏ ta xuống lâu đài, thế là nó nhét ta qua cửa sổ, phước lành cho nó. Không như ý ta, nhưng – Ron và Hermione đâu?"
"Đó," Harry đáp, "quả là một câu hỏi hay. Ta đi thôi."
Họ vội vàng chạy dọc hành lang, Fang tha thẩn theo sau. Harry có thể nghe thấy những chuyển động trong những hành lang xung quanh: tiếng bước chân đang chạy, tiếng la hét; xuyên qua những cửa sổ, cậu có thể thấy những tia sáng xuất hiện nhiều hơn trên mặt đất tối tăm.
"Chúng ta đang đi đâu thế?" Lão Hagrid hổn hển nói, chạy huỳnh huỵnh sau gót Harry, khiến cho sàn nhà rung động.
"Cháu không biết chính xác nơi nào," Harry đáp, quẹo đại qua một góc quanh, "nhưng Ron và Hermione phải ở gần đâu đây…"
Những tổn thất đầu tiên của trận chiến đã xuất hiện rải rác dọc hành lang phía trước: Hai bức tượng đầu thú thường đứng chắn trước cửa phòng giáo viên đã vỡ tan bởi một câu chú lao xuyên qua một cánh cửa sổ vỡ khác. Phần còn lại của chúng lay động một cách yếu ớt trên sàn, và khi Harry nhảy qua một bên để né một trong những cái đầu không còn thân thể của chúng, nó rên rỉ một cách uể oải. "Ồ, đừng để ý đến tôi… Tôi sẽ chỉ nằm đây và vỡ nát …" Gương mặt xấu xí của nó khiến Harry chợt nghĩ đến bức tượng nửa người bằng cẩm thạch của Rowena Ravenclaw tại nhà Xenophilius, mang bộ tóc điên khùng – và đến bức tượng trong tháp Ravenclaw, với vương miện bằng đá trên những lọn tóc trắng…
Và khi cậu đến cuối hành lang, ký ức của bức tượng thứ ba hiện ra trong tâm trí cậu: bức tượng của một lão phù thủy xấu xí, chính Harry đã từng đặt lên đầu lão một bộ tóc giả và một chiếc nón tả tơi. Cú sốc xuyên qua Harry như hơi nóng của rượu whisky lửa, và nó suýt vấp ngã.
Cuối cùng, nó đã biết, nơi chiếc Trường sinh Linh giá cuối cùng đang nằm đợi nó…
Tom Riddle, người không tin tưởng một ai và hành động một mình, có thể

đã kiêu ngạo đến mức cho rằng chỉ có hắn, và duy có mình hắn, đã hiểu thấu bí mật sâu thẳm nhất của lâu đài Hogwarts. Tất nhiên, cụ Dumble và giáo sư Flitwitch, những học sinh gương mẫu, chưa bao giờ đặt chân vào nơi đặc biệt ấy, nhưng chính nó, Harry, đã từng lang thang đến nhiều ngõ ngách trong thời gian nó ở trường – và đây là nơi duy nhất chỉ có hắn và Harry biết, nơi mà cụ Dumbledore chưa phát hiện –

Nó bị thức tỉnh bởi giáo sư Sprout chạy qua rầm rập, theo sau bởi Neville và nửa tá học sinh khác, tất cả bọn họ đều đội mũ bịt tai và mang theo những thứ gì đó trông như chậu cây lớn.

"Nhân sâm!" Neville la lớn qua vai để nói với Harry khi chạy ngang qua nó. "Chuẩn bị thả chúng qua những bức tường – bọn chúng sẽ không thích đâu!"

Giờ đây Harry đã biết nơi để đi. Nó tăng tốc, cùng với lão Hagrid và Fang tha thẩn ở phía sau. Họ vượt qua hết bức chân dung này đến bức chân dung khác, và những nhân vật trong tranh chạy theo họ, nam nữ phù thuỷ trong những chiếc áo cỗ xếp ly và quần ống túm, trong giáp và áo choàng, chen lấn vào khung tranh của nhau, la hét tin tức từ những khu vực khác trong lâu đài. Khi họ đến đoạn cuối của hành lang, cả toà lâu đài lắc lư, và Harry biết, như một chiếc lọ khổng lồ bị thổi bay khỏi đế với một lực nổ, rằng tòa lâu đài đã nằm trong tầm kiểm soát của các bùa phép còn khủng khiếp hơn bùa phép của các giáo sư và Hội.

"Không sao cả, Fang – không sao cả!" Lão Hagrid hét lên, nhưng con chó săn khổng lồ đã bỏ chạy khi những mảnh đồ sứ bay tứ tung như những mảnh đạn trong không trung, và lão Hagrid chạy uỳnh uỵch theo chú chó đang trong cơn khủng hoảng, để lại Harry một mình.

Nó tiến lên giữa những hành lang đang run rẩy, đũa phép cầm sẵn, và xuyên suốt chiều dài của một hành lang, chân dung người hiệp sĩ chạy bên cạnh cậu từ bức tranh này qua bức tranh khác, kèm theo tiếng kêu loảng xoảng từ áo giáp của ông, hét những lời động viên, chú ngựa con mập mạp của ông chạy nước kiệu phía sau.

"Những tên khoác lác và hèn nhát, đồ chó và những thứ vô lại, đuổi chúng ra, Harry Potter, tống tiễn chúng!"

Harry quẹo nhanh qua một khúc quanh và gặp Fred và cùng một tốp học sinh, có cả Lee Jordan và Hannah Abbott, đứng bên cạnh một chân cột trống rỗng, bức tượng ở trên che một hành lang bí mật. Những chiếc đũa phép đã rút ra sẵn sàng và họ đang chăm chú lắng nghe lỗ bịt hành lang.

"Một đêm thích hợp!" Fred gân cổ hét khi tòa lâu đài rung động một lần nữa, và Harry chạy vọt qua, hân hoan và hốt hoảng cùng mức. Nó vẫn tiếp tục lao qua một hành lang khác, và rồi cú bay khắp mơi, và Bà Norris đang rít lên và cố chụp lấy chúng với những cái chân đầy móng vuốt, chắc chắn để đưa chúng về vị trí xứng đáng của chúng…

"Potter!"
Aberforth Dumbledore đứng chặn hành lang phía trước, đũa thần sẵn sàng. "Ta có hàng trăm những đứa trẻ chạy rầm rập xuyên qua quán trọ của mình, Potter!"
"Cháu biết, chúng cháu đang sơ tán," Harry đáp, "Voldemort – "
"—đang tấn công vì chúng chưa giao nộp cậu, phải," Aberforth tiếp lời. "Ta không có điếc, toàn bộ Hogsmead đều nghe thấy hắn ta. Và không ai trong các người nhận ra rằng các người nên giữ lại một vài đứa Slytherin để làm con tin sao? Có những đứa là con cái của Tử Thần Thực Tử cậu đã để thoát đến nơi an toàn. Không phải sẽ sáng suốt hơn nếu giữ chúng ở đây sao?
"Điều đó cũng không ngăn được Voldemort," Harry đáp, "và anh của ông cũng sẽ không bao giờ làm như vậy." Aberforth càu nhàu và chạy vụt đi về hướng khác.
Anh của ông sẽ không bao giờ làm thế … Ừm, đó là sự thật, Harry nghĩ khi nó tiếp tục chạy: Dumbledore, người đã bảo vệ cho Snape suốt thời gian dài, sẽ không bao giờ giữ học sinh làm vật trao đổi…
Và rồi nó trượt qua khúc quanh cuối cùng và với một tiếng hét vừa nhẹ nhõm vừa giận dữ, cậu nhìn thấy họ: Ron và Hermione; cả hai ôm đầy hai cánh tay những vật lớn, cong, màu vàng xỉn, Ron kẹp một cây chổi dưới nách.
"Các cậu đã ở nơi quái quỷ nào thế?" Harry hét.
"Phòng chứa bí mật," Ron đáp.
"Phòng chứa – cái gì?" Harry nói, loạng choạng dừng lại.
"Chính Ron, tất cả là ý kiến của Ron!" Hermione nói không kịp thở. "Cực kì nhanh trí, không phải sao? Lúc bọn mình ở đó, sau khi rời khỏi, mình nói với Ron, cho dù chúng ta có tìm thấy một Trường sinh Linh giá khác, làm sao chúng ta có thể tiêu diệt nó được, cả cái cúp chúng ta cũng vẫn chưa hủy được! Và rồi cậu ấy nghĩ ra nó! Nọc của con Tử Xà!"
"Cái quái gì –?"
"Một thứ gì đó để tiêu hủy Trường sinh Linh giá," Ron đáp một cách đơn giản.
Đôi mắt Harry dừng lại ở những vật trong tay Ron và Hermione: những chiếc răng cong khổng lồ; nó nhận ra chúng đã bị bẻ gẫy khỏi sọ của con trăn đã chết.
"Nhưng làm cách nào các cậu vào đó được?" cậu hỏi, nhìn từ những chiếc răng sang Ron. "Cậu cần phải nói Xà ngữ!"
"Cậu ấy đã nói!" Hermione thì thầm. "Nói cho cậu ấy nghe đi, Ron!" Ron phát ra một âm thanh kinh khủng rít lên như bị bóp cổ.
"Đó là điều cậu đã làm để mở cái mề đay," Ron giải thích với Harry.
"Mình đã phải thử nhiều lần để nói cho đúng, nhưng," Nó nhún vai một cách

khiêm tốn, "cuối cùng bọn mình cũng vào được."
"Cậu ấy thật khiến người khác kinh ngạc!" Hermione nói. "Đáng kinh ngạc!"
"Vậy…" Harry cố gắng để tiếp tục. "Vậy…"
"Vậy chúng ta hủy được một Trường sinh Linh giá khác," Ron đáp, và từ bên dưới chiếc áo khoác, nó rút ra mảnh vỡ còn lại của chiếc cúp Hufflepuff. "Hermione đâm nó. Mình nghĩ cậu ấy nên làm thế. Cậu ấy chưa từng có sự thích thú đó."
"Thiên tài!" Harry la lớn.
"Có gì đâu," Ron nói, mặc dù cậu trông rất vui sướng với bản thân mình. "Vậy cậu có tin gì mới không?"
Khi cậu nói, một tiếng nổ vang lên phía trên đầu chúng. Cả ba ngước lên khi bụi bặm rơi xuống từ trên trần và chúng nghe một tiếng hét từ xa.
"Mình biết chiếc vương miện trông như thế nào, và mình biết nó ở đâu," Harry đáp, nói thật nhanh. "Hắn đã giấu nó ngay chỗ mình giấu cuốn sách Độc Dược cũ của mình, nơi tất cả mọi người giấu diếm đồ vật cả hàng thế kỉ. Hắn tưởng chỉ mình hắn phát hiện nơi đó. Đi nào." Khi những cái tường rung rung một lần nữa, nó dẫn hai đứa kia quay lại lối vào bí mật và đi xuống cái cầu thang dẫn tới Phòng Yêu Cầu. Căn phòng trống rỗng, ngoài ba người phụ nữ: Ginny, cô Tonks và một phù thuỷ lớn tuổi đội một cái mũ cũ nát, mà Harry nhận ra ngay là bà của Neville.
"À, Potter," Bà nói một cách quả quyết như thể bà đang chờ đợi nó. "Cháu có thể nói cho chúng ta biết chuyện gì đang xảy ra."
"Mọi người ổn chứ?" Ginny và cô Tonks hỏi cùng một lúc.
"Theo như chúng ta biết thì là thế." Harry nói. "Có còn ai ở trong hành lang dẫn tới quán Đầu Heo không?". Nó biết rằng căn phòng sẽ không thể biến đổi khi vẫn còn người ở bên trong.
"Ta là người cuối cùng đi qua đó." Bà Longbottom nói. "Nó đã được niêm phong lại. Ta nghĩ nếu để mở nó, thì sẽ không khôn ngoan chút nào hết. Giờ đây, ông Abeforth đã từ bỏ cái quán rượu ấy rồi. Cháu có thấy thằng cháu của ta không?"
"Cậu ấy đang chiến đấu." Harỷ nói.
"Đương nhiên rồi." Bà nói một cách tự hào. "Xin lỗi. Ta phải đi và giúp đỡ nó." Với một tốc độ đáng kinh ngạc, bà chạy băng qua những bậc thang bằng đá.
Harry nhìn vào cô Tonks.
"Con nghĩ cô đáng lẽ phải ở nhà má cô cùng bé Teddy chứ?"
"Cô không thể chịu được việc không biết tí gì." Cô Tonks nói một cách đau khổ. "Bà ấy sẽ chăm sóc thằng bé – con có thấy anh Remus không?"
"Thầy ấy được sắp xếp sẽ lãnh đạo một nhóm người chiến đấu trong khuôn viên."

Không nói lời nào, cô Tonks phóng vội đi.
"Ginny." Harry nói. "Anh xin lỗi, nhưng bọn anh cần em rời khỏi đây. Một lát thôi. Sau đó em có thể quay lại."
Trông Ginny chỉ đơn giản là vui mừng khi được rời khỏi nơi trú ẩn.
"Và sau đó em có thể quay lại!" Nó hét theo cô bé khi cô bé chạy lên những bậc thang theo cô Tonks. "Em phải quay lại."
"Đợi một lát đã." Ron bất thình lình nói. "Chúng ta đã quên mất một số người!"
"Ai vậy?" Hermione hỏi.
"Bọn gia tinh, bọn chúng đều ở nhà bếp, đúng không?"
"Ý cậu là chúng ta sẽ bắt chúng chiến đấu?" Harry hỏi.
"Không!" Ron nói một cách nghiêm túc. "Ý mình là chúng ta nên bảo chúng hãy tránh xa ra. Chúng ta không muốn có thêm trường hợp nào giống Dobby nữa, phải không? Chúng ta không thể ra lệnh cho chúng chết vì chúng ta..."
Có một tiếng lách cách khi những chiếc răng của con Tử Xà rơi khỏi tay Hermione. Chạy đến gần Ron, cô bé quàng tay quanh cổ và hôn nó thắm thiết. Ron cũng quẳng những cái răng và chồi nó đang cầm xuống và đáp trả lại cô bé với một sự hăng hái nhiệt tình, đến nỗi, nó nâng cả Hermione lên khỏi mặt đất.
"Đây có phải lúc không?" Harry hỏi một cách yếu ớt, và khi không có gì xảy ra, trừ việc Ron và Hermione càng ôm chặt nhau hơn và quay quanh một chỗ, nó cao giọng lên. "Ồ! Đang có một cuộc chiến diễn ra ở đây!"
Ron và Hermione tách nhau ra, nhưng tay của chúng vẫn đang quàng quanh nhau.
"Mình biết, ông bạn ạ." Ron nói, trông nó như thể nó vừa bị đánh vào lưng bởi một trái Bludger. "Bây giờ hoặc không bao giờ, phải không?"
"Không sao đâu, còn cái Trường Sinh Linh giá thì sao?" Harry hét lên. "Cậu nghĩ là cậu có thể chỉ - chỉ giữ chặt nó cho đến khi chúng ta lấy được cái vương miện à?"
"Ừ - đúng – mình xin lỗi." Ron nói, và nó cùng Hermione bắt đầu nhặt những cái răng nanh lên, cả hai đứa mặt đều đỏ ửng.
Rất rõ ràng rằng, khi ba đứa bọn chúng quay trở lại hành lang tầng trên, chỉ trong vài phút chúng ở trong phòng Yêu Cầu, tình trạng của toà lâu đài đã bị hư hỏng đáng kể: Những bức tường và trần nhà lắc dữ dội hơn bao giờ hết; bụi tràn ngập không khí, và qua cái cửa sổ gần nhất, Harry thấy hàng loạt chùm sáng xanh lá cây và đỏ ở gần chân toà lâu đài, do đó nó biết rằng bọn Tử Thần Thực Tử đã ở rất gần nơi này rồi. Nhìn xuống dưới, nó thấy gã khổng lồ Grawp đang cong người lại, vung vẩy một thứ trông giống như một hòn đá hình đầu thú, ném nó xuống từ mái nhà và gầm lên tỏ vẻ không hài lòng.

"Hãy hy vọng là chú ấy sẽ ném trúng vài tên trong số bọn chúng." Ron nói khi có thêm nhiều tiếng kêu la vọng lại từ gần đó.
"Miễn là đừng trúng người của chúng ta!" Một giọng nói vang lên; Harry quay lại và thấy Ginny và cô Tonks, cả hai đều đang chỉ đũa phép vào cái cửa sổ mất kính cạnh đó.
Đúng lúc nó theo dõi, Ginny nhắm cẩn thận một lời nguyền vào đám đông những người đang chiến đấu ở dưới đó.
"Cô bé khá lắm!" Một hình bóng người gầm lên, chạy qua đống bụi về phía họ, và Harry thấy cụ Aberforth một lần nữa, mái tóc xám của cụ bay bay khi cụ dẫn một nhóm nhỏ học sinh vượt qua đó. "Có vẻ như chúng đã xuyên thủng được những bức tường có lỗ châu mai ở phía Bắc, chúng đã mang bọn khổng lồ của phe chúng đến."
"Cụ có thấy anh Remus không?" Cô Tonks gọi theo cụ.
"Cậu ấy đang đấu với Dolohov." Cụ Aberforth hét lên. "Chưa nhìn thấy cậu ấy từ đó."
"Cô Tonks!" Ginny nói. "Cô Tonks, con chắc là thầy ấy sẽ ổn..." Nhưng cô Tonks đã chạy qua đám bụi, đuổi theo cụ Aberforth.
Ginny quay lại, không nơi nương tựa, về phía Harry, Ron, và Hermione.
"Họ sẽ ổn thôi." Harry nói, dù nó thừa biết đó là những từ ngữ trống rỗng.
"Ginny, bọn anh lát nữa sẽ quay lại, chỉ cần tránh đường ra thôi, giữ an toàn nhé – đi thôi nào!" Nó nói với Ron và Hermione, và chúng chạy ngược lại những bước tường đang trải ra ở phía xa, dẫn đến căn phòng Yêu Cầu đang chờ đợi mệnh lệnh của người vào tiếp theo.
Tôi cần một nơi để ẩn giấu mọi thứ. Harry khẩn cầu trong đầu, và cánh cửa hiện ra ở lượt đi thứ ba của bọn chúng. Sự náo nhiệt của cuộc chiến biến mất ngay ở khoảnh khắc chúng vượt qua ngưỡng cửa, và đóng cánh cửa lại: Tất cả đều im lặng. Chúng đang ở trong một nơi có kích cỡ của một nhà thờ lớn, có diện mạo của một thành phố, những bức tường được dựng nên bởi những đồ vật được ẩn giấu bởi hàng ngàn học sinh đã đi xa.
"Và hắn không bao giờ hình dung ra có bất kỳ ai có thể vào đây?" Ron nói, giọng nó vọng lại trong im lặng.
"Hắn nghĩ hắn là người duy nhất." Harry nói. "Thật đáng tiếc cho hắn là cũng có lúc mình cần giấu đồ của mình... lối này." Nó thêm vào. "Mình nghĩ nó ở dưới này..." Chúng tăng tốc đi vào những lối đi cạnh đó; Harry có thể nghe thấy tiếng bước chân vọng lại qua những chồng đồ vật cao ngất, những cái chai, cái mũ, những hộp gỗ, những chiếc ghế, những quyển sách, những vũ khí, cán chổi, những con dơi...
"Một chỗ nào đó gần đây." Harry lẩm bẩm với chính mình. "Chỗ nào đó... Chỗ nào đó."
Càng đi sâu vào cái mê cung, nó vẫn tìm kiếm đồ vật mà nó đã nhận ra từ

chuyến đi trước của nó. Nó thở mạnh ra cả bằng tai, và tâm hồn nó như rung lên. Đây rồi, ở phía trước bên phải, cái tủ cổ bị rỗ mà nó đã giấu cuốn Độc Dược cũ, và ở trên đó, bức tượng bằng đá của một phù thuỷ đầy sẹo đang đội một bộ tóc giả cũ đầy bụi và trông giống như một cái vương miện cổ bị bạc màu.
Nó đã sẵn sàng với tay đến, và khi nó chỉ còn cách vài bước chân, một giọng nói vang lên đằng sau nó. "Đứng lại, Potter."
Nó khựng lại và nhìn quanh. Crabbe và Goyle đang đứng sau nó, vai kề vai, chỉ đũa phép thẳng vào Harry. Ở cái khoảng trống nhỏ giữa chúng, nó thấy khuôn mặt đầy chế giễu của Draco Malfoy.
"Mày đang cầm đũa phép của tao đấy, Potter," Malfoy nói, chỉ đũa phép của nó qua khoảng trống giữa Crabbe và Goyle.
"Không còn là của mày nữa rồi." Harry hổn hển, giữ chặt cây đũa phép làm từ cây tảo gai. "Ai thắng thì sẽ được giữ nó, Malfoy. Ai đã cho mày mượn những cái đũa đó vậy?"
"Má tao." Draco nói.
Harry cười to, mặc dù chả có gì đáng cười trong tình cảnh này. Nó không thể nghe thấy tiếng của Ron hay Hermione nữa. Bọn chúng có vẻ đã ra khỏi tầm nghe, vẫn đang tìm kiếm cái vương miện.
"Vậy làm thế nào ba đứa chúng mày đến đây mà không có Voldemort?" Harry nói.
"Bọn tao sẽ được thưởng," Crabbe nói. Với một người có thân hình khổng lồ như nó, cái giọng mềm mỏng ấy thật đáng ngạc nhiên: Harry gần như chưa nghe thấy Crabbe nói bao giờ. Crabbe đang nói giống như một đứa trẻ con được hứa tặng một túi kẹo. "Chúng tao đã quay lại, Potter. Chúng tao quyết định sẽ không đi. Quyết định sẽ mang mày đến cho ngài."
"Kế hoạch hay đấy!" Harry ca tụng một cách chế nhạo. Nó không thể tin được nó đã ở rất gần rồi, và nó lại đang bị Malfoy, Crabbe, và Goyle cản trở. Nó bắt đầu đi chậm men về phía sau theo lối đi dẫn đến chỗ cái Trường sinh Linh giá đang nằm lệch trên cái tượng bán thân. Nếu nó có thể chỉ đặt tay lên trước khi cuộc chiến nổ ra...
"Vậy làm thế nào bọn mày vào được đây?" Nó hỏi, cố gắng làm bọn chúng xao lãng đi.
"Tao gần như đã sống trong Căn Phòng Ẩn Giấu Đồ Vật này cả năm ngoái," Malfoy nói, giọng nó vỡ vụn ra. "Tao biết làm thế nào để vào."
"Bọn tao đang nấp trong hành lang ngoài kia," Goyle càu nhàu trả lời. "Bây giờ chúng tao có thể thực hiện Bùa chú Tan Ảo Ảnh rồi! Và sau đó," Nó cười nhăn nhở một cách ngu xuẩn. "Mày quay lại ngay trước chúng tao và nói mày đang tìm kiếm một cái rương kiện! Cái rương kiện đó là gì vậy?"
(Vương miện tiếng Anh là diadem, Goyle nghe nhầm thành die-dum vì hai

từ này đồng âm nhưng khác nghĩa. Tiếng Việt khó tìm được cụm từ nào như thế, nên tôi để tạm rương kiện, nghe cũng gần giống vương miện – ND)
"Harry?" Giọng của Ron bất thình lình vọng lại từ một phía khác của bức tường, bên phải Harry. "Cậu đang nói chuyện với ai à?"
Với một sự chuyển động giống như quất roi, Crabbe chỉ cái đũa phép của nó vào đống đồ đạc cũ, rương vỡ, sách cũ, áo choàng và những thứ rác rưởi không thể nhận biết chất thành núi cao gần năm mươi mét, và hét lên: "Descendo!" (Đổ xuống!)Bức tường bắt đầu lung lay, và sau đó, bức tường cao thứ ba sụp đổ vào đúng lối đi chỗ Ron đang đứng.
"Ron!" Harry gầm lên, cùng lúc, ở đâu đó ngoài tầm mắt chúng, Hermione cũng hét lên và Harry nghe thấy tiếng của hằng hà sa số các đồ vật rơi xuống sàn ở phía bên kia của bức tường đang lung lay: Nó chỉ đũa phép vào thành luỹ các đồ vật đó, hét lên "Finite!" (Ngưng lại!" và bức tường bền vững trở lại.
"Không!" Malfoy la lên, chặn một cánh tay của Crabbe lại khi cánh tay kia của nó lặp lại câu thần chú đó. "Nếu mày phá hoại căn phòng này thì mày sẽ có thể chôn vùi cái vương miện đó!"
"Thế thì sao?" Crabbe nói, kéo mạnh tay để tự giải thoát mình. "Chúa Tể Hắc Ám muốn thằng Potter, ai thèm quan tâm về cái rương kiện đó chứ?"
"Potter đến đây để lấy nó," Malfoy nói với một vẻ không kiên nhẫn đến phát bệnh mà nó cố che giấu khỏi sự soi mói của đồng bọn. "Vì thế có nghĩa là..."
"Có nghĩa là?" Crabbe quay về phía Malfoy với một vẻ dữ tợn mà nó không buồn che giấu. "Ai thèm quan tâm mày nghĩ cái gì? Tao sẽ không tuân theo lệnh mày nữa đâu, Draco. Mày và ba mày đã kết thúc rồi."
"Harry?" Ron gào lên lần nữa, từ phía bên kia đống đổ nát. "Chuyện gì vậy?"
"Harry?" Crabbe nhại lại. "Chuyện gì vậy – không, Potter! Crucio!" (Tra tấn!)
Harry lao tới chỗ chiếc vương miện, lời nguyền của Crabbe đánh trượt nó nhưng đánh trúng vào cái tượng bằng đá, cái tượng bay vào không khí; cái vương miện bay vút lên cao và rơi xuống ngoài tầm mắt của bọn chúng, giữa một đống lộn xộn đồ đạc nằm trên cái tượng.
"DỪNG LẠI!" Malfoy hét lên với Crabbe, tiếng của nó vọng khắp căn phòng rộng lớn. "Chúa Tể Hắc Ám muốn nó còn sống..."
"Vậy sao? Tao có giết nó đâu, phải không?" Crabbe gầm lên, quẳng cánh tay của Malfoy đang khống chế nó ra. "Nhưng nếu tao có thể, thì tao sẽ làm, dù sao thì Chúa Tể Hắc Ám cũng muốn nó chết, vậy thì có gì khác... ?"
Một tia sáng màu đỏ tươi bắn đến, vượt qua Harry trong gang tấc: Hermione đã chạy quanh cái góc sau đó và phóng thẳng một bùa Choáng vào mặt Crabbe. Lời nguyền chỉ đánh trượt bởi Malfoy đã đẩy Crabbe ra.

"Đó là con Máu Bùn! Avada Kedavra!"
Harry thấy Hermione cúi xuống qua một bên, và sự tức giận của nó về việc Crabbe định giết người đã quét sạch những thứ khác trong đầu nó. Nó bắn một bùa Choáng vào Crabbe, nó lảo đảo tránh được, nhưng lại đánh văng cây đũa phép ra khỏi tay Malfoy; cái đũa phép quay tròn rồi khuất khỏi tầm nhìn, nằm dưới một núi đồ đạc và xương gãy.
"Đừng giết nó! ĐỪNG GIẾT NÓ!" Malfoy gào lên với Crabbe và Goyle, cả hai đứa đều nhằm vào Harry: Chỉ một giây ngập ngừng của chúng là tất cả những gì Harry cần.
"Expelliarmus!"
Đũa phép của Goyle bay ra khỏi tay nó và biến mất vào bức tường các đồ vật ở bên cạnh; Goyle nhảy chồm chồm một cách ngu ngốc quanh chỗ đó, cố tìm lại cái đũa; Malfoy thoát khỏi bùa Choáng thứ hai của Hermione và Ron, bất ngờ xuất hiện từ cuối lối đi, nhắm một lời nguyền Trói Thân vào Crabbe, chỉ trượt trong đường tơ kẽ tóc.
Crabbe lăn tròn và hét lên, "Avada Kedavra!" lần nữa. Ron vội nhảy tránh cái tia sáng xanh đó. Malfoy, không đũa phép, đang co rúm lại sau cái tủ ba chân khi Hermione tấn công bọn chúng, và đánh trúng Goyle bằng một bùa Choáng khi cô bé đi tới.
"Nó ở đâu đó quanh đây thôi!" Harry gào lên với cô bé, chỉ vào đống rác rưởi mà cái vương miện đã rơi vào. "Tìm nó đi trong khi mình đến và giúp R..."
"HARRY!" Cô bé thét lên.
Một âm thanh gào thét vang lên đằng sau khiến nó phải cảnh giác. Nó nhìn quanh và thấy cả Ron và Crabbe đang chạy nhanh hết sức có thể đến lối đi ở trước bọn chúng.
"Nóng nhỉ, đồ cặn bã?" Crabbe hét lên khi nó chạy.
Nhưng nó có vẻ không kiểm soát được những gì nó vừa làm. Những ngọn lửa với kích cỡ dị thường đang đuổi theo bọn chúng, liếm khắp mọi phía đống đổ nát, và đống đồ ngay lập tức thành tro khi lưỡi lửa chạm tới.
"Aguamenti!" (Phun nước!) Harry hét vang, nhưng tia nước phóng ra từ đầu cây đũa phép của nó bốc hơi ngay trong không khí.
"CHẠY THÔI!"
Malfoy túm lấy thằng Goyle đang bất tỉnh và kéo lê nó đi, Crabbe đã vượt xa bọn chúng, trông nó rất kinh hãi; Harry, Ron và Hermione chạy vội theo sau nó, và ngọn lửa đuổi theo bọn chúng. Đó không phải lửa bình thường; Crabbe vừa sử dụng một lời nguyền mà Harry không có một tí khái niệm nào. Khi chúng rẽ vào góc, mặc dù chúng còn sống, còn cảm giác, nhưng ngọn lửa theo rất sát chúng, và như định giết bọn chúng. Giờ đây, ngọn lửa đã thay đổi hình dạng, nó mang hình dáng của những con quái vật to lớn

đang bốc lửa: Những con rắn lửa, những con Hổ Dương Xà lửa, và những con rồng lửa cứ bay lên, hạ xuống rồi lại bay lên, và những vật dụng đã ở đó hàng thế kỷ trở thành miếng mồi bị quẳng qua không khí vào những cái mồm đầy răng của bọn chúng, những đồ vật bị móng vuốt của bọn chúng tung lên cao, trước khi bị thiêu rụi hoàn toàn bởi ngọn lửa địa ngục rùng rợn đó. Malfoy, Crabbe, và Goyle đã biến mất khỏi tầm nhìn: Harry, Ron và Hermione dừng ngay lại; những con quái vật bằng lửa đang quây tròn quanh chúng, tiến đến ngày một gần hơn, móng vuốt, sừng và đuôi của bọn quái thú quất mạnh xuống, và sức nóng như rắn chắc lại thành một bức tường vây quanh chúng.
"Chúng ta có thể làm gì đây?" Hermione hét lên qua tiếng gầm điếc tai của ngọn lửa. "Chúng ta có thể làm gì đây?"
"Đây!"
Harry chộp lấy hai cái chổi trông có vẻ rất nặng từ đống đồ đạc gần nhất và ném một cái cho Ron, Ron vội đẩy Hermione lên cái chổi, ngồi sau nó. Harry leo lên cái chổi thứ hai, và với một cú đạp mạnh xuống đất, bọn chúng bay lên không khí, cách xa những cái mỏ đầy sừng của bọn chim ăn thịt đang há miệng để đớp chúng. Khói và sức nóng ngày càng tràn ngập không gian: Phía dưới chúng, ngọn lửa của lời nguyền đang thiêu rụi những đồ đạc của nhiều thế hệ học sinh cất giấu, đó là kết quả tội lỗi của hàng ngàn những thử nghiệm bị cấm, là bí mật của vô số những linh hồn hồn muốn tìm kiếm nơi cất giấu trong căn phòng này. Harry không thể thấy dấu vết của Malfoy, Crabbe, hoặc Goyle ở bất kỳ đâu. Nó hạ xuống thấp như thách thức những con quái vật bằng lửa hung dữ, cố tìm kiếm bọn chúng, nhưng không có gì ngoại trừ lửa: Thật là một cách chết kinh khủng... Nó không bao giờ muốn như thế...
"Harry, hãy ra ngoài đi, ra ngoài đi!" Ron rống lên, mặc dù gần như không thể nhìn thấy cánh cửa phòng ở đâu qua màn khói đen.
Và rồi Harry nghe thấy một tiếng thét yếu ớt, đầy thương hại của con người ở giữa sự rối loạn khủng khiếp do tiếng vang ầm ầm như sấm của ngọn lửa háu ăn.
"Quá – nguy hiểm!" Ron hét lên, nhưng Harry vẫn lượn tròn trong không khí. Cái kính của nó cũng góp phần bảo vệ mắt nó khỏi đám khói, nó nhìn bao quát đống bão lửa ở phía dưới, tìm kiếm một dấu hiệu của sự sống, một cái tay, cái chân hoặc một khuôn mặt chưa bị cháy thành than...
Và rồi, nó thấy bọn chúng: Malfoy quàng tay qua một thằng Goyle bất tỉnh, hai đứa bọn chúng đều đang ngồi trên một cái chân yếu ớt dễ đổ của một cái bàn đã cháy, và Harry lao xuống. Malfoy thấy nó tới và giơ tay lên, nhưng ngay cả khi Harry đã nắm được bàn tay đó, nó biết ngay lập tức là khôn ổn một chút nào hết. Goyle quá nặng và bàn tay của Malfoy thì đầy mồ hôi,

trượt khỏi tay Harry...
"NẾU CHÚNG TA CHẾT VÌ BỌN CHÚNG, MÌNH SẼ GIẾT CẬU, HARRY!" Ron gào lên, và, ngay khi một con Hổ Dương Xà lửa đuổi sát theo bọn chúng, nó cùng Hermione lôi Goyle lên chổi và bay lên cao, quay tròn rồi lại vọt lên trên không trung một lần nữa khi Malfoy trèo lên phía sau Harry. "Cái cửa, hãy đến cái cửa, cái cửa!" Tiếng Malfoy hét lên trong tai Harry, và Harry tăng tốc, Ron, Hermione và Goyle bám theo qua màn khói đen dày đặc, gần như không thở được: và quanh chúng, một số ít đồ vật chưa bị thiêu đốt bởi ngọn lửa háu ăn cũng bị ném vào không trung, khi những con quái thú của ngọn lửa bị nguyền quăng những đồ vật lên cao trong sự sung sướng: những cái cốc và những cái khiên, một cái chuỗi hạt lấp lánh và một cái vương miện cũ đã ngả màu.
"Mày đang làm gì thế, mày đang làm gì thế, cái cửa ở đằng này!" Malfoy hét lên, nhưng Harry bay chệch đi hình chữ chi và lao xuống. Cái vương miện dường như đang rơi chậm xuống, xoay tròn và lấp lánh khi nó rơi vào dạ dày của con rắn đang há toác mồm, và Harry đã bắt được cái vương miện, quấn nó quanh cổ tay...
Harry lại bay chệch đi khi con rắn lao tới chỗ nó, nó bay lên cao, thẳng về một nơi mà nó cầu nguyện rằng cánh cửa sẽ vẫn mở; Ron, Hermione và Goyle đã biến mất; Malfoy vẫn kêu la và bám chặt Harry tới nỗi làm nó đau. Thế rồi, qua màn khói, Harry thấy một lỗ hình chữ nhật trên tường và nó hướng cái chổi về phía đó, và chỉ một lát sau, không khí trong lành tràn ngập phổi nó và bọn chúng va vào bức tường của hành lang phía bên kia.
Malfoy ngã khỏi chổi và nằm úp mặt xuống, thở dốc, ho húng hắng và nôn oẹ.
Harry lăn tròn và ngồi dậy: Cánh cửa dẫn tới phòng Yêu Cầu đã biến mất, Ron và Hermione đang ngồi thở trên sàn cạnh Goyle, nó vẫn bất tỉnh.
"C-Crabbe," Malfoy uất ức kêu lên ngay khi nó có thể nói. "C- Crabbe..."
"Nó chết rồi," Ron nói một cách cay nghiệt.
Chỉ có im lặng, nếu không tính đến tiếng thở dốc và ho. Và rồi, một loạt những tiếng động lớn làm rung chuyển toà lâu đài, và một đoàn đầy những hình dáng trong suốt cưỡi ngựa phi nước kiệu qua, những cái đầu ngựa cũng gào lên những tiếng chém giết dưới sự điều khiển của họ. Harry lảo đảo đứng dậy khi đoàn Kỵ Sĩ Không Đầu đi ngang qua nó và nhìn quanh: Trận chiến vẫn tiếp tục ở khắp nơi xung quanh nó. Nó có thể nghe thấy nhiều tiếng thét hơn những con ma đang rút lui này. Hoảng sợ bỗng tràn ngập nó.
"Ginny đâu rồi?" Nó cất cao giọng hỏi. "Con bé phải ở đây. Con bé đã được bảo là phải quay lại phòng Yêu Cầu."
"Chúa ơi, cậu cho rằng căn phòng vẫn còn hoạt động được sau đám lửa đó à?" Ron hỏi, nhưng nó cũng đứng dậy, xoa xoa ngực và nhìn quanh: "Chúng

ta có nên chia ra và tìm -?"
"Không!" Hermione nói, cô bé cũng đứng dậy. Malfoy và Goyle vẫn đang ngồi sụp xuống tuyệt vọng trên sàn hành lang; bọn chúng đều không có đũa phép. "Hãy đi cùng nhau. Mình cho rằng chúng ta sẽ đi – Harry, cái gì ở trong tay cậu thế?"
"Cái gì cơ? À ừ..."
Nó cởi cái vương miện khỏi cổ tay và giơ lên. Cái vương miện vẫn còn nóng, đen đi vì muội than, nhưng khi Harry nhìn cái vương miện gần hơn, nó chỉ có thể đọc được dòng chữ nhỏ khắc ở trên đó: TRÍ TUỆ VƯỢT TRỘI LÀ KHO BÁU LỚN NHẤT CỦA CON NGƯỜI.
Một thực thể giống như máu, đen tối và giống nhựa hắc ín, có vẻ vừa thoát ra khỏi cái vương miện. Bất chợt, Harry cảm thấy cái vương miện lắc lắc dữ dội, và rồi vỡ vụn trong tay nó, và khi đó, nó nghĩ nó đã nghe thấy một tiếng thét đau đớn mờ nhạt vang đến từ một nơi xa xôi, không phải vang lên từ khuôn viên của toà lâu đài, mà từ cái thứ đã vỡ vụn trong tay nó. "Đó chắc chắn phải là Lửa Ma Quỷ!" Hermione thút thít, mắt cô bé dán vào những mảnh vỡ.
"Hả?"
"Lửa Ma Quỷ - ngọn lửa bị nguyền – đó là một trong những thứ có thể tiêu diệt các Trường sinh Linh giá, nhưng mình sẽ không bao giờ, chưa bao giờ dám thử dùng nó, nó quá nguy hiểm – làm thế nào mà Crabbe biết -?"
"Chắc chắn là nó học từ mấy tên họ Carrow đó," Harry nói dứt khoát.
"Thật nhục nhã vì chắc chắn nó đã không tập trung khi bọn chúng nói làm thế nào để dừng ngọn lửa đó lại," Ron nói, tóc nó giờ cũng bốc cháy giống tóc của Hermione, và mặt đều đen lại. "Nếu nó không thử giết hết chúng ta, mình rất tiếc là nó đã chết rồi."
"Nhưng cậu không nhận ra à?" Hermione thì thầm. "Có nghĩa là, nếu chúng ta có thể đến gần con rắn..."
Nhưng cô bé ngưng lại khi những tiếng kêu la và gào thét không thể lầm lẫn của những cuộc đấu tay đôi đã tràn ngập hành lang. Harry nhìn quanh, và tim nó như rơi xuống: bọn Tử Thần Thực Tử đã vào được Hogwarts. Fred và Percy vừa mới xuất hiện trở lại, cả hai đang đấu với những tên đeo mặt nạ và có mũ trùm đầu.
Harry, Ron và Hermione chạy tới để giúp: Những tia sáng bay về mọi hướng và người đang đấu với Percy lùi nhanh về phía sau: Cái mũ trùm đầu của hắn tuột ra, và bọn chúng thấy một cái trán cao và một nhúm tóc...
"Xin chào, Bộ Trưởng!" Percy hét lên, khéo léo nhắm một lời nguyền thẳng vào Thicknesse, hắn vừa bỏ cây đũa phép xuống và đang cào cào vào cái áo choàng của mình, hình như hắn đang khó chịu kinh khủng. "Có phải tôi đã đề cập đến chuyện từ chức không nhỉ?"

"Anh đang đùa à, Percy!" Fred hét lên khi tên Tử Thần Thực Tử đang đấu với nó sụp xuống dưới sức nặng của ba cái bùa Choáng riêng rẽ. Thicknesse ngã xuống sàn với những cái gai nhỏ mọc khắp người hắn; hắn có vẻ đã bị biến thành con nhím biển. Fred nhìn vào Percy với một niềm hân hoan. "Anh thực sự đang đùa, Percy... Em không nghĩ là em đã từng nghe anh đùa kể từ khi anh..."
Không khí bỗng nổ tung. Họ đã nhóm lại thành một nhóm. Harry, Ron, Hermione, Fred, và Percy, hai Tử Thần Thực Tử ở dưới chân bọn chúng, một bị bất tỉnh, một bị Biến hình; và chỉ trong một khoảnh khắc nhỏ, khi nguy hiểm có vẻ đã tạm lùi xa, thế giới như bị xé nát, Harry thấy mình bay qua không trung, và tất cả những gì nó có thể làm là nắm chặt vào cái que gỗ nhỏ là vũ khí duy nhất của nó, và che chắn đầu bằng tay: Nó nghe thấy tiếng kêu la và gào thét của những người bạn mà không hy vọng gì có thể biết được chuyện gì đã xảy ra với họ.
Và rồi, thế giới có vẻ đã tự phục hồi trong đau đớn và mờ mịt: Harry đã gần như bị chôn dưới đống đổ nát của cái hành lang, mục tiêu của cuộc tấn công kinh khủng đó. Không khí lạnh lẽo nói với nó rằng một phía của toàn lâu đài đã bị thổi tung đi, và sự dính nhớp nóng hổi trên má nó nói cho nó biết nó đang chảy rất nhiều máu. Rồi nó nghe thấy một tiếng kêu kinh hãi khiến nó như đứt ruột, tiếng kêu ấy biểu thị sự đau đớn không phải do lửa hay lời nguyền gây ra, và nó đứng dậy, lúc lắc người, lúc này nó sợ hơn bất cứ lúc nào trong ngày, và có lẽ, sợ hơn tất cả những gì đã trải qua trong cuộc đời...
Và Hermione cũng đang vật lộn đứng lên từ đống đổ nát, và ba người tóc đỏ đang ngồi thành nhóm trên mặt đất, nơi bức tường vừa bị nổ vụn. Harry túm lấy tay của Hermione khi chúng lảo đảo đứng dậy và trượt trên đống đá và gỗ.
"Không – không – không!" Ai đó đang hét lên. "Không! Fred! Không!"
Và Percy đang lắc mạnh người em của mình, Ron quỳ xuống cạnh nó, và đôi mắt của Fred vẫn mở ra nhìn chằm chằm, bóng ma của nụ cười cuối cùng vẫn không dứt trên mặt của Fred.

Harry potter và bảo bối tử thần

Dịch Giả: Lý Lan

Chương 31
Cây đũa phép cơm nguội

Trái đất như đã ngừng quay, thế mà sao cuộc chiến vẫn còn chưa dứt? Lâu đài rơi vào sự im lặng đáng sợ đến kinh hoàng, liệu có phải tất cả những

người tham chiến ở phe nó đã ngã xuống rồi không? Harry cảm thấy nôn nao quay cuồng, với nó, điều này không thể là sự thật được, Fred Weasley không thể nào chết được, tất cả các giác quan chắc là đang đánh lừa nó thôi –
Và rồi một thân người bị tống bay tung qua hốc tường, từ trong bóng tối, những lời nguyền bay về phía chúng, dội vào mảng tường ngay trên đầu bọn trẻ.
"Nằm xuống!" Harry gào lên, lại thêm nhiều tia sáng nữa lao vút qua màn đêm. Nó và Ron cùng túm lấy Hermione, kéo cô nàng xuống sàn. Nhưng Percy lại nhào lên thi hài Fred để che chở cho nó, và khi Harry thét gọi "Anh Percy, đi thôi, bọn mình phải ra khỏi chỗ này!", anh lắc đầu.
"Anh Percy!" Harry nhìn thấy nước mắt ứa ra từ mắt Ron và lăn dài trên đôi má bám đầy bụi của nó khi nó nắm chặt lấy đôi vai người anh trai và kéo anh đứng dậy, Percy vẫn không nhúc nhích. "Anh Percy, anh không thể làm gì được cho anh ấy nữa đâu. Bọn mình phải –"
Hermione hét lên thất thanh, Harry quay phắt lại, và không cần phải hỏi lý do tại sao. Một con nhện khổng lồ to kềnh càng như chiếc xe hơi đang cố chen qua cái hốc tường, lại thêm một con trong đám hậu duệ của Aragog lao vào tham chiến.
Ron và Harry cùng gầm lên một lúc, lời nguyền của hai đứa nó tống bật con quái vật ra phía sau, mấy cái cẳng chân con nhện giật giật điên cuồng, rồi biến mất vào trong bóng đêm.
"Nó kéo thêm đồng đảng tới đấy!" Harry báo cho mấy đứa khi nó nhìn cái qua hốc tường đã bị những lời nguyền phá vỡ về phía rìa bên kia ngôi trường. Thêm nhiều con nhện khổng lồ túa ra từ cửa Rừng Cấm đang trèo lên lâu đài từ chỗ mà bọn Tử thần Thực tử đã xông vào. Harry phóng một bùa Choáng vào con dẫn đầu, tống nó lao vào lũ nhện phía sau, vậy là cả mấy con đều rớt tung ra khỏi bức tường, biến khỏi tầm mắt. Lại thêm mấy lời nguyền bay sượt qua đầu Harry, sát tới nỗi nó cảm thấy luồng lực của chúng thổi tung những sợi tóc trên đầu nó.
"Bọn mình đi thôi, NÀO!"
Đẩy Hermione ra phía trước với Ron, Harry khom xuống xốc lấy thân mình Fred. Percy nhận ra Harry đang cố làm gì, bèn buông ra và giúp nó một tay, hai đứa cúi gập người để tránh những lời nguyền tới tấp bay lên từ dưới sân trường, cùng nhau kéo Fred ra góc khuất phía sau.
"Chỗ này," Harry nói, rồi chúng đặt Fred nằm vào cái hốc tường mà lúc trước đã có một bộ áo giáp đứng ở đó. Nó không dám nhìn lâu vào Fred, và sau khi đã chắc là thi hài anh được giấu kín, nó nhảy xuống đuổi theo Ron và Hermione. Chỗ góc cuối hành lang, bây giờ đã ngổn ngang những mảnh kính cửa sổ vỡ tung, bụi vữa rơi mù mịt, Malfoy và Goyle đã không còn ở đó nữa, nhiều người đang chạy nháo nhào qua lại, Harry chẳng thể phân biệt

được ai bạn ai thù nữa. Lao qua khúc ngoặt, Percy buột ra một tiếng gầm hung nộ:"ROOKWOOD!" rồi nhào về phía một gã đàn ông cao lớn đang truy đuổi mấy đứa học sinh.
"Harry ơi, ở đây này!" Hermione thét gọi nó.
Cô bé đã kéo Ron vào phía sau một tấm thảm thêu. Bọn nó có vẻ như đang vật lộn giằng co với nhau, và trong một thoáng điên rồ, Harry tưởng hai đứa nó lại đang âu yếm nhau một lần nữa, rồi nó nhận ra Hermione đang cố kìm giữ Ron, không cho nó chạy theo Percy.
"Nghe mình nói này – NGHE NÀY RON!"
"Mình muốn được giúp – mình muốn giết bọn Tử thần Thực tử --"
Gương mặt lem luốc bụi khói của Ron nhăn nhó lại, nó đang run lên vì đau đớn và giận dữ.
"Ron ơi, chỉ có bọn mình mới chấm dứt được mọi chuyện thôi! Đừng – Ron ơi – bọn mình phải tìm con rắn đó, bọn mình phải giết nó!" Hermione nói.
Nhưng Harry biết Ron đang cảm thấy gì: Truy đuổi một mảnh Trường Sinh Linh Giá nữa không thể đem lại cái cảm giác hả hê như được trả thù, chính nó cũng muốn được lao ra để chiến đấu với chúng, để trừng phạt chúng, những kẻ đã giết chết anh Fred, nó cũng muốn tìm thấy những người nhà Weasley khác, để trên hết, được biết chắc, thật chắc chắn rằng Ginny đã không bị -- nhưng nó không thể để cái ý nghĩ ấy cuốn nó đi được –
"Bọn mình sẽ chiến đấu!" Hermione nói. "Bọn mình cần, cần phải diệt con rắn đó! Đừng có quên bọn mình phải l-làm gì! Bọn mình là những người duy nhất có thể kết thúc chuyện này!"
Cô bé cũng đang khóc nức nở và lau nước mắt bằng tay áo đã rách bươm khi nói những lời ấy. Nhưng rồi thở một hơi thật mạnh để trấn tĩnh lại, và vẫn ôm chặt Ron, cô bé quay sang Harry.
"Cậu phải tìm ra Voldemort đang ở đâu, bởi vì hắn mang con rắn theo bên mình mà, đúng không? Hãy tìm đi, Harry – hãy nhìn vào bên trong đầu hắn!"
Sao việc đó lúc này lại dễ dàng đến vậy chứ? Phải chăng vì vết sẹo đã thiêu đốt trên trán nó suốt mấy tiếng đồng hồ, khao khát được cho nó thấy những suy nghĩ của hắn? Theo lời cô bé, Harry nhắm mắt lại, và ngay lập tức, những tiếng nổ cùng những tiếng gào thét nháo nhào trở nên tít tắp xa xôi, như thể nó đang đứng ở xa, rất xa cảnh chiến trường hỗn loạn đó...
Nó đang đứng giữa một căn phòng trông đổ nát tan hoang nhưng quen thuộc lạ lùng, với những tấm giấy dán tường trốc lở, những khung cửa sổ bị bịt kín, chỉ ngoại trừ một ô. Những âm thanh huyên náo trong lâu đài bị khuất lấp và nghe vang vọng rất xa xôi. Khung cửa sổ duy nhất để ngó nhìn ra những tia sáng nhá lên lập lòe phía tòa lâu đài, còn bên trong căn phòng tối, chỉ có một ngọn đèn dầu đang cháy giữa cô đơn.

Hắn xoay xoay mân mê cây đũa thần giữa những ngón tay, nhìn chằm chằm vào nó. Hắn đang nghĩ về một căn phòng trong tòa lâu đài, căn phòng bí mật mà chỉ có mỗi mình hắn từng phát hiện, căn phòng đó, cũng giống như Phòng chứa bí mật, cần phải cực kỳ thông minh, xảo quyệt và tò mò mới có thể khám phá … Hắn tin chắc rằng thằng bé không thể nào tìm thấy chiếc vương miện … mặc dù cái con rối ấy của lão Dumbledore đã đi quá xa so với những gì hắn dự tính … quá xa…
"Thưa Chủ nhân," một giọng nói khàn khàn tuyệt vọng cất lên. Hắn quay lại: Lucius Malfoy đang ngồi trong góc tối nhất của căn phòng, trông vẫn sứt sẹo thảm hại vì những hình phạt mà hắn đã phải chịu sau lần mới đây để thằng bé trốn thoát, một con mắt vẫn còn nhắm tịt và sưng mọng. "Thưa Chủ nhân … xin làm ơn … con trai tôi …"
"Nếu con trai ngươi chết, Lucius, đó không phải lỗi của ta. Nó đã không đến đây với ta, cũng như bọn Slytherin còn lại. Lẽ nào nó đã quyết định theo phe thằng Harry Potter?"
"Không – không bao giờ đâu ạ," Malfoy thì thào..
"Ngươi nên mong là như vậy."
"Ngài – ngài không lo sao, thưa Chủ nhân, thằng Potter có thể chết trong tay kẻ khác chứ không phải tay ngài?" Malfoy lại hỏi, giọng run rẩy. "Không phải là… xin được mạn phép … là khôn ngoan hơn sao nếu ngài cho dừng trận chiến, và ngài tự vào lâu đài tìm nó?"
"Đừng có giả vờ, Lucius. Ngươi muốn trận chiến kết thúc để ngươi có thể vào đó tìm con trai ngươi. Còn ta thì đâu cần phải tìm thằng Potter. Nó sẽ tự dẫn xác đến tìm ta trước khi trời sáng."
Voldemort lại cúi xuống nhìn đăm đăm vào cây đũa phép trên tay. Nó làm hắn phải băn khoăn … và những thứ làm Chúa tể Voldemort băn khoăn bận tâm cần phải được xử lý …
"Đi tìm Snape về đây cho ta."
"Snape ư, th – thưa Chủ nhân?"
"Snape. Nhanh lên, ta cần hắn. Có một – sự phục vụ -- mà ta cần từ hắn. Đi đi."
Lucius run rẩy sợ hãi chạy ra khỏi căn phòng tối. Voldemort vẫn đứng đó, xoay xoay cây đũa giữa các ngón tay, và nhìn chằm chằm vào nó.
"Chỉ còn cách duy nhất đó thôi, Nagini," Hắn thì thầm nhìn quanh, con rắn khổng lồ đang trườn bò duyên dáng giữa không trung trong một khối cầu bảo vệ trong suốt và lấp lánh sáng. Thở hổn hển, Harry rời khỏi đầu óc hắn, và lại ngay lập tức, ùa vào tai nó là những tiếng nổ chát chúa, tiếng khóc và tiếng la hét thất thanh của cuộc hỗn chiến.
"Hắn đang ở Lều Hét. Con rắn ở cùng với hắn, nó được bao bọc bởi một thứ phép thuật bảo vệ gì đó. Hắn vừa cử Lucius Malfoy đi tìm Snape."

"Voldemort đang ngồi trong Lều hét à?" Hermione ngạc nhiên. "Hắn không – hắn thậm chí còn không CHIẾN ĐẤU ư?"
"Hắn không nghĩ là cần phải tham chiến. Hắn nghĩ mình sẽ đến tìm hắn."
"Tại sao?"
"Hắn biết mình đang tìm diệt những mảnh Trường Sinh Linh Giá – hắn đang giữ con Nagini bên mình – rõ ràng là mình buộc phải đến chỗ hắn thôi--"
"Được rồi," Ron nói, nó vươn thẳng người lên. "Vậy thì cậu không thể đi được, đó chính là điều hắn muốn. Cậu ở đây chăm sóc Hermione, để mình đi và"
Harry cắt ngang.
"Hai cậu ở lại đây, mình sẽ mặc áo khoác Tàng hình và mình sẽ trở lại ngay sau khi --"
"Không," Hermione nói, "Sẽ hợp lý hơn nếu mình mang áo khoác Tàng hình rồi..."
"Đừng bao giờ nghĩ đến chuyện đó," Ron nạt ngang, và trước khi cô nàng có thể nói gì thêm ngoài câu : "Ron, mình đủ khả năng để --" thì tấm thảm treo trên nóc cầu thang chúng đang đứng lại bị xé toạc ra một lần nữa.
"POTTER!" Hai tên Tử thần Thực tử mang mặt nạ xuất hiện, nhưng trước khi chúng có thể nâng đũa phép lên đúng tầm, Hermione đã hô lớn
"Glisseo!" Trượt dốc (!)
Những bậc thang dưới chân ba đứa phẳng băng thành một cái cầu trượt, rồi cô nàng, Harry và Ron rớt uỵch xuống, trượt vèo về phía chân cầu thang, thành thử bùa Choáng của hai tên Tử thần Thực tử bay hụt rất xa trên đầu bọn nó. Ba đứa vụt qua tấm thảm che, lăn xuống sàn rồi ngã dúi vào bức tường đối diện.
" Duro!" (Cầm tù!) Hermione lại thét lên, phất cây đũa vào tấm thảm treo, biến nó thành đá và hai tên Tử thần Thực tử đang đuổi theo chúng đâm sầm vào nó với những tiếng rắc rộp ghê người.
"Lùi lại!" Ron gào lên, rồi nó, Harry và Hermione nhào vào bên một cánh cửa, ngay lúc một đống bàn ghế xồng xộc lao qua, theo sau điều khiển đám bàn ghế ấy là giáo sư McGonagall. Bà chạy vụt qua mà không để ý đến bọn nó, tóc bà xổ tứ tung và có một vết cắt sâu bên má.
Khi bà chạy đến khúc ngoặt, bọn trẻ nghe giáo sư thét lớn, "TẤN CÔNG!"
"Harry ơi, cậu mặc áo choàng vô đi," Hermione nói. "Đừng để ý đến bọn mình "
Nhưng Harry tung tấm áo lên cả ba đứa, mặc dù khá lộm cộm nhưng nó không tin là có ai có thể để ý đến những cái bàn chân kỳ quái của bọn nó giữa những đám bụi vữa bay mù mịt, những miếng đá bắn tung khỏi những bức tường và những lời nguyền bay tứ tán khắp nơi. Chạy xuống tầng dưới, chúng bước vào một hành lang đầy những cặp đấu tay đôi. Những bức chân

dung chật ních những hình thù đang la hét cổ vũ hoặc giúp sức bằng những lời khuyên tác chiến, trong khi lũ Tử thần Thực tử, có tên đeo mặt nạ, có tên thì không đang giao đấu với giáo viên hoặc học sinh của trường. Dean đã giành được ở đâu đó một cây đũa phép và đang chiến đấu với Dolohov, còn Parvati thì đấu với Travers. Harry, Ron và Hermione lập tức vung đũa phép lên, sẵng sàng chiến đấu, nhưng những người tham chiến đang vung đũa phép và nhào qua nhào lại nhiều tới mức bọn trẻ sợ rằng lời nguyền của bọn nó có thể phóng trúng ai đó bên mình. Ngay lúc đang đứng xoay lưng vào nhau, tìm cơ hội tấn công, thì chúng nghe có một tiếng "Vuuuúúuuut!" lớn vụt qua. Nhìn lên, Harry thấy Peeves đang bay vù vù phía trên bọn nó, ném những củ đậu cây Bẫy lèo vào lũ Tử thần Thực tử, làm đầu bọn chúng bị nuốt chửng bởi những cái kén nhùng nhùng màu xanh lá to tướng.
"ARGH!" một nắm củ đậu rơi trúng mảng áo choàng phía trên đầu Ron, đám rễ xanh nhớp nhúa đang vung vẩy lơ lửng giữa không trung trông rất kỳ quặc trong khi Ron cố rũ chúng ra.
"Có đứa đang tàng hình ở đó!" một tên Tử thần Thực tử mang mặt nạ gào lên trỏ về phía chỗ bọn nó đang đứng. Dean chộp ngay lấy cơ hội lúc hắn đang mất tập trung và hạ hắn bằng một bùa Choáng, khi Dolohov nhào tới muốn trả đũa cho đồng bọn thì trúng ngay một Bùa trói thân của Parvati.
"ĐI THÔI!" Harry hét lên, rồi nó cùng Ron và Hermione túm chặt vạt áo khoác, cúi đầu chạy hối hả qua trận hỗn chiến về phía cái cầu thang cẩm thạch dẫn vào đại sảnh đường, trên mặt hành lang nhầy nhụa những vũng dịch Bẫy lèo.
"Tôi là Draco Malfoy, tôi là Draco, tôi ở bên phe ông mà!" Draco vừa bị ngã ngửa xuống đất, đang cố gắng cầu xin một tên Tử thần Thực tử. Harry tống cho tên Tử thần Thực tử đó một bùa Choáng lúc ba đứa chạy ngang qua. Malfoy nhìn quanh tìm vị cứu tinh, vẻ rạng rỡ vì thoát nạn, nhưng Ron thoi luôn cho nó một cú từ dưới tấm Áo khoác tàng hình. Thế là Malfoy lại bật ngã lên người tên Tử thần Thực tử, mồm ộc máu, sửng sốt đến điếng người.
"Và đây là lần thứ hai bọn tao cứu mạng mày trong tối nay, thằng hai mặt khốn nạn!" Ron hét lên.
Dọc cầu thang và trong đại sảnh đường còn có nhiều cặp đấu tay đôi khác. Bọn Tử thần Thực tử ở khắp nơi: Harry thấy Yaxley đang giao đấu với thầy Flitwick ở gần cửa ra vào, ngay bên cạnh một tên Tử thần Thực tử mang mặt nạ đang đấu với chú Kingsley. Bọn học trò chạy nháo nhác khắp nơi, một vài đứa xốc theo bạn bè đã bị thương. Harry nhằm một bùa Choáng vào tên Tử thần Thực tử đeo mặt nạ, nó phóng trượt hắn và suýt nữa thì trúng Neville đang chạy vào từ đâu đó, tay ôm đầy rễ Xúc tu độc. Nó tung đám xúc tu vào tên Tử thần Thực tử đứng gần nhất, mấy cái vòi khoái chí cuộn quanh và bắt đầu siết nghẹt lấy hắn.

Harry, Ron và Hermione lao xuống cầu thang cẩm thạch. Bên trái bọn trẻ, gương kính đã vỡ nát và chiếc đồng hồ của nhà Slytherin mới đây đã đạt đến một mức điểm Nhà kỷ lục đổ tràn những viên ngọc ra khắp nơi, làm người ta trượt ngã nháo nhào lúc chạy qua. Hai thân người rớt xuống từ ban công phía trên, khi ba đứa xuống đến mặt đất dưới chân cầu thang thì Harry nhìn thấy cái bóng xám xám của một con thú bốn chân lao xộc qua sảnh đường, nhào xuống cắn xé một thân người vừa rớt xuống.
"KHÔNG!" Hermione thét lên, và với một tiếng nổ inh tai từ đầu cây đũa phép của cô bé, Fenir Greyback bị tống ngã ngửa ra khỏi cái thân hình đang run rẩy thoi thóp của Lavender Brown. Hắn xô mạnh vào thành lan can cẩm thạch, rồi lại gượng đứng dậy. Nhưng ngay lúc ấy, với một chớp sáng và tiếng nổ giòn đánh rắc một cái, một quả cầu pha lê rơi bộp ngay trên đỉnh đầu hắn, tên người sói đổ uỵch xuống đất và nằm sóng soài bất động.
"Ta còn nữa đấy!" Giáo sư Trelawney rít lên qua hàng lan can.
"Đứa nào muốn thì cứ lại đây! Này –" Và với một động tác như thể đang giao bóng quần vợt, bà lôi thêm một trái cầu pha lê to tướng ra khỏi túi xách, tung nó lên và vẩy cây đũa phép một nhát khiến trái bóng bay vụt qua sảnh đường, tông vỡ loảng xoảng một ô cửa sổ. Ngay lúc ấy, cánh cửa gỗ dày bật mở tung và thêm nhiều con nhện khổng lồ chen chúc nhau túa vào sảnh đường phía trước. Vang lên những tiếng thét kinh hoàng và đám hỗn chiến nhanh chóng chạy tản mát khắp nơi, cả lũ Tử thần Thực tử lẫn thầy trò trường Hogwarts. Rồi những tia sáng đỏ và xanh lá phóng tới tấp vào giữa đám quái vật đang lúc nhúc chạy tới, khiến bọn nhện khổng lồ lồng lên giận dữ, đáng sợ hơn bao giờ hết.
"Làm sao bọn mình ra khỏi đây được bây giờ?" Ron thét lên giữa những tiếng la hét nháo nhác, nhưng trước khi Harry hay Hermione kịp trả lời, bọn nó đã bị xô ngã lăn ra hai bên, lão Hagrid ôm cây dù màu hồng xồng xộc lao xuống từ cái cầu thang cẩm thạch.
"Đừng làm đau chúng, không được làm đau bọn nó." Lão rống lên.
"ĐỪNG, BÁC HAGRID." Harry quên hết tất cả, nó nhào ra khỏi tấm áo chùng, gập người để tránh những lời nguyền bay chiu chíu khắp sảnh đường, nó lao về phía lão.
"BÁC HAGRID, QUAY LẠI ĐI BÁC!"
Nhưng nó chưa chạy được nửa đường thì thấy chuyện đó xảy ra: Lão Hagrid biến vào giữa đám nhện khổng lồ nhung nhúc, chúng bắt đầu chùn bước và nháo nhác rút lui trước đợt bùa chú công kích dữ dội, lão Hagrid mắc kẹt và bị cuốn theo giữa đám quái vật.
"BÁC HAGRID!"
Harry nghe tiếng ai đó gọi nó trong đám đông, dù là bạn hay thù nó cũng không còn quan tâm nữa. Nó chạy thục mạng qua những bậc thang, lao vào

trong khoảng sân trường tối om. Phía xa, lũ nhện đang rầm rập rút lui với con mồi vừa bắt được, và nó không thể nhìn thấy lão Hagrid đâu nữa.
"BÁC HAGRID!"
Nó nghĩ nó đã thấy một cánh tay khổng lồ chới với giữa bầy nhện, nhưng ngay lúc nó bắt đầu lao theo chúng thì bị một bàn chân khổng lồ chặn ngang. Bàn chân ấy vung ra từ trong bóng tối và giẫm thịch một cái rung chuyển cả mặt đất chỗ nó đang đứng. Nhìn lên, Harry thấy một gã khổng lồ đang đứng phía trước nó, cao đến hai chục mét, đầu gã khuất trong bóng tối, nó chẳng thể nhìn thấy gì ngoài một hình thù như một thân cây cổ thụ được ánh sáng từ cửa lâu đài hắt ra chiếu rọi. Với một cử động thô bạo và vụng về, hắn xục nắm tay khổng lồ xuyên qua một khung cửa sổ phía trên, kính vỡ rơi rào rào như mưa xuống người Harry, khiến nó phải chạy lùi lại trú dưới cửa ra vào.
"Trời ơi -- !" Hermione ré lên, cô nàng cùng Ron chạy tới bên Harry và ba đứa cùng đứng nhìn chằm chằm vào tên khổng lồ đang quờ quạng cố tóm lấy mọi người qua khung cửa vỡ.
"ĐỪNG!" Ron hét lên, chộp lấy cổ tay đang nâng đũa phép của Hermione."Cậu mà làm choáng hắn thì hắn sẽ xô đổ một góc lâu đài mất –"
"HAGGER?"
Grawp nghiêng ngả bên góc lâu đài, chỉ đến bây giờ Harry mới nhận ra Grawp, thực sự, hơi nhỏ hơn kích thước bình thường của những người khổng lồ. Gã khổng lồ đang cố gắng vồ ép những người trong căn phòng tầng trên quay người lại và rống lên một tiếng khủng khiếp. Những bậc cầu thang bằng đá rung lên lập cập dưới những cái giậm chân cuồng nộ, cái miệng to như khung cửa của hắn há ra để lộ hai hàm răng vàng khè, chiếc nào chiếc đấy to bằng nửa viên gạch, rồi lại hung bạo cập vào nhau sau tiếng rống.
"CHẠY ĐI!" Harry gào toáng lên, màn đêm rung chuyển bởi những tiếng gầm rú và quờ quạng đập phá của tên khổng lồ, hắn chụp lấy bàn tay của Hermione và kéo giật cô bé lao qua những bậc thang xuống sân trường, Ron chạy theo phía sau. Harry đã hết hy vọng để có thể tìm theo bầy nhện và cứu lão Hagrid, nó chạy thục mạng được nửa đường tới cánh rừng trước khi bị chặn lại một lần nữa.
Bầu không khí xung quanh bọn nó như đông cứng lại, hơi thở của Harry đóng băng trong lồng ngực. Nhiều hình thù láo nháo di chuyển từ phía cửa rừng, những bóng đen đặc quánh lạng qua lạng lại như những đợt sóng cuộn về phía lâu đài, khuôn mặt chúng trùm kín mít dưới tấm áo chùng, và những cái miệng khò khè như muốn hút cạn không khí …
Ron và Hermione nép sát bên cạnh Harry khi âm thanh của cuộc chiến sau lưng chúng đột nhiên lặng ngắt, sự im lặng mà những tên Giám ngục thổi tới làm tất cả câm bặt, và Fred đã rời bỏ chúng nó, và lão Hagrid chắc chắn sắp

… hoặc là đã chết mất rồi
"Harry ơi, cố lên nào!" giọng nói của Hermione vẳng lại từ nơi nào xa lắm. "Gọi thần hộ mệnh đi, Harry, gọi đi!" Nó nâng cây đũa phép lên, nhưng thấy ngập đầy trong lòng nỗi tuyệt vọng đờ đẫn: Còn có bao nhiêu người phải chết mà nó còn chưa được biết? Nó cảm thấy dường như linh hồn nó đã lìa khỏi thể xác…
"HARRY ƠI, GỌI ĐI!" Hermione gào lên.
Cả trăm tên giám ngục đang lừng lững lướt về phía bọn nó, thổi đầy những nỗi tuyệt vọng đau đớn vào Harry, bữa tiệc linh hồn đầy hứa hẹn …
Nó nhìn thấy con chó bạc của Ron bùng vào không khí, lập lòe rồi tan biến; con rái cá của Hermione quẫy lượn nhẹ nhàng rồi cũng tắt ngấm, Harry cảm thấy muốn buông xuôi tất cả, người nó đờ đẫn, không còn cảm giác gì nữa
Và rồi một con thỏ bạc, một chú lợn lòi cùng một con cáo nhỏ bay vụt qua đầu Harry, Ron và Hermione: bầy giám ngục dạt hết về phía sau khi những con thú chạy vụt lại gần. Ba bóng người bước ra từ trong bóng tối đến bên cạnh bọn nói, đũa thần giương cao, tiếp tục điều khiển Thần hộ mệnh: là Luna, Ernie, và Seamus.
"Đúng rồi," Luna nói giọng động viên, như thể bọn trẻ đang trở lại trong Căn phòng yêu cầu với những buổi thực tập của ĐQD, "Đúng rồi, anh Harry… nghĩ đến cái gì thật vui đi …"
"Cái gì đó thật vui?" Harry nhắc lại, giọng khàn khàn.
"Bọn mình vẫn còn ở đây mà," cô bé thì thầm, "bọn mình vẫn đang chiến đấu mà. Ráng lên đi, nào …"
Bắt đầu là một đốm sáng bạc, đến một tia sáng lập lòe, rồi với một cố gắng phi thường, một con nai bạc bùng ra từ đầu cây đũa phép của Harry, phi nước kiệu nhẹ nhàng về phía trước. Bọn giám ngục rốt cuộc đã tản mát đi hết, ngay lập tức, màn đêm yên bình trở lại, nhưng cũng theo đó những âm thanh huyên náo từ tòa lâu đài lại lùng bùng bên tai mấy đứa.
"Không thể nào cảm ơn cho đủ được," Ron rùng mình quay sang Luna, Ernie và Seamus. "Các cậu vừa cứu –"
Thêm một tiếng rống khủng khiếp và mặt đất lại rung lên trong cơn địa chấn, một gã khổng lồ khác đang khệnh khạng bước ra từ cửa rừng, vung vẩy một cây chùy trông cao hơn tất cả bọn nó.
"CHẠY ĐI!" Harry lại gào lên, nhưng có lẽ cũng không cần phải làm thế, bọn trẻ đã nhanh chóng tản ra tứ phía, không đến một giây sau đó, một bàn chân khổng lồ đã dẫm huỵch xuống ngay đúng chỗ bọn nó vừa đứng. Harry nhìn quanh: Ron và Hermione đang chạy theo nó, còn những đứa kia đã chạy thục mạng và biến mất vào trong lâu đài.
"Chạy khỏi đây thôi!" Ron hét lên khi tên khổng lồ lại quăng quật cây chùy vun vút trong không trung, khệnh khạng bước qua sân trường vẫn đầy những

tia sáng đỏ và xanh lá lóe lên trong màn đêm.
"Cây Liễu roi," Harry nói, "đi thôi!"
Bằng cách nào đó nó đã dồn nén tất cả những cảm xúc đau đớn vào một góc trong lòng mà không nghĩ tới nữa: những ý nghĩ đau buồn về anh Fred và bác Hagrid, và nỗi khiếp sợ cho những người mà nó yêu thương đang chạy tứ tán trong lâu đài, tất cả sẽ phải đợi, bởi vì bây giờ bọn nó phải chạy, phải truy đuổi con rắn và Voldemort, và bởi vì đó là, như Hermione đã nói, cách duy nhất để kết thúc chuyện này – Nó chạy thục mạng, nửa như tin rằng nó có thể bỏ xa cái chết, mặc kệ những tia sáng bay tới tấp trong bóng đêm quanh nó, kệ những âm thanh của từng cơn sóng cồn dữ dội dưới hồ, kệ tiếng nghiến rít kẽo kẹt của những thân cây trong khu Rừng Cấm dù trời lặng gió; nó băng qua mặt đất gồ ghề như nổi loạn, trong đời nó chưa bao giờ nó lao nhanh như thế, và nó đến được cái thân cây khổng lồ trước nhất, cây Liễu bảo vệ bí mật dưới gốc của nó bằng những cành nhánh dữ dội và hung bạo như những ngọn roi khổng lồ.
Miệng thở hổn hển gấp gáp, Harry chạy chậm lại quanh những cành liễu đang quăng quất, dòm lom lom trong bóng tối vào cái thân cây đang vặn vẹo để tìm cái mấu nhỏ điểm huyệt nó. Ron và Hermione đã chạy tới nơi, Hermione thì hết hơi tới nỗi không thể nào nói được.
"Làm – làm thế nào để vào được trong ấy bây giờ?" Ron hổn hển.
"Mình không – thể nào thấy nó được – giá mà bọn mình – có con Crookshanks "
"Crookshanks?" Hermione thở khò khè, cô nàng cúi gập người xuống, tay đè lên ngực. "Cậu có phải là một phù thuỷ không hả?"
"Ừ -- phải – đúng rồi –"
Ron nhìn quanh rồi chĩa cây đũa thần của nó vào một cành con trên mặt cỏ và hô "Wingardium Leviosa!" Cành cây bay lên khỏi mặt đất, huơ huơ giữa không trung như được giữ bằng một ngọn gió, rồi lao thẳng vào thân cây qua những cành lá đang quăng quất ràn rạt. Nó chọc mạnh một nhát vào một điểm gần gốc cây, và ngay tức khắc, cái cây ngừng cơn quằn quại.
"Tuyệt vời!" Hermione vẫn hổn hển.
"Khoan đã." Trong một thoáng, khi những thanh âm ồn ã chát chúa của trận chiến vẫn vang đầy trong không khí, Harry cảm thấy lưỡng lự. Voldemort đã muốn nó làm chuyện này, hắn đã muốn nó đến … Liệu có phải nó đang dẫn Ron và Hermione vào một cái bẫy?
Nhưng tính thực tế dường như đã chết khô trong nó, thật khắc nghiệt và tàn khốc: chỉ có cách duy nhất là giết con rắn, mà con rắn lại đang ở chỗ Voldemort, hắn đang ở cuối con đường hầm này …
"Harry, bọn mình tới đây, đi nào!" Ron đẩy nó tới trước.
Harry lách mình vào con đường hầm dưới gốc cây. Lối vào đã trở nên chật

khít hơn nhiều kể từ lần cuối cùng mà bọn nó đi xuống đây. Trần hầm rất thấp, thành thử ba đứa phải gập đôi người mới có thể luồn lách dọc con đường mà bọn nó đã qua bốn năm trước đây, giờ chẳng còn cách nào khác hơn là phải bò. Harry bò trước, thắp sáng đầu cây đũa phép của nó, mong đợi đụng phải chướng ngại vật bất cứ lúc nào, nhưng không có. Ba đứa di chuyển trong im lặng, Harry nhìn đăm đăm vào dưới cái xà nhấp nhô dưới ánh sáng cây đũa phép trong tay nó.
Rốt cuộc, đường hầm bắt đầu dốc lên và Harry nhìn thấy một quầng sáng bạc le lói phía trước. Hermione giật mạnh gót chân nó.
"Tấm áo!" cô nàng thì thào. "Cậu mặc nó vào đi!" Nó quờ quạng mò mẫm ra phía sau và cô nàng nhét bọc áo trơn trượt vào tay nó. Hơi chật vật để kéo tấm áo lên mình, nó lầm bầm "Nox" (Tắt!) để tắt ánh sáng của cây đũa phép, rồi lại nhoài người xuống khẽ khàng nhất có thể. Thần kinh của Harry căng ra, chờ đợi phút giây bị phát hiện, đợi một giọng lạnh lùng chói lói, và một tia sáng màu xanh lá mạ.
Và rồi nó nghe những giọng nói vọng xuống từ căn phòng nằm ngay trên đầu nó, hơi khó nghe bởi một chiếc hòm cũ đặt ngay ở
miệng đường hầm. Gần như không dám thở, Harry nhô đầu lên nhìn qua cái khe tạo bởi chiếc hòm và vách tường.
Căn phòng phía trên chỉ sáng lờ mờ, nhưng Harry vẫn nhìn thấy con Nagini đang cuộn tròn và ngúc ngắc cái đầu tựa như đang quẫy nhẹ trong nước. Con rắn được bảo vệ an toàn trong một khối cầu lấp lánh sáng, lơ lửng không điểm tựa trong không trung. Nó có thể nhìn thấy mép của một cái bàn, và một bàn tay với những ngón trắng bệch đang mân mê một cây đũa phép. Rồi Snape cất tiếng, và tim Harry hẫng mất mấy nhịp: hắn chỉ cách chỗ ẩn náu của nó có vài phân.
" … thưa Chủ nhân, sự kháng cự của bọn chúng đang yếu dần –"
"— mà không cần đến sự giúp đỡ của ngươi," Voldemort nói với một giọng cao lanh lảnh. "Một phù thuỷ cừ khôi như ngươi, Snape ạ, và ta không nghĩ rằng giờ ngươi cũng có thể làm được gì hơn thế. Chúng ta đã sắp đạt đến đích … sắp rồi."
"Hãy để tôi đi tìm thằng bé. Hãy để tôi bắt thằng Potter về cho ngài. Tôi biết tôi có thể tìm được nó. Xin ngài cho phép."
Snape sải bước qua khe trống, và Harry thu người lại một chút, vẫn không rời mắt khỏi con Nagini, tự hỏi không biết có lời nguyền nào có thể chọc thủng lớp bảo vệ kia không, nhưng nó chẳng nghĩ ra được điều gì cả. Một nỗ lực thất bại, và nó sẽ bị lộ mất …Voldemort đứng dậy. Giờ Harry đã có thể nhìn thấy hắn, nhìn thấy đôi mắt mỏng đỏ ké, thấy gương mặt trơn vẩy như da rắn hơi rạng lên nhợt nhạt trong căn phòng mờ tối.
"Ta gặp phải một vấn đề, Severus ạ." Voldemort nói giọng nhẹ nhàng.

"Vâng thưa Chủ nhân?" Snape nói.
Voldemort nâng Cây đũa Tiền bối lên, và giữ nó duyên dáng như thể chiếc que chỉ huy của một nhạc trưởng.
"Sao nó lại không hoạt động với ta, Severus?"
Trong khoảnh khắc yên lặng tiếp đó, Harry có thể nghe tiếng rít nhè nhẹ của con rắn đang ngóc đầu đu đưa giữa không trung – hay là tiếng rít mỏng manh qua kẽ răng của chính Voldemort?
"Thưa – thưa Chủ nhân?" Snape ngây ra. "Tôi không hiểu. Ngài – ngài đã thực hiện những pháp thuật phi phàm với cây đũa đó cơ mà."
"Không, ta thấy nó vẫn như bình thường mà thôi. Ta phi thường, nhưng cây đũa này thì … không hề. Nó đã không bộc lộ được sức mạnh mà nó hứa hẹn. Ta không cảm thấy sự khác biệt nào với cây đũa mà ta đã mua của lão Ollivander nhiều năm về trước."
Giọng Voldemort nghe có vẻ trầm ngâm tư lự nhưng Harry bắt đầu cảm thấy cái sẹo của nó nhói lên nhức nhối, và nó có thể cảm nhận cơn thịnh nộ vẫn đang được kìm nén trong Voldemort.
"Không khác biệt gì cả," Voldemort lại nói.
Snape im lặng. Harry không thể nhìn thấy gương mặt hắn. Không biết có phải vì hắn đang nhận thấy sự nguy hiểm hay đang cố tìm lời để cam đoan với chủ nhân. Voldemort bắt đầu di chuyển quanh căn phòng. Harry không nhìn thấy hắn một chốc khi hắn bước lòng vòng qua lại, hắn vẫn nói bằng cái giọng đều đều ấy, nhưng vết đau và cơn thịnh nộ cứ bốc cao dần trong Harry.
"Ta đã băn khoăn rất lâu, Severus … ngươi có biết vì sao ta gọi ngươi về không?"
Trong một khoảnh khắc, Harry nhìn thấy bên hông Snape. Đôi mắt hắn đang nhìn chằm chằm vào con rắn đang cuộn tròn trong cái lồng bằng bùa phép.
"Không, thưa Chủ nhân, nhưng tôi xin được đền đáp. Hãy để tôi đi tìm thằng Potter."
"Ngươi nói y như Lucius vậy. Không ai trong hai ngươi hiểu thằng Potter bằng ta. Không cần phải tìm, nó sẽ tự đến tìm ta. Ta biết điểm yếu của nó, yếu điểm lớn nhất của nó. Nó không muốn thấy người khác phải ngã xuống vì nó. Nó sẽ ngăn chuyện đó bằng mọi giá. Nó sẽ tới."
"Nhưng thưa Chủ nhân, nó có thể không may bị giết bởi người khác chứ không phải bởi tay ngài –"
"Chỉ dẫn của ta cho những Tử thần Thực tử đã rất rõ ràng. Bắt thằng Potter. Giết lũ bạn của nó – càng nhiều, càng tốt – nhưng không được giết nó. Nhưng ta đang muốn nói với ngươi, Severus, chứ không phải thằng Harry Potter. Ngươi đã rất có giá trị với ta. Cực kỳ có giá trị."
"Chủ nhân biết tôi luôn hết lòng phụng sự ngài. Nhưng – hãy để tôi đi tìm

thằng bé, thưa Chủ nhân. Hãy để tôi mang nó về cho ngài. Tôi biết tôi có thể --"
"Chẳng phải ta đã nói với ngươi rồi sao, không cần phải tìm nó.!" Voldemort nói, và Harry nhìn thấy một vệt sáng lóe lên trong đôi mắt đỏ của hắn khi hắn quay mặt lại một lần nữa, tiếng áo choàng của hắn sột soạt như tiếng rắn trườn, và nó có thể cảm nhận sự mất kiên nhẫn của hắn trên cái sẹo đang bỏng rát. "Mối quan tâm của ta lúc này, Severus, là chuyện gì sẽ thực sự xảy ra khi ta gặp thằng nhóc đó!"
"Thưa Chủ nhân, chẳng phải là không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn là "
" – nhưng mà vẫn còn nghi ngờ đấy, Severus, thế này," Voldemort đứng lại, và Harry có thể nhìn trực diện vào hắn một lần nữa khi hắn duỗi cây đũa giữa những ngón tay trắng nhợt, nhìn chằm chằm vào Snape. "Tại sao mà hai cây đũa trước ta dùng đều thất bại khi ta chĩa vào Harry Potter?"
"T – tôi không biết, thưa Chủ nhân."
"Không biết à?" Cơn thịnh nộ của hắn bùng ra làm đầu Harry bị chích đau đến phát điên, nó nhét nắm tay vào miệng để không gào lên đau đớn. Nó nhắm mắt lại, và đột nhiên nó trở thành Voldemort, đang nhìn chòng chọc vào gương mặt trắng bệch của Snape. "Cây đũa bằng gỗ thủy tùng của ta làm mọi điều mà ta ra lệnh cho nó, Severus, chỉ trừ việc giết thằng Harry Potter. Hai lần thất bại. Khi ta tra tấn Ollivander, lão đã nói với ta lý do về đôi lõi Phượng hoàng, bảo ta dùng một cây đũa khác. Ta đã làm thế, nhưng cây đũa của Lucius đã gẫy nát khi ta gặp cây đũa của thằng Potter."
"T – Tôi không có lời giải thích nào cả, thưa Chủ nhân." Snape nói mà không nhìn Voldemort. Đôi mắt đen của hắn vẫn dán vào con rắn khổng lồ đang cuộn tròn trong quả cầu bảo vệ.
"Ta đã tìm được cây đũa thứ ba, Severus, Cây đũa Tiền bối, Cây đũa Định mệnh, Cây gậy của Tử thần. Ta đã lấy từ chủ nhân trước của nó. Ta đã lấy nó từ ngôi mộ của Albus Dumbledore." Bây giờ thì Snape nhìn Voldemort, và gương mặt hắn trắng bệch như một xác chết, nó cứ cứng trơ như đá như thế cho đến khi hắn mở miệng, nhìn mà không thể nào tin được có một con người đang sống sau đôi mắt vô hồn trống rỗng đó.
"Chủ nhân – hãy để tôi đi tìm thằng nhóc –"
"Suốt đêm dài đằng đẵng này, khi sắp thắng lợi, ta đã ngồi đây," Voldemort nói, giọng hắn chỉ to hơn tiếng thì thào một chút thôi, "thắc mắc, tự hỏi, tại sao Cây đũ Cả lại từ chối không trở thành cái mà nó đáng ra phải trở thành, từ chối thực thi những quyền năng cho người chủ đích thực của nó mà huyền thoại đã miêu tả … và ta nghĩ ta đã tìm được câu trả lời."
Snape không nói một lời.
"Có lẽ ngươi cũng đã biết điều đó? Nói cho cùng, ngươi rất thông minh mà, Severus. Ngươi đã là một đầy tớ đắc lực và nhất mực trung thành, và ta rất

tiếc vì chuyện sẽ phải xảy ra."
"Chủ nhân –"
"Cây đũa Tiền Bối không tuân phục ta hoàn toàn, Severus, vì ta không phải là chủ nhân thực sự của nó. Cây đũa tiền bối thuộc về người nào đã giết chủ nhân cũ của nó. Ngươi đã giết Albus Dumbledore. Một khi ngươi còn sống, Severus, Cây đũa Tiền Bối không thể nào thực sự thuộc về ta được."
"Chủ nhân!" Snape kháng cự, tay nâng cây đũa lên.
"Không còn cách nào khác," Voldemort nói."Ta phải trở thành chủ nhân của cây đũa, Severus ạ. Khống chế được nó, và ta khống chế được thằng Potter."
Voldemort vẫy mạnh cây đũa, nhưng nó không làm gì Snape cả, trong một thoáng có lẽ hắn đã nghĩ mình được hoãn án tử hình, nhưng rồi ý định của Voldemort trở nên rõ ràng. Cái lồng của con rắn lăn nhào trong không khí, và ngay trước khi Snape có thể làm gì hơn ngoài một tiếng hét, con rắn đã quấn vào đầu và cổ hắn. Rồi Voldemort nói bằng Xà ngữ: "Giết."
Thêm một tiếng thét rợn người. Harry nhìn chút sắc máu mỏng manh biến mất trên gương mặt Snape, mặt hắn trắng nhợt ra cùng đôi mắt mở to khi những cái nọc của con rắn cắm ngập vào cổ, khi hắn không thể đẩy cái cũi bùa phép ấy ra khỏi người, khi đôi đầu gối của hắn run rẩy kiệt quệ và phục xuống sàn.
"Ta rất tiếc," Voldemort lạnh lùng nói. Hắn quay mặt đi, không muộn phiền, không nuối tiếc. Đã đến lúc rời bỏ căn lều này và đảm đương trách nhiệm với cây đũa bây giờ đã thực sự thuộc về hắn. Hắn chĩa nó vào cái lồng lấp lánh đang giữ con rắn và nâng nó lên, rời khỏi Snape, kẻ bây giờ đã ngã sóng soài sang một bên, máu ộc ra từ vết thương trên cổ. Voldemort phất áo rời khỏi căn phòng không quay đầu nhìn lại, con khổng xà bò trườn theo hắn trong trái cầu bảo vệ.
Trở lại con đường hầm và trở lại đầu óc của chính nó, Harry mở mắt ra, nó nhấc bàn tay ướm máu mà ban nãy nó đã nắm chặt để không bật ra tiếng kêu và nhìn qua cái khe hẹp giữa chiếc hòm và vách tường để thấy một chiếc giày ống đang run rẩy thoi thóp trên mặt sàn.
"Harry!" Hermione thì thào trong hơi thở phía sau nó, nhưng nó đã chĩa cây đũa phép của mình vào chiếc hòm chắn ngang tầm nhìn, nhấc nó lên vài phân và khiến nó bay nhẹ nhàng sang một bên. Nhẹ nhàng hết sức có thể, nó đu mình vào trong căn phòng. Harry không biết tại sao nó lại làm thế, tại sao nó lại đến bên người đàn ông đang hấp hối đó: nó chẳng hiểu nó đang cảm thấy gì khi nhìn gương mặt trắng bệch của Snape và những ngón tay đang cố bịt máu từ vết thương trên cổ. Harry cởi tấm áo khoác tàng hình ra và đứng đó, nhìn xuống người đàn ông mà nó căm thù, đôi mắt mở lớn của hắn nhìn thấy Harry khi hắn cố gào ra tiếng. Harry cúi xuống và Snape nắm lấy vạt áo chùng của nó mà kéo nó lại gần.

Một giọng nói khào khào, khàn đặc thoát ra từ cái cổ họng đang ằng ặc máu.
"Hãy… lấy … nó …Lấy… nó …"
Có cái gì đó, không phải là máu, bắt đầu chảy ra từ đầu Snape. Nó có màu xanh bạc lấp lánh, không hẳn là chất lỏng mà cũng không phải là chất khí, tuôn ra từ miệng, hai hốc mắt và đôi tai hắn, và Harry biết đó là cái gì, nhưng không biết phải làm gì để
Một cái hũ nhỏ được Hermione hóa ra từ trong không khí và dúi vào đôi tay đang run lẩy bẩy của nó. Harry thu thứ chất màu bạc đẩy vào trong cái hũ bằng cây đũa phép của nó. Khi cái hũ đầy đến miệng, Snape dường như đã mất sạch máu, bàn tay nắm vạt áo chùng của Harry bắt đầu lỏng ra.
"Hãy … nhìn … ta…" Hắn thì thào yếu ớt.
Đôi mắt xanh biếc của Harry tìm vào đôi mắt đen láy ấy, nhưng chỉ sau một giây, cái gì đó sâu thẳm trong cặp mắt màu đen ấy dường như đã biến mất, để lại một cái nhìn đăm đăm, trống rỗng, vô hồn. Bàn tay nắm vạt áo của Harry rớt bịch xuống sàn, và Snape không còn động cựa gì nữa.

Harry potter và bảo bối tử thần

Dịch Giả: Lý Lan
Chương 32
Câu chuyện của Prince

Harry vẫn quỳ bên cạnh Snape, nhìn chằm chằm vào Snape, cho đến khi một giọng nói cao và lạnh lùng đột ngột cất lên gần chúng đến nỗi mà nó phải nhảy dựng lên, nắm chặt cái hũ trong tay nó, nghĩ rằng Voldermort vừa trở lại căn phòng.
Giọng nói của Voldermort vang dội các bức tường và sàn nhà, và Harry nhận thấy hắn đang nói chuyện với Hogwarts và với tất cả những khu vực bị bao vây, phần còn lại của làng Hogsmeade và tất cả những người đang chiến đấu chống trả trong toà lâu đài có thể nghe thấy hắn nói rõ ràng như thể hắn đứng ngay bên cạnh họ, hơi thở của hắn phả vào gáy họ, sắp giáng một đòn chí mạng.
"Các ngươi đã chiến đấu - giọng nói lạnh lùng cao vút cất lên - rất dũng cảm. Chúa Tể Voldermort rất biết cách quý trọng lòng dũng cảm. Các ngươi đã phải chịu thiệt hại nặng nề. Nếu các ngươi còn chống đối lại ta thì tất cả các người sẽ phải chết, từng người từng người một. Ta không mong muốn điều đó. Mỗi giọt máu phù thuỷ đổ ra là mỗi mất mát và lãng phí.
Chúa Tể Voldermort rất khoan dung. Ta sẽ ra lệnh cho quân đội của ta rút lui ngay lập tức.

Các người có 1 tiếng đồng hồ. Hãy chuẩn bị để chết một cách đường hoàng. Hãy chữa trị vết thương của mình cho tốt vào.
Ta đang nói với ngươi đó, Harry Potter. Ngươi đã lôi bạn mình đến để chết thay cho ngươi hơn là trực tiếp đối mặt với ta. Ta sẽ đợi trong khu rừng Cấm một tiếng đồng hồ nữa. Nếu hết khoảng thời gian đó mà ngươi chưa đến gặp ta, không chịu nộp mạng thì cuộc chiến sẽ lại tiếp tục. Lần này ta sẽ đích thân xuất trận, và ta sẽ tìm ra ngươi, Harry Potter, và ta sẽ trừng trị thẳng tay những kẻ đã cố bảo vệ ngươi khỏi ta dù kẻ đó là đàn ông, phụ nữ hay trẻ con đi chăng nữa. Một tiếng đồng hồ nữa thôi."
Cả Ron và Hermione lắc đầu điên cuồng, nhìn Harry.
"Đừng nghe hắn ta nói!" Ron nói
"Mọi việc rồi sẽ ổn thôi!" Hermione liều mạng nói. "Nào… hãy quay lại lâu đài, nếu hắn ta vào khu rừng thì chúng ta phải cần một kế hoạch mới."
Cô bé liếc nhìn xác của Snape, sau đó nhanh chóng quay lại lối vào đường hầm. Ron đi theo cô bé. Harry túm gọn cái áo khoác tàng hình, quay lại nhìn Snape. Nó không biết phải cảm thấy thế nào nữa, ngoại trừ bị sốc bởi cái chết của Snape, và lý do mà ông ta bị giết.
Chúng lại bò qua đường hầm, không ai nói gì cả, Harry tự hỏi liệu Ron và Hermione có nghe thấy Voldermort nói rằng sẽ cắt đầu chúng hay không.
"Ngươi đã lôi bạn mình đến để chết thay cho ngươi hơn là trực tiếp đối mặt với ta. Ta sẽ đợi trong khu rừng Cấm một tiếng đồng hồ nữa… Một giờ nữa!"
Những cái gói nhỏ bị vứt bừa bãi trên bãi cỏ trước mặt lâu đài. Chỉ còn một tiếng thôi và bình minh sẽ hé lộ, lúc này trời còn tối đen như mực. Ba đứa nhanh chóng tiến tới những bậc thang bằng đá. Một con chó, có kích thước bằng một con thuyền nhỏ, bị bỏ lại nằm ngay trước mặt chúng. Không có dấu hiệu gì của Grawp hay những kẻ đã tấn công Grawp.
Lâu đài yên ắng lạ lùng. Không có lấy một tia sáng, không có tiếng nổ, không tiếng kêu gào hay hò hét. Những phiến đá lát đường của cái hành lang quạnh quẽ nhuộm toàn máu. Những viên ngọc lục bảo vẫn vương vãi khắp sàn nhà, với những mảnh đá cẩm thạch và những mảnh gỗ vụn. Một phần thành cầu thang đã bị thổi bay đi.
"Mọi người đâu hết rồi?" Hermione thì thầm
Ron dẫn đường đến đại sảnh đường. Harry dừng lại ngoài cửa. Những cái bàn trong phòng không còn nữa và căn phòng thì chật kín người. Những người còn sống sót đứng thành từng nhóm, tay người này bá cổ người kia. Những người bị thương đang được bà Pomfrey và một nhóm những người giúp đỡ chữa trị vết thương trên bục. Thầy Firenze nằm trong số những người bị thương đó, máu rỉ ra từ hông của thầy, thầy nằm đó run rẩy và không thể đứng lên nổi.

Những người đã chết nằm thành một chuỗi ở giữa đại sảnh. Harry không thể nhìn thấy xác của Fred bởi vì anh đang được gia đình vây quanh. George quỳ gục đầu xuống, bà Weasley đang nằm trên ngực Fred, thân mình run rẩy, ông Weasley vuốt tóc bà khi nước mắt ông chảy dần xuống má.
Không nói một lời nào, Harry, Ron và Hermione đi tới. Harry thấy Hermione tiến lại gần và ôm Ginny, khuôn mặt cô bé nhem nhuốc đang căng lên vì xúc động. Ron tới chỗ anh Bill, chị Fleur và anh Percy, anh này đưa tay quàng vai Ron. Khi Ginny và Herminone đến bên những người khác trong gia đình, Harry nhìn thấy toàn bộ những người đã chết nằm bên cạnh Fred. Thầy Remus và cô Tonks, nhợt nhạt, tĩnh lặng và thanh thản, như đang nằm ngủ dưới trần nhà tối đen.
Đại sảnh đường như co rút lại và trở nên nhỏ hơn, khi Harry đi lảo đảo chậm chạp từ ô cửa. Nó không thể hít thở nổi. Nó không thể chịu đựng được khi nhìn thêm một cái xác nào nữa, không thể nhìn thêm một ai chết vì nó nữa. Nó không dám đến bên gia đình Weasley, không thể nhìn vào mắt họ, nếu nó nộp mạng ngay từ đầu thì anh Fred đã không phải chết…
Nó quay đi và chạy lên cái cầu thang bằng cẩm thạch. Thầy Lupin, cô Tonks… Nó ước gì nó không thể cảm nhận. Nó ước gì có thể xé toạc trái tim nó, trong lòng nó, mọi thứ đang gào thét trong nó …
Toà lâu đài hoàn toàn trống vắng, dường như ngay cả những con ma cũng đang để tang trong đại sảnh đường. Harry chạy không ngừng nghỉ, giữ chặt hũ pha lê đựng những ký ức cuối cùng của Snape, và nó không chạy chậm lại cho đến khi thấy tượng hình đầu thú canh giữ văn phòng hiệu trưởng.
"Mật khẩu?"
"Dumbledore." Harry nói không cần suy nghĩ, bởi vì đó là người mà nói mong mỏi được gặp nhất, và nó ngạc nhiên khi bức tượng đá trượt sang một bên để lộ cái cầu thang hình xoắn ốc đằng sau.
Nhưng khi Harry xộc vào căn phòng hình tròn, nó thấy lạ lẫm. Những bức chân dung treo trên các bức tường trống rỗng. Không còn một ông hay bà hiệu trưởng nào ở đó nhìn nó, tất cả như đã chuyển đi, thay vào đó là đường lối trong toà lâu đài để họ có thể nhìn toàn cảnh xem chuyện gì đang xảy ra.
Harry liếc nhìn vô vọng vào bức ảnh bị bỏ trống của cụ Dumbledore được treo ngay đ0ằng sau ghế hiệu trưởng, rồi quay lưng lại phía bức ảnh. Cái Chậu tưởng ký vẫn luôn nằm trong ngăn tủ. Harry nhấc nó ra để lên mặt bàn và rót ký ức của thầy Snape vào cái chậu rộng lớn với những ký hiệu cổ ngữ Runes quanh mép. Chui vào ký ức của ai đó thật là một điều quái đản…
Chẳng có gì, thậm chí là thầy Snape để lại cho nó, tồi tệ hơn những ý nghĩ của nó. Các ký ức xoáy trộn, màu trắng bạc và kỳ lạ, và không do dự, với một cảm giác phóng túng táo bạo, như thể điều này có thể làm giảm nỗi đau thương khổ sở của nó, Harry lao đầu vào.

Nó ngã đâm đầu xuống trong ánh nắng mặt trời, và chân nó chạm vào nền đất ấm áp. Khi nó đứng thẳng dậy, nó thấy nó đang ở một sân chơi hầu như không có người. Một ống khói khổng lồ đơn lẻ chiếm hữu khoảng không bầu trời phía xa xa. Hai cô bé đang đu qua đu lại và một cậu bé gầy giơ xương đang ngắm nhìn họ sau bụi rậm. Mái tóc đen dài và bộ quần áo cậu mặc hoàn toàn không hợp nhau chút nào: hai ống quần bò ngắn cũn, áo khoác ngoài rộng thùng thình đã sờn màu có thể đã từng thuộc về một người đàn ông trưởng thành, cái áo sơ mi kỳ quặc. Harry tiến gần đến chỗ cậu bé. Snape khoảng chín hay mười tuổi, nhợt nhạt, nhỏ xíu, trông như một sợi dây. Sự khao khát thật rõ ràng trên nét mặt gầy gò của cậu khi cậu nhìn cô em gái chơi xích đu.
"Lily, đừng chơi thế!" Cô chị hét lên.
Nhưng cô em vẫn tiếp tục đưa xích đu lên rất cao tạo thành một hình cung lớn, thật ngoạn mục, cười lớn và đu người lên không, và thay vì ngã xuống mặt sân chơi rải nhựa đường, cô bé bay vút lên như một diễn viên nhào lộn trong không trung, giữ mình trên không một lúc lâu rồi mới nhẹ nhàng tiếp đất.
"Mẹ không cho phép em làm thế!"
Petunia dừng đu bằng cách lê gót giầy xuống đất, làm cái đu kêu răng rắc và ken két, rồi nhảy xuống đất, tay chống hông.
"Mẹ nói em không được phép làm thế cơ mà, Lily!"
"Nhưng em vẫn ổn mà!" Lily cười khúc khích. "Chị Tuney hãy nhìn này. Hãy xem em có thể làm được những gì."
Petunia liếc nhìn xung quanh. Sân chơi vẫn vắng teo ngoại trừ họ và, mặc dù hai chị em không hề hay biết, Snape. Lily hái một bông hoa rủ xuống từ bụi cây mà Snape đang nấp. Petunia đâm bổ tới, rõ ràng là đang lưỡng lự giữa sự tò mò và sự phản đối. Lily đợi Petunia đến gần để nhìn tận mắt rồi giơ bông hoa ra. Bông hoa ở đó, xoè xoè cụp cụp những cánh hoa của mình, trông giống như một con hàu nhiều môi kỳ dị.
"Thôi đi!" Petunia hét lên
"Nó không cắn chị đâu," Lily nói, nhưng cô bé nắm chặt tay lại và ném bông hoa xuống đất.
"Không đúng!" Petunia nói, vẫn nhìn theo bông hoa bay xuống đất và mắt dán chặt vào nó. "Em làm thế nào vậy?" Cô bé hỏi thêm, rõ ràng là có sự khao khát mãnh liệt trong giọng nói của cô.
"Rõ ràng là thế rồi, phải không?" Snape không nén nổi nữa, đã nhảy ra khỏi bụi cây.
Petunia hét lên và chạy giật lùi về phía xích đu nhưng Lily dù giật mình nhưng vẫn ở nguyên tại chỗ. Snape dường như hối hận vì đã xuất hiện. Đôi má nhợt nhạt của cậu hơi ửng đỏ khi cậu nhìn Lily.

"Rõ ràng gì cơ?" Lily hỏi
Snape hơi bị kích động và lo lắng. Liếc nhìn Petunia đang lởn vởn quanh cây xích đu ở đằng xa, cậu hạ thấp giọng và nói: " Tôi biết bạn là ai"
"Ý bạn là gì?"
"Bạn… Bạn là một phù thuỷ!" Snape thì thầm.
Trông cô bé như vừa bị sỉ nhục.
Nói như thế với người khác là không hay đâu.
Cô bé quay đi, khịt mũi rồi bước đi về phía chị mình.
"Không phải đâu!" Snape nói. Mặt cậu đỏ bừng lên, còn Harry đang tự hỏi tại sao cậu ta không cởi cái áo khoác thùng thình kỳ cục ra, trừ phi là vì cậu không muốn để lộ cái áo bên trong. Cậu lõng nhõng đi theo cô bé, giống như một con dơi lố bịch, hệt như khi đã trưởng thành.
Hai chị em ngắm nghía Snape, cùng chê bai, cả hai giữ chặt xà xích đu như thể đó là nơi an toàn trong lúc này.
"Là bạn!" Snape nói với Lily. "Bạn là một phù thuỷ. Tôi đã quan sát bạn một lúc rồi. Nhưng điều đó chẳng có gì sai trái cả. Mẹ tôi cũng là một phù thuỷ và tôi cũng là một phù thuỷ."
Giọng cười của Petunia như một cốc nước lạnh.
"Phù thuỷ à!" Cô bé hét lên, dũng khí của cô bé đã trở lại và cô bé đã qua khỏi cơn sốc khi bất thình lình thấy Snape. "Tôi biết cậu rồi. Cậu là thằng nhóc con nhà Snape. Họ sống ở cuối đường Bàn Xoay gần sông." Cô bé bảo Lily, nói rành rành về địa chỉ của người vừa mới xuất hiện. "Cậu đang theo dõi chúng tôi hả?"
"Không phải tôi theo dõi đâu!" Snape nói, mái tóc bẩn thỉu, khó chịu nóng ran lên dưới ánh nắng chói chang. "Dù sao đi nữa thì tôi cũng không thèm theo dõi cô!" Cậu hằn học nói thêm. "cô là một Muggle." Mặc dù rõ ràng là Petunia không hiểu gì, nhưng cô bé khó có thể hiểu nhầm cái điệu bộ đó.
"Lily, đi nào, chúng ta về thôi!" cô ta the thé nói. Lily vâng lời chị, liếc nhìn Snape khi bỏ đi. Cậu nhìn theo họ khi họ bước qua cổng sân chơi, và Harry, người duy nhất còn ở lại quan sát kỹ cậu ta, nhận ra sự thất vọng cay đắng của Snape, và hiểu rằng Snape đã lên kế hoạch cho thời khắc này rất lâu và mọi thứ đều hỏng bét…
Cảnh vật tan rã và, trước khi Harry kịp biết, thay đổi xung quanh nó. Nó đang ở trong một bụi cây nhỏ. Nó có thể thấy dòng sông tràn ngập ánh nắng lấp lánh qua những thân cây. Hàng cây toả bóng tạo thành một chỗ râm mát rộng lớn. Hai đứa trẻ ngồi đối diện nhau, bắt chân chữ ngũ trên nền đất, Snape không còn mặc cái áo khoác nữa, cái áo sơ mi kì dị trông đỡ giống tội phạm hơn trong ánh râm.
"…. Và ngài Bộ trưởng có thể phạt bạn nếu bạn sử dụng phép thuật ở ngoài ngôi trường, bạn sẽ có thư."

"Nhưng tôi đã sử dụng phép thuật ở ngoài trường mất rồi. "
"Không sao đâu. Chúng ta vẫn chưa có đũa phép mà. Họ có thể bỏ qua khi bạn là trẻ con và không thể điều khiển được khả năng của mình. Nhưng một khi bạn bước sang tuổi mười một." Snape gật đầu ra vẻ quan trọng. "Họ sẽ bắt đầu đào tạo bạn, và khi đó thì bạn nên cẩn trọng."
Yên lặng một chút, Lily nhặt một cái que lên và quay quay nó trong không khí và Harry biết rằng cô bé đang tưởng tượng những tia sáng lấp lánh bay ra từ cái que. Sau đó, cô bé đặt cái que xuống, dựa về phía cậu bé và nói
"Điều đó là sự thật, đúng không? Không phải là một trò đùa chứ? Petunia bảo rằng bạn lừa tôi. Petunia nói rằng không có trường Hogwarts nào cả. Những thứ đó có thật chứ?"
"Thật với chúng ta thôi!" Snape nói. "Chứ không thật với chị ấy. Nhưng chúng ta sẽ nhận được thư, bạn và tôi."
"Thật không?" Lily thì thầm
"Chắc chắn mà!" Snape nói, ngay cả khi với mái tóc cắt ngắn xấu xí và bộ quần áo kỳ quặc, cậu ta vẫn cố gây ấn tượng bằng cách vươn vai một cách kỳ cục trước mặt cô bé, với vẻ tự tin tràn trề về số phận của mình.
"Và cú sẽ mang thư tới?" Lily thì thào
"Như thường lệ thôi!" Snape nói. "Nhưng vì bạn sinh ra trong một gia đình Muggle nên trường sẽ cử người đến giải thích với bố mẹ của bạn."
"Xuất thân trong một gia đình Muggle có khác biệt gì không?"
Snape ngập ngừng. Đôi mắt màu đen của cậu, háo hức trong cái bóng râm màu xanh, lay động trên khuôn mặt nhợt nhạt.
"Không!" Cậu nói. "Chẳng có khác biệt gì cả."
"Tốt quá!" Lily thanh thản nói. Đó rõ ràng là điều cô bé lo lắng.
"Bạn có cả đống phép thuật!" Snape nói. "Tôi đã thấy rồi. Lúc nào tôi cũng quan sát bạn…"
Giọng cậu lạc hẳn đi, cô bé không nghe thấy, đang vươn tay trên mặt đất đầy lá cây và đang nhìn ngắm vòm lá cây trên đầu. Cậu ta lại ngắm cô bé một cách khao khát như cậu đã làm khi ở sân chơi.
"Mọi việc ở nhà bạn thế nào rồi?" Lily hỏi
Trán cậu hơi nhăn lại.
"Ổn cả!" Cậu nói
"Họ không cãi nhau nữa chứ?"
"Ồ, phải rồi, họ vẫn cãi nhau!" Snape nói. Cậu nhặt một nắm lá và bắt đầu xé chúng ra, hoàn toàn không ý thức mình đang làm gì. "Nhưng sẽ không còn lâu nữa, tôi sẽ ra đi mà."
"Bố bạn có thích phép thuật không?"
"Ông ấy chẳng thích gì cả đâu!" Snape nói
"Severus?"

Nụ cười hiện trên môi Snape khi nghe cô bé gọi tên.
"Gì vậy?"
"Bạn hãy kể lại về những giám ngục đi"
"Bạn muốn biết điều đó để làm gì?"
"Nếu tôi dùng phép thuật ở ngoài trường học..."
"Họ sẽ không giao bạn cho bọn giám ngục chỉ vì thế đâu. Giám ngục chỉ dành cho những kẻ thực sự làm điều xấu thôi. Chúng canh giữ nhà ngục phù thuỷ Azkaban. Bạn sẽ không kết thúc trong nhà ngục Azkaban, bạn quá…"
Mặt cậu lại đỏ ửng lên và cậu xé nhiều lá hơn. Một tiếng sột soạt đằng sau Harry làm nó phải quay lại nhìn: Petunia trốn sau một cái cây bị trượt chân.
"Chị Tuney!" Lily nói, giọng ngạc nhiên và chào đón, nhưng Snape nhảy dựng lên.
"Giờ thì ai theo dõi ai đây?" Snape hét lên. "Cô muốn gì?"
Petunia như không thở được, hoảng sợ vì bị phát hiện. Harry có thể thấy cô bé đang cố kiếm từ ngữ nào thật tai quái để nói trả.
"Vậy, cậu mặc cái gì kia?" Cô nói, tay chỉ vào ngực Snape. "Áo của mẹ cậu à?"
Crắc một cái. Một cành cây trên đầu Petunia rơi xuống. Lily hét lên. Cành cây rơi vào vai Petunia, cô bé lảo đảo lùi lại và bật khóc.
"Chị Tuney!"
Nhưng Petunia đã chạy đi mất. Lily quay lại với Snape
"Bạn gây ra phải không?"
"Không!" Trông cậu ngang ngạnh và hoảng sợ.
"Chính bạn!" Cô quay lưng lại với Snape. "Chính bạn. Bạn đã làm chị ấy đau."
"Không, không, không phải tôi."
Nhưng lời nói dối không thuyết phục được Lily. Sau khi ném cho Snape một cái nhìn ghê gớm, cô bé chạy ra khỏi bụi cây và đi theo chị của mình, còn Snape trông thật khốn khổ và bối rối.
Và phong cảnh thay đổi. Harry nhìn xung quanh. Nó đang ở sân ga số chín ba phần tư, và Snape đang đứng bên cạnh, khom vai yếu ớt, đứng cạnh một người đàn bà có khuôn mặt nhợt nhạt, chanh chua rất giống cậu con. Snape đang nhìn chằm chằm vào một gia đình bốn người cách đó không xa. Hai cô bé đứng không xa bố mẹ họ. Lily đang nài xin cô chị. Harry tiến lại gần để nghe cho rõ.
"Em xin lỗi, chị Tuney, em xin lỗi, hãy nghe này!" Cô bé nắm chặt lấy tay của bà chị dù cô chị cố gắng giật ra. "Có lẽ khi em đến đó, không, nghe nào, Tuney. Có thể một khi em đến đó rồi, em sẽ có thể gặp Giáo Sư Dumbledore và thuyết phục thầy thay đổi ý kiến."
"Tao - không - muốn – đi!" Petunia nói, giật tay ra khỏi sự ôm ghì của em

gái. "Mày nghĩ tao muốn đến một lâu đài ngu xuẩn nào đó và học để trở thành một, một…"
Đôi mắt nhợt nhạt nhìn ngó khắp sân ga, nhìn những con mèo kêu meo meo trên tay chủ, những con cú vỗ cánh và rúc rúc trong lồng, những học sinh, một số mặc áo choàng dài màu đen, chất rương lên tầu hoả hơi nước màu đỏ tươi, hay những người khác chào hỏi nhau sau một mùa hè xa cách. "Mày nghĩ tao muốn thành một …kẻ quái đản?" Mắt Lily đẫm nước khi Petunia giật tay ra.
"Em không quái đản!" Lily nói. "Điều đó thật kinh khủng."
"Đó sẽ là nơi mày đang tới!" Petunia thích thú nói. "Một ngôi trường đặc biệt dành cho bọn quái đản. Mày và thằng bé nhà Snape, những kẻ lập dị, cả hai đứa chúng mày. Thật tốt là chúng mày được tách biệt khỏi những người bình thường. Đó là vì sự an toàn của bọn tao."
Lily liếc sang bố mẹ họ, những người này đang nhìn quanh sân ga với sự thích thú cao độ, vui thích với cảnh vật nơi đây. Sau đó, cô quay lại nhìn chị mình, giọng nói nhẹ nhàng và mãnh liệt.
"Chị không nghĩ rằng ngôi trường đó đầy rẫy bọn quái đản khi chị viết thư cho thầy hiệu trưởng và cầu xin thầy nhận chị."
Mặt Petunia đỏ rực lên.
"Cầu xin? Tao không cầu xin ai hết."
"Em đã thấy thư trả lời của thầy, rất tử tế."
"Mày không được đọc chứ?" Petunia thì thầm. "Đó là chuyện riêng của tao. Sao mày dám…?
Lily quay ra liếc nhìn Snape. Petunia thở hổn hển.
"Thằng đó tìm thấy. Mày và thằng đó đã lục lọi phòng tao."
"Không, bọn em không lục lọi!" Giờ Lily quay ra phòng thủ. "Severus nhìn thấy cái phong bì, cậu ấy không nghĩ là một người Muggle lại có liên lạc với trường Hogwarts, có thể thôi. Cậu ấy nói, chắc phải có những phù thuỷ làm việc bí mật trong dịch vụ bưu chính, những người xử lý…"
"Cứ như phù thuỷ chõ mũi vào mọi việc ý!" Petunia nói, càng xúc động càng trở nên nhợt nhạt. "Đồ quái đản!" cô ta phỉ nhổ em gái mình rồi hối hả đi về phía bố mẹ đang đứng.
Cảnh vật lại tan ra. Snape đang vội vã đi qua các toa xe lửa trên tầu tốc hành Hogwarts khi tàu chạy qua miền quê. Cậu đã mặc vào người chiếc áo chùng, đây có lẽ là lần đầu tiên cậu thoát khỏi bộ quần áo Muggle kinh khủng của mình. Cuối cùng cậu dừng lại ở toa xe có một đám học sinh nam đang nói chuyện om sòm. Lily ngồi co ro ở một góc ghế gần cửa sổ, khuôn mặt cô bé dựa vào tấm kính cửa sổ.
Snape trượt mở cánh cửa toa và ngồi đối diện Lily. Cô bé liếc nhìn cậu rồi lại quay mặt ra cửa sổ. Cô bé đang khóc.

"Tôi không muốn nói chuyện với bạn!" cô bé nói
"Tại sao lại không?"
"Chị Tuney ghét tôi. Bởi vì chúng ta đã thấy lá thư của thầy Dumbledore."
"Vậy thì sao?"
Cô bé ném cho cậu một cái nhìn ghét bỏ hằn sâu.
"Thì chị ấy là chị gái tôi."
"Cô ta chỉ là..." cậu ngắt lời, nhưng Lily quá bận với việc lau nước mắt đã không để ý nghe xem cậu nói gì.
"Nhưng chúng ta đang đi!" cậu nói, không kiềm chế nổi sự hồ hởi trong giọng nói của mình. "Chính như thế. Chúng ta đang đến Hogwarts."
Cô bé gật đầu, lau khô nước mắt, mặc dù vẫn giận, nhưng cô đã mỉm cười chút xíu.
"Tốt nhất là bạn được vào nhà Slytherin." Snape nói, động viên cho cô bé vui vẻ thêm tý xíu.
"Slytherin á?"
Một cậu bé ở trong toa, người không bận tâm mấy đến Lily hay Snape cho đến lúc đó, quay ra khi nghe thấy từ đó, và Harry đang tập trung cao độ vào hai người ngồi gần cửa sổ, nhìn thấy cha nó: mảnh khảnh, tóc đen như tóc của Snape, nhưng với dáng điệu được nhưng được chải chuốt cẩn thận, thậm chí rất đẹp, điều mà Snape không có.
"Ai muốn vào Slytherin đấy? Tôi nghĩ mình nên rời khỏi đó, phải không?" James nói với cậu bé đang nằm ườn trên chiếc ghế đối diện, và Harry choáng váng khi nhận ra đó là chú Sirius, Sirius không cười.
"Cả nhà tớ đều ở Slytherin rồi!" cậu nói.
"Ôi giời" James nói. "Tớ nghĩ cậu cũng sẽ thế thôi."
Sirius nhe răng cười toe toét.
"Có lẽ tớ sẽ phá vỡ truyền thống. Cậu sẽ đầu quân vào đâu nếu cậu được lựa chọn?"
James nâng một thanh gươm vô hình lên. "Gryfindor, nơi dành cho những con người dũng cảm, như cha tớ."
Snape phát ra một tiếng động nhỏ có vẻ hơi xem thường.
"Có vấn đề gì sao?"
"Không!" Snape nói, mặc dù nụ cười khẩy xem thường nói lên điều ngược lại. "Nếu cậu thích khoẻ mạnh hơn là khéo léo."
"Mày sẽ nhảy vào đâu nếu mày không khoẻ mạnh mà cũng chẳng khéo léo?" Sirius xen vào.
James cười rống lên. Lily thẳng dậy, hơi khó chịu, nhìn từ James sang Sirius với vẻ không ưa.
"Đi nào, Severus. Ta cùng đi tìm một toa tàu khác thôi." Oooo…
James và Sirius bắt chước giọng nói kiêu kỳ của cô bé. James cố ngáng chân

Snape khi cậu đi qua.
"Hẹn gặp lại, Snivellus!" giọng nói vọng ra khi cửa toa đóng rầm lại. Khung cảnh lại thay đổi.
Harry đứng ngay bên cạnh Snape dưới ánh nến trên các dãy bàn của các nhà, xếp hàng với vẻ mặt sung sướng vô ngần. Giáo sư McGonagall nói : " Evans, Lily" Nó thấy mẹ nó run rẩy tiến lên phía trước và ngồi vào cái ghế đẩu ọp ẹp.
Giáo Sư McGonagall đặt cái nón phân loại lên đầu cô bé, và chưa đến một giây khi cái mũ chạm vào mái tóc màu đỏ râm của cô bé, nó hét lên : " Gryfindor"
Harry nghe thấy Snape làu bàu nho nhỏ. Lily cởi chiếc nón ra và đưa trả lại giáo sư McGonagall, rồi chạy nhanh về phía những học sinh Gryfindor đang reo hò chào đón, nhưng khi chạy, cô bé liếc nhìn Snape với một nụ cười hơi buồn. Harry thấy chú Sirius nhường chỗ cho cô bé. Cô bé liếc nhìn cậu một cái, nhận ra người đi trên tàu cùng mình, khoanh tay kiên quyết quay đi chỗ khác.
Những người trong danh sách tiếp tục tiến lên. Harry thấy thầy Lupin, Pettigrew và cha nó lần lượt đến bàn nhà Gryfindor cùng với mẹ Lily và chú Sirius. Cuối cùng, khi chỉ còn khoảng một tá học sinh đang chờ được phân loại, giáo sư McGonagall gọi đến Snape.
Harry đi cùng cậu đến bên chiếc ghế đẩu, trông cậu đội lên đầu cái nón phân loại, chiếc nón kêu lên "Slytherin".
Và Severus Snape tiến sang bên kia của đại sảnh, cách xa Lily, đến với những học sinh Slytherin đang chào đón, đến bên Lucius Malfoy, cái huy hiệu huynh trưởng đang lập loè trên ngực anh ta, đang vỗ nhè nhẹ lên vai Snape khi cậu ngồi xuống bên cạnh.
Và cảnh vật lại thay đổi.
Lily và Snape đang đi ngang qua sân trường, rõ ràng là họ đang tranh cãi. Harry nhanh chóng bắt kịp họ và lắng nghe. Khi nó bắt kịp họ, nó nhanh chóng nhận ra cả hai đã cao lên đáng kể. Vài năm đã trôi qua kể từ lúc họ được phân loại.
"Cứ tưởng chúng ta đã là bạn bè?" Snape nói. "Những người bạn thân thiết?"
"Chúng ta là bạn, nhưng tôi không thích những kẻ mà bạn đang giao du. Tôi xin lỗi, nhưng tôi ghét cay ghét đắng Avery và Mulciber. Mulciber! Bạn thấy gì ở hắn ta, Sev? Hắn thật kinh tởm. Bạn có biết hắn đã làm gì Mary McDonald ngày hôm trước không?"
Lily dựa vào cái cột đá, nhìn thẳng vào khuôn mặt gầy gò vàng bủng của Snape.
"Chẳng làm gì cả!" Snape nói. "Đó chỉ là một trò đùa, có thế thôi."
"Đó là phép thuật hắc ám, và nếu bạn thấy thế là vui thì..."

"Thế còn những trò của Potter và lũ bạn hắn thì sao?" Snape gặng hỏi. Mặt cậu lại đỏ bừng lên khi cậu nói, dường như không thể kìm nén nổi cơn giận. "Potter đã làm gì chứ?"
"Họ hay lẻn ra ngoài vào ban đêm. Có cái gì đó rất lạ ở thằng Lupin đó. Nó bị làm sao ý?"
"Cậu ấy bị ốm!" Lily nói. "Họ nói là cậu ấy ốm."
"Vào lúc trăng tròn mỗi tháng sao?" Snape nói
"Tôi hiểu ý bạn rồi!" Lily nói. "Tại sao bạn cứ bị ám ảnh về việc của họ thế? Sao bạn phải quan tâm xem họ làm gì vào buổi đêm?"
"Tôi chỉ cố gắng chứng minh rằng họ không tuyệt vời như những gì người ta nghĩ thôi."
Cái nhìn dữ dội của cậu làm cho cô bé lúng túng.
"Dù thế, họ không dùng phép thuật hắc ám!" Cô bé hạ giọng. "Còn bạn, bạn thật vô ơn. Tôi đã biết chuyện gì xảy ra vào đêm hôm đó. Bạn lẻn xuống đường hầm gần cây liễu roi, và James đã cứu mạng bạn khỏi cái gì đó ở dưới đó."
Khuôn mặt Snape méo mó, cậu lắp bắp. "Cứu mạng? Cứu mạng? Bạn nghĩ hắn ta anh hùng lắm hả? Hắn cũng cứu cái đầu của hắn và lũ bạn mà thôi. Bạn không định? Tôi sẽ không cho phép bạn…"
"Cho phép tôi ư? Cho phép tôi ư?"
Đôi mắt màu xanh sáng của Lily híp lại. Snape phải lùi lại ngay lập tức. Tôi không có ý đó. Tôi chỉ không muốn thấy bạn thành trò hề. Anh ta mến bạn. James Potter mến bạn. "Những câu chữ trái hẳn với ý định của cậu – Và hắn không phải là … mọi người đều nghĩ thế, một anh hùng trên sân Quidditch." Sự cay đắng và sự ghét bỏ làm cho cậu nói năng lảm nhảm.
"Tôi biết Potter chỉ là một kẻ quấy phá ngạo mạn!" Lily ngắt lời cậu. "Và tôi không cần bạn nói tôi nghe về điều đó. Nhưng những ý tưởng khôi hài của Avery và Mulciber thật là xấu xa. Xấu xa, Sev. Tôi không thể hiểu nổi sao bạn có thể chơi với chúng?"
Harry không biết Snape có nghe lời phê phán của Lily về Mulciber và Avery hay không. Cái giây phút cô ấy nói về James Potter, toàn thân Snape thả lỏng, khi họ bước đi, chân Snape như nhảy nhót theo tiếng bước đi vậy.
Và phong cảnh lại thay đổi.
Harry lại thấy Snape rời khỏi đại sảnh sau khi làm bài thi phòng chống nghệ thuật hắc ám trong kỳ thi Pháp Sư Thường Đẳng, thấy cậu bước ra khỏi toà lâu đài và tình cờ đi lạc gần cái bóng râm dưới gốc cây sồi mà James, Sirius, Lupin và Petigrew đang ngồi. Nhưng Harry không lại gần vì nó biết chuyện xảy ra sau khi James treo Severus lên và chế giễu, nó biết chuyện gì xảy ra và những gì họ nói với nhau, và nó không thấy thoải mái gì khi nghe những lời đó nữa. Nó thấy Lily đi đến và biện hộ cho Snape. Nó nghe thấy Snape

lạnh nhạt mắng vào mặt mẹ nó trong sự bẽ mặt và tức giận, cái từ không ai có thể tha thứ được: Máu Bùn.
Mọi vật thay đổi.
"Tôi xin lỗi!"
"Tôi không muốn nghe!"
"Tôi xin lỗi!" Đừng phí lời nữa.
Đêm đã xuống. Lily mặc cái váy ngủ, đứng khoanh tay trước bức ảnh của Bà Béo, lối vào tháp Gryfindor.
"Tôi chỉ ra đây vì Mary bảo tôi rằng bạn doạ sẽ ngủ ở ngoài này thôi." Đúng thế, và tôi sẽ làm đấy. Tôi không bao giờ có ý gọi bạn là Máu Bùn. Chỉ là…
"Buột miệng?" không có một chút xíu thương hại nào trong giọng nói của Lily. "Quá muộn rồi. Tôi đã luôn bào chữa cho bạn suốt những năm qua. Không một người bạn nào của tôi hiểu được tại sao tôi lại chơi với bạn. Bạn và những người bạn Tử Thần Thực Tử bé nhỏ quý giá của mình, …bạn thấy rồi đấy, bạn thậm chí còn không thèm phủ nhận. Bạn thậm chí còn không phủ nhận những thứ mà bạn định trở thành. Bạn không thể chờ cho đến khi gia nhập với Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai- Đấy phải không?"
Cậu mở miệng, nhưng rồi lại ngậm miệng mà không nói gì.
"Tôi không thể giả bộ thêm nữa. Bạn có con đường của bạn, tôi có lựa chọn của tôi. "
"Không, hãy nghe tôi, tôi không có ý..."
"Gọi tôi là Máu Bùn? Nhưng bạn có thể gọi bất cứ ai có xuất thân giống tôi là Máu Bùn, Severus. Vậy thì sao tôi lại khác chứ?"
Cậu gắng sức tranh cãi, nhưng với một cái nhìn khinh bỉ, Lily quay đi và trèo vào trong cái lỗ sau bức tranh.
Cái hành lang tan ra, và cảnh vật thay đổi rất nhiều. Harry như đang bay qua những hình ảnh và màu sắc chuyển động cho đến khi cảnh vật xung quanh nó vững chắc trở lại và nó đang đứng trên một đỉnh đồi đìu hiu và lạnh lẽo trong bóng tối, gió luồn qua những cành cây ít lá.
Cậu thanh niên Snape thở hổn hển, quay lại người ngay lập tức, tay nắm chặt đũa phép, chờ đợi một cái gì đó hay một ai đó. Sự sợ hãi của cậu lây sang cả Harry, mặc dù nó biết nó không bị hại, nó nhìn qua vai Snape không biết anh ta đang chờ ai. Một khe nứt, một tia sáng trắng bay vút xuyên qua không trung. Harry nghĩ đó là tia chớp, nhưng Snape quỳ xuống, và chiếc đũa phép rơi ra khỏi tay.
"Đừng giết tôi."
"Ta không định làm thế."
Tiếng động của cụ Dumbledore khi độn thổ bị tiếng gió luồn qua từng cành cây đẩy lùi.
Cụ đứng trước Snape trong chiếc áo chùng phất phơ, khuôn mặt cụ được

chiếu rọi bởi tia sáng phát từ đũa phép của cụ.
"Vậy, Severus? Lời nhắn của Chúa Tể Voldermort dành cho ta là gì?"
"Không, không có lời nhắn nào cả, tôi đến đây vì tôi thôi."
Snape vò đầu bứt tay. Trông anh ta có vẻ hơi điên loạn, mái tóc đen rối tung.
"Tôi có một cảnh báo, không, một thỉnh cầu."
Cụ Dumbledore búng nhẹ cây đũa phép. Mặc dù cành cây và lá vẫn bay xung quanh họ, nhưng trong yên lặng.
"Một Tử thần thực tử có thể thỉnh cầu ta chuyện gì?"
"Lời… lời tiên tri, lời tiên đoán… Trelawney."
"À, phải!" cụ Dumbledore nói. "Ngươi đã nói những gì với Voldermort rồi?"
"Tất cả… tất cả những gì tôi nghe thấy. – Vì lý do đó, vì thế… hắn ta cho rằng những điều đó nhắm vào Lily Evans."
"Lời tiên tri không nhằm vào một phụ nữ." Cụ Dumbledore nói. "nó nói về một đứa bé trai được sinh ra vào cuối tháng 7."
"Ông hiểu tôi nói gì mà. Hắn ta nghĩ đó là con trai của cô ấy. Hắn ta sẽ săn đuổi cô ấy, giết chết tất cả bọn họ."
"Nếu cô ấy có ý nghĩa như vậy với ngươi!" Cụ Dumbledore nói. "thì Chúa tể Voldermort sẽ tha cho cô ấy. Ngươi không thể cầu xin hắn tha cho bà mẹ, để đổi lấy đứa con sao?"
"Có chứ, tôi đã cầu xin."
"Ngươi thật ghê tởm!" cụ Dumbledore nói, Harry chưa bao giờ thấy có sự khinh bỉ như thế trong giọng nói của cụ. Snape hơi co rút lại.
"Ngươi không hề quan tâm đến cái chết của chồng con cô ấy ư? Họ có thể chết đi và ngươi sẽ có được điều ngươi muốn chứ gì?"
Snape không nói gì, chỉ đơn thuần nhìn lên cụ Dumbledore.
"Hãy giấu họ đi!" ông ta thốt lên bi thảm. "Hãy giữ cho cô ấy … cho họ.. an toàn. Tôi xin ông."
"Đổi lại ngươi sẽ đưa ta cái gì nào Severus?"
"Đổi lại?" Snape há hốc mồm nhìn cụ Dumbledore, Harry mong anh ta phản kháng, nhưng một lúc lâu sau đó, anh ta nói. "Bất cứ cái gì."
Đỉnh đồi tan biến, và Harry đứng trong văn phòng cụ Dumbledore, có âm thanh gì đó thật kinh khủng, nghe như một con vật bị thương. Snape đổ sụp xuống cái ghế còn cụ Dumbledore đứng bên cạnh ông ta, trông hơi dữ tợn.
Một lúc sau, Snape ngẩng mặt lên, ông ta trông như thể đã sống một trăm năm trong sự đau khổ kể từ khi ở đỉnh đồi.
"Tôi tưởng …ông sẽ…giữ cho …cô ấy… được … an toàn."
"Cô ấy và James đã đặt niềm tin vào nhầm người." Cụ Dumbledore nói. "cũng giống như anh, Severus. Anh nghĩ rằng Voldermort sẽ tha cho cô ấy ư?"
Snape thở nông.

"Con trai cô ấy còn sống!" Cụ Dumbledore nói.
Snape hất nhẹ đầu, như thể vừa đánh một con ruồi khó chịu.
"Con trai cô ấy còn sống. Thằng bé có đôi mắt của mẹ nó. Anh vẫn còn nhớ hình dáng và màu sắc đôi mắt của Lily Evans chứ, tôi chắc chắn anh còn nhớ?"
"Đừng!" Snape rống lên. "Đi rồi… Chết rồi."
"Đây có phải là sự hối hận không, Severus?"
"Tôi ước gì… Tôi ước gì mình chết đi ."
"Thế thì có lợi gì cho ai chứ?" cụ Dumbledore lạnh lùng nói. "Nếu anh yêu Lily Evans, nếu anh thực sự yêu cô ấy thì con đường phía trước của anh phải thật trong sạch."
Snape như nhìn thấu vào nỗi đau thương của mình, và những lời nói của cụ Dumbledore rất lâu mới có thể đến tai ông ta.
"Ý ông là gì?"
"Anh biết cô ấy chết vì sao, như thế nào. Hãy đảm bảo rằng điều đó không vô nghĩa. Hãy giúp tôi bảo vệ con trai của Lily."
"Không cần phải bảo vệ nó nữa. Chúa tể Hắc Ám đã chết rồi"
"Chúa tể hắc ám sẽ trở lại và lúc đó Harry Potter sẽ gặp nguy hiểm." Dừng lại một lúc, Snape như hồi phục, đã có thể điều khiển được hơi thở của mình. Cuối cùng, ông ta nói: "Được thôi…Được thôi. Nhưng không bao giờ… không bao giờ được nói ra, Dumbledore. Việc này chỉ giữa ông và tôi thôi. Hãy thề đi! Tôi không thể chịu nổi… đặc biệt là con trai của Potter. Tôi muốn ông thề."
"Tôi phải thề, Severus, rằng sẽ không bao giờ để lộ điều tốt đẹp nhất về anh ư?" cụ Dumbledore thở dài, nhìn xuống khuôn mặt khổ não dữ tợn của Snape."Nếu anh cứ khăng khăng thế.."
Căn phòng tan ra nhưng rồi lại trở lại như cũ ngay lập tức. Snape đang bước về phía cụ Dumbledore.
Tầm thường, kiêu ngạo như thằng bố, rõ ràng là một kẻ vô kỷ luật, sung sướng khi thấy mình nổi tiếng, thích thu hút sự chú ý và xấc xược.
"Anh thấy những gì anh muốn thấy, Severus" - cụ Dumbledore nói, mắt không rời khỏi bản sao cuốn Thuật Biến hình ngày nay." Những giáo viên khác lại thấy cậu bé khiêm tốn, dễ thương và khá tài năng nữa. Cá nhân tôi, tôi thấy đó là một đứa bé ngoan."
Cụ Dumbledore lật sang trang và không nhìn lên, cụ nói "Trông chừng Quirell nhé?"
Cảnh vật xoay tít và mọi thứ tối mù, Snape và cụ Dumbledore đứng ngoài hành lang, khi những kẻ lang thang từ buổi Dạ vũ Giáng Sinh đi về phòng ngủ.
"Sao rồi?" Cụ Dumbledore thì thào

"Dấu hiệu của Kakaroft cũng rõ hơn. Lão ta hoảng sợ, lão sợ bị trả thù, ông biết lão ta đã giúp đỡ Bộ bao nhiêu rồi sau khi Chúa Tể Hắc Ám biến mất rồi đấy!" Snape nhìn ngang qua cái mũi khoằm của cụ. "Kakaroft định bỏ trốn nếu dấu hiệu rát bỏng."
"Thế ư?" Cụ Dumbledore nói nhỏ nhẹ, khi Fleur và Roger Davis cười khúc khích đi ngang qua. "Ông ta có xúi giục anh đi cùng ông ta không?"
"Không!" Snape nói , đôi mắt đen để ý bóng dáng của Fleur và Davis. "Tôi không phải là kẻ hèn nhát."
"Không!" Cụ Dumbledore nói. "Anh dũng cảm hơn Igor Kakarofr rất nhiều. Anh biết không, đôi khi tôi vẫn nghĩ rằng chúng ta đã phân loại quá sớm."
Cụ bước đi, để lại Snape, trông như bị ốm. Và giờ, Harry lại đứng trong văn phòng hiệu trưởng.
Đêm xuống, cụ Dumbledore ngồi thõng xuống một bên ghế gần cái bàn, gần như chỉ còn tỉnh táo một phần. Bàn tay phải đu đưa, cháy đen. Snape đang lầm nhầm niệm thần chú, đũa phép chỉ vào cổ bàn tay cháy đen, trong khi tay trái đổ một cốc đầy dung dịch màu vàng vào cổ cụ Dumbledore. Một lúc sau, mí mắt cụ Dumbledore rung động và mở ra.
"Tại sao?" Snape nói. "Sao ông lại đeo chiếc nhẫn đó? Nó mang một lời nguyền, ông biết chắc chắn. Tại sao còn động vào nó?"
Chiếc nhẫn của Marvolo Gaunt nằm trên cái bàn trước mặt cụ Dumbledore, nó đã bị nứt, và thanh gươm của Gryfindor được đặt bên cạnh.
"Tôi thật ngốc. Bị cám dỗ quá!"
"Cám dỗ bởi cái gì?"
Cụ Dumbledore không trả lời.
"Ông về được đến đây là kỳ diệu lắm đó." Snape tức giận nói. "Cái nhẫn đó mang lời nguyền có sức mạnh phi thường, ngăn chặn nó không dễ đâu. Tôi chỉ có thể chặn lời nguyền trong một bàn tay trong khoảng…"
Cụ Dumbledore giơ bàn tay cháy sém đã trở nên vô dụng của mình lên ngắm nghía nó như một vật hiếm có thú vị.
"Anh đã làm rất tốt, Severus. Anh nghĩ tôi còn sống được bao lâu nữa?"
Giọng cụ Dumbledore vẫn bình thản như đang hỏi thăm thời tiết vậy.
Snape ngập ngừng rồi nói. "Tôi không biết được. Có thể là một năm. Chắc chắn đó là bùa chú mãi mãi. Rồi nó sẽ lan truyền, đó là một loại lời nguyền lớn mạnh dần theo thời gian."
Cụ Dumbledore mỉm cười. Tin tức về việc cụ chỉ sống được chưa đến một năm nữa có vẻ như là một vấn đề bé tí không đáng quan tâm.
"Tôi rất may mắn, cực kỳ may mắn vì đã có anh, Severus."
"Nếu ông gọi tôi đến sớm hơn một chút nữa thì tôi đã có thể làm được nhiều hơn, cho ông thêm nhiều thời gian hơn." Snape tức giận nói. "Ông nhìn cái nhẫn bị vỡ và thanh gươm – Ông nghĩ là đập vỡ cái nhẫn thì sẽ giải được lời

nguyền à?"
"Đại loại là thế. Tôi lú lẫn mất rồi, không còn nghi ngờ gì nữa." cụ Dumbledore nói. Cụ gắng gượng ngồi thẳng dậy. "Thực tình, nó làm cho mọi điều minh bạch hơn."
Snape trông cực kỳ khó hiểu. Cụ Dumbledore mỉm cười.
"Tôi đang xem xét cái kế hoạch lấy tôi làm trung tâm của Voldermort. Kế hoạch của hắn là để cho thằng bé Malfoy tội nghiệp giết tôi."
Snape ngồi xuống trên chiếc ghế Harry đang ngồi, bên kia của cái bàn, đối diện với cụ Dumbledore. Harry có thể thấy ông ta muốn nói nhiều hơn đến bàn tay bị nguyền rủa của cụ nhưng cụ đã từ chối lịch sự bằng cách chuyển chủ đề. Snape cau có nói. "Chúa Tể Hắc Ám không mong đợi thằng bé thành công đâu. Đây rõ ràng là sự trừng phạt cho những thất bại của Lucius Malfoy. Từ từ hành hạ bố mẹ của Draco, khi thấy con mình thất bại và phải trả giá."
"Thực ra, cái chết treo trên đầu thằng bé cũng giống như đang treo trên đầu ta." Cụ Dumbledore nói. "Giờ ta nghĩ đến một người sẽ kế tiếp công việc khi Draco thất bại, đó chính là anh."
Yên lặng một lát.
"Tôi nghĩ đó là kế hoạch của Chúa Tể Hắc Ám."
"Chúa Tể Hắc Ám dự đoán trước tương lai gần khi hắn không còn cần gián điệp trong trường Hogwarts nữa. Hắn tin rằng ngôi trường sẽ sớm nằm trong tay hắn."
"Và nếu nó có rơi vào tay hắn- cụ Dumbledore nói, như thể là đang nói một cách ngẫu nhiên. Anh đã thề rằng anh sẽ làm tất cả trong khả năng của mình để bảo vệ học sinh của trường Hogwart."
Snape gật đầu cứng nhắc.
"Tốt. Bây giờ, ưu tiên hàng đầu của anh là tìm xem Draco đang làm gì. Một thằng bé đang hoảng sợ có thể là mối nguy hiểm cho mọi người và cho chính bản thân cậu ta nữa. Hãy đề nghĩ giúp đỡ và chỉ dẫn cậu ta. Cậu ta sẽ chấp nhận. Cậu ta vốn quý anh."
"Không còn như thế nữa sau khi bố nó bị thất sủng. Draco đổ lỗi cho tôi, rằng tôi đã chiếm đoạt vị trí của Lucius."
"Hãy cứ thử đi. Tôi không quan tâm đến bản thân mình bằng những nạn nhân bất đắc dĩ bởi mưu đồ của thằng bé đó. Tất nhiên, cuối cùng, chúng ta cũng cần phải cứu thằng bé ra khỏi cơn thịnh nộ của Voldermort."
Snape rướn mắt lên và giọng nói có vẻ mỉa mai. "Ông định để thằng bé đến giết ông à?"
"Tất nhiên là không, Chính anh là người phải giết tôi."
Tiếng lách cách lạ lùng phá tan sự im lặng. Con Phượng hoàng Fawkes đang gặm một cái xương.

"Ông muốn tôi làm việc đó bây giờ không?" Snape nói, giọng nặng trĩu sự trớ trêu. "Hay ông cần thêm thời gian để khắc bia mộ?"
"Oh, chưa phải lúc!" cụ Dumbledore mỉm cười. "Tôi dám chắc thời điểm sẽ tự đến. Nhất định những gì chúng ta nói đến ngày hôm nay - cụ ra dấu bàn tay khô héo - phải xảy ra trong một năm tới."
"Nếu ông không ngại chết!" Snape cộc cằn nói. "thì sao không để Draco hành động?"
"Tâm hồn của thằng bé chưa bị hư hại." Cụ Dumbledore nói. "Tôi không thể để tâm hồn nó bị xé đôi chỉ vì tôi.
"Còn tâm hồn của tôi, ông Dumbledore? Của tôi thì sao?"
"Anh thừa biết rằng tâm hồn anh có bị hại hay không khi anh giúp đỡ một ông cụ chống lại sự đau đớn và nhục nhã." Cụ Dumbledore nói. "Tôi xin anh một ân huệ , Severus, bởi vì cái chết chắc chắn đang đến với tôi. Tôi thú nhận rằng tôi thích một sự giải thoát nhanh chóng và không đau đớn hơn là phải kéo dài và hỗn loạn nếu như, ví dụ như, Greyback có dính đến chuyện này, tôi nghe nói Voldermort đã thu nạp lại hắn, hay Bellatrix, kẻ thích vờn con mồi của mình trước khi ăn." Giọng cụ nhẹ nhàng. Nhưng đôi mắt xanh nhìn thẳng vào Snape như cụ vẫn thường nhìn Harry. Cuối cùng, Snape gật đầu gọn lỏn.
Cụ Dumbledore có vẻ rất hài lòng.
"Cám ơn anh, Severus."
Văn phòng biến mất, và bây giờ, Snape và cụ Dumbledore cùng nhau đi dạo trên sân trường vắng lặng lúc mờ sáng.
"Ông làm gì với Potter vậy? Trong những buổi tối lúc hai người ở gần nhau ấy? – Snape đột ngột hỏi."
Cụ Dumbledore trông có vẻ mệt mỏi.
"Sao vậy? Anh không cố cấm túc nó đấy chứ? Thằng bé chắc sẽ bị cấm túc nhiều hơn là đi học mất thôi. Nó giống cha nó như đúc.""Giống vẻ bề ngoài thôi, nhưng ẩn sâu trong tâm hồn, thằng bé giống mẹ nó. Tôi dành thời gian cho Harry bởi vì tôi có điều cần nói với nó, những thông tin mà tôi phải đưa cho nó trước khi quá muộn."
"Thông tin?"– Snape nhắc lại. "Ông tin nó, nhưng ông không tin tôi."
"Không phải vấn đề về lòng tin. Chúng ta đều biết tôi còn rất ít thời gian. Việc tôi giúp thằng bé biết những gì nó cần phải làm là rất cần thiết."
"Và tại sao tôi lại không được biết những thông tin đó?"
"Tôi không thích giao tất cả những bí mật của mình vào trong một cái giỏ, đặc biết là cái giỏ đã lủng lẳng trên tay chúa tể Voldermort trong một thời gian dài."
"Tôi đã làm theo lệnh ông."
"Và anh đã làm cực kỳ tốt. Đừng nghĩ tôi đánh giá thấp những mối nguy

hiểm hiện anh đang phải chịu. Đưa cho Voldermort những thông tin có giá trị trong khi vẫn có thể giữ lại những yếu tố thiết yếu là công việc tôi không thể giao cho ai ngoại trừ anh."
"Ông thổ lộ nhiều thông tin hơn cho một thằng bé bất tài về Bế Quan Bí Thuật, có khả năng pháp thuật xoàng xĩnh và kẻ có mối liên hệ trực tiếp vào trí óc của Chúa Tể Hắc Ám."
"Voldermort sợ sự liên hệ đó." Cụ Dumbledore nói. "Không lâu trước hắn đã nếm mùi phải chia sẻ trí óc với Harry. Thật là một gánh nặng mà hắn chưa mang bao giờ. Hắn sẽ không ám Harry lần nữa đâu, tôi chắc chắn đấy. Không phải theo cách đó."
"Tôi không hiểu!"
"Linh hồn của Voldermort khiếm khuyết ở chỗ đó, không thể chịu nổi khi đến gần linh hồn như của Harry, Như cái lưỡi trước một khối sắt đóng băng, như tảng thịt trong đống lửa."
"Linh hồn? Chúng ta đang nói về trí óc cơ mà!"
"Trong trường hợp của Harry và Chúa Tể Voldermort, nói đến một người tức là nói đến cả hai người."
Cụ Dumbledore liếc quanh để chắc chắn rằng họ không bị theo dõi. Họ ở gần khu rừng cấm và không có dấu hiệu của một ai ở gần họ.
"Sau khi anh giết tôi, Severus…"
"Ông từ chối nói với tôi mọi điều. Ông còn mong đợi tôi giúp đỡ ông ư?" Snape cằn nhằn, cơn giận bùng lên trên khuôn mặt gầy gò. "Ông giải quyết tốt như vậy. Có lẽ tôi đổi ý."
"Anh đã thề với tôi rồi, Severus. Nhân nói luôn việc anh nợ tôi, tôi đã giúp anh, tôi nghĩ anh đã đồng ý để mắt đến người bạn Slytherin trẻ tuổi của chúng ta…"
Snape có vẻ tức giận và nổi loạn.
"Hãy đến văn phòng của tôi tối nay, lúc mười một giờ, và anh sẽ không còn phải phàn nàn rằng tôi không tin tưởng anh."
Họ quay lại văn phòng của thầy Dumbledore, cửa sổ tối đen, Fawkes yên lặng khi Snape ngồi yên lặng, cụ Dumbledore đang vừa nói vừa đi vòng quanh ông.
"Harry không được biết, khi chưa đến phút cuối cùng, chưa đến lúc cần thiết, nếu không thì nó làm sao có đủ sức để làm những việc cần phải làm?"
"Nhưng nó sẽ cần phải làm gì?"
"Đó là chuyện giữa Harry và tôi. Giờ hãy nghe cho kỹ đây, Severus. Thời khắc sẽ đến, sau khi tôi chết, không tranh cãi, không ngắt lời. Thời khắc sẽ đến khi chúa tể Voldermort lo sợ cho tính mạng con rắn của hắn."
"Nagini ư?" Snape ngạc nhiên.
"Chính xác. Nếu khi thời điểm đến, khi Voldermort ngừng ra lệnh cho con

rắn làm những gì hắn bảo, nhưng vẫn giữ an toàn cho nó bên cạnh hắn trong phép thuật bảo vệ, thì tôi nghĩ đó là lúc kể cho Harry biết."
"Kể cho nó biết cái gì?"
Cụ Dumbledore thở sâu và nhắm mắt lại.
"Hãy kể cho nó rằng vào cái đêm mà Voldermort định giết nó, Lily quăng mình giữa họ làm cái khiên, lời nguyền giết chóc phản phé lại Voldermort, mảnh linh hồn của Voldermort bị phá vỡ, và bám vào linh hồn sống duy nhất còn lại trong ngôi nhà đổ nát đó. Một phần của Voldermort sống bên trong Harry, nó giúp thằng bé nói được xà ngữ, và có liên kết với trí óc của chúa tể Voldermort, điều mà nó không bao giờ hiểu được. Và khi mảnh linh hồn đó được Voldermort lưu ý, vẫn gắn bó và được Harry bảo vệ, thì Voldermort sẽ không thể chết."
Harry như nghe thấy hai người đàn ông nói chuyện ở cuối đường hầm, họ như quá xa để nghe thấy, giọng nói của họ vang vọng trong tai nó.
"Vậy thằng bé… thằng bé phải chết ư?" Snape rất bình thản nói
"Và chính Voldermort sẽ làm điều đó, Severus. Điều đó rất cần thiết." Yên lặng một lúc lâu, Snape nói. "Tôi tưởng … trong những năm qua… chúng ta bảo vệ nó vì cô ấy… vì Lily."
"Chúng ta đã bảo vệ nó vì cần thiết phải dạy nó, phải nuôi dưỡng nó để nó có đủ sức mạnh." cụ Dumbledore nói, mắt vẫn nhắm nghiền.
"Trong lúc đó, mối liên hệ giữa họ cũng mạnh dần lên, vật ký sinh đó cũng lớn dần lên. Đôi khi tôi nghĩ nó còn ngờ vực chính bản thân mình. Nếu tôi biết nó, nó sẽ sẵn sàng sắp xếp mọi việc, sắp xếp chính cái chết của nó. Điều đó thực sự nghĩa là sự kết liễu của Voldermort."
Cụ Dumbledore mở mắt ra, Snape có vẻ khiếp sợ.
"Ông bảo vệ nó để nó có thể chết đúng lúc ư?"
"Đừng kích động, Severus. Anh đã chứng kiến bao nhiêu người chết rồi?"
"Gần đây thì đó là những người tôi không thể cứu họ." Snape nói. Ông đứng dậy. "Ông đã lợi dụng tôi."
"Nghĩa là sao?"
"Tôi đã làm gián điệp cho ông, tôi đã nói dối vì ông, tự đặt bản thân vào nguy hiểm cực độ vì ông. Tất cả là để bảo vệ an toàn cho con trai của Lily Potter. Giờ thì ông nói rằng ông nuôi dưỡng nó như một con lợn để thịt."
"Nhưng điều đó là cần thiết, Severus!" Cụ Dumbledore nghiêm túc nói. "Sau tất cả , anh đã bắt đầu quan tâm đến thằng bé?"
"Quan tâm đến nó ư?" Snape thét lên. "Expecto Patronum."
Một con nai cái xuất hiện từ đầu đũa phép. Nó đặt chân xuống sàn văn phòng, nhảy vọt ngang văn phòng và bay vút ra ngoài cửa sổ. Cụ Dumbledore nhìn con nai phi ra ngoài, cho đến khi ánh sáng bạc mờ dần, và đôi mắt cụ đẫm nước.

"Sau từng đấy thời gian?"
"Lúc nào cũng vậy!" Snape nói.
Và phong cảnh thay đổi, Giờ, Harry thấy Snape nói chuyện với bức chân dung của cụ Dumbledore đằng sau cái bàn.
"Anh phải báo cho Voldermort biết chính xác ngày giờ Harry rời khỏi nhà dì dượng nó!" Cụ Dumbledore nói. "Làm như thế sẽ giảm bớt sự nghi ngờ, và Voldermort sẽ tin rằng anh thực sự hiểu biết. Tuy nhiên anh phải có kế hoạch Harry giả để đảm bảo cho sự an toàn của Harry. Hãy thử ếm bùa lú cho Mundungus Fletcher. Và nếu Severus, anh buộc phải rượt đuổi thì hãy diễn vai của mình cho tốt. Tôi trông mong anh vẫn ở trong kế hoạch của Voldermort, hoặc trường Hogwarts sẽ bị để mặc trong tay những kẻ độc ác…"
Giờ Snape và Mundungus đối đầu trong một quán rượu xa lạ, mặt Mundungus trống rỗng lạ kỳ, Snape nhăn mặt tập trung.
"Anh hãy đề xuất với Hội Phượng Hoàng." Snape thì thào. "rằng họ sẽ giăng bẫy. Thuốc đa dịch. Những Potter giống hệt nhau. Anh sẽ quên rằng tôi đã đề xuất chuyện này với anh. Như thể đây vốn là ý kiến của riêng anh thôi. Anh hiểu chưa?"
"Tôi hiểu rồi!" Mundungus thì thầm, đôi mắt lờ đờ.
Giờ Harry bay sát cạnh Snape, lúc đó đang cưỡi chổi xuyên qua màn đêm. Ông đi cùng một đống Tử Thần Thực Tử, và phía trước là thầy Lupin và George, cải trang thành Harry. Một Tử Thần Thực Tử vượt qua Snape và chĩa đũa phép vào lưng thầy Lupin.
"Sectumsempra! (Cắt sâu Mãi Mãi!)" Snape hét lên.
Nhưng lời chú, dành cho bàn tay đang cầm đũa phép của tên Tử Thần Thực Tử, bị trượt và đánh vào George.
Và tiếp theo, Snape đang quỳ trên chiếc giường cũ của chú Sirius. Nước mắt chảy xuống cái mũi khoằm của ông khi ông đọc lá thư của Lily. Trang thứ hai chỉ có dòng chữ:
lại có thể là bạn với Gerlert Grindelwand. Cá nhân em nghĩ bà ấy mất trí rồi.
Mến thương
Lily
Snape cầm tờ giấy có chữ ký của bà, và tình yêu thương của bà, rồi đút nó vào bên trong đống áo chùng của ông. Sau đó, ông xé bức ảnh ông ta đang cầm để ông có thể giữ phần ảnh Lily đang cười, ném mảnh có James và Harry xuống nền nhà, dưới kẽ tủ.
Giờ Snape đang đứng trong văn phòng hiệu trưởng khi Phineas Nigellus quay trở lại bức chân dung của mình.
"Thầy hiệu trưởng! Họ đang dựng trại ở Forest of Dean! Con Máu Bùn…"
"Đừng dùng từ đó!"

"Con bé Granger đã nói đến chỗ mà nó đã mở cái túi."
"Tốt, rất tốt!" Cụ Dumbledore trong bức chân dung đằng sau cái ghế hiệu trưởng thốt lên. "Giờ, Severus, thanh gươm! Đừng quên rằng nó được trao cho thằng bé trong những trường hợp cần thiết và dũng cảm. Và nó không được biết rằng anh đã trao thanh gươm cho nó. Phòng khi chúa tể Voldermort đọc suy nghĩ của nó và biết những gì anh làm cho nó."
"Tôi biết rồi!" Snape cộc lốc. Ông lại gần bức chân dung và kéo nó sang một bên. Bức chân dung đu đưa về phía trước để lộ ra cái hốc đằng sau, và thanh gươm nhà Gryfindor.
"Và ông vẫn không định nói cho tôi biết tại sao việc trao thanh gươm cho Potter lại quan trọng đến thế?" Snape nói khi ông khoác một chiếc áo khoác trên cái áo chùng của mình.
"Không, tôi không nghĩ thế!" bức chân dung của cụ Dumbledore nói. "Nó sẽ biết phải làm gì. Và Severus, hãy cẩn trọng, bọn họ sẽ không đối xử tử tế với anh nếu anh xuất hiện sau tai nạn của George Weasley đâu."
Snape đi ra phía cửa.
"Đừng lo, ông Dumbledore!" Snape điềm tĩnh nói. "Tôi có kế hoạch rồi."
Rồi Snape rời khỏi căn phòng. Harry trồi lên khỏi cái Chậu tưởng ký, và lúc sau, nó thấy mình nằm trên cái tấm thảm trải sàn trong căn phòng mà Snape vừa đi ra khỏi.

Harry potter và bảo bối tử thần

Dịch Giả: Lý Lan

Chương 33
Trở lại rừng Cấm

Rốt cuộc, sự thật. Với gương mặt áp sát xuống tấm thảm bụi bặm trong cái văn phòng mà nó đã từng nghĩ rằng mình học được bí quyết chiến thắng, cuối cùng Harry hiểu ra rằng nó không cần tồn tại. Công việc của nó là bước vào cánh tay giang rộng của Tử thần một cách bình thản. Trên đường nó đi, nó phải giải quyết những mối liên kết còn lại của Voldemort tới sự sống, cuối cùng, nó cắt ngang qua con đường của Voldemort, và không được giơ cao đũa phép để bảo vệ mình, kết thúc ấy quá rõ ràng, cái việc đáng lẽ đã phải hoàn thành ở thung lũng Godric giờ sẽ kết thúc. Không sống, không tồn tại. Nó cảm thấy trái tim mình đập dữ dội trong lòng ngực. Thật xa lạ trước nỗi sợ cái chết sẽ ập đến, tim nó đập thật mạnh, dũng cảm hòng giữ cho nó được tiếp tục sống. Nhưng việc đó sẽ dừng lại, sớm thôi. Nhịp đập của tim nó có thể đếm được. Thời gian còn bao lâu, từ khi nó ngồi dậy và đi qua toà

lâu đài này lần cuối, bước ra khỏi khuôn viên và đi vào rừng? Nỗi sợ hãi quét ngang qua nó khi nó còn nằm trên sàn nhà, chôn chặt nhịp đập thình thịch bên trong nó. Liệu có đau đớn lúc chết không? Vào những lúc này, nó nghĩ về những điều sẽ xảy ra và sự chạy trốn, nó chưa bao giờ thực sự nghĩ về điều đó: Ý nghĩ về sự sống luôn mạnh hơn nỗi sợ hãi về cái chết. Tuy nó không thể xuất hiện trước mặt hắn rồi thử chạy trốn, trốn thoát khỏi Voldemort. Điều đó đã qua, nó biết, và tất cả chỉ còn lại điều này: cái chết. Nó ước nó đã chết vào cái đêm mùa hè kia, khi nó rời khỏi căn nhà số bốn đường Privet Drive, vào lần cuối, khi chiếc đũa thần làm bằng lông phượng hoàng quý giá đã bảo vệ nó! Nó ước nó sẽ chết giống như Hedwig, nhanh đến nỗi nó chưa kịp biết điều gì đã xảy ra! Hoặc nó được lấy thân mình đứng trước đũa phép để bảo vệ cho người nó yêu… Bây giờ nó lại ganh tị với cái chết của bố mẹ nó. Bước chân bình tĩnh đến sự huỷ diệt của chính nó cần đến một kiểu can đảm khác. Nó cảm thấy ngón tay của mình run lên nhè nhẹ và nó cố gắng để điều khiển được chúng, mặc dù không ai có thể nhìn thấy nó cả, tất cả những khung tranh trên tường đều đã trống rỗng.

Chậm, thật chậm, bất ngờ, nó cảm nhận được sự tồn tại của mình, sự sống của cơ thể mình hơn bất kỳ lúc nào khác. Tại sao nó chưa bao giờ cảm kích cái phép màu mà nó có, bộ não và dây thần kinh và trái tim biết đập? Tất cả sẽ biến mất… hoặc cuối cùng, nó sẽ rời khỏi đó. Hơi thở của nó chậm và sâu, miệng và cổ họng của nó như khốc kiệt nước, mắt của nó cũng thế.

Sự không trung thành với cụ Dumbledore gần như không là gì cả. Chắn chắn là đã có cả một kế hoạch vĩ đại: Harry chỉ đơn giản là quá ngốc nghếch để nhìn thấy điều đó, bây giờ nó mới nhận ra. Nó chưa bao giờ tự hỏi rằng phải chăng cụ Dumbledore cần nó sống. Giờ đây nó nhận thấy cái quãng đời ngắn ngủi của mình sẽ được đo bằng khoảng thời gian mà các Trường Sinh Linh Giá bị loại bỏ. Cụ Dumbledore đã hoàn thành công việc phá hủy chúng cho nó, và nó phải ngoan ngoãn mà tiếp tục loại trừ những sự ràng buộc, không chỉ cho Voldemort, mà cũng cho nó, với sự sống! Thật rõ ràng, thật trang nhã, khi không lãng phí sự sống, trừ việc trao một nhiệm vụ nguy hiểm cho một kẻ đã từng đối diện với cái chết, và cái chết của kẻ đó không chỉ là một bi kịch mà còn là một đòn giáng xuống chống lại Voldemort.

Và cụ Dumbledore biết rằng Harry sẽ không lẩn tránh, rằng nó sẽ tiếp tục cho đến kết thúc, dù đó cũng là kết thúc của nó, bởi vì cụ đã cố gắng để hiểu được nó, có thể. Cụ Dumbledore biết, cũng như Voldemort biết, rằng Harry sẽ không để cho ai khác chết vì nó bây giờ và nó khám phá ra đó chính là sức mạnh để dừng được việc này lại. Hình ảnh của Fred, thầy Lupin và cô Tonks nằm chết trong Đại sảnh đường ào trở về tư tưởng của nó, và trong giây lát nó cảm thấy thật khó thở. Cái chết thật khó chấp nhận…

Nhưng cụ Dumbledore đã đánh giá cao nó. Cụ đã sai: con rắn vẫn sống. Một

cái Trường Sinh Linh Giá còn lại đã giữ Voldemort lại với thế giới này, dù là sau khi Harry đã bị giết chết. Thật ra, đó có thể là công việc dễ dàng cho ai đó. Nó ngạc nhiên là không ai làm điều đó… Ron và Hermione sẽ biết điều gì mình cần phải làm, dĩ nhiên… Đó là lý do mà cụ Dumbledore muốn nó không giữ bí mật với hai đứa kia… cho nên nếu nó chấp nhận cái số phận thật sự ngắn ngủi của mình, chúng có thể tiếp tục… Như mưa trên tấm cửa sổ lạnh, tất cả những ý nghĩ này rơi trên bề mặt cứng đơ của cái sự thật không thể chối cãi, rằng nó phải chết. Tôi phải chết. Đó phải là kết thúc.
Ron và Hermione có vẻ đang ở rất xa, trong một thành phố xa tít chân trời, nó cảm thấy như là nó đã xa chúng một khoảng thời gian thật là lâu. Không lời từ biệt, không một lời giải thích, nó đã xác định điều đó. Đó là một cuộc hành trình mà chúng không thể đi cùng, và sự cố gắng mà chúng sẽ tạo ra để dừng việc nó làm sẽ phí thời gian có ích. Nó nhìn xuống cái đồng hồ vàng méo mó mà nó đã được nhận trong dịp sinh nhật lần thứ mười bảy của nó. Gần nửa tiếng đồng hồ được Voldemort cho để nó đầu hàng đã trôi qua.
Nó đứng dậy. Trái tim của nó quẫy đập như chống lại xương sườn của nó hệt một con chim điên cuồng. Có thể nó biết thời gian đã trôi qua, có thể nó nhận thức được để mà phải hoàn thành những nhịp đập của cuộc sống cho đến giờ phút chót. Nó đã không ngoảnh lại khi đóng cánh cửa văn phòng lại. Tòa lâu đài trống rỗng. nó cảm thấy những bước đi như một bóng ma khi đi một mình, như thể nó đã chết. Những kẻ trong tranh vẫn tiếp tục vắng bóng khỏi cái khung hình của họ; cả không gian tràn ngập sự ma quái, khi mà tất cả những người còn lại đang ở trong Đại Sảnh đường, nơi mà cái chết và những tiếng khóc than tràn ngập.
Harry trùm tấm áo khoác Tàng Hình lên và băng ngang qua những sàn nhà, cuối cùng thì đến cái cầu thang cẩm thạch dẫn vào sảnh. Có lẽ, vài phần nhỏ nào đó của nó hy vọng mình được cảm giác, được thấy, được dừng lại, nhưng tấm áo khoác, chắn chắn, không xuyên qua được, hoàn toàn, và nó đến được cửa trước dễ dàng.
Rồi Neville bước gần tới nó. Cậu ta là một trong hai người mang một cái xác vào trong từ sân trường. Harry liếc nhìn qua và nó cảm thấy bao tử của mình như có một quả cân khác vừa rơi vào: Colin Creevey, dù còn quá nhỏ tuổi, nhưng đã dám quay lại như Malfoy, Crabbe và Goyle. Nó còn quá nhỏ để chết.
"Em biết chứ? Anh có thể xoay sở nó một mình, Neville," Oliver Wood nói, và anh nhấc Colin lên ngang qua đôi vai bằng sức mạnh của một người lính cứu hỏa và mang nó vào trong Đại Sảnh đường.
Neville đẩy nhẹ cánh cửa ra giây lát và lau trán nó bằng mu bàn tay. Nó trông như một ông già. Rồi nó lại bước đi vào bóng tối để cứu nhiều người khác.

Harry quay lại liếc nhanh vào cánh cổng ở Đại Sảnh. Mọi người di chuyển xung quanh, tìm cách để an ủi người khác, khóc lóc và quỳ xuống cạnh người đã khuất, nhưng nó không thể nhìn thấy những người nó yêu, không có dấu hiệu nào của Hermione, Ron, Ginny hay bất kỳ ai khác của gia đình Weasley, không có Luna. Nó cảm thấy nó cần phải dành toàn bộ khoảng thời gian còn lại để nhìn họ, thế nhưng, nó có đủ sức mạnh để không nhìn nữa chăng? Có vẻ như là như thế.
Nó di chuyển và bước vào khoảng tối. Đã là gần bốn giờ sáng, và có một sự yên lặng chết người trên mặt đất mặc dù họ nén chặt lấy hơi thở của mình, như thể chờ xem liệu nó có thể làm cái điều mà nó phải làm không?
Harry hướng về phía Neville, đang vượt qua một người khác.
"Neville."
"Ồ, Harry, cậu làm tim mình suýt rớt ra!"
Harry cởi tấm áo khoác ra: cái ý tưởng chợt đến với nó, sinh ra một ước muốn để khiến cho mọi thứ chắc chắn.
"Cậu đi đâu vậy, mà đi một mình?" Neville hỏi một cách ngờ vực.
"Tất cả là một phần của kế hoạch," Harry nói. "Ở đây có vài thứ mà mình phải làm. Nghe này… Neville…"
"Harry!" Neville đột nhiên trở nên sợ hãi.
"Harry, cậu không tính nộp mình đấy chứ?"
"Không." Harry nói dối tỉnh bơ. "Không đâu... đây là việc khác. Nhưng tớ nghĩ tớ sẽ vắng mặt một thời gian. Cậu biết con rắn của Voldemort mà, phải không Neville? Hắn có con rắn to lắm... tên là Nagini ấy..."
"Tớ có nghe nói... nó làm sao?"
"Nó phải bị giết. Ron và Hermione biết chuyện đó, nhưng trong trường hợp, họ..."
Sự kinh khủng của cái khả năng đó bao quanh nó trong giây lát, làm cho nó không thể bước tiếp được nữa. Nhưng nó tự đẩy mình đi một lần nữa: Phải quyết định, nó phải giống như thầy Dumbledore, giữ cho cái đầu được tỉnh táo, phải chắc chắn có những người dự phòng, những người sẽ tiếp tục.
Cụ Dumbledore đã chết, cụ biết rằng còn ba người biết về những cái Trường Sinh Linh Giá; bây giờ Neville thế chỗ Harry: Và vẫn sẽ còn ba người biết cái bí mật đó.
"Trong trường hợp họ... bận rộn ... và cậu có cơ hội..."
"Giết con rắn?"
"Giết con rắn." Harry lặp lại.
"Ổn chứ, Harry, cậu ổn chứ?"
"Tớ ổn. Cám ơn, Neville."
Nhưng Neville đột nhiên nắm lấy tay của Harry ngay khi nó tiến lên.
"Chúng ta đang chiến đấu, Harry. Cậu biết chứ?"

"Ừ, tớ..."
Cảm giác khó thở đã ngắt đi phần sau của câu nói: nó không thể đi tiếp. Neville không nhận ra điều kỳ lạ đó. Cậu ta vỗ nhẹ vào vai Harry, buông nó ra, và bước đi để tìm những người khác.
Harry tung tấm áo khoác ra che kín toàn thân, rồi bước đi. Người nào đó cũng đang di chuyển không xa nơi đó, cúi gập xuống một hình thù nằm sóng soài trên mặt đất. Nó bước ngang qua cô bé ngay khi nó nhận ra cô bé chính là Ginny.
Nó dừng lại. Cô bé đang nghiêng người về phía một cô gái đang thì thầm với mẹ mình.
"Ổn cả rồi," Ginny nói. "Ổn cả. Chúng ta sẽ đem em vào trong."
"Nhưng em muốn về nhà," cô gái khẽ nói. "Em không muốn chiến đấu nữa!"
"Chị biết," Ginny ngắt ngang. "Tất cả rồi sẽ tốt đẹp."
Cơn ớn lạnh trùm lấy da Harry. Nó muốn hét lên trong đêm tối, nó muốn Ginny biết nó ở đây, nó muốn Ginny biết nó đang đi. Nó muốn dừng lại, nó muốn được lôi về, nó muốn được về nhà…
Nhưng đây chính là nhà. Hogwarts là ngôi nhà đầu tiên và cũng là ngôi nhà tốt nhất mà nó từng biết. Nó, Voldemort và Snape, và những đứa trẻ bị bỏ rơi đều tìm thấy nơi đây chính là nhà …
Ginny đang quỳ xuống bên cạnh cô gái bị thương, nắm chặt lấy bàn tay của cô ta. Với một cố gắng phi thường, nó đã tự kéo mình đi. Nó nghĩ nó thấy Ginny đã nhìn quanh cái chỗ mà nó vừa bước qua, và ngạc nhiên là tại sao cô bé không cảm thấy sự hiện diện của một người khác đang đi gần đó, nhưng nó không nói, và nó cũng không nhìn lại.
Túp lều của lão Hagrid hiện ra lờ mờ trong bóng tối. Không có lấy một tia sáng, không có tiếng động của con Fang sục sạo trước cánh cửa, tiếng sủa vang chào mừng của nó. Tất cả những chuyến viếng thăm, và những tia sáng của cái ấm nước đun trong ngọn lửa, và những cái bánh đá với những con giòi khổng lồ, và gương mặt to lớn đầy lông lá của lão, và Ron nôn ra ốc sên, và Hermione giúp lão bảo vệ Norbert…
Nó bước qua và nhìn bây giờ nó đã tới bìa rừng, và nó dừng lại.
Một lũ giám ngục đang lảng vảng quanh những cái cây; nó có thể cảm thấy sự lạnh lẽo của chúng, và nó không chắc là nó có thể vượt qua an toàn. Nó không đủ mạnh để tạo ra một thần Hộ Mệnh. Nó không thể kiềm chế sự run rẩy của mình lâu hơn được nữa. Nó không thể, sau tất cả mọi thứ, quá dễ dàng để chết. Từng giây nó được thở, nó cảm thấy mùi cỏ nồng xộc vào mũi, luồng không khí lạnh vuốt lên gương mặt nó, vô cùng quý giá: để nghĩ đến những người đã có năm này qua năm khác, thời gian lãng phí, quá nhiều thời gian đã trôi qua, và giờ đây, nó tìm cách níu kéo từng giây từng phút một.
Ngay lúc nó đang nghĩ rằng nó không thể vượt qua, và nó biết nó phải làm

gì. Cuộc chơi dài đã kết thúc, trái Snitch đã bị bắt, đã đến lúc vài rời khoảng đấu trường…
Trái Snitch. Những ngón tay run run của nó lần mò vào cái túi áo ở ngay cổ trong giây lát và kéo nó ra ngoài.
Tôi mở ra vào lúc cận kề.
Thở nhanh và mạnh, nó nhìn chòng chọc trái banh. Bây giờ nó cần thời gian để di chuyển chậm nhất có thể, nhưng nó có vẻ như đã tăng tốc, và nó hiểu ra nó cần phải đi vòng. Lúc này là lúc cận kề. Đó chính là cái thời khắc này. Nó ép mảnh kim loại vàng vào môi của mình và thầm thì, "Tôi sắp sửa chết."
Cái vỏ kim loại mở ra. Nó hạ thấp bàn tay đang run, giơ cao cây đũa phép của Malfoy lên bên dưới tấm áo khoác, và lẩm bẩm, "Lumos" (toả sáng).
Phiến đá đen phía sau vết rạn lởm chởm chạy ra từ trung tâm của hai mảnh trái Snitch. Hòn đá Hồi Sinh đã được nứt ra từ cái đường dọc đại diện cho cây đũa phép Tiền bối. Hình tam giác và vòng tròn đại diện cho tấm áo khoác và viên đá vẫn được nhìn thấy. Và lần nữa Harry hiểu ra mà không cần suy nghĩ. Không thành vấn đề nếu nó mang họ về, để nó chuẩn bị gia nhập với họ. Nó không thật sự đem họ về: Họ đang đem nó về.
Nó nhắm mắt lại và xoay hòn đá ba lần trong lòng bàn tay.
Nó biết điều đó sẽ xảy ra, bởi vì nó đã nghe thấy tiếng động nhẹ xung quanh nó khiến nó đoán rằng có những người yếu ớt đang di chuyển chân trên nền đất, những cành con vương vãi đã đánh dấu đường biên của khu rừng.
Họ không phải ma cũng không phải là thật sự có thân xác, nó có thể nhận thấy điều đó. Họ trông gần giống nhất với tên Riddle, kẻ đã thoát khỏi cuốn nhật ký nhiều năm về trước, hắn đã có những hồi ức để trở nên rắn chắc. Không thực bằng những sinh vật sống, nhưng thực hơn những con ma, họ lướt về phía nó. Và trên mỗi gương mặt đều nở một nụ cười đáng yêu như nhau.
James có trọng lượng gần như bằng Harry. Ông đang mặc bộ quần áo mà ông đã mặc lúc chết, và tóc của ông trông có vẻ không gọn gàng lắm và xù lên, và mắt kiếng của ông thì hơi xệ xuống, trông có phần giống của ông Weasley.
Chú Sirius vẫn cao và đẹp trai, và trẻ hơn nhiều so với khi Harry nhìn thấy chú thuở sinh thời. Chú lê đi với một sự duyên dáng, tay trong túi và nụ cười gằn trên mặt.
Thầy Lupin trông cũng trẻ, đỡ xoàng xĩnh hơn, và tóc cũng dầy và đen hơn. Thầy trông có vẻ vui khi được trở về nơi thân quen này, nơi mà bọn thầy đã từng đi lang thang.
Nụ cười của bà Lily trông rộng mở nhất. Bà hất mái tóc dài của mình ra phía sau khi đang tiến về nó, và đôi mắt xanh cây của bà, giống như của nó, khao

khát tìm thấy gương mặt nó, khi mà bà chưa bao giờ ngắm nhìn nó đủ lâu.
"Con đã rất dũng cảm."
Nó không thể nói gì cả. Mắt nó say mê ngắm bà, và nó nghĩ rằng nó thích đứng ở đây và nhìn bà mãi mãi, và như thế mới đủ.
"Con đã ở gần đây," James nói. "Rất gần. Chúng ta … rất tự hào về con."
"Mọi người có bị đau không?"
Câu hỏi ngây ngô này vụt ra khỏi miệng Harry trước khi nói có thể dừng lại.
"Chết ư? Không gì cả," chú Sirius nói. "Nhanh và dễ dàng hơn cả việc đi ngủ."
"Và cậu bé muốn được nhanh. Nó muốn điều đó qua đi," Lupin nói.
"Con không muốn ai phải chết," Harry nói. Những từ này đã được thốt ra ngoài ý muốn.
"Bất kỳ ai. Con xin lỗi…"
Nó đã nói với thầy Lupin nhiều hơn bất kỳ ai trong số họ, cầu xin thầy.
"… đúng sau khi thầy có một đứa con… Thầy Remus, con xin lỗi…"
"Thầy cũng xin lỗi, " Thầy Lupin nói. "Xin lỗi vì thầy chưa bao giờ biết nó… nhưng nó biết vì sao thầy chết và thầy hy vọng nó hiểu. Thầy đã cố gắng làm cho thế giới mà ở đó nó có thể sống vui vẻ hơn."
Một luồng gió lạnh có vẻ như phát ra từ trung tâm khu rừng làm lông mày của Harry dựng đứng lên. Nó biết họ sẽ không bảo nó đi, đó là sự lựa chọn của nó.
"Mọi người sẽ ở đây với con chứ?"
"Cho đến cuối cùng," James nói.
"Chúng không thể nhìn thấy mọi người?" Harry hỏi.
"Chúng ta là một phần của con," Chú Sirius nói. "Vô hình với bất cứ ai khác."
Harry nhìn mẹ của mình.
"Hãy ở cạnh con, " nó nói nhẹ nhàng.
Và nó bước đi. Cơn lạnh của lũ giám ngục không thể chiến thắng nó; nó đã vượt qua với những người đồng hành với mình, và họ giống như Thần Hộ Mệnh của nó, và cùng nhau tiến bước đi xuyên qua những cây cổ thụ mọc san sát nhau, cành lá um tùm, rễ cây của chúng xù xì và xoắn lấy nhau bên dưới chân họ. Harry quấn chặt lấy tấm áo khoác quanh mình khi trong đêm tối, đi sâu và sâu hơn nữa vào trong rừng, mà không có bất kỳ ý tưởng nào về nơi mà Voldemort đang ở, nhưng nó chắc rằng nó có thể tim thấy hắn. Bên cạnh nó, tạo ra những âm thanh đáng sợ, là ba James, chú Sirius, thầy Lupin và mẹ Lily đi cùng, và sự hiện diện của họ là nguồn động lực đối với nó, và là lý do khiến cho nó có thể đi trước bọn họ.
Cơ thể và tâm trí của nó dường như đã không còn kết nối với nhau một cách kỳ quặc, bây giờ, những hành động của nó dường như không con sự dưới

điều khiển của ý thức, như thể nó là ai khác, chứ không phải là người làm chủ cơ thể và nó sắp phải rời đi. Tử thần, kẻ vẫn bước bên cạnh nó đi xuyên qua khu rừng này thật hơn nhiều so với người sống ở trong lâu đài: Ron, Hermione, Ginny, và những người khác, lớn vởn như bóng ma khi nó vấp ngã và trượt chân khi nó tiến đến điểm kết thúc của cuộc sống, tiến đến Voldemort….
Tiếng uỵch và tiếng thì thầm. Sinh vật sống nào đó đã tiến đến gần hơn. Harry dừng lại bên dưới tấm áo khoác, nhìn quanh quất, lắng tai nghe, và cha mẹ của nó, thầy Lupin và chú Sirius cũng dừng lại.
"Có ai đó," một giọng thì thầm cộc cằn gần bàn tay. "Nó có tấm áo Tàng Hình. Có thể chứ…?"
Hai hình thù hiện ra từ phía sau cái cây gần đó: đũa phép của bọn chúng phát sáng, và Harry nhìn thấy Yaxley và Dolohov đang nhìn vào trong khoảng tối, hướng về phía Harry, ba mẹ nó, chú Sirius và thầy Lupin đang đứng. Nhìn bên ngoài thì chúng không thấy gì cả.
"Chắc chắn tao đã nghe thấy gì đó, "Yaxley nói. "Động vật chăng, mày có nghĩ thế không?"
"Lão khùng Hagrid đã từng giữ cả đống thứ ở đây," Dolohov nói, nhìn sượt qua vai của hắn.
Yaxley nhìn xuống cái đồng hồ của gã.
"Thời hạn đã đến. Potter có một giờ. Nó đã không đến."
"Tốt hơn là đi về thôi," Yaxley nói. "Xem coi kế hoạch bây giờ là gì." Hắn và Dolohov quay lại và bước sâu hơn vào rừng. Harry theo bọn chúng, biết rằng bọn chúng sẽ dẫn nó đến đúng chỗ mà nó muốn đến. Nó nhìn qua bên cạnh và thấy mẹ nó đang mỉm cười với nó, và ba nó thì gật đầu ủng hộ.
Họ đã đi trong vài phút khi Harry nhìn thấy ánh sáng ở phía trước, và Yaxley và Dolohov bước vào một khoảng rừng thưa mà Harry biết đó là chỗ mà nhện khổng lồ Aragog đã từng ở. Vài phần còn sót lại của cái mạng to lớn vẫn còn đây, nhưng lũ con cháu của nó đã bị đuổi đi bởi đám Tử Thần Thực Tử, để chiến đấu vì mục tiêu của chúng.
Một ngọn lửa cháy sáng ở khoảng giữa khu rừng thưa, và tia sáng của chúng toả khắp một đám đông hoàn toàn im lặng, những Tử Thần Thực Tử đầy cảnh giác. Vài trong số chúng vẫn còn đeo mặt nạ và mũ trùm đầu; số khác thì để lộ mặt. Hai gã khổng lồ ngồi ở vòng ngoài nhóm, tạo ra những cái bóng đồ sộ phủ trên toàn khung cảnh, gương mặt của chúng độc ác, thô kệch như đá. Harry nhìn thấy Fenrir, lẩn tránh, ngồi cắn những cái móng tay dài của gã; gã khổng lồ vàng Rowle thì đang cắn nhẹ đôi môi rỉ máu của mình. Nó thấy Lucius Malfoy, kẻ trông thảm bại và kinh hãi, và Narcissa, kẻ có đôi mắt chìm sâu trong sự sợ hãi.
Tất cả mọi cái nhìn đều hướng về phía Voldemort, kẻ đang đứng với cái đầu

cong lên, và bàn tay dài trắng bệt của hắn đang nắm lấy cây đũa Tiền bối đặt trước hắn ta. Hắn có thể đang cầu nguyện, hoặc đếm im lặng trong đầu, và Harry, vẫn đứng ở phía bên ngoài, bất chấp cái việc đếm đầy ngớ ngẩn của trẻ con trong trò chơi trốn tìm. Phía sau đầu hắn, vẫn đang xoáy và cuộn lại là con rắn vĩ đại Nagini trượt đi trong cái lồng lộng lẫy đầy mê hoặc của nó, trông như một vầng hào quang vĩ đại.
Khi Yaxley và Dolohov nhập bọn, Voldemort nhìn lên.
"Không có dấu hiệu gì của nó, thưa Chúa Tể," Dolohov nói.
Voldemort không có vẻ gì là thay đổi. Đôi mắt đỏ rực của hắn giống như đang cháy trong ngọn lửa. Chậm rãi, hắn di chuyển cây đũa Tiền bối giữa những ngón tay dài.
"Chúa Tể của tôi…"
Bellatrix đã lên tiếng: mụ ta ngồi gần nhất với Voldemort, tóc xoã ra, mặt khác mụ không bị tổn thương gì.
Voldemort giơ cao đũa phép lên để mụ im lặng, và mụ không nói thêm bất cứ từ gì, nhưng mắt của hắn vẫn đắm chìm trong sự thôi miên tôn sùng.
"Ta nghĩ nó sẽ đến," Voldemort nói bằng cái giọng chói lói của hắn, mắt hắn vẫn ở trong ánh lửa nhảy múa. "Ta chờ nó đến."
Không ai nói gì. Chúng trông có vẻ sợ như Harry, trái tim nó đang tự đẩy chống lại những cái xương sườn của nó, như thể nó đã quyết định trốn khỏi cái thân xác mà nó cũng đang chuẩn bị vứt bỏ. Bàn tay của nó ướt đẫm mồ hôi khi nó đẩy tấm áo Tàng Hình ra và nhét nó vào trong tấm áo chùng của mình, với cây đũa phép của nó. Nó không muốn chiến đấu.
"Ta đã, có vẻ như… sai lầm," Voldemort nói.
"Mi không sai đâu."
Harry nói lớn hết mức, với tất cả sức mạnh nó thu lại được: Nó không muốn tỏ ra sợ hãi. Hòn Đá Hồi Sinh trượt giữa những ngón tay tê cóng của nó, và qua bên ngoài góc mắt, nó nhìn thấy ba mẹ mình, chú Sirius, thầy Lupin tan biến về phía ngọn lửa. Vào cái khoảnh khắc nó cảm thấy không còn ai quan trọng, trừ Voldemort. Đó chỉ chuyện giữa hai người họ.
Ảo ảnh đã trôi qua nhanh như lúc nó đến. Hai gã khổng lồ gầm lên khi lũ Tử Thần Thực Tử đồng loạt đứng dậy, và đã có những tiếng khóc, tiếng hổn hển, và cả tiếng cười. Voldemort đã đóng băng tại chỗ, nhưng cặp mắt đỏ của hắn vẫn tìm Harry, và hắn nhìn chằm chằm vào Harry khi nó bước lên, nhưng không có gì ngoại trừ ngọn lửa ở giữa họ. Rồi một tiếng hét:
"HARRY! KHÔNG!"
Nó quay lại: lão Hagrid nhảy bật lên và vồ chặt lấy một cái cây gần đó. Cái thân hình vĩ đại của lão làm rung cả cái cây trong nỗ lực liều mạng vùng dậy.
"KHÔNG! KHÔNG! HARRY, CHÁU LÀM …?"

"CÂM MỒM!" Rowle quát, và gõ nhẹ cây đũa phép của hắn, lão Hagrid im lặng.
Bellatrix, mụ đã bước lên, nhìn một cách hăm hở từ Voldemort đến Harry, ngực của mụ căng lên. Thứ duy nhất di chuyển lúc này là ngọn lửa và con rắn, cuộn lại rồi thả ra trong cái lồng lộng lẫy của nó phía sau đầu Voldemort. Harry có thể cảm thấy đũa phép của nó chống lại ngực mình nhưng nó không hề cố gắng để rút nó ra. Nó biết con rắn được bảo vệ rất tốt, biết rằng nếu nó thử chĩa đũa phép vào Nagini, năm mươi lời nguyền sẽ phóng thẳng tới nó trước tiên. Đứng im, Voldemort và Harry nhìn nhau, và bây giờ Voldemort nghiêng đầu một chút sang một bên, xem xét cái thằng nhãi đứng trước mặt mình, và một nụ cười rầu rĩ kỳ quặc làm cong đôi môi của hắn.
"Harry Potter," hắn nói, thật nhẹ nhàng. Giọng của hắn giống như là một phần của ngọn lửa tí tách. "Đứa bé vẫn sống."
Không ai trong đám Tử Thần Thực Tử di chuyển. Chúng đang chờ. Lão Hagrid thì đang vật lộn, và mụ Bellatrix thì đang thở hổn hển, và Harry bất giác, không giải thích được, nghĩ đến Ginny, và cái nhìn rực sáng của cô bé, và cảm thấy đôi môi của cô bé trên…
Voldemort đã giơ cao đũa phép. Cái đầu của hắn vẫn nghiêng qua một bên, như một đứa trẻ ham biết, hứng thú xem coi chuyện gì sẽ xảy ra nếu hắn tiếp tục.
Harry nhìn trở lại đôi mắt đỏ rực của hắn, và chờ chuyện sẽ xảy ra bây giờ, nhanh thôi, khi nó còn đứng được, trước khi nó mất điều khiển, trước khi nó không còn sợ hãi…
Nó nhìn thấy cái miệng mở ra và một tia sáng xanh loé lên, và mọi thứ trôi đi.

Harry potter và bảo bối tử thần

Dịch Giả: Lý Lan
Chương 34
Sơ hở trong kế hoạch

Nó lại đang nằm úp mặt xuống đất. Mùi của rừng tràn ngập lỗ mũi của nó. Nó có thể cảm thấy mặt đất lạnh và cứng bên dưới gò má, và khớp nối cái kính của nó bị văng sang một bên sau cú ngã giờ đang cứa vào thái dương của nó. Toàn bộ thân thể nó đau nhức, và nơi mà lời nguyền Chết Chóc đánh vào thì cảm giác giống như vết thâm tím của một cú đấm bằng sắt. Nó không chuyển động, nhưng nó vẫn ở đúng nơi mà nó ngã xuống, với cái chân trái

đang nghiêng đi một cách kỳ quặc và mồm đang há hốc.
Nó đã mong là sẽ nghe thấy những tiếng reo thắng lợi và mừng rỡ bởi cái chết của nó, nhưng thay vào đó là những bước chân vội vã, những tiếng xì vào và những lời thì thầm lo lắng tràn ngập không gian.
"Chúa Tể của tôi... Chúa tể của tôi..."
Đó là tiếng của mụ Bellatrix, và mụ nói như thể đang nói với người mình yêu. Harry không dám mở mắt ra, nhưng nó cho phép những giác quan khác của mình thăm dò tình cảnh khó khăn của nó. Nó biết rằng đũa phép của nó vẫn nằm ngay ngắn ở dưới áo choàng, vì nó cảm thấy cái đũa đang bị ép giữa ngực của nó và mặt đất. Một cảm giác hơi nhẹ nhẹ êm êm ở bụng cho nó biết cái Áo khoác Tàng hình vẫn ở đó, ngoài tầm nhìn.
"Chúa tể của tôi..."
"Thế đấy," Voldemort nói.
Thêm nhiều tiếng bước chân. Nhiều người đang đứng lùi ra khỏi một chỗ. Liều lĩnh muốn xem chuyện gì vừa xảy ra và tại sao, Harry khẽ mở mắt. Voldemort có vẻ như đang đứng dậy. Nhiều Tử Thần Thực Tử khác nhau đang vội vã lùi xa khỏi hắn, trở lại cái đám đông đang xếp hàng ở khoảng rừng trống. Một mình mụ Bellatrix vẫn ở lại, quỳ xuống cạnh Voldemort. Harry nhắm mắt lại và suy nghĩ về những thứ nó vừa thấy. Những Tử Thần Thực Tử xúm quanh Voldemort, hắn có vẻ vừa ngã xuống đất. Một chuyện gì đó đã xảy ra khi hắn bắn vào Harry lời nguyền Chết Chóc. Có phải Voldemort cũng ngã sập xuống không? Có vẻ là như vậy. Và cả nó và hắn đều đã ngã xuống bất tỉnh, và giờ đều đã trở lại...
"Chúa tể của tôi, hãy để kẻ bề tôi –"
"Ta không cần đến sự trợ giúp." Voldemort nói một cách lạnh lùng, và mặc dù không nhìn thấy, Harry hình dung ra mụ Bellatrix đã giơ tay ra giúp.
"Thằng bé... Nó chết chưa?"
Chỉ có một sự im lặng bao trùm khoảng rừng trống. Không ai đến gần Harry, nhưng nó cảm thấy sự tập trung nhìn chằm chằm của bọn chúng; Nó tự ép mình nằm chặt xuống đất; và nó sợ ngón tay hoặc mí mắt nó sẽ co giật.
"Ngươi," Voldemort nói, có một tiếng nổ và một tiếng rít khẽ đau đớn vang lên. "Kiểm ta thằng bé. Hãy nói xem nó chết chưa."
Harry không biết ai được cử đến kiểm tra nó. Nó chỉ có thể nằm đó, với trái tim đang đập mạnh như muốn tố giác nó, và nó chờ đợi sự kiểm tra, nhưng cùng lúc đó, một sự lưu ý, một sự an ủi nhỏ bỗng tràn qua nó, rằng Voldemort rất thận trọng với việc đụng vào nó, rằng Voldemort hoài nghi mọi thứ sẽ không đúng như dự định... Hai bàn tay, mềm mại hơn nó mong đợi, chạm vào mặt Harry, vạch mí mắt của nó ra, luồn dưới áo nó, xuống ngực nó, và cảm nhận được trái tim của nó. Nó có thể nghe thấy hơi thở dồn dập của người đàn bà ấy, mái tóc dài của bà ta khiến mặt nó cảm thấy ngứa

ngứa. Nó biết, bà ta đang cảm thấy nhịp đập thình thịch đều đặn ở sương xườn của nó.
"Draco còn sống không? Nó có ở trong lâu đài không?"
Tiếng thì thầm chỉ vừa đủ để nghe rõ, đôi môi bà ta chỉ cách tai nó vài phân, bà cúi thấp đầu đến nỗi mái tóc dài của bà che khuất khuôn mặt của nó khỏi những kẻ đang theo dõi.
"Có," Nó đáp khẽ lại.
Nó cảm giác bàn tay trên ngực nó ra hiệu: Móng tay của bà ta khẽ cào nó, rồi rút lại. Rồi bà ta đứng lên.
"Thằng bé chết rồi!" Narcissa Malfoy thông báo với những kẻ đang quan sát.
Và bọn chúng hò reo, giờ thì chúng la hét trong chiến thắng và giậm mạnh chân, và qua mi mắt của mình, Harry thấy những tia sáng đỏ và bạc đang được bắn nổ tung trên trời trong niềm hân hoan.
Vẫn giả vờ nằm chết trên mặt đất, nó đã hiểu ra. Narcissa biết rằng cách duy nhất để vào được trường Hogwarts và tìm kiếm con trai của mụ, là mụ phải tham gia vào đoàn quân xâm chiếm. Mụ đã chẳng còn quan tâm liệu Voldemort có chiến thắng hay không.
"Các người thấy rồi chứ?" Voldemort rít lên, át đi tất cả sự lộn xộn của đám đông. "Harry Potter đã chết ở dưới tay ta, và giờ thì không người nào còn sống sót có thể đe doạ ta! Nhìn đây! Crucio!" (Tra tấn!)
Harry đã mong chờ điều đó, nó biết rằng cơ thể của nó không được phép lành lặn nằm trên nền đất của khu rừng; cơ thể nó phải là mục tiêu hành hạ để chứng tỏ chiến thắng của Voldemort. Nó được nâng lên không trung, và nó phải rất quyết tâm để giữ mình nằm im, tuy nhiên sự đau đớn nó mong chờ đã không tới. Nó bị ném đi một lần, hai lần, ba lần vào không trung. Cái kính của nó văng đi và cái đũa phép của nó trượt đi một ít dưới tấm áo choàng, nhưng nó giữ cho mình nhẹ nhàng và chết chóc, và khi nó ngã xuống đất lần cuối cùng, đám đông vang lên những tiếng cười chế nhạo và những tiếng hét inh tai.
"Bây giờ," Voldemort nói. "Chúng ta sẽ trở lại toà lâu đài, và cho bọn chúng xem người anh hùng của bọn chúng ra sao. Ai sẽ lôi xác nó đi đây? Không – đợi đã..."
Lại nổ ra một tràng cười khác, và một lát sau, Harry cảm thấy mặt đất ở dưới mình như rung chuyển.
"Ngươi sẽ bế nó..." Voldemort nói. "Thằng bé sẽ có thể được nhận thấy và cũng rất vừa vặn ở trên tay ngươi, phải không? Bế người bạn bé nhỏ của ngươi lên, Hagrid. Và cái kính nữa – đeo kính vào – người ta sẽ nhận ra nó - "
Ai đó đặt mạnh cái kính vào mặt Harry với sức mạnh khá thận trọng, nhưng bàn tay to tướng nâng nó lên không trung thì cực kỳ nhẹ nhàng. Harry có thể

cảm thấy tay của lão Hagrid run run với tiếng khóc nức nở; những giọt nước mắt khổng lồ rơi xuống người nó khi lão Hagrid bế nó lên. Harry không dám báo cho lão Hagrid, bằng sự cử động hay lời nói, rằng mọi thứ chưa phải đã chấm hết đâu.
"Đi nào!" Voldemort nói, và lão Hagrid đi loạng choạng, lão tự ép mình đi qua những cái cây gần trưởng thành, đi ngược lại xuyên qua khu rừng. Những cành cây mắc vào áo choàng và tóc của Harry, nhưng nó vẫn nằm im, mồm hơi mở ra, mắt nhắm chặt, và trong bóng tối, trong lúc bọn Tử Thần Thực Tử xung quanh còn đang reo mừng chiến thắng, trong lúc lão Hagrid vẫn lặng lẽ than khóc, không ai nhìn thấy mạch vẫn đập đều đặn ở cái cổ trần của Harry Potter...
Hai người khổng lồ ngã sầm xuống phía sau bọn Tử Thần Thực Tử; Harry có thể nghe thấy tiếng những cái cây gẫy đổ xuống khi bọn chúng ngã xuống; bọn chúng gây ra tiếng động ầm ĩ đến nỗi những con chim trên trời cũng la hét inh tai, và ngay cả tiếng cười chế nhạo của bọn Tử Thần Thực Tử cũng bị nhấm chìm. Đám người vẫn diễu hành khải hoàn, tiến về phía khoảng đất trống, và một lúc sau, Harry có thể nói, dựa vào sự rõ dần của ánh sáng qua mí mắt đóng sầm của nó, rằng những cái cây đã bắt đầu thưa dần.
"BANE!"
Tiếng gầm vang không mong đợi của lão Hagrid đã gần như khiến Harry phải mở mắt ra. "Cậu hạnh phúc chứ, rằng cậu không phải chiến đấu, các cậu chỉ là những con ngựa nhỏ bé hèn nhát. Cậu vui trước cái c-chết của Harry Potter chứ...?"
Lão Hagrid không thể tiếp tục nói, và lão lại nức nở khóc. Harry tự hỏi có bao nhiên nhân mã đang nhìn cuộc diễu hành của họ, nó không dám mở mắt ra nhìn. Một vài Tử Thần Thực Tử buông lời sỉ nhục những con Nhân mã khi bọn họ đã bỏ chúng lại phía sau. Một lát sau, Harry nhận thấy, dựa vào sự trong lành của không khí, rằng họ đã tới bìa rừng.
"Dừng lại!"
Harry nghĩ lão Hagrid bị buộc phải tuân theo lệnh của Voldemort, bởi lão còn lắc lư một chút. Giờ đây, sự lạnh lẽo tràn qua nơi bọn họ đứng, và Harry nghe thấy tiếng thở khò khè của bọn Giám ngục đang tuần tra quanh những cái cây vòng ngoài cùng. Giờ thì bọn chúng không thể ảnh hưởng đến nó. Sự thật về sự sống sót thiêu đốt nó, như một bùa chú chống lại bọn chúng, như thể con nai của ba là người bảo vệ trái tim nó. Ai đó đến gần Harry, và nó biết đó chính là Voldemort, vì hắn nói ngay sau đó, giọng nói đã được phép thuật tăng âm vang khắp bãi đất, làm Harry điếc cả tai.
"Harry Potter đã chết. Nó đã chết khi đang chạy trốn, nó đã cố giữ lấy mạng sống của mình trong khi các người hy sinh bản thân cho nó. Bọn ta mang

xác nó đến cho các người như một bằng chứng chứng tỏ: người hùng của các người đã ra đi."
"Chúng ta đã thắng. Các người đã mất một nửa quân số rồi. Các Tử Thần Thực Tử của ta đông hơn các người, và Đứa Bé Sống Sót đã bị kết liễu. Không có thêm cuộc chiến tranh nào nữa. Bất kỳ ai tiếp tục chống lại, dù là đàn ông, đàn bà hay trẻ con, đều sẽ bị giết, và những người trong gia đình đó cũng phải chịu số phận tương tự. Giờ thì hãy ra khỏi toà lâu đài, quỳ xuống trước mặt ta, và các người sẽ được khoan hồng. Cha mẹ và con cái của các người, anh chị em của các người sẽ được sống và được tha thứ, và các người cùng ta sẽ gia nhập tới một thế giới mới mà chúng ta sẽ cùng xây dựng."
Có một sự im lặng trên bãi đất và từ toà lâu đài. Voldemort ở gần Harry đến nỗi nó không dám mở mắt ra lần nữa.
"Đến đây!" Voldemort nói, và Harry nghe thấy hắn tiến về phía trước, và lão Hagrid buộc phải làm theo. Lúc này, Harry khẽ mở mắt, và thấy Voldemort đang sải bước trước mắt, quàng con rắn Nagini to tướng quanh vai, con rắn đã thoát khỏi cái lồng được phù phép của nó. Nhưng Harry không thấy có cơ hội nào để rút cái đũa phép được giấu dưới áo choàng ra mà không bị bọn Tử Thần Thực Tử để ý, bọn chúng vẫn đang đi hai bên, bóng tối mờ dần bởi ánh sáng...
"Harry," Lão Hagrid nức nở. "Ồ, Harry... Harry..."
Harry lại nhắm tịt mắt lại. Nó biết rằng bọn họ đã đến toà lâu đài và nó cố dùng tai để nhận ra, ngoài tiếng reo hân hoan của bọn Tử Thần Thực Tử và tiếng bước chân nặng nề của bọn chúng, những dấu hiệu của sự sống từ phía bên trong.
"Dừng lại."
Bọn Tử Thần Thực Tử dừng ngay lại, Harry nghe thấy chúng tràn thành hàng qua những cánh cổng đang mở của ngôi trường. Nó có thể thấy, kể cả qua mí mắt đang khép, ánh sáng màu đỏ rực rỡ phát ra từ cửa ra vào. Nó chờ đợi. Bất kỳ lúc nào, những người nó có thể sẵn sàng chết vì họ sẽ thấy nó, nằm như chết trong cánh tay của lão Hagrid.
"KHÔNG!"
Tiếng thét như kinh khủng hơn bởi lẽ nó chưa bao giờ mong chờ hoặc mơ tưởng thấy giáo sư McGonagall lại có thể phát ra một âm thanh như vậy. Nó nghe thấy một giọng đàn bà khác đang cười ở rất gần, và biết mụ Bellatrix đang hạnh phúc trên nỗi đau của giáo sư McGonagall. Nó khẽ liếc mắt trong một giây mà nhìn thấy cánh cửa mở đang đầy người, những người sống sót sau trận chiến bước đến những bậc thang trên cùng, đối mặt với những kẻ chiến thắng, và tự mình nhìn thấy sự thật về cái chết của Harry.
Nó thấy Voldemort đứng trước nó một chút, vuốt ve cái đầu của con Nagini bằng một ngón tay trắng bệch. Nó lại nhắm mắt lại.

"Không!"
"Không!"
"Harry! HARRY!"
Tiếng kêu của Ron, Hermione và Ginny nghe còn tệ hơn tiếng của giáo sư Mcgonagall; Harry không muốn gì hơn ngoài việc đáp trả, nhưng nó tự bắt mình phải nằm im lặng, và tiếng khóc của ba đứa kia tựa như một phát súng khởi đầu; đám đông những người sống sót dựa vào nguyên nhân ấy, gào thét và la ó sỉ nhục bọn Tử Thần Thực Tử, cho đến khi -
"SILENCE!" (Im lặng!) Voldemort hét lên, có một tiếng nổ vang lên kèm theo một chùm sáng rực rỡ, và im lặng được thiết lập. "Kết thúc rồi! Đặt thằng bé xuống, Hagrid, dưới chân của ta, nơi mà nó thuộc về!"
Harry cảm thấy nó được hạ thấp xuống cỏ.
"Các người thấy rồi chứ?" Voldemort nói, và Harry thấy hắn đi đi lại lại ngay cạnh chỗ nó đang nằm. "Harry Potter chết rồi! Các người giờ hiểu rồi chứ, không phải chuyện lừa đảo gì chứ? Thằng bé chẳng là gì cả, luôn luôn là thế, chỉ là một thằng nhóc dựa dẫm vào sự hy sinh của người khác mà thôi!"
"Cậu ấy đã đánh bại ngươi!" Ron kêu lên, bùa phép bị phá vỡ, và những người bảo vệ trường Hogwarts lại hò hét và la ó một lần nữa cho đến khi, một tiếng nổ lớn hơn dập tắt tiếng kêu của họ.
"Thằng bé đã bị giết khi nó chạy trốn khỏi khuôn viên toà lâu đài!" Voldemort nói, và có một sự thích thú trong giọng nói của hắn khi hắn nói dối. "Bị giết khi đang cố gắng tự cứu mình..."
Nhưng Voldemort bỗng dừng lại: Harry nghe thấy một cuộc ẩu đả và một tiếng kêu, rồi một tiếng nổ khác, một chùm sáng, và một tiếng càu nhàu vì đau: nó khẽ mở mắt. Ai đó đã xuyên qua đám đông và tấn công Voldemort: Harry thấy bóng dáng ấy ngã xuống đất, bị tước vũ khí, Voldemort đã quẳng đũa phép của người dám thách thức hắn qua một bên và cười to.
"Và ai đây?" Hắn rít lên bằng cái giọng khò khè giống rắn. "Ai là kẻ xung phong chứng minh cho chuyện sẽ xảy ra với những người vẫn tiếp tục chiến đấu dù đã thua cuộc?"
Mụ Bellatrix cười mãn nguyện.
"Đó là Neville Longbottom, thưa Chúa Tể của tôi! Đứa bé đã gây ra cho hai chị em Carrows nhiều rắc rối! Đứa con trai của thần Sáng, ngài nhớ không ạ?"
"À ừ, ta nhớ!" Voldemort nói, nhìn xuống Neville, vẫn đang cố gượng đứng dậy, không vũ khí và không được bảo vệ, nó đang đứng ở giữa ranh giới của những người còn sống sót và các Tử Thần Thực Tử.
"Nhưng mày mang dòng máu thuần chủng, phải không, cậu bé dũng cảm của ta?" Voldemort hỏi Neville, nó vẫn đứng đối mặt với hắn, bàn tay trống

không xoắn lại thành nắm đấm.
"Nếu đúng thế thật thì sao?"
Neville nói to.
"Mày đã thể hiện được bản lĩnh và lòng can đảm, và mày đến từ một dòng họ quý phái. Mày sẽ là một Tử Thần Thực Tử rất có ích đấy. Chúng ta cần những người như mày, Neville Longbottom ạ."
"Tôi sẽ gia nhập khi địa ngục đóng băng hết!" Neville nói. "Đoàn Quân Dumbledore!" Nó hét lên, và tiếng hoan hô đáp trả vang lên từ đám đông, bùa chú Câm Lặng của Voldemort có vẻ đã không thể giữ nổi họ.
"Rất tốt." Voldemort nói, và Harry thấy trong giọng nói ngọt xớt của hắn bộc lộ sự nguy hiểm còn nhiều hơn cả khi hắn đọc những lời nguyền mạnh nhất. "Đó là lựa chọn của mày, Longbottom à, chúng ta sẽ trở lại kế hoạch ban đầu. Trên cái đầu của mày." Hắn nói một cách thanh thản.
Vẫn liếc nhìn, Harry thấy Voldemort vẩy cây đũa phép của mình. Vài giây sau, ở bên ngoài một khung cửa sổ vỡ của toà lâu đài, một cái gì đó trông như một con chim méo mó bay qua luồng ánh sáng chập chờn và hạ xuống tay của Voldemort. Hắn lắc lắc cái vật cũ nát ấy ở đầu nhọn của nó và vật đó đung đưa, trống rỗng và xơ xác: cái Nón Phân Loại.
"Sẽ không có thêm bất kỳ cuộc Phân Loại nào ở trường Hogwarts." Voldemort nói. "Sẽ không có thêm Nhà nào nữa. Biểu tượng, hình vẽ ở cái khiên, và màu sắc của tổ tiên cao quý của ta, là đủ cho tất cả mọi người. Phải không Neville Longbottom?"
Hắn chỉ đũa phép vào Neville, nó vẫn đang cứng ngắt và nín lặng, rồi hắn ép cái nón vào đầu Neville, che đi đôi mắt của nó. Có sự di chuyển của đám đông đang đứng trước toà lâu đài, và cùng lúc, bọn Tử Thần Thực Tử giơ cao đũa phép, giữ những chiến binh của trường Hogwarts lại.
"Tên Neville ở đây sẽ chứng minh cho chuyện gì sẽ xảy ra với những kẻ đủ ngu ngốc tiếp tục chống lại ta." Voldemort nói, và với một cú đập bằng đũa phép, hắn làm cho cái Nón Phân Loại bốc cháy.
Những tiếng thét như xé tan bình minh và Neville cháy rực, lửa bén thành từng đốm, nó không di chuyển được và Harry không thể chịu đựng thêm được nữa: Nó phải hành động – Và rồi, rất nhiều thứ cùng xảy ra một lúc.
Họ nghe thấy tiếng ồn ào từ ranh giới xa xôi của ngôi trường giống như hàng trăm người đang di chuyển qua những bức tường ngoài tầm mắt họ và chạy về phía toà lâu đài, thét lên những tiếng kêu đấu tranh. Cùng lúc, Grawp ì ạch đi quanh toà lâu đài và kêu la:
"HAGGER!"
Tiếng than khóc của nó được trả lời bằng tiếng gầm từ những người khổng lồ theo phe Voldemort: Bọn chúng chạy về phía Grawp như những con voi, làm nên trận động đất. Sau đó, những móng guốc, tiếng búng cung tên, và

những mũi tên bất thình lình vây quanh bọn Tử Thần Thực Tử, chúng phá bỏ hàng ngũ, kêu thét lên ngạc nhiên. Harry vội lấy chiếc Áo khoác Tàng hình từ trong áo choàng ra, trùm qua đầu, và nhảy lên, cùng lúc Neville cũng đã di chuyển được. Với một sự di chuyển mau lẹ, Neville đã phá vỡ được lời nguyền Trói Toàn Thân đặt lên nó: cái nón đang cháy rơi ra khỏi nó và nó rút ra từ dó một thứ gì đó bằng bạc, với một cái cán lộng lẫy hồng ngọc...
Tiếng rút gươm không thể nghe được bởi tiếng gầm của đám đông đang tiến đến hoặc tiếng va chạm chan chát của bọn khổng lồ hay tiếng chạy tán loạn của bọn Nhân mã, và những tiếng động ấy đã thu hút hết sự chú ý của mọi con mắt. Với một cú chém duy nhất, Neville chặt cái đầu khổng lồ của con rắn đi, cái đầu quay tròn ở trên không, lập loè phản chiếu ánh sáng từ cửa ra vào, và cái mồm của Voldemort há hốc trong tiếng thét giận dữ mà không ai có thể nghe thấy, và cơ thể của con rắn rơi uỵch xuống sàn, cạnh chân nó – Nấp dưới tấm Áo khoác Tàng hình, Harry tạo nên một bùa Khiên ở giữa Neville và Voldemort trước khi hắn có thể giơ cao cây đũa phép. Sau đó, át đi những tiếng kêu, những tiếng gầm, và tiếng giậm chân to như sấm của những tên khổng lồ đang chiến đấu, tiếng la của lão Hagrid vang lên to nhất.
"HARRY!" Lão Hagrid hét lên. "HARRY – HARRY ĐÂU RỒI?"
Sự hỗn loạn bao trùm. Sự tấn công dữ dội của đoàn Nhân mã khiến bọn Tử Thần Thực Tử chạy tán loạn, mọi người đều cố chạy trốn khỏi những bước chân thình thịch của bọn khổng lồ, và tiếng quân tiếp viện đến từ nơi mà chẳng ai biết vang lên như sấm, càng ngày càng gần hơn; Harry nhìn thấy những sinh vật có cánh khổng lồ bay vút quanh đầu bọn khổng lồ theo phe Voldemort, những con Tử mã và con Bằng Mã Buckbeak cào cấu mắt chúng, còn Grawp đấm thùm thụp vào chúng, và giờ đây, những phù thuỷ bảo vệ Hogwarts và các Tử Thần Thực Tử đều bị ép trở lại toà lâu đài. Harry đang hét lên những lời nguyền và những bùa chú vào bất kỳ Tử Thần Thực Tử nào mà nó thấy, và bọn chúng càu nhàu dữ dội, không biết ai hoặc cái gì đã đánh lén bọn chúng, và cơ thể của bọn chúng bị đám đông đang rút lui giẫm đạp lên.
Vẫn trốn dưới tấm áo khoác Tàng hình, Harry bị đẩy tới cửa ra vào: nó tìm kiếm Voldemort và thấy hắn ngang qua phòng, bắn ra những câu thần chú từ đũa phép khi lui vào Đại Sảnh Đường, hắn vẫn hét lên chỉ đạo bọn thuộc hạ, cùng lúc bắn những lời nguyền sang bên trái và bên phải, Harry gọi lên nhiều bùa Khiên nữa, và những người đáng lẽ sẽ trở thành nạn nhân của Voldemort, Seamus Finnigan và Hannah Abbott, phóng qua nó vào Đại Sảnh Đường, tham gia vào cuộc chiến đang rất ác liệt bên trong.
Và giờ, xuất hiện thêm nhiều, rất nhiều chiếm lấy những bậc thang trên cùng, và Harry thấy anh Charlie Weasley vượt qua thầy Horace Slughorn, ông vẫn mặc bộ đồ ngủ màu xanh của mình. Họ có vẻ đã trở lại là những

người lãnh đạo gia đình và bạn bè của mỗi học sinh trường Hogwarts vẫn đang trụ lại để chiến đấu, cùng với những chủ cửa hàng và chủ nhà ở làng Hogsmeade. Các nhân mã Ban, Ronan, và Magorian xông vào sảnh với tiếng lóc cóc của móng vuốt, cùng lúc, đằng sau Harry, bản lề của cánh cửa dẫn tới nhà bếp nổ tung.
Các con gia tinh của trường Hogwarts tràn tới cửa ra vào, la hét và vẫy vẫy những cái dao nhỏ thái thịt và những cái dao phay, và ở trên đầu bọn chúng, cái mặt dây chuyền của chú Regulus nảy trên ngực của một con gia tinh, đó là Kreacher, cái giọng giống ếch của nó vẫn có thể nghe rõ trong đống âm thanh hỗn loạn: "Chiến đấu! Chiến đấu! Chiến đấu vì cậu chủ của tôi, người luôn bảo vệ cho gia tinh! Chiến đấu với chúa tể Hắc ám, vì cậu chủ Regulus dũng cảm! Chiến đấu!"
Bọn chúng chặt và chém mạnh vào mắt cá chân và cẳng chân của bọn Tử Thần Thực Tử, khuôn mặt bé nhỏ của chúng ánh lên sự thâm độc, và ở mọi nơi, Harry thấy bọn Tử Thần Thực Tử đang bị bao vây bởi những nhóm người đông hơn chúng, bọn chúng tìm cách tránh khỏi các bùa chú, rút những mũi tên khỏi vết thương, rút những con dao bị bọn gia tinh đâm vào chân, hoặc đơn giản là cố chạy thoát, nhưng lại bị đoàn người đang tiến tới tóm gọn.
Nhưng mọi chuyện vẫn chưa chấm dứt: Harry đi nhanh qua những cuộc đấu tay đôi, vượt qua những tù nhân đang vật lộn và đi vào Đại Sảnh Đường. Voldemort đang ở trung tâm của trận chiến, và hắn đang tấn công mạnh mẽ vào mọi nơi trong tầm với. Harry không thể có một tầm ngắm chuẩn xác, nhưng nó cố đến gần hơn, vẫn tàng hình, và Đại Sảnh Đường càng trở nên đông đúc khi tất cả những ai còn có thể đi lại đều đã bước vào trong.
Harry thấy Yaxley ngã sầm xuống sàn bởi lời nguyền của George và Lee Jordan, thấy Dolohov rên la khi gục xuống dưới bàn tay của thầy Flitwick, thấy Walden Macnair bị lão Hagrid ném qua phòng, văng vào bức tường đối diện, và nằm đó bất tỉnh. Nó thấy Ron và Neville cùng hạ gã Fenrir Greyback, cụ Aberforth đánh bùa Choáng vào Rookwood, ông Arthur và Percy hạ đo ván Thicknesse, và Lucius cùng Narcissa Malfoy chạy qua đám đông, thậm chí không thèm đánh nhau, gào thét gọi tên con trai mình.
Voldemort giờ đang đấu với cô McGonagall, thầy Slughorn, và chú Kingsley cùng một lúc, và có một sự căm thù lạnh lẽo trên mặt của hắn khi họ vẫy đũa phép và cúi đầu xuống quanh hắn, không thể kết liễu hắn.
Mụ Bellatrix cũng đang chiến đấu, cách Voldemort năm mươi yard, và cũng giống như chủ nhân của mình, mụ cũng đang đấu với ba người một lúc: Hermione, Ginny, và Luna, tất cả đều đang chiến đấu hết sức mình, nhưng mụ Bellatrix ngang bằng với cả ba đứa cộng lại, và sự chú ý của Harry bị phân tán khi một lời nguyền Chết Chóc sượt qua Ginny, cô bé chỉ cách cái

chết có vài phân. Nó đổi hướng, chạy về phía mụ Bellatrix thay vì Voldemort, nhưng trước khi nó có thể tiến lên vài bước, nó bị đẩy sang một bên.
"KHÔNG PHẢI CON GÁI CỦA TA, ĐỒ CHÓ CÁI!"
Bà Weasley cởi áo ra khi bà chạy đến, giải phóng tay của bà. Mụ Bellatrix xoay xung quanh, gầm rú lên với tiếng cười khi thấy đối thủ mới của mụ.
"TRÁNH RA!" Bà Weasley hét lên với ba cô gái, và với một cú vụt mạnh đũa phép, bà bắt đầu chiến đấu. Harry theo dõi trong sự kinh hoàng và phấn chấn khi đũa phép của bà Molly Weasley quất xuống và xoắn lại, và nụ cười của mụ Bellatrix Lestrange bỗng trở thành tiếng gầm gừ. Các tia sáng bay ra từ cả hai đầu đũa phép, sàn nhà dưới chân hai phù thuỷ trở nên nóng và vỡ vụn ra; cả hai người đàn bà đều chiến đấu để giết đối thủ của mình.
"Không!" Bà Weasley hét lên khi một vài học sinh chạy lên phía trước, cố gắng để giúp bà. "Quay lại đi! Quay lại đi! Mụ ấy là của ta!"
Hàng trăm người giờ đứng dựa vào tường, theo dõi hai cuộc chiến, giữa Voldemort và ba đối thủ của hắn, mụ Bellatrix và bà Molly, còn Harry đứng đó, tàng hình, bị giằng xé giữa hai cuộc chiến, nó muốn tấn công và bảo vệ, nhưng không chắc là sẽ không đánh trúng những người vô tội.
"Chuyện gì sẽ xảy ra với những đứa trẻ nếu ta giết bà?" Mụ Bellatrix trêu chọc, điên loạn y hệt chủ nhân của mụ, mụ nhún nhẩy để tránh những lời nguyền của bà Molly quanh mụ. "Khi người mẹ sẽ ra đi giống như Freddie?"
"Người-sẽ-không-bao-giờ-được-chạm-vào-những-đứa-con-ta-một-lần- nữa!" Bà Weasley thét lên.
Mụ Bellatrix cười to, sự vui sướng trong nụ cười của mụ giống hệt khi chú Sirius ngã xuống qua tấm màn che, và bất thình lình, Harry biết chuyện đó sẽ xảy ra trước cả khi nó xảy ra. Lời nguyền của bà Molly bay vút qua phía dưới cánh tay đang duỗi thẳng của mụ Bellatrix và đánh thẳng vào ngực mụ, ngay trúng tim.
Nụ cười hả hê của mụ Bellatrix như bị đóng băng lại, mắt mụ lồi ra: Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, mụ biết chuyện gì đã xảy ra, mụ ngã xuống, và đám đông đang theo dõi gầm rú lên, còn Voldemort thì gào thét.
Harry cảm giác như thể nó nhìn thấy một cảnh quay chậm: nó thấy cô McGonagall, chú Kingsley và thầy Slughorn bị đánh bật về phía sau, họ ngã xuống và rên rỉ, cơn giận dữ điên cuồng của Voldemort đã đạt đến đỉnh điểm, hắn gây ra một vụ nổ với sức mạnh của một quả bom. Voldemort giơ cao đũa phép và chỉ thẳng vào bà Molly Weasley. "Protego!" (Bảo vệ!)
Harry gầm lên, cái bùa Khiên xuất hiện ở giữa Sảnh, và Voldemort nhìn quanh để tìm ngọn nguồn của nó, đúng lúc Harry rốt cuộc cũng cởi tấm áo Tàng hình ra.Những tiếng kêu vì sốc, những tiếng hoan hô, những tiếng la hét vang lên từ mọi phía cùng lúc: "Harry!" "CẬU ẤY VẪN SỐNG!".

Khi Harry và Voldemort nhìn nhau, và cùng lúc bắt đầu đi thành vòng tròn, đám đông sợ hãi, sự im lặng bất chợt xuất hiện và bao trùm hoàn toàn.
"Tôi không muốn ai giúp cả." Harry nói to, và trong sự tĩnh lặng hoàn toàn ấy, tiếng nói của nó vang vọng tựa như tiếng kèn xung trận.
"Chuyện đó phải diễn ra thế này. Đó phải là tôi."
Voldemort rít lên. "Potter không có ý như thế đâu..." Hắn nói, đôi mắt đỏ ké mở to. "Đó không phải là cách nó hay làm, phải không? Mày định sử dụng ai làm lá chắn cho mày ngày hôm nay đây, Potter?"
"Không ai cả," Harry nói một cách đơn giản. "Không còn cái Trường sinh Linh giá nào nữa. Chỉ còn hai chúng ta. Không ai có thể sống khi người kia còn tồn tại, và một trong số hai chúng ta sẽ phải ra đi mãi mãi..."
"Một trong hai?" Voldemort chế nhạo, và cả người hắn như rung lên, đôi mắt đỏ ké nhìn chằm chằm như một con rắn đang chuẩn bị vồ mồi.
"Mày nghĩ đó sẽ là mày, phải không, thằng bé sống sót một cách tình cờ, và bởi vì lão Dumbledore đã che chở?"
"Tình cờ, phải không, khi má tao đã chết để cứu tao?" Harry nói. Họ vẫn đang di chuyển sang hai bên, cả hai, trong cái vòng tròn hoàn hảo, cố gắng giữ khoảng cách với nhau, và với Harry, nó không thấy khuôn mặt nào khác trừ khuôn mặt của Voldemort. "Tình cờ, khi tao quyết định chiến đấu trong cái nghĩa địa ấy? Tình cờ, khi tao không thèm tự vệ vào tối nay, và vẫn sống, và trở lại để chiến đấu lần nữa?"
"Những sự tình cờ!" Voldemort hét lên, nhưng hắn vẫn chưa tấn công, và đám đông theo dõi bỗng ớn lạnh như bị tê liệt, và trong số hàng trăm người đứng ở sảnh, có vẻ không ai dám thở ngoài Voldemort và Harry. "Sự tình cờ, sự may rủi và cái sự thật là mày luôn than vãn và nấp sau váy áo của những người vĩ đại, và cho phép tao giết họ vì mày!"
"Mày sẽ không giết thêm được ai trong tối nay đâu!" Harry nói khi họ tiếp tục đi vòng tròn, nhìn chằm chằm vào mắt nhau, màu mắt xanh nhìn thẳng vào màu mắt đỏ." "Mày sẽ không thể giết bất kỳ ai đâu. Mày hiểu chứ? Tao đã sẵn sàng chết để ngăn mày chạm tới mọi người..."
"Nhưng mày không..."
"Ý tao là, đó là những gì tao đã làm. Tao đã làm giống như má tao. Những người ở đây sẽ được bảo vệ khỏi mày. Mày không nhận thấy là không hề có câu thần chú nào của mày làm họ bị thương à? Mày không thể hành hạ họ. Mày không thể chạm vào họ. Mày không học được gì từ những sai lầm, Riddle à, có phải không?"
"Mày dám -"
"Phải, tao dám!" Harry nói. "Tao biết rất nhiều thứ mà mày không biết, Tom Riddle à. Tao biết rất nhiều thứ quan trọng còn mày thì không. Có muốn nghe một chút không, trước khi mày lại phạm phải một sai lầm lớn khác?"

Voldemort không nói gì, nhưng vẫn lảng vảng quanh vòng tròn, và Harry biết nó đang tạm thôi miên được hắn và hắn đang bị dồn vào đường cùng, do dự bởi khả năng đáng sợ nhất là Harry thực sự biết một bí mật cuối cùng...
"Đó lại là tình yêu à?" Voldemort nói, khuôn mặt rắn của hắn chế nhạo. "Giải pháp được yêu thích của lão Dumbledore, tình yêu, thứ mà lão khẳng định có thể chiến thắng cái chết, cho dù tình yêu cũng không thể giúp lão ngừng rơi khỏi cái toà tháp và ngã gục như một hình nhân già nua? Tình yêu, là thứ đã cũng chẳng ngăn ta nghiền nát người mẹ Máu bùn của mày như một con gián, Potter – lần này, có vẻ sẽ không có ai yêu quý mày đến mức chạy tới và lĩnh lời nguyền hộ mày đâu. Vậy cái gì sẽ ngăn cho mày không chết khi tao tấn công đây?"
"Có một thứ thôi!" Harry nói, và họ vẫn tiếp tục đi vòng tròn quanh nhau, không có gì giữ họ lại trừ cái bí mật cuối cùng.
"Vậy, nếu không phải tình yêu sẽ giúp mày lần này," Voldemort nói. "Chắc mày phải tin rằng mày biết những phép thuật mà tao không biết, hay đó là một vũ khí mạnh hơn cả tao?"
"Tao tin vào cả hai." Harry nói, và nó thấy sự kinh hoàng lan rộng trên khuôn mặt giống rắn, mặc dù nó biến mất ngay lập tức; Voldemort bắt đầu cười, và âm thanh đó còn đáng sợ hơn cả tiếng hét của hắn; không có tính người và điên cuồng, vọng khắp cái Sảnh yên lặng.
"Mày nghĩ mày biết nhiều phép thuật hơn tao à?" hắn nói. "Hơn tao, hơn Chúa Tể Voldemort, người đã thực hiện được những phép thuật mà bản thân lão Dumbledore chưa bao giờ dám mơ tới?"
"Ồ, cụ đã mơ về những thứ đó," Harry nói. "Nhưng cụ biết nhiều về chúng hơn mày, nhiều đến mức cụ đã không hành động như mày đã hành động."
"Ý mày là lão ta yếu ớt à?" Voldemort cười phá lên. "Quá yếu ớt để đương đầu với thách thức, quá yếu ớt để có được thứ lẽ ra là của lão ấy, và sẽ là của tao!"
"Không, cụ thông minh hơn mày nhiều!" Harry nói. "Một phù thuỷ giỏi hơn mày, một con người tốt hơn mày!"
"Tao đã gây ra cái chết của lão Dumbledore!"
"Mày nghĩ là mày đã làm thế!" Harry nói. "Nhưng mày đã nhầm!"
Lần đầu tiên, đám đông theo dõi như khuấy động khi hàng trăm con người đứng quanh tường cùng thở một lúc.
"Lão Dumbledore đã chết!" Voldemort nhấn mạnh từng từ với Harry như thể những từ ngữ ấy sẽ gây ra cho nó sự đau đớn không thể chịu đựng nổi. "Xác của lão ấy đã thối rữa trong cái nấm mộ cẩm thạch trong khuôn viên toà lâu đài. Tao đã nhìn thấy, Potter, và lão ấy sẽ không trở lại."
"Đúng, cụ Dumbledore đã chết!" Harry nói một cách bình tĩnh. "Nhưng không phải do mày giết cụ. Cụ đã chọn cách chết riêng cho cụ, cụ đã chọn

nó hàng tháng trước đó, sắp xếp tất cả mọi việc với người mà mày vẫn nghĩ là bầy tôi trung thành của mày."
"Cái giấc mơ trẻ con này là gì vậy?" Voldemort nói, nhưng hắn vẫn không tấn công, đôi mắt đỏ ké của hắn không rời khỏi Harry.
"Thầy Severus Snape không phải người của mày!" Harry nói. "Thầy Snape là người của cụ Dumbledore. Là người của cụ Dumbledore kể từ cái giây phút mày bắt đầu săn đuổi má tao. Và mày không bao giờ nhận ra điều đó, bởi vì mày không thể hiểu được. Mày chưa bao giờ thấy thầy Snape gọi thần Hộ mệnh lên, phải không, Riddle?"
Voldemort không trả lời.
Họ vẫn đi vòng quanh, như những con sói chuẩn bị xé xác đối phương ra thành từng mảnh.
"Thần Hộ mệnh của thầy Snape là một con nai cái." Harry nói. "Giống hệt má của tao, bởi vì thầy đã yêu bà ấy gần như cả đời, từ lúc họ còn là những đứa trẻ. Đáng lẽ mày phải nhận ra..." Nó nói khi thấy lỗ mũi của Voldemort toé lửa. "Thầy ấy đã đề nghị mày tha cho bà ấy, phải không?"
"Hắn thèm muốn con mụ ấy, đó là tất cả!" Voldemort cười khinh bỉ. "Nhưng khi mụ ấy đã chết, hắn đồng ý là còn có những người phụ nữ khác, thuần chủng, xứng đáng hơn với hắn..."
"Dĩ nhiên thầy ấy nói với mày điều đó!" Harry nói. "Nhưng thầy ấy đã làm gián điệp cho thầy Dumbledore kể từ giờ phút mày đe doạ má tao, và thầy ấy đã chống lại mày kể từ đó! Cụ Dumbledore cũng gần như đã chết khi thầy Snape kết thúc cụ."
"Chẳng có vấn đề gì cả!" Voldemort cười ngặt nghẽo, hắn đã nghe từng từ một với một sự chú ý cao độ, nhưng giờ hắn đang khúc khích những tràng cười điên dại. Snape có là người của tao hay của lão Dumbledore thì cũng chẳng có vấn đề gì, những chướng ngại vật tầm thường mà chúng đặt trên con đường của tao cũng thế! Tao đã đè bẹp chúng y như khi tao nghiền nát má mày, tình yêu vĩ đại của Snape! Ồ, nhưng nghe cũng hay đấy, Potter à, nhưng theo cái cách mà mày không thể hiểu được đâu!"
"Lão Dumbledore đã cố giữ cái Đũa Phép Tiền Bối tránh xa khỏi tao! Lão đã tính để Snape là chủ nhân thực sự của chiếc đũa! Nhưng tao đã đi trước mày một bước rồi, thằng oắt con ạ - Tao đã cầm được vào cái đũa trước cả khi mày có thể chạm tới, tao đã hiểu ra sự thật trước khi mày có thể khám phá ra, tao đã giết Severus Snape ba tiếng trước, và cái Đũa Phép Tiền Bối, cái Đũa của thần Chết, cái đũa của Định mệnh thực sự là của tao! Kế hoạch cuối cùng của lão Dumbledore đã đi sai hướng rồi, Harry Potter!"
"Ồ, đúng thế!" Harry nói. "Mày nói đúng đấy. Nhưng trước khi mày cố giết tao, tao khuyên mày hãy suy nghĩ về những việc mày đã làm... Hãy nghĩ, và hãy ăn năn, Riddle à..."

"Cái quái gì vậy."
Trong tất cả những điều Harry nói với hắn, ngoại trừ những sự đe doạ và lời giễu cợt, không gì khiến Voldemort sốc như lời nói vừa rồi.
Harry thấy con ngươi của hắn nối với những vết rạch mỏng, thấy nước da quanh mắt hắn trắng bệch.
"Đó là cơ hội cuối cùng của mày!" Harry nói. "Đó là tất cả những gì còn lại... Tao thấy mày sẽ khác... Hãy là một con người... cố gắng... cố gắng ăn năn..."
"Mày dám-" Voldemort lặp lại lần nữa.
"Đúng, tao dám," Harry nói. "Bởi kế hoạch cuối cùng của cụ Dumbledore không hề đem lại cho tao điều gì không mong đợi. Mà nó đem lại cho mày, Riddle à."
Bàn tay của Voldemort run run khi cầm cây đũa Tiền Bối, và Harry thì cầm chặt cái đũa của Draco. Thời khắc ấy, nó biết, sắp đến rồi.
"Cái đũa ấy vẫn không chịu hoạt động đúng cách với mày bởi mày đã giết sai người. Thầy Severus Snape chưa bao giờ là chủ nhân thực sự của cây Đũa Tiền Bối. Thầy ấy chưa bao giờ đánh bại được cụ Dumbledore."
"Hắn đã giết..."
"Mày không nghe à? Thầy Snape chưa bao giờ đánh bại được cụ Dumbledore! Cái chết của cụ Dumbledore đã được thoả thuận giữa họ! Cụ Dumbledore định chết nhưng không bị đánh bại, và là chủ nhân thực sự cuối cùng của cái đũa! Nếu kế hoạch ấy thành công, sức mạnh của cái đũa sẽ chết cùng với cụ, bởi lẽ không ai giành được nó từ cụ!"
"Nhưng sau đó, Potter, lão Dumbledore đã rất hào phóng khi cho tao cây đũa!" Giọng của Voldemort bỗng chuyển sang hài lòng một cách độc ác.
"Tao đã ăn cắp cái đũa từ nấm mồ chủ nhân cuối cùng của nó! Tao đã gỡ bỏ nó ra, chống lại ước muốn của chủ nhân cuối cùng! Sức mạnh của nó giờ là của tao!"
"Mày vẫn không hiểu, Riddle à, phải không? Chiếm giữ cái đũa là chưa đủ! Cầm lấy nó, sử dụng nó, không làm cho nó nó thực sự là của mày. Mày không nghe cụ Ollivander nói gì à? Đũa phép chọn phù thuỷ... Cây Đũa Tiền Bối đã nhận ra chủ nhân mới của nó trước khi cụ Dumbledore chết, một người mà thậm chí chưa hề đặt tay lên nó. Chủ nhân mới đã gỡ bỏ cái đũa ra khỏi cụ Dumbledore, đi ngược lại ý muốn của cụ, hắn không hề thực sự nhận ra hắn vừa làm gì, không nhận ra rằng cái đũa phép nguy hiểm nhất thế giới vừa trao lòng trung thành của nó cho hắn..."
Ngực của Voldemort phồng lên xẹp xuống liên hồi, và Harry cảm thấy lời nguyền ấy đang đến, cảm thấy nó đang được tạo ra từ bên trong cái đũa đang chỉ thẳng vào mặt nó.
"Chủ nhân thực sự của chiếc Đũa Tiền Bối là Draco Malfoy."

Sự kinh hoàng tuyệt đối biểu hiện trên khuôn mặt của Voldemort trong phút chốc, rồi biến mất ngay.
"Nhưng thế thì sao chứ?" Hắn nói nhẹ nhàng. "Kể cả mày đúng, Potter à, thì cũng chẳng có gì khác biệt đến mày và tao cả. Mày đã không còn cái đũa phép lông phượng hoàng nữa rồi: Chúng ta sẽ chỉ chiến đấu bằng kỹ năng mà thôi... và sau khi tao giết mày, tao có thể sẽ chăm sóc thằng Draco Malfoy..."
"Quá muộn rồi!" Harry nói. "Mày đã bỏ lỡ cơ hội. Tao đã đi trước một bước. Tao đã đánh bại Draco hàng tuần trước. Tao đã lấy được cái đũa phép này từ tay nó." Harry giơ cái đũa làm từ cây tảo gai ra, và nó cảm giác mọi con mắt trong Sảnh đều đổ dồn vào nó. Vậy, đã đến lúc rồi, phải không?" Harry thì thầm. "Liệu cái đũa trong tay mày có biết chủ nhân cuối cùng của nó đã bị tước vũ khí không? Bởi nếu có... Tao mới là chủ nhân thực sự của cây Đũa Tiền Bối."
Ánh sáng đỏ-vàng bỗng xuất hiện đột ngột trên bầu trời bị phù phép phía trên đầu họ, khi quầng mặt trời chói loá mọc lên trên ngưỡng cửa sổ gần nhất. Ánh sáng chiếu vào mặt họ cùng một lúc, mặt của Voldemort bất chợt giống như một thứ gì đó đang cháy. Harry nghe thấy một giọng cao the thé, và nó cũng cầu nguyện khi hét lên, nhắm mục tiêu bằng cái đũa của Draco:
"Avada Kedavra!"
"Expelliarmus!"
Vụ nổ giống như bắn súng thần công, và ngọn lửa vàng nổ ra ở giữa họ, ở cái trung tâm chết chóc của vòng tròn họ đã bước đi, đánh dấu điểm mà hai lời nguyền đụng vào nhau. Harry thấy tia sáng xanh của Voldemort gặp lời nguyền của nó, thấy cái Đũa Tiền Bối bay cao, màu sẫm của nó đối nghịch với bình minh, nó quay tròn trên cái trần nhà bị phù phép giống như đầu của con Nagini, quay tròn qua không trung để đến với chủ nhân mà nó sẽ không tiêu diệt, là người rốt cuộc đã hoàn toàn sở hữu nó. Và Harry, với kỹ năng chính xác của một Tầm Thủ, bắt lấy cây đũa bằng bàn tay rảnh rỗi của mình. Cùng lúc, Voldemort ngã ra đằng sau, bàn tay mở rộng, con ngươi bị rạch của con mắt đỏ tươi quay tròn về phía trước. Tom Riddle ngã xuống sàn, như một hành động cuối cùng giống người thường, cơ thể của hắn lờ mờ và teo lại, bàn tay trắng bệch trống trơn, khuôn mặt giống rắn vô hồn và không ý thức. Voldemort đã chết, bị giết bởi chính lời nguyền của hắn bật trở lại, và Harry đứng đó với hai cây đũa phép trong tay, nhìn xuống cái xác đối thủ của mình.
Một giây run rẩy giành cho sự yên lặng, khoảnh khắc choáng váng như ngừng lại: và rồi sự ồn ào nổ ra quanh Harry khi những tiếng la hét, tiếng gầm rú và hoan hô của những người đang theo dõi tràn ngập không gian. Mặt trời vừa mới mọc giờ đã toả sáng khi họ chạy rầm rầm như sấm về phía

nó, những người đầu tiên chạm vào nó là Ron và Hermione, bàn tay của chúng ôm chầm lấy nó, những tiếng kêu nghe không rõ như muốn làm nổ tung tai nó. Rồi Ginny, Neville và Luna cũng ở đó, rồi cả nhà Weasley và lão Hagrid, chú Kingsley, cô McGonagall cùng thầy Flitwick và cô Sprout, và Harry không thể nghe thấy họ la hét cái gì, không thể nói được bàn tay nào đang tóm lấy nó, kéo nó đi, cố gắng ôm một phần cơ thể nó, hàng trăm người đổ dồn vào, tất cả bọn họ đều quyết phải được chạm vào người Đứa Bé Sống Sót, bởi lẽ cuối cùng, mọi chuyện đã chấm dứt...

Mặt trời đã chiếu sáng trên trường Hogwarts, và Đại Sảnh Đường rực rỡ ánh đèn và sự sống. Harry trở thành một phần không thể thiếu của những cảm xúc lẫn lộn, vui sướng và tang tóc, đau buồn và hân hoan. Họ muốn nó ở lại với họ, người lãnh đạo và biểu tượng của họ, vị cứu tinh và người dẫn đường của họ, và nó đã không ngủ, nó chỉ muốn gặp từng nhóm người, có lẽ từng người một mà thôi. Nó phải nói chuyện với gia quyến của những người đã mất, vỗ tay với họ, chứng kiến những giọt nước mắt của họ, nhận những lời cám ơn của họ, nghe những tin tức giờ tràn ngập mọi nơi vào buổi sáng: Những người bị ếm lời nguyền Độc Đoán đã trở lại là chính họ, những Tử Thần Thực Tử đã chạy trốn hoặc bị bắt, những người vô tội ở ngục Azkaban vừa được thả ra và chú Kingsley Shacklebolt đã được tạm thời chỉ định làm Bộ Trưởng Bộ Pháp thuật...

Họ chuyển cái xác của Voldemort và đặt hắn nằm ở một căn phòng ngoài Sảnh, tránh xa những cái xác của Fred, cô Tonks, thầy Lupin, Colin Creevey, và năm mươi người khác đã chết khi chiến đấu. Cô McGonagall đã thay thế dãy bàn của các Nhà, nhưng cũng không có ai còn ngồi theo Nhà nữa: Tất cả đều ngồi lẫn lộn với nhau, giáo viên và học sinh, phụ huynh và những con ma, nhân mã và gia tinh, và nhân mã Firenze đang nằm hồi phục ở một góc, còn Grawp đang ngồi ngang qua một cái cửa sổ bị vỡ, và mọi người đang nhét thức ăn vào cái miệng đang há toác ra của nó. Một lúc sau, kiệt sức và mệt mỏi, Harry thấy mình đang ngồi ở một cái ghế cạnh Luna.

"Nếu em là anh, em sẽ muốn một chút bình yên và tĩnh lặng." Cô bé nói.

"Anh cũng thích thế." Nó trả lời.

"Em sẽ đánh lạc hướng họ cho." Cô bé nói. "Hãy dùng cái Áo khoác của anh."

Và trước khi nó có thể nói bất kỳ từ nào, cô bé đã hét lên: "Ô, nhìn kìa, một con Blibbering Humdinger!" và chỉ ra ngoài cửa sổ. Mọi người nghe thấy đều nhìn quanh, và Harry trùm chiếc Áo khoác lên người, rồi đứng dậy. Bây giờ, nó có thể đi ngang qua Sảnh mà không bị làm phiền. Nó để ý thấy Ginny ngồi cách đó hai bàn, tựa đầu lên vai mẹ: bọn chúng sẽ có thời gian để nói chuyện sau, có rất nhiều giờ, nhiều tháng và có lẽ là rất nhiều năm để nói chuyện. Nó thấy Neville, thanh gươm của Gryffindor nằm cạnh cái đĩa

của Neville khi nó ăn, nó đang bị vây quanh bởi một nhóm những người hâm mộ nhiệt thành. Dọc theo những cái bàn đã đi qua, nó phát hiện ba người nhà Malfoy, túm tụm bàn bạc với nhau xem gia đình chúng có nên ở đây hay không, nhưng chả ai để ý đến chúng. Ở mọi nơi, nó đều thấy những sự sum họp quen thuộc, và rốt cuộc, nó cũng tìm thấy hai người mà nó muốn gặp nhất.
"Mình đây!" Nó thì thầm, nấp ở giữa hai đứa. "Các cậu sẽ đi với mình chứ?"
Bọn chúng cùng đứng dậy, và nó, Ron cùng Hermione cùng nhau rời khỏi Đại Sảnh Đường. Những thớ gỗ ở cầu thang cẩm thạch không còn, một phần của lan can đã biến mất, gạch vụn và những vết máu khô xuất hiện ở mỗi bậc thang chúng bước lên. Ở đâu đó xa xôi, chúng nghe thấy con yêu tinh Peeves phóng vọt qua hành lang, hát vang bài ca chiến thắng mà nó tự sáng tác: Chúng ta đã làm được, chúng ta đánh bại chúng, Potter nhỏ bé thật giỏi. Và Voldy đã về trời, vì thế hãy vui chơi nào! (Tác giả chơi các từ đồng âm ở đây: We, wee, Voldy, moldy – ND)
"Nó thực sự đem lại cho chúng ta cảm giác về nơi khởi nguồn của mọi bi kịch, phải không?" Ron nói, mở một cánh cửa để Harry và Hermione đi qua.
Hạnh phúc sẽ tới, Harry nghĩ, nhưng vào lúc này, nó đang mệt lử, và nỗi đau của việc mất đi Fred, thầy Lupin và cô Tonks đâm vào nó như một vết thương khi nó bước lên từng bậc thang. Giờ, nó chỉ cảm thấy một sự khuây khoả kỳ diệu và một niềm khát khao được ngủ. Nhưng trước hết, nó nợ một lời giải thích với Ron và Hermione, những người đã gắn bó lâu dài với nó, và bọn chúng xứng đáng để biết sự thật. Nó cẩn thận kể lại chi tiết những gì nó thấy trong cái Chậu Tưởng ký và chuyện đã xảy ra trong khu rừng, và bọn chúng thậm chí còn chưa kịp bắt đầu bày tỏ sự sợ hãi và ngạc nhiên thì chúng đã đến một nơi mà chúng đang định đến, mặc dù không ai trong số bọn chúng nhắc đến địa điểm ấy.
Kể từ lần cuối cùng Harry nhìn thấy, cái đầu thú canh gác lối vào phòng hiệu trưởng đã bị đẩy ra chỗ khác; nó đứng sang một bên, trông có vẻ mệt mỏi, và Harry thắc mắc liệu nó có còn phân biệt được mật khẩu hay không. "Chúng tôi đi lên được không?" Nó hỏi cái đầu thú.
"Thoải mái đi!" Cái đầu thú lầm bầm.
Bọn chúng trèo qua cái đầu thú và đi lên cái cầu thang xoắn bằng đá và nó từ từ đi lên như một cầu thang cuốn. Harry mở cánh cửa phía trên. Nó nhìn liếc qua cái chậu Tưởng ký bằng đá mà nó đã để lại trên bàn, và rồi một tiếng động điếc tai làm nó hét lên, nó nghĩ đến những lời nguyền và sự trở lại của bọn Tử Thần Thực Tử, sự hồi sinh của Voldemort... Nhưng đó là tiếng vỗ tay. Khắp quanh tường, những hiệu trưởng của trường Hogwarts đều đứng cả dậy để hoan hô, họ vẫy mũ và trong vài trường hợp, vẫy cả bộ tóc giả, họ tiến đến khung tranh để nắm lấy tay nhau: họ nhảy múa trên những chiếc

ghế được vẽ: cụ Dilys Derwent khóc mà chẳng xấu hổ gì; cụ Dexter Fortescue vẫy vẫy cái ống nghe; còn cụ Phineas Nigellus đang gọi nó bằng thứ tiếng cao vút, lạo xạo.
"Và hãy nhớ rằng nhà Slytherin cũng đã tham gia vào! Hãy đừng để sự đóng góp của chúng tôi trôi vào quên lãng!"
Nhưng đôi mắt Harry chỉ nhìn vào người đứng ở tấm chân dung lớn nhất, ngay phía sau chiếc ghế của hiệu trưởng. Nước mắt chảy xuống từ cặp kính nửa vầng trăng xuống chòm râu bạc, niềm tự hào và sự biết ơn toả ra từ cụ là sự an ủi với Harry giống như bài ca phượng hoàng. Cuối cùng, Harry giơ tay lên, và các bức chân dung khác đều kính cẩn im lặng, mỉm cười và chùi mắt, háo hức chờ đợi nó lên tiếng. Nó nói thẳng với cụ Dumledore, tuy nhiên, nó lựa chọn từ ngữ với một sự cẩn thận cao độ. Mặc dù đã kiệt sức và mắt đã díp lại, nó vẫn cố nỗ lực lần cuối, tìm kiếm một lời khuyên cuối cùng.
"Cái vật được giấu trong trái Snitch đó." Nó bắt đầu. "Con đã đánh rơi trong rừng. Con không biết chính xác nó ở đâu, nhưng con sẽ không đi tìm kiếm nó một lần nữa đâu. Thầy có đồng ý không ạ?"
"Ta đồng ý, cậu bé của ta." Cụ Dumbledore nói, trong lúc các bức tranh khác trông rất tò mò và lúng túng. "Một quyết định thông minh và dũng cảm đấy, nhưng đó là những gì ta mong chờ ở con. Có ai khác biết chỗ nó rơi xuống không?"
"Không ai cả." Harry nói, và cụ Dumbledore gật đầu thích thú.
"Tuy nhiên, con sẽ tiếp tục giữ món quà của ông Ignotus," Harry nói, và cụ Dumbledore tươi cười rạng rỡ.
"Tất nhiên, Harry, nó mãi mãi là của con, cho đến khi con chuyển nó cho ai đó!"
"Và nó đây."
Harry giơ cao cây Đũa Tiền Bối, Ron và Hermione nhìn nó với một sự tôn kính đến nỗi, cho dù đang khá mụ mị và ở trong trạng thái buồn ngủ, Harry cũng không muốn thấy.
"Mình không muốn nó." Harry nói.
"Cái gì?" Ron nói to. "Cậu có điên không?"
"Mình biết nó rất mạnh mẽ!" Harry buồn chán nói. "Nhưng mình thích cái đũa của mình hơn. Vì vậy..."
Nó lục lọi cái túi nhỏ quanh cổ nó, và lấy ra hai nửa cây nhựa ruồi được nối với nhau chỉ bằng sợi lông tốt nhất của lông phượng hoàng. Hermione đã nói, không thể sửa nó, bởi vì nó bị hư hại quá lớn. Tất cả những gì nó biết là nếu cách này không được, thì chả có cách nào khác.
Nó đặt cái đũa phép bị gãy lên bàn hiệu trưởng, chạm đầu cây Đũa Tiền Bối vào, và nói. "Reparo."
Khi cái đũa của nó được gắn lại, những tia sáng đỏ bay ra từ đuôi. Nó biết

nó đã thành công. Nó cầm cái đũa phép làm từ cây nhựa rồi và phượng hoàng lên, và cảm thấy một sự ấm áp kỳ lạ ở ngón tay, như thể cái đũa và tay nó đang hoan hỉ với sự hội ngộ này.
"Con sẽ đặt chiếc Đũa Tiền Bối," Nó nói với cụ Dumbledore, đang nhìn nó với sự yêu mến và khâm phục lớn. "trở lại nơi mà nó được lấy đi. Nó có thể ở đó. Nếu con chết một cách bình thường như ông Ignotus, sức mạnh của nó sẽ bị phá vỡ, phải không ạ? Người chủ nhân trước của nó không bao giờ bị tiêu diệt. Và đó là sự kết thúc của cái đũa."
Cụ Dumbledore gật đầu. Họ cười với nhau.
"Cậu chắc không?" Ron nói. Có một dấu hiệu thèm muốn không rõ ràng trong giọng nói của nó, khi nó nhìn vào cây Đũa Tiền Bối.
"Mình nghĩ Harry đúng đấy." Hermione nói êm ả.
"Cái đũa này gây ra nhiều rắc rối hơn giá trị của nó." Harry nói. "Và thành thực mà nói." Nó quay về phía các bức chân dung, nghĩ về cái giường dán bốn tấm áp phích đang đợi nó ở tháp Gryffindor và tự hỏi liệu Kreacher có mang cho nó một cái bánh sandwich hay không.
"Mình đã có quá đủ rắc rối trong cuộc đời này rồi.

Harry potter và bảo bối tử thần

Dịch Giả: Lý Lan
Chương 35
Mười chín năm sau

Mùa hè dường như đến đột ngột năm đó. Buổi sáng đầu tiên của Tháng chín tươi mát như một trái táo, và khi gia đình nhỏ nhún nhảy qua con đường mòn đến trạm lớn đầy bồ hóng, khói xe cạn kiệt và hơi thở của khách bộ hành le lói như tơ nhện trong khí lạnh. Hai lồng lớn đặt trên những cái xe đẩy nặng trĩu mà những bậc cha mẹ đang đẩy; những con cú bên trong kêu tức tối, và đứa con gái tóc đỏ bước lê sợ hãi ngay sau những anh trai nó, nắm chặt cánh tay cha nó.
“Không còn lâu nữa, và con cũng sắp được đi mà,” Harry bảo nó.
“Hai năm,” Lily sụt sịt. “Con muốn đi bây giờ cơ!”
Những người đi đường nhìn những con cú tò mò khi gia đình đưa nó đến hàng rào giữa sân ga số chín và mười, giọng Albus vang sau lưng Harry lẫn trong tiếng ồn xung quanh; những đứa con trai anh ấy đã tiếp tục những lý lẽ mà chúng đã bắt đầu trong xe hơi.
“Con sẽ không! Con sẽ không vào Slytherin!”
“James, yên nào!” Ginny nói.

“Con chỉ nói là nó có thể,” James nói, nhăn mặt với em trai nó. “Có gì sai đâu. Nó có thể vào Slytherin”
Nhưng James bắt gặp ánh mắt của mẹ nó và trở nên yên lặng. Năm người nhà Potter đã đến hàng rào. Với một chút tự mãn nhìn em trai nó qua vai áo, James nắm lấy xe đẩy từ mẹ nó và lao vào. Một lát sau, nó biến mất.
“Ba mẹ sẽ viết thư cho con nhé?” Albus hỏi cha mẹ nó ngay, tranh thủ sự vắng mặt nhất thời của anh trai nó.
“Mỗi ngày, nếu con muốn,” Ginny nói.
“Không cần mỗi ngày,” Albus nói nhanh, “James nói hầu hết mọi người chỉ nhận thư nhà khoảng 1 lần 1 tháng.”
“Chúng ta đã viết cho James 3 lần 1 tuần năm rồi,” Ginny nói.
“Và con không tin mọi thứ anh ấy kể con nghe về Hogwarts,” Harry nhận xét. “Nó giống như cười cợt con, anh trai con ấy.”
Lần lượt, họ đẩy cái xe đẩy thứ hai tới, tăng tốc. Khi họ đến hàng rào, Albus nhăn mặt, nhưng không có va chạm nào xảy ra. Thay vào đó, gia đình hiện vào sân ga số chín ba-phần-tư, mà bị che khuất bởi hơi nước trắng xóa dày đặc từ tàu tốc hành Hogwarts màu đỏ tươi. Những hình ảnh lờ mờ đang tụ tập qua màn sương mờ, mà James không thấy xuất hiện.
“Họ đâu rồi?” Albus lo lắng hỏi, nhìn chăm chú qua những hình dáng mờ sương mà họ đi qua khi họ đến sân ga.
“Chúng ta sẽ tìm họ,” Ginny nói cho nó yên dạ.
Nhưng hơi nước dày đặc, và khó nhận ra khuôn mặt của bất kỳ ai. Phân biệt riêng từ giọng nói có vẻ không tự nhiên, Harry nghĩ anh ấy nghe Percy diễn thuyết to tiếng về điều lệ cưỡi chổi, và rất vui lòng bỏ qua lỗi không dừng lại và nói xin chào...
“Em nghĩ chúng kia, Al,” Ginny đột ngột nói.
Một nhóm bốn người hiện ra từ sương mù, đứng dọc toa xe cuối cùng. Mặt họ chỉ hiện rõ khi Harry, Ginny, Lily, và Albus đến gần ngay bên họ.
“Chào,” Albus nói, giọng hết sức yên tâm.
Roses, người đang đeo huy hiệu Hogwarts mới toanh, tươi cười với nó.
“Lái xe tốt chứ?” Ron hỏi Harry. “Tớ đã bảo mà Hermione không tin. Tớ có thể đậu kỳ thi lái xe của Muggle ấy chứ? Cô ấy nghĩ tớ đã bỏ bùa mê ngải lú người chấm thi.”
“Không, em không nói vậy,” Hermione nói, “Em hoàn toàn tin tưởng anh.”
“Và sự thực là, tớ đã bỏ bùa ông ấy,” Ron thì thầm với Harry, khi họ cùng nhấc rương và cú của Albus lên xe lửa. “Tớ chỉ quên nhìn vào gương chiếu hậu, và để đối phó, tớ có thể sử dụng Bùa Siêu Cảm giác.”
Trở lại sân ga, họ thấy Lily và Hugo, em trai của Rose, đang bàn luận sôi nổi về Nhà mà chúng sẽ được vào khi đến Hogwarts.
“Nếu con không ở Gryffindor, chúng ta sẽ tước quyền thừa kế của con,” Ron

nói, "nhưng không ép buộc."
"Ron!"
"Anh ấy không có ý đó," Hermione và Ginny nói, nhưng Ron không chú ý nữa. Bắt gặp ánh mắt Harry, nó nghiêng nhìn về một điểm cách đó khoảng năm mươi thước. Hơi nước đã loãng đi trong chốc lát, và ba người hiện rõ khi sương mù di chuyển.
"Nhìn ai kìa."
Draco Malfoy đang đứng đó với với vợ và con trai, áo choàng đen phủ kín cổ. Tóc nó hơi ít đi, nổi bật ở cằm. Đứa con trai giống Draco nhiều như là Albus giống Harry. Draco bắt gặp cái nhìn của Harry, Ron, Hermione, và Ginny, khẽ gật đầu, và quay đi.
"Thế đó là Scorpius bé nhỏ à," Ron nói dưới hơi thở. "Chắc chắn con sẽ hơn hẳn nó trong mỗi kỳ kiểm tra, Rosie. Ơn trời con thừa hưởng đầu óc của mẹ con."
"Ron, vì Chúa," Hermione nói, nửa nghiêm nghị nửa buồn cười."Đừng cố bảo chúng chống lại nhau ngay cả trước khi chúng bắt đầu đi học!"
"Em nói đúng, xin lỗi," Ron nói, nhưng không thể giúp chính mình, nói thêm, "Dù sao cũng đừng quá thân thiết với nó, Rosie. Ông ngoại Weasley sẽ không tha thứ cho con nếu con kết hôn với một người huyết thống trong sạch."
"Hey!"
James đã trở lại; nó đã cất rương, cú, và xe đẩy, và hiển nhiên đầy tin tức mới.
"Teddy đã trở lại đó," nó nói không kịp thở, chỉ ra đằng sau qua vai nó vào đám hơi nước cuồn cuộn. "Vừa mới thấy anh ấy! Và đoán xem anh ấy đang làm gì? Đang hôn Victoire!"
Nó nhìn chằm chằm những người lớn, rõ thất vọng bởi không có phản ứng.
"Teddy của chúng ta! Teddy Lupin! Hôn Victoire của chúng ta! Anh em họ của chúng ta! Và con hỏi Teddy anh ấy đang làm gì…"
"Con làm gián đoạn họ?" Ginny nói. "Con quá giống Ron…"
"… và anh ấy bảo anh ấy đến để tạm biệt chị ấy! Và anh ấy bảo con đi chỗ khác. Anh ấy đang hôn chị ấy!" James nói thêm lo lắng nó đã không nói rõ ràng hơn.
"Ôi, thật dễ thương nếu họ lấy nhau!" Lily ngây ngất thì thầm. "Teddy thật sự là một thành viên của gia đình sau đó!"
"Nó đã đến ăn tối bốn lần một tuần," Harry nói "Tại sao chúng ta không mời nó sống chung và làm việc đó?"
"Yeah!" James hăng hái nói. "Con không phiền chia sẻ với Al—Teddy phòng ngủ của con!"
"Không," Harry kiên quyết nói, "con và Al sẽ ở chung phòng chỉ khi nào

cha muốn căn nhà sụp đổ."
Nó kiểm tra cái đồng hồ cũ mòn vẹt mà đã có lần là của Fabian Prewett.
"Gần mười một rồi, con phải lên tàu thôi."
"Đừng quên gửi tới Neville tình yêu của chúng ta!" Ginny bảo James khi ôm nó.
"Mẹ! Con không thể gửi cho một giáo sư tình yêu!"
"Nhưng con biết Neville--"
James đảo tròn mắt. "Bên ngoài, yeah, nhưng ở trường thầy là giáo sư Longbottom, có phải không? Con không thể đi vào phòng Dược thảo học và đưa cho thầy ấy một tình yêu..."
Lắc đầu vì sự dại dột của mẹ nó, nó làm cho hả hơi bằng cách nhắm một cú đá vào Albus.
"Gặp lại sau, Al. Coi chừng những con Tử mã."
"Em tưởng chúng vô hình mà? Anh nói chúng vô hình mà!"
Nhưng James chỉ cười, để mẹ nó hôn nó, ôm nhẹ cha nó, sau đó nhảy lên xe lửa đang đầy nhanh chóng. Họ thấy nó vẫy tay, sau đó chạy nhanh vào hành lang toa xe để tìm bạn nó.
"Không có gì lo lắng về Tử mã đâu," Harry bảo Albus. "Chúng là những con vật rất hiền lành, không có gì đáng bận tâm về chúng. Hơn nữa, con không phải đến trường bằng xe ngựa, con sẽ đi bằng thuyền."
Ginny hôn tạm biệt Albus.
"Gặp con vào Giáng sinh nhé."
"Tạm biệt, Al," Harry nói khi con trai ôm anh. "Đừng quên bác Hagrid đã mời con uống trà vào thứ sáu tới nhé. Đừng làm rối lên với Peeves. Đừng đấu tay đôi với bất kỳ ai cho đến khi con học được cách làm thế nào. Và đừng để James lôi kéo con nhé."
"Nếu con vào Slytherin thì sao?"
Thì thầm vừa đủ một mình cho nó nghe, và Harry biết rằng tầm quan trọng của chuyến khởi hành có thể buộc Albus khám phá ra cảm giác sợ hãi đó chân thật và tuyệt vời như thế nào. Harry cúi xuống để gương mặt Albus ở trên mặt nó. Chỉ duy nhất một trong ba đứa con của Harry, Albus thừa hưởng cặp mắt của Lily.
"Albus Severus," Harry trầm tĩnh nói, để không ai ngoài Ginny có thể nghe, và cô ấy đủ khéo léo để giả vờ vẫy tay với Rose, mà hiện giờ đang ở trên xe lửa, "con đã được đặt tên theo hai người hiệu trưởng trường Hogwarts. Một trong hai người đó là Slytherin và có lẽ ông ấy là người đàn ông can đảm nhất mà cha từng biết."
"Nhưng chỉ nói--"
"—và nhà Slytherin sẽ giành lấy những học sinh xuất sắc, phải không? Không có vấn đề gì với chúng ta, Al. Nếu chuyện đó xảy ra với con, con có

thể chọn giữa Gryffindor và Slytherin. Cái nón phân loại luôn lấy lựa chọn của con để quyết định."
"Thật không?"
"Nó đã làm thế với cha," Harry nói.
Nó chưa bao giờ kể với bất cứ đứa con nào trước đây, và nó thấy sự nghi ngại trong mắt của Albus khi nó nói. Nhưng bây giờ những cánh cửa đã đóng lại dọc trên xe lửa màu đỏ tía, và những hình bóng mờ mờ của những bậc cha mẹ đang chia những nụ hôn cuối cùng, những giây phút cuối đáng nhớ, Albus nhảy lên tàu và Ginny đóng cửa đằng sau nó. Những học sinh vẫy tay từ những cửa sổ gần chúng nhất. Nhiều gương mặt, cả trên tàu và ở dưới, có vẻ hướng về Harry.
"Tại sao họ nhìn chăm chú vậy?" Albus hỏi khi nó và Rose đi qua ánh nhìn của những học sinh khác.
"Đừng lo," Ron nói. "Đó là ta, ta là người cực kỳ nổi tiếng."
Albus, Rose, Hugo và Lily cười. Xe lửa bắt đầu chạy, và Harry đi dọc theo xe lửa, nhìn gương mặt gầy của con trai, đã bừng lên sự hào hứng. Harry cười và vẫy tay, thậm chí điều đó giống như một sự can đảm nhỏ, nhìn con trai dần xa khỏi mình…
Dấu vết cuối cùng của hơi nước đã tan biến trong không khí mùa hè. Xe lửa rẽ quanh qua góc. Cánh tay của Harry vẫn còn giơ lên tạm biệt.
"Nó sẽ tốt thôi," Ginny thì thầm.
Khi Harry nhìn cô bé, nó lơ đãng hạ tay xuống và chạm vào vết sẹo hình tia chớp trên trán.
"Anh biết nó sẽ ổn."
Vết thẹo đã không làm Harry đau trong mười chín năm. Mọi thứ đều ổn.

Hết

Nguồn:
Người đăng: Ct.ly
Thời gian: 10/03/2009 12:50:30 SA